DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

BEYZA ÖZAYDIN

SAHTE GÜZ

Epsilon

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Benimle Yan adlı kitabıyla Wattpad'de 150 milyon okunmaya ulaşan, sevilen gençlik yazarlarından *Beyza Özaydın*'dan soluk kesen ikinci roman:
Sahte Güz

Merhametli Derin ile acımasız Kumsal'ın savaşına hoş geldiniz!

Bir beden, iki kimlik.
Cenk'i alt edip hayatını geri kazanmak için Bora'nın aklına uyan Derin, akıl hastanesindeki Kumsal'ın kimliğine bürünür ve kendisini birdenbire acımasız oyunların ortasında bulur. Savaş Atan'la olan oyunu kurallarına göre oynamak zorundadır ama kurallardan bihaberdir. Kısa zamanda Boğaç'ın desteği ve kıvrak zekâsıyla Savaş'ı tam avucunun içine alacağını düşünürken Kumsal'ın gizlice oyunlara dahil olmasıyla tüm planları suya düşer.

Bu akıl almaz oyunları okurken hayal gücünüzün sınırlarının zorlandığını hissedeceksiniz.

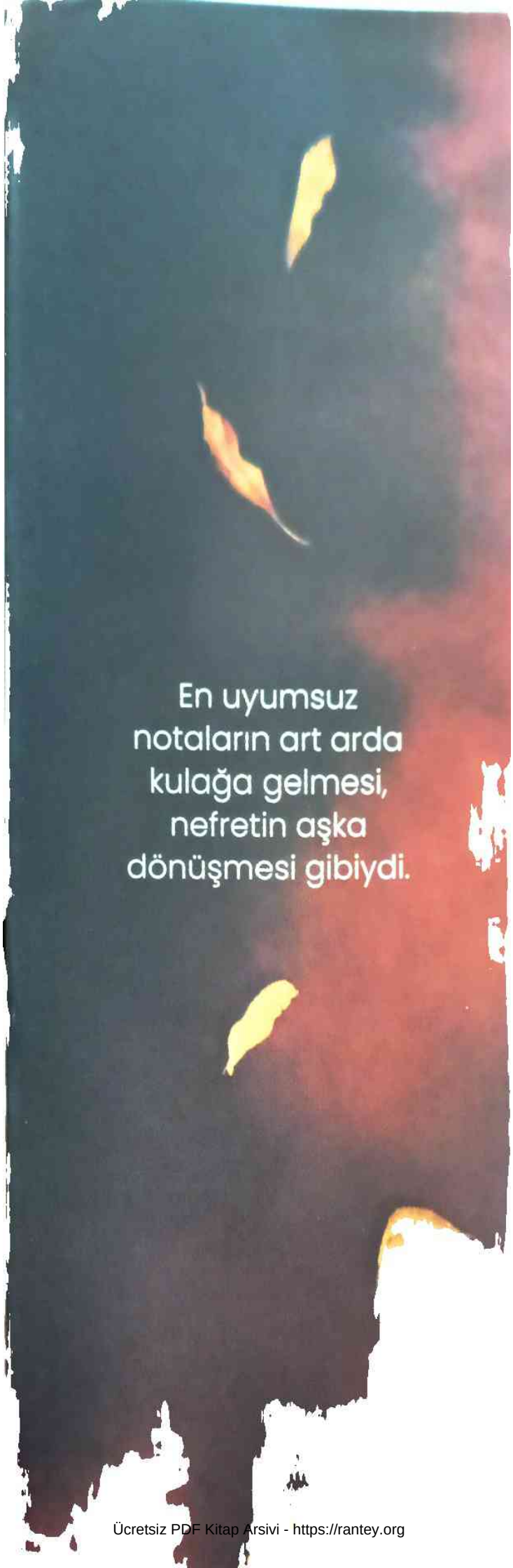
Aşk, nefret, tutku, acı, ölüm hepsi bir arada.

KDV'den muaftır.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

SAHTE GÜZ

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

SAHTE GÜZ

Beyza Özaydın

epsilon

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bölüm 1

İçkimi yudumlarken gözüm binlerce hayatın geçtiği dosyada dönüyordu. İçkimi kenara bırakıp sayfayı çevirdim.

"Bunlar gerçek mi?"

"Tabii," dedi tepkime gülerek. Dudağımı büzüp okumaya devam ettim. Sırf buluşmaya geç kaldığı için sevgilisini doğrayan hastalıklı biri gerçekte olabilir miydi? Bu çok sağlıksız bir düşünceydi. Sadece düşünceyken bile yeterince ürkütücüyken bir de gerçek olduğunu bilmek küçüklüğümdeki gibi yorganımın altına saklanma isteği veriyordu.

"İşin ne zaman bitecek?"

Sabahtan beri burada onun içkileri yerlerine koymasını bekliyordum ve sıkılmıştım. Barmen olan biriyle iş başındayken konuşmak zor oluyordu ki işine bu kadar âşık bir adamsa kendisi...

"Şimdi..." dedikten sonra boşalan bira kasasını kenara atıp yorgun nefesini dışarı üfledi ve sırıtarak bana baktı. Dişleri her zamanki gibi parlıyordu ve o gözlerindeki neşe hiç gitmiyordu. "...bitti."

"Sonunda! Yılbaşını burada geçireceğimi sandım," diye sızlanıp dosyayı ona ittim. Sorun yılbaşına daha ayların olmasıydı. Bora'ya doğru ittiğim dosyaya yüzümü ekşiterek baktım. Yeterince psikolojim bozulmuştu ve biraz daha o dosyayı incelemek istemiyordum. Bora'nın ilgi alanı sadece barmenlikle bitmiyordu. Kocaeli'nin en çok tercih edilen barına sahipti ve her tipten müşterisi vardı. O da müşterilerine içki satmaktan daha fazlasını yapıyordu. El altından sahte kimlik satıyordu ve bu yasa dışı işinde kusursuz

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

olmasıyla övünüyordu. Önümüzdeki dosyada ise ortalıktan kaybolmuş, karşımıza çıkmayacak gerçek ama sorunlu kişilerin bilgileri yazıyordu. Bora sıkıntı yaratmayacağı zamanlarda bu kişilerin de isimlerini kullanıyordu. Biraz... Manyaktı.

"Ne yapalım güzelim. Ekmek parası," dediğinde güldüm ve bırak ekmeği istese kaç tane ekmek fabrikası alabileceğini hesapladım. Burada sadece sevdiği için çalışıyordu. Sabah olduğu için boş olan bar geceleri kulağı dolduran müzik ve etrafa yayılan ter, sigara, alkol kokularıyla beraber berbat bir yer oluyordu. Ama Bora buna bayılıyordu. Çenesinin ucuyla dosyayı gösterdi. "Seçtin mi isim?"

Yüzümü buruşturdum. "Hayır," diye çıkıştım. Her sayfasında ayrı kan donduran hikâye vardı ve ben öyle bir hayatı simgeleyen isim istemiyordum. Tamam sahte kimlik kullanmak da çok normal değildi ama hiç değilse kullanacağım isim güzel olmalıydı.

Güldükten sonra dosyayı açıp kurcalamaya başladı. "Tanrım... Bunu kullanmak isteseydin bomba olurdu." Kabul edeceğimden değil de sırf merakım yüzümden oturduğum bar taburesinden kalkıp masada ona doğru eğildim ve dosyayı alıp tekrar oturdum. Kendime çevirdiğimde gördüğüm fotoğrafla dudağımı ısırdım.

"Şaka mı yapıyorsun?"

"Çok benziyorsunuz değil mi?"

"Şaka yapmıyor musun?" dedim şaşkınlıkla. Fotoğrafımı alıp üzerinde oynayıp buraya yapıştırdığını sanıyordum ama yüzünde hiç öyle hınzır bir ifade yoktu. Tekrar gözlerimi fotoğrafa çevirdim. Eğer boynundaki dövmeyi, makyaj ve tarzını saymazsak neredeyse bendim işte. Kırmızı ruju, ağır göz makyajı, ürkütücü bakışları, saçının dalgalı olması onu benden ayıran fiziksel özellikleriyse de on beş dakikalık bir hazırlıkla neredeyse onun gibi görünebilirdim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi 6https://rantey.org

"Kumsal Karam. Akıl hastanesinde tedavi görüyor. İki yıldır orada olmasına rağmen hiçbir ilerleme yok. Orada olma nedeniyse..."

"Sakın bana annesini doğramış deme," dedim endişeyle. Bu dosyanın içerisinde genel olarak sonuçlar doğramayla bitiyordu.

İnce kaşları kalktı ve sonra indi. Yüzündeki gülücük tatlıydı ama çekici değildi. Daha çok çocuksu hava vermişti. Giydiği Batman'li tişörtü, saçını yana doğru taraması da çocuk görüntüsünün farklı ayrıntılarıydı.

"Hayır ama kendisini doğrayacak noktaya gelmiş."

Kaşlarım kalktı. Kendini doğrayacak noktaya mı? Gözüm fotoğrafın altındaki bilgilerde gezindi. Benimle yaşıttı. İkimiz de yirmi yedi yaşındaydık. Kilomuz, boyumuz birbirine çok yakındı. Bilgilerinin altında birkaç fotoğraf daha vardı. Vücudundaki yaraları gösteriyordu. Tanrım... Bunları kendisi mi yapmıştı? Karnında geniş açıklığı görmemle elimi ağzıma götürdüm ve kusmamak için yutkundum. Sayfayı acelece değiştirdim. Burada da hastaneye yatış sebebi ve hastalıkları yatıyordu. Bora kâğıttan hiçbir şey anlamadığımı fark etmiş olacak ki bir tercüman edasıyla devam etti.

"Genç bir mafyaydı diyebiliriz kendisine. Yaptığı işleri hâlâ polis bile çözebilmiş değil. Şu an sahip olduğum barın da eski sahibi olmak üzere Kocaeli'ndeki hatırı sayılır birçok değerli yerin sahibiydi. Her şey, herkes, onun sandığı için her ay kendine piyasadaki zengin erkeklerden bir kurban seçer, sahip olduklarını alırken eğlenirdi. Sonra bir anda buna karşı koyan bir adam çıktı, Savaş Atan. Aslında karşı koymak değil de meydan okumak diyelim. Adamın nefreti görülmeyecek gibi değildi. Kıza zarar vermek istiyordu. Bunun için ulaştığı tek yol kendisiydi çünkü sahip olduklarına, çevresine hatta ailesine bile zarar verdiğinde kız umursamıyordu. Bencildi. Sadece kendini önemsiyordu ve

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

adam bu yüzden ona zarar vermeye başladı. Kız da karşılık vermeye. Başta sadece piyasa içinde rezil etme gibi küçük olaylar gittikçe alerjileri kullanmaya, fobileri öne sürmeye, oyunlar oynamaya ve fiziksel olarak acı vermeye dönüştü. Tabii bunlar dışardan görülenler. Asıl hikâyelerini sadece onlar biliyor. Adam kızı zamanla delirtmeye başladı. Olmayan şeyleri oluyormuş gibi gösteriyordu ya da olan şeyleri hiç olmamış izlenimi veriyordu. Sonuç olarak kız yenik düştü ve ortalıktan kayboldu. Akıl hastanesinde olduğunu kimse bilmiyor. Ben de bu barı yasal temsilcisinden satın alırken akıl hastanesinde olduğunu öğrenmiştim. Dosyadaki diğer şeyler gibi ilgimi çektiği için araştırdım ve hikâyelerini öğrendim."

Şok olmuş bir şekilde bir elim içkimde diğer elim dosyada kalırken sessizce yutkundum. Bir kızın delirmesine sebep olacak kadar ne yapmış olabilirdi ki adam? Kızın da ona karşılık verdiğini, birbirlerine zarar verdiklerini söylemişti Bora ama sonuç olarak kazanan kişi adamdı. Kızı delirterek kazanmıştı.

"Neden?" diye mırıldandım fotoğrafa bakarken. Birbirlerine böylesine zarar verdikleri bir oyun oynadıklarına göre bu kız başından beri deliydi zaten, aynı adamın da olduğu gibi. Üstelik oyunu başlatan kişi Savaş Atan'dı ve böyle bir oyunu başlatmaya değer sebebi neydi?

"Bilmiyorum. Kimse bilmiyor." Gözlerimi tekrar Bora'ya çevirdim. Üzerimdeki bütün enerjiyi söküp almıştı. Bir daha onun yanına geldiğimde kesinlikle masanın üzerinde duran ve merak uyandırıcı olan dosyaları incelemeyecektim! Kesinlikle!

Tamam, fazla meraklı olduğum için büyük konuşmak istemiyordum.

Tek elimle önüme gelen saçlarımı geri attım ve içkimi bitirdim. Yüzündeki hınzır sırıtışı bir türlü anlayamamıştım. "Ne?" diye tersledim.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

"Eğer bu kimliği alırsan var ya..." deyip uzattığında gözlerimi devirdim. "Sağ ol. Nedense manyak bir adamı üzerime salacak günümde değilim."

Alayımı umursamadan devam etti. "Bu anlattıklarım iki yıl önceydi ve iki yıldır işletmeleri devam ediyor olsa da Savaş Atan da ortalıklarda görünmüyor. Derin düşünsene. Hayatını karartan o Cenk Süren'den intikam ve itiraf almak için sahte bir kimlik seçiyorsun. Ve aldığın kimlik Kumsal Karam'a ait olursa bu kimlik bu adamdan bunları almak için ihtiyacın olan bütün güce, bağlantılara sahip. Evet bu kızı seven birini bile bulamazsın ama ondan korktuğu için sana yardımcı olacak birçok güçlü kişi var Kocaeli'nde. Geri döndüğünün sadece dedikodusu bile kanları dondurur. Hem Cenk'ten intikam alır, hem de ihtiyacın olan o itirafı kaparsın. Ve bu kimlikle bunlar en fazla bir ayını alır. Ondan sonra bu korkunç kimliği sonsuza kadar bırakır, hayatına geri dönersin. Kimliğin sahibi iki yıldır akıl hastanesinde olduğu için haberi bile olamaz. Hayatına devam etmek için yeterince oyalanmadın mı zaten? Şimdi bir an önce hayatını geri almanın zamanı."

Bora'ydı işte. Eğlence ve aksiyon arayan Bora. Bu tarz şeylere bayılırdı. Ayrıca dediği şeylerde haklı da olabilirdi. Cenk Süren denilen o adam hayatımı karartmıştı. Düzelmesi ve kararan hayatın onunki olması için bir itirafa ihtiyacım vardı. Çünkü böyle zengin güçlü adamların karşısında sadece onların sözü değerliydi. Cenk Süren'in başıma açtığı sıkıntıları düşünmemek için başımı iki yana salladıktan sonra tekrar Bora'ya odaklandım. İçimdeki her şeyi rahatlıkla anlattığım tek kişiydi. Onun sayesinde İstanbul'daki vasat hayatımı bırakıp Kocaeli'ne geri gelmeye cesaret edebilmiştim. Onun konuşmalarıyla hayatımı geri almam gerektiğine ikna olmuştum. Şimdi yine onun sayesinde sonucunun ne olacağını bilmediğim bir yola girmek üzereydim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Peki o adam bir şekilde geri dönerse?"

Omuz silkti. "Sen Kumsal değilsin. O Kumsal'ı tanıyor. Alerjilerini, korkularını, ona zarar verebilecek şeyleri... O Kumsal'ı yenmeyi biliyor. Sen Derin'sin. Ayrıca Savaş Atan da eğer Kumsal Karam'ın geri döndüğünü duyduğu için ortaya çıkıp oyunlara başlamaya kalkışırsa kimliği bırakırsın olur biter."

Oflayarak dosyayı ona ittim. "Kimliği çıkardığında haber verirsin," deyip tabureden kalktım ve geceden kalma çöplerin zemini örttüğü barda kapıya doğru ilerledim. Burayı beş temizlikçi anca beş aya temizlerdi ama Bora ben çıkınca o çözemediğim tarafını kullanacak ve akşama burayı yere baktığında kendini görebileceğin kadar temiz bir yere çevirecekti. Bence bu büyüydü ama o yetenek diyordu. Bu işi fazla seviyordu. Bu işle evlenebilirdi.

"Yaşa be!" dedi arkamdan. "Kumsal Karam'ın geri döndüğü dedikodularını ortaya atıyorum."

Güldüm ve bardan çıktım. Dışarı çıktığımda suratıma çarpan rüzgârla biraz önce küçümsediğim barın değerini anlayıp yine girmek istedim ama yapacağım çok şey vardı.

Cenk Süren'den bir hayat alıp hayatımı kazanmam lazımdı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bölüm 2

"Emin miyiz?"

"Hayır," dedim dehşetle. Emin değildim. O da emin olamazdı.

Uzun zamandır bu anı beklemiştim ama şimdi gelince hiç de beklenilecek bir şey olmadığını anlıyordum. Bora'nın büronun önüne park ettiği arabasının yolcu koltuğunda nefesimi düzene sokmaya çalışıyordum.

Cenk'i uzun süre sonra ilk defa görecektim. O yıllar önce hayatını mahvettiği kızı görmek yerine Kumsal Karam'ı görecekti ama benim gördüğüm tamamen uzun zaman boyunca sinir krizleri yaşamamı sağlayan, o kendinden emin yürüyen ve 'Ben her şeyi yapabilirim' tavrı olan Cenk Süren olacaktı. Üç yıl önce beni gördüğü zamanki gibi görünmüyordum. Kumsal Karam'ın ürkütücü görünüşü üzerimdeydi. Şayet öyle görünseydim bile görünüşümü hatırlamayacağı kadar umursamadığına emindim. "Sakın bana vazgeçtim deme Derin. İzlemeyi düşündüğün filmin sonunu söyleyerek öldürürüm seni."

İstemsiz bir şekilde güldüm ama ellerim titriyordu. Dudağımı yalayıp Bora'ya döndüm ve saçlarımı elimle düzelttikten sonra iki bacağımın arasına yerleştirip titremesini engellemeye çalıştım. Onu gördüğümde nasıl tepkisiz kalacağımı bilemiyordum. Üzerine atlayıp boğma isteğim vardı.

"Şu dövmenin sahteliği çok belli oluyor mu bir baksana?" deyip başımı neredeyse geriye çevirecek kadar döndürdüm. Kumsal denilen manyak kızın boynunda böyle bir dövme vardı ve ben kesinlikle vücuduma tek iğne değdiğinde

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

bile çığlık atarken o iğnelerle derimi yüzmelerine izin veremezdim. O yüzden şimdilik sahte dövmeyle yetinecektik.

"İyi iyi. Hadi çıkalım şu arabadan."

Eli kapının kulpuna gittiğinde hemen koltukta doğruldum ve ona doğru uzanıp elini kapıdan çektikten sonra tekrar yerime oturdum. Gözlerini bana çevirdi ve sorarcasına baktı. Arabadan çıkmaya daha hazır değildim. Bıraksa yıllarca daha bekleyebilirdim ama bırakmayacağını bildiğimden sadece beş dakikaya daha ihtiyacım vardı.

"Cenk'i görebildin mi? Büroya gelmiş mi?"

"Gördüğüm anda yumruğu suratına çakıp 'Hayatının sonuna hoş geldin' diyeceğim. Merak etme."

Gülümsedim. Ama sonra gülümsemem silindi. "Öyle bir şey yapmayacaksın değil mi?"

Güldükten sonra arabadan indi ve soruma cevap vermemeyi tercih etti. Kaşlarım şüpheyle çatılırken ben de arabadan indim. Uyarırcasına işaret parmağıyla benim tarafımdaki kapıyı gösterdi.

Dudağımı büzerken kapıyı açıp tekrar daha sert bir şekilde kapattım. Ben her zaman unutuyordum, oysa her zaman hatırlıyordu. Yavaş kapattığımda kilitlenmiyormuş, öyle söylüyordu. Yanıma gelip kolunu omzuma attı ve beraber hukuk bürosuna doğru ilerlemeye başladık. İçeri girdiğimizde yüzüme takmam gereken bir maske olacaktı. Orada Derin değil, Kumsal olacaktım. Daha kızın ismi dışında hiçbir şeyini bilmezken...

Cenk Süren ünlü bir avukattı. Aldığı davaları kaybetmemesiyle tanınırdı. Çünkü şanına gölge düşmemesi için elinden gelen her şeyi yapardı. Benim hayatımı karartması da tam olarak bu sebeptendi. Ayağına taş olmak üzereydim ve beni yolundan kenara atmıştı.

"Kumsal'ın yeni zengin..." dedikten sonra yamuk bir şekilde sırıtarak saçlarını düzeltti. "...ve yakışıklı kurbanı ben olacağım." Egosuna güldükten sonra düzelttiği saçını

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

bozdum. "Başka adaylar da mı baksaydım?" diye uğraştığımda ofladıktan sonra konuşmaya devam etti. "Yani benim hayatımı mahvetmeyi amaçlıyormuş gibi davranacaksın ki biraz önce mahvettin," dedikten sonra tekrar saçını düzeltti.

"Kısa yoldan gider barını yakarım. Ne gerek var uğraşmaya?"

İleriye bakan gözleri ona bakan gözlerimi buldu ve güldü. "O dosyadaki fanteziler var ya..." diye başladığında yüzümü buruşturdum. Bir sürü doğrama, bıçaklama, vurma vakası... Ah. Kusamazsın Derin. Özellikle Kumsal Karam'ın rengi olan kırmızı bir ruj sürmüşken.

Büronun kapısından girdiğimizde Bora kolunu omzumdan çekip güvenliğe yönelirken duraksamayıp devam ettim. Danışmadaki randevum olup olmadığını soran kızın yanından geçerken de aldırmadım. Zaten güvenlik Bora'nın ona söylediği şeyi ilettiğinde danışmadaki kız da bana seslenmeyi kesip büronun telefonunu eline almıştı. Cenk Süren'e Kumsal Karam'ın geldiğini söyleyecekti. Bora ve güvenlik de ardıma eklendiğinde merdivenlerden çıkmaya başladık. Elim merdivenin demirine giderken derin bir nefes aldım. Onu görmek yaşattıklarını tekrar yaşıyormuşum gibi hissettirecekti ama kendime söz vermiştim. Karşısında bir daha asla o kadar güçsüz olmayacaktım. Aksine ondan daha güçlü bir kimlikle karşısına çıkıyordum.

Üst kata çıktığımızda güvenliğin yönlendirmesiyle odasının kapısının önünde durdum. Kapının üzerinde yazan isme bakarken gülümsedim. Adını buradan bile silecektim.

Güvenlik benim için kapıyı açtığında zaman yavaşlamış gibiydi. Kapının açılmasıyla paralel bir şekilde koltuğundan kalkıp elini iliklemek için ceketinin düğmesine götüren Cenk'le göz göze geldiğimde zaman yavaşlamanın da ötesinde durmuştu. O acımasız mavi gözleri hatırladığım gibi bakıyordu. Kumral saçlarını üç numara kestirmişti ve kirli

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

sakallarıyla yakışıklı görünüyordu. Otuzlarındaydı ama yaptığı sporlarıyla vücudu genç bir adama benziyordu.

Gözlerim dolarken kulağımı eski bir anının uğultuları doldurdu.

"Hepiniz gerçeği biliyorsunuz! Yalan söylemediğimi biliyorsunuz. Bir şey söyleyin!"

Çalışanlar işlerine kaldıkları yerden devam ederken yüzlerinde mimik bile oynamıyordu. Burada hapsolmuş bir hayalet gibiydim. Görmüyor, duymuyorlardı.

"Götür şu kadını buradan."

Cenk'in karısının emriyle güvenlikler koluma sarılıp çıkışa doğru sürüklemeye başladılar. Cenk karısına "Bir dakika hayatım," dedikten sonra güvenlikleri durdurdu. Dolu gözlerim ve titremeye dönen ağlayışımla ona döndüğümde kolumdan kavradığı gibi sert bir şekilde kendine çekip kulağıma eğildi. Bugüne kadar her zaman güzel sözler çıkan dudakları fısıldamaya başladı. "Bitti Derin Andaş. Hayatın, bitti."

"Kumsal Karam..."

Tanıdık sesi kulağıma ulaştığında zaman tekrar hızlanmış ve beni de aralarına almış gibiydi. O masasının ardından çıkıp da odanın ortasına geldiğinde artık hareket etmem gerektiğinin farkındaydım. Bora'nın destekleyen elini belimde hissettiğimde ilerlemeye başladım. Ona yaklaşmamla sıkışmak için uzattığı eli, gözlerinde kalan gözlerimin dikkatini dağıtmıştı.

Ben eline bile nefretle bakarken o konuşmaya devam etti. "Keşke geleceğinizi daha önceden bilseydim. Sizin için hazırlanırdım. Bu şekilde çok hazırlıksız..." derken sinirli bakışlarımı suratına çıkardığımda dudaklarını birbirine bastırdı. Gerginliğini saklamaya çalışırken gülümsedi. "Hoş geldiniz."

Sıkışmak için uzattığı eline çarparak geçtikten sonra masanın arkasına geçip koltuğuna oturdum. Şaşkınlıktan

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

hareketsiz kaldığı vücudunun sırtına bakarken kendi hariç sadece temizlikçinin temizlerken dokunmasına izin verdiği masasına keyifle bacaklarımı uzattım. Cenk olduğum tarafa doğru döndükten sonra bakışları masasına uzattığım bacaklarıma kaydı. Dehşet yüz ifadesini birkaç saniye içerisinde saklamayı becerip tekrar gülümsedi. Bora da masanın karşısındaki koltuğa otururken sırıttı ve göz göze geldik. Sadece şu anı yaşamanın bile Cenk'in kibrine nasıl zarar verdiğini tahmin edebiliyordum. Daha ona nicelerini yaşatacaktım.

Eli masanın üzerindeki telefona giderken "Size ne ikram edeyim?" diye sorduğunda çay, kahve demek yerine "Bir itiraf," deyip her şeyi şimdiden bitirmek isteyen bir tarafım da vardı ama bir kitap karakteri olsaydım bu hikâyemin başlamadan bittiği nokta olurdu.

Düz bir ses tonuyla "Otur," dediğimde gözlerini kırpıştırdıktan sonra elindeki telefonu yavaşça yerine bıraktı. "Ben bir kahve alsaydım?" diye sızlanan Bora'ya ters bir şekilde baktığımda gözlerini devirip sustu. Şuradaki ortamın gerginliğinde canım arkadaşım Bora'nın derdi kahve olmuştu. Cenk masanın karşısındaki diğer koltuğa oturdu ve ellerini birbirine kavuşturdu. Sesini temizlemek için öksürdükten sonra tekrar gülümseyip bana baktı. "Size ne şekilde yardımcı olabilirim?"

"Ölerek." Cenk'in bakışları donarken Bora uyarırcasına öksürdüğünde sahte bir şekilde güldüm ve şakaya vurdum. Gülüşümle Cenk de gevşeyip nefesini üfledi ve diken üzerindeki oturuşu rahatladı. "Senden avukatım olmanı istiyorum."

Cenk'in kaşları kalktıktan sonra bir bana bir Bora'ya baktı. Muhtemelen hayatının işini aldığını düşünüyordu ama aksine bu iş hayatını karartacaktı. O bir şey söyleyemeden konuşmaya devam ettim. "İşlerinde yoluna çıkan

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

her taşı titizlikle temizlediğini biliyorum. Benim yolumda da çok taş var."

Başını hızla onaylarcasına salladıktan sonra güldü. "Bana güvenebilirsiniz. Davalarımı kazanmak için yapamayacağım bir şey yok."

Gergin bir şekilde dudağımı ısırırken bu cümleyi söylerkenki soğukkanlılığını izledim. Dava kazanmak için yaptığı korkunç şeylerden bahsederken gülüyordu. O yaptığı şeylerden biri benden bir hayat almıştı. "Karaktersiz bir insan ama iyi bir avukat," diyen Bora'yla dikkatim dağıldı ve Cenk'e 'Seni öldüreceğim' bakışları atmayı bırakıp bacaklarımı masasından indirdim. Cenk de uğradığı hakareti şakaya alıp sırıtmaya çalışırken bakışlarını boşalan masasına çevirdi. Bacaklarımı kafasından çekmişim gibi rahatladığına emindim.

Bora da benimle hareketlenirken Cenk de koltuktan kalktı ve bana doğru döndü. Odadan çıkmadan önce yanında durup o nefret ettiğim gözlerine çevirdim bakışlarını. "İki kural var. İstediğim zaman istediğim yere geleceksin ve bana hep dürüst olacaksın."

Ellerini önünde kavuştururken gergin bir şekilde başını salladı. Tekrar el sıkışmaya çalışmayacağı kesindi. Sahte bir şekilde gülümserken ben de başımı salladım ve odanın çıkışına yöneldim. Ardımda bıraktığım pislik dolu bedeninin rahatlayarak nefesini üflediğine emindim. Ben binadan çıktıktan hemen sonra da karşımda ezilip büzülmesinin onda bıraktığı siniri çalışanlarından çıkaracaktı ve bacaklarımı uzattığım masasını muhtemelen atıp yenisini alacaktı.

Onu çok iyi tanıyordum. Ve tanıdığım her yönünden ayrı ayrı nefret ediyordum. Kumsal Karam'ın avukatı olduğunu düşünecekti. Her istediğimde yakınımda olacaktı ve hayatını karartacak kanıtları kendi elleriyle bana verecekti.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Bölüm 3

Güvenlik benim için barın kapılarını açtığında tedirginliğim yüzünden düşen omzumu kaldırıp çenemi dikleştirdim. Bara girmeden ve bir başkası olmadan saniyeler öncesinde derin bir nefes aldım ve içeriye doğru ilerlemeye başladım. Kumsal Karam'ın eski mekânı olan bu barı Bora satın almıştı ama şimdi Kumsal Karam geri döndüğüne göre bu bar yeniden onun mekânıydı insanların gözünde.

Etkileyici bir giriş yapmak gerekiyordu ama Bora'nın benden bu konuda tek istediği insanların arasında yürürken düşmememdi. Kumsal Karam'ın gerçekten dönüp dönmediğini merak eden müşterilerle dolmuştu bar. Bu hatırı sayılır büyüklükte olan Kocaeli'nin arka sokaklarında bu kızı tanımayan, duymayan yokmuş gibiydi. Kötü bir hayatı olabilirdi ama en azından bu hayatta sönüp gitmeyenlerdendi. Adını duyurmuştu, savaşını vermişti. Ben de kendi savaşımdayken onun kimliğindeydim. O bu kimlikle kaybetmişti savaşında ama ben kazanacaktım.

Önce kapının önündeki bir kız ayakkabısını bağlamak için eğildiği yerden doğrulurken gözlerini çevrede dolaştırıyordu. Göz göze geldiğimizde yüzündeki ifade ciddileşti ve hareketlerini hızlandırıp hemen doğruldu. Arkadaşlarını dürttüğünde onlar da benim olduğum tarafa döndü. Zaten onları izlemeyi kesip çevreye baktığımda herkesin olduğum yere baktığını fark ettim.

Hadi ama...

Yanıma gelen Bora'ya "Geri dönmek gibi bir şansım var mı?" dediğimde dudaklarını birbirine bastırıp gülüşünü

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

gizlemeye çalıştı. "Güzelim ben de hep olduğum ortamdaki bütün bakışlara maruz kalıyorum, zamanla alışırsın."

Egosuna gözlerimi devirdikten sonra bakışlarımı insanlardan alıp ileri bakmaya başladım. Zaten geçmem için önümü açan insanlarla locaya çıkan merdiven görüş alanıma girmişti. Onları ardımda bıraktıkça sırtıma değen bakışlarını hissedebiliyordum. Düşme Derin. Dik yürü Derin. Arka kapıdan kaçsan mı acaba Derin?

Locaya çıktığımda bizi bekleyen Cenk Süren ayaklandı ve elini uzattı. Saniyeler içerisinde en son elini uzattığında ne olduğunu hatırlayıp elini geri indirdi ve gülümsemekle yetindi. Kendi kendine had bilmesi bile sinirimi bozduğunda bakışlarımı eline indirdim. "Benimle el sıkışmayacak mısın?"

Bakışlarımı tekrar o soğuk suratına çevirdiğimde gözlerini kırpıştırarak hemen hareketlendi ve tekrar sıkışmak için elini uzattı. "Kusura bakmayın sevmediğinizi düşünmüştüm."

Sıkışmak için uzattığı eline tekrar çarparak geçerken oturmak için locadaki koltuğa yöneldiğimde "Evet doğru düşünmüşsün, sevmem," dedim. Bora'nın gülüşünün sesi kulağıma gelirken bize sırtı dönük bir şekilde durakalmış Cenk'in arkasından sıyrıttım ve koltuğa oturdum. Bora da koltuğa oturduktan sonra Cenk de muhtemelen sinirli yüz ifadesini toparladıktan sonra bize döndü ve karşımdaki koltuğa oturdu.

Gerginliğini geçiştirmeye çalışırken kasıntı bir şekilde oturduğu koltukta gömleğinin yakasını düzeltip derin bir nefes aldı ve aramızdaki masanın üzerinde duran dosyayı bana doğru uzattı. "İstediğiniz dosya."

Dosyayı alırken arkama yaslandım. Bir bacağımı koltuğun üzerine çekip dizimi kırdım ve koltuğun koluna yasladım. Dosyayı da bacağıma yasladıktan sonra sayfaları çevirmeye başladım. Cenk Süren'den kazandığı davaların dosyasını istemiştim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Başarı dolu dosyasındaki sayfaları hızlı hızlı çevirirken istediğim şeyi alamamıştım. Kaşlarım çatık bir şekilde Cenk'e baktım. "Bütün davalarının bu dosyada olduğuna emin misin?"

Başını onaylamazca salladı. "Hak verirsiniz ki birçok davaya baktım. Bu yüzden hepsi elinizdeki dosyada yok. Bana güvenmek için yaptığım iyi işleri görmek istediğinizi düşündüğüm için kazandığım en başarılı dava dosyalarını getirdim."

Geniş bir şekilde gülümsedim. "Senden bütün davalarını istemiştim."

Yanında çalıştığım süre zarfında yakından tanık olduğum sıkıntılı dava dosyalarından hiçbirini elimde duran dosyada görmemiştim, benimkisi de dahil olmak üzere ki bu davalar da onun büyük sayılabilecek başarılarındandı. Saklamak istediği, üzerine düşülmesin istediği, ayrıntılarının fazla bilinmesini istemediği davaları vardı ve Kumsal Karam'ın bile önüne sunmuyordu.

Kriz yönetiminde iyiydi. Benim gibi gülümsedikten sonra "Bir dahaki görüşmemizde elinizde olur," dedi. Bir şekilde istemediği davaları görmeme izin vermeyeceğini biliyordum. Elimde duran dosyadaki davalar titizlikle kendi açığını bırakmadığı davalardı ama en iyisi bile hata yapardı. Bu onun lafıydı. Karşı tarafın güçlü olduğu davalarda böyle söylerdi. *En iyisi bile hata yapar.*

Onun bu lafından yola çıkarak elimdeki davalarda açığını bulacaktım ama asıl istediğim benim davamın dosyasıydı. En kaba, düz haliyle yansıttığı şeklini görmek istiyordum başta. Sonrasında ise o davaların arka planına ulaşacaktım. Cenk Süren'i çok iyi tanıyordum. Aldığı her davada çözüme ulaşana kadar kendini hapsederdi o davaya. Bir sürü kâğıtları olurdu çalışma odasında. Kimi nereden vurabileceğine, kimin hangi açığının olabileceğine, kime nasıl karşı tarafın kanıtlayamayacağı iftiralar

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

atabileceğine dair olan notlarıyla dolu olan kâğıtlar. Davası çözümlendiğinde hepsini bir araya toplar ve kasasındaki özel dosyasına koyardı. Her dosyaya ait ayrı flaş belleği olurdu ve notlarında yazan bilgilerin kanıtları olurdu bu flaş belleklerde. Kasaya erişebilen tek kişi oydu. O kasa onun hayatını karartma yolumdu ama daha kasanın yerini bile bilmiyordum.

Aklımda dönen fikir, önüne bir dava atıp davayı çözümlemesini yakından gözlemlemekti. Bu beni o kasaya da götürürdü çünkü Kumsal Karam'ın habire etrafında dolanmasına karşı gelebileceğini sanmıyordum.

Barın locaya kadar ulaşan müziği kesildiğinde Bora'nın çalışanı da hızla locaya girmişti. Bora'ya "Abi polisler," dediğinde kaşlarım çatıldı. Elim Bora'nın eline giderken sorgularcasına baktım. Ne olduğunu bilmediğini gösteren bir şekilde başını iki yana salladı. Cenk keyifle "Sanırım sizinle ilk davamı alıyorum," dediğinde gözlerimi devirerek koltuktan kalktım ve locadan aşağıya, barın girişine bakan demirliklere yaslandım. Polisler içeriye girerken bardaki insanlar telaşlanmıştı.

Bora'nın çalışanı durumu özetledi. "Uyuşturucu satışı ihbarı almışlar. Mekânı aramaya gelmişler."

Bora "İmkânsız," diye mırıldandı. İtibarı olan bir bara sahipti ve bugüne kadar böyle bir sıkıntıyla karşılaşmamıştı. Etrafında onu ihbar edebilecek biri de yoktu. Barı onun çocuğu, karısı, annesi, babası ve ailesi gibi olduğu için morali bozulmuştu. Kendisi için kasten adam öldürme ihbarı gelseydi daha az üzülürdü muhtemelen. Çalışan "Abi aşağıya gelmen gerekiyor," dediğinde Bora başıyla onayladı ve bana baktı. Yanağını sıkıp "Asılsız ihbar olduğunu anlarlar birazdan dert etme," dedim.

Tabii maşallah dediğim iki gün yaşamadığı için mekânı arayan polisler ellerinde poşetlerle avluya çıktıklarında Bora'yla aynı anda bir küfür mırıldandık. Küfretmeyi ve

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

küfredilmesini asla sevmezdim ama tam da şu an küfredilmesi gereken bir andı.

Polis bey elindeki uyuşturucu dolu poşetleri görmemiz için avludan bize doğru kaldırdığında 'Sıçtık' der gibi gülümseyerek başımızı salladık ve birbirimize baktık. Ne olduğunu bilmiyordum ama birinin bu bara oyun yaptığı kesindi.

Bora'nın bakışları barın girişine takıldığında ben de baktığı yere döndüm. Gördüğüm iki gözle gülümseyişim yavaşça silindi. Korkutucuydu. Soğuktu. İnsanın kendisinden nefret etmesini sağlayacak kadar soğuktu hem de bu bakışlar. Gözlerinin aksine sırıtıyordu suratı. Soğuk ama güzel suratına yakışmıştı bu sırıtış.

Bora'nın çalışanı olan çocuk elime bir not kâğıdı uzattığında korkutucu bakışların etkisindeyken gözlerimi kâğıda çevirdim. "Ben başladım," yazıyordu kâğıtta. Gözlerim tekrar kapıya döndüğünde biraz önce gördüğüm adam ortalıktan kaybolmuştu.

"Savaş Atan'a 'Merhaba' de," diye mırıldandı Bora alayla.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Bölüm 4

Koltukta oturup salonun evin arka bahçesini gösteren camına bakarken kulağım evin girişinde konuşan Bora ve Cenk'teydi. Uyuşturucuların mekâna ait olmadığı, dışarıdan getirildiği ve asılsız ihbar olduğu kanıtlanmıştı. Zaten Savaş Atan'ın bu oyunu hasar vermek için oynadığını düşünmüyordum. Bu onun 'Merhaba' deme tarzıydı.

Dikkatimi Boraların sohbetinde tutmakta zorlanırken Savaş'ı düşünmeye başladım. Saçları dağınıktı. Kalın ama biçimliydi kaşları. Bir ustanın eseriymiş gibi sergilenen güzel burnu ince başlayıp yavaşça ucuna doğru genişliyordu. İnce dudakları, iri yapısı ve en çok da etkileyen yeşil gözleri. Bu kadar güzel bir adamın bu kadar kötü biri olduğuna inanmak zordu.

"Kumsal olsa öyle bakmazdı."

Daldığım arka bahçeden gözlerimi alıp yanıma gelen Bora'ya baktım. Ben Savaş'ı düşünürken Cenk'le olan bara dair konuşmaları bitmiş olmalıydı. Salonun girişine baktığımda Cenk'i göremeyip tekrar Bora'ya baktım. Ne kadar derin düşündüysem gidişini bile duymamıştım.

Koltukta yanıma otururken güldü ve cümlesini açıkladı. "Kumsal olsaydı Savaş'a öyle bakmazdı."

Haklıydı. Kumsal Savaş'a kendine doğru bir adım atsa ardına bakmadan koşacağı izlenimi veren bakışlarla bakmazdı. Başımı onaylamazca sallayıp gülerken "Korkutucuydu," dedim. Nefret ettiği kıza bakmıştı Savaş o bakışlarında. Ve Kumsal'la olan bütün hikâyesindeki anılarla toplanan nefreti suratıma çarpmıştı o an. Adam bırak

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

acımasız oyunlar oynamayı geçip karşısına tüm gün bu şekilde baksa Kumsal zaten delirirdi.

"Buna alışsan iyi edersin çünkü bugünden sonra en çok göreceğin şeylerden biri olacak o bakışlar."

Omuz silktim. "Alışmama gerek yok. Buraya kadar. Savaş Atan geldi, Derin Andaş gidiyor."

Bakışlarını aşağı indirdikten sonra düşünmeye başladı. Elim koltukta ardıma uzattığı koluna gidip gömleğinin bileğindeki düğmeleriyle oynarken düşünmesini bekledim. Yorucu bir gündü ve diyeceği şeyleri beklemeden kollarının arasına sıkışıp uyumak istiyordum. Aslında tam da bunu eyleme dökecekken konuşmaya başlayınca nefesimi üfledim.

"Savaş çok erken geldi. Şerefsiz bomboş oturup tavanı izleyerek Kumsal'ın geri dönmesini bekliyordu herhalde," dediğine gülerken buna ihtimal verdiğimi düşündüm. Savaş Atan da delinin teki olmalıydı ve ortaya çıktığım gibi hiçbir işi yokmuş gibi damladığına göre gerçekten Kumsal'ı bekliyordu.

"Ama şimdi vazgeçersen Cenk Süren planında her şey başlamadan bitmiş olacak. Onu yanımıza çektik, senden korkuyor, dediğin her şeyi yapıyor ve yapman gereken tek şey o kasaya ulaşmak. Bu bakıldığında bir aydan da az bir süreni alır ve Savaş geri dönmüş bile olsa onunla fazla yüz göz olmadan işimizi halledebiliriz. Kumsal'la aralarındaki oyunlar sırayla döner. Biri, diğerinin oyununu beklemeden yeni oyun oynamaz. Şimdi Savaş oynadı. Kumsal ona sataşmadığı sürece yeni bir oyun oynamayacak. Bir ayı bu şekilde atlatıp Cenk'ten alacağımızı alıp öyle buradan çekilebiliriz."

Elimi kolundan çekip koltuktan kalkarken sızlandım. "Kimliği almaya ikna ederken de Savaş ortaya çıktığında bırakırsın demiştin, şimdi herif canavar gibi ortaya çıktı bu sefer de bir ay sonra bırakırsın diyorsun."

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Kumsal'ın dosyasında gördüğüm şeyler hiç açıcı değildi, özellikle kendi vücuduna açtığı yaralar... Kumsal'ı bunu yapacak kadar delirtmişti. Ve aynı adamın hedefinde şimdi Kumsal sandığı ben vardım. Tabii ki de bir an önce bu kimliği bırakmak istiyordum ve Cenk için başka bir plan yapabilirdim. En azından yeni planda kimse bana zarar vermek hatta öldürmek istemiyor olurdu.

O da koltuktan kalktı ve karşımda dikilip ellerimi tuttu. Bu hareketi bile gerginliğimi azaltırken gülümsedi ve şimdi yumuşacıktım işte! "Sana zarar gelmesine asla izin vermeyeceğimi biliyorsun. Tek istediğim bir an önce istediğin hayatı geri almak. Ve şu an bu kimlikle buna çok yakınsın. Görmedin mi hayatını karartmak istediğin adam karşında korkudan titriyor. Bu kimliğe ihtiyacın var ve bana güvenmelisin, bu kimlik başına bela açmayacak. Dediğim gibi sen karşılık vermediğin sürece Savaş sana bir oyun daha oynayamaz. Bir an önce işimizi halledip bu kimliği bırakırsan Savaş Atan sana zarar vermez."

Gözlerine bakarak dediği şeyleri düşünürken dudağımı kemirmeye başladım. Bir yanım dediği şeyleri mantıklı buluyordu. Tek yapmam gereken Savaş'a karşılık vermemekti ve Savaş bu duruma 'Ne oluyor?' bile diyemeden işlerimi halledip bu kimliği bırakabilirdim. Sadece bu süreç içinde karşı oyun oynamıyor olsa bile illaki çevremde olarak beni rahatsız edecek olan Savaş Atan'dan korkuyordum. Ruhu yokmuş gibi hissettirmişti.

Ben düşünürken kollarının arasına çekip sarıldı ve saçımı okşamaya başladı. "Söz veriyorum sana zarar gelmeyecek."

Burnumu omzuna yaslayıp sarılışına karşılık verirken omzunun ardından arka bahçeyi izlemeye devam ettim. Bora'ya güveniyordum. Tanıştığımız günden beri beni hayal kırıklığına uğratmayan tek kişiydi. Başta babam olmak üzere hayatımdaki herkes kalbimi kırmıştı. Bora ise beni kollarına çekerek kalbimi onarmakla meşgul oluyordu hep.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Tanıştığımız gün de yaptığı gibi. Kendimi bırakmak üzere olduğum o yükseklikten çekip sarmıştı bedenimi. O gün hayatımdan vazgeçmiştim. Bora tutmasaydı şu an hayatta bile olmayacak olan bedenim şimdi tehlikeye düşünce korkuyordum. Bu hayata tutunma hevesini Bora sayesinde kazanmıştım. Şimdi bana bir yol gösteriyorsa ona güvenecektim.

"Ayrıca yakışıklı prensin seni korur."

Gözlerimi devirirken "Kurbağa demek istedin sanırım," diye homurdandım. Biraz önceye kadar okşadığı eliyle saçımı hafifçe çektiğinde gülerek onu ittirdim ve kollarından çıktım. Çocuk gibiydi.

"Saçımı çekmeye nasıl cüret edersin?" Koltuğun üzerinden aldığım yastıkla ona vurduğumda gözlerini kısarak tehditkârca baktı. Evet ben de çocuk gibiydim.

"O zaman savaş başlasın," dedikten sonra diğer yastığı almaya kalkıştığında eline silahını alamadan onu yenebilmek için hızla ona vurmaya başladım. Gülüşlerimizin arasında benden kaçmaya çalışırken bir yere takılıp düştüğünde hemen ardında olan benim de dengem bozuldu ve yanına düştüm.

Düştüğümüzde acıyan vücudumuz için sızlansak da gülmeye devam ediyorduk. Elimden ona saldırdığım yastığı aldığında yine savaş başlatacak sanıp hareketlensem de doğrulup başının altına yasladığında duraksadım. Beni de yastığın boşta kalan yanına çağırdığında gülümseyerek tekrar yanına uzandım ve kolunu başımın altından uzattı.

"Tamam başın belaya girince yakışıklı prensin değil kendin korursun yastık saldırılarınla."

Yanağımı göğsüne yaslarken gülümseyip "Tamam kurbağa değilsin ağlama," diye uğraştım. Kendi kendine söylenmeye devam ederken yeterince yorgun olduğum için gözlerimi kapattım. Evet bir üst kata çıkıp yataklara gitmeye üşeniyorsak bile kalkıp en azından koltuklarda uyuyabilirdik ama bizim normal olduğumuz söylenemezdi. Ayrıca

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bora'nın göğsü çoğu yataktan daha rahat geliyordu. Muhtemelen uyuduktan sonra Bora beni yatağıma götürmek zorunda kalacaktı ve böylelikle üst kata çıkmak için kendim yorulmamış olacaktım. Ona cevap vermeyip uyuma moduma geçtiğimde planımı anlayıp ofladı.

Ben ki hayatta yaptığı en büyük kötülük Bora yatağıma götürsün diye uyuma taklidi yaparken, Kocaeli'nin en kötü kişilerinden birinin kimliğiyle Cenk'in hayatını karartacaktım ve Kocaeli'nin gerçekten en kötü kişisiyse benden nefret ediyordu.

Belki de Bora'nın beni kurtardığı gün gerçekten intihar etmeliydim...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bölüm 5

Elimi kum torbasında gezdirirken düşüncelere dalmıştım. Bora'nın barının üzerindeki plazanın spor salonundaydım. Bu gece Cenk'e istediğim dosyayı tam bir şekilde getirmesini söyleyecektim. Önüme getirdiği dosyada yine kendi davamı bulamazsam açık bir şekilde soramayacağım için diyebileceğim bir şey yoktu. Sadece asıl gizlemek istediği davaları ayırt edebilmek için ondan dosyayı istiyordum. Böylelikle o kasadan almam gereken dava dosyalarını bilebilecektim.

"Burada ne arıyorsun?"

Elimdeki kâğıtlar düşerken telaşla arkama döndüm. Cenk hızla yanıma gelip yerdeki kâğıtları aldıktan sonra beni kenara ittirdi ve masanın önünden çekilmemi sağladı. Elindeki kâğıtları dosyanın arasına geri koyduktan sonra sinirle bana döndü ve işaret parmağını tehdit edercesine omzuma yasladı.

"Hiçbir şey görmedin."

Dolu gözlerimi kırpıştırdığımda verecek cevap bulamamıştım. Kolumdan tuttuğu gibi odadan dışarıya çekiştirmeye başladığında kekeleyerek "Bunları nasıl yapabildin?" dediğimde kapının önünde durup bana döndü. Kapının ardından ofise baktıktan sonra kimseyi göremese de emin olamayıp odanın kapısını kapattı. "Neyleri?"

Titreyen elimle masanın üzerine duran dosyayı gösterirken alelacele konuştum. "O kâğıtlarda yazanları. O tehditler, rüşvetler, yalancı tanıklar... Masum insanları sırf ayağına taş oluyorlar diye yolundan atmışsın. Dava

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

kazanabilmek için harcamışsın! Suçlara ortak olmuşsun Cenk, suçlara ortak olmuşsun!"

Başını onaylamazca sallarken güldü. "Ben hiçbir şey yapmadım."

Kaşlarımı çatarak dolu gözlerle ona baktığımda elini yanağıma getirdi ve yüzünü yakınlaştırıp nefesini yüzüme üfleyerek konuştu. "Kimse sana inanmaz. Hiç kimseye kanıtlayamazsın."

Yanağımdaki elini ittirdikten sonra hızla masaya doğru yöneldim ama kolumdan sertçe tutup beni kendine döndürdü. Kolları bedenimi sararken kulağıma doğru konuştu. "Seni de yolumdan atmak zorunda bırakma aşkım."

Bedenimi saran kollarını itmeye çalışırken "Ben senin aşkın değilim!" diye bağırdım. Bana olan ilgisini kibarlık sanmıştım başta. O benim avukat olarak idolümdü ve yanında çalışmak hayalimdi. Sonunda gerçekleştirdiğim bu hayalimdeki pürüzleri görmekte zorlanmıştım. Sonra niyetini açık bir şekilde belli ettiğinden beri savuşturmaya çalışıyordum. Evliydi! Boşanmak üzereydiler dediğine göre ama artık bana karşı olan tavırları taciz boyutuna ulaşmıştı. Şimdiyse sonsuz saygı duyduğum işindeki sırlarını öğrenmiştim.

Eli vücudumda dolanmaya başladığında kollarından kurtulmaya çalıştım. Güçlü kolları ondan kurtulmamı zorlaştırıyordu. Beni bırakmak yerine boynumu öpmeye başladığında "Bırak!" diye bağırmaya başladım. Kalbim bütün vücudumda atıyordu ve yığılacakmış gibi hissetmeme rağmen güç harcıyordum ama kurtulamıyordum.

Yaşlanan gözlerimi sildikten sonra nefesimi üfleyip torbaya sıkıca bir yumruk geçirdim. Kemiklerim acıyınca, inleyip elimi sallarken yüzümü buruşturdum. Ama Bora böyle yapınca kesinlikle havalı oluyordu. Zarar veren bir şey değil.

"Elini kırmadığına şükret."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Gelen sesle sanki acısını geçirecekmiş gibi salladığım elimi durdurup arkamı döndüm. Düşüncelere daldığımda gelmiş olmalıydı. Hiç duymamıştım. Spor salonunun vip odasındaydım ve içeri girmişti. Kapalı kapıya yaslı bir şekilde bana bakarken gözleri alaylıydı. Yumruk attığım elimi kastetmesini anlamam, uzakta olan gözlerinin odanın ışığında nehir yeşiline döndüğünü fark etmemden sonra olması garipti.

Ona verecek cevap bulamadığımdan tekrar önüme döndüm ve kum torbasına bir yumruk daha attım. Sonuç yine hüsrandı. Ayak seslerinden yaklaştığını anlayabiliyordum. Nedense gelen her ayak sesinde kalbimin hızı biraz daha artıyordu. Ondan korkuyordum.

"Vururken elini teğet geçirtiyorsun, bütün darbe parmaklarındaki kemiklere geliyor. Birkaç kez daha böyle vurursan elini kırarsın ve senin için çok üzülürüm."

Yüzümü buruşturdum. Delirttiği kız için elinin kırılmasına üzülürüm diye dalga geçiyordu. Herhalde kendi kırmadığı için üzüleceğinden falan bahsediyordu.

"Benim elimi acıtan şey karşımdakini de acıtır o zaman," deyip bilmişçe baktım. Kollarını göğsünde birleştirmiş neredeyse bir kafa kadar boy farkımız olduğundan bana yüksekten bakıyordu. Şimdi de gözleri kahverengimsi bir yeşildi.

"Ya çok güçlü vurduğun için senin bile canını acıtır ya da beceriksiz ve yanlış bir vuruş olduğu için," dedikten sonra tek kaşını kaldırdı. "Sence seninkisi hangisiydi?"

"Taktiklerini kendine sakla," deyip tekrar kum torbasına bir yumruk geçirdim. Canım acımıştı ama bunu yüzüme yansıtmamaya çalışıyordum. Bir kızı delirtmişti. Bu onun elinden hayatını almakla aynı şey sayılırdı. Ve bu kadar korkutucu bakışlara sahipse masum bir hayat sürmediği kesindi. Acaba birini öldürmüş müydü? Ve acaba şu an

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

muhtemelen beni de öldürmek isteyen bir katille mi aynı odadaydım?

Bir yumruk daha geçireceğim sırada büyük eliyle yumruğumu tuttuktan sonra gözlerine bakmam için birkaç saniye verdi. Gözleri o kadar değişkendi ki gözlerine baktığımda konuşamıyor, bu sefer yeşilin hangi tonuna dönüştüğünü düşünüyordum. Elimi büküp beni önüne çektikten sonra elimi sırtımda sabitleyip diğer eliyle de boynumdan tuttu ve beni kendine yasladı.

"Eskiden yumrukların böyle değildi. Formdan düşmüşsün."

Kumsal'ın dövüş konusunda iyi olduğunu bilmiyordum. Ama bildiğim şey, ben beş yaşındaki çocuk tarafından bile dövülebilirdim. Ve bu denenmiş, onaylanmıştı.

"Sana yumruk atmama izin verirsen, formumu tekrar değerlendiririz."

Meydan okurcasına konuşmaya çalışıyordum. Aslında yapmak istediğim "Ben Kumsal değilim valla bak," diyerek buradan uzaklaşmaktı.

Alaylı kahkahası kulağımı doldurdu. Yüzünü göremiyordum. Beni spor odasının bahçeye bakan geniş, uzun pencerelerine çevirmişti. Eli elimi sırtıma yaslayacak bir şekilde tutuyordu ama canımı acıtmıyordu. Sadece ondan kurtulmamı engelliyordu.

Kulağıma eğildi. Nefesini boynumda hissedebiliyordum. Parfüm ve teninin birleşen kokusunu yakından alabiliyordum. Güzel bir kokuydu ama ondan ulaştığı için hoşuma gidemiyordu.

"Tek başına birkaç adamımı yere serdiğin günü hatırlıyorum."

Kaşlarımı inanmazca kaldırdım. Şimdi yüzüne dönük olmadığıma seviniyordum. Çünkü yüzümdeki şaşkınlığı anlamaması imkânsız olurdu. Kumsal Karam böyle bir

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kızsa benim kum torbasına yamuk yumruk atmamı tabii ki de garipsemişti.

"Ve sonra sıra bana geldiğinde nasıl yerle bütünleştiğini, hatırlıyorum."

Demek ki Savaş'ı yenecek kadar iyi bilmiyordu dövüşü. Ve demek ki, Savaş Kumsal'a vurmaktan çekinmiyordu. Aslında buna şaşırmamıştım. Tipi bütün polisiye dizilerdeki katillere uyuyordu. Uşağa bile.

Kendi kendime güldüm. O bunu başka bir şeye algılayıp "Ne o? Meydan mı okuyorsun?" dediğinde gülüşüm aniden silindi. Yok hayır o kadar kafayı yemedim, demek istiyordum ama sustum. Kumsal Savaş'tan korkmuyordu değil mi? Sonucunda delirmiş bile olsa korkmadan savaşmıştı.

Beklemediği bir anda dizimi büküp ayağımı erkekliğine geçirdim. Bileğimdeki ve boynumdaki eli gevşediğinde ellerinden kurtulup ona döndüm ve demin dediği gibi elimi teğet geçerek değil de dümdüz yüzüne indirdim. O geriye doğru yalpaladığında tekmemi de kaldırdım ama o iki saniyelik havamı tek hareketiyle mahvedip ayağımdan tutup çekti ve beni sırt üstü yere düşürdü. Sırtıma giren acı dalgasıyla beraber ayak bileğimdeki elini diğer ayağımla tekme atarak kurtarmaya çalışırken gözüm kapıda gidip geliyordu.

"Bırak ayağımı!" diye bağırdığımda beni odada sürüklemeye başlamıştı. "Aramızda bir anlaşma vardı unuttun mu? Ben senin saçlarına dokunmayacaktım sen de benim erkekliğime vurmayacaktın."

Benden beklenmeyen bir cesaretle "Vurmadım zaten!" diye bağırdım. Ah süper. Şimdide erkekliğine laf etmiştim. Kesinlikle bu odadan ya cesedim çıkacaktı ya da kum torbam.

Kaşları kalktı ve bileğimi bıraktı. Anlık sinir krizi geçirmeden önceki şaşkınlığından faydalanıp ayaklandım ve kapıya yöneldim. Sırtımdan ittirdi ve yüzüm kapıya çarptı. Ben ahşap kapıya çarpan yüzümün acısıyla inlerken belimden

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

tutup yüzümü ona döndürdükten sonra tekrar kapıya itti ve sırtım kapıya çarptı. Hiç değilse bir daha ittiremeyecekti. Çünkü zaten kapıyla aramda mesafe kalmamıştı.

Gözlerindeki ifadeden bir an erken konuştuğumu düşündüm. Belki ittirip beni kapıdan da geçirirdi. Ama sonra gözlerindeki koyuluk gitti ve alayla sırıttı.

"Onu gayet iyi biliyorsun Kumsal." Yalnız kaldığım bir ara kusacaktım. Kumsal'la Savaş daha önceden beraber mi olmuştu? Ah... Hem düşman hem yatak arkadaşı.

Beni kenara itmeye gerek duymadan kapının kulpunu tuttu ve sertçe açınca ben de kapıyla beraber savruldum. Elimle soğuk duvardan destek alırken yüzüme düşen saçlarımın ardından kapıya bakıyordum. Bana küçümseyen bir bakış attıktan sonra odadan çıktı. Sinirle elimi duvardan çektikten sonra duvarı boş bırakmayıp tekmeyi geçirdim.

Beni ezmiş bir de üstüne çiğnemişti.

Ben bir daha ezilmemek için bu kimliği almıştım. Daha fazla ezilmek için değil. Ayrıca Bora sıra onda olmaması için Savaş'ın oyun oynayamayacağını söylemişti ama bu yaptığı şeyler oyun dışında sıradan bir günüyse zaten bu adamın oyun oynamasına da gerek yoktu. Tamam ben de aramızdaki kavgayı alevlendirmiş olabilirdim ama bu adam her gün böyle karşıma mı çıkacaktı?

Sinirle saçlarımı omzumdan attıktan sonra acıyan bileğimi umursamadan hızla odadan çıktım ve merdivenlere yöneldim. Önümdeki insanlar duvara yapışacak derecede gerilerken adımlarımı kendimden emin bir şekilde atmaya çalışıyordum. İnsanlar meraklıydı. İnsanlar aptaldı. Ne var yani biraz önce Savaş Atan'ın çıktığı odadan Kumsal Karam olarak çıkmışsam?

Kocaeli'nde bu iki isim gerçekten ilgi çekiyordu ve ben de hikâyeleriyle uzaktan ilgilenen biri olmak isterdim. Daha hikâyelerini bile tam olarak bilmezken tam ortasına düşmüştüm.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bölüm 6

Gözlerimi barın kapısından ayırmazken içkiyi dudaklarıma götürdüm ve küçük bir yudum aldım. Boğazımdan yakarak geçen bu tadı seviyordum. Bazen içki kadar bile olamadığımı düşünüyordum. O yakıyordu. Ama yine de isteniliyordu. Beniyse neredeyse kendim bile istememiştim hayatımda.

Şimdi benim hayal kırıklığı dolu hayatımdan çok farklı bir hayatı canlandırıyordum. İnsanların gözü üzerimdeydi. Tanıdıkları bildikleri Kumsal'dan izler arıyorlardı. Muhtemelen Kumsal Karam şimdiye ortalığı karıştırmış olurdu ama ben burada masum masum içkimi yudumluyordum. Kimseye sataşmıyordum, yasa dışı işlerle meşgul değildim -sahte kimlik aldığımı saymazsak-. En önemlisiyse Savaş Atan'a oyun oynamıyordum. Bakışlarının bile beni korkuttuğu adamla savaşmıştı Kumsal Karam. Bense buna bir ay katlanıp katlamayacağımı sorguluyordum.

Şimdi her şeyi bırakma kararı versem Kocaeli'nden ayrılmak zorunda kalırdım çünkü Kocaeli, İstanbul kadar büyük değildi. Ve burada artık tanınıyordum. Ah. Kumsal olarak. Daha öncesinde ilgi çekmeyen ve Kumsal olarak tanınmayan biriydim. Şimdiyse oturduğum yere, konuştuğum kişilere ve gittiğim yerlere kadar bilinen ve izlenilen biri haline dönüşmüştüm.

Herkesin birbirine yapıştığı, elinde bıçakla bir uçtan diğer uca gitmek istesen yanlışlıkla yüz kişiyi falan öldüreceğin barda boş bir masa bulduğum için –ya da zorla insanları kaldırdığım için- mutluydum. Eh, Kumsal Karam olarak

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

en azından masadan insanları kaldırabilmiştim. Bana bu kadarcık güç bile yeterdi aslında.

Kapıdan ayrılmayan gözlerim bara giren Cenk'i gördüğünde elimden neredeyse bardak düşecekti. Bardağı bacaklarımı kapatarak tuttuktan sonra bacaklarımın arasına sıkıştırdığım bardağı titrek elimle alıp masaya koydum ve ellerimle masada ritim tutarak sakinleşmeye çalıştım. Onu her tekrar görüşüm aynı etkiyi bırakıyor gibiydi.

"Cenk Bey?"

Cenk'in kolları hızla vücudumdan eksilirken ben de nefes nefese açılan kapıya baktım. Güvenlik görevlisi Ahmet abi gözleri irice açılmış, dudakları şaşkınlıktan aralanmış bir şekilde bizi izliyordu.

Biraz önce güvenlik görevlisi gelmeseydi yapmaya çalıştığı şeyi düşündüğümde hareketlendim ve hızla odadan çıkmaya çalıştım. Güvenlik görevlisine söyleyecek şey bulamadığı için duraksayan Cenk de benim odadan çıkmaya çalışmamla hareketlendi. Kapının önünde kolumdan tuttuğunda korkuyla ona döndüm. Bir el kolumu Cenk'ten kurtardığında Cenk'le beraber Ahmet abiye döndü bakışlarımız.

"Derin kızım polisi ara."

Cenk delirmiş gibi başını iki yana sallarken gülmeye başladı. "İkiniz de pişman olursunuz."

Korktuğunu hissediyordum. O başarısıyla bilindiği bütün davalarının arka planlarının olduğu dosyayı görmüştüm. Hepsini okuyamama rağmen okuduğum kadarı dehşete uğramama yetmişti. Sonrasında beni de yolundan atmakla tehdit etmişti. Sonrası ise... Benimle zorla bir şeyler yaşamaya kalkmıştı ki Ahmet abi çığlıklarımı duyup gelmeseydi belki de başarırdı.

Bu gece öğrendiklerim ve yaşadıklarım onun hayatını kaydırırdı. Gözlerinde bunun bilincinde olduğunu gösteren korku vardı. Elleri ensesine giderken düşünüyordu, zeki bir

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

adamdı. Kendisini bu işten bir şekilde kurtarmak isteyecekti, diğer bütün işlerinde yaptığı gibi.

"Derin kızım hadi."

"Merhaba."

Ellerini masaya yaslayarak karşımdaki koltuğa oturdu ve ellerini masadan çekip gülümsedi. "Ah. Seni beklemiyordum," dedim dudağımı büzüp ona bakmadan hemen önce.

Yalana bak.

Yüzündeki gülümseme silinse de tekrar gülümsemeye çalıştı. "Sözleşmiştik hani. Size eksik dosyayı getirecektim."

Evet çok iyi hatırlıyorum.

Sahte bir gülümsemeyle "Unutmuşum," dedim. Dirseklerimle masadan destek aldıktan sonra ellerimi de çeneme yasladım. Gözlerindeki özgüven kırıklığı görülmeyecek derecede değildi. Tabii hiçbir zaman bunu yaşamamış olduğu için bu duyguları gizlemekte de gecikiyordu.

"Güzel görünüyorsunuz," dediğinde birkaç saniye üzerime baktıktan sonra yine ona baktım. Kendisinden güçlü olan insanları sevmezdi. Çevresinde böyle insanlarla karşılaştığında ya onu yanına çeker ve gücüne ortak olurdu ya da gücünü ondan almaya çalışırdı. Kumsal Karam'a olan planlarını da tahmin eder gibiydim. Yüzündeki gülümsemesi onun aslında ne olduğunu bilmeyen birçok kızı âşık edebilirdi ama bunu Kumsal'da denemesi ilginçti.

Petrol mavisi büstiyerin altına bol kısa bir etek giymiştim. Deri ceket ve siyah bağcıklı uzun botumla güzel görünüyordum. Siyah bir göz makyajı, maşalı kumral saçlar ve Kumsal Karam'ın imzası olan kırmızı rujla görünüşüm tamamlanmıştı.

Benimle ilgilenmesini göz ardı edip "Dosya?" dediğimde bozuldu. Başını kendi kendine onaylamazca sallarken evrak çantasından dosyayı çıkardı. Sanırım hayallerinde beni

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

bin bir parçaya ayırıp her parçayı da yakıyordu. En azından benim ona karşı olan hayalim buydu.

Dosyayı aramızdaki masaya koyduğunda yapay bir şekilde gülümseyerek el salladım. "Şimdi gidebilirsin."

Bakışları bir süre bende kalırken dilini çiğnemeye başladı. Onu uykusundan uyandırıp gecenin bu saatinde dosyayı da alıp bara getirmesini istemiştim ve şimdi geldiğinin birinci dakikasında onu geri kovuyordum. Dilini çiğnemeyi kestikten sonra gergin bir şekilde gülüp başını onaylarcasına salladı ve ayaklandı. Olduğum masaya doğru gelen insanları gördüğümde hızla "Ya da otur," dedim. Bakışları bana döndüğünde koltuğu gösterdim. Onu kuklaymış gibi oynatmak hoşuma gidiyordu ama asıl amacım gelen kişilerdi. Bora'dan öğrendiğim ve birkaç gündür de tanık olduğum kadarıyla Kumsal kadar olmasa da eli güçlü kişilerdi ve Kumsal'la tanışıklardı. Kumsal'la beraber dışarıdan bir sohbetleri varmış gibi gözükse de herkesin asıl amacı kendi çıkarları için ortak iş yapmaktı. Kumsal yıllar sonra ortalığa çıktığı için bu insanlar yine Kumsal'la iş yapmak istediği için birkaç gündür barın locasında takılıyorlardı.

Kumsal'ı yakından tanıyan insanlarla fazla sohbete girişmek istemediğim için bu durumdan kaçınıyordum ama yanımda Cenk varken masaya oturmalarını istiyordum çünkü bu insanlar tam bir pislikti. Elindeki parayı ve gücü buna daha az sahip olanları ezerek eğlenmekle kullanıyorlardı.

Kırk yaş üstü resmen para ve güç fışkıran üç kişi selam vererek masaya oturduklarında Cenk huzursuzlansa da bir şey demeden yana kayıp onlara yer vermişti.

"Yakaladık sonunda seni," diyen adama bakarken elimi omzundan dökülen maşalı saçlarıma götürdüm. Saçlarımla oynarken adamın adını hatırlamaya çalışıyordum. Bora, Kumsal ve çevresi hakkında bulabildiği kadar bilgiyi benle paylaşmıştı ama ben sanırım o sıra yediğim hamburgerin tadının güzelliğiyle meşguldüm.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sırıttıktan sonra "Kaçmıyordum sadece ulaşmasını istediklerim ulaşabiliyordu," deyip içkime yöneldim. Adam güldüğünde gömleğinin zar zor kapattığı göbeği de hareketlendi. Gücü kulağındaki inci küpelerde parlayan kıza dönüp "İyi ki sonunda istenmişiz desene," dediğinde kız adama yapmacık bir şekilde gülümsedikten sonra bana döndü.

"İşlere kaldığımız yerden devam ederiz diye umuyoruz."

Kalan işlerin ne olduğunu bile bilmediğim için kadehimle Cenk'i gösterip konuyu dağıttım. "Cenk'le tanışın. Kendisi avukatım olur. Dava kazanmak için yapamayacağı karaktersizlik yoktur."

Masadakilerin gözü Cenk'e dönerken Cenk onu tanıtma tarzımdan rahatsız olsa da gülümseye çalıştı ve başıyla selam verdi. Yeterince rahatsız edemediğimi hissedip devam ettim. "Size de öneririm. İş alırken ki tek kriteri ne kadar zengin olduğunuz. Kendisi üniversiteyi aç ve susuz bitirmesine rağmen bugün gelebildiği konumda parası olmayanın olduğu sokaktan bile geçmez."

Cenk gözlerini kırpıştırarak beni dinledikten sonra bunu nereden bildiğimi sorgulayan bakışlarla gözlerini kıstı. Ah onun her şeyini biliyordum ama kanıtlayamıyordum henüz.

Gülümseyerek konuşmaya devam ettim. "Ailesinden utandığı için medyaya bile yansıtmamış. Kendisi üç katlı evinin geniş yatak odasında uyanırken ailesi geçinebilmek için evindeki eşyaları satmaya başlamış."

Mavi gözleri koyulaştığında gülümsemem genişledi. Bu çalışanlarına boktan bir sebepten sonra 'Kovuldunuz' demeden önceki bakışlarıydı. Artık o kovabileceği çalışan değildim. Şu an karşısında ağzını bile açamadığı kişiydim.

Biten içkimi masaya koyduktan sonra arkama yaslanırken güldüm ve masadakilere baktım. "Anlayacağınız böyle de bir şerefsizdir yani avukatım."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Masanın üzerindeki dosyayı almaya yeltendiğinde koltukta öne doğru hareketlenip bileğini tuttum ve koltuktan kalkmak için hareketlenen bedeni duraksadı. Egosunun sarsılmasıyla yıkılan bakışları gözlerime döndüğünde keyfim arttı.

"Nereye gidiyorsun?"

Elini dosyadan çektiğinde bileğini bıraktım ve arkama yaslandım. Koltuğa geri oturmadan konuşmaya başladı. "Sanırım avukatınız olmamı istemiyorsunuz."

Tek kaşımı kaldırdım. "Sanırım sen benim avukatım olmayı istemiyorsun?"

Gözlerime bir süre bakarken yapacağı seçimlerin sonuçlarını tartıyor gibiydi. En makul cümleyi bulduğuna karar verdikten sonra gülümsemeye çalıştı. "Daha iyi anlaşabileceğiniz çok iyi avukat arkadaşlarım var."

Masadakilerin gözü beklentiyle bana döndüğünde gözlerimi kısarak düşünürken dilimi çiğnemeye başladım. Egosu sarsılmıştı ve o da bir bakıma Kumsal'ın otoritesini sarsacak hareketler yapıyordu.

Bakışlarım barın üst kat merdivenlerinin başında bekleyen korumalara döndüğünde olduğumuz yere doğru gelmeye başladılar. Cenk de bakışlarımı takip ederek ardına baktığında vücudunun kasıldığını hissedebiliyordum.

Korumalar Cenk'in kollarına girdiğinde Cenk hızla bana döndü. "Be-ben..." diye kekelemeye başladığında onu öldürteceğimi sandığı için gülmemeye çalıştım. Aslında karşısında sandığı kişi Kumsal Karam'dı ve evet Kumsal Karam mafya sayılırdı bu yüzden bu korkusu mantıksız değildi ama çok komik gözüküyordu.

"Bir daha ben istemedikçe fikir yürütme."

Başını hızla onaylarca salladığında gülmek için bir an önce onu buradan göndermek istedim. Şu an sadece canını kurtarmaya çalışıyordu ve evine döndüğünde hayatında şu an büyük bir sorun olan beni çözmek için planlar yapacaktı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bir davasını çözümler gibi. Ya benimle arayı yakın tutup canımı bir daha sıkmamaya çalışacaktı ya da yine benimle arayı yakın tutup ayağımı kaydırmaya çalışacaktı ki iki ihtimal de benimle yakın durduğu sürece benim için sorun değildi.

"Mekânın arka kapısındaki çöplüğün oraya atın da karşımda ne olduğunu hatırlasın ve bana karşı olan hareketlerine dikkat etsin."

Yanımda oturan göbekli adam ezilen bir insan gördüğü için keyiflenerek masadaki çöpü uzattı. "Gitmişken bunu da atarsın aslanım."

Keyifli bakışlarım adamın eline döndüğünde önce bir içki bardağının masaya koyuluş sesini duydum ve sonra büyük bir el adamın elinden çöpü sertçe aldığında gözlerimi kırpıştırarak elin sahibine döndüm. Ah, Savaş Atan'a tekrar merhaba de.

O yeşil gözleri şimdi neredeyse siyah kadar koyuydu ve elindeki çöple göbekli adama bakıyordu. Ah şunların adını bir hatırlasam çok güzel olacaktı. "Çöpe mi at dedin?"

Bu yüksek sesli ortamda bile sesinin bu kadar etki bırakmış olması inanılmazdı. O korkutan gözleri bana bakmıyor olsa bile ürkmüştüm. Sesi zaten biraz sonra olacak faciaları anlatıyor gibiydi.

Adam 'Hadi şuna da yap şovunu kurtar beni' dermiş gibi bana baktığında artık olaya girmem gerektiğini anladım. Ayağa kalktığımda Savaş burada olduğumu yeni anlamış gibi gözlerini bana çevirdi. İşte şimdi biraz önceki soğuk bakışlarına bakıyor olmayı dilemiştim. Çünkü bu bakışlardaki tek duygu, saf nefretti. Kumsal'dan bu kadar nefret etme sebebini tahmin bile edemiyordum ama bu bakışların odağı olmak rahatsız ediciydi.

Cenk'in düşen omzu kalkmıştı. Hiç değilse Savaş'ın şu durumda onu koruduğunu biliyordu ki Savaş onu koruyorsa karşısındaki insanın pek şansı yoktu. Benim de

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yoktu. Ama Kumsal'ın vardı. Ve ben Kumsal'ı oynamak zorundaydım.

Dalga geçer gibi omzundaki tozu silkerken "Savaşcığım burası benim mekânım. Karışma. Biliyorsun her horoz kendi çöplüğünde öter," dedim.

Başını yana eğerken kahkaha attı. Sese dökülen bütün alay sözleriydi bu kahkaha. "Çöplüğün olduğunu kabul ediyorsan buradaki herkese çöpünden verme."

Gözlerim kısılırken sözünün nerelere çıktığını anlamaya çalışıyordum. Yüzündeki ifadeden anladığım kadarıyla belden alta vuruyordu. Biraz önce Cenk'e verilen çöpü anlatıyormuş gibi olsa da cümlede bir mecaz anlam yatıyordu. Kumsal Karam'ın geçmişinin çok da ahlaklı olmayan kısmını da öğrenmiştim evet ama Kumsal'ın karşısında Savaş da melek sayılmazdı bence bu konuda.

"Çöplüğümde herkese çöpümden verdiğimi düşünüyorsan burada işin ne? Çöpün mü derdindesin Savaş Atan?"

Kalın kaşları kalktıktan sonra "Suat köpeklerini de al git buradan," dediği gibi masada oturan, benim çağırdığım ve şu ana kadar adlarını bilmediğim insanlar kalkıp locanın çıkışına yöneldiler. Yine yapıyordu. Yine beni eziyordu. Benim mekânımda benim çağırdığım adamı kovuyordu.

"Suat durun," üzerine bastıra bastıra "Arkadaşlarını," dedikten sonra memnuniyetle devam ettim. "Durdur ve sen de dur. Hiçbir yere gitmiyorsunuz. Köpekler dedi." dedikten sonra sırıtarak Savaş'a döndüm. "Savaş şimdi çıkabilirsin barımdan."

Her sınırlendiğinde koyulaşan gözlerinin siyaha dönmesini beklerken parıldayan yeşillerini bana dikti ve başını yana eğdi. Nedense kendimi ceylan gibi hissediyordum. Oysa bu bakışlarıyla beni ürküten aslan. Biraz sonra beni yakalayacak ve yiyecek olan.

"Bana oyun oynaman için ayağına kadar geliyorum ve ben hâlâ karşımda çemkiren bir kızdan başka bir şey

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

göremiyorum. Sıra artık sende. Sıkılmaya başlıyorum," dedikten sonra omzuma çarparak yanımdan geçti ve geride karşımdaki insanlara baksam bile onları görmeyeceğim bir sinirle bıraktı beni. Önemli olan Cenk'in de burada olmasıydı ve benim karşımda onu korumasıydı. Her saniye ezmek istediğim adamın karşısında beni düşük düşüremezdi.

Ardımdaki bedeni güçlü bir şekilde öksürmeye başladığında kaşlarımı çatarak arkama döndüm. Eli bir masaya yaslanırken bedenini eğerek öksürmeye devam etti. Hızla yanına doğru ilerlerken ne olduğunu anlamaya çalışıyordum. Bir elim sırtına giderken diğer elim yüzüne gitti ve onu kendime döndürmeye çalıştım. Krize girmiş gibi gözüküyordu.

Yanağındaki elimi ittirdikten sonra doğruldu. Öksürmemeye çalışırken ve meraklı bakışlarım üzerindeyken vücudu kızarmaya başlamıştı. Garip bir teoriyle Savaş Atan gerçekten canavardı da dönüşüm mü yaşıyordu diye düşünmeye başlayacakken konuşmaya başladı. "Demek sen de başladın Kumsal Karam."

Gözlerim kısılırken masanın üzerine koyduğu kokteylini gösterdi. "İçine şeftali koydurmuşsun."

Dudaklarım aralanırken anlayarak ona döndüm. Şeftaliye alerjisi vardı ve kokteylinde şeftali vardı. Ben böyle bir şey yapmamıştım ya da yapmazdım çünkü bu adamdan deli gibi korkuyordum ve tek derdim ona oyun oynamadan buralardan çekip gitmekti. Ama benim mekânımda benim barmenim ona alerjisi olduğu bir kokteyl veriyordu ve ilk aklına gelenin ben olmam mantıklıydı.

Benim barmenim... Bora'ydı. İşinde asla hata yapmazdı ve Savaş'a istemediği bir kokteyli vermiş olamazdı.

"Ben..." diye cümleye başladığımda Cenk'in gözleri üzerimdeydi ve Savaş da alerjisi tutmuş olmasına rağmen oyunlara başladığım için keyifle bana bakıyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

"Ben yapmadım. Bu kadar basit bir oyun oynamam," dedikten sonra Savaş alayla güldü ve gülüşünün tekrar öksürüşlere dönmesini izledim. Şöyle bir kafasına vurup bayıltsam o da bütün mekân da rahatlayacak gibiydi. Ayrıca bu kadar basit dediğim şey de adamın alerjisini tetiklemekti. Basitim buysa diğer oyunlarda kol bacak kesecektim herhalde.

Zar zor öksürüğünü durdurup "Kaçıp gittiğin yetmezmiş gibi geri döndüğünde yaptığın oyunu bile üstlenmeye korkuyor musun Kumsal Karam?" dedikten sonra başını onaylamazca sallayıp tıh tıhladı.

"Ben Kumsal Karam deği..." derken Cenk'le göz göze geldiğimiz için cümlemi resmen yutup elimi saçlarıma götürdüm. Korkunç bir durumun ortasında kalmıştım. Amacım Savaş'ın oyununa karşılık vermeden tüymekken şimdi benim parmağım olmayan bir sebepten dolayı Savaş'ın oyunlarına dahil olmuştum ve bizzat beni izleyen itiraf almak istediğim Cenk yüzünden kendimi savunamıyordum.

"Eskisi kadar salak mısın diye kontrol ettim," dedikten sonra güldüm. "Sıra sende Savaş. Ben de başladım."

Korktuğumu gizlemeye çalışan bakışlarla Savaş'a bakarken ne halt yiyeceğimi düşünüyordum. Uyuyan yılanı uyandırmıştım ve şimdi paçamı kurtaramıyordum. Şimdi sıra ondaydı ve oynamaya kalkışacağı oyunu tahmin bile edemiyordum. İsteğim hemen yarın bir şekilde Cenk'in kasasına ulaşıp Savaş'ın oyununa maruz kalmadan defolup gitmekti. Zaten artık uygulayabileceğim tek plandı bu. Oyunlara bu kadar aç bir adamın bir günden fazla bekleyeceğini sanmıyordum.

Evet Derin Andaş, bakalım batan hayatını kurtarmaya çalışırken farkında olmadan daha da kaybedeceğin bir yola mı girdin?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bölüm 7

"Asla olmaz."

"Hadi. Hadi. Akşam bendensin."

"Yine mi pizza ısmarlayacaksın Derin? Bıktım artık. Bir de küçük boy ısmarlıyorsun."

Gözlerimi kıstım. Koyu gözlerine bakarken sinirliymiş gibi gözükmek zor oluyordu. Gerçekten çok zor. Çünkü o gözler her zaman parlıyordu ve insanda gülümseme isteği yaratıyordu. "Sen bana kilo aldırmaya mı çalışıyorsun?"

"Eğer kilo aldırmaya çalışsaydım gece gece benden gizli kalkıp götürmeye çalıştığın çikolataları elinden almazdım."

Bir ayağıma yaslanıp sırtımı da duvara verdim ve dudağımı büzdüm. Evet genellikle yakalanıyordum. Ayda yılda bir -aslında her geceki olay- canım çikolata çekiyordu ve mutfağın kapısına radar koymuş gibi adımımı attığım an ışıklar yanıyordu ve Bora beliriyordu. Artık korkmaya başlamıştım.

"Neyse. Ben de acısını sen sahadayken çıkaracağım."

Neşelenen gözlerine yine öfke düştü ve sırıtışı silindi. Ah evet. Şimdi sırıtma zamanı bendeydi. "Derin öyle bir şey yapmayacağım."

Bugün kasaya ulaşmak için kendime verebildiğim son gündü ve bugün Cenk Süren'in geleneksel basket maçı günüydü. Her cumartesi katılımın açık olduğu bir basket maçı yaparlardı. Normalde Kumsal Karam olarak onun planını iptal etmesini sağlayabilirdim ama zaten evde olmaması daha işime gelirdi. İstediğim şey Bora'nın da maça katılıp onu gözünün önünde tutmasıydı ve maç sırasında soyunma odasında bıraktığı anahtarları alıp evine gitmekti.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Bileğine hafifçe vurduktan sonra kollarımı göğsümde birleştirdim. "Git Cenk'le öpüş demedim Bora. Sadece Cenk'i oyalamak ve gözünün önünde tutmak için senin de dahil olman gerekiyor. Eğer alarm veya kamera sistemi varsa bunlara ulaşmasına engel olmalısın."

Kaşları kalkarken gözleri gözlerimi tarıyor gibiydi. Kararlılığımı ölçüyordu. Başımı dikleştirip ciddi olduğunu düşündüğüm bir bakış attım ona. Genelde onun yanında ciddi olamazdım ama zorlayınca gülmemeyi de başarabiliyordum. Kararlılığımı görünce kaşlarını çattı.

"Kızım benim karizmam var. Basketbol oynayınca yanaklarım al al oluyor giydiğim kıyafetler terle yıkanıyor. Ya o gün hayatımın aşkıyla tanışacaksam ve sırf bu yüzden o kızı kaybedeceksem?"

Ciddiliğimi daha fazla koruyamayıp kahkahayı patlattım. Elimi ağzıma bastırıp gülmemi durdurmaya çalışırken diğer elimle de duvardan destek aldım. Evet basketbol oynadığında Bora'nın ne hale geldiğini en iyi ben bilirdim. Bana basket öğretmesi için abartmıyorum tam üç saat aralıksız ona yalvarmıştım. Basketbol oynayınca iki dakika olsa bile hemen saçları terden alnına yapışıyordu ve yanakları pembeleşiyordu. Gözlerindeki parlama ve yüzündeki sırıtış da işin içine girince gülüyordun. Ama onun gülüşümü sana bulaşıyordu yoksa onun haline mi gülüyordun bilemiyordun.

"Ya kim gelecek Tanrı aşkına? Kız mız gelmez sadece oynamak isteyenler gelir onlar da senin haline bakmaz."

Ayaklarıyla yerde ritim tutarken çevresine birkaç saniye göz gezdirdikten sonra koyu renk gözlerini bana çevirdi ve hafif bir gülümseme yerleştirdi suratına.

"Pizza büyük boy olsun," dediğinde zaferle sırıttım ve yanağını sıktım. "Seni seviyorum biliyorsun değil mi?" dedikten sonra çok da şımarmasına izin vermeden çantamı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bora'ya uzattım. "Beni askılık gibi görmekten vazgeç. Hiçbir askının böyle kaslı ve yakışıklı olduğunu sanmıyorum."

Güldükten sonra gıcıklığına üzerime geçireceğim kot ceketi de ona uzattım. Gülüp saçlarımı bozmak için uzandığında çığlık atıp kaçıştım.

"Sabahın köründe kalkıp maşa yaptım. Parmağının ucu değerse bile kendini ölmüş bil!"

Dudağını ısırıp bana hınzırca baktığında 'Ya!' diye haykırmaya hazırlanmıştım bile. Bu bakışları biliyordum. Tam da tahmin ettiğim gibi parmağını saçımdan geçirip tek bir dokunuşuyla bile saçlarımda köprü etkisi bıraktıktan sonra koşarak odadan ve sonra evden çıktı. Evet koşsa iyi ederdi!

Sızlanarak aynaya döndüm. Bir süre birkaç saniye önce Bora'nın bozmadığı güzel saçlarım için anma duruşu yaptıktan sonra dudağımı yalayıp saçlarımı düzeltmeye çalıştım. Fena gözükmediğine emin olduğumda Bora'nın kaçarken yere attığı kot ceketimi alıp üzerime geçirdim. Giydiğim beyaz kısa elbiseyle uymuştu. Odadan çıkıp dış kapıya yönelirken Bora'ya edeceğim hakaretleri düşünüyordum.

Dış kapıyı açtığımda gözüm dün gece kenara attığım buruşuk kâğıda çarpınca omuzlarım çöktü. Dün gece eve girerken kapımın önüne bir not kâğıdı bırakılmıştı, Savaş Atan'dan. Açık tehdidinde 'Yarın büyük bir gün olacak' yazıyordu. Seri hareketlerle kâğıdın olduğu yere gidip kâğıdı aldıktan sonra ceketimin cebine sıkıştırdım.

Bora'nın dediğine göre kokteylinde şeftali falan yoktu verdiğinde. Ne olduysa daha sonrasında olmuştu ve anlaşılan Savaş'ın canını sıkmak isteyen bir başkası da vardı ama suç bana kalmıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Bölüm 8

Bora beni gebertecekti.

Hayır. İşkence edecekti ve çürüyüp ölene kadar kendisi öldürmeyecekti.

Fazla kişi gelmez dediğim maçın tribünleri ağzına kadar doluydu. Yani benim cancağızım Bora'm akşam katilim Bora'm olacaktı. Ego diyebileceğim kadar özgüvenli olan Bora mükemmelliğine kusur gelsin istemezdi ve bu yüzden her ortamda kendine dikkat ederdi. Şimdiyse hayatı boyunca en çirkin gözüktüğü haliyle sahada olacaktı.

Bora'yla göz göze gelince hemen gözlerimi kaçırdım. O bakıştığımız birkaç saniyede bile işaret parmağını tehdit edercesine sallayabilmişti. Kendi kendime güldüm.

Yanımda hareketlenme hissettiğimde başımı sağa çevirdim ve kaşlarımı çattım. Yanımdaki sırf Kumsal Karam olduğum için buraya geldiğimden beri peşimde dolaşan ve yaranmaya çalışan kız kalkmış yerini Savaş'a veriyordu.

"Ben sana kalk dedim mi?" dedim ters ters. Savaş her yerden çıkıyor ve korku dolu anlar bahşediyordu. Şu anlık tek isteğim Bora'nın pembe olmuş yanaklarıyla eğlenmekti. Savaş'a korkmuyormuşum gibi cevaplar vermek için çaba harcamak değil.

"Ben sana kalk dedim," dedi Savaş yüzündeki 'Her şeyi ben yaparım' ifadesiyle. "Şimdi gidebilirsin," dedikten sonra yanıma kuruldu. Bakışlarımı sanırım adının Gül olduğunu öğrendiğim kıza çevirdim. Nasıl baktığımı bilmiyordum ama Gül korkmuş görünüyordu. Bana doğru eğildi. Herhalde bu etekle eğilmemesi gerektiğini bilmiyordu. Ya da bunu umursamıyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Aranızda kalmak istemem," dedi endişeyle. Ondan korkuyordu. Ama gözlerindeki ifade benden korktuğunu da belirtiyordu. Elimi 'çekil' dermiş gibi savurduktan sonra önüme döndüm. O da mesajı almış gibi önümden çekildi ve sonra gözden kayboldu.

"Bu ezilişlerine bayılıyorum."

Boğazımı temizleyip başımı yanımda oturan yeşil gözlüye çevirdim ve ters bir bakış attım.

"Ben de senin gidişlerine bayılıyorum. Hadi bir gitsene, gönlüm olsun."

Gözlerime alayla baktıktan sonra önüne dönüp sırıttı. Yan profili ve sırıtışı... Doğru söylemek gerekirse, bana oyunlar oynayan bir manyak olmasaydı bu adamı gerçekten oturup izleyebilirdim.

"Hem burada ne halt yiyorsun?"

Bakışları bana döndükten sonra kaşlarını kaldırıp yamuk bir sırıtış attı. "Biliyorsun Kumsal. Senin çekimine dayanamıyorum. Ne zaman baksam senin yanında buluyorum kendimi."

Alayını umursamamaya çalışırken arkama yaslanıp kollarımı birleştirdim. "O zaman lütfen biraz kendine hâkim ol çünkü ben de senin suratını habire görmeye dayanamıyorum," diye homurdandım. Hiç üzerine alıp gücenmemesi yetmezmiş gibi elbisemin eteğinin pilisiyle oynadı. "Eteğin güzelmiş," diye dalga geçtiğinde başımı onaylamazca sallarken gözlerimi devirdim. Buradaki varlığı sinirimi bozuyordu.

Dün gece kapıma bıraktığı not aklıma geldiğinde ben de onunla dalga geçmek için kot ceketimin cebinden çıkarıp Savaş'a uzattım. "İsteseydin numaramı verirdim. Seksenlerdeymişiz gibi kâğıtlarla tehdit etmene gerek yok."

Kâğıdı baş parmağı ve işaret parmağıyla tutup başının yanına kaldırdı ve tehditkâr bir bakış attı. "Bilirsin böyle şeyleri severim."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Ya. Bilmez miyim?" diye mırıldandım. Savaş onu tanıdığımı sanıyordu ama ismini öğreneli en fazla bir hafta oluyordu. İsmini bile!

"Ve yine biliyorsun. Kırmızı aramızdaki karanlık renk."

Kâğıdın rengi kırmızıydı evet. Ama aramızdaki karanlık renk derken? Karanlığın sembolü siyah olmaz mıydı? Neden Kumsal'la Savaş'ın karanlık rengi kırmızıydı? Kumsal'ın da asla eksik etmediği rujunun rengi gibi. Bora'nın içinde delmeli deşmeli fanteziler dolu olan dosyasında bu ayrıntının yazmadığına emindim.

Ben düşünerek ona bakarken çenesinin ucuyla sahada ısınan Bora'yı gösterdiğinde dikkatim dağıldı. "Senin kurbanın sahada boy gösteriyor. Böyle mi hayatını mahvediyorsun?" dedikten sonra alayla güldü. "Siktir. Çok acımasızca."

Puflayıp önüme döndüm ve kollarımı birleştirirken ayağımla ritim tutmaya başladım. Bir iki üç... Hayır kafasını kopartmak istemiyordum. Dört beş altı. Yukarıya doğru kıvırdığı saçlarından tutup daha bir yukarı kıvırırken kopartmak istemiyordum. Yedi... Sekiz... Dokuz... Yeşil gözlerini oyup yerine daha az etkileyen bir şeyler koymak istemiyordum.

İstemiyordum işte.

Bora'nın benim kurbanım olduğunu sanıyordu. Bora da öyle demişti zaten. Herkes öyle bilecek demişti. Ama aynı zamanda haklıydı da. Ben Bora'yla gülüşüp duruyordum. Kurbanım olduğunu belirten hiçbir şey yapmamıştım. Ama üç olayı da aynı anda ilerletmek zordu. Hem de olayın içinde olmama rağmen kendimi dışlarken. Kumsal bana çok tersti. Eski Derin'se çok uzak. Şu sıralar neydim? Ben de bilmiyordum.

Küfrettiği de gözümden kaçmamıştı. Küfreden insanları her zaman itici bulmuştum. Bora bu düşünceme tepki olarak yaşıyordu. Çünkü o küfrettiğindeki telaffuz bana çok komik geliyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Alayına onu taklit ederek dalgayla cevap verdim. Anca bu şekilde paçayı kurtarabilirdim. "Büyük bir gün olacak dedin değil mi? Benimle oturup maç izlemek mi? Ah. Ne kadar da canım acıdı."

Eli yanağıma uzanıp sıktığında sola doğru kaçışıp elini ittirdim. Pis bir şekilde sırıtıp ayağa kalktı ve bana doğru eğildi. Elini ittirmeyi başarabilmiştim ama yüzünü ittirmem için hâkimiyetimi kaybetmiştim. Nefesi yüzüme çarparken Kumsal'la Savaş'ı tanıyan gözlerin üzerimizde olduğuna emindim.

"Daha gün bitmedi değil mi?" dedikten sonra göz kırpıp doğruldu. Ve o kendinden emin, sessiz olsa da sanki kükreyen adımlarıyla ilerlerken dönüp bir kez bile bana bakmamıştı. Spor salonunun iki tribününü ayıran merdivenlerden inerken nefesimi dışarıya üfledim.

Maç başlamak üzere olduğunda artık işimi halletmem gerektiği ve keyfim de kaçtığı için bacak bacak üstüne attığım ayağımı indirip kalktım ve eteğimi düzelttikten sonra ben de biraz önce Savaş'ın geçtiği merdivenlere yöneldim.

Spor salonundan çıktığımda şimdi herkes tribünde olduğu için boş ve sessiz koridorda ilerlemeye başladım. Sessiz koridorda sadece kendi topuklu ayakkabı seslerimi duymak ürkütücüydü. Ayrıca şurada gizli bir iş yapmam gerekiyordu ama ayakkabılarım beni ele veriyordu. Şu havalılar spor ayakkabı giyemez kuralını kim koyduysa onunla bir ara yüz yüze görüşmem gerekecekti.

İzlenme hissine kapıldığımda koridorun ortasında durdum çevreme bakındım. Koridordaki kapılar kapalıydı ve koridor boyunca da kimseyi göremediğimde soyunma odasına ilerlemeye devam ettim. Soyunma odasına girdiğim gibi sessizce kapıyı kapattıktan sonra kendimden emin olarak bir numaralı dolaba ilerledim. O egolu adamın başka kullandığı sayı yoktu. Her zaman her yerde bir numara onun olmalıydı.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Kapatmaya bile tenezzül etmediği dolabın kapağını açtıktan sonra astığı 'Ben pahalıyım' diye bağıran ceketin ceplerinde gezindirmeye başladım elimi. Elime metal ve soğukluğu gelince kendi kendime güldüm. İşte bu kadardı!

Kolumda bir el hissettiğimde istemsizce çığlık atıp arkamı döneceğim sıra biri beni durdurup ona dönmemi engelledi ve elindeki bezi burnuma yasladı. Burnuma gelen yoğun kokuyla gözlerim kararırken vücudum etkisini yitirdi ve anahtar elimden düşerken güçlü kolların arasına zayıf bedenim yığıldı.

Gözlerimi araladığımda gördüğüm şey kesinlikle hiçbir şeydi. Gözlerimi kırpıştırdığımda bile karanlık gitmemişti. Bir yerde uzanıyordum ve sertti. Elimi yerde gezdirmeye başladım. Sanırım betonun üzerindeydim. Ellerimle yerden destek alıp doğruldum ama kalkmaya cesaret edemedim. Neredeydim?

"Bora!" diye bağırdım aklıma gelen ilk isimle. Aklıma gelen tek isim olmuştu aslında. Bu şehirde Bora'dan başka kimsem yoktu.

Geri cevap gelmediğinde korkudan kalbimin sıkıştığını hissettim. Karanlıktan korkmazdım ama tabii ki de bayıltılarak kaçırılmış olmaktan korkardım!

"Kimse var mı?" diye bağırdım bu sefer. Herhangi bir ses duymak istiyordum. Eğer ona tutup cesaretlenebilirsem ayağa kalkar ve ilerleyebilirdim.

Çıtırtılar duyduğumda elimle ağzımı kapattım. Pekâlâ bu seferde bu sesleri duymamış olmayı diliyordum. Ben ses derken 'Kimsiniz siz?' gibi bir ses bekliyordum. Bana yardım edebilecek birine ait ses. Ama çıtırtılar neye aitti bilemiyordum.

Titremeye başladığımı hissediyordum. Otururken savunmasız olduğum için her ne kadar korksam da yerden elimle destek alıp ayaklarımı yere bastırdım ve ellerimi yerden çekip doğruldum. Olabildiğince az ses çıkarmaya

çalışıyordum. Ellerimi önümde kaldırıp gelişi güzel savururken bir tarafım bir şeylere değmek istiyor, bir tarafım bir şeylere değersem korkudan bayılacağımı biliyordu.

Elime gelebilecek şeyleri düşündüğümde ürküp hemen ellerimi bacaklarıma yasladım ve olduğum yerde durdum. Çevredeki seslere kulak astım.

Başta sessiz gibi geliyordu. Ama dikkatli dinlediğimde bir nefes sesi duyabiliyordum. Biri daha vardı.

Boynumda bir nefes hissettiğimde gözlerimi sıkıca yumdum. Zaten açık olsa da bir şey değişmiyordu. Hiçbir şey göremiyordum ve korumasızdım. Ben Kumsal değildim. Kumsal gibi dövüş bilmezdim. Kendimi koruyamazdım. Havalı sözlerim bir yere kadardı ve benim korkularım daha fazlaydı.

Kumsal'ı düşünmemle aklımda bir isim çaktı.

Savaş...

Tabii ya.

Bölüm 9

Bazen karanlıktan korkar, tutunacak bir şey ararsın ya. Bir ses, bir ışık, bir nefes. Şimdiyse karanlığa tutunuyordum. Ensemde hissettiğim nefes iliklerime kadar ürkmeme sebep oluyordu. Kim olduğunu tahmin edebiliyordum. Ama bu korkmamı engellemiyordu. Çünkü o kişiden de korkuyordum.

"Beni özledin mi Kumsal?"

Bu ses Savaş'a ait değildi. Merakım korkumu bastırdığında arkama hızla döndüm. Sanki yavaş dönmüş olsaydım beni yakalayacakmış gibi hissediyordum. Gerçi neresi olduğunu bilmediğim burada, karanlık içinde bir adamın manalı sözüne bakarsak, yakalanmıştım.

"Sen de kimsin?" Karanlık yüzünden yüzünü göremiyordum. Ses tonunu da çıkaramamıştım. Muhtemelen Kumsal'la tanışan ama benim bilmediğim biriydi. Savaş olmasını beklerdim. O tehdidinden sonra başkası mantıklı olmazdı ama Savaş değildi işte.

"Hadi ama Kumsal. Beraber binlerce defa Savaş'ı alt ettik ve sen beni çıkaramadın mı? İncindim."

Benim tarafımda mıydı? Çıkaramamam çok normaldi, ben Kumsal değildim. Ama anladığım kadarıyla benim tarafımdaydı. Peki o zaman karanlıkta konuşmamız neyin amacıydı?

"Burada ne işim var?" dedim bu sefer. Onun burada ne işi olduğunu sormamıştım. Onu tanımıyordum ve nerede olması gerektiğini bilmiyordum. Ama benim burada olmamam gerektiği kesindi.

"Bilirsin, güçlünün tarafında olurum her zaman. Şimdi güçlü olan Savaş gibi gözüküyor."

Evet şu adam bir yerden çıkmasa olmayacaktı. Tahminlerim doğruydu. Bu Savaş'ın oyunuydu. Ama karşıma neden bu çocuğu çıkarmıştı bilmiyordum.

"Daha oyunlara tam başlamadık." diye savunmaya geçtim. Tamam Savaş kadar iddialı değildim ama güçsüz unvanını artık ismimin başında ya da sonunda istemiyordum. Artık güçsüz olmaktan bıkmıştım. Kimseye sığınmak istemiyordum. Tek istediğim eğer bayıltılarak engellenmeseydim yapacağım gibi o kasaya ulaşıp buralardan defolup gitmekti ve hayatımı geri almaktı.

Beni onaylamazca birkaç defa dilini şaklattı karşımdaki adam. Yüzünü görsem daha kolay olabilirdi belki kafa tutmak. Ama karanlıkta bu kadar savunmasızken karşımdakini de tanımıyorken başımı dikleştiremiyordum.

"Eski acımasızlığından eser yok Kumsal. Benim tanıdığım Kumsal'ın ilk oyunu kesinlikle birilerinin ölmesiyle sonuçlanırdı."

Dudaklarımı birbirine bastırırken sessizce yutkundum. Birilerinin ölmesiyle mi? Benim ilk oyunum Savaş'ın öksürmesiyle falan sonuçlanmıştı ki o benim oyunum bile değildi ve adam öksürünce bile korkup yanına gitmiştim.

Bu oyunun bu kadar karanlık olduğunu bilseydim bu kimliği asla almazdım. Karanlık beni ürkütmezdi aslında. Hatta güven verirdi. Kimse beni göremez kimse bana zarar veremez diye düşünürdüm. Ama nerede olduğumu bilmediğim bir yer karanlıksa korkardım. Ve ben Savaş'ın karşısında nerede olduğumu bilemiyordum.

Cevap veremediğimde adamın güldüğünü işittim. "Kim olduğunu unutma Kumsal. Başka kimse bilmese de benim bildiğime göre en son akıl hastanesindeydin. Oradan nasıl çıktın bilmiyorum ama Savaş'ı alt etmezsen oraya yine döneceksin."

Avuçlarım terlemişti. Gözlerimi kırpıştırıp duruyordum. Sanki karanlık berraklaşacakmış gibi... Sanki azalacakmış gibi. Ellerimin içini eteğime sürttüm.

"Onun tarafındaysan bana öneri vermen ne kadar mantıklı?"

"Ben güçlünün tarafındayım demiştim. Bir tarafa yardım ederken diğer tarafı güçlendirip o tarafa geçerim. Aynı yeri fazla sevmem. Bunu biliyorsun."

"Sana nasıl güvenebiliyor?" dedim bu sefer. Şimdi bu adam benim buradan çıkmama yardım edebilirdi. Ya da Savaş'ın oynayacağı oyunları bana iletebilirdi. Kendisi söylemişti diğer tarafı güçlendirip yeterli olduğunu düşündüğünde o tarafa geçtiğini. Halk arasına bu çocuk için kullanılabilecek çok güzel küfürler vardı.

"Sen de bana güvenmiştin." dedi keyifle. "Senin güvenini boşa çıkarmam. Senin sırlarını ona iletmem. Ama ona gidip seni nasıl alt edebileceğiyle ilgili fikirler vermem senin güvenini boşa çıkardığım anlamına gelmez. Çünkü senin benden beklediğini fazlasıyla yapmış olurum her seferinde."

Bir tıkırtı işittim. Birkaç saniye sonra ışıklar yanıp açıldı. Daha söylediklerini algılamaya çalışmadan önce birkaç saniye süresince gördüğüm yüzü tekrar zihnimde canlandırmaya çalıştım. Benden uzun ve yapılı olduğu kesindi. Gözlerinin maviliğini de fark etmiştim ama yüz hatlarına bakacak zamanım olmamıştı.

Işıklar tekrar yandığında gözlerim bu anı kaçırmak istemezmiş gibi yüzünde dolaştı. Birçok çizgi vardı yüzünde. Belki kavgalardan belki kazalardan kalmış çizgiler. Ama bu güzelliğini bozmuyordu, aksine ona yaşanmışlık hissi veriyordu. Zaten mavi gözleri esmer ve yara dolu tenine ışıltı katıyordu. Yüzündeki kocaman yara olsaydı bile görünmezdi bu gözlere sahipken ki onun yüzündeki yaralar artık iz haline gelmiş, küçük şeylerdi. Koyu saçları kısaydı.

Dudakları dolgundu ve şimdi onu süzdüğüm için memnun bir şekilde kıvrılmışlardı.

Saniyelerle savaştığımı düşünsem de ışıklar tekrar kapanmadı. Aslında ışıklar geldiğinde ilk yapmam gereken şeyi anca çocuğun yüzünü ezberledikten sonra yapabilmiştim. Penceresiz bir odaydı. Tavanla birleşen duvarda geniş bir havalandırma vardı. Oda bomboştu. Duvarlar siyaha boyanmıştı.

"Burayı hatırlıyor olmalısın." Savaş'ın sesiyle daha önce fark etmediğim kapıya döndüm. Başını yana eğmiş gülümsüyordu. Tehditkâr bir gülümsemeydi yüzündeki. Elleri ceplerindeydi ve duruşu rahattı. Önüme döndüğümde deminki çocuğu göremedim. Gözlerimi kırpıştırdığımda önüme geçti ve çocuğun yerini tamamladı.

"Boğaç'la hasret gidermişsiniz," dedi alayla. Çocuğun adının Boğaç olduğunu öğrendiğimde bunu aklıma kazıdım. Gözlerinin rengi koyulaşmıştı. Yeşilin tonlarında gezen gözleri bu kadar güzelken bakışlarının bu kadar korkutucu olması dengesizlikti.

"Evet. Özlemişim," dedim gözlerimi kaçırarak ben de alayla. Odada gözlerimi gezdirmeye devam ederken "Cidden mi?" dedim gülerek. "Şu herkesin ortasında tehdit edecek kadar büyüttüğün oyunun karanlıkta beni Boğaç'la konuşturmak mıydı? Hayatım boyunca unutamayacağım bir ders aldım."

Öyle güldü ki alayımla dalga geçermiş gibiydi. Gözlerimi ona çevirdim. Keyifliydi ki onun keyif alması genellikle Kumsal'ın zarar görmesine bağlıydı. Dudağımı ısırdım. Sanırım oyunu beni Boğaç'la konuşturmakla sonlandırmıyordu.

Aklımda bin bir düşünce dönüyordu. Bu deli adama 'Ben Kumsal değilim' diye bağırmak istiyordum ama henüz bu kimlikteki amacıma da ulaşamamıştım. Yine de canımı tehlikeye atacak bir oyunu varsa kesinlikle bu kimlikten vazgeçerdim ama oyununu tahmin edemiyordum. Tahmin

edemediğim bir diğer şeyse Kumsal olmadığımı söylediğimde vereceği tepkiydi.

"Bilirsin oyunlarımda mantık aramam. Tek kural zarar vermektir. Sonuçlarını umursamam. Ölür müsün kalır mısın umursamam. Ciğerimi bilirsin sen benim. İlk oyunumla son oyunum diye bir şey yoktur. Hepsinde aklıma gelen en acımasız şeyi yaparım. İlham kaynağım sen olunca da bayağı acımasız şeyler geldiği kesin. Ama senin oyunun sönük kaldı. Ben de bu sefer fazla abartmayayım dedim. Sadece biraz hırpalanacaksın."

Konuşurken kapıya doğru ilerliyordu. Kapının önünde duran kutuyu kaldırıp odaya koydu. Kutuda delikler vardı ama içinde ne olduğunu görebileceğim kadar büyük delikler değildi. O kutuda ne vardı bilmiyordum. Gözlerimi kapıya çevirdim. Kapı açıktı ama dışarıda adamların olduğunu görüyordum. Yine de koridora bakma ihtiyacı hissettim. Eğer kaçacaksam bu koridorlarda koşacaktım. Bakış hizamda upuzun bir koridor vardı. Gelip giden ışıklar aydınlatıyordu. Sonu görünmüyordu ama burada Savaş'la kalmaktan daha güvenli geliyordu oraya koşmak.

Bir adım attığımda "Aklından bile geçirme." dedi. Gözümü ona çevirsem de geri çekilmedim. "Dışarıda bir sürü adam var. İki adım attığın gibi yakalanırsın. Topuklularını eskitmene değmez."

Gözlerim topuklularıma kaydı. O adamlardan geçebilsem bile bu topuklularla koşamazdım zaten. Aramızdan hiç eksilmeyen alay sözlerinden birine daha gözlerimi devirdim.

"Burada senin oyununu beklememden daha eğlenceli işlerim var."

Kutunun bantlarını açarken sırıttı. "Kurbanlarınla oynamak gibi mi?"

Aslında kurbanım olarak tanıdığı kişiyle oynamıyordum. Beraber oynuyorduk o da amaçsızlıktan tavla, pişti gibi oyunlardı. Gerçekten aşırı sıkıldığımızdaydı o da.

Topuklumla ritim tutarken kollarımı birleştirdim ve onun kutuyu açmasını sakinleşmeye çalışarak izledim. Cevap vermemiştim. Ne demem gerektiğini bilmiyordum. Kurbanımın en yakın ve aslında tek arkadaşım olduğunu söylesem ne derdi acaba?

Kutudan bir köpeği çıkardığında gördüğüm şeyle birkaç adım geriledim. Tepkim onu daha da keyiflendirmişti. Ellerimi yukarı kaldırırken "Sakın," diye mırıldandım.

"Köpekten korkarsın değil mi Kumsal?"

Sadece Kumsal korkmazdı. Ben de korkardım. Gözümün önünden gitmeyen anılarla birkaç adım daha geriledim.

"Savaş seni pişman ederim."

"Ya?" dedi alayla gülerek. "Ne yaparsın sırtıma 'Tekmele beni' mi yapıştırırsın? Çünkü ilk oyununla bunun arasında neredeyse hiç fark yoktu."

Ne yapabileceğimi bilmiyordum ama bunu yapmamalıydı. Abartmayacağım dediği şey bir hayvanı saldırması için üzerime salmasıydı. Başka bir hayvan olsaydı ve sadece bedenen canımı acıtsaydı bu kadar sorun olmazdı ama şimdi annemin ölümüne köprü olan hayvanı karşımda tutuyordu.

Hayvanın tasmasını çıkarmaya kalkıştığında çığlık atıp kapıya yöneldim ama adamlar beni tutup sert bir şekilde odaya ittirdiler. "Bırak ben Kumsal falan değilim!" diye çaresizce bağırdığımda başını geriye atıp kahkaha attı. "Sen gerçekten delirmişsin. Bu kadar korkak olarak beni utandırma. Sonuçta seni düşman diye yanımda gezdiriyorum."

Çırpınmayı bıraktıktan sonra afallayarak Savaş'a bakmıştım. Sandığım kadar kolay bir şey değildi Kumsal değilim deyip aradan çekilmek. İnanmamıştı ve inanmamakta haklıydı. Karşısında tıpkı Kumsal'dım işte ki gelip kimliği de almıştım. Daha sonrasından 'Hayır değilim' deyip kolayca çekilebileceğime Bora beni nasıl inandırmıştı ki? O da bu kadar salak biri değildi. Sanırım Savaş'ın Kumsal olmadığıma

inanmasının tek yolu akıl hastanesindeki Kumsal'ı göstermemdi ki o da şu an mümkün değildi.

Savaş odadan çıkarken işaret parmağıyla köpeği gösterdi. Adamlardan biri içeri girdi ve Savaş'ın yarım bıraktığı işi tamamlamak için yere çömelip tasmayla uğraşmaya başladılar.

"Bu köpek karanlıktan korkuyor. Aydınlıkta evcil hayvan gibidir seninle oynar, seni sever ama karanlık olduğunda sardıracak yer arar. Ve bil bakalım biz odadan çıkınca kim ışığı kapatacak?"

Gözlerim dolarken tekrar kapıya yöneldim. Bu sefer beni iten kişi Savaş'tı. "Hadi ama Kumsal. Eskiden hiç değilse korktuğunda ağlamak ya da korktuğunu belli etmek için benim gitmemi beklerdin."

Gözlerine bakarken o yeşillerini değil annemin öldüğü günü hatırlıyordum. Geceydi. Misafirlikten geri dönerken yolda arabamız arıza yapmıştı. Babam ve annem arabadan çıkınca ben de eksik kalmayıp çıkmıştım. Babam bilmiş bir tavırla arabadaki sorunu anneme söylerken annem başka bir teori öne sürüyordu. Onların sohbetlerinden sıkıldığımda yolun karşı tarafındaki köpeği fark ettim. Uyuyordu ve çok tatlı gözüküyordu. Küçüktüm. Köpekleri oyuncak sanar ne yaparsam yapayım beni severler sanıyordum. Aynı bütün oyuncaklarım gibi. Annemler o kadar meşgullerdi ki karşı kaldırıma geçtiğimi fark etmemişlerdi. Ellerimdeki bebeği bir elime alıp diğer elimle köpeği sevmeye başladım. Köpek birden uyanınca korkmuştum. Gözlerinin rengi beni ürkütmüştü. Gerilerken kuyruğuna bastığım için köpek havlayıp üzerime atlamıştı. Benim çığlığımı annemin çığlığı bastırmıştı. Yardım dilercesine onlara dönmüştüm. Babamdan önce annem atlamıştı yola. Bana koşuyordu. Beni kurtarmak için koşuyordu. Annemin çığlığını bastıran şeyse lastiklerin çığlığıydı. Gürültüyle çarpan arabanın annemi metrelerce sürüklemesini izlemiştim. Üzerimdeki köpeği

unutmuştum. Korkumu unutmuştum. Canımın acımasını unutmuştum. Köpekte gürültüden korkup üzerimden inip kaçmıştı zaten. Ben de gürültüden korkmuştum. Ama kaçamamıştım. Tek yaptığım ağlayıp anneme koşmak olmuştu.

"Lütfen," diye mırıldandım tekrar. Adam tasmayı çıkarmış olmalı ki Savaş'ın yanından geçip odadan çıktı. Savaş sırıtıyordu. Bu kadar acımasız olamazdı. Bir köpeği metrelerce ötede görsem bile yolumu değiştirirdim. Şimdi aynı odada bana saldıracağını bile bile nefes alıyordum.

Bir adım geri atıp kapının kulpunu tuttuğunda 'lütfen' demenin bir yarar getirmediğini fark edip onu omuzlarından itmeye başladım. "Başka bir şey yap kahretsin. Köpek değil başka bir şey!"

Kolumu keseceğini söylese bile kabul ederdim ama köpek olmazdı. Bana saldırmasa bile onunla aynı odada kalamazdım ki bana saldıracaktı.

Savaş tek eliyle bile ellerimi tutup beni kendinden uzaklaştırdı ve odaya doğru sertçe itti. Geriye doğru yalpalayıp düşerken "Sana bunu ödetirim!" diye bağırıyordum. "Savaş başka bir şey yap!" diye bağırdım o kapıyı kapatırken. Düştüğüm için acıyan kalçamı önemsemeyip kalktım ve kapıya doğru koştum. Kapanmadan yetişememiştim. Kapıyı yumruklarken hıçkırarak ağlıyordum. Bir insan bu kadar kötü olamazdı.

"Savaş!" diye bağırdım. "Başka bir şey yap lütfen!"

Yalvarıyordum. Biraz önce ondan korkmuyormuş gibi davranıyordum ama şu an her hücrem ayrı ayrı titriyordu. Cevap vermeyince başımı kapıya yaslayıp gözlerimi kapattım. Elimle kapıya son kez vurdum.

"Başka bir şey..." diye fısıldadım.

Gözlerimdeki karanlık daha da artınca sıçradım ve gözlerimi araladım. Işığı kapatmıştı. Lanet olsun ışığı kapatmıştı. Köpeğin hırlamasını duyduğumda ses çıkarmamak için nefesimi tuttum. O da görmüyordu. Beni fark etmezse

zarar veremezdi. Gözlerimin önünden annemin sürüklenmesi gitmiyordu işte! Benim yüzümden olduğunu idrak ettiğim her an canım ilk günkü gibi yanıyordu.

Gürültüler geliyordu. Sanırım köpek çıkartıldığı kutuyu parçalıyordu. Yakınlarında sadece onu bulmuş ona saldırmış olmalıydı. Havlıyor, hırlıyor, durmuyordu. Ağlamamak için direniyordum. Beni fark ederse parçalanan şey ben olacaktım.

Köpeğin nefes alış verişleri yaklaşınca gözlerimi sıkıca yumdum. Odada bir şeyler arıyordu. Gittikçe yaklaşıyordu. Yumruğumu sıkıp nefesimi titrekçe üfledim.

'Anne!' diye bağırışım geliyordu kulağıma köpeğin her nefes alışverişinde. O gün çok haykırmıştım ismini ama geri gelmemişti. Şimdiyse susuyordum. Yine geri gelmeyecekti.

Köpeğin burnunu çıplak bacağımda hissettiğimde dudağımı ısırdım. Burnunu bacağıma sürtüyordu. Hırlayınca çığlık atıp kaçıştım. Karanlıkta göremiyordum ama havlamalarından ve hırlamalarından bana geldiğini anlayabiliyordum.

"Git!" diye bağırdım elimi ayağımı sallarken. Bana yaklaşmasını istemiyordum. Hıçkırarak ağlıyordum.

Birden üzerime atlayınca çığlık atarak geriye doğru düştüm. Patilerini üzerimde hissederken salyası boynuma akıyordu. Elbisemin üst kısmının yırtıldığını çıkan sesten anladım ve durmayan çığlıklarımı arttırdım.

"Savaş durdur!" diye bağırıyordum durmadan. O gün aklımdan çıkmıyordu. Sanki korkumdan arınıp gözlerimi aralasam ve yanıma baksam o arabayı görecektim. Ve sonra bana koşan annemi.

Boynum ve kollarım acıyordu. Tek hissettiğim acıydı. Sivri dişlerini düşünmemeye çalışıyordum. Başka bir şeyin bana zarar verdiğini düşünüyordum. Mesela bir katil kesiyor olabilirdi. Ya da uçurumdan yuvarlanıyor olabilirdim. Üzerimde bana saldıran bir köpeğin olduğunu düşünmemeye çalışıyordum ama her havlamasında gerçek kendini gösteriyordu.

"Yeter!" diye bağırdım hıçkırarak ağlarken. "Anne yeter!"

Üzerimden ağırlık eksilince onu ittirmeye çalışan ellerim betona düştü. Gözlerimi hâlâ açamıyordum.

"Tamam bitti."

Savaş'ın sesiydi bu. Gözlerimi yine açmadım. Titrek nefesim odanın fon müziği gibiydi. Sanırım ışık açılmıştı çünkü gözlerimdeki karanlığın ardında turuncuya benzeyen renkler yansıyordu göz kapağıma. Ama ben karanlıkta güvendeydim. Gözlerimi açtığımda Savaş'ın yeşilleriyle karşılaşacaktım ve yine tehlikede olacaktım.

"Kumsal kalk hadi. Bitti."

Sesi umursamaz geliyordu ama başımdan da gitmiyordu. Kalkmak istemiyordum. Ne halde olduğumu bilmiyordum ama her yerim sızlıyordu. Titrediğimi hissediyordum. Yanaklarımdaki ıslaklık gitmiyordu. Kalbim bir türlü yavaşlamıyordu.

Üzerime hafif bir esinti geldi. Kollarıma bir şey değince çığlık atıp gözlerimi araladım ve gerilemeye çalıştım. "Yeter gelme!" diye bağırdım gözlerimin doluluğundan önümü göremezken.

"Kumsal. Benim," dedi Savaş.

"O yüzden gelme!" diye bağırdım son gücümle. Köpekten bir farkı yoktu gözümde. Hâlâ köpeğin hırlamalarını duyar gibiydim. Gözümün önünden o anı gitmiyordu. Annemin kapanan gözleri gitmiyordu.

Bacaklarımı kendime çekip cenin pozisyonu aldım ve yüzümü kapatmaya çalıştım.

"Kumsal. Fazla zarar görmedin uzatma da kalk artık!"

Sesini yükseltmişti. Fazla zarar görmediğimi sanıyordu. Belki bedensel olarak fazla zarar görmeden köpeği üzerimden çekmişti ama zihnimde kahroluyordum şu an. Yıllar sonra tekrar aynı anıyı yaşamış gibiydim.

Ellerini tekrar üzerimde hissettiğimde hiçbir şey yapmadım. Bileğimden tuttuğu gibi beni sertçe kaldırdı. Gözlerimi her ne kadar korksam da yavaşça araladım. Yeşilleri doğrudan gözlerime bakıyordu.

"Bitti," dedi tekrar. Gitmemi mi bekliyordu? Tamam oyun bitti artık gidebilirsin mi diyordu?

Omuzlarından güçsüzce ittirdim. "Pislik," diye fısıldadım kapıya yönelirken. Sonra içimde oluşan öfkeyle arkamı döndüm ve sertçe yumruğu yüzüne geçirdim. Bütün öfkemi yumruğuma verdiğim için sarsılmıştı ve yerdeki kutu parçasına takılıp geriye doğru düştü.

Hızımı alamayıp yanına gittim ve karnına tekmemi geçirdim. Acıyla inledi ve gövdesini öne doğru eğdi refleks olarak.

Bir tekme daha geçirdikten sonra aynen onu taklit ettim. "Kalk. Bitti."

Odadan kendi rüzgârımla çıkarken adamlar bana şaşkınca bakıyordu. Ne halde olduğumu umursamıyordum ama biraz önce yaptığım şeyi bir kez daha yapabilmek için her şeyimi verirdim. Cesaretimi bir anda toplamıştım ve gitmeden yapmıştım işte. Bunu hak ediyordu. Ona yapmaması için yalvarmama rağmen acımayıp kapıyı kapatmıştı. Çığlıklarımı ağlamaları 'Yeter' diye bağırmalarımı duymuş olmalıydı. Bitirmemişti. Kendi istediği zaman çekmişti üzerimden köpeği. Kendisi yettiğini düşündüğü zaman.

Arkadan "Durdurun şunu!" diye bağırdığında adımlarımı hızlandırdım. Arkamdan gelen sesleri duyduğumda koşmaya başladım. Yol ikiye ayrıldığında her insanın seçeceği gibi sağı seçtim ve daha da hızlandım. Koşmayı sevmezdim ama insanın canı söz konusu olunca koşmak çekici geliyordu.

Arkadan gelen sesler artıyordu ve yakalanırsam olacakları düşünmek istemiyordum. Bir saniyeliğine durup topuklu ayakkabılarımı ayağımdan attıktan sonra koşmaya

devam ettim. Sağa döndüğüm koridorun sonunda merdivenleri gördüğümde üçer beşer atlayarak indim ve bir dönemeçten daha döndüğümde koridorun sonundaki kapıyı görmemle rahatlayıp son gücümü kullanarak koştum. Eğer tahmin ettiğim gibi çıkış kapısıysa kurtulacaktım.

Ama aynı zamanda arkamdaki sesler de bayağı yaklaşmıştı. Ağır kapıyı küçük elimle çekmeye çalıştım. Kapıyı zar zor aralayıp geçerken bile kapının arasında kalmamak için ellerimle kapıyı ittirdim. Kapıdan çıktığımda ellerimi yavaşça demir kapıdan çektim. Evet! Çıkış kapısıydı!

Koşmaya devam ederken yolun ortasında aniden duran arabayla adımlarımı yavaşlattım. Savaş olabilir miydi?

Tam arkamı dönüp başka tarafa koşmaya başlayacakken Boğaç'ın sesini duydum.

"Atla."

Bir kez bile tereddüt etmeyip arabasına doğru koştum ve son model siyah arabasının kapısını açıp kendimi koltuğa attıktan sonra kapıyı gürültüyle kapattım. Demir kapı açılmış ve adamlar dışarı çıkmaya başlamışlardı.

Boğaç'a güvendiğim için pişman olmamaya Boğaç adamları gördüğü gibi gaza basınca karar verdim. Nefes nefeseydim. Üstün başım yırtıktı ve kolumdan, boynumdan kanlar akıyordu.

Işıkların açık olmadığı arabada başımı ona çevirdim ve gecenin aydınlattığı yüzüne baktım. "Neden yardım ettin?"

Bana dönüp karanlıkta bile kendini gösteren bembeyaz dişleriyle sırıttı. "Unuttun mu? Ben güçlü olanın tarafına geçerim."

O yola döndüğünde hâlâ ona doğru bakıyordum. Beni güçlü olan taraf olarak görüyordu. Düşmanıma bana acıması için yalvarmama rağmen. Herkesin güce yüklediği anlam farklıydı ve sanırım Boğaç için güç acımasızlık değildi.

Bölüm 10

Kapıyı açıp kendimi içeri attığım gibi kapıyı hızla kapattım. Birinin arkamdan gelmesini veya bileğimden tutmasını kaldıramazdım bu geceden sonra. Bence bugünlük heyecanım yeter de artardı.

"Bora!" diye seslendim. Mutfağa baktıktan sonra odasına da baktım. Hâlâ göremediğimde korkmaya başlamıştım. Ya ben kaçtığımda eve baktıysa ve Bora'ya zarar verdiyse? Hızlı adımlarla salona ilerlerken kalbimin atışları kulağımı zonklatıyordu. Boğaç'ın dediğine göre oyunlar oyun alanında kalırdı. Onun elinden kaçtığıma göre oyun sırası bendeydi, o devam edemezdi. Ama yine de ürküyordum. Savaş tanıdığım en garip insandı. Mimikleri ve sözleriyle soğuk değildi ama öyle hareketleri vardı ki insanı üşütmekle bırakmıyor, donduruyordu.

Salonda koltukta oturur vaziyette uyuduğunu gördüğümde elimi kalbimin üzerine yaslayıp nefesimi dışarı üfledim. Sessiz adımlarla salonda ilerlerken oturduğu koltuğun önüne geldim ve omzundan baskı uygulayarak onu koltukta yatırdım. Hemen eliyle koltuktaki yastığa sarılırken huzursuzca mırıldanmıştı.

Büyük bir ihtimalle beni beklerken uyuyakalmıştı.

Geniş ekran televizyonun montelendiği duvara yaslı dolaptan bir pike çıkardım ve Bora'nın üzerini örttüm. Altın rengi dağınık saçları mor koltuk yastığının üzerine saçılmıştı. Duş alıp üzerimi giyindim ve salona geri döndüm. Salonun ışığını kapattıktan sonra diğer üçlü koltuğa gidip uzandım. Bu gece ölsem tek başıma uyuyamazdım. Hâlâ

gözümün önünden gitmeyen anılar ve kulağımı dolduran çığlıklarım vardı. Tek başıma uyuyamazdım.

Huzursuzca yan dönüp ellerimi başımın altından koltuğa yasladım. Bakış hizamdaki orta sehpanın üzerindeki çizgi romanlar bile huzursuzluğumu götürmemişti. Sanki bir yerlerden yine o köpek çıkacakmış gibi hissediyordum. Sanki hırlayışı hemen ensemden geliyordu.

Sıçrayıp ayağa kalktım ve elimle ağzımı kapatırken gözlerimi odada gezdirdim. Sadece panik yapıyordum. Ne köpek vardı ne de hırlayışları. Ne Savaş vardı ne de o yeşil gözleri.

Aynı odada uyumanın korkumu götürmediğini fark ettiğimde Bora'nın uzandığı koltuğa doğru ilerledim. Çıplak ayaklarım fayansta gıcırtı yapıyordu. Bu sesi seviyordum. Oysa Bora her zaman rahatsız oluyor kafama ev Ugglarımı fırlatıp 'Giy şunları' diye bağırıyordu.

Omzundan dürtüklediğimde sızlanarak gözlerini araladı. Beni gördüğünde gözlerini kırpıştırdı. Sonra irice açıp "Derin," diye seslendi ve koltukta doğrulmaya çalıştı. Omzundan ittirip engel olurken "Sadece uyumak istiyorum," diye mırıldandım. Uyumak ve güzel rüyalar görmek istiyordum. Açıkçası güzel birkaç şeye ihtiyacım vardı.

"Tabii," diye mırıldandı. Ona bakmaya devam ettiğimde anlayıp hemen koltukta yan döndü ve bana yer açtı. Açtığı yere girerken pikeyi kaldırmış bana yardım ediyordu. Yanına uzandığımda ona döndüm. Düz yatsam sığamazdık.

"Ne olduğunu sorsam..."

"Yarın," diye lafını kestim ve gözlerimi kapattım. Sorusuyla bile korkmuşken eğer anlatmaya başlarsam o anları tekrar yaşıyormuş gibi olabilirdim.

"Tamam," diye fısıldadı. Nefesini yüzümde hissediyordum. Bakışlarını da üzerimde. Her korktuğumda yaptığı gibi ben uyuyana kadar beni izleyecek, uyumayacaktı. Ben uyuduktan sonra o da uyuyacaktı. Bora'yı seviyordum. En

zor zamanlarımda hiçbir şeyi bilmese hiçbir şey için çaba lamasa bile bana iyi geliyordu.

"Şu saçma sapan hikâyen var ya," dediğimde güldüğü nü duydum. Gözlerimi hâlâ açmamıştım.

"Kaplumbağanın kırmızı başlıklı kıza âşık olup parmak kızın kaplumbağayı sevdiği için kırmızı başlıklı kızı orta dan kaldırmada külkedisinin camdan ayakkabısını kafasın da kırmayı kullandığı hikâye mi?"

Güldüm. "Evet. Sanırım o hikâyeyi dinlemeyi isteyecek kadar kötü şeyler yaşadım."

Güldü. Hareketlenme hissettiğimde anlayıp başımı kaldırdım ve kolunu başımın altından geçirmesine izin verdim. Beni göğsüne çekti. "Bir varmış bir yokmuş. Külkedisi tuvaletini yapmaya giderken kaplumbağa onu görmüş ve âşık olmuş..."

Bora'nın kafasından uydurduğu bu hikâye aşırı derecede amaçsızlık içeriyordu. Sarhoş olduğu zamanlardan birinde kâğıda yazmış hatta 'Ben bu hikâyeyi bastıracağım, alacakaranlığı geçeceğim' diye bağırıyordu sokaklarda. Zaten zırdeli olan Bora bir de sarhoş olunca iyice mantıksızlaşıyordu. O gün bugündür ikimiz de hikâyeyi ezbere bilirdik, birbirimizin kötü hissettiği anlarda hemen bu hikâyeye başvururduk.

Bölüm 11

Kulağımı sağır etmeyi amaçlayan zil sesiyle gözlerimi araladım ve homurdandım. Bizim evimize kim, neden, ne cüretle gelirdi ki? Misafirleri sevmiyordum. Hele de sabah bu sesle kaldıranları.

Bora'nın kollarından sıyrılıp doğruldum. Ayaklarımı koltuktan sallandırıp fayansa yasladığımda hissettiğim soğuklukla gülümseyip elimle Bora'nın karnından destek alarak koltuktan kalktım. Bora kalkıp kapıyı açacak kişinin kendisi olmayacağının verdiği mutlulukla koltukta yayılıp esnedi ve uyumaya devam etti.

Paytak adımlarla girişe ilerlerken aynı zamanda elimle gözlerimi ovuşturuyordum. Küfretmeyi sevmezdim, ama bu zile durmadan basan kişinin küfrü hak etmediği anlamına gelmezdi. Umarım iyi bir bahaneye sahipti.

Kapıyı açmadan önce portmantoya yapışık aynaya baktım. Saçlarım dağınıktı. Gözlerim yorgun bakıyordu ve dudaklarım kurumuştu. Kollarımda ve boğazımda çizikler vardı. Zaten bu tipimle kapıyı açtığımda küfretmiş kadar olurdum.

Kapının soğuk demir kulpunu tuttum ve aşağı indirip kapıyı araladım.

"Bir an öldüğünüzü düşünüp, evinizi işgal etmeye karar verdim."

Cevap vermemi beklemeden yanımdan geçip eve girdi ve başını uzatıp salondaki Bora'ya baktıktan sonra bana döndü.

"Bora Yürük değil mi o? Şerefsiz iyi kokteyl hazırlıyor."

Kapıyı ayağımla itip kapatırken bakışlarımı Boğaç'tan ayırmıyordum.

"Burada ne işin var?" Tabii ki daha kibar olabilirdim. Ama lütfen. Hâlâ uykumu almama saatler olmasına rağmen uyanmamın verdiği sinirlilik içerisindeydim.

"Unuttun mu? Biz ortağız."

Gözlerimi devirdim. "Ben Savaş'tan daha güçsüz olana kadar." derken mutfağa girdim. Ben buzdolabına ilerlerken Boğaç güldü.

"Demek makyajsızken böyle gözüküyorsun."

Buzdolabının kapağını açıp turşu kavanozu ve fıstık ezmesi aldım. Onları kolumun altına sıkıştırırken buzdolabının içine doğru hafif eğilip meyve suyu aldım ve tek elimle tuttum. Kapağı ayağımla kapatıp çekmeceyi gürültüyle açtım. İki kaşık alıp saplarını ağzıma götürdüm ve dudaklarımı birbirine bastırıp kaşıkların düşmemesini sağladım. Parmak uçlarımda yükselip üstteki raftan iki bardağı da tek elimle tuttuktan sonra mutfaktaki küçük, şirin, bizim boyadığımız masaya yöneldim. Önce elimdekileri bıraktıktan sonra turşuyu ve fıstık ezmesini de koltuk altlarımdan alıp koydum. Kaşıkları da ağzımdan alıp masaya koyduktan sonra sandalye çekip oturdum. Beni izleyen Boğaç'a baygın bakışlar gönderirken masada kaşıklardan birini onun tarafına kaydırdım.

Yaslandığı duvardan doğrulduktan sonra yavaş adımlarla gelip karşıma oturdu ve kaşığı eline aldı. Fıstık ezmesini açarken turşu kavanozunu açması için ona itmiştim. O lanet şeyi açmayı hiçbir zaman beceremediğimi.

Meyve sularını da doldurduğumda Boğaç'ın açtığı kavanozdan bir turşu alıp memnuniyetle gülümseyerek ağzıma götürdüm. Boğaç beni izliyordu. Sanırım Kumsal'ı hiç makyajsız görmemişti ama bu halimin daha güzel olduğuna emindim. O yoğun makyaj yüzüm düşecekmiş gibi hissettiriyordu.

"Turşudan nefret ettiğini sanıyordum."

Yapma be.

Turşunun son lokmasını yuttuktan sonra gergince sırıttım. Şu Kumsal hakkında bir şeyler öğrensem iyi olurdu.

"Zevkler değişir," diye mırıldandım. O bir turşu alırken ben de kaşığımı fıstık ezmesinin kutusuna daldırdım ve bolca alıp ağzıma götürdüm.

"Ama korkular değişmez," dedikten sonra meyve suyundan yudumladı. "Savaş dün sana ne yaptı?"

Biliyor sanıyordum. Ama Savaş'ın kimseye güvenmediğini Bora da söylemişti. Kumsal da kimseye güvenmiyordu yine Bora'nın dediğine göre. Peki Boğaç Savaş'a nasıl yardım ediyordu, ne yapacağını bilmeden.

"Bilmiyor musun?" dedim düşüncelerimle savaş vermeyi turşu kavanozuyla bakışınca sonlandırırken. Kesinlikle turşu benim için bir yaşama amacıydı. İnce parmaklarımla bir turşu daha alıp ağzıma götürdüm ve yüzümü ekşitmesini memnuniyetle bekledim.

"Savaş bana ne yapacağını söylemez. Bir şey yapacağını söyler. Ve bana nasıl yardım edebileceğimi söyler. Ben de yaparım."

Kaşığımı elimde sallarken gözümü masada gezdiriyordum. "Üzerime köpek saldı."

"Bu yaralarını açıklıyor," dediğinde başımı kaldırıp ona baktım. Kollarıma bakıyordu. Kollarımı kendime çektikten sonra göğsümde birleştirdim. Böylece gözlerime bakmak zorunda kaldı.

"Yanındayım demiştin. Savaş'ın zarar görmesini istiyorum."

Bir turşu daha alıp yedikten sonra meyve suyundan yudumladı. Gerçekten zarar görmesini istiyordum. Asıl amacım bir an önce Cenk'ten itiraf almaktı ama dün oynadığı oyun ondan nefret ettirmişti. Onla tanışmadan önce bir insanın bu kadar da kötü olabileceğini düşünmezdim

ama olabiliyordu işte. Sıra bendeyken onun canını yakmak istiyordum ve sonrasında artık Cenk'e odaklanabilirdim. Nasıl olsa aslında bana verebileceği en büyük zararı dün gece vermişti o yüzden artık ondan eskisi kadar korkmuyordum. Ayrıca Boğaç yanımdaydı ve bu Savaş'ın ben oyun oynadıktan sonra oynayabileceği bir oyunu daha göze alabilmemi sağlıyordu.

"Geçmiş oyunlarınızda amacı seni bir gün öldürmekti. Çünkü seni güçlü görüyordu. Ama şimdi seni güçsüz görüyor ve sömürmek istiyor."

Ah. Sağ ol. Gururum okşandı.

Onun güçsüzlük dediği şey merhametti. Ben Savaş kadar ileri gidemezdim. Savaş bana zarar vermiş olsa bile bana değil Kumsal'a zarar verme düşüncesiyle hareket ediyordu. Beni tanısa belki zarar vermek istemezdi. Belki yine isterdi ama bu benim merhametimi azaltmazdı. Şu anda sadece öfkeliydim. O anları bana tekrar yaşattığı için ve beni uzun zaman sonra ilk defa yalvarttığı için ona ve kendime kızgındım.

"Satanistlerin kurallarını biliyor musun?" diye konuyu değiştirdi birden. Ayaklarımı masanın altında uzatıp ayak bileğimi diğer bileğime yasladım ve kaşlarımı indirip kaldırdım.

"En büyük günah aptallıktır onlarda. Kendinden güçsüzü ezerler, kullanırlar, umursamazlar. Kendinden güçlülereyse bitmek bilmeyen bir saygı beslerler. Dediklerine itaat ederler. Ta ki onlardan güçlü oluncaya dek. Savaş satanist değil ama bu inançla hareket ediyor. Sizin aranızdaki ilişkiyi de buna yoruyorum. Birbirinizi sevmezsiniz ama oyunlarınıza saygı duyarsınız. Birbirinizin sözlerini umursamamazlık yapmazsınız. Biriniz güçlüyse diğeriniz ezilmeyi kabullenir. Ta ki diğer oyuna dek."

Kumsal'la Savaş için birbirinizin sözlerini umursamamazlık yapmazsınız demişti. Birbirinize saygı duyarsınız...

Şimdi barda ben çocuklara durun Savaş da kalkın dediğinde neden kararsız kaldıklarını anlamıştım. Kumsal'la Savaş birbirlerinin başkalarına karşı verdikleri emirlere karışmıyorlardı demek. O gün bir ilk yapmıştım. Biri güçlüyse diğeri ezilmeyi kabul eder demişti. Oysa ben dün gece oyun sırası onda olmasına rağmen yüzüne yumruğu indirmiş bir de üzerine tekme atmıştım. Farkında olmadan ilkler yaşatıyordum Kumsal'la Savaş arasında.

"Peki ne yapacağız?" dediğimde başını yana eğdi. "Eski Kumsal'ı göremiyorum. O şimdiye kadar bir sürü acımasızlık sıralardı önüme."

Gözlerimi kaçırdım. Mutfağın penceresinde her zamanki gibi camı patileyen kediye bakarken gülümseme ihtiyacı hissettim ama Boğaç yanımda olduğu için dudaklarımı birbirine bastırdım. Şu Kumsal hiçbir şeyi sevmiyor gibiydi çünkü. Herkesi böcek gibi ezerken bir kediye de gülümsemezdi sanırım.

Acımasızlık benim için uzak, Savaşla Kumsal içinse anahtar kelimeydi. Ama burada Derin değil, Kumsal'dım. Savaş'sa... Başta ölmemi falan istediğini düşünüyordum ama beni güçsüz gördüğü için sömürmek istediğini söylemişti Boğaç. Öldürmeyecek, kıracak, yakacak, iyileşmemi bekleyecek sonra yine acıtacaktı.

Tabii bir an önce oyunlardan çekileceğim için bunlar sadece onun amacı olarak kalacaktı.

"Aslında..." diye başladım aklıma gelen fikirle. Sinsice sırıtıp Boğaç'a baktım. "Kanına enjekte edebileceğim bir şeyler var mı?"

Biraz önce bana attığı 'seni mahvedecek' bakışları birden değişti ve 'onu mahvedeceksin' dermiş gibi baktı. "Birkaç gün boyunca ölü gibi dolaşmasını sağlayacak bir şeyler ayarlayabilirim. Hastaneye götürülmezse fena pislik çeker. Kusar, bayılır, halüsinasyonlar görmeye kadar gider.

Hastaneye giderse de çıktığı gibi karakola düşer çünkü bu uyuşturucuları kullanmak yasal değil."

Dudağımı yalarken kendime güvenim gelmişti. Kendi elimle onun canını acıtmayacaktım ama sonuç olarak onun canını acıtan kişi ben olacaktım. Vücuduna enjekte edeceğim şeyle sürünmesini istiyordum. Birkaç gün en azından hak ettiği hayatı yaşamış olurdu. Dün geceyi bana yaşattıktan sonra bunu hak ettiğini düşünüyordum. Ayrıca birkaç günde Savaş'la uğraşmayacak olmak güzeldi. O sırada kendi işlerimi halletmeye çalışırdım.

Ben memnun bir şekilde başımı onaylarken omuz silkti. "Zaten kampa denk geldi oyunun. Düşündüğümüzden daha fazla sürünebilir ormanda."

Gergince gülümserken kaşlarımı kaldırdım. Bana anlamayarak baktığında başımla onayladım. "Evet öyle oldu."

Aramızdaki kamp olayı neydi bilmiyordum. Aslına bakarsanız son zamanlarda hayatımda olan bitenlerle ilgili hiçbir halt bilmiyordum. Boğaç gidince kamp olayını bir şekilde öğrenmeyi aklıma kazıdım. Belki Bora çevreden duyduğu kadarıyla bilirdi. "Uyuşturucu dolu olan iğneyi bu gece barda Bora'ya veririm."

Bölüm 12

"Salaklar," diye sızlandım.

Bir 'çadır kuracak arıyorum,' dedim diye bütün erkekler etrafıma doluşmuştu ve onca adam bir çadırı saatler sonra kurabilmişti.

Boğaç'ın bahsettiği kamp olayını öğrenmiştim. Her yıl Savaş ve Kumsal bu tarihlerde kamp yapardı. Sadece Savaş ve Kumsal değil aynı zamanda Kocaeli piyasasındaki önemli, tehlikeli, zengin, genç çevrelerinden gelmek isteyenler de gelirdi. Kamp zamanı kimin oyununa denk gelirse o kişi avantajlı olurdu çünkü ormanın ortasında oyun oynamak karşı taraftaki insan için çok daha tehlikeli bir durumdu. Aslında kamp alışkanlığı da bir tarafa avantaj vermek için çıkmıştı.

Yine de bir şekilde çadırımı kurabilmeye becerilmiş olan çocuklara "Teşekkür ederim," deyip çadıra yöneldiğimde gözlerini üzerimde hissettim. Ah hadi ama. Kumsal Karam teşekkür de mi etmezdi?

Hemen yanımda çıkan gürültüyle sıçrayıp sağa doğru kaçıştım. Bakışlarım ezilen çadırdan, çadırı ezen arabaya kayarken arabadan inecek olan kişiyi az çok tahmin edebiliyordum. Son model spor arabasıyla çadır ezmeye kalkışacak kaç tane manyak vardı ki? Kendinden emin bir iniş yapan, bacaklarını saran siyah pantolonun üzerine çektiği siyah tişörtü ve deri ceketiyle Savaş Atan'ın üzerindeki tek renk yeşilleri gibi duruyordu.

Elinin tersiyle arabanın kapısını iterken başını eğdi ve saçlarını karıştırarak ezdiği çadırıma baktı. "Ah," dedi sahte bir üzüntüyle. "Şu işe bak."

Gözlerimi yumup derin bir nefes aldım. O çadırın yerinde Savaş'ın olmasını istiyordum. Ve direksiyonun başına da kendimi layık görüyordum. Onu ezmekle kalmaz üzerinden en az beş kez geçerdim. Yine de şimdi yüzüme çarpan rüzgâra bile küfretme ihtiyacı hissettiğim sinirimi geçirebileceğini sanmıyordum.

Gözlerimi araladığımda Savaş çadırı kuran adamları elini savurarak kovdu. Ses çıkarmadan emri yerine getirirmiş gibi ilerleyen adamların kamp alanındaki diğer kişilere katılmasını izledim. Nereden baksan on kişi vardık sanırım ki Savaş'ın elini savurarak kovduğu, benim salaklar dediğim adamlar normal bir insanın hayatını falan karartabilecek adamlardı. Yine de Savaş ve Kumsal Kocaeli'nin canavarlarıydı sanırım, karşılarında durmak isteyen pek yoktu. Kumsal ne işlerle meşguldü, ne yapardı bilmiyorum ama ben Bora'yla çikolatalı süt içerken çizgi roman okuyordum ve bu korkularını hak etmiyordum.

Daldığım için yüzümün önünde parmak şıklatıldığında gözlerimi kırpıştırıp bir adım geriledim. Savaş bana alayla bakıyordu. Ben de son oyunundan kalan nefretimle suratına bakıyordum. Sanırım her şey bittiğinden ve bir daha onu görmemek üzere yollarımız ayrıldığından yıllar sonra bile ondan nefret edecektim.

"Ve külkedisi, hizmetçiye dönüşür."

Kaşlarımı kaldırdığımda sırtını arabasına yasladı. "Bakışların başkalarındayken herkese karşı acımasız olan o kız değilmişsin gibi. Oysa gözlerini çevirip bana baktığında yine eski halini alıyorsun."

Kumsal kimseyi, hiçbir şeyi sevmezdi. Kumsal gibi davranmaya çalışsam da bundan çok uzak olduğum için muhtemelen Savaş'ın karşısında çok pot kırmıştım ama Savaş çıkıp 'Bu kız Kumsal değil' diyemezdi, aklının ucundan bile geçmezdi. Sonuçta kim Kumsal'ın yerine geçmek isterdi değil mi? Ama Kumsal'ın değiştiğini düşünebilirdi. Bu daha

iyi olup oyunları sonlandırır mıydı yoksa Kumsal'a daha mı çok yüklenmesine sebep olurdu bilmiyordum. Ama Boğaç'ın dediğine göre ve satanistlerin inandığı şeylere göre senden güçsüzü ezerdin. Eğer Kumsal değişirse Derin gibi bir kız olursa, Savaş'ın gözünde güçsüz olurdu.

Kendi oyunumdan ve Savaş'ın uyuşturucunun pisliğini çekeceği birkaç günden sonra çekip gidemezsem Savaş'a Kumsal'ın akıl hastanesinde olduğunu kanıtlamayı düşünüyordum ama bir yanım bunu hiç doğru bulmuyordu. Bir şekilde kendini kurtarmıştı ve orada tedavi görüyordu. Şimdi ben kendi bencil amaçlarım için onun kimliğini almıştım ve kaçtığı adama onun yerini söylemeyi düşünüyordum.

Dediği şeye cevap vermek yerine konuyu değiştirdim. "Bana bir çadır borçlusun."

"Ya?" dedi tek kaşını kaldırıp alayla bakarken. "Sadece tek bir çadırım var. Eğer benimle uyumak istersen..." dedikten sonra başını eğip muzipçe sırıttı.

"Çekil şuradan," diye tıslayıp elimin tersiyle omzundan ittirirken çadırıma bakıyordum. Benim minik ellerim onu hareket ettirememişti ama fazla uzatmadan kendi isteğiyle bir adım geri atıp ne yapacağımı izlemeye başladı. Yere eğilip çadırın durumuna baktım. Arabanın altında dağılmış demir çubukları gördüğümde yanağımı şişirip nefesimi dışarı üfledim.

"Görünüşe göre bu gece toprak üzerinde uyuyacaksın Savaş," dedikten sonra doğrulup vücudumu ona döndürdüm. Kalın kaşlarının altındaki yeşil gözleri tam gözlerimin içine bakıyordu. Nedense bu bir an ne dediğimi unutturmuştu. Ne için dediğimi ve kızgınlığımı.

"Çadırımı alamazsın," dediğinde olayı tekrar hatırlayıp başımı onaylamazca salladım. Kendime gelmek için yapmıştım ama Savaş başka bir şeye yorup "Alamazsın," diye tekrarladı.

"Çadırımı ezdin," dedim dişlerimin arasından tükürür gibi. Omuz silkti.

"Zaten böcekten ve doğadan korkan biri olarak çadırda kalmakta bile zorlanıyordun şimdi dışarıda kal da gör," derken arabasının üzerine düşmüş olan yaprağı yavaşça yere bıraktı ve dudaklarını oynatarak "Böcekler," diye tekrarladı. Kumsal gerçekten korkuyordu sanırım.

Yaprağın yere düşüşünü izlerken Kumsal'la ne kadar ters olduğumuzu düşünüyordum. Belki korktuğumuz birkaç şey benzeyebilirdi ama zevklerimiz kesinlikle farklıydı.

Korkular mı bir yapardı insanı yoksa zevkler mi?

Savaş'ın zevk aldığı tek şeyin Kumsal'a zarar vermek olduğunu düşünmeye başlamıştım. Onu bir sporla uğraşırken ya da şarkı söylerken hayal edemiyordum bile. Korkuları vardı ama zevkleri... Sanmıyordum.

Evet burada böceklerin olduğunu söylemişti. Böcekleri sevmezdim ama korkmazdım. "Evet en büyüğü de karşımda duruyor."

Sırıttı. "Oyun oynayamayacağını fark ettin de laf dalaşına girmeye mi kalkışıyorsun? En kötü saçıma sakız yapıştırırsın falan sanıyordum."

"Sıranın kimde olduğunu biliyorum Savaş. Merak etme." Boğaç'ın verdiği iğne şortumun arka cebinde kendini hissettiriyordu. Savaş'ın koluna batırmak için doğru anı kolluyordum. Belki uyurken, belki dalgınken, belki otururken.

"Sevindim," dedikten sonra çadırıma baktı. "İstersen benimle kalabilirsin. Bir hanımefendiyi gecenin bu vaktinde ormanda tek başına bırakmak istemem."

"Ağaca yaslanır yatarım daha iyi," desem de bir yanım enjekte etmek için en iyi şans olduğunu düşünmüştü. Dalga geçmiyor olsaydı bu ihtimali bir düşünürdüm. Hanımefendiymiş!

Bagajına yönelirken dediğim şeye omuz silkti. "Öyle yap o zaman," dedikten sonra arabasından kendi çadırını

alıp bana sinsi bir sırıtış yolladı ve ilerlemeye başladı. Arkasından dil çıkarmamak için zorlanmıştım. Gözü çevrede geziniyordu. Kendisine boş yer arıyormuş gibiydi. Ama kamp alanımızın her karesinde bir çadır vardı. Ben de sırıttım. Beni çadırımdan ettikten sonra kendi çadırına yer bulamayıp ayakta kalırsa fena gülerdim.

Rasgele bir çadırı tuttuğu gibi savurduğunda sırıtışım silindi. Boşalan yere kendi çadırını kurmaya başladığında çadırın sahibi olarak düşündüğüm çocuk çadırı savrulan yerden alıp kendine başka bir yer aramaya başlamıştı.

Sesini çıkarmamıştı bile.

Sızlanarak kendi çadırlarına yönelen kişilere bakmaya başladım. Hiçbiriyle aynı çadırda kalmak istemiyordum.

Çadırların ortasında yakılmış ateşe yürürken birkaç dakika içerisinde kamp alanı sessizleşmişti. Herkes çadırına girmişti. Ateşin ardındaki kesilmiş ağaç kavuğuna oturdum ve dirseklerimi dizime yaslayıp ellerimi de çeneme götürdüm ve çadırını kuran Savaş'ı izlemeye başladım. Sanki yüzlerce kez bu işi yapmış gibi duraksamadan ya da birkaç adım gerileyip neye benzediğine bakmadan demirleri yerlerine takıyordu. Göz ucuyla bile bakmamıştı. Yaptığı işe odaklıydı. Gözlerimi kaçırıp başka şeylere odaklanmaya çalıştım.

Savaş'a uyuşturucuyu enjekte ettikten sonra buradan gidebilirdim ama maalesef Bora'yla beraber gelmemiştik ve arabam yoktu. Hasta olduğu için kampa katılamayacağına karar vermiştik ve beni bıraktıktan sonra geri dönmüştü. Arayıp onu alması için çağırabilirdim ama telefon tabii ki de çekmiyordu. Ayrıca muhtemelen şu an uzandığı koltukta yanında peçeteler kucağında kusarsa diye leğen, elinde kumanda ve burnu peçete tahriş ettiği için kıpkırmızıyken onu çağıramazdım. Onu bırakıp buraya gelmem bile fazla bencillikken bir de onu çağırırsam üzülürdüm.

Tanımadığım ama beni çok iyi tanıyan yalaka insanların birinden de arabasını istemeyeceğime göre geri dönme

ihtimalim azdı. Bir yanım Savaş'ın arabasını da alıp gitmek istiyordu ama uyuşturucu aldıktan sonra bir şekilde dönme ihtimali olsun istiyordum. Gerçi o şekilde araba kullanması daha tehlikeli olabilirdi.

Önümde bir hareketlenme hissettiğimde çığlığımı son anda bastırdım. Bir hayvan sanmıştım. Savaş'ın yeşillerine bakarken *pek de yanılmadım*, diye düşündüm.

Onun 'Hanımefendi' lafını ima ederek "Bir hanımefendiye böyle sinsi sinsi yaklaşılmaz," diye dalga geçtim. Dudağını büzüp gözlerini kıstıktan sonra sırıttı. "Bir hanımefendi görürsem bunu yaparım."

Sahte bir şekilde sırıttım. Saniyeler sonra sırıtışımı silip "Dibimde ne halt ediyorsun?" diye tısladım. Omuz silkti ve çadırına yöneldi. Çadırın önünde dikilip bana döndü ve göz kırptı.

"İyi geceler fıstık."

Yüzümü buruşturdum. "Bu kelimeden sonra çok kötü geçeceğine eminim."

Biraz önce resmen bana 'fıstık' demişti. Ciddi ciddi ya da yalakalık olsun diye demediğini biliyordum. Beni sinir etmeye çalışıyordu. En son oyunu o yaptığı ve başarılı olduğu için keyifliydi. Ona oyun oynayamayacağımı sanıyordu. Boğaç'ın da dediği gibi güçsüz olduğum için beni sömürmek istiyordu.

"Fıstık kelimesinden daha fazla korkacağın bir şey var. Herkesin uyuduğu karanlık ormanda ne bok yiyeceksin merak ediyorum."

Kaba diline gözlerimi devirip bakışlarımı ondan çektim ve çevreyi izlemeye başladım. Söylediği gibi karanlıktı. İnsanlar uyumak için çadırlarına girmişti. İlk gece böyle geçermiş ve ikinci gün kamp başlarmış Bora'nın anlattığına göre. Sadece çadırların fermuarlarına takılan lambalar ortalığı aydınlatıyordu ama onların da bir süre sonra söneceğini

biliyordum. Burada git gide hava soğurken tek başıma ne yapacağım merak konusuydu.

Hâlâ çadıra girmediği için "Gir artık şu çadıra. Oksijenimi kirletiyorsun," diye sızlandım. Onun yanındayken korkmuyormuş gibi yapmak beni yoruyordu. Çadıra girmesini, uyumasını istiyordum. Geceyi tepkilerimi saklamadan korkarak geçirmeyi bekliyordum. Tabii önce çadırına girip yapmam gereken bir şey vardı.

Rüzgâr yerdeki yaprakları sürüklerken gözlerimi ona çevirdim. Çadırının önünde dikiliyordu. "Çığlığını duyarsam kılımı kıpırdatmam."

"Biliyorum çığlıklarıma rağmen kılını kıpırdatmadığını," dedim imayla. Laf atışıma takılmadı. Ben onun bana yardım etmeyişine takılmıştım ama o Kumsal'ın Savaş'tan yardım beklemediğini düşünüyor, buna takılmıyordu.

"Kimin çadırına gireceksin?"

"Birinin çadırına gitmeyeceğim."

"Hadi ama," dedi alayla. "Burada en çok güvendiğin kişi benim ve benimle aynı çadırda kalmayacak mısın?"

Gözlerim şaşkınlıkla irileşirken ağzımdan bir 'Hah' sesi çıktı. "Sana mı güveniyorum ben?" dedim kahkahalar atarken. İyi güldürmüştü.

Rüzgârın geriye attığı koyu renk saçlarını eliyle düzeltti. Sanki anlaşmalıymış gibi rüzgâr bir daha saçlarını bozmamıştı.

"Beni tanıyorsun ve sana verebileceğim zararları biliyorsun. Sana zarar vermek istediğimi de biliyorsun. Ama bu ormanda kimin sana zarar vermek istediğini veya ne kadar zarar verebileceğini bilmiyorsun. O yüzden yabancıların içindeyken birbirimize güveniriz ama baş başayken düşmanızdır."

Söyledikleri şeyler mantıklıydı. Kumsal onu tanıyordu. Kendine zarar verebileceği şeyleri biliyordu ve ona göre davranıyordu. Savaş da Kumsal'ı tanıyordu. Birbirlerine

karşı zamanla bağışıklık kazanmışlar gibi bir şeydi. Birbirlerinin verdiği zararlara alışıklardı. Başkalarının vereceği zararlara karşı da birbirlerine güveniyorlardı.

Bir an. Sadece bir an ilişkilerini kıskandım.

"Şu anda baş başayız Savaş. Ve senin çadırında kalmayacağım."

Dudağını büzdü. "Gururum kırıldı," diye alay ettikten sonra çadırının fermuarını açıp içeri girdi. Başını çadırdan dışarı uzatıp göz kırptı.

"Kendine dikkat et bücür. Sabaha parçalarını bulmayalım."

Yerden aldığım taşı ona fırlattığımda hemen başını çekti ve fermuarı kapattı. Keyifli kahkahaları kulağıma geliyordu. Korkulan bir adamdı ama çocuk gibi davranıyordu. Elimle yüzümü sıvazladım ve gerçekten ne yapacağımı düşündüm.

Hava iyice soğuduğunda kollarımı birbirine bağladım ve elimi çıplak koluma sürterek ısınmaya çalıştım. Gözüm fıldır fıldır çevreyi arıyordu. Sadece bir hareketlilik hissetsem ya da gölge görsem yangın alarmı gibi çığlık atacaktım. O Savaş kılını kıpırdatmayacağını söylese de bunca insandan hiç değilse biri kalkardı değil mi?

Zamanı geçirmek için bir şarkı mırıldanmaya başladım. Sandaletlerimi yere sürtüyordum. Her sürtüşünde tenimi gıdıklayan yapraklar hoşuma gidiyordu. Saçlarım rüzgâr yüzünden daha da karışmasın diye cebimden toka çıkarıp at kuyruğu yaptım. Boynum ve kulaklarım açıldığı için üşüyüşüm artmıştı.

Bayağı zamanın geçtiğine karar verdiğimde kalkıp Savaş'ın çadırına yöneldim. Çadıra doğru eğilirken elim arka cebimdeki iğneye gitmişti. Fermuarı ses çıkartmama ümidiyle açmaya başladım. Ses çıktığında elimi durdurup nefesimi tuttum. Açılan kısımdan Savaş'a baktığımda gözlerinin açılmamış olduğunu görüp nefesimi rahatlıkla dışarı

üfledim. Fermuarın az kalan kısmını da açtıktan sonra dizlerimi çadırın içine yaslayıp bir elimle de yerden destek aldım ve çıkarttığım iğneyi yaklaştırmaya başladım.

Savaş'ın gözleri aniden açıldığında çığlık atmama fırsat vermeden eliyle ağzımı kapatıp beni yana ittirdi ve üzerime çıktı. İğne olduğu elim çadırın kenarına yaslanmıştı. Diğer elimle Savaş'ı ittiriyordum.

Keyifli suratı hemen üzerimde ve dibimdeyken yamuk bir şekilde sırıttı. "Korkundan ölsen de gelmezsin sanıyordum ama beni şaşırtıyorsun. Gerçekten bu kadar güçten mi düştün? Bir başkasının çadırını elinden alamayacak kadar ya da bana yenilip çadırıma gelecek kadar?"

İğneyi görmemiş olmalıydı. Korkup uyumak için yanına geldiğimi düşünmesi iyiydi. Bu şekilde istediğime ulaşabilirdim. İğneyi koluna geçirmek istiyordum ama kolumu ezecekmiş gibi baskı uygulayan eli kolumu kaldırmamı engelliyordu.

"Tamam sus da çekil üzerimden. Uyumak için geldim seninle uğraşmak için değil."

Bakışları dudaklarıma kaydığında nefesimi tuttum. Dip dibe olmamız yetmiyormuş gibi şimdi bu hareketiyle kalbimi zorluyordu. Ondan nefret ediyordum ama yeşilleri, burnuma dolan kokusu ve yakınlığı kafamı karıştırıyordu. Ayrıca Kumsal'la Savaş'ın daha önce birlikte olduğunu biliyordum. Savaş tekrar olmak istiyor olabilir miydi ki?

Bir anda üzerimden eksilip yanıma uzandığında gözlerimi kırpıştırıp kendime gelmeye çalıştım. Benim aklımdan neler geçerken adam yanıma uzanmıştı. Adamın günahını almıştım ki günahları al al bitmezdi muhtemelen. Bir an amacımı bile unutmuştum.

Nefesimi üfledikten sonra bakışlarımı ona döndürdüm. Bana sırtını dönmüştü ve kendisi için rahat bir pozisyon bulmaya çalışıyordu. En sonunda bulduğuna emin olduğunda ve hareketsizleştiğinde "İyi geceler," dedim. Hafifçe

geriye doğru yaslanıp başını bana döndürdü ve uzaylıya bakıyormuş gibi baktı.

Düşmanıma iyi geceler, demişsem ne vardı yani? Savaş da aslında çadıra girmeden önce bana söylemişti ama onunkisi alaylı ve gerçek değildi. Bense düşmanıma gecemiz birbirimizin çok da umurundaymış gibi "İyi geceler," diyordum. Kumsal kimliğiyle bu yaptıklarımı görse kahrolurdu sanırım.

"İlginç bir kızsın," dedikten sonra tekrar önüne döndü ve tekrar uyumaya kalkıştı ama bu sefer tekrar 'İyi geceler' demek gibi bir salaklık etmedim ki zaten yeterince salaktım. Çadırın tavanını izleyerek nefes alışverişlerinin düzene girmesini bekledikten sonra doğruldum ve iğneyi tuttuğum elimi kaldırıp boynuna götürdüm. Bedeni hareketlendiğinde hareketlerimi hızlandırıp iğneyi ensesine batırdım ve enjekte ettim. Şırıngayı geri çekerken bedeni yavaşça bana döndü ve eli ensesine giderken siyah göz bebekleri neredeyse yeşillerini kapatacak kadar büyüdü.

Bana bakıyordu ama beni gördüğünden emin değildim.

Dudakları aralanırken "Siktir," diye mırıldandı ve gözlerini sıkıca yumdu. Tekrar açtığında yüzünü buruşturdu. Ayık kalmakta zorlanıyor gibiydi. İki gün boyunca onu izlemek isteyen bir yanım da vardı ama iğnenin tam olarak nelere sebebiyet verebileceğini bilmediğim için şırıngayı hemen yanına koydum ve çadırdan çıktım. Az çok birkaç gün pislik çekeceğini, bilincinin pek yerinde olmayacağını, kusacağını, baş ağrısından gebereceğini, belki halüsinasyonlar göreceğini biliyordum ama tam olarak bu haldeyken hemen yanında olan bana saldırıp saldırmayacağını bilmiyordum sonuçta.

Üzerimdeki kıyafetleri düzelttikten sonra kendi kendime sırıttım. Ben çığlıklar atarak ona yalvarırken ne kadar güçsüzsem o kadar güçsüz kalacaktı bu birkaç gün. O bu haldeyken hep yanında olmak ve nefret ettiğim adamın

güçsüzlüğünü izlemek isterdim ama o sıra benim de işlerimi halletmem gerekiyordu.

Herhangi bir çadırın içine girdim. Bir çocuk iki kişilik çadırda tek başına hüküm sürüyordu. Bacaklarını öyle bir açmıştı ki sanki bu çadıra gireceğimi daha önceden biliyormuş, çadırı sahipleniyormuş gibiydi.

"Sen istedin," diye mırıldandım. Aslında amacım yanında kıvrılmaktı ama böyle yayıldıysa uyandırmak zorunda kalacaktım. Kimse Kumsal Karam'a zarar vermeyi düşünmeyeceği için korkmuyordum tanımadığım biriyle aynı çadırda kalmaktan. Omzunu dürttüğümde gözlerini araladı. Beni gördüğü gibi kalkmaya çalıştı.

"Tanrım benim çadırıma geldin," diye mırıldandı. Elleri titriyordu. Gözlerimi devirdim. Bu Kumsal da neymiş böyle...

"Kendine başka bir çadır bul."

Başıyla onaylayıp çadırdan çıkınca arkasından hemen fermuarı kapattım. Kumsal'ın kimliğiyle günlerimi geçirirken hem midem bulanıyor hem de özeniyordum.

O hiçbir zaman gerçek hisler yaşayamayacaktı. Çevresindekiler ya ondan korkan ya da ona başka gözle bakan kişiler olacaktı.

Ve yine şöyle bir gerçek vardı ki; ben de hiçbir zaman onun kadar etki bırakamayacaktım. O ben kimliği almadan önce akıl hastanesinde bir odadaydı ama hikâyesi hâlâ ortalıklarda dolaşıyordu. Dönüşü olay olmuştu. Kumsal'ın ismi duyulduğunda ürküten bir hikâyesi vardı. Belki de sırf bu yüzden kabul etmiştim bu kimlik işini.

Sıradan olmak istemiyordum artık çünkü.

Bölüm 13

Bazı sessizlikler, çığlıklardan daha seslidir.

Fermuarın sesli bir şekilde açılmasıyla gözlerimi araladım. Karşımdaki kişi beni görünce gözlerini kırpıştırdı. Muhtemelen dün gece çadırdan kovduğum çocuğun bir arkadaşıydı ve ondan bu kadar rahat bir şekilde çadırı açmıştı. Ne diyeceğini bilemeden kekeledi.

"Günaydın."

"Beni uyandırdın."

"Yemek zamanı," diye yine şansını denediğinde "Beni uyandırdın," diye tekrar ettim. Şu an Kumsal'ı falan oynamıyordum. Derin Andaş'ı uyandırmak bu hayatta ona verebileceğiniz en büyük zararlardan biriydi ve onu en sinirli görebileceğiniz anlardandı üstelik. Tabii ben sinirlendiğimde Kumsal gibi zarar vermiyordum. Bu yüzden karşımdaki kızın korkmasına gerek yoktu bu yüzden.

"Evet, öyle oldu," dedi sonunda pes ederek. Elimle onu kovduğumda rahatlayarak uzaklaşmaya başladı ve çadırda doğrulup gözlerimi ovuşturdum. Aklıma dünün ayrıntıları gelmeye devam ettiğinde hemen ellerimi gözümden çektim. Ah... Savaş.

Çadırdan çıktıktan sonra kamp alanında onu aradım ama görünmüyordu ve gören de olmamıştı. Arabası hâlâ burada olduğu için ormanda olduğunu düşünüyordum. Bugünkü planım zaten Bora'yla da daha öncesinden anlaştığımız gibi beni gelip almasıydı ama Savaş'ın ormanda o halde kaybolmasını da istemiyordum. En azından onu bulup buradaki yalakası olan birine teslim edebilirdim. Hem

başına bir şey gelmemiş olurdu hem de buradaki kişilere rezil olmuş olurdu.

Şu an nereye gitmiştir, ne yapıyordur tahmin edemiyordum. O Savaş'tı ve ben onu lisede okurken ki Fransızca hocamı tanıdığım kadar bile tanımıyordum ki bizim Fransızca hocamız yoktu.

Ormana doğru ilerlerken Boğaç'a ne kadar güvendiğimi sorguladım. Sonuçta iğneyi o vermişti ve ben de hiç şüphelenmeden Savaş'ın boynuna iğneyi geçirmiştim. İçerisinde daha kötü bir şey olabilirdi ya da sadece bayılmasını sağlayacak bir şeydi olabilirdi. Boğaç'ın gerçekten benim tarafımda olması için hiçbir mantıklı sebep göremiyordum çünkü. Eğer güçlünün tarafındaysa daha baştan benim yanımda olma ihtimali yoktu.

Dönüş yolunu unutur gibi olduğumda ormanda bayağı yürüdüğümü fark edip durdum. Göle kadar ulaşmıştım. Hava aydınlıktı ama yine de bu bir ormanın içinde olduğum gerçeğini değiştirmiyordu. Aslında geri dönüp birkaç kişiyi peşime taksam daha iyi olurdu ama kamp alanını bulabileceğimden şüpheliydim. Yine de daha fazla ilerlemek yerine en azından geri yürümeyi daha mantıklı buldum. Düşündüğüm şeyi gerçekleştirmek için geri gidecekken ileriden ses duyduğumda duraksadım.

"Vay! Kumsal sürtüğü de buradaymış."

Çatık kaşlarla gelen sese döndüğümde kaşlarım daha da çatıldı. Savaş, kirli gözüken kıyafetlerle ve sarsık adımlarla metrelerce ötemde göle yaklaşıyordu. Taşlardan yürüyordu ve adımlarını Tanrı koruyordu çünkü başka bir zaman bu adımlarla düz yolda bile yürüyemezdi.

"Vay," diye mırıldandım. "Bu halde bile kabasın ama bil diye söylüyorum, üflesem uçacak haldesin. Ona göre konuş."

Yerinde durdu ve başını geriye atıp kahkahalar atmaya başladı. Dudağımı yalayıp gözlerimi ağır bir şekilde

kapattım. Katayı bulmuş gibi gülüyordu ve bu sınır bozucuydu. Gülüşleri etkileyici falan değildi. Gülduğunde çıkan o ses sınırımı bozuyordu.

Gözlerimi tekrar açtığımda sonunda gülüşünü durdurabilmişti. İşaret parmağını kaldırdığında ellerinin titrediğini fark ettim. Yüz mimikleri habire değişiyordu. Bir an sanki mutluymuş gibi bir anda kolu testereyle kopartılıyormuş gibiydi.

"Sürtüksün. Sür-tük," dedi heceleyerek. "Sen var ya sen. Kumsal Karam. Sadece kendini düşünen iğrenç bir bedenden başka bir şey değilsin. Sadece bedenin ve senin bencilliklerin var. Sadece bunları görüyorum."

"Pardon. İyilik meleği olduğunu unutmuşum," diye dalga geçtim. "Sen şeytanın ta kendisisin!" diye bağırdım. Kayadan kayaya laf yetiştiriyorduk. Bana bencil diyordu. Onun yüzünden en kötü anımı yaşamama rağmen yaptığım oyundan pişman oluyordum ve bana bencil diyordu.

Ah. Pardon. Kumsal'a öyle diyordu. Aralarında ne vardı bilmiyordum ama çok karmaşık olduğu kesindi. Nefret mi ediyorlardı yoksa seviyorlar mıydı? Sevdikleri seçeneğini eliyordum ama birbirinden nefret eden iki insan birbirine saygı duyar mıydı? Birbirlerine oynadıkları oyunlar kurallar içerisindeydi ve iki taraf da kurallardan çıkmıyordu.

Masa başında oturup oyunlarına kural düşünmüşler midır diye düşünemeden edemedim. Hayali komik duruyordu.

"Şeytanlar..." diye mırıldandı. Aramızdaki mesafe yüzünden dediğini zar zor anlamıştım. Utanmasam 'Sesli konuş' diye bağıracaktım. Birbirimize laf çarptırmamıza rağmen o kadar rahattık ki, bu sağlıksızdı.

"Şeytanlar karşındaki insanın bir başkasına kötü bir şey yapmasını isterler. Ben senin kötülüğünü istiyorum Kumsal. Acı çekmeni, delirmeni istiyorum. En çok da bu hayatta artık birilerini sevmeni istiyorum. O zaman zaten bana iş kalmayacak ve sen şeytanın ateşinde yanacaksın."

Tanımadığın birinin yerine geçmenin zorluğu onu gerçekten tanıyan biriyle karşı karşıya gelince anlaşılıyordu. Savaş'ın dediği şeylere cevap verirken zorlanıyordum.

"Hiç yanmamış birinin en büyük acının sevmek olduğunu ima etmesi ne kadar mantıklı?"

"Hiç yanmadım mı?" diye bağırınca birkaç adım geriledim. Benden uzak olmasına ve bana zarar vermek istese bu haliyle başaramayacağını bilmeme rağmen korkmuştum.

Savaş'ın Kumsal'a âşık olma ihtimali gelmişti birden aklıma. Ama eğer öyle olsaydı Kumsal'a habire hakaret edip canını yakmazdı. Amacı ölüm olan oyunlar oynamıştı, oynuyordu. Sevdiği birine bunu yapamazdı. Ama sevdiğini almış birine bunu yapabilirdi.

Kaşlarım kalkarken Savaş'a ilk defa bana zarar vermeye hazırlanan biri gözüyle değil de yolda geçerken gördüğüm biri gibi baktım. Sevebilen, değer verebilen, üzülebilen, kırılabilen biri gibi. Ne yazık ki, mümkün olmamıştı. Savaş'a kesinlikle o özellikler uymuyordu.

"Hiç yaktın mı?" diye sordum sorusuna karşılık. Yanmaktan daha önemliydi yakmak. Yaktıysan yanmayı hak ediyordun. Ellerini havada orantısız sallıyordu. İlerlemeyi çoktan bırakmıştı ama kendi kendine sallanmaya devam ediyordu. Hareketleri düşüncesizdi ama düşünceleri hâlâ her şeyden daha hareketliydi.

"Yakıyorum," dediğinde 'Ya bak gördün mü?' dercesine baktım. Yanmayı hak ediyordu o zaman. Ne yaptığını bilmiyordum ya da ona yapılan neydi onu da bilmiyordum. Ama bu konunun sadece Kumsal'la alakalı olmadığını anlamıştım.

"Ödeşmek için," dediğinde bakışlarım tekrar değişti. Yenildiğimi hissediyordum çünkü buna diyecek bir şey bulamamıştım. Yandığı için yaktığını söylüyordu. Ben de Cenk yüzünden çok yanmıştım ve şimdi onu yakmak istiyordum.

"Biliyorsun bana her ne bok yaptıysan ölmeyeceğim ve oyun sırası bende..." Tehditlerini bitirememiş olması üzücüydü (!) Ama geriye doğru yalpalıyor olmasına diyecek bir şey bulamamıştım. Havada denge bulmak için sallanan ellerine uzansam tutamayacağımı biliyordum. Gerçi, uzanmak istediğimi de sanmıyordum. Böyle düşünmeme rağmen vücudum benden bağımsız olarak birkaç adım attı ama aramızdaki mesafeyi kapayamadan vücudu göle düştü.

Yüzme biliyor olmasını umarken parmak uçlarımda yükselmiş, su yüzeyine çıkmasını bekliyorum.

Birkaç saniye... Birazdan çıkacak.

Beş, on saniye... Muhtemelen çabalıyordur.

On, on beş saniye... Muhtemelen çabalamalıyım.

Kayalıklardan aşağı doğru hızlı adımlarla indikten sonra kollarımı öne uzatıp göle atladım. Yaptığım hiçbir şeyde mantık aramıyordum. Tek amaç onun ölmemesiydi. Ya da zarar görmemesi. Her neyse işte. Her iki ihtimal de mantıksızdı çünkü onu kurtardığım takdirde o ona kazandırdığım yaşamını bana oyun oynamakla kullanacaktı.

Güneşin ısıttığı gölde su yüzeyine çıkıp suda hareketlilik aradım. Baloncuklar çıkan alana doğru hızlı bir şekilde yüzerken suya düşmesinden beri geçen süreyi hesaplamaya çalışıyordum. Hâlâ çabaladığına göre hayattaydı. Yüzme bilmiyor olma ihtimalini varsaymıyordum ama belki hareketlerini kontrol edemiyor olabilirdi.

Baloncuk çıkan yere geldiğimde derin bir nefes alıp suyun içine daldım ve bir cisim tutana dek elimi suda sallamaya başladım. Suda gözümü açmaya küçüklüğümden beri korkmuştum. Yerde gördüğüm taş ve kayalıklar bana suda çok başka bir şeye benzediği için genellikle suyun içine gözüm kapalı dalış yapardım.

Tişörtün ucu elime geldiğinde öne doğru atılıp kollarımı beline sardım ve suyun içindeki bir kayalıktan destek alıp kendimi yukarıya doğru ittim ve onu da çektim.

Su yüzeyine çıktığımızda yüzünü değil de sırtını görüyordum. Arkadan sarılmıştım çünkü. Nefes almaya çalışırken öksürmeye başladığında "Tutun bana," diye seslendim. Şu anda hiçbir yerden destek alamıyordum ve aynı zamanda onu da tutmaya çalışmak zordu. Dediğim gibi koluma yapıştı. Boşta kalan kolumla kayalığa doğru kulaç atıyordum. Aynı zamanda onu kayalıklara çekmeye çalışıyordum. Ayağıma kayalık değdiğinde elimi kayalığa uzattım ve tutunup kendimi çektim. Savaş'ı da kendime doğru çektim. Sırt üstü üzerime düşeceği sırada onu yana ittim. Kayalığa sert bir şekilde otursa da onun daha çok umursadığı şey nefes almaya çalışmaktı.

Islak saçlarımı omzundan geriye atarken parmaklarıma yapıştığı için birkaç teli kopmuştu. Dudağımı büzerek elimde kalan telleri çimenliklere atarken bir yandan da Savaş'ı izliyordum. Öksürükleri geçtiğinde eliyle yüzünü kapatıp birkaç kez sıvazladı. "Sikeyim," diye tıslıyordu öksürüklerinin arasından.

Fazlasıyla kabaydı. Ölmek üzere olduğunda bile merhamet dilenmektense küfretmeyi tercih ediyordu.

"İyi misin?"

"Bok gibi hissediyorum."

"İyi," deyip ayaklandığımda elini yüzünden çekip başını kaldırdı ve bana baktı. Üzerimi düzeltip kayalıklardan çıkacağım sıra bileğimden tutunca ona dönmek zorunda kaldım. Oturduğu için hareketlerinde dengesizlik yoktu ama eli titriyordu. Soğuk su da onu biraz kendine getirmiş gibiydi.

"Beni kurtaracak son kişiydin," dediğinde omuz silktim ve bileğimdeki elinden kurtuldum. Zaten yorgunluğu yüzünden güçsüz olan elleri de beni tutmaya pek istekli değildi.

"Ve aynı zamanda ilk kişiydim çünkü seni kurtarmak isteyenler diye bir liste yok," dedikten sonra dudağımı büzdüm. "Pek sevilmiyorsun Savaş."

Başını önüne çevirip bacaklarını göle doğru uzattı ve gözlerini sıkıca yumdu. Kendine gelmeye çalışıyor gibiydi. "Pek sevmediğimdendir," dediğinde gidip gitmemek arasında kaldım. Bundan sonrası ona kalmıştı. Bir daha göle düşerse onun suçu ve onun salaklığıydı. Benim hava kararmadan kamp alanını bulmam gerekiyordu. Savaş'a sevilmiyorsun desem de aslında Kumsal'dan daha çok sevildiğini duymuştum. Kumsal'a kıyasla gücünü sadece kötülükle harcamıyordu çünkü. Kendi ezdikleri haricinde olduğu yerde kimse bir başkasını ezemezdi. Ya da olduğu yerde kendi yüzünden o duruma düşmüş olmadıkça kimse zor durumda olamazdı, yardım ederdi. Bildiği, duyduğu yardıma ihtiyacı olanlara da yardım ederdi. Tek kriteri karşısındakinin kötü biri olmamasıydı ve ona kötülük yapmak zorunda kalmamasıydı. Yani Savaş Atan'la başka bir şekilde tanışmış olsaydım ona kötülük yapmadığım ya da bana kötülük yapmak zorunda kalmadığı sürece muhtemelen ona saygı duyacaktım, diğer insanların da duyduğu gibi. Kumsal'la farkları buydu sanırım. Kumsal'dan sadece korkuyorlardı, Savaş'a karşı aynı zamanda saygı duyuyorlardı.

"Bu şey ne zaman geçecek?" dediğinde gitmemeyi seçsem de yanına oturmadım. Askılımı öne doğru çekip tenime geri bıraktım. Suların akmasını umuyordum. Aynı hareketi birkaç kez daha tekrarlarken "Bu şeyin ne olduğunu sorman gerekmiyor muydu?" dedim umursamazca. Sormaması iyi olmuştu çünkü açıkçası ben de ne olduğunu bilmiyordum. Boğaç'a uyup bir işe kalkışmıştım. O işin pisliğini yine ben çekiyordum. "Ne zaman öleceğini mi merak edersin nasıl öleceğini mi?" dediğinde önüne doğru baksa da 'İyiydi' dermiş gibi dudağımı öne doğru ittim. Bu halde olmasına rağmen mantıklı konuşabilmesine imrenmiştim.

Ayağımdan sandaletlerimi çıkarmak için eğildim ve fermuarını indirdim. Bir sandaletimi çıkardıktan sonra ayağımı

nemli yeşilliğe yaslayıp sandaletin içindeki çakıl ve suyun çıkması için sandaleti ters çevirdim. Hâlâ eğikken diğer sandaletime yöneldim.

"Birkaç güne geçer," diye mırıldandım diğer sandaletimin de içindekileri çıkardıktan sonra tekrar giyerken.

"Bugünlerin tadını çıkar," dediğinde gözlerimi devirip doğruldum. "Cidden. Gölün kenarındayken ve senin suya düşüp ölmene sadece bir vuruş yakındayken beni tehdit etmemelisin."

"Bu halimde bile senden güçlüyüm."

Her ne kadar aksini düşünsem de bunu denemeye de kalkışamıyordum. Çünkü vuruşumu geri çevirirken bir de üzerine kafamı koparma ihtimali çok yüksekti. Benden nefret ettiğini her ses tonunda anlayabiliyordum.

"O yüzden mi denizde tsunami etkisi yarattın?" diye dalga geçtim. Çırpınışlarına gülmem gerekirken gitmiş onu kurtarmıştım. Bunu unutmamasını umuyordum. Yarın öbür gün yine bana zarar verecek olursa hayatını kurtardığımı hatırlamalıydı.

"Güçsüzlüğüm yüzünden olmadığını biliyorsun." Ona baktığımda başını çevirmiş bana bakıyor olduğunu görüp tüm vücudumu ona çevirdim. Sormaya çekiniyordum çünkü yine pot kırmak istemiyordum. Ama anladığım kadarıyla sudan korkuyordu. Düşmemek için harcadığı çabayı hatırladığımda daha da mantıklı gelmişti düşüncem. Sudan korkuyordu. Savaş sudan korkuyordu. Korkabileceği daha büyük şeyler varken sudan korkması ironikti çünkü o başlı başına korkulma sebebiydi.

"Biliyor olmalısın çünkü bu korkum üzerine onlarca oyun oynadın. Sanırım sana eğlenceli geliyor," dedi baygın bakışlarıyla. Gerçekten yorgun görünüyordu. Geceyi nasıl geçirdiğini bilmiyordum ama üstüne başına bakılırsa bayağı zor geçirmişti. Ama şu anda çok da kötü gözükmüyordu hareketleri.

Gözlerim kararan havaya kaydıktan sonra tekrar Savaş'a baktım. Benim yaptığım gibi gökyüzüne baktı ve bana geri döndü. "Senin kamp alanında olman gerekmiyor mu?"

Tabii ki de kaybolduğumu söylemeyeceğim.

"Kayboldun değil mi?"

Tamam çok da gerekli değilmiş zaten.

Alayla sorduğu soruya gözlerimi devirdim. "Siktir" diye mırıldandı. Gözlerini yavaşça kapattığında bir an baygınlık geçireceğini sanıp ona doğru atılmıştım ki tekrar gözlerini araladı. Ona doğru eğildiğim ve kollarını tuttuğum için yakın olan vücutlarımız onun başını kaldırıp benim başımla aynı hizaya getirmesiyle daha da tehlikeli olmuştu.

Boğazımı temizleyip hemen çekildim ve elimi şortumun ceplerinde tek tek gezdirdim. Amacım havalı bir şekilde elimi cebime koymaktı ama dar olan şortum ve minicik cepleri bana birazcık havayı bile fazla görmüştü.

"Beni kurtarmaktan vazgeç," diye tıslayıp ayağa kalktı. Onu kurtarmış sayılmazdım. Sadece bayılabilecek olma ihtimaline karşı onu tutmaya çalışmıştım ki yine göle düşmesin. Pekâlâ, kurtarmaya çalışmıştım kısacası.

Ama onunla alakalı değildi. Ben kimsenin zarar görmesini istemezdim. Bir de önümde görmesini hiç istemezdim. Yarın Bora gelse Savaş'ı dövmüşler, bıçaklamışlar dese gayet mutlu olur, hatta dans bile edebilirdim ama benim tuttuğum bir adam gidip de Savaş'ı bıçaklasa mutlu olamazdım.

Yanımdan geçip biri bir sonrakini sorgulatan dengesiz adımlarla ormana doğru yürümeye başladı. Puflayıp kollarımı birleştirdim ve arkasından baktım.

"Seni kurtarmıyorum. Sadece üzerime kalmanı istemiyorum," diye seslendim arkasından en uygun bahaneyi bulduktan sonra. Kimsenin zarar görmesini istemiyorum diyemezdim. Kumsal öyle bir şey demezdi.

Beni umursamayıp devam etti. En azından geceyi atlatmıştı ve şimdi daha iyi gözüküyordu. Biraz da olsa kendine geldiğine göre kamp alanına ilerleyeceğini düşünüyordum ve bu yüzden peşine takıldım. Başını çevirip göz ucuyla ters bir şekilde baksa da ses etmemişti.

Ah bir an önce Bora'nın beni buradan almasını istiyordum!

Bölüm 14

Sinirle inleyip yatakta doğruldum. "Şu lanet alarmları kim kuruyor?" diye bağırdığımda hemen yan odamdaki Bora'nın kahkahaları kendini gösterdi.

Evet sorumun cevabını almıştım.

Yatakta oturur vaziyetteyken elimi komodine uzattım ve birkaç şeyi devirdikten sonra çalar saati alıp yataktan kalktığım gibi yan odaya doğru ilerlemeye başladım. Bu saati kafasında kıracaktım.

Bir sürü poster ve 'İçeride soyunuk olabilirim. Girilir' gibi saçma sapan yazılarla dolu kapısına fazla bakmamaya karar vermem kendi göz sağlığımaydı.

Yüzümü buruşturarak kapıyı açtım ve sertçe itip duvara çarpmasını sağladım. Bora hiç istifini bozmadı. Sadece başını biraz kaldırıp kapıyla duvarı bütünleştiren bana baktıktan sonra tekrar uzandı ve güldü.

"Gül gül. Öldüğünde ve imam 'Merhumu nasıl bilirdiniz?' dediğinde 'Pişmiş kelle gibi sırıtıyordu' diyeceğim," dedim sinirle ayağımla ritim tutarken. Elimdeki soğuk metalden oluşan sıcak sinirler ileten çalar saat illetini hâlâ atmayı planlıyordum ama o bu kadar rahatken beni tehdit edebileceği bir şeyler olduğunu sezmiştim. Yoksa tanıdığım Bora benim ayak seslerimi duyduğu an pencereden bahçeye atlardı ve ben onu çağırana kadar eve gelmezdi. Benden korkuyordu. Ben de yılbaşında Bora tarafından hastanelik edilsem korkardım. Ama haklıydım. Sırf kendi hoşlandığı kız, ondan hoşlandığını anlamasın diye habire onlara gidip durmamızı benim onun abisinden hoşlandığıma yormuş,

bütün aileye rezil etmişti beni. Bir de üzerine çocuk gay çıkınca olaylar iyice kızışmıştı tabii.

"Söyle," dediğimde ellerini ensesinde birleştirip sırıtarak tavana baktı. "Elime birkaç küçüklük fotoğrafın düşmüş olabilir."

Gözlerim kısılırken ritim tutmayı bıraktım ve çalar saati yavaşça yatağının ucuna koydum. Gözleri bana kaydı ve sırıtışı genişledi.

"Ha şöyle," dediğinde yanaklarımı şişirip tıpış tıpış odanın kapısına doğru ilerlemeye başladım. Son noktayı koymuştu. Küçüklük fotoğrafları her zaman hayat bitiren ayrıntılardı. Topuz yaptığım saçım her adım attığımda sallanıp ve her enseme değdiğinde kaşındırırken odadan çıkıp kapının kulpuna uzandım. Kapıyı kapatırken Bora'ya "Kazandığını sanıyorsan yanılıyorsun," diye tısladım.

Kahkahalara boğulmaya başlamıştı artık. Beraber çok eğlendiğimizi inkâr edemezdim ama şu anda elinde büyük bir koz varken pek de eğlendiğim söylenemezdi. "Kahvaltıyı da sen hazırlarsın o zaman," dedim tehditkârca.

"Zaten ben hazırlıyorum," dediğinde dudağımı büzdüm. Belki de başka bir şekilde tehdit etmeliydim.

"Bunu düşünüp geri döneceğim," dediğimde elini karnına yaslamış gülmelerini durdurmaya çalışıyordu. Gözlerimi devirip kapıyı kapattım. Gülüşleri hâlâ kulağıma geldiği için gülümsedim ve kendi odama geçtim. Bu ev Bora'ya aitti ama ondan çok benim sözüm geçiyordu evde. Artık birbirimizin arkadaşı olmaktan çok kardeşi, ailesi olmuştuk. O benim İstanbul'da bıraktığım babamın olması gerektiği gibi beni koruyor –ki babam pek korumuyordu-, hiçbir zaman sahip olamayacağım bir sevgili gibi beni seviyor ve omzuna yaslanıp saatlerce ağlayabileceğim bir en iyi arkadaş gibi bana teselli veriyordu.

Topuzumun artık gerçek anlamda özgür kalmasını düşündüğüm için tokayı tutup çektim ve soluk sarı saçlarımın

omzumdan düşüşünü izledim. Bora'nın yanında görünüşüme önem vermediğim için topuzlarım dağınık ve salık saçlı halimden bile daha salıkmış gibi görünüyordu. Boy aynasının karşısına geçip saçlarımı elimle kabarttım ve aynaya doğru eğilip parmaklarımı yüzümde gezdirdim. O kadar tedirginlikten sonra uçuk çıkacağını düşünüyordum ama yüzüm hiçbir zaman olmadığı kadar kusursuzdu.

Bunu fark etmemle gülümsedim ve doğruldum. Topuklarımda dönüp dolaba ilerledim. Kot eteğimi ve gri bluzumu aldıktan sonra üzerime geçirdim. Hafif bir makyaj yaptıktan sonra güzel kokular gelen mutfağa indim. Bora elinde her ne kadar istese bana bütün evi diş fırçasıyla temizletebilecek kozlar olmasına rağmen yine de kalkıp kahvaltı hazırlaması onu bir kez daha sevmeme sebep oldu. Fazla düşünmezdi hiçbir şeyi. Mantık aramaz, kimsenin yapmadığı bir şeyi kendisi üstlenme gereği duyardı.

Patates kızartmalarıyla bakışıp sandalyeye oturmak için yanından geçerken parmak uçlarımda yükselip yanağını öptüm ve sandalyeye oturdum. Geriye doğru yaslanırken düşme gibi bir olasılığa karşı ellerimi masaya yasladım. Birkaç kez bu lanet sandalye beni Bora'nın alay konusu yapmıştı çünkü.

"Düşünmen bitti mi?" dediğinde sırıttım. "Hâlâ düşünme aşamasındayım."

"Hadi ama Derin. Bu sefer tamamen elime düştün."

Tabağa koyduğu patatesleri masaya yerleştirirken ayağına tekme attım. Yukarıdan bana sırıtarak bakan güzel yüzüne dik dik baktım.

"Ne?" dedim sinirle. "Madem eline düştüm, sana bir şey yapamıyorum. Hiç değilse küçük vuruşlarıma sesini çıkarma."

Elini iki yana açıp güldü. "Nasıl olsa bir şey hissetmiyorum. Vurabilirsin çirkin."

Şimdi ona öyle bir vuracaktım ki gerçekten hiçbir şey hissetmeyecekti çünkü ölecekti. Ben ona sinirle bakmaya devam ederken o keyifli haliyle buzdolabına ilerledi ve bize kahvaltılık çıkartmaya başladı. Şimdi de benim keyfim yerine gelmişti. Karnım gurulduyordu ve Bora yemeği önüme koyarak bana kolaylık sağlıyordu. Patates olan tabaktan birkaç patates alıp ağzıma tıkıştırdım ve çiğnemeye başladım. Her zaman ya çok tuzlu ya da az tuzlu yapardı. Ortasını bulamazdı. Şimdide çok tuzlu olmuştu ama bu kalkıp kendime patates kızartacağım anlamına gelmiyordu.

Bora'nın masaya koyduğu kahvaltılıkları da parmaklarken Bora önüme çatal atınca daha fazla iğrençleşmemeye karar verip çatalı aldım ve kahvaltıma devam ettim. Çayını alıp karşıma oturduğunda ben koca bir salamı ağzıma tıkıyordum.

"Savaş ölene kadar uyuşturucunun etkisinde kalmayacak biliyorsun değil mi?"

Salamı çiğnemelerim yavaşlarken gözümü kahvaltılıklardan Bora'ya çevirdim. Bir anda iştahım kaçmıştı. Arkama yaslanıp dudağımı kemirerek düşünmeye başladım. Burada keyifle kahvaltı yapmak yerine bir an önce Cenk'le olan işimi halletmeliydim.

"Biliyorum," diye mırıldandım. "Muhtemelen şu an masa başında bana nasıl bir oyun oynayacağını düşünüyordur."

Çatalını patateslere daldırıp yedi sekiz patatesi bir anda ağzına atarken onu izliyordum. Kalın dudakları patatesleri sığdırmak için açılmıştı ve küçük sayılabilecek burnunun delikleri başını kaldırdığı için büyük gözüküyordu.

"Muhtemelen oyunu çoktan bulmuştur," dedi ağzında patatesler varken. Dışarıya püskürttüğü patateslere iğrenerek bakarken kalkıp birkaç çekmece karıştırdım ve onun için peçete bulup ona fırlattım. Peçeteyle ağzını sildikten sonra sanki hiçbir şey olmamış gibi yine çatalını bir sürü patatese geçirdi ve ağzına götürdü.

Kalçamı tezgâha yaslarken saçımı topuz şeklinde döndürüp tokayla bağlamadan elimi yavaşça çektim. Saçım dönerek salınırken gözlerim mutfak fayanslarında geziniyordu. Bora'nın da dediği gibi muhtemelen oyunu bulmuştu. Ve yine muhtemelen, benim oltaya düşmemi bekliyordu.

Başımı onaylamazca sallayıp elimle yüzümü sıvazladım. Korkuyordum. Korktuğum bariz bir gerçekti.

"Ona Kumsal olmadığımı söylediğimde korkudan öyle söylediğimi ve gerçekten delirdiğimi düşündü," dediğimde o da kahvaltı etmeyi bırakıp sandalyede bana döndü.

"Ben sana inanacak bile olsa artık bunu söylemenin daha tehlikeli olduğunu düşünüyorum."

Akıl hastanesindeki Kumsal'ı kanıtlama planlarım hızla suya düşerken kaşlarımı kaldırdım. "Savaş sadece Kumsal'ın kendisini kandırmasına izin veriyor bu hayatta. O da aralarındaki oyunlar için. Senin onu kandırdığını öğrenirse daha tehlikeli bir durum içerisinde olabilirsin. En azından Kumsal'ı hayatta tutuyor, tek isteği karşılıklı oyunlar oynamak ve aslında Savaş buna muhtaç gibi. Kumsal tekrar ortaya çıktığında direkt geri dönmesinin başka bir sebebi olamaz. Ama senin Kumsal olmadığını öğrenirse sana ihtiyacı kalmayacak."

Dudağımı ısırırken haklıymış gibi geliyordu. Kimliği alırken çok basit düşünmüştük ama durum o kadar basit değildi. Onu kandırdığımı ve oyaladığımı öğrendiğinde güzel karşılamayacaktı. Oysa Kumsal'ken oyunlara devam edebilmek için ölüme yol açan ya da büyük bir hasar veren şeyler yapmıyordu.

"Bir anda ortadan kaybolmam lazım," dediğimde 'Bilmiyorum' dercesine dudağını büktü. "Gözü üzerinde. Gittiğin her yerden haberdardır muhtemelen. Bir daha ortalıklardan kaybolmanı istemiyor. Şu an bile bir adamı tarafından camdan izleniyor olabiliriz. Durum buyken bir anda ortadan kaybolmak da çok zor olacak. En azından

oyun sırası ondayken bunu yapamazsın çünkü en çok o zaman gözü üzerinde."

Köpek oyununun nefretini kusabilmek için ona oyun oynamak istemeseydim en azından oyun sırası bende olacaktı ve rahat bir şekilde hareket edebilecektim. Şimdi gözü üzerimdeyken Cenk'le olan işimi çözmem de zor oluyordu ve her an diken üzerindeydim. Oyunlara bu kadar hevesli Savaş'ın da kendini toparladığı gibi tekrar oynayacağından emindim ki en geç yarın kendini toparlardı. Bünyesi güçlüydü. Dün bile az çok kendime gelmeye başlamıştı. Hatta bugün kendine gelmiş de olabilirdi.

"Ya da ona büyük bir oyun oynadığın sırada ortalıktan kaybolacaksın ki dikkati dağınık olacak. İki ihtimalde de Savaş'ın sıradaki oyununa katlanman gerekiyor."

Fark etmeden kendimi soktuğum bu duruma inanamıyordum. İki ucu boklu değnekti resmen. Ya böyle tehlikeye girecektim ya da şöyle tehlikeye girecektim. Ah... Bora. Gerçekten o gün hayatımı kurtarmak zorunda mıydın?

Şimdi ikinci bir şansım var gibi hissediyordum ve bunu hayatımı geri almaya çalışarak harcıyordum.

"E tabii ortalıktan kaybolmadan önce Cenk'ten itiraf ya da kanıt toparlaman da lazım."

Elini 'Ohoo' der gibi salladığında üfleyerek mutfak çıkışına yöneldim. Gidip geri uyumak ve uyanmamak istiyordum. Kafamda bir plan dönüyordu. Muhtemelen Savaş ya bugün ya da yarın oynayacaktı. Ben de yarın oynaması umuduyla hareket edecektim. Cenk'i yine bara çağıracaktım çünkü avukatımdı ve her istediğimde gelecek olduğunu ona söylemiştim. Bora içkisine ilaç katacaktı ve Cenk barımızın arka odasında uyuyacaktı. Rahat bir yatağı da vardı mışıl mışıl uyurdu. Ben de o sıra evine gidecektim. Ertesi gün zaten kendini sarhoş oldu sanacaktı. Evet Savaş bozmazsa yeni acil planım buydu.

Bölüm 15

İçkimi yudumlarken topuklu ayakkabılarımı çıkarmıştım ve koltukta uzanarak Cenk'i bekliyordum. Bar yeni yeni dolmaya başlıyordu ve koltukta uzanır bir halde ve görüş alanım masanın demirleriyken onları görmediğime mutluydum. Yaşadığım gerginlik dolayısıyla kendimi akşamdan kalma gibi hissediyordum ve başım çatlıyordu. Bu yüzden uzanmak bana en iyi eylem gibi geliyordu şu an. Birazdan barın müziğini falan da kapattırabilirdim. Şarkısız dans etsinler ne olacak ki?

Bar birden sessizleştiğinde nefesimi üfledim ve doğrulurken hiç panik yapmadan kadehimi yavaşça masaya bıraktım. Artık giymeye gerek duyduğum topuklularıma bakmaya başladım. Savaş Atan kendine gelebilmişti anlaşılan. Ve soluğu bana oyun oynamakta bulmuştu. En azından en son onu kurtardığım için merhametli olacağını düşünüyordum.

Gözlerimi yavaşça yukarı kaydırdığımda arkasındaki ızbandutlarla olduğum yere doğru gelen Savaş'a sırıttım. Benim arkamda olan adamlar onların adamlarına doğru yöneldiğinde elimle durdurdum.

Tam karşımda durdu ve gözlerini gözlerime dikti.

"Kolundan tutup çekeleyerek götürmemem için kalksan iyi olur Kumsal."

Topuklu ayakkabılarımı giydikten sonra sırıtarak kalktım. "Bu ne kibarlık?" diye dalga geçerken kendi isteğimle barın kapısına yöneldim. Bora ortalıkta görünmüyordu. Savaş arkamdan gelirken attığı adımın arkasında kalan adamları da Savaş'ın arkasına yerleşiyordu ve aynı Savaş gibi kendinden emin adımlarıyla ilerliyordu.

Bardan çıktığımda saçlarımı geriye ittiren rüzgâra karşı durup Savaş'a baktım.

"Hangi yoldan kibar çocuk?" dediğimde yamuk bir sırıtış yerleştirdi yüzüne. "Soldan lütfen."

Yamuk sırıtışı zihnime işlenirken başımı önüme çevirdim ve sola doğru yöneldim. Ayak seslerinden sürü gibi ilerlediğimizi anlayabiliyordum. Kaçmaya çalışmayacağımı anlamış olmalıydı ki beni tutmuyor veya tutturmuyordu.

Bir süre kesintisiz yürüdüğümüzde sıkılmaya başladığım için nefesimi dışarı üfledim. "Daha ne kadar yürüyeceğiz? Oyunlarını insanların nefes aldıkları yerlerde yapmaya başlamalısın," dedim boş arazide topuklunun su toplattığına emin olduğum ayaklarıma bakarken.

"Yoruldun mu? Hemen çözüm getiriyorum," dedikten sonra başımın arkasına çarpan sert darbeyle ağzımdan bir acı nidası yükseldi. Gözlerim kapanırken vücudumun yığıldığını hissettim.

Gözlerimi araladığımda gördüğüm şey başka her şey olabilirdi. Belki burnumun ucunda bir örümcek olabilirdi ve onu görebilirdim. Dünyanın sonunun geldiğini görebilirdim. En sevdiğim elbisemin yırtıldığını görebilirdim ama bu yeşilleri görmemeliydim işte.

"Çok da sert vurmamıştım ama etkilenmiş görünüyorsun."

Elimi acıyan enseme götürmek istedim ama sıkı sıkı bağlı ipler buna izin vermemişti. Görüşüm gittikçe netleşirken baygın ve yorgun bakışlarımı olduğum odada gezdirdim. Kısık bir ışığın aydınlattığı oda oturduğum sandalyeyi saymazsak boştu. Odanın köşesinde kasetçalar olarak algıladığım bir şey vardı. Bu ışıkta pek emin olamıyordum. Ve kulağıma gelen tiz bir müzik vardı. Yüzümü buruşturmama sebep oldu bu müzik.

Önümde oturmuş Savaş sırıtıyordu. Elinde parlayan bıçağı fark etmemle gerilemeye çalıştım ama her yerim sandalyeye bağlanmıştı. Dudağımı ısırırken gözlerine baktım.

"Senin yüzünden yerlerde süründüm."

"Güzel bir anı," diye mırıldandım alayla. Başını yana eğip dudağını yaladı.

"Elimde bir bıçak var farkındaysan. Alaylarını sonraya sakla."

"Tabii. Senin için biraz erteleyebilirim," diye dalga geçmeye devam ettim. Şu anda elimde olan tek şey onun yüzüne tükürmek ve dalga geçmekti. Çünkü onun dışındakilerde özgür değildim. Sıkı sıkı bağlanmış ve tenimi çizen ipler bana hareket etme hakkı vermiyordu.

"Güzel. Çünkü sadece acı nidaları atmaya odaklanmanı istiyorum," dedikten sonra bıçağın ucunu çizemeyecek şekilde tutup bacağımda gezdirmeye başladı. Henüz kesmeye başlamamıştı ama bıçağın soğukluğu beni ürpertiyordu.

Bıçağı eteğimin açıkta bıraktığı kasıklarıma getirdiğinde nefesimi titrekçe dışarı üfledim. Korkuyordum çünkü elini sadece bir mm oynatsa bile bıçak tenimi kesecekti. Ama bu işi biliyor ve her gün yapıyormuş gibi elini nasıl tutacağını biliyordu. Şu an bana zarar vermiyor, birazdan yapacağı şeylere fragman geçiyormuş gibiydi.

"Uzatma," diye sızlandığımda "Öyle diyorsan öyle olsun güzelim," deyip bıçağı dizime batırdı. Çığlık atıp başımı geriye attım. Nefes alışverişlerim hızlanırken gözlerimi tavandan ayıramıyordum. Bacağımdan süzülerek akan kanı her hissettiğimde acıyı daha derin hissediyordum sanki.

Bıçağı çektiğinde gözlerimi zar zor Savaş'a çevirdim. Nefes nefeseydim ve bacağıma bakmaya cesaretim yoktu.

"Kırmızı," diye fısıldadı gözleri bacaklarımdayken. Bir keresinde bana aramızdaki karanlık rengin kırmızı olduğunu söylemişti. Gözlerini tekrar gözlerime çevirdi. "İkimizin de sevdiği bir renk aynı zamanda damarlarımızdan akan kanın rengi. Belki de bu yüzden seviyoruz. Bize yaşam veren şeyleri severiz ama varlığımıza tehdit oluşturan şeylerden

nefret ederiz. Kan her ikisi de olabilir. Hem bize yaşam verir, hem de ölüm."

Söylediği şeyleri algılamaya çalışamayacak kadar canım yanıyordu. Bıçağın keskin olmayan tarafını yanağımda gezdirdiğinde gözlerimi sıkıca kapattım.

"Merak etme güzelliğini bozmam." Nefesini yüzümde hissediyordum. Bıçak artık soğuk değildi. Kanımın ısıttığı bıçağı yanağımda gezdiriyordu ve kanı da yanağıma bulaştırıyordu.

"Güzelliğimi gördüğünü bilmiyordum," dedim. Gülüşünü duyduğumda gözlerimi aralama ihtiyacı hissettim.

"Görülmeyecek gibi değil," dedi gözleri yüzümde gezinirken. "Ama ne var biliyor musun?" deyip gözlerini gözlerime çıkardı.

"Bütün yüzünü inceleyip de gözlerine sıra geldiğinde bütün güzelliğin kirleniyor." Bıçağı yüzümden çekip bacağıma getirdi ve bastırmadan aşağı doğru yol almaya başladı. Kesmiyordu sadece korkutuyordu.

"Gözlerinde öfke var Kumsal. Kin var, nefret var. Bu güzelliğini bozuyor."

"Bana zarar veren birine nasıl bakmamı bekliyordun?"

"Zarar verdiğin birinin sana nasıl zarar vermemesini bekliyorsun?" dedi o da bu sefer.

Bu oyunu kimin başlattığını merak ediyordum. Gerçekten hiçbir sebep yokken kim ilk önce zarar vermişti?

"Bu müzik var ya..."

Acımdan unuttuğum rahatsız edici müzik tekrar kulaklarıma dolarken acıyı tercih edeceğimi düşündüm. Ne çok sesliydi, ne de çok sessiz. Tam ortasındaydı. En uyumsuz notaların art arda kulağa gelmesi, nefretin aşka dönüşmesi gibiydi.

"Bu müzik sayesinde elini kana bulamadan istediğin bir insanı öldürebilirsin."

Dediklerinde mantıklı bir taraf bulamasam da acımı alaya vurarak kapatmaya çalıştım. Her acımda mutlu oluyormuş gibi gözüküyordu çünkü. "Sen de beni öldürmek istiyorsun."

Başını onaylamazca salladı. Bana ne yapmak istediğini söylemedi. Sustu ve gözlerime baktı. Gözlerinden akan nefret dizimden akan kana karışıp odanın zeminine sesle düştüğünde gözlerimi sıkıca yumdum. Kan kaybediyordum ve gözlerim kararmaya başlamıştı.

Müziğin ritmi kulaklarıma işliyordu. Uzun bir parça değildi, hep başa sarıyordu. Başımı ağrıtmaya başlamıştı.

"Bileğin acıyor," demesiyle birlikte yüzümü buruşturdum ve nefesimi titrekçe dışarı üfledim. Bileğimi kesmişti.

Güldü. "Biraz önce bıçağı dokundurmamıştım."

Gözlerimi yavaşça aralayıp havada tuttuğu bıçağa baktım. Gözlerimi kanlanmış bacağımdan bilek kısmıma çevirdim. Kan yoktu. Ama ben sanki kesilmiş gibi acı hissetmiştim. Kestiğine yemin edebilirdim.

Şaşkın gözlerimi keyifle bakan yeşillere çevirdim. "Birini elini kana bulamadan nasıl öldürebileceğini sanıyordun? Hem de bir şarkıyla?"

"İğrençliğinden mi?" dediğim gibi bana bir aptalmışım gibi baktı ve güldü. "Sana bir iyilik yapıp bıçağı bacağına değil de kalbine geçirmeliydim. Bu zekilikle hayatta harcanırsın."

Gözlerimi kaçırdım ve homurdanarak "Pardon ama manyağın biri bacağımı delik deşik ederken mantıklı şeyler söyleyemiyorum," dedim.

"Manyak mı?" dediğinde gözlerimi ona çevirdim. "Daha kötü şeyler de duymuştum," dedikten sonra bıçağın keskin olmayan kısmını birkaç kez yavaşça bileğime vurdu.

"Bu müziğin iğrençliğinden ölmüyor insanlar. Bu müzik bir çeşit zehir gibi. Aynı senin çadırda bana enjekte ettiğin gibi."

Bıçağı boynuma getirdi ve aşağıya doğru yol aldı. Sandalyede gerilemeye çalıştım. Bir işe yaramadığını fark ettiğimde titrek nefesler vererek bıçağın aldığı yolu izlemeye başladım. Çizerek ilerliyordu ve bıçak ilerledikçe arkasında kalan tenim kanamaya başlıyordu.

"Bu müzik zihnine işler ve seni savunmasız bırakır. Sen baygın olmandan uyanana kadar geçen beş saat içerisinde bu müziği dinledin. Ve şu an beynin senin kafanda olmasına rağmen sana kilometrelerce uzak. Gerçi normalde de öyle olduğunu düşünmeye başladım."

Gözlerimi devirdim. "Bilinçaltın zayıfsa müzik hemen seni kontrolü altına alır. Duyduğun, gördüğün her şeyi düşünmeden algılarsın. Sana bileğin acıyor dediğimde düşünmeden algıladın ve bir acı hissettin. Algılaman gereken bileğinken sen acıya odaklandığın için müzik kolayca işlevini yerine getirdi."

"Bilinçaltım..." diye mırıldandım. Zayıf olduğum milyonlarca konudan biriydi. Çabuk güvenir, çabuk kandırılır, tekrar güvendiğimde eski kandırılmışlığımdan kırıntılara bile takılmazdım. Çok kısa bir an burada sandalyede bağlı, Savaş'la göz göze olan kızın Kumsal olmasını diledim. Kumsal'ın benim gibi 'Hiç' olduğunu sanmıyordum.

"Nefes alamıyorsun," dediğinde ona 'Bu sefer olmaz' bakışı attım ama saniyeler sonra burnumun içine dolan havayı hissedemez oldum. Nefes almak için ağzımı iyice açıp çabaladığımda ağzımdan çıkan sesler haricinde hiçbir katkı sağlayamamıştım.

Gözlerim yaşarırken derin derin nefes alıyordum ama dolan havayı hissetmiyordum. İyice paniklemeye başladığımda iplerden kurtulmak için sandalyede öne arkaya gitmeye başladım. Sanki iplerden kurtulup da elimi boğazıma götürdüğümde her şey geçecek ve ben Savaş'a bir yumruk atacaktım.

Ellerini çeneme koyup güçlü tutmamasına rağmen hareketlerimi bu hareketiyle sonlandırdı ve gözlerimi gözlerine kilitlememi sağladı. "Emir almayı sevmeyen Kumsal'a ne oldu? Bir nefes almak için bile bana mı ihtiyaç duyuyorsun? Nefesini kesmeyi ümit eden bir adama?"

Gözlerimi sıkıca yumdum. Biraz daha nefes alamazsam yaşayabileceğimi sanmıyordum. "Bu gerçek değil," diye mırıldandım kendi kendime. Aynı zamanda nefes almaya çalıştığım için sesim pürüzlü ve boğuk çıkmıştı.

Gözlerim kapalıyken beni sakinleştirecek bir şeyler aradım. Tek aklıma gelen şey karanlıktı. Karanlıkta ortaya çıkan renkler saniyeler içerisinde bana annemin yüzünü sunduğunda burukça gülümsedim. Gözlerimin önünde o varken tekrar nefes almaya çalıştım. Artık biraz daha sakindim ve bunun bir işe yaramasını umuyordum. Göğsüm kalkarken burnumun içindeki havayı hissettiğimi hayal ettim. Hızlı nefes alışverişlerimin düzene girmesini...

Gözlerimi tekrar araladığımda Savaş sırıtıyordu. "Tüh. Ölmedin."

Başımı onaylamazca sallarken eğdim ve karnıma bakmaya başladım. Onaylamadığım şey beni nefessiz bırakanın da nefes almam için teşvik edenin de Savaş olmasıydı.

Bıçağı tekrar boynumda gezdirirken bir anda aşağı doğru çekince bluzum ortadan ikiye kesildi ve iki yana doğru sarktı. Siyah sutyenim ortaya çıkarken tedirgince hareketlendim.

"O kadar beyazsın ki teninin altındaki damarları görür gibiyim. Eskiden böyle olduğunu sanmıyorum ki defalarca kez seni çıplak görmüş biri olarak söylüyorum."

Vücuduma bakıyor olduğu gerçeğini düşünmemeye çalışırken yüzüme yaramaz bir sırıtış yerleştirmeye çalıştım. Hissettiğim acı her şeyi zorlaştırıyordu.

"Bana kötü anılarımı hatırlatma." Başını yana eğip kaşlarını alayla kaldırdı. Bu hareketi onu, nefretle bakarkenki halinden çok daha güzel gösteriyordu gözüme.

Bıçağı sutyenimin tam ortasındaki tenime bastırdığında yüzümü ifadesiz tutmaya çalıştım. Acı çektiğimi gördükçe yüzündeki alay artıyordu. Ve beni küçümseyen bakışlarını pek sevdiğimi söyleyemezdim. Herkesin korkarak baktığı Kumsal'ı bile küçümseyen birilerinin olduğunu bilmek garipti. Ve şu anda o kişiyle göz göze olmak.

İfadesiz yüzüme bakarken yavaşça alayla kaldırmış olduğu kaşlarını indirdi. "Canın acıyor," dediğinde müziğin zihnime ulaşmasına izin vermemeye çalışmadım. Çünkü canımın acıdığı zaten bir gerçekti. Benim çabam bunu ona göstermemekti.

Bir sadist, birine zarar veremediğinde nasıl sinirlenirse öyle oldu ve nefes alıp verişleri ağırlaştı. "Canının acıdığını biliyorum."

Cidden bunu önemsediğini fark ettim. Ya da cidden Kumsal'dan nefret ettiğini. Aralarında olan ilişkiyi bilmiyor, çözemiyordum. Birbirlerine bazen güvendiklerini ve bazen de öyle oyunlar oynadıklarını ki hiç olmaması gereken kişilere güvenecek halde bıraktıklarını biliyordum. Birbirlerine olan saygıları tartışmasızdı. Nefretlerinin büyüklüğü de görülmeyecek gibi değildi. Bunların hepsi ne olurdu ki?

"Ama bunu göremiyorsun," dedim yayvan bir sırıtış eşliğinde. Onun oyununda bile onu sinir etme şansını bulmam benim için bingoydu.

"Acı görülmek değil, *hissedilmek* ister."

"Sadece çok seversen bir insanın acısını hissedebilirsin," dedim başımı dikleştirip.

Bana küçümser bir bakış attıktan sonra bıçağı çekti ve ayaklarının ucuna koydu. "Ya da çok *nefret edersem*."

"Eğer şanslıysan eve sağ salim dönersin," dedikten sonra bıçağı alıp arkama geçti ve ipleri sırasıyla kesti. Vücudumun özgür kalmasına sevinemeden vücudum öne doğru yalpaladı ve sandalyeden düştüm. Yaralı dizim yüzünden acıyla inledikten sonra "Ah kibar," diye tısladım.

"Kalk yerden," dedi alayımı umursamadan. Avuç içlerimle kana bulanmış yerden destek almaya çalışırken tam anlamıyla bir sürüngen gibi görünüyordum. Dizim yüzünden yerden kalkmakta zorlanıyordum ve boynumun da kanıyor olması işimi kolaylaştırmıyordu. Müzik beynimde zonklarken mahvolmuş hissediyordum. Bu ona enjekte ettiğim uyuşturucudan daha kötü bir şey gibiydi.

Boş verip kendimi yüz üstü bıraktım ve nefesimi dışarı üfledim. Kol kaslarım boşa harcadığım çaba yüzünden acımaya başlamıştı.

"Sana kalk yerden dediğimi hatırlıyorum."

"Oyununu oynadıysan basıp gidebilirsin Savaş. Ben burada gayet mutluyum."

Sutyenimin kapatmadığı belim ve göğsüm soğuk fayansta titrerken bacağım ve boynumdaki acıları da hesaba katarsak pek mutlu sayılmazdım. Ama kulağımda hâlâ zonklamaya devam eden bir müziğin yanına Savaş'ın ses tonu da katılınca mutsuzluğum artıyordu. Ayağıyla beni sırt üstü döndürdü ve yukarıdan bana onaylamayan bakışlar attı. Gözlerim karardığı için yüz ifadelerini pek göremiyordum. Ya da herhangi bir şeyi.

Elimde bir soğukluk hissettiğimde elimi çekmeye çalıştım ama uzun parmakları elimi kavrayınca elimdeki şeyi bırakamadım. Yanımda diz çöküp elime koyduğu bıçağı kendine doğru tuttu ve sonra parmaklarını parmaklarımın üzerinden çekti. Elim destek olan parmakları gidince güçsüzlükle yere düştü ve bıçağı tutan parmaklarım gevşedi.

"Ne halt ediyorsun?" dedim güçsüz sesimle.

"Bana zarar vermeni istiyorum."

"Ha?"

Verdiğim tepki vermem gereken tepkinin yanında az kalırdı. Elimi tekrar tutup parmaklarımı sıkılaştırmamı sağladı ve tam karnına doğru tutup elini yavaşça çekti. Bu sefer güç harcayıp elimin düşmesine izin vermedim.

"Sana neden zarar vermemi istiyorsun?"

"Sadece bir şeyi merak ediyorum," diye mırıldandı. Gözlerimi kırpıştırdıktan sonra boşta olan kolumun dirseğiyle yerden destek alıp doğruldum ve gözlerimi tekrar Savaş'a çevirdim. Bana beklentiyle bakıyordu.

Bıçağı karnına doğru hizaladım ve yavaşça yaklaştırmaya başladım. Bu süre zarfında gözlerimi gözlerinden ayırmamıştım. Bıçak her yaklaştığında gözlerindeki karanlık artıyordu. Şimdi gözlerine yeşil demek için bin şahit gerekirdi. Bıçağın ucu karnına değdiğinde yavaşça parmaklarımı gevşettim ve bıçağın yere düşmesini sağladım.

Bir insanın gözlerine bakarak ona zarar verebileceğimi söyleyen de kimdi? Ben anca kolay yollara başvururdum. Bizzat benim zarar vermediğim, aracı olarak zarar verdiğim yollara.

Gözlerindeki karanlık gözle görülür bir biçimde azalırken dudakları şaşkınlıkla aralandı.

Her ne kadar canım acısa da yerden kalktım ve düşmemek için duvara tutundum. "Eğer..." dedim merhametime bahane aramaya çalışırken. "Şimdi sana zarar verirsem sıradaki oyunumun ne önemi olur?" dedikten sonra bakışlarımı ondan çektim ve duvarla neredeyse bütünleşmiş bir şekilde tutunurken adım atmaya çalıştım. Her adımımda hissettiğim acı artsa bile durmayıp ilerlemeye devam ettim. Odadan çıktığımda direkt karşıma çıkan merdivene bakarken dudaklarımı büzdüm. Kendimi merdivenden atmayı bile düşünmüştüm çünkü bu bacakla onca merdiveni inebileceğimi sanmıyordum.

Derin bir nefes aldım ve bir merdiven başına beş dakika düşen merdivenleri inmeye başladım. Kan kaybım arttıkça baş dönmelerim ve ağrım da artıyordu. Merdivenlerin yarısına geldiğimde gözlerim tekrar kararduğında geçmesi için bekledim ama bu sefer geçmemiş, bir de üzerine başımda keskin bir ağrı hissetmiştim. Tutunmak için elimi havada

sallasam da tenime çarpan hava dışında elime hiçbir şey değmemişti.

Vücudum merdivenlerden aşağı serilirken son dorukta acı ve çaresizlik vardı. Sadece Savaş'ın olduğu bir mekânda yine Savaş'ın açtığı bir yaralarla merdivenlerden yuvarlanıyordum ve bana yardım edecek kimse yoktu.

Bölüm 16

"Derin hadi kalk!"

"Anne birkaç saat daha." Başımdan çekilen yastıkla homurdanarak yorganıma tutundum. Onu da elimden almasına izin veremezdim.

"Birkaç saat daha mı? Hadi dakika desen anlarım da. Ve bundan daha önce takılmam gereken şey, anne mi? Annen değilim veya bir kadın değilim."

Gözlerimi yavaşça araladım. Çatık kaşlarıyla bir dizini yatağa yaslamış bana dik dik bakıyordu. Yazın bile sarılarak uyuduğum yorganı ayaklarımla yatağın ucuna iteledikten sonra hiçbir şey demeden doğruldum ve bacaklarımı yataktan sarkıttım.

"Hadi be!" diye mırıldandı. Daha çok kendiyle konuşurmuş gibiydi. Ne dediğinin farkına varmıştı. Ellerimle karışmış çarşaftan destek alarak yataktan kalktım. Bora hemen karşıma geçti ve parmakları yanaklarımda gezinirken gözleri gözlerimi aradığı için başını başıma hizalamaya çalışıyordu.

Eninde sonunda ona bakmamı sağlayacağı için daha fazla onu sorunlu gibi gösteren hareketler yapmasın diye kendi isteğimle gözlerine baktım.

"Derin gerçekten özür dilerim. Unutmuşum."

Buruk bir şekilde gülümsedim. "Sorun değil."

Annemin ölümünden yıllar geçmişti. Ama gülüşü hâlâ kulağımda gibiydi. Ya da beni yanlış şeyler yaparken yakaladığındaki kızışı. Kırışan o alnı gözlerimin önünden gitmiyordu.

O da tedirgince gülümsedi. Ve baş parmağıyla yanağımı okşadı. "Biliyorum telafi edemez ama istediğin her şeyi yapabilirim."

Omzuna çarparak yanından geçtim ve elleri de tenimle olan bağlantısını bırakmış oldu. Ne var ki parmaklarının sıcaklığı hâlâ yanağımdaydı. Dolaba doğru ilerlerken konuyu değiştirmeye çalışıyordum.

"Bugün hava soğuk gibi ha? Etek giymesem iyi olacak."

Başımı eğip şortun açıkta bıraktığı bacağımın dizindeki bandajı gördükten sonra tekrarladım. "Giymesem iyi olacak."

Bütün hafta boyunca yaptığım gibi bol bir pantolon çıkardım. Üzerine siyah, göğüs dekolteli bir askılı giydikten sonra onun üzerine de deri ceket aldım dolaptan. Giyeceğim şeyleri kolumdan sarkıttıktan sonra yatağıma oturmuş Bora'ya döndüm.

"Özür dilerim," dedi tekrar. Gerçekten üzgün görünüyordu. Pekâlâ bir an, annemin olmadığını hatırlamama sebep olsa da yine hissettiğim bu üzüntüyü geçirebilecek tek kişi Bora'ydı. Bunu bilmesine rağmen özür dilemeye devam etmesi mantıksızdı. Zaten ona kırgın değildim ki.

Ayağımla dolabın kapağını kapattıktan sonra bütün dişlerimi gösterecek kadar sırıttım. Kendini kötü hissetmesin diye yapmıştım bunu. Zaten her şeyimle ona yeterince yük oluyorken bir de benim hâlâ olgunlaşamadığım duygusal problemlerim yüzünden onun o güzel yüzünün asılmasını istemiyordum. Sahte gülüşlerimde sıranın Bora'ya geleceğini hiç düşünmemiştim. Kumsal'ı tanıyan herkese karşı gülüşlerim sahteydi. Kullandığım kimlik sahteydi ve her şeyden de önemlisi, ait olmaya çalıştığım kişilik de *sahte*ydi.

"Hadi git de saçını düzelt Bora. İnek yalamışa benziyor."

Yataktan kendini iterek kalktı ve birkaç büyük adımda yanıma geldi. "Sil şu yüzündeki ifadeyi."

Kaşlarımı çattım. "Ne varmış yüzümde?"

"Sahte sırıtış," dedi yaşlı kadınların 'Çok ayıp' derken ki dehşet ses tonuyla. Ellerini yanaklarıma getirdi ve yanağımı aşağıya doğru çekerek sahte sırıtışımı bozdu. Ben elinden kurtulmak için gerileyip aynı zamanda da kıyafetleri tutmadığım elimle Bora'nın elini uzaklaştırırken beni ne kadar çok tanıdığını düşünüyordum.

Sonunda -ölmemem gerektiğini düşündüğü için falan herhalde- yanaklarımı bıraktığında nefesimi dışarı üfledim.

"Ben giyineceğim. Çık odadan."

"Pekâlâ prenses," dedikten sonra sıcak bir gülümseme bahşedip odanın kapısına yöneldi. Ben arkasından bakarken sanki bunu fark etmiş gibi başını geriye çevirip tekrar gülümsedi. Kapıyı açıp dışarıya adım attığı sırada "Saçın hakkındaki düşüncem sahte değildi," diye seslendim. Yapay bir sinirle baktı bana. Kıkırdadığımda gülümseyip odadan çıktı ve kapıyı kapattı. Kapının ardından "Arabada bekliyorum!" diye bağırdı.

Gülerken aynı zamanda başımı onaylamazca sallıyordum. İnadı inat bir insandı ve sırf bana gıcıklık olsun diye saçını düzeltmeyecekti. Üstümü giyinirken o geceyi düşünüyordum. Merdivenlerden düşerken kendimi ölüme hazırlamıştım. Kurtulmam için hiçbir umudum yoktu. Beni o hale getiren adam bana neden yardım etsindi ki?

Ama gözlerimi açtığımda yatağımda uzanıyordum ve Bora doktorla beraber odadaydı. Bora'ya sorduğumda beni salonda beklerken kapının önünde sesler duyduğunu ve benim geldiğimi düşünüp kapıya açtığında beni yerde serili bir şekilde bulduğunu söylemişti.

Biri beni evin önüne kadar getirmişti. Bizim evi bilen ve o yerin çevresinde olan biri. Savaş'ın oyun oynadığı binaya baygın olarak getirildiğim için tam olarak nerede olduğumu bilmiyordum ama insan içerisinde bir yer olsa Savaş'ın rahat rahat bana işkence yapabileceğini sanmıyordum.

Ve, bana kim yardım etmişti? Savaş ihtimalini hemen elemıştim ama başka da ihtimal yoktu ki. Bana niye yardım etmişti?

Giyindikten sonra Bora'nın yanına indim. "Boğaç adamları hazırlamış."

"Peki ya bizimkiler?"

Sırıttığında cevabımı fazlasıyla almış bulunup ben de sırıttım ve beni arabaya yönlendirmesine izin verdim. Yaralarım ve psikolojim yüzünden bir haftadır ortalıklarda yoktum ve ne Cenk'e ne de Savaş'a oyun oynamıyordum. Şimdi Boğaç'ın kurduğu plana göre Savaş'ı uzun bir süre ortalıklardan çekecek bir oyunu vardı ve bunu oynadıktan sonra işime bakabilecektim. Bora'yla konuştuğumuz gibi, işlerimi halledip buradan çekip gidebilmek için Savaş'ın büyük bir oyunla meşgul olması gerekiyordu. Ben de kendi kendime söz vermiştim. Ne olursa olsun ona acımayacak ve hayatım boyunca her zaman yaptığım aptallığı yapıp onun bana olan zararını unutup onu kurtarmayacaktım.

Hava karardıkça heyecanım da artıyordu. Mekânın arkasında kalan boş fabrikanın bahçesinde arabayı çekmiş havadan sudan sohbet ediyorduk. Bizi gören hiç kimse birazdan yapacaklarımızı tahmin edemezdi. Sadece zamanı bekliyorduk ve bunu da boş geçirmek yerine Boğaç'ın ve Bora'nın arabalarının özelliklerini karşılaştırmalarıyla geçiriyorduk. Açıkçası, boş geçirmeyi yeğlerdim.

Boğaç'ın adamlarından biri gelip "Savaş, mekâna girdi," dediğinde yaslandığım arabanın kapısından doğruldum ve soğuk havada ellerimi birbirine sürtüp Bora'ya, sonra da Boğaç'a döndüm.

"Kazamız mübarek olsun," diye homurdandı Bora alayla. Kahkaha attım. Boğaç'ın arabası ondan iyi çıktı diye pek keyifli sayılmazdı. Boğaç'sa onun aksine sırıttı.

"Önce adamları halledelim. Savaş'ı zaten içeride halledecekler."

Bölüm 17

Savaş'ın ağzından:

"Hepsini mi?" dedi moruk şaşkınlıkla.

Ellerimi arka cebime koyarken göğsümü öne doğru itip adalelerimin gerilmesini sağladım ve başımla onayladım. Adamın şaşkınlıktan aralanan dudakları kapanırken başını adamlarından birine çevirdi ve "On, on beş adam alıp malları getirin," dedi. Pişkince sırıttım.

Evet bunun olacağını biliyordum. Bu moruğa para deyince çarkı sikiliyordu. Uyuşturucu kullanmamasına rağmen favorilerinden ikincisi de uyuşturucuydu. Milleti uyuşturucuya başlatıp hayatlarının bitmesini izlemek onun için sinemada oturup film izlemekten farksızdı. Hem para kazanıyor, hem de insanların kıvranmasını ona gelip yalvarmasını keyifle izliyordu.

Bu gece onun geçmişime kazıdığı karanlığı silemesem de ona da bulaştırmak için, işi kökünden bitirecektim. Şu aralar Kumsal gibi bir derdim de olmadığından rahattım ve her attığım adımda arkama bakma gereği duymuyordum. Eskiden gözlerinden taşan alevin yarısı bile şimdi onda yoktu. Bir sonraki oynayacağı oyun için korktuğum zamanları hatırlıyordum. Oysa şimdi tek yapabildiği bedenime zarar vermekti.

Önceden anladığını sanıyordum ama demek ki yanılmıştım; ben bedenime değil, adıma gelen yaralarda tökezlerdim. Kumsal bunu biliyor, bana zarar vermekle kalmıyor beni yalvartacak şeyler yapıyordu. Ve oynadığı çoğu oyunda o tek değildi. Sadece onun bildiği, bileceği oyunlar

oynamıyordu. Oynadığı her oyun ve benim ona yenilişim attığım adımın arkasında kalan insanların dillerinde oluyordu. Fısıldaşmalar kulağıma geliyor ve benim bir kez daha Kumsal'dan nefret etmemi sağlıyordu.

Ama şimdi öyle değildi. Ondan korkmuyordum. İstesem dakikasında onu öldürebilirdim çünkü savunmasızdı ve o kadar mantıksız hareketler sergiliyordu ki tanıdığıma emin olduğum kızı garipsiyordum.

"Uzun zamandır görüşmüyoruz," deyip düşüncelerimi dağıttı, saçları aklaşmasına rağmen götünün üzerinde oturmak yerine her şeye burnunu karıştıran bunak. Kahverengi gözlerini çevreleyen teni kırışmaya başlamıştı. İnce çıkık dudaklarında bıçakla kazıma isteği duyduğum bir sırıtış vardı. Bunak diyordum ama daha otuzlarının sonundaydı. Sadece ona hakaret etmeyi seviyordum.

"Gerekmedin," dedim tersçe. Aynı zamanda elim arka cebimdeki telefonumda hızlı aramaya aldığım ikiyi tuşluyordu. Büyük mekânının girişine geçerken adamlarının benim geldiğimi haber ettiği zamanki kargaşada adamlarıma mekâna hangi yoldan girerlerse korumalarla karşılamayacakları hakkında mesaj atmıştım. Dışarıdaki korumaları halletmişlerdi ve şimdi tek gereken içeri girmeleriydi. Zaten mekânın girişinin dışında birçok adam istediğim fazla miktarda malı getirmekle ilgileniyordu. Adamlarımın buraya girmesi ve ortalıkta dolaşan dingilleri etkisiz hale getirmesi zor olmayacaktı.

Bir işi ertelemeyi sevmezdim. Bu plan aklıma dün gelmişti ve her şeyi ayarladığım an adamlarımla buraya gelmiştim. Adamlarımdan birini arayıp, girmelerinin zamanı olduğunu anlamalarını sağladığıma emin olduktan sonra ellerimi ceplerimden çıkardım ve rahat bir tavırla omzumu duvara yasladım. Soğuk duvar ince tişörtümün sarmaladığı tenimi irkiltiyordu.

"Ee moruk? Hâlâ kimse seni istemediği için zenginliğini kullanarak milleti altına almaya devam mı?"

Normalde adam psikopatın teki olduğu için pek de ölmek istemediğim zamanlarda ona sataşmazdım ama adamlarımın şu anda mesajımda yazan yoldan içeri girdiklerine emindim. Yani umarım girmişlerdir.

Bu Arslan denilen moruk psikopattı ve psikopatlığı bir insanın ona kötü kötü bakması durumunda bile silahı çekip vurmasıydı. Ben adam öldürmeyi tercih eden değil de eziyet etmek isteyen psikopatlardandım.

Şaşkınlıktan kalın kaşları önce kalkıp sonra da çatılırken birkaç adamı emir almamasına rağmen hareketlenmeye başlamıştı bile. Hiç istifimi bozmadım.

"Canına mı susadın?" dediğinde dudağımı büzüp başımı yana eğdim. Gerçekten keyifli olduğum sayılı anlardandı. Kahkaham kaşlarının daha da çatılmasına sebep olduğunda "Belki," diye cevapladım.

"Sana küçükken deli ol ki hiç kimse sana karşı gelemesin dediğimde gidip de benim karşıma çıkacak kadar delir demek istememiştim."

Oturduğu koltuktan nihayet ki kalkmıştı ve hemen dibimde adamlarıyla olduğum yere yavaş ama sesli adımlarla yaklaşıyordu.

"Fark etmiyor musun Aslan?" dedim alayla. İsmindeki 'r' harfinin es geçilip Aslan denilmesinden nefret ederdi. "Geçti senden artık," dediğimde gözleri seğirdi. "Anlamadın mı?" dedim alayla. Sıktığı yumruklarına bakarsam gayet iyi anlamıştı. "Moruksun moruk. Bu işleri artık bırakıp kucağına kedi aldıktan sonra çiçek dolu bahçene bakan pencerenin sallanan koltuğunda oturup ölümünü beklemelisin. Şehrin en tehlikeli mafyası denilince akla ilk gelen tipten değilsin."

"Sen mi geliyorsun?" dediğinde omzumu duvardan çekip doğruldum ve ellerimi kotumun cebine koyup başımı

hafifçe öne eğerek ona alaylı bakışlarımdan atmaya devam ettim. Sinirden köpürüyordu.

"Benden sonra yerime geçecek kişi sensin Savaş. Bunu şu anda da istediğini biliyorum ama beynin bu kadar geri kalmış ve adımların bu kadar mantıksızken değil bu koltuğa oturmak bu mekânın önünden bile geçmeye hakkın yok."

Onu orta parmağımla onayladım.

Bu hareketimle daha da sinirlenip adamlarına işaret verdiğinde artık adamlarımın şu kapıdan girmelerini diledim. Yoksa biraz sıkıntıya girecektim.

Derin'in ağzından:

Bora burnundaki kanı silerken Boğaç yere yığdığı adamın karnına sert bir tekme geçirdi. Çıkan ses yüzümü buruşturmama neden olmuştu. Bora biraz önce bayılttığı adamdan bana doğru ilerlerken kanaması durmayan burnunu silmekten vazgeçip adımlarını hızlandırdı ve karşıma geçti. Koyu renk gözleri her zamanki parlamasından hiçbir şey kaybetmemişti. Kavga ederken, yumruk yerken bile keyifliydi çocuk.

"Burası karıştı. Arabayı alıp eve geçsen iyi olur."

"Delirdin mi?" dedim şaşkınlıkla. "Savaş'ın bu mekândan hüsranla çıkışını görmek için can atıyorum."

Boğaç artık etkisiz hale getirdiğine emin olduğu adamı bırakıp nefesini üflemesinden sonra yanımıza geldi ve ellerini beline koyup tekrar nefesini üfledi.

"Sabaha kadar burada kalsan bile Savaş'ın o mekândan hüsranla çıkışını göremezsin," dedi Bora. Kaşlarım çatılırken "Nedenmiş?" dedim bir çocukmuş gibi. Ben buraya Savaş'ın yüz ifadesi için gelmiştim. Biraz da evde sıkıldığım için. Ama çoğunlukla Savaş'ın yüz ifadesi ön planda tabii.

"Çünkü Savaş bu mekândan çıkmayacak," dedi Boğaç benim yüz ifademe zıt olduğuna emin olduğum bir rahatlıkla. Dudaklarımı zar zor kapattıktan sonra elimi alnıma yaslayıp gözlerimi kaçırdım. Birkaç adamın dövüşmeye devam

ettiği fabrika bahçesinde yere yığılan adamların çıkardığı ses, benim kötü kızlığımın gitmesiyle arkasında bıraktığı pişmanlığın bana yaptığı el hareketinin çıkardığı sesin yanında hiçbir şeydi.

"Be-ben," diye mırıldandım. Gözlerimi ayaklarıma çevirmiştim çünkü her yumrukta akan kanı görmek yüzümdeki dehşeti daha da arttırıyordu. Savaş'ın yaşamasına gerek duymuyordum ama ölmesine de sebep olamazdım. "Uzun süre ortalıklarda görülmeyecek dediğinde Hakkın rahmetine kavuşacağını da düşünmemiştim!" diye çıkıştığımda gözlerini devirdi. "Onu öldürmeyeceğini biliyors..." derken durdu ve bir süre gözlerime baktıktan sonra "Ne sanıyordun?" dedi. Gözlerimi ondan alıp Bora'ya döndüm.

"Bora..." diye mırıldandığımda Bora ne düşündüğümü anlayıp sinirle inledi ve eliyle yüzünü sıvazladı. Burnundan akan kan yanağına bulaşmıştı bu hareketiyle. Eline de bulaşan kanı tişörtüne silip hararetle salladı.

"Böyle yapacağını biliyordum."

Hafif öne doğru eğilip sol elimi kaldırdım ve kendimi gösterdim. "Ama ben onun öleceğini bilmiyordum!" diye bağırdım. Boğaç dikkatle bizi izliyordu.

"O kadarını anlarsın sandım," diye bağırdı o da. Sinirle ayağımı yere vururken bakışlarımı hemen ondan kaçırdım yoksa onu kıracak şeyler söyleyebilir ya da burnunu kıracak bir hareket yapabilirdim.

Boğaç aramızdaki gergin havanın aksine güldü. Ona ters bir bakış attım.

"Senin şu anda sevinçten çığlık atman gerekirken sen üzüntüden neredeyse ağlayabilirsin. Bizim bilmediğimiz bir şey mi var Kumsal?" dedi Boğaç alayla. Derin bir nefes aldım ve gözlerimi kaçırdım.

"Benim daha onunla işim bitmemişti," diye bahane sundum önüne.

"Ama onun işi bitti artık," dediği gibi ona döndüm ve "Yemin ederim senin boynunu kırabilirim," dedim Bora'ya kötü kötü bakarken. Ellerini iki yana açıp sırıttı ve bir adım geriledi. Sonra 'Ben yokum siz devam edin' dermiş gibi elini salladı, başka zaman olsa gülebilirdim. Ona olan sinirim anında giderken tekrar Boğaç'a döndüm.

"Ben Akın'ı durdurabilir miyim?"

"Arslan," dedi Bora arkamdan.

Gözlerimi kırpıştırıp "Ay, aman Arslan," dedim hemen. Boğaç'ın işkillenmemesine sevinip söylediği sözlere kulak açtım.

"Durdurabilirsin ama bu gece misafiri olursun."

Ben saf saf Boğaç'a bakarken Bora beni dirseğimden tutup çekti. Sırtım, göğsüne çarptığında kulağıma doğru eğildi. "Birlikte olursun demek istiyor."

Yüzümü ekşitirken tekrar öne doğru bir adım attım ve Boğaç'a baktım. Kumsal'la Arslan denilen o adamın arasında olan şeyleri Bora bana anlatmıştı. Kumsal çoğu kez güç ve para için onunla beraber olmuştu. Ve adam ona takıktı. Göz ucuyla Bora'ya baktığımda çevreye baygın bakışlar atıyordu. Bakışları beni bulduğunda kaşlarını çattı. "Hayır."

Beni durduramazdı ama bu durdurmaya çalışmayıp beni zorlamayacağı anlamına gelmiyordu. Bu yüzden hızlı davranıp yerimde sıçradım ve mekânın kapısına doğru koşmaya başladım. Arkamdan seslenişi umurumda değildi. Hiç kimsenin benim yüzümden ölmesini istemiyordum. Önümde uzun bir gelecek vardı ve ben bu hayatı kirli yaşamak istemiyordum.

Adamlar bana bir kez baktıktan sonra önümden çekilip içeri girmeme izin vermişlerdi. Onlarda Kumsal'ı ve Arslan'la ilişkisini biliyor olmalıydılar ya da halim fena olmalıydı. Yüzümdeki dehşetin yanında bir de ayaklarım neredeyse yere basmadan koşuyor olmam görüntümü mahvediyordu muhtemelen.

Adamların gösterdiği yere hızla girdiğimde gördüğüm manzarayla elimle ağzımı kapattım. Kaşından ve burnundan akan kanlar kusursuz bir çizgiyle boynuna iniyor ve siyah tişörtünü daha da koyulaştırıyorlardı. Kollarını iki yanda açmasını sağlayan adamlar bileğinden tutuyorlar ve Savaş'ı kontrol altında tutmak için bir hayli zorlanıyorlardı. O halinde bile direniyor, onca adam olmalarına rağmen onu tutmakta oldukça güç harcamak zorunda kalıyorlardı. Karşısında saçları beyazlamaya başlamış bir adam vardı. Bu tahminimce Arslan'dı.

Birkaç saniye içerisinde gerçekleşen olaylarla içeriye doğru sarsık adımlar attım ama sesim çıkamadı. Arslan belindeki silahı tek ve becerikli bir hareketiyle çıkardı ve Savaş'a yöneltti. Silah patladığında ne olduğunu göremeden çığlığım hislerimi ifade etmiş, korkum gözlerimi yummama sebep olmuştu.

Fırtına olsa bu kadar esemezdi yüzüme. Deprem olsa bu kadar sallanmazdı bedenim, bu kadar az hâkim olmazdım ayaklarıma. Gözlerim deniz olsa, bu kadar derin bakmazdı karanlığa. Saçlarım kum olsa, bu kadar pürüzlü geçmezdi parmaklarımın arasından. Kalbim elimde olsa, çarptığını bu kadar hissetmezdim.

"Kumsal?"

Kapattığım gözlerimi aralarken elimi de yavaşça yüzümden çektim. Gözlerim direkt yeşilleri bulmuştu. Diz çökmüştü, aynı birkaç dakika öncesi gibi. Yine bileklerini tutuyorlardı ama bu sefer Savaş kurtulmaya çalışmıyordu. Bana odaklanmıştı. Benim yüzümden diz çöktüğüne adı kadar emin olmalıydı ki o nefret saçan gözlerini gözlerime dikmişti.

Kurşunun ona isabet etmediğini anlamam gözlerine dalmamdan sonra olabilmişti ancak. Gözlerimi duvarın Savaş'ın hizasında olan kısmındaki kırılan aynaya çevirdim. Ya Arslan denilen adam atışta iyi değildi ya dikkatini dağıtmıştım ya da amacı zaten vurmak değil korkutmaktı.

Deli gözüyle bakmayacaklarını bilsem burada zıplayıp çığlık atabilirdim. Eğer gözlerimi araladığımda Savaş'ı, gözlerini bir daha aralayamayacak bir şekilde görseydim ömrüm boyunca bu yükü taşımak zorunda kalırdım.

"Döndüğünü bilmiyordum," dedi otuzlarının sonundaki adam kalın kaşlarını kaldırarak. Aslında ben göbekli, pala bıyıklı, elinde tespih olan birini beklemiştim ama dönüp dönüp bakılacak bir tipti. Yakışıklı değildi ama karizmatikti. Kaşının hemen yanındaki uzun silik yara izinin onun karizmatik olmasında büyük bir payı vardı.

Hiçbir şey demedim. O da zaten bir şey dememi beklemeden elindeki silahı kenara atıp bana doğru gelmeye başladı. Kahverengi iri gözleri parlıyordu. Beğeniyle olan süzüşünü pek beğendiğim söylenemezdi. Beni çıplak hayal ettiğiyle ilgili endişelerim vardı.

Ellerini dirseklerime koyup geniş bir gülümseme yerleştirdi yüzüne. "Yukarı çık bebeğim. İşimi hallettikten sonra geleceğim."

Ah. Güzel bir özlem giderme sahnesi.

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. Savaş'ı kurtardıktan sonra kendimi de kurtarmam gerekecekti.

"İşin Savaş' mı?" dedim ters ters. Gülümsemesi yavaşça soldu. Gözlerindeki pırıltı daha da alevlenmişti ama bu pırıltılar öfkeden kaynaklıydı. Savaş buraya Arslan'a oyun yapmak için gelmişti ve anlaşılan Arslan da durumu öğrenmişti.

"Hak ediyor," dedi duygu yoksunu sesiyle. Gözlerimi Savaş'a çevirmemek için zorlandım. Hak ediyordu. En acılı ölümleri hak ediyordu. Ama benim yüzümden değil.

"Şerefsizin teki olabilir ama gece boyunca sadece benimle ilgilenmeni isterim."

'Gece boyunca' lafını duyduğu gibi yüzündeki ciddi ifade gitti. Böylece beni çıplak hayal ettiği hakkındaki düşüncelerim kanıtlanmış oldu.

"Onu erteleyebilirim," dedi dirseklerimdeki ellerini yavaşça omzuma çıkarırken. Dokunuşlarından rahatsızdım ama geri çekilmenin de sırası değildi. Elimi yanağına çıkardım ve baş parmağımla pürüzlü tenini okşadım.

"Sal gitsin işte. Daha sonra ağına düşer nasıl olursa."

Kendimi Survivor'daki gruplaşmaya çalışan yarışmacılar gibi hissetmiştim bir an.

"Ben de buradayım," diye seslendi Savaş bıkkınla. Gözlerimi ona çevirdiğimde başını yere doğru eğmiş ağzındaki kanı tükürdüğünü gördüm. Başını kaldırıp ikimize de bakışlarını fazla uzatmadan baktı.

"Pek farkında değilsiniz gibi duruyor," diye devam ettirdi.

"Tehlike içerisindeyken bile sikik çenen durmuyor Savaş," diye tısladı Arslan. "Senden neden daha önce kurtulmadım acaba?"

Yanağındaki elimin önem yitirdiği saniyelerdi. Onun dikkatini kaybetmiştim. Savaş zekâsızı birkaç dakika daha sussaydı, elini kolunu sallaya sallaya çıkabilecekti ama yaramazlık yapmadan duramıyordu. Elimi kendime çektim. Arslan da ellerini omuzlarımdan çekmiş, vücudunu Savaş'a döndürmüştü.

Savaş yüzüne tehditkâr bir ifade yerleştirdi. "Becerememediğin için olmasın?" diye sorduğunda dudağımı ısırdım. Ölmek istiyorsa ona bir sürü öneri verebilirdim ama benim halt yemem yüzünden değil de kendi isteyerek gittiği yerde ölmeliydi.

"Becerilerime olan inancını geri getirebilirim, ama ölü olacağın için sana pek fayda sağlamaz."

"Öldüreceksen bekleme. Sıkıldım."

Elimle yüzümü sıvazladım. Yüzüne tekmeyi geçirip 'Sus artık!' diye bağırmak istiyordum. Kollarından bir sürü ızbandut tarafından tutuluyorken, diz çökmüş bir vaziyette vücuduna hâkim değilken nasıl bu sözleri söyleyebiliyordu

hiç bilmiyordum. Arslan'ın onu öldüremeyeceğini düşünüyor gibiydi ama ona katılmıyordum.

Metalik bir ses geldiğinde elimi yüzümden çektim. Arslan silahı tekrar eline almıştı ve Savaş'a doğrultmuştu. "Beklemiyorum Savaş. Bilirsin fantezileri severim. O yüzden; Son sözün var mı?"

"Var," dedi patlamış dudağını yalarken. Sanki metalik tat benim de dilime gelmişti bu hareketiyle. Gözlerindeki parlama biraz sonra öleceğini düşünürsem, oldukça mantıksızdı. "Belanı sikeyim," dedi Savaş rahatlıkla. Ölmeden önce söylenecek en güzel laf sayılmazdı tabii.

Omuzlarını dik tutup, silahtan çıkacak kurşuna gerdi bedenini. Gözlerindeki parlamaya, yüzündeki sırıtış da eklenmişti. Savaş'ı geri zekâlı olarak gördüğüm ilk an tabii ki değildi ama onu salak olarak görmemin yanında bir de çözemediğim bir his de kaplamıştı içimi. Cesareti beni büyülemişti. Aynı zamanda da korkutmuştu çünkü o ölümden korkmuyordu. O zarar görmekten korkmuyordu. Yaşaması beni tehlikeye atıyor olsa da Arslan tetiği çektiğinde "Dur!" diye bağırdım. Arslan bakışlarını bana çevirirken Savaş homurdandı. Ne ölmeye meraklı herifmiş böyle.

"Bırakın şu köpeği," dedi Arslan neredeyse kükreyerek. Savaş'ın sandığı gibi Arslan da aslında onu öldürmek istemiyor gibiydi. Adamları Savaş'ın bileklerini bıraktığı gibi Savaş öne doğru yığıldı. Yüzünü acıyla buruşturdu ve yerden destek alarak kalkmaya çalıştı.

"Yeri mermer yapan aklını..."

Savaş'ın küfrünü 'Bip' lemek, daha doğrusu Arslan'ın tekrar onu öldürmeye çalışmasını engellemek amacıyla hemen Arslan'ın elinden tuttum ve dikkatini üstüme aldım.

Gözleri bana döndüğünde çattığı kaşları gevşedi ve gözlerindeki koyuluk yavaş yavaş varlığını yitirdi. "Yolu biliyorsun değil mi?"

Hangi yolu kastettiğini anladığımda sessizce yutkundum. "Evet ama... Önce biraz açım..."

Kaşları tekrar çatıldı ve sözümü kesti. "İki yıldır ortalıklarda yoksun Kumsal." Elini saçlarıma getirdiğinde irkildim. Bana dokunmasını istemiyordum. Geri çekildiğim için eli kayarak saçımdan düştü.

"Seni özledim," dediğinde dudağımı ısırıp gözlerimi kaçırdım. Al işte. Şimdi bu otuzlarının sonundaki bir doksan ızbanduttan nasıl kurtulacaktım? Savaş ayağa kalkmış, duvardan destek alarak dikiliyordu. Gözlerini araladıktan sonra derin bir nefes alıp elini duvardan çekti. İleriye doğru bir adım attığında dış görünüşüne bakmasak ölesiye dayak yediğini kimse anlayamazdı. O yürüyüşü hiçbir zaman değişmiyormuş gibiydi.

Salondan çıkarken bana göz kırptı. Nedense ben bunu 'Boku yedin' olarak algılamıştım. Tekrar Arslan'a döndüm. İtiraz istemezcesine bakıyordu. "Sana yolu göstermeleri için birkaç yardımcım eşlik edecek."

Kaçma ihtimalimi azaltmaya çalışıyormuş gibiydi. "Hayır," dedim ve genişçe gülümsedim. "Yolu biliyorum Arslan," dedikten sonra arkama dönüp ben de salondan çıktım. Yeterince sorun çıkartmayacak gibi görünmüş olmalıyım ki salonun kapısından bana bakmak dışında hiçbir şey yapmadı. Zaten tek bir koridor olduğu için o tarafa doğru ilerlemeye başladım. Koridorda bir sürü adam vardı ama hepsi benim geldiğim yöne doğru ilerliyorlardı. İlerisinin boş olduğunu umuyordum çünkü bu adamlar varken benim buradan sıvışmam pek mümkün değildi. Yerde damla damla kanlar vardı. Savaş da evden çıkmak için bu yolu kullanacaktı. Adımlarımı hızlandırdım. Yanımda telefonum olsa Bora'yı arardım. O beni bir şekilde buradan çıkarmayı başarırdı.

Koridorda ilerledikçe umduğuma yaklaşıyordum. Sesler kesiliyor, koşturan adamlar azalıyorlardı. Koridorun

genişlediği kısımda ağır ağır ilerleyen Savaş'ı gördüğüm gibi koşar adımlarla ona yetiştim. Kolundan tutup sertçe kendime döndürdüğümde ağzından bir acı inlemesi döküldü. Bana döndüğünde yüzümü buruşturup elime bulaşan kanı onun pantolonuna sildim.

"Bunu bir özür dileme olarak mı algılamalıyım?" dedi gözleri baygınca bakarken. Elimde olmadan güldüm. Hem morarmaya yüz tutmuş, boynundan kanların yol aldığı kolunu acıtmış, özür dilemek yerine elime bulaşan kanı ona silmiştim. Pekâlâ o beni bıçakla delik deşik ettiği gece hiç de özür dilememişti.

"Benim buradan çıkmam lazım," dediğimde kaşlarını kaldırdı ama bu hareketi patlamış kaşını acıtmış olmalıydı ki yüzünü buruşturarak kaşlarını indirdi. Sırıttım. Onun canının acıması kadar zevkle izleyebileceğim bir şey yoktu.

"Geldiğinde bayağı istekli duruyordun?"

Şimdi istediğim gibi Savaş'ı kurtardığıma göre, sıra kendime gelmişti. Savaş bu haliyle bana yardım edemezdi, yüzü dağılmamış olsaydı bile yardım etmezdi ama hiç değilse öneri verebilirdi. Sonuçta ben olmasam şu anda öteki tarafı boylamıştı.

Omuz silktim. "Artık değilim."

"Sana iyi şanslar," diye dalga geçtikten sonra koridorda ilerlemeye devam etti. Hemen ona yetiştim ve yanında yürümeye başladım.

"Bana yardım etmek zorundasın."

"Hiçbir şey yapmak zorunda değilim. Umurumda değilsin."

"Seni kurtardım," diye hatırlattığımda durdu ve bana dönüp o koyulaşan gözlerini dikti gözlerime. "Sana beni kurtarma demiştim, değil mi?"

Ne yazık ki, demişti. Benden onu kurtarmamı istememesinin yanında kamp zamanı bunu sert bir şekilde dile getirmişti.

"Bu ben olmasam seni bırakmayacağı gerçeğini değiştirmiyor."

"Sen olmasan, diz çökmüş bir vaziyette olmak yerine, onu diz çöktürürdüm," diye tısladı. Onu diz çökmüş bir şekilde görmek bana bir haftalık enerji vermişti.

Kaşından akan kan, dudağından akan kana karışıp boynunda ilerlerken kurumuş yerleri, kırmızılığıyla tekrar ıslatıyordu. Kırmızı... Aramızdaki karanlık renkti. Daha doğrusu Kumsal'la arasındaki.

Parmağımı göğsüne sertçe yasladım. "Benim oyunum buydu. Ve ölmeni değil, yaşamanı tercih ettim. Şimdi sen de beni kurtaracaksın."

Başını bana doğru eğdiğinde burnu burnuma çarptı. Dudaklarım aralanmasına rağmen, hava burnumdan dolmuyor, dudaklarımdan çıkmıyordu. "Bana emir vermeye devam edeceksen o elini göremeyeceğim yerlerde tutsan iyi edersin."

Tehdidini umursamasam da parmağımı göğsünden çekmiştim. "Senden tut kolumdan, koru beni demiyorum. Senden sadece buradan nasıl çıkmam gerektiğini söylemeni istiyorum," dedim bıkkınca nefesimi üfleyerek. Bu eve ilk defa giriyordum ve yıkılsa yeni bir kasaba olacak kadar büyük bir evdi. Gece su içmeye kalktığında göç edecekmiş gibi hazırlanıp odadan çıkmalıydın. Öyle bir evdi.

Elini kaldırıp koridorun sonunda genişleyen kısımdaki görünen kapıyı işaret etti. "Kapı orada Kumsalcığım," dedikten sonra elini arkasında tuttu ve gözlerimi merdivenlere çevirmemi sağladı. "Merdivenler de orada. Ya kapıdan elini kolunu sallayarak çıkar, iki saniye sonra o kollarından tutulursun ya da merdivenlerden çıkar, bir gece Arslan moruğuna katlanır, diğer gün mis gibi çıkarsın."

"Çok yardımcı oldun," diye tısladığımda omuz silkti. "Her zaman," diye dalga geçip ilerlemeye devam etti. Dudağımı ısırıp arkama baktım. Koridorda kimse gözükmüyordu

ama Savaş'ın ilerlediği geniş yerde adamlar olduğuna emindim. Kapıya adam koymayacaktı da nereye koyacaktı?

O merdivenlerden çıkmayacağıma emindim. Hiç değilse saçımdan sürüklemeye kalkışmayacakları sürece. Saçım önemliydi.

Savaş'ın arkasından seslendim. "Bana bir keresinde birbirimizden nefret ettiğimizi, ama bizden nefret eden kişilerin olduğu yerde birbirimize güvendiğimizi söylemiştin."

"Sana bir keresinde umurumda olmadığını da söylemiştim," dedikten sonra durup omzunun üzerinden bana baktı. "Ah. Sanırım birkaç dakika önceydi," dedi alayla.

Yanaklarımı şişirip, nefesimi üfledim. "Hatırlıyorum," diye tısladım. Yardım edecek son insandan yardım istiyordum. Ama burada yardım isteme ihtimalimin olduğu tek kişi de oydu.

"Hafızan kuvvetliymiş," dedi o alayla parlayan gözlerini üzerimden çekmeden önce. Önüne dönüp ilerlemeye devam etti. Birkaç adım sonra genişleyen kısma geçecekti ve ben de muhtemelen adamların gelip beni sürükleyerek götürmelerini bekleyecektim. Açıkçası, çok daha güzel planlarımın olduğu zamanlar vardı.

Gözlerimi sırtından alıp merdivenlere çevirdim ve kollarımı birbirine sardım. Geriye doğru adımlarken sırtım duvara değdiğinde durdum ve omuzlarımı düşürürken nefesimi dışarı üfledim.

Adamlardan birinin yanıma gelmesi en fazla üç dakika sürmüştü. Yanımda uzun süre dikildiğinde "Pekâlâ," diye homurdandım. Hiç değilse çekiştirmek yerine bakışlarıyla psikolojik baskı uyguluyordu. O arkamdayken merdivenlere yöneldim. Odada bir şey bulabileceğimi umuyordum. Bitmek bilmeyen duvarla şarap rengindeki koridorlardan geçtikten sonra kapıyı itip odaya girebilmiştim. Boş odada içeri adımlarken adam "Arslan Bey birazdan gelecekmiş," deyip çıktı.

Ben de onu bekliyordum zaten!

Adımlarımı hızlandırıp pencereye gittim ve yerden yüksekliğine baktım. Tahminen ikinci kattı. Atlarsam bacağımı kırabilirdim ama burada kendi gururumu kırmaktan daha iyiydi. Pencereyi sessiz bir şekilde açmaya çalıştım. Gıcırdayarak açılan pencere benim en ağır küfürlerimden birini fazlasıyla hak etmişti. Küfrü çok sevmeyen bir insan olarak en ağır küfrüm 'Göt' falandı.

Aşağıya doğru baktım ve yutkundum. Pencereyi açmadan yükseklik daha azmış gibi geliyordu. Ya da gerçekten atlama zamanım geldiğinde korkum kendini göstermişti. Geriye doğru adımlayıp odada gözlerimi gezdirdim. Filmlerdeki gibi çarşaf bağlayıp atlasam, çarşafa dolanır daha çok zarar verirdim kendime kesin. Ne şanslıydım ne de becerikli. Ben çarşafsız, yorgan ve yastıksız yatağa sonra da dolaba bakarken camdan ses gelince kaşlarımı çatıp cama yöneldim. Ben pencereye ulaşmadan cama küçük bir taş çarptı ve yine aynı ses çıktı. Adımlarımı hızlandırdım ve pencereden aşağıya doğru sarktım hafifçe. İşte bunu gerçekten beklemiyordum.

"Beyaz atlı prensin geldi."

Savaş'ı görmek ilginç bir şekilde içimi güven doldururken "Saçlarımı uzatmamı beklemiyorsun herhalde?" dediğimde dilini şaklattı.

"Direkt atla."

Bir ona bir de yerdeki taşlara baktım. Yükseklik korkum yoktu ama daha önce yüksekten atlama riskim de olmamıştı. Başımı geriye çevirip kapıya baktım ve daha açılmamış olduğunu görüp tekrar aşağıya doğru sarktım. Çok zamanım olduğunu sanmıyordum.

"Hadi, prenses. Çok bekleyemeyeceğim."

Prenses derkenki imasına gözlerimi kıstım. "Beni tutmazsın," dediğimde omuz silkti.

"Tutacağına söz ver," dedim tutmayacağını açık bir şekilde göstermiş olmasına rağmen. Başka türlü atlayabileceğimi sanmıyordum. Ona güvenmiyordum ama daha önce hiçbir sözünü de duymamıştım. Sözlerini tutup tutmadığını bilmiyordum. Bilmediğim şeye daha çok güvenirdim. Bildiğim şey kötüyse eğer...

"Bak Kumsal. Vücudumun büyük bir kısmı morluklar içerisinde ve tek istediğim şu sikik mekândan çıkıp eve gitmek. Anlatabildim mi? Atla."

Tam olarak söz vermiş sayılmazdı ama tutmayacağım diye bir şey de söylememişti sonuçta. Derin bir nefes alıp bir bacağımı sarkıttım. Savaş sayesinde kesik olan bacağım acımıştı ama beklemeye zamanım yoktu. Elimi pencerenin kulpundan sıkıca tutarken diğer bacağımı da sarkıttım ve pencereye oturmuş oldum. Şimdi tek yapmam gereken atlamaktı. Koridordan sesler duyduğumda dudağımı ısırdım ve ne olacaksa olsun, diye düşünüp elimi soğuk kulptan çekip, kalçamı öne ittim. Rüzgâr saçlarımı geriye iterken, ağzımdan bir çığlık kaçmasına engel olamadım.

Ben taşlara yapışırım, diye düşünürken güçlü kollar tarafından tutulmam hesaba katmadığım bir şeydi. Ve başımı kaldırdığımda gördüğüm gözlerinin yakınlığını da hesap edememiştim.

Pantolonumun diz arkası kısmından geçirdiği kolu gevşekti ama belimden kavrayan kolu diğerinin sıkılığını da almış gibi sımsıkıydı. Gözleri yorgun bakıyordu ama tutuşu güçlüydü. Aynı yürüyüşü gibi.

"Odaya giriyordu," diye fısıldadım gözlerimizin çok kenetlendiğini fark ettiğimde. Onun bakışlarını yorumlayamazken benim bakışlarımın da nasıl olduğuna dair bir fikrim yoktu. Şaşkın? Beni kurtarmıştı. Bunun altından da bir şey çıkacağını biliyordum ama bu kurtardığı gerçeğini değiştirmezdi.

Kollarını birden çektiğinde kalça üstü yere yapıştım ve acıyla inledim. O hızlı adımlarla alçak duvarın üzerine atlarken "Hareketlen," diye bağırdı hâlâ yerde olduğumu gördüğü bana.

Sızlanarak yerden kalktım ama arkadan Arslan'ın sesini duyduğumda sızlanan şey bacaklarım olmuştu. Benden beklenmeyecek bir şekilde hızla koştum ve duvardan atladım. Bu hareketim yüzünden bir haftamın ağrılı geçeceği kesindi. Savaş tam da beklediğim gibi önden ilerliyordu. Koşmuyordu ama adımları hızlıydı. Başımı çevirip pencereden bana bakan Arslan'ı ve emir verdiği adamlarını gördüğümde sessiz bir küfür mırıldanıp koşarak Savaş'a yetiştim.

"Sen de koşsan iyi edersin," dedim yanından koşarak geçerken.

"Götün tutuştu değil mi?" Ben koşmama o hızlı adımlarla ilerlemesine rağmen aramızda pek fark yoktu. Uzun bacakları sayesinde koşmasa da pek bir şeyi değiştirmiyordu.

"Psikopat, evi bir doksan heriflerle olan bir adamdan pencereden atlayarak kaçtığım ve adamlarının arkamda olduğu için mi? Evet biraz tutuştu."

Ayağımdaki topuklu ayakkabıları çıkarmak için durdum ve kaç para bayıldığımı umursamadan ayakkabıları kenara fırlatıp koşmaya devam ettim. Asfalt yoldaki her adımımda soğuk, topuklu ayakkabılarla koşmamın verdiği kızarmalara iyi geliyordu. Arkadan sesler gelince Savaş da artık havalı yürüyüşümü bırakma zamanı geldi, diye düşünmüş olacak ki koşmaya başladı.

"Eğer yakalanırsak ilk seni öldürmelerini söyleyeceğim," dedikten sonra koştuğu için aramızdaki farkı açtı. Kaşlarımı çatıp ona yetişmeye çalıştım. Eğer biri yakalanacaksa o yakalanmalıydı ki onunla uğraşırlarken ben de arayı açabileyim. Ama onda bu bacaklar ve bu kalça varken onu geçmem imkânsızdı. Pekâlâ kalça kısmı nereden çıkmıştı bilmiyordum. Hemen arkasındayken görüş

alanıma girebilecek o kadar şey vardı ama ben kalçasını tercih etmiştim.

"İyi ki yardım ettin," diye tısladım hızlı nefes alışverişlerimin arasından. Ben de eğer yakalanırsak ilk onu öldürmelerini söyleyecektim. Adam psikopattı, altından biri kaçtı diye öldürmezdi ama biri ondan kaçabildi diye sinirlenebilirdi.

Yol ayrımına geldiğimizde durdu ve başıyla diğer yolu gösterdi. "Sen o yoldan güzellik. Yakalanacaksak, birimiz yakalanalım."

Savaş'ın gösterdiği yere doğru gerilerken "Umarım sen yakalanırsın Atan," dedim.

Başını yana eğip sırıttı. "Düşüncelerimiz karşılıklı Karam."

Önüme dönüp koşmaya başlayacağım sırada seslenip beni durdurdu. Çıplak ayağımı yere sürterek döndüm ve yeşillerine baktım. Saçlarım terden enseme ve alnıma yapışmıştı. Göğsüm hızla inip kalkıyordu ve Savaş da benden farklı sayılmazdı. Tek fark, o daha kötü durumdaydı. Ama yine de benden hızlı koştuğu gibi bir gerçek vardı.

"Seni kurtardım çünkü ödeşmemiz gerekiyordu. Oyunların başlama amacı da bu değil miydi zaten? Bundan sonra beni kurtarmayacaksın ve beni de seni kurtarmak zorunda bırakmayacaksın."

Cevabımı beklemeden geri dönüp koşmaya başladı. Ayak sesleri de yakınlaşmaya başlamıştı. Nefesimi titrekçe aldım ve ben de arkama dönüp koşmaya başladım. Şehrin bu kısımlarını çok iyi bilmememe rağmen arkamda ne olduğunu biliyordum ve bunun yüzünden önümde ne olduğu pek de önemli değildi.

Bölüm 18

Bile bile yavaş ilerliyordum. O 'Hızlan' diye uyardıkça adımlarımı yavaşlatıyordum. Gözlerim baygın bir şekilde çevrede gezerken dirseğimden çekildiğimde çığlık atmamamı gördüğüm yeşil gözler engelledi.

"Dalga mı geçiyorsun benimle? İki saattir sana hızlan diyorum ve dönüp baktığımda aramızda neredeyse on metre görüyorum."

Dirseğimi ondan kurtarıp saçlarımı geri attım ve kaşlarımı çatarak baktım. "Motor mu takayım Savaş? Zaten gecenin kaçında beni uyandırdın kendi can korkuna."

Arkasındaki ayın parlaklığını aratmayan gözlerini kıstı. Elini saçlarına geçirip gözlerini kaçırdı ve birkaç küfür mırıldandı. Gözlerimi devirip ayağımla ritim tutmaya başladım.

"Sen burnunu sokmasaydın şu anda o bunak bizi yakalama planları yapmak yerine gökyüzüne bakarak hayatını sorguluyor olurdu. O yüzden o çeneni kapat ve beni takip et."

Ellerimi omuzlarına çıkardım ve sertçe ittirdim. İri cüssesi sayesinde onun aksine ben gerilemiştim. Gülmemekte zorlanırmış gibi dudağını büzdü ve gözlerini kaçırdı. Nefesimi dışarı üfledim. Biraz önceki fiyaskoma rağmen kendimden emin bir ses tonuyla "Bir daha bana karşı emir kullanırsan o çirkin kafanı güzel bir şekilde koparacağım," diye tısladım. *Ve ben aksiyon filmlerindeki yumruk sahnelerinde bile gözlerini kapatan kız...*

"Pekâlâ. O çeneni kapatıp o ayaklarını ben ittirmeden önce hareketlendirir misin?"

Alayına "Kapa çeneni," diye homurdanıp omzuna vurdum ve ilerlemeye başladım. Çenesine düşmemek için

adımlarımı hızlı tutuyordum. Güzü severdim. Rüzgârın tenime dokunmasını, geride bıraktığı karıncalanma hissini de.

Çiseleyen yağmurda ilerlerken Savaş'ın gölgesine bakıyordum. Yere düşen gölgesi kendisini aratmıyordu. Gözleri olmasa o da baştan aşağı siyahtı ve renkli bir yerde olmasına rağmen kendi rengini, siyahı ön plana çıkarmaktan çekinmiyordu.

"O adamla konuştuğumuzda elimize ne geçecek?" dedim ellerimi montumun cebine koyarken. Elime gelen kâğıda sırıttım. Montumun cebinde para bulmaya bile sevinen biriydim. Benim ne işim olabilirdi, Arslan gibi adamlarla, Savaş'ınkiler gibi oyunlarla.

"Arslan'ın çenesini kapatacak."

"Silahını da tabii," diye ekledim parayı parmaklarımın arasından geçirirken. Beni uyandıracak hiçbir şey güzel olamazken bunun bir de Savaş olması berbattı. Evime kadar gelmiş, Bora'yı geçmiş odama girmiş beni dürterek uyandırmıştı. Aslında dürtmek onun yaptığı hareketlere kibar kalırdı. O gün tüm iyi (!) düşüncelerime rağmen Savaş yakalanmamıştı. Ben de yakalanmamıştım. Savaş'tan sonsuza kadar kurtulabilecekken vicdanım ve merhametim yüzünden yine kendi ayağıma sıkmıştım. Böyle kötü bir adama nasıl merhamet edebildiğimi bilmiyordum. Hayat hâlâ benden bütün güzel şeyleri almamıştı demek ki. İnsanlığımdan bir şey kaybetmemiştim.

Yine de Savaş'ın önceliği ben değil Arslan'dı şu anda. Bu yüzden artık Cenk'e odaklanabilirim demişken... Savaş tarafından uyandırılıyordum. Adamın en normal hareketi bile suç içeriyordu. Evime nasıl girmişti?

Zaten Savaş kadar olmasa da benim de Arslan'a pek gözükmememem gerekiyordu bu yüzden Cenk'le olan işlerimi çok da göz önünde halletmemeliydim. Savaş buraya gelmemizin bizi ipten alacağını düşünüyordu ve beni de zorla getirmişti.

"Neden arabayla devam etmiyoruz?" dediğimde bakışını üzerimde hissettim ama dönüp ona bakmadım. Geçtiğimiz boş sokaklara ses getiren ayak seslerimizi saymakla meşguldüm. Her endişelendiğimde kendime uğraşacak bir şey bulurdum. Belli bir noktaya kadar arabayla gelmiştik ama sonrasında inmiştik ve yürüyerek devam edeceğimizi söylemişti. Tam o sıra arabayı alıp geri kaçtıktan sonra uyumaya devam etmek istemiştim.

"Bu mekâna arabayla gelirsen diğer gün polisler kapına dayanır."

"Ha?" diye bir tepki koydum bakışlarımı ona çevirirken. Zaten adım seslerimiz benim matematiğimin el atamayacağı noktalara gitmeye başlamıştı. Yere bakarak ilerliyordu ama tökezlemiyordu. Onun tökezleyeceği günleri görebilip göremeyeceğimi merak ettim. Yeni yeni çıkmış sakalları dokunma isteği veriyordu. Karışık saçları kulaklarını örtüyordu ama her rüzgârda geriye yatan saçlarından kulaklarının küçük olduğunu görebiliyordum.

"Mekâna girmiyorlar ama mekândakilerin mekâna girerken veya çıkarken kimliklerini belli edecek bir şeylerini yakalarlarsa diğer gün enselerine çöküyorlar. Yaptığım hiçbir işte onlara kanıt bırakmadığım için zaten yeterince sinirliler, onlara açık vermek istemiyorum."

Ayakkabılarımı yerdeki taşlara sürte sürte ilerlerken fazlasıyla memnundum. Bugün de içimden bir ses tehlikeli olacak, koşmamız gerekecek diyordu ve yine topuklu ayakkabı giymiş olsaydım, artık koşmaya çalışmaz bileklerimi uzatır, 'Alın kesin' derdim.

Sıkı topladığım at kuyruğu saçlarım, saçlarımın önüme gelmesini engelliyordu ama kulaklarımın kızarmasını sağlıyordu. Daha evden dışarıya adım attığım an burnum ve kulaklarım buz kesmişti. Savaş tahta bir evin önünde durunca ben de yanında dikildim. Tahtalardan oluşan, zorlasan iki küçük odalı olacak ev, Savaş'ın bahsettiği mekân

için zihnimde oluşan bir görüntüyü kesinlikle yansıtmıyordu. Burası bardan çok, çiftlik hayatı yaşayan emeklilere göreydi.

"Gerçekten mi?" dedim böyle bir evi beklemediğimi yansıttığım sesimle.

"Ne o? Beğenemedin mi?" dediğinde elimi kaldırıp evi gösterdim ve Savaş'a ters bir bakış attım. "Pardon ama Arslan'ın ağzını kapatacak birine mi geldik yoksa Arslan'ın bahçıvanına hangi çiçeği daha çok sevdiğini sormaya mı?"

Çenesini sıvazlarken sırıttı. "Bu lafını hatırlatacağım."

Bir şey dememi beklemeden tahta evin kapısına doğru ilerlemeye başladı. Ben de Savaş'ın peşinden ilerledim. Evin kapısı verandaya adım attığımızda gıcırdamıştı ki bu benim Savaş'a 'Bak gördün mü?' bakışı atmamı sağlamıştı. Hiçbir şey demeyip önüne döndü. Bir şeyler biliyormuş gibi bir hali vardı.

Elini kapının kulpuna getirdi. Ben açacak sanarken o aksine kapının kulpundan destek alıp ayağını kapı kenarına yasladı ve kapının üzerindeki çıkıntıdan bir şey alıp aşağıya atladı. Ben elinde parlayan şeyi görmek için birkaç adım yana kayarken o elindekini kapı kenarına hizalayıp ittirdi. Kapı gürültüyle açıldığında başını bana çevirip göz kırptı. Ona sorgulayarak kaş göz yaptım. Havalı bir girişi olabilirdi ama hâlâ bir bahçıvanın ya da çiftçinin evinin olduğunu düşünüyordum.

Başını beni mal olarak gördüğünü gösteren bir şekilde onaylamazca salladı ve önüne dönüp aralanmış kapıyı ittirdi. Karanlık giriş de düşüncemi değiştirmeye yetmemişti. Elimi duvarlarda gezdirirken düşmemeye ya da bir şeye çarpmamaya çalışıyordum.

Yüzüme ışık geldiğinde gözlerimi kısıp elimi yüzümün önünde tuttum. Savaş fenerini yaktığı telefonu bana doğru tutuyordu. "Beni takip et. Alt kata ineceğiz."

"Yoksa kazma kürekler alt katta mı?" diye dalga geçtim. "Pek sayılmaz," dedi keyifli sesiyle. Ayak seslerini

duyduğumda her ne kadar alt kattan medet ummasam da arazinin ortasındaki ışıksız bir evde tek başıma kalma korkumdan tıpış tıpış arkasına düştüm. Işığı ileri tutuyordu ve bu şekilde yeri boylamamak için gördüğüm eşyalarda kenara çekiliyordum. Geniş bir kütüphane gördüğümüzde Savaş durdu. Telefonu bana uzattığında ona ne yaptığını sorgular bakışlar atmama rağmen telefonu aldım ve kütüphaneye doğrulttum. Kütüphaneye yaklaştığında bir kitabı çekip çıkartacağını ve kütüphanenin sağa doğru kayarak bir tünel ortaya çıkaracağını sandım ama onun yaptığı şey çok daha başkaydı.

Attığı tekme sayesinde birkaç raf yere serilirken Savaş onları arkaya itekleyip eğildi ve açılan rafların ardındaki duvara bir tekme daha geçirdi. Duvar sandığım şey sesle geriye doğru düştü ve merdivenlerden ortaya çıktı.

"Vay be," diye mırıldandım. "Çok müthiş."

"Dalga mı geçiyorsun?" dedi doğrulup saçını karıştırırken. "İki üç merdivenden geçmek için kıyak dursun diye gizli yerler yapmışlar ama şu köşeye merdiveni koysalar çok daha zahmetsiz olurdu."

"Aksiyonu kalmazdı," dedim bilmiş bilmiş. Bana ters bir bakış attı. "Yemişim aksiyonu. Her yerim ağrıyor zaten. Ayrıca daha kolay bir girişi de var ama hem sana şov yapmak istedim hem de kalabalıktan geçmek istemedim."

Yüzünde ve boynunda gözüken geçmemiş morluklara baktıktan sonra omuz silktim. "Dikilmeye devam edeceksen kolaylık sağlamak için tekmeyi kıçına basabilirim."

"Çok kibarsın ama kalsın," diye tıslադım merdivenlerden inerken. Arkamdan merdivenlere inip geri döndü ve aşağı düşmüş kapağı alıp açık duvarı kapattı. Önüne döndüğünde ben de önüme dönüp inmeye devam ettim. Her indiğim merdivende mırıltı gibi gelen sesler yükseliyordu ve ritmi oluşturuyordu. Merakla Savaş'a baktığımda ellerini pantolonunun cebine koydu ve omuz silkti. Gözlerinde zafer pırıltıları vardı.

Böylelikle alt katta çiftçinin malzemeleri olduğuyla ilgili düşüncem çürümüş oldu. Savaş buraya daha önce gelmiş olmalıydı ki yaptığı her şeyden emindi. Merdiven bitiminde yol ikiye ayrılıyordu. İki yolda karanlık olduğu için olduğum yerde kalmak daha mantıklı ama illa bir yerden gideceksek...

"Bence sağ," deyip sağa yöneldim. Adım seslerinin uzaklaştığını fark ettiğimde arkama baktım. Savaş soldan ilerliyordu. Geri dönüp hızlı adımlarla ona yetiştim.

Dirseğimi yavaşça karnına geçirdim. "İnsan bir söyle..."

Sözümü kesmemi sağlayan gürültüyle dudaklarım aralanmıştı.

"Aman Tanrım," diye mırıldandım ama kendim bile duymamıştım. Havada uçan içki şişeleri- ve sanırım şu havadaki siyah şeylerden birkaçı sutyendi- etrafa yayılan ter kokuları, baş ağrıtan yüksek sesli müzik ve göz acıtan sigara dumanları.

"Kürek yokmuş," diye bağırdı Savaş sesini duyurabilmek için. Yüzündeki alaylı sırıtışa sinirle baktım ve kollarımı birleştirip gözlerimi kaçırdım. Pekâlâ mekân tahta ev değildi. Mekân tahta evin altındaki bu hazineydi. Burnuma gelen kötü kokularla yüzümü buruşturdum. Pek de hazine sayılmazdı aslında...

Savaş ilerlemeye başladığında, birbiriyle dans eden, çoğu çıplak bedenlerin arasında arkasındaki yerimi aldım. İlerlerken montuma sıkıca sarıldım ve mümkün olduğunca az kişiyle temas etmeye çalıştım ki en azı bile yüz kişiyle falan tenlerimizin değmesiydi.

Yanından geçtiğim bir adam elinde tuttuğu içki bardağını kaldırdı ve bana yamuk bir gülüş atıp bacaklarımı beğeniyle süzdü. O ana kadar ne göz rengimi, ne saç rengimi, ne de burnumun olup olmadığını fark ettiğini sanmıyordum. Tek ilgisi bacaklarımdı. Sonunda yüzüme bakmayı da akıl

edecek olmuş ki bakışlarını yavaşça yüzüme çıkardı. İçkiyi bana doğru uzatıp "İçelim sevişelim bebeğim," diye bağırdı.

Ses tonuna mı, beni süzdüğüne mi, yoksa dediği lafa mı yoksa hepsine mi bilmem bir şeye sinirlendim ve yumruğu suratına geçirdim. "Git önce burnundaki kanı temizle," dedikten sonra iğrentiyle ekledim; "Bebeğim."

Adam eliyle burnunu kavradıktan saniyeler sonra yanından geçen birinin elindeki içkiyi aldı ve sırıtarak içmeye devam etti. Biraz önce olanları hatırlamıyor gibiydi. Yüzümü buruşturdum. Burada ne biçim bir uyuşturucu dağıtıyorlardı?

"Yanımdan ayrılma dediğimi hatırlıyorum," deyip dirseğimden tutup çekelemeye başladı Savaş.

"Hayır demedin."

"Benimle laf yarışımı yapıyorsun?" dedi ters ters. Gözlerimi devirdim. Ona gelen hiçbir lafı kaldıramıyordu. Ya da kaldırmayı tercih etmiyor, karşındakine kaldırması gereken bir şeyler veriyordu.

Bağırmak zorunda kaldığımız mekândan şimdiden iğrenmiştim ki daha gireli birkaç dakika oluyordu. Bitmek bilmeyen pistte oldukça ilerlediğimizde Savaş durunca ben de durmak zorunda kaldım ve dirseğimi ondan kurtardım. O çekeleyince çoğu insan bana dokunamıyordu çünkü Savaş'ın cüssesiyle yolumuzdan çekiliyorlardı. Savaş burada ya tanınıyordu ya da onu gördüğüm ilk günkü bana baktığı gibi bakıyordu çevresine de. Kimsenin bana dokunamamasından memnun olduğum için kolumu ondan çekmemiştim ama şimdi durduğumuzda göre ona gerek yoktu.

"Şu odayı görüyor musun?" diye bağırdığında eliyle gösterdiği yere baktım. Birkaç kapı vardı ama sanırım önünde adamların durduğu kapıyı ima ediyordu. Elimi o kapıyı göstermek için kaldırıp "Şu oda mı?" diyeceğim sıra bir kızın kafasına elim çarpınca dudağımı ısırdım.

'Pardon' diyecektim ama kız sinirle bana dönüp "Ne yapıyorsun be sürtük?" dediğinde bütün kibarlığım gitmişti.

Elindeki içkiyi alıp suratına doğru fırlattım. İçki suratına yayılırken cam bardağın çarptığı yanağı kıpkırmızı olmuştu. Koyu renk gözleri, öfkeyle yanıyordu. Bardak yere düşüp kırıldı ve aynı anda kız da benim saçlarıma yapıştı.

Ama saç olmamıştı işte...

Ben kolunu çizip saçımı kurtarmaya çalışırken belimden tutulup birden çekildiğimde kız da saçlarımı bırakmak zorunda kalmıştı. Savaş beni bir kenara kızı bir kenara fırlattıktan sonra başta kalabalıklığına homurdandığım bar, şimdi kalabalıklığı sayesinde benim yere düşmemi engellemişti.

"Şu mevzuyu kapattıktan sonra ne bok yersen ye ama şu iki dakika rahat dur," dedi Savaş sinirli gözlerini gözlerime dikip.

"Görmüyor musun kızın ne yaptığını? Bir çarptık diye hemen..." Arkasında gördüğüm şeyle dudaklarımı birbirine bastırdım. Arslan'ın evinde gördüğüm birkaç adam hemen duvarın dibinde etrafta gözlerini gezdiriyorlardı ve elleri bellerindeki silahlarındaydı.

"Savaş bir problemimiz var."

"Lanet girsin," diye homurdandı başını problemin ne olduğunu görebilmek için geriye çevirirken. Benim gördüğüm şeyi gördüğünde yüz ifadesi dehşetlendi ve "Lanet siksin," dedi bu sefer. Başka bir zaman olsa bu dediğine gülebilirdim ama Savaş'ın gerilemeye başladığından anlıyordum ki gülecek zaman değildi.

Adamın bakışlarıyla bakışım kenetlendiğinde adam önce gözlerini gezdirmeye devam etti ama saniyeler içerisinde tekrar bana baktı. Dudakları aralandı ve yanındakini dürtüp çenesinin ucuyla bizi gösterdi. Yanındaki adam bir şeyler söyledi ve hareketlendiler. Önlerindeki insanları Kızıldeniz gibi ikiye ayırıp kenarlara fırlatırlarken olduğumuz yere yaklaşıyorlardı. Savaşla ben gerilerken insanlara

çarpıyor, özür dileme gereği duymadan başka bir insanla çarpışıyorduk. Ben insanların arasından geçmeye çalışırken Savaş insanları iki yana fırlatarak ilerliyordu. Adam belindeki silahı çıkardığında Savaş "Boku yedik," derken ben de "Ayvayı yedik," demiştim.

Adamlar birkaç metre ötemizde, bize zarar vermeyi amaçlarlarken bile Savaş sanki havadan sudan sohbet ediyormuşuz gibi durdu ve bana alaylı bir bakış attı. "Birazdan ölebiliriz ve sen hâlâ küfredemiyor musun?"

Dudağımı büzdüm ve silahı doğrultan adama baktım. Kalbim motor gibi hareketlenirken "Haklısın," diye mırıldandım. "Bayağı boka battık," dediğimde Savaş sırıttı elini cebine attı.

"Ne yapıyorsun?"

"Yazı tura atacağım," dediğinde inanıp "Kurtulup kurtulamayacağımız için mi?" dedim. Bana sanki kulağım burnumdaymış gibi baktı ve yavaşça "Hayır," dedi.

Cebinden çıkarttığı silahla beraber cevabını fazlasıyla vermişti. Gözlerim pörtledi ve "Ne yapıyorsun? Elinden beni kaçırarak kaçtın ve bir de adamlarına zarar ver de mezarını tırnaklarıyla açsın değil mi?" diye bağırdım.

"Adamları vurmayacağım," deyip pis pis sırıttı. "Buradan kaçabilmem için..."

"Kaçabilmemiz için," diye ekledim hemen. Kendi başıma bu adamlardan kaçıp o araziyi geçip evimi bulamazdım. Evi bırak, otobanı bile bulamazdım. Savaş'a önümüzdeki yarım saat ihtiyacım vardı ve ölmese iyi olurdu.

"O adamların önüne engel koymam lazım ki onlar onla uğraşırlarken ben de koşarak mekândan çıkabileyim."

"Biz de," dedim tıslayarak. Beni geçiştirirmiş gibi elini salladı ve sonra silahı doğrulttu.

"Sıradaki kurşunum, sigarasını pantolonumda söndüren piç kurusuna," deyip tetiği çekti ve ateş etti. Bir adam acıyla inleyip kolunu tuttu ve silahın sesini duyan birkaç

insan duraklayıp çevresine bakındı. Savaş'ın nefretini kaptığı apaçık belli olan adam kolunu sıkıca tutarken Savaş sigarasını kotunda söndüren adamla yetinmeyip boşluğa ateş etti. Onun her ateşiyle çevredeki insanlar telaşlandı ve mekânı dolduran şey müzik değil çığlıklar oldu. İnsanlar polisin geldiğini sanıp, birbirini iterek -genellikle ezerek- çıkışlara giderlerken bizim peşimizde olan adamlar onlarla birlikte bir ileri bir geri sürükleniyorlardı. Herkes bizim olduğumuz taraftan, diğer çıkışa koştuğu için rahatlıkla arkamı dönüp geldiğim yönde koşmaya başladım. Savaş da birkaç ateşten sonra peşime takıldı. Yavaş yavaş indiğim merdivenlerden şimdi koşarak çıkıyordum. Savaş'ın kapattığı metal kapağı hızla açtıktan sonra ayağımı dışarı attım. Savaş daha fazla beklemek istemiyor olacak ki beni ittirdi ve vücudumu dışarıya çıkardı. Ben acıyla inleyip elimle yerden destek alırken Savaş da çıktı ve kapağı tekrar kapattı.

Beni beklemeden tahta evin kapısına yöneldiğinde peşine takıldım ve koşmaya başladım. Biraz önce bomboş olan arazi, diğer çıkışlardan çıkan insanlarla doluydu. Başta koşar olan adımları zamanla yavaşlıyor ve durup arkalarına bakıyorlardı. Tehlikenin geçtiğini fark ettiklerindeyse buldukları kafaya devam ediyorlardı ve gülüşüyorlardı. Taşa takılıp tökezlediğimde düşmekten son anda kurtulup koşmaya devam ettim ve bir daha arkama bakmadım.

"Boşu boşuna geldik," diye tısladım koşuşlarımız yavaşlarken.

"Hayır," dedi keyifli sesiyle. Yürür adımlara dönüp başımı ona çevirdim. Benim aksime oldukça rahat görünüyordu ve yeşilleri parlıyordu.

"Adam geldiğimizi anladı ve şu saç baş giriştiğiniz kız var ya."

"Evet o pislik," dedim memnuniyetsizce.

"Bizi kurtaracak lavuğun kızı."

"Hâlâ pislik olduğunu düşünüyorum," diye tısladım. Omuz silkip elini cebine koydu ve telefonunu çıkartıp rehbere girdi. Ellerinde, büyük telefonu bile küçükmüş gibi duruyordu. Sigara kokusu sindiğine emin olduğum ve koşuş yüzünden dağılmış olan saçlarımdan tokayı sürterek çıkardım ve cebime koydum. Saçlarım omuzlarıma dökülürken rüzgâr saniyesinde geriye attı saçlarımı.

"Yani adam bizim geldiğimizi anlayacak ve hemen 'Kesin bunların Arslan'la problemi olmuştur. Hatta benden yardım istemek için gelmişlerdir. Dur hemen Arslan'ın çenesini kapatayım' mı diyecek?" dedim alayla. Bakışlarını telefonundan çekip bana kısa bir bakış attı. Gözlerini saçlarıma indirdikten birkaç saniye sonra tekrar telefona baktı. Saçlarım Kumsal gibi maşalı değildi ve saçlarımı saldığımda ilgisini çekmiş olmalıydı. Uykumdan uyandırmış olsa da dünden kalan makyajımlaydım ve bu yüzden hâlâ Derin Andaş yerine Kumsal'ı görüyor gibiydi saçlarım haricinde.

"Ona sadece işim düştüğünde giderim. Arslan'la olan mevzumuz da çoğu mekânda duyulmuş. Baktık birkaç güne Arslan lavuğu hâlâ konuşuyor, tekrar geliriz."

"Gelirsin," diye düzelttim. Telefonda birini arayıp kulağına yaslarken bana alaylı bir bakış attı. "Ne o? Demin her şeye kendini de sokuyordun."

"Ben de sana sadece işim düştüğünde gelirim," deyip göz kırptım. Kaşlarını kaldırdı ve 'Sana gösteririm' dermiş gibi başını salladı. Aradığı kişi açmış olacak ki gözlerini gözlerimden alıp ileri baktı ve dikkat kesildi.

"Mekânın gerisinde kalan arazideyim. En fazla beş dakika beklerim. Çabuk gel."

Cevap beklemeden telefonu kapattı ve cebine koydu. O dağıtmasına rağmen her seferinde rüzgârın düz bir şekilde geriye yatırdığı saçlarını usanmadan bir kez daha dağıttı.

Gözlerimi ondan alıp çevreme bakınmaya başladım. Buradan şehir içindeki gözüken yerlerden en yakını bile

kilometrelerce uzaktaymış gibi küçük görünüyordu. Savaş her kimi çağırdıysa ben de onunla beraber beklemeye başladım. Tahminimce bir saat içerisinde gün ağaracaktı ve sonunda eve gidiyor olmamız şu anlık tek tesellimdi.

Birkaç dakika sonra önümüzde son model beyaz bir araba durduğunda nefesimi dışarı üfledim ve arka kapıyı açmak için elimi uzattım. Savaş elimi tutup bana doğru itti ve sırıttı.

"Sadece işin düştüğünde gelirsin ha?" dedikten sonra ön kapıyı açtı ve binmeden önce "Telefonunun da kartını aldım bu arada. Çevreyi izlerken fazla dalgın oluyorsun. Saatler sonra eve vardığında beni ararsın. Büyük bir ihtimal ben o sıra yüzüncü uykumu çekiyor olurum," dedi ve göz kırpıp arabaya bindi.

"Savaş!" diye bağırıp öne atıldım ve kapıyı açmaya çalıştım. Manikürlü parmaklarımı kırmayı bile göze alıp kapı koluna yüklenirken Savaş'ın bindiği arabanın sürücüsü gaza basınca elim boşluğa düştü ve yere yapıştım. Son anda yerden destek alıp yüz üstü düşmemi engellemiştim. Dizlerim yeşilliklere sürtünürken hemen başımı kaldırıp arabanın arkasından sinirle "Aptal!" diye bağırdım.

"Beyin fakirliği yaşayan aptal!" diye bağırdım ve sonra arabanın tozu dumana katarak hızla ilerlemesini izledim Söylediklerimi duyacağını düşünmüyordum ama arabanın camını açıp kafasını çıkarmadan sadece elini sallandırdı ve bana orta parmağını gösterdi.

"Evet evet sensin o!" diye bağırdığımda kafasını çıkarabilmişti en sonunda. Yanındaki çocuğa bir şey söylemiş olacak ki araba u dönüşü yaptı ve araba olduğum yerin çevresinde dönmeye başladı yavaşça. Ben tekrar binmeye çalışmayayım diye hareket halindelerdi.

"Beni orta parmağa mı benzettin sen?"

"Ne o? Yoksa benzetilmek istediğin başka bir parmak mı vardı?" diye tıslıdım ve ellerimle yerden destek aldım.

Bölük bölük yeşillik olan taşlı yolda ellerimi yasladığım yeşilliklerin nemi ve toprağı elime de geçmişti.

"Her zaman serçe parmağa benzemek istemişimdir," dedi alayla. Sonra birden ciddileşip "Arabayı üzerine sürdürtürüm, hangi parmak olacağına kendin karar verirsin," dedi tehditkârca. Yeşil gözleri koyulaşmıştı ama sinirinin arkasında, her anındaki gibi bir alay yatıyordu. Bu alaya rağmen arabayı üzerime sürdüreceğine, hatta yetinmeyip beni çiğneteceğine hiçbir şüphem yoktu. Sırf kendisi kaçabilmek için barda birini vurmuştu. Manyak herifin tekiydi. Tamam ölümcül bir vuruş değildi ama sonuçta vurmuştu! Cesaretliydi ama kendi canına da düşkündü. Cesaretini ya kazanacağına emin olduğu anlarda ya da kaybettiğini düşünmeye başladığı anlarda kullanıyordu. Kumsal'ın hayatındaki birini tanımaya başlamam ve de en önemlisi bu kişinin Savaş olması garipti.

"Bana bir baksana. Seni umursadığımı mı sanıyorsun?" diye bağırdım. Ona öfkeliydim. Daha doğrusu saatlerimi yollarda harcamak istemiyordum. Hem yolu bile bilmiyordum! Sırf söylediğim söz, egosunu okşamadı diye beni arabaya almamıştı. Bora'ya nasıl ulaşacağımı bilmiyordum.

"Bakıyorum."

Söyleyeceği sözü her zamanki alaylarından biri olarak düşünüp dudaklarımı bağırmak için açmıştım ki sakin söylediği sözle dudaklarımı birbirine bastırdım. Birkaç saniye lazımdı bana. Birkaç saniye daha sadece bakmalıydık ve ona gözlerinin rengini söyleyebilmeliydim. Yeşilin hangi tonu olduğunu, karanlığın kaçıncı anlamı olduğunu, ifade edebilmeliydim ona.

Cevap vermeyip, ona bakmayı tercih ettiğim için kendisi konuşma gereği duydu. "Eğer sözünü geri alırsan, ben de seni arabaya alırım."

Bunu gıcıklığına yaptığını biliyordum. Söylediğim söz ona falan dokunmuyordu sadece bana küçücük zarar

gelmesi bile onu fazlasıyla keyiflendiriyordu. Onun gözlerinde gördüğüm her parıltıda Kumsal'ın ona ne yaptığını merak ediyordum. Çünkü o parıltılar hiçbir sadistte bulanamayacakken hiçbir masum insanda da bulunamazdı.

"O zaman gitsen iyi olur Savaş. Çünkü sözümü geri almayacağım."

Omuz silkti. "Keyfin bilir. Yolu karıştır diye söylüyorum; geldiğimiz yolda değilsin. Ya da geldiğimiz yönde de değilsin. Akıllılık edip arabanın gittiği yoldan gitmeye kalkışma; uzun yolu tercih edeceğiz bayağı karışık bir yol. Eve gitmede en içten dileklerimle, kolay gelsin."

Sinirle dişlerimi gıcırdattım. Arabanın camını kapatmadan önce "Önceden bu kadar inatçı değildin. Özellikle söz konusu kendinsen," dedi ve araba hızla ilerlemeye başladı. Kollarımı birbirine dolayıp ben de ilerlemeye başladım. Nereye ilerlediğim hakkında bir fikrim yoktu. Ya da Savaş'la ne yapacağımla ilgili. Dediği gibi o adam geldiğimizden ve ne için geldiğimizden haberdar olacaksa Savaş'ın ilk amacı oyununu oynamak olacaktı ve bu başka işlerle meşgul olacağı için benle ilgilenmeyecek sandığım hayallerimi suya düşürüyordu.

Kumsal hakkında yeni bir şey öğrenecektim o oyunla, aynı zamanda Derin'den de bir şeyler kaybedecektim.

Bölüm 19

"Emin misin Derin? Biraz daha evde dinlenseydin. İyi gözükmü..."

"Aynı soruyu sorduğun yüz defaki gibi yine aynı cevabı veriyorum: hayır. Kapa çeneni artık Bora."

Koyu renk gözlerini üzerimden çekip ellerini cebine yerleştirdi ve omuz silkti. "İyi be. Düşünmek de hata oldu."

Her hasta olduğumda, her korktuğumda, her canım acıdığında benim hislerimi paylaşan Bora'ya gülümsedim. Onun için yaptığım en büyük şey mutfaktan su getirmek olmasına rağmen o hayatını bana adamış gibiydi. Ben iyiysem, o da kendine zaman ayırıyordu. Eğer kötüysem, bütün planlarını bana göre değiştiriyordu. Onu kazanmak için Tanrıya nasıl bir iyilik yapmıştım gerçekten bilmiyordum. O benim hayatımda aldığım en güzel hediyeydi.

Yürümeyi kesip, parmak aralarına kadar uzanan siyah eldivenimin açıkta bıraktığı parmaklarımla bileğini kavradım ve onu da durdurdum. O açık renk kaşlarını kaldırıp bana döndüğü sırada, boyuna yetişebilmek için parmak uçlarımda kalktım ve yanağını öptüm. Geri çekildiğimde gülümsedi ve bütün vücudunu bana döndürdü. Elimi bileğinden çekip cebime koydum.

"Bu ne içindi?"

"Eğer iyi bir çocuk olursan, bir gün Derin Andaş tarafından öpülebilirsin."

Kahkaha attı. Sırıtışım bütün yüzümü kapladı. Soğuktan yanaklarımın al al olduğundan emindim ama sıcacık evde olsam bile onun gülüşünden sonra yanaklarım kızarırdı.

İnci gibi dişlerini yavaşça kapatan dudakları kıvrıldı ve gülümsedi.

"Ya şirinleri görmek istiyorsam?"

Gözlerimi kıstım ve sahte bir sinirle astım suratımı. İşaret parmağımı kahverengi kabanının göğüs kısmına yasladım ve ona doğru yaklaşıp "O Avatar çakması veletleri bana tercih ediyorsan, senin aptallığın," dedikten sonra önüme dönüp salına salına ilerlemeye başladım. Köşeyi dönerken parmaklarımı elektrik direğinde gezdirdim ve yükseklikten atlayıp arkamı döndüm. Bora da atladıktan sonra yanıma geldi ve kolunu omzuma attı. Girdiğimiz barın sokağında yan yana ilerlemeye başladık.

"Avatar şirinlerden sonra çekildi biliyorsun değil mi?"

Başını bana çevirip kaşlarını kaldırdığında kıkırdadım. "Konuyu değiştirebilir miyiz?"

"Utandın mı cahilliğinden?" dedi başımı kol altına yaslayıp saçımı karıştırırken. Saçlarımı bozduğu gerçeğini unutup ellerimi beline götürdüm ve destek alarak bir anda sırtına çıktım. Elleri direkt bacaklarımı buldu ve düşmemi engelledi. Saçlarını çekiştirmeye başladım. İkimizde gülüyorduk şimdi.

"Bir daha saçımı bozacak mısın? Ha pislik?"

"Önümüzdeki iki dakika bozmayacağım söz. İn sırtımdan," dediğinde kafasına bir tane geçirdim. Gülerken "Cahil olabilirim ama salak değilim," dedim. Başını geriye çevirince kulağına eğilmiş olduğum için burunlarımız çarpıştı. Gülerken burunlarımızı ovuşturduk.

"Saçın bozulmadı."

"Şaka mı yapıyorsun? Samara gibi gözüktüğümden eminim." Çünkü zaten hafif çiseleyen yağmurun kabarttığı saçıma cani işkenceler uygulamıştı o eliyle. Saçımın kabarmakla kalmadığına, birbirine girdiğine emindim. Ben de onun saçını karıştırmıştım ama onunkisi hep karışıktı zaten. İntikam alamadığım için somurttum.

"Güzel," dedi gözleri saçlarımda gezinirken. Sonra gözlerimi buldu sıcak bakışları. Rengine göre sıcak o bakışları...

"Sen saçlarımı kazıtsam bile güzel dersin." Beni kırmamak için değildi bu davranışları. Körün konuşmasını beğenirdi, konuşamayanın bakışlarını. Kelin sakalını beğenirdi, kösenin saçlarını. Hep pozitif yaklaşırdı her şeye. Çirkinde güzel bulurdu ama güzelde çirkinlik bulmazdı. Bu yüzden daha tanıştığımız ilk günden hayran bırakmıştı karakteri kendine.

"Çünkü güzelsin," dedikten sonra sırtından inmeme yardım etti. Bara yöneldiğimizde girişinde bize doğru bakan Savaş'la göz göze geldim. Yeşillerinin bakışlarına anlam yükleyememiştim ama nefret dolu değildi bu sefer. Daha çok sorgular gibiydi ve ne zamandır bize baktığını düşündüm. Göz kırparak selam verdikten sonra bara girdiğinde tuttuğumu yeni fark ettiğim nefesimi üfledim. Bu adam beni geriyordu.

Savaş Atan'ın misafir olduğunu gördüğüm bara girerken oyununun içerisinde olup olmadığımı düşünüyordum. Sıra ondaydı ve oyunlara duyduğu hevese bakarsak bir an önce oynardı. Boğaç'tan duyduğuma göre geçen gün gittiğimiz barda patakladığım kızla takılıyordu. Kızla takılması sırf Kumsal sevmedi diye bile olabilirdi, Savaş'tan beklerdim. Kumsal'ın sevmediği her şeyi yapmaya yemin etmiş gibiydi.

Bara girdiğimizde Bora'yla beraber içkilerin olduğu kısma geçtik. Bora'ya alkol hazırlatırken Savaş'ın hangi masada oturduğuna bakıyordum. Yanına uğrayıp burada ne halt aradığını soracaktım eğer o zamana kadar adamları kolumdan tutup oyun için çekiştirmezse.

"Hey! Dikkat etsene seni bacaksız."

Bora yere eğilip Savaş'a bakarken ve çarptığım için düşürdüğüm şişeleri toplarken sırıttım ve kalçamı bar tezgâhına yasladım. Ellerim mermer tezgâhın soğukluğunda ürperirken gözlerim Bora'da geziniyordu. O sarışın, gamzeleri

olan, istediğinde çok iyi iltifat edebilen insanımsı şey bana biraz önce bacaksız mı demişti? "Bacaksız dediğin kızın bacakları senin boyundan uzun be."

Şişeleri koltuk altlarına sıkıştırıp ayağa kalktığında gözlerim yavaşça yukarıya doğru yol aldı ve gözümün kaşıma çıkacak kadar yukarıya çıkmasına rağmen hâlâ boynuna baktığımı fark ettiğimde homurdanarak başımı kaldırdım ve gözlerine baktım.

"Tamam pekâlâ. 'Neredeyse boyundan uzun' diye değiştirelim cümlemi."

Güldü ve arkama doğru eğilip şişeleri tezgâha koydu. Boynuna sıktığı yoğun parfümün kokusu burnuma dolarken geri çekilip kollarını, giydiği lacivert tişörtünün üzerinde birleştirdi. Evdeki kıyafet yığınından sıyrılmış tişört, o yığını aratmıyordu. Bilmesem modeli böyleymiş derdim, çünkü düz olan bir kısmı yoktu. Üşenmesem ona ütü yap derdim. Ütü yap demeye bile üşenirken canım arkadaşım için kalkıp da ütü yapacak halim yoktu.

"Tişörtüme mi bakıyorsun yoksa tişörtümün sardığı kaslarıma mı anlayamadım. Ama bir tahminim var." Bakışlarımı gözlerine çevirdim ve kusuyormuş gibi yaptım.

"Sen tişörtü değil, tişört seni giymiş gibi Bora. Kasın olsa anlarım da."

Kaşlarını çattı. Tişörtünü çıkartıp aynanın karşısına geçmesine saniyeler kaldığını anladım. Aynı konu sabah da açılmıştı ve ben yine kaslarının olmadığını iddia etmiştim. Tartışmaya girmiştik ve tişörtünü çıkartmasıyla o kazanmıştı. Kaslarının olduğunu zaten biliyordum ama sinirlendiğinde düz bir çizgi halini alan o dudaklarını izlemeyi seviyordum. Ellerini hararetli bir biçimde sallayıp kendini haklı çıkarırken ki saçmaladığı o sözcükleri de.

"Bedenime kastedecek kişilerin olduğu bir mekânda olmasaydık bu tişörtü saniyeler içerisinde çıkartıp sana tek tek baklavalarımı saydırabilirdim."

Kahkaha attığımda çatık kaşları gevşemeye başladı. Elimi ağzıma götürüp bastırdım ve gülmemi kesmeye çalıştım. "Kimmiş o bedenine kastedecek kişiler?"

Elini saçıma götürdüğünde kesmeye çalıştığım gülüşüm Bora'nın bu hareketiyle anında kesildi ve sola doğru kaçışıp elimi siper edercesine saçlarımı tuttum. "Tamam sustum. Uzak dur saçlarımdan."

"Kapıya 'Dilenciler ve Derin olanlar giremez' diye yazı yazmaya gidiyorum," diye homurdandıktan sonra Savaş ve benim için hazırladığı içkileri tezgâha bırakıp bar tezgâhının arkasında kalan koridora doğru ilerlemeye başladı. Kahkaha attım. Umarım şaka yapıyordur.

İçkileri elime aldıktan sonra gittikçe dolan barda gözüm Savaş'ı görünce pişkince sırıttım ve adımlarımı oraya yönlendirdim. Giydiğim kısa, straplez gece mavisi elbisemin altına çektiğim pahalı yeni topuklularımla bugün fazlasıyla dikkat çekiyordum. Bu akşam eğlenmeyi düşünüyordum. Oyun sırasının hâlâ Savaş'ta olması bile bu isteğimi değiştirmiyordu.

İçkileri masaya koyduktan sonra yanındaki pofuduk kırmızı koltuğa oturup bacak bacak üstüne atarken gözlerimi ileride baktığı noktaya diktim. İçkisini yudumlayan, sahte sarışın bir kızı dikizliyordu.

"Kız HD çöp kutusu gibi. Başka birini seç bence."

Dudakları kıvrıldı. Hâlâ ileri bakarken geriye doğru yaslanıp kollarını koltuktan sarkıttı ve bacaklarını da öne doğru itti.

"Güzel görünüyorsun."

"Daha bana bakmadın bile," derken içimde bir yanım beni güzel bulmasına sevinmişti.

"Seni her zaman görürüm," dedi gözlerini bana çevirirken. Birkaç saniye yeşillerini gözlerime diktikten sonra tekrar önüne döndü. Öne doğru eğilip masadan içkisini aldıktan sonra tekrar eski pozisyonuna dönüp içkisini

yudumladı. Kocaeli'ndeki çoğu anım bu barda geçtiği için içkileri tanımam için tadına bakmama gerek yoktu. Daha renginden, benim iki gün boyunca kafamı devirip yatmamı sağlayan sert içkiyi içtiğini anlamıştım. Beni o kadar etkilerken onun gözlerini kırpmadan içmesi mantıksızdı.

"Dolun'u göremiyorum," dedim alayla. Yanında gezdirdiği ve aynı zamanda benim kavga ettiğim kızın adının Dolun olduğunu öğrenmiştim.

"Özlediğini söyleseydin yanımda getirirdim." Gözlerimi devirip eline uzandım ve içkiyi elinden alıp dudaklarıma götürdüm. Aynı zamanda Bora'nın bir yerlerden çıkmaması için gözlerimi çevrede gezdiriyordum. Çok şükür ki (!) yiyişen ve kusan insanlar dışında kimseyi görmemiştim. Şükür demeye çekiniyordum çünkü bu insanlara bakmaya devam edersem kusanların arasında kendime yer açmam gerekecekti.

İçki yakarak boğazımdan aşağıya yol alırken kendimi zorlayıp yüzümü buruşturmadım. Yakıcılığı geçip de geriye dilimde bıraktığı tat kalınca gülümsedim.

"O benim içkimdi."

"Evet ama masaya uzanmak zor."

Bakışlarını gördüğümde neredeyse içkiyi püskürtecektim. Gülmemek için zorlandım ama içkiyi yudumladıktan sonraki yüzüme yayılan sırıtmama engel olamamıştım. Masadaki içkiyi bana uzattıktan sonra kendi içkisini elimden alıp dudaklarına yasladı ve benim küçük yudumlarımın aksine büyük bir yudum aldı. Yüz ifadesini izledim ama su içermiş gibiydi, tepki yoktu. Bu onu kıskanmama sebep olmuştu. O içkiyi gerçekten seviyordum ama birkaç yudumdan sonra bile başım dönmeye başlamıştı.

"Dolun'la iş birliği yapacağınızı hiç düşünmezdim."

"Beni tanımıyorsun sanırım," dedi ve içkisini bitirip kadehi masada ileri kaydırdı. Yan masada oturan çocuk emir beklemeden ayağa kalktı ve kadehi alıp Savaş'a yeni bir

içki getirmek için bara yönelmeye başladı. Ben de kendi içkimi hızlı hızlı bitirirken Savaş'ı ne kadar tanıdığımı düşünüyordum. Onun ne kadarıyla tanışmıştım ve sınırlarını ne kadar görmüştüm bilmiyorum ama tanıdığım haliyle Kumsal olmadığınız sürece onunla tanışmak çok da acı verici olmazdı sanırım ama Kumsal karşısında saf bir kötüydü.

Çocuk içkiyi yavaşça masaya koyduğunda ben de biten içkimi koyuyordum. Savaş içkiyi aldı ve büyük bir yudum içti.

"Boğaç uzun zamandır senin tarafında olunca ve taraf değiştirmeye pek de istekli gibi gözükmüyor olduğu da eklenince ben de kendime seksi bir müttefik buldum."

"Ve o seksi müttefik olarak benim kavga ettiğim kızı seçtin."

"Ve sen mekânına girenin bir daha çıkamadığı bir babaya sahip olan seksi müttefikimle kavga ettin."

"Biz çıktık," dedim direkt. Yüzümdeki bilmiş ifadeye alayla baktı ve içkisini bitirmeden önce elinden kaptım. "Fazla içtin," diye açıklama yapıp içerken Savaş'a baktım. Fazla içmesi umurumda değildi. Umurumda olan benim az içmiş olmamdı. O da bunun farkındaymış gibi başını yana eğdi ve kaşlarını kaldırdı. Oralı olmadım. İstiyorsa o çocuğa bir içki daha yollamasını tek hareketiyle emredebilirdi. Ben de bunu yapabilirdim ama Savaş'tan almak daha keyifli geliyordu.

Ona içkiyi geri vermeyeceğime emin olduğunda konuşmaya başladı. "Çünkü izin verdi."

İçkiyi bitirmemle artan mide bulantım pek iyi olmamıştı. Savaş'ın kafasını iki görmem sorun değildi. Ama o renginde büyülendiğim gözlerini dört tane görmem gerçekten sorundu.

Kadehi koltuğun kenarına koymaya çalıştım çünkü masa gözüme bir on km falan uzaklıkta gibi geliyordu. Pofuduk koltuktan kayan kadeh yere çarpıp tuz buz olunca o

sesi duymayı bekledim ama yüksek sesli müzik sesi azaltmıştı. Cam kırılınca çıkan o sesi sevmem de garip huylarımdan biriydi. Kumsal'ın da böyle huyları var mı diye merak ettim. Sonra da Savaş'ın bir huyu var mıdır acaba? diye düşündüm. Savaş'ı uzaylı gibi görmesem de insan gibi görmediğim de kesindi. Ona özel olan, onu sevindiren ya da kızdıran, ya da başkalarını kızdırtmasını sağlayacak huyları var mıydı?

"Ayrıca biz oraya kendimiz için gitmedik. Mekânın sahibine uğradık. Oraya adım attığımızda amacımız mekânın içindeki o adam yerine mekân olsaydı, emin ol hayatımız kayardı."

Birbirine yaslanan insanlar ve terli tenler dışında kötü olan bir şey görememiştim. Düşüncelerimi okumuş gibi devam etti. "Asıl olay gece yarısındaydı. Ve biz ondan üç dört saat sonra mekândaydık. İnsanlarda hiç değişiklik fark etmedin mi?"

"Bir tane kız vardı. Aşırı sorunluymuş gibi görünüyordu. Sanki yüzüne tekme yemek istiyormuş gibi."

"Dolun'a laf atmayı kes," dedi keyifle. Gözlerimi devirip gerçekten garip birini gördüm mü diye düşündüm. Duyarsız olan yüzlerce insanla doluydu bar. Çarpıp geçmeme rağmen dönüp de gülen insanlarla. Birkaç saniye öncesini hatırlamayan, bana 'Bebeğim' diyen o iğrenç kişi geldi aklıma. Dolun kendinde gözüküyordu. Kendi halinin öyle olduğunu anladığım için yaptığı hareketler garip değildi.

"Ayrıca Arslan'ın adamları mekânını bastığı için Caner de ona sinirli."

Caner'in Dolun'un babası olduğunu anlamak için ona sormadığıma sevinmiştim. Çünkü her konuşmamızda bana olan bakışlarının verdiği salakmışım hissi artıyordu.

"Bunları Dolun konusunda endişelenmem için anlatıyorsan boşuna yorulma. Senden korktuğum kadar korkuyorum ondan."

"Benim yapabileceklerimi biliyorsun. Ama yapamayacaklarımı yapabilmek için o kızdan yardım alabileceğim hiç aklından geçmiyor mu?"

'Benim de Boğaç'ım var' demek istesem de demiyordum. Baş dönmem artmıştı ve kalkıp dans etme isteğim kendini gösteriyordu. Onu geri itekledim. Kalkıp dans edersem Kumsal'ın bütün havasının gideceğini biliyordum çünkü.

"'O kızdan' mı? Seksi müttefike ne oldu?"

"Hâlâ aynı düşüncedeyim," dedi. "Babasını üzerime salmayı planlıyorsan..."

"Hayır," diye sözümü kesti. İyi ki de kesmişti. Çünkü ne diyebileceğimi bilmiyordum. Seni öldürürüm, diyemezdim. Seni pişman ederim de diyemezdim. Çünkü ikisini de yapamazdım. Ben ne yapardım ki onun karşısında?

Kendime olan güvenim azalırken omuzlarım çöktü ve sonbaharın hakkını veren bir hisle doldu içim. Onun canını acıtmak istiyor ama aynı zamanda da istemiyordum. Onu yolumdan çekip kendi planlarıma yoğunlaşmak istiyordum ama yolumdan çekerken ona bir şey olsun da istemiyordum.

"Dolun babasına seni haber verip işi temiz halletmek istiyordu ki bu onların temiz dediğinden kastı kafanı uçurmak olduğunu bildiğimden çok güzel bir seçenekti ama onu vazgeçirdim."

Ona beyaz atlı prens muamelesi yapıp kollarımı sarmak ve filmlerdeki gibi bir dizimi kırıp ayağımı hafifçe kaldırmak istiyordum.

"Senin kafanı uçurmayı ben istediğim için," ya da istemiyordum.

Alayla "Ne güzel bir plan," deyip ayağa kalktım. Kalktığım gibi oturacağımı sanmıştım ama zor da olsa dengemi bulup derin bir nefes aldım.

"Kafamı uçurmadan önce haber verirsin," deyip kahkaha attım. "Topuklu ayakkabılarımı kime bırakacağıma falan karar veririm."

Bu içkiye hem âşıktım hem de nefret ediyordum. Çünkü beni çarpıyordu. Kendimi kaybetmemi sağlıyordu ama bir yandan da toparlıyordu. En cesaretli olduğum zamanlar da bu içkiyi içtiğim zamanlardı, cesaretimin en kırıldığı anlar da. Bunlar bana Kumsal'la Savaş'ı hatırlatmıştı.

"Mekânlarını ben isterim," dediğinde omuz silktim. "Evet vasiyetime bunu eklerim," dedikten sonra bir kez daha kahkaha attım. Malmışım gibi bakmak yerine bana katılması hoşuma gitmişti.

Gülüşüne yakınlaşıp öyle bakmak istediğimi fark ettiğimde başımı onaylamazca sallayıp "Ben dans edeceğim," dedim hemen. Başını yana eğip dudağını büzdü. Ellerimi kaldırıp "Seninle alakası yok," dedim. Gülüşünü durdurmaya çalışırken kaşlarını kaldırıp dudaklarını dişlerinin arasına aldı ve yavaşça bıraktı. Gözlerimi gözlerine çıkardım ve o anda pişman oldum. Gözleri dudaklarından daha da etkileyiciydi.

Bunlar sarhoş olmam yüzünden, dedim kendi kendime. Yarın ya da hemen bugün bana acımasız bir oyun oynayacak birinden etkilenemezdim. Bu kadar nefret ettiğim birinden etkilenemezdim.

"Neden sana söylüyorsam," dedim kendi kendime. Kendime söylememe rağmen neden bağırdığımı gidip içkiyi hazırlayana sormak istiyordum. Savaş hiç çarpılmamışken benim doğru düzgün bile yürüyememem haksızlıktı.

İlerlemek istediğimde insanlar bana sırf Kumsal olduğum için alan sağlarken dans edenlerin arasında bir yer edindiğimde sadece müzik kalmıştı. Ellerimi yavaşça kaldırıp başımı iki yana sallayarak salınmaya başladım. Dans etmeyi severdim.

Saçlarım gözlerimde perde gibi kapanıp açılırken şarkının ritmini göre ellerimi sallıyor, indirip kaldırıyor, saçlarımı karıştırıyordum. Kahkahalarımı müzik saklıyordu ama

açılan dudaklarımı ve sergilenen dişlerimi saklayacak bir şey yoktu.

Savaş'ın bakışları üzerimdeydi ve içkisini yudumluyordu. Gözlerini kısmış tam da gözlerime bakıyordu. Gözlerime bakıp, bir şeyler anlamaya çalışıyormuş gibi düşünceli gözüküyordu. İçkisini içiyordu ama boğazında hissettiğini bile sanmıyordum. Soyutlanmış gibiydi.

Bölüm 20

"Al kahven. Bu da suyun. Bu da krakerlerin. Bu yastığın burada ne işi var?" Yastık yüzümden çekildiği gibi burnum barın masasına çarptı. İnleyerek doğruldum ve elimi burnumda tuttum.

Bora elinde tuttuğu yastığı sallarken kaşlarını kaldırıp indirdi. "Sen bununla arabaya bindin ve ben fark etmedim mi?"

"Aynı zamanda elimde yorgan da vardı ve fark etmedin Bora."

İç çektim. O yorganın şimdi yanımda olmasını çok isterdim. Ama arabadan inerken yollarımız ayrılmıştı. Bara yastıkla girmekten daha kötü bir şey varsa o da yastık ve yorganla girmekti.

Uzun parmaklarıyla kavradığı yastığı göğsüne yasladı ve bir elini yastıktan çekip yüzüme getirdi. Önüme gelen saçlarımı geriye atarken ben de burnumdaki acıdığı için ovuşturduğum elimi indirip kucağıma yasladım. Eteğimin metal kemerine değen elim tok bir ses çıkartmıştı. Bu bile başımı zonklatırken başımda dikilen Bora'yı hiç çekemeyecektim.

Tekrar masaya yaslanmayı düşünüyordum ki Bora omzumdan ittirip koltuğa yaslanmamı sağladı.

"İşim var. Burada oturuyorsun ve içebildiğin kadar bol kahve içip kendine geliyorsun. Geri döndüğümde de karımı kaybetmişim de üç yaşındaki veleti işlerime de götürüyormuşum gibi hissettirmeyecek kadar kendinde ol."

"Git," diye homurdandım. Üç yaşındaki veletmişmiş. Kendimde olacakmışmışım. Elinde yastığım olmasa ona

yapacaklarımı biliyordum. Ya da elimi kaldıramayacak kadar yorgun olmasam.

Sırıttı. Elini yanağıma yaslarken eğildi ve dudaklarını alnıma bastırdı. Bunu yapmasını seviyordum. Geri çekilirken yanağımda olan elinin yanağımdan sıyrılmasını bekledim. O elinin sıcaklığı yanağımdan gittikten sonra ona sinirli sözler söyleyecektim.

Umduğum gibi olmadı ve elini çektikten sonra gülümsedi. Tekrar sinirli sözlerim boğazımda düğümlendi. Dün geceyi pek hatırladığım söylenemezdi. Hiç değilse dans edenlerin arasına karışıp, kendimi dağıttığım zamandan sonrasını. Gözlerimi açtığımda Bora mekânın arka odasında yanımda uzanmış telefonuyla oynuyordu. Her zamanki gibi beni yine onun topladığını anında anlamıştım. Şimdi öğle vakitleriydi ve dün yüzünden çatlayan başımı yerine getirmeye çalışıyorduk ki bugün Cenk'le işimiz vardı.

Gülümseyişini izlerken ben de gülümsemeye başladım.

"Ah. Tanrım çok zekiyim."

Savaş'ın sesini duyduğumda ona yanıldığını söyleyecek zaman değildi. Çünkü onun zeki olmadığını söylemekten önce onun burada ne aradığını sormam gerekiyordu. Koltuktan kalkarken bakışlarımı Savaş'a çevirdim. Yanında en başta olmak üzere Dolun ve arkasında da bir düzine adam varken Savaş Atan, her zamanki gibi tehlikeliydi. Yüzündeki keyifli ifade, onu sakin göstermek yerine yaydığı tehlike hissini arttırıyordu.

"Oyunda Buğra'yı kullanmalıyım demiştim."

Dolun'un dudakları kıvrıldı ve "Bora," diye düzeltti. Savaş geniş omuzlarının hakkını vererek, omzunu bir sanat sergiliyormuş gibi silkti. "Ben o lavuğa Buğra demek istiyorum."

Bora vücudunu Savaş'ın olduğu tarafa döndürdüğünde elimi tutmak istedi ama Savaşların bakışları kaymadan elimi çektim. Dün bu mekâna gelmesindeki tek sebebi

Bora'yla beni incelemekti sanırım. Barın girişinde bizi izlerken görmüştük zaten. Sonrasında benim sarhoş oluşumu ve Bora'nın toparlamasını, her şeyi izlemiş olmalıydı. Bora'yı Kumsal'ın kurbanı olarak biliyordu ama Bora'ya değer verdiğimi görmüştü. Bu fikrini güçlendirmek istemiyordum. Hatta aksini düşünmesini istiyordum. Bora'yla sadece eğlendiğimi düşünmeliydi. Yoksa sadece bana değil Bora'ya da zarar verirdi oyunlarda ya da benim Kumsal olmadığımı öğrenirse.

Oyunu Bora üzerinden oynayacaktı ve tam şu an 'Ben Kumsal değilim' diye bağırasım vardı ama bu da aynı sonuca ulaştıracaktı her şeyi. Belki daha kötüsüne. Kalbim ağzımda atıyordu. Söz konusu kendim olduğunda daha umarsız olabiliyordum ama konu Bora'ydı.

"Sen nasıl istersen öyle söyle canım," dedi Dolun sağ ayağına yaslanarak. Beline dayadığı elindeki parmaklarına sürdüğü ojenin rengine bayılmam ya da giydiği çizmelerin benim olmasını istememden çok daha başka sebepler de vardı ona kötü kötü bakmam için.

Savaş ellerini iki yana açtı ve sırıttı. "E o zaman sizi hatırı sayılır limuzinimize alalım."

Adamları bize yöneldiğinde bize dokunmalarını istemediğim için ilerlemeye başladım ve Bora da beni takip etti. Savaş ve Dolun önden ilerlerken ve sırtlarına bakarken yüz beş bıçağı onlara attığımı hayal ediyordum ama sakinleşemiyordum. Barın arka kapısından çıktığımızda gözlerimi hemen siyah arabaya çevirdim. Limuzin dediği Mercedes'e bakarken hangi durumda olduğumu umursamadan gözlerimi devirdim.

"Kumsal Karam'ı kaçırıyorsun ve bu hurdayla mı geliyorsun?" dediğimde başını yana eğdi ve dilini şaklattı.

"Çalarken fazla zamanım olmadığı için rasgele seçtim. Söz bir dahaki sefere senin için Ferrari çalacağım bebeğim."

"İstersen at arabası çal ama bana bir daha bebeğim deme," diye tısladığımda neredeyse güleceğini sanmıştım. Bir umutla kasılan bedenim, hayal kırıklığına uğradı. Ellerini ceplerine yerleştirip başıyla işaret verdi ve arkasında olan Hulk'a benzeyen ızbandutlardan dördü bize yöneldi.

"Bana değil de kurbanıma oyunlar oynamaya başladın demek. Sonunda seviyeni buldun Savaş Atan."

Savaş geniş bir şekilde sırıttıktan sonra "Kime oyun oynadığımı günün sonunda konuşuruz..." dedikten sonra bastıra bastıra ekledi. "...bebeğim." Küçük bir çocukmuşum gibi gözükmeyecek olsam ayağımı yere çarpar surat asardım. Aslında biraz sonra yapacağım şey tam da buydu. "Ve şimdi sorun çıkarmadan arabaya biniyorsunuz."

Evet şu ayağımı yere çarpma zamanı gelmişti. Ama kastan gözükmeyen adam kollarımdan tutup beni kaldırdığında ayağımı çarpabildiğim şey hava olmuştu. Bora adamı ittirip gözüne yumruğu geçirdiğinde ayaklarım yere basmıştı ama biraz sonra Bora'nın ayakları yerden kesilmişti. Üç adam Bora'yı arabaya doğru çekiştirirken Bora arkasına dönmeye çalışıyor, bana bakıyordu.

"Sorun değil," diye mırıldandım ama sorundu! Bora'nın -bir ara onu öpmeliydim- yumruğuyla yere çakılmış adam sanki biraz önce uçan kişi kendisi değilmiş gibi bir havayla kalktı ve tekrar kollarıma yapışıp beni arabaya sürüklemeye başladı. Ayrıca Bora'nın aramızdaki bağı gösteren hareketlerinden kaçınması gerekiyordu.

"Tamam ben kendim gideceğim!" diye bağırdım. Adam gözlerini Savaş'a çevirdi. Savaş baş parmağını dudağına yaslayıp sırıttı.

"Sürüklenmesi gözlerimin hoşuna gidiyor. Bir konuya açık getirelim," deyip gözlerini bana çevirdi. "Bana değil, gözlerime," dedi sanki bu benim ona tükürme isteğimi azaltabilecekmiş gibi.

"O yüzden sürüklemeye devam et," dediğinde adam yere bastırdığım ayaklarıma inat yapıyormuş gibi tekrar kollarımdan kaldırdı ve arabanın içine doğru ittirdi.

"Kim demiş domuzlar uçamaz diye?" deyip ön koltuğa bindi Dolun. Şimdi ona beyinsizlerin de uçabildiğini gösterecektim. Tam bu düşüncemi yerine getirmeyi planlarken Savaş da ön koltuğa oturunca bütün nefretim Dolun'dan çekildi ve Savaş'a yöneldi. Ellerini direksiyona yaslamış, iki yanıma oturan adamların kapıları kapatmasını bekliyordu.

"Bana bir bakabilir misin?" dediğimde yüzünü yavaşça bana çevirdi. Alnına yaslanmış bir tutam saçını tutup geriye atmak ve sonra da kafasını geriye atmak istiyordum. Yüzüne tükürdükten sonra "Baktığın için teşekkürler," deyip arkama yaslandım.

Savaş gözlerini yavaşça yumdu ve dudaklarını birbirine bastırdı. Savaş gibi ben de idrak etmeye çalışıyordum. Ben ona tükürmüştüm değil mi?

Kahkahalar atmaya başladım. Arabadaki herkes susmuş bana bakıyordu. "Kes gülmeyi," diye tısladı. Öyle gülüyordum ki gülmekten ölebilirdim. Savaş'ın güzel yüzünün aldığı ifade gözlerimin önüne geldikçe kahkahalarım artıyordu.

"Kes dedim!" diye gürledi. "Kahretsin kes şu sikim sesi!"

Gülüşüm onu rahatsız etmişe benziyordu. Hatta benzemiyordu, rahatsız olduğu her halinden belliydi. Onun yüzü tükürükle yıkanmışken benim gülmem sinirlerini bozuyor olabilirdi ya da gülüşümü iğrenç buluyor da olabilirdi. Çok düşük bir ihtimaldi ama gülüşümü güzel de buluyor olabilirdi. Bu düşünceyi anında çürüttüm.

Yanıma oturmuş Savaş'ın adamı, onun biraz sonra arabada tepinecek kadar çok sinirlenmeye başladığını hissetmiş olacak ki omuzlarımdan tutup başımı kaldırdı ve elini ağzıma bastırdı. Eline tükürme isteğimi durdurup elinden kurtuldum ve dudaklarımı birbirine bastırdım. Biraz önce-

ki isterik kahkahalarımdan eser yoktu şimdi. Bora'yı başka arabaya almış olmaları beni endişelendiriyordu. Yanımda olduğunda ona ne yapacaklarını görebilirdim ama bu şekilde tek gördüğüm Savaş'ın şeytan yüzüydü. Dikiz aynasından baktığı gözlerinden kaçırdım gözlerimi.

Gülmeyi kestiğimde adam elini ağzımdan çekti ve direkt konuşmaya başladım. "Bora benim umurumda değil. Boşuna yoruluyorsun."

"Ona gecenin sonunda karar vereceğiz," deyip bir u dönüşü yaptı ve gaza bastı. Sırtım geriye doğru yaslanırken iki yanımdaki adamların gömleklerinden tutup dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Gecenin sonuna kadar yaşamamı istiyorsan şu lanet arabayı daha yavaş sür."

Reddetmedi ama hızını da azaltmadı. Arabayı bir sessizlik kapladığında dudağımı ısırdım ve gözlerimi camdan dışarıya çevirdim. Bora'nın canının yanmasını istemiyordum.

Küçük, terk edilmiş fabrika gibi bir yerin önünde ani fren yaptığında öne doğru savruldum ve kolunu geriye doğru çevirip omzumdan ittirdi ve tekrar koltuğa oturdum. Camla öpüşmemek için emniyet kemeri şarttı. Ama ite kaka bindirildiğim ve benim canımın yakılmasına giden bir arabada emniyet kemeri takmak düşüneceğim son şeydi.

Kaşlarımı kaldırıp Savaş'a baktığımda başını geriye çevirdi. Arabadan inmeden önce "Sülük gibi yapışacağın şeyin benim arabamın camı olmamasını tercih ederim," deyip arabadan indi. Ona hareket çekip parmağımın oynayıp oynamadığını sormak istiyordum. Annem tarafından terbiyeli yetiştirilmiştim ama annemin terbiyeli olmamı söylerken Savaş gibi bir insanın dünyada yaşadığından haberi olduğunu hiç sanmıyordum.

Adam elini bileğime getirdiğinde anında çektim. "Ben ineceğim," diye tısladım. Adam arabadan indiğinde açtığı kapıdan ben de indim. Dolun deri taytını her adımında

ne kadar güzel taşıdığını göstererek Savaş'ın yanına gitti. Savaş mekânın önünde duran diğer bir arabanın içinden çıkarılan Bora'ya bakıyordu.

Mekâna yaklaşmak yerine orada dikilmeye devam ettiğimde adam beni sırtımdan ittirdi. Anlık sinirle arkama döndüm ve yumruğu suratına geçirdim. Adam geriye doğru yalpalamıştı. Bora'nın arkadaşı olduğum nereden de belliydi. Adam Hulk'tan bir anda Şirin Baba'ya düşmüştü gözümde. O da öyle hissediyor olmalıydı ki yüzünde 'Bırakıyorum bu işi' dermiş gibi bir ifade vardı. Diğer adam bana uzandığında kollarını geri çekmesine yetecek tek hareketimle ondan da kurtuldum. Eli erkekliğine giderken gözleri acıyla bakıyordu. Başka zamanda olsak gülebilirdim. Önüme dönüp bana doğru gelen bir adamın saçımı kavramasından son anda geri çekilerek kurtuldum ve uzattığı elini bileğinden tutup çevirdim. Onu önüme çektiğimde dizinin arkasına tekme atıp onun diz çökmesini sağladım. Hafta sonu Bora'yla yaptığım çalışmalarda Bora'nın önümden pizzayı alıp çalışmaya devam etmem gerektiğini söylediği zamanda ona hakaret etmek yerine ne kadar haklı olduğunu söylemem gerekiyordu. Aylardır yaptığımız çalışmalar etkisini gösteriyordu.

Kurtulduğum diğer adamı da ardımda bıraktığımda Savaş hızlı adımlarla bana doğru geliyordu. Üç adamı haklayabilmiştim. Hepsi de Savaş'tan cüsseliydi. Zihnimde aksiyon filmlerindeki heyecanlı şarkı vardı. Yumruğu kaldırdığım sırada çenemden kavrayıp kendine doğru çektiğinde o heyecanlı şarkı, yarışma programlarında soruyu yanlış bilen yarışmacıya ithafen çalan o melodiye dönüşmüştü.

Havamı yediler.

"Önce yüzüme tükürdün. Sonra bir korumamın bamyasını hıyar yaptın. Şimdiyse bana vurmaya kalkışıyorsun ha?"

"İstersen tekrar tükürebilirim," dediğimde çenemi tutan ellerini enseme kaydırıp başımı eğmemi sağladı ve beni ensemden tutarak mekâna doğru ilerlemeye başladı.

Barakaya girdiğimizde beni öne doğru attı ve son anda yerden destek alıp güzel burnumun, tıp kitaplarına konu olmasına engel oldum. Kendimi sırt üstü çevirirken acıyla inledim. Sürü gibi olan adamlar Savaş'ın ardından mekâna girerken Savaş alfa gibi gözüküyordu. Kuyruğu kesilmiş bir kurt.

Bu düşünceme gülebilirdim tabii, Bora'yı ite kaka mekâna sokmuyor olsalardı. Elim soğuk mermerde gezinirken nefesimi titrekçe üfledim ve gözlerimi tavana çıkardım. Bora tahminimce sandalyeye bağlanıyordu çünkü ettiği küfürlerin haddi hesabı yoktu. Bir bana bağırıyordu, ona bakmam için. Bir Savaş'a bağırıyordu bana bakmaması için. Açıkçası ben de bağırmak istiyordum.

"Yeri sevdin sanırım."

"Kıçım da seni sevdi," diye tısladım gözlerimi hâlâ tavanda gezdirirken. Üçgen şeklinde uzanan çatının gerçekten tadilata ihtiyacı vardı. Bölük bölük çatlaklar yüzünden içerisi soğukken, kırılan kısımlardan yansıyan ışık mekânı dolduruyordu ve mekândaki tek karanlık Savaş olarak kalıyordu. Yerden kalkmak için de üstün bir çaba harcadıktan sonra eteğimi düzeltip gözlerimi Savaş'a çevirdim. Duvara yaslanmış beni izliyordu. Her bir tepkime kaçırmadan bakıyor ve sanki aklına kazırmış gibi dikkatle izliyordu.

Savaş "Kıçını ben de severim," dediğinde onu umursamayıp bakışlarımı Bora'ya çevirdim. Bağlandığı sandalyede bana bakıyordu. Bana güneşi anımsatan saçlarının bir tutamı alnına yaslanmıştı. Gözleri ilk defa parlamıyordu. Kendisi için endişelenmediğini biliyordum. O hiçbir zaman kendisini düşünmezdi.

"Onu umursamadığını söyledin ama şimdiki yüz ifadeni bir görmelisin." Gözlerimi Savaş'a çevirdim. Keyifle kıvrılmıştı dudakları. Zevkle harmanlanmıştı yeşil gözleri. Acıya bürünmüştü dudakları.

"Ne varmış?" dedim ters ters. Yüzümü ifadesiz tutmaya çalışıyordum. Bora'yı umursamadığımı düşünürse onu

bırakabilirdi. Onu bırakmalıydı. Bırakması için her şeyi yapardım. Benim ölmemi istemediğini biliyordum ama onun Bora'yı öldürmesini ne engellerdi ki?

"Onu seviyorsun," dedi sanki bir rüyadan uyanırmış gibi. Ya da o rüyaya yeni dalıyordu. Yaslandığı duvardan doğruldu. Dolun hemen yanında, bu ortamda hiçbir şeye dokunmak istemiyormuş gibi kollarını kendine sarmıştı ve gözleri iğrentiyle bakıyordu çevreye.

Ben de sana iğrentiyle bakıyorum pislik.

Savaş göz hizama girdiğinde Dolun'a kötü bakışlar atmayı kesip gözlerimi ona çevirdim. "Onu sevmiyorum," dedim. "Kimseyi sevmem. Biliyorsun."

Sesimin inandırıcı çıkmasını umuyordum. Yüz ifademi sabit tutmak konusunda daha iyiydim. Kaç kez ağlamak isterken gülmüştüm, gülümsemiştim. Bu konularda iyiydim. Ama ses her şeyi mahvediyordu. Ya da bakışlar. Gözlerimi ondan kaçırırsam daha fazla pot kıracağım için gözlerine bakarken başka şeyler düşünmeye çalışıyordum. Pandaların rakı içip kalça salladıklarını düşündüm. Saçma olsa da aklımı dağıtmaya yetmişti.

"Öyle diyorsan öyledir," dedikten sonra tehditkâr bir sırıtış yerleştirdi yüzüne. Keyif alıyordu. Tehlikeli olan her şeyden keyif alıyordu. Tehlikenin kime göre olduğu umurunda değildi.

Başıyla işaret verdiğinde adamlar bana yaklaşmaya başladı. Bora bağırırken ben bir adım bile gerilemedim. Gerilesem de tutacaklardı, dursam da. Ne fark ederdi ki? Bana yarar sağlamak yerine Savaş'ın bakışlarının daha da küçümser olmasını sağlıyordu tepkilerim.

Bora'nın oturduğu sandalyenin bir metre kadar karşısına koydukları sandalyeye omzumdan ittirerek oturttular ve kollarımı geriye doğru çekip bağlamaya başladılar. Bora'ya bakmamaya çalışıyordum. Parlamayan gözlerini

sevmiyordum. Ben parlayan gözlerine alışmıştım ve şimdi o da çaresiz olunca korkum artıyordu.

Bir adam elindeki iple Bora'nın arkasına geçti. İpe dikkatle baktığımda iğnelerle çevrilmiş olduğunu gördüm ve nefesimi tuttum. Gözlerim direkt Bora'ya döndü. Oysa benim arkama bakmış, kaşlarını çatmıştı.

Başımı geriye çevirip arkama bakmaya çalıştım. Aynı ipi tutan başka bir herif arkamda dikiliyordu. Nefesimi titrekçe üfleyip başımı önüme çevirdim. Bora'nın gözleri irileşmişti.

"Orospu çocuğu!" diye bağırdı Savaş'a. "O iğneleri tek tek götüne sokacağım."

Savaş'ın kaşları kalktı ve alt dudağını ısırdı. Dudağı dişinden kurtulduğunda gerildi ve Savaş'ın sırıtışından bir kez daha nefret ettim.

"O iğneleri kendinden çıkarman gerecek önce," dedikten sonra ipi tutan adama emir verdi. Adam diz çöküp ipi Bora'nın kollarına değmeyecek şekilde doladı ve bir anda uçlarından çekti. İğneler Bora'nın tenine gömülünce Bora'yla aynı anda bağırdım.

Sanki bana değmiş gibi ben de hissetmiştim. Savaş'ın gözleri bana dönünce yüzümdeki dehşet ifadeden kurtulmaya çalıştım ama hızla inip kalkan göğsüme engel olabileceğimi sanmıyordum. Gözlerimin dolmaması için üstün bir çaba harcıyordum. Tek bir iğne parmağıma battığında bile Bora'ya nazlanan ben şimdi Bora'yı kollarına iğneler batarken izliyordum.

"Sorun yok," dedi gözlerimin dolduğunu görünce. Başımı onaylamazca salladım. Vardı. Sorun vardı. Canının ne kadar çok yandığını tahmin edebiliyordum. Elimden gelse buradaki herkesi kül ederdim Bora'nın canı yanmaması için. Ama elimden gelmiyordu işte.

Kollarıma çarpan havayla başımı geriye çevirdim. Benim arkamdaki adam da tenime değmeyecek şekilde ipi koluma dolamıştı. Bora ne olduğunu fark ettiğinde "Hayır,

hayır!" diye bağırmaya başlamıştı. Gözlerimi sıkıca yumdum ve gelecek acıyı bekledim.

"Birbiriniz için her korktuğunuzu gösterdiğinizde birbirinizin çektiği acı artacak," Savaş'ın sözüyle gözlerimi araladım. Gözlerini Bora'ya çevirdi.

"Bebeğim için çok korkuyorsun Berkay."

Bebeğim lafına mı kızayım, Bora'ya, Bora'nın nefret ettiği çocuğun ismiyle seslenmesine mi güleyim bilememiştim. Tenime batan iğnelerle ikisini de yapamadım ve çığlık attım. Başım öne doğru eğilirken gözlerimi sıkıca yummuştum. Boğazımın acımasına sebep oluyordu çığlıklarım. Her saniye geçtikçe acı azalmak yerine artıyordu. Sanki daha da sıkıyormuş gibiydi.

Tabii ya. Bora benim için korkuyordu. Savaş'sa daha çok sıkmasını emrediyordu.

"Dur artık ne olur."

Acıyı çeken ben olmama rağmen yalvaranın Bora olması mantıksızdı. Bu kadar bağırmam yerine bana merhamet etmesi için yalvarmam gerekiyordu. İplerden kurtulabilmek için eğilmek yerine sırtımı sandalyeye yaslayıp acımı azaltmam gerekiyordu. Ama gerçekler değişmezdi. Acı çekerken azalmasını değil bitmesini isterdik. İplerden kurtulursam bitecekti, doğrulursam azalacaktı.

"Şunu yapmayı kes! Daha da yakıyorsun canını! Duyuyor musun beni?"

Bora'yı duyuyordum ama algılayamıyordum. Gözlerimi kapatmış karanlığı izliyordum. Duyduğum şeyler çığlıklarımdı. Bora hâlâ benim için korktuğunu gizleyemiyor olmalıydı. Bunun nereye kadar gidebileceğini merak ediyordum. Daha ne kadar sıkabilirlerdi ki ipi?

"Güzelim, beni dinle. Sen bağırdıkça odaklanamıyorum anladın mı? Senin yüzünü göremedikçe canının çok yandığını hissettikçe yüzümdeki ifadeden kurtulamıyorum. Lütfen doğrul. Yalvarırım canını daha da yakıyorsun böyle."

Yavaşça doğruldum. Dudağımı ısırıp çığlıklarımı kestim. Gözlerimi de yavaşça araladım. Yaşlar bunu bekliyormuş gibi yanağımı ıslatmaya başlamıştı.

"Onun için korkmuyorum," dedi Bora. Yüzünü ifadesiz tutmaya çalışıyordu ama bakışları acı doluydu. Nasıl göründüğümü tahmin edebiliyordum. Muhtemelen ısırmaktan dudağımı patlatmıştım. Metalik tadı alamıyordum çünkü hissettiğim acıya odaklanmıştım. Ve saçlarım terden yanaklarıma yapışmış olmalıydı. Kolumdan akan kanları görmek için de zorlanıyor olmasa gerekti.

İp kollarımdan bir anda çekildiğinde dudağımı serbest bırakırken nefesimi titrekçe dışarı üfledim ve gözlerimi yavaşça kapatıp açtım. Kollarım yanıyordu ama yine de kızgın kumdan soğuk denize doğru adım atmış gibi hissediyordum. Deminki acının yanında şu an hissettiğim acı hiçbir şeydi.

Bora'nın arkasındaki adam tekrar yerde diz çöktüğünde gözlerim irileşti. Bunu tekrar mı yapacaktık? Kalbimin atışları hızlanırken yüzümü ifadesiz tutmaya çalışıyordum. Korktuğumu belli edersem ipin uçlarını çekecekti ve ben tekrar Bora'nın acı çektiğini görecektim.

Bu gerçek korkumu arttırmıştı ama gizlememi de sağlamıştı. Gözlerimi Bora'nın arkasındaki adama çevirdim. Savaş'tan emir bekliyordu. Belki evde onu bekleyen bir ailesi vardı. Eve giderken bakkala uğrayıp çikolata alacağı, sevindireceği çocukları. Ama burada şimdi ipi çekmeyi bekliyordu. Savaş'tan emir aldığında acımadan ipi çekecekti ve Bora'nın bağrışı ona müzik gibi gelecekti.

"Siktir çok heyecanlı." Bora'yla ikimiz de Savaş'a ters bir bakış attık. Bir elinde tutacağı çekirdeği eksikti. Dikkatle bakıyordu ikimize de. Keyifliydi. Yüzüne yaydığı sırıtışı bunu gösteriyordu. Benim acı çekiyor olmam onu mutlu ediyordu. Adını doğru söylemeyi şiddetle reddettiği Bora'nın acı çekmesinden de hoşlanmış gibi duruyordu.

"Yoksa korkuyor musun Kumsal?"

"Televizyon sunucuları gibi davranmayı kes," diye tıs-ladım. "Ne?" deyip alayla güldü. Ellerini açıp arkasındaki adamlarını gösterdi. "Seyirci olacakları merak ediyor."

"Piçin tekisin," diyen Bora'ya teşekkürlerimi belirten bir bakış yolladım.

"Bununla gurur duymuyorum," dedikten sonra ellerini cebine yerleştirdi. Giydiği siyah asker botlarıyla, araladığı bacaklarına sarılan siyah dar pantolonuyla ve üzerine çek-tiği koyu yeşil bluzunu tam kapatamayan siyah montuyla, sağa eğilmiş koyu saçlarıyla güzel görünüyordu.

"Kumsal korkmuyor gibi gözüküyor Berkant. Sence ona bir ilham verelim mi?" Savaş'ın dediğiyle birlikte Bora'ya döndüm. Bir daha ona başka bir şekilde seslenirse iğne fa-lan demeyip iplerden kurtulacakmış ve yumruğunu sallaya-cakmış gibi duruyordu.

"Bence verelim," dedi Bora'nın kötü bakışları dışında cevap alamayan Savaş kendi kendini cevaplayarak. Adama işaret verdiğinde adam ipleri biraz çekti ve Bora'nın vü-cudu kasıldı. Fazla bastırmıyordu ama iğneleri değdirmeye başladığını anlamıştım. Savaş ilham kaynağından memnun olmuş muyum diye gözlerini yüzüme çevirdi. Yüzümü ifa-desiz tutmaya çalıştım ama ne kadar acı çektiğini tahmin etmeye çalışıyordum.

"Malzemeyi kısma. İlham yeterli gelmedi herhalde," dedi Bora'nın arkasındaki adama Savaş. Adam mesajı alıp ipin uçlarını hızla çektiği Bora acıyla inledi. Gözlerimi kırpıştırıp kıpırdandım. Gözlerim yere damlayan kanlara dalmıştı. Damlayan damlalar arttıkça Bora'nın sesleri de yükseliyordu. Kendimi zorluyordum ama kan arttıkça kor-kumda artıyordu.

"Savaş yeter artık korktuğunuz sürece acı çekeceksiniz demiştin. Korkmuyorum. Kes artık şunu."

"Korktuğunu biliyorum."

Gözlerimi ona çevirdim. "Ama göremiyorsun. O yüzden artık kes şunu."

İşaret parmağıyla burnunu kaşırken düşünceli görünüyordu. Daha fazla keyif alacağını ummuş olmalıydı. Ama rol yapmada gittikçe gelişiyordum. Hadi ama ben alakam olmayan bir kızın kimliğiyle yaşıyordum. Korktuğumda daha çok acı çekeceğini düşünebilecek durumdayken yüz ifademi sabit tutabilmeliydim.

"Piçin tekisin derken Baran haklıydı. Piçin tekiyim ve sözlerimi de tutmam," dedikten sonra Bora'ya yaklaşmaya başladı. Sandalyede öne doğru gitmeye çalışırken "Savaş ne yapıyorsun?" diye bağırdım. Arkasındaki adamı elini kaldırmasıyla yollayıp Bora'nın arkasına geçti. Kollarından ipi çektiğinde Bora'yla beraber ben de rahatlamıştım ama ipi Bora'nın boynuna dolayınca gözlerim pörtlemişti.

"Savaş!" diye haykırdım. Savaş umursamadan ipin uçlarını çekti. Anında boğazından kanlar boşalmaya başlarken Bora gözlerini irice açmış, bağırmamak için kendini kasıyordu. Sandalyede tepinirken gözyaşlarıma engel olamıyordum.

"Savaş yapma dur artık!" diye bağırdım. Lanet olsun sanki acısını ben hissediyordum.

"Savaş yalvarırım dur! Kes şunu, bırak şu ipi ne olur!"

Hıçkırarak ağlarken konuşmaya çalışmak, suda nefes almak gibiydi. Boğuluyordum. Boğulduğumu hissediyordum. Bora kadar hissediyordum hem de.

"Dur artık..."

"Onu öldürebilirim," dedi kararla. Gözlerim yaşlıyken ve yanaklarımın kuru bir kısmı yokken başımı onaylamazca salladım ve ağzımdan bir hıçkırık kaçtı. "Yapma."

"Söyle," diye bağırdı.

"Ne bekliyorsun?" diye bağırdım ben de. Şimdi yeşilden çok siyah gözüken gözlerini gözlerime dikmiş sinirle soluyordu. Bora'yı kaybedemezdim.

"Ona değer verdiğini söyle!"

"Ona değer veriyorum!" diye bağırdım hiç beklemeden.

"Onlara değer verdiğimi söyle."

Kime değer verdiğini bilmeme rağmen "Onlara değer veriyorsun!" diye bağırdım Savaş'ın gözlerine, kızarmış gözlerimle bakarken. Kalbimin sesi Bora'nın bağrışlarını örtüyordu. Ama akan kanı örtebilecek hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey.

"Onlara değer veriyordum!" diye kükredi. "Lanet olsun onlara değer veriyordum! Ve sen bana kimseye değer vermemem gerektiğini söyledin."

Onu anlamıyordum. Dediği şeyleri anlamıyordum. Bağrışı adamları geriletiyordu. Vücudumu titretiyordu. İsterik bir şekilde başımı onaylamazca sallarken tek yapabildiğim ağlamaktı.

"Seni dinlemedim ve ne oldu bir baksana!" Yerimde sıçradım ve bir kez daha hıçkırdım.

"Savaş lütfen..."

"Savaş lütfen ha?" diye bağırdı öfkeyle. Kalın kaşları neredeyse birleşecek kadar çatılmıştı. Gözleri gözlerime bakarken boğazını sıktığı kişinin Bora değil de ben olmamı istediğini düşünüyordum. Belki bana baktığı için ipi çekiyordu. Ya da ben ona baktığım için.

"Bana sevdiğin bir şey söyle," dedi. Bağırmamıştı. Ama yine de titremiştim. Ses tonu öylesine nefret doluydu ki.

Kalbim taş kırma makinesi gibiyken sevdiğim bir şeyler aradım. Bu soruyu Kumsal'a sorduğunu fark ettiğimde aklıma hiçbir şey gelmemişti. Kumsal ne severdi ki?

"Kediler," dedim kekeleyerek. Ağlamamamı durduramıyordum. Bir parçam gibi olmuştu. Sanki doğduğumdan beri ağlıyormuş gibiydim.

"Kediler," dedi düşünürcesine. Gözlerime bakıyordu hâlâ Ama farkında olduğunu sanmıyordum. İpi bıraktığında Bora'nın vücudu öne doğru eğildi. Hiçbir zaman

hissetmediğim bir korku kapladı bedenimi. "Ölmedi değil mi?" diye bağırdım. Savaş cevap vermediğinde ağzıma gelen bütün küfürleri bağırmaya başladım. Sandalyede tepiniyor, iplerden kurtulmaya çalışıyordum. Gözlerim Savaş'ta, Bora'da ve yerdeki kanlarda geziniyordu.

Bölüm 21

"Yanında Dolun da var yalnız. Ona göre girin odaya. Sonra yanlış bir pozisyonda yakalarsın, psikolojini toplayamam."

Güldüm. Ve sonra günler sonra ilk defa gülebildiğim için tekrar güldüm. "Seni seviyorum biliyorsun değil mi?"

Boğaç taşları sürüklerken gözlerini kısa bir anlığına bana çevirdi. Ona sırtımı dönüp elimden kayan telefonu yanağımı omzuma yaslayarak tuttum ve tekrar kulağıma yasladım.

"Bunu gelip bana ilaçlarımı tatları güzel diye bitirdiğini açıkladığın zaman konuşuruz."

Sonuçta ilaçlarını zamanında vermiştim ama değil mi? Yarısını kendi mideme indirmiş olsam bile ona da bırakmıştım. Fedakâr (!) olduğumu herkes söylerdi ama bu seferki fedakârlığım çok büyüktü.

"Yine de seviyorum," dediğimde gülümsediğini getirdim gözlerimin önüne. Önce dudakları yavaşça kıvrılıyordu. Sonra gözlerini kaçırıp başını da çeviriyordu ama gülümsemesi görünüyordu.

"Ben de. Seni bekliyorum. Üzerime örttüğün Spiderman'li örtüm ve arkama yasladığın püsküllü yastığım, elime tutuşturduğun acil durum defteriyle. Ha bu arada. İlk başta polisin numarası olması gerekmiyor mu? Sen pizzacının numarasını yazmışsın."

"O daha önemli," dedim kaşlarımı çatarak. Şimdi burada bu konu üzerinde onunla tartışabilirdim. Tabii Boğaç çok konuştuğum için habire dürtükleyip durmasaydı. Gözlerimi ona çevirdim ve ters bir bakış attım. Başını yana eğip dudaklarını oynatarak "Ağaç oldum," dedi.

"Hadi ben kapatıyorum," deyip cevabı beklemeden kapattım. Zaten onun da diyeceği en fazla şey 'Tamamdır. Kendine iyi bak.' olacaktı. Kendime iyi bakmak için çıkmıştım ya evden. İyi olmam için öncelikle malum kişinin kötü olması gerekiyordu. Telefonu dar paça yırtık pantolonun arka cebine koyduktan sonra Boğaç'a döndüm.

"Patladın."

"Ona âşık mısın?" diye sordu direkt. Kaşlarımı kaldırdım ve ellerimi siyah şişme montumun cebine koydum.

"Bora'dan bahsediyorum."

Koca bir kahkaha patlattım. Güzel mavi gözlerini kıstı. Soğuktan yanakları allaşmıştı ve dudağını iki saniyede bir yalamasa, kabuk tutacak kadar kuruyacakmış gibi görünüyordu. Soğuğun sadece benim yüzümle düşman olmadığını bilmem iyi olmuştu.

"Ne bileyim. O gün mekâna geldiğimde ve seni Bora'nın baş ucunda krize girmiş bir şekilde bulunca aklımdan hiç kimseye böyle değer vermediğim geçti. Aşkı da tatmadığım için öyle olduğunu düşündüm."

"Ona âşık olmadığıma emin olabilirsin," dedikten sonra ilerlemeye başladım. Ben sadece... Hiç arkadaşa sahip olmayan her kız gibiydim. Bana açılan ilk kola koşmuştum ve sımsıkı yapışmıştım. Bırakmaya niyetim yoktu. Şimdi bir sürü açılan kol vardı çevremde, hepsi Kumsal'ın gücünün derdindeydi. Oysa benim derdim güçsüz olduğumda güç verecek, güçlü olduğumda gösteri için değil de onu korumak için kullanabileceğim bir arkadaşa sahip olmaktı.

O arkadaşı neredeyse kaybediyordum. Ve bir daha kaybetme tehlikesine düşmemek için bugün Derin'i tehlikeye atıyordum. Kumsal'ı gün yüzüne çıkarıyordum.

Arkamdan gelmediğini fark ettiğimde siyah spor ayakkabılarımın topuklarında döndüm ve Boğaç'a diktim gözlerimi. "Orayı sevdin herhalde? Oysa demin gitmek için parmağınla sırtıma işkence uygulamıştın."

"Sadece benim görebildiğimi Savaş da görebiliyor mu diye düşünüyordum."

"Anlayamadım?" dedim endişeyle. Bana dönen her türlü meraklı bakışta endişeleniyordum. Kimse çıkıp da bu Kumsal değil demezdi. Kimsenin aklına bile gelmezdi. Ama yine de bu tanımadığım insanlar arasında yine tanımadığım bir kimliğe bürünürken korkuyordum.

"Değişiyorsun," diye mırıldandı hızlı adımlarla yanımdan geçip Savaş'ın geniş malikânesine giden köşeden dönerken. Onun ilerlemesiyle hareketlenen adamlar teker teker köşeden dönerken kalakalmış, yerde çırpınan yaprağı izliyordum. Rüzgâr Savaş'ın o yeşillerinin kısılmasını sağlatabilecek kadar güçlüyken, yaprağın kaldırımda kalma savaşı garipti.

Kumsal değişmiyordu. Onlar Derin'i tanıyorlardı. Daha doğrusu Derin'in üstünü örtemediğim taraflarını görüyorlardı.

Boğaç'a yetişip başımı kaldırdığım zaman adımlarımı yavaşlatma ihtiyacı duymuştum. Simsiyah duvarların üzerine serpiştirilmiş gibi duran sık pencereler açıktı ve içeride tüller dışarıya uçuşuyordu. Benim sevdiğim renkle boyanmış, rahatlığımın sevdiği kadar geniş olan ve korkak tarafımın nefret ettiği kadar ürkütücü olan eve bakarken bugün belki de yüzüncü kez Boğaç beni dürttü.

"Biliyorsun adımı söylediğinde de sana bakabilirim."

Dilini dişlerinin arasına aldı ve sırıttı. "Biliyorum. Sadece bunu yapmak ve senin kaşlarını çatışını görmek zevkli olmaya başladı."

"Dua et seninle işim var," diye homurdanıp, villanın merdivenlerinden çıkmaya başladım. Boğaç önde olmak üzere, adamları arkasından geliyordu. Benim de böyle adamlarım var mı diye merak ettim. Barda benim emrimde olan kişiler görüyordum ama böyle ihtiyacım olduğu anlarda -internetin

kesilmesi gibi- arayıp yardım isteyeceğim kişiler var mıydı? Çünkü bu gerçekten havalı gözüküyordu.

Ahşap kapının önünde durdum ve bakışlarımı kapıdaki kilide çevirdim. Çiziklerle doluydu ve bu bana Savaş'ın kaç kez bu eve sarhoşken geldiğini sorgulatıyordu.

"Ee? Zili falan mı çalacağız?"

"Bence de benimle işin var," dedi Boğaç küçümser bir bakış attıktan sonra beni geriye doğru iterek. Birkaç adım geriledi ve kahverengi botlarını kaldırdığı gibi kapıya geçirdi.

Yazık olmuştu şimdi ama.

"Bunu ben de yapabilirdim," diye kafa tuttum eve girerken. Bana cevap vermemeyi yeğledi. Daha da açık konuşursak; umursamadı. Adamlar içeriğe doluşurken etrafıma baktım. "Bora yatak odasındalar," dedi.

"Desene baskın yapacağız," dedi Boğaç merdivenlere yönelirken. Arkasına takılırken gözlerim karanlık girişte geziniyordu. Karanlıktan gördüğüm kadarıyla hiç fotoğraf, ayna yoktu. Savaş'ın giyinişi güzeldi ama gözümün önüne aynanın önüne geçmiş, ıslık çalarken saçının önünü kıvıran bir Savaş gelemiyordu. Ayrıca bir fotoğraf karesinde gülümsemiş, içinde yeşilleri barındırmış, nefretle bakmayan bir yüz de akıl alacak gibi değildi. Girişin boş olmasını yadırgamadım bu yüzden. Savaş gibiydi işte.

"Baskın!"

Boğaç'ın keyifli sesine karşın Savaş sadece üzerine aldığı Dolun'u yana itip doğruldu ve gözlerini devirdi. Yavaş adımlarla odaya girdim ve omzumu siyaha boyanmış duvara yasladım. Acaba (!) neden duvarın siyaha boyanmış olacağını önceden tahmin etmiştim?

"Seks saatleri dışında yapamaz mıydınız şu sikik oyunu?"

"Mesaj olarak saatleri yollasaydın keşke," dedim alayla. Gözlerimi, gözlerinde tutmaya çalışıyordum. Çalışıyordum çünkü o kot pantolonu dışında çıplakken ve pürüzsüz teni kaslarla doluyken tek ilgi odağım gözleri olmuyordu.

Dolun doğrulup gömleğine kollarını geçirdi ve başını eğip düğmeleri iliklemeye başladı. Savaş yatakta oturur vaziyetteyken ellerini pantolonunun dizlerine yaslayıp bakışlarını Dolun'a çevirdi.

"Güzelim, giyinmeseydin. İşimiz kısa sürecek zaten."

Omzumu yasladığım duvardan doğruldum ve Savaş'a ters bakışlar attım. Onun bu kadar rahat davranmasını sağlayan bende gördüğü güçsüzlüktü. Bende gördüğü merhametti. Bana acımayan bir insana yardım eden biriydim ve bu Savaş için güçsüzlüktü.

"Bize bodrumunu göstermek ister misin Savaş?"

Savaş'ın bakışları anında beni buldu ve sülalesinin rahat olduğunu gösteren yüz ifadesi silinip yerini tedirginliğe bıraktı. Gözlerinde gördüğüm duyguyla sırıtışım yüzümü kaplarken bakışları Boğaç'ı buldu ve yataktan kalkıp ona yöneldi.

"Orospu çocuğu!"

Boğaç'ın adamları Savaş'ı tutup geriletirken Boğaç'ın kendini korumak için yaptığı tek şey ellerini ceplerinden çıkarmak olmuştu. Oysa ben olsam şimdiye aşağıya inmiş, kapıdan çıkıyor olurdum." Bilirsin. Paylaşmak güzeldir Savaş."

"Ağzını yeteri kadar açarsan sana paylaşmanın başka bir boyutunu göstereceğim."

Dört kişinin, bir bedeni tutarken zorlanması şaşırtıcıydı. Savaş öyle çok yapılı, çok kaslı biri değildi. Bu arada direkt çıplak göğsüne bakarak düşünüyordum bunları. Kaslıydı ama insanları geriletecek cinsten değildi. Savaş gücünü vücudundan değil, öfkesinden alıyordu zaten. Nefretinden. Gün gelir de onu nefretinden soyutlayabilecek birini bulursa eğer, bugünkü kadar güçlü olacağını sanmıyordum. Ama değer vermek her zaman güçlü olmaktı zaten.

Boğaç "Bodrumun yolunu söylemek ister misin Savaş? Hatırlayamıyorsan da sorun değil. Ben biliyorum," dedi

ve kapıya yöneldi. Savaş'ın vücudu öne doğru atıldı ama adamlar çok geçmeden tekrar tuttu.

"Boğaç seni pişman ederim!" diye kükredi. Yatağının üzerindeki tişörtünü suratına fırlatırken "Önce sen bir pişman ol da," deyip kapıya yöneldim. Bakışlarımı ondan çekmeden önce, gözlerini bana çevirdiğini görebilmiştim.

"Savaş..." diye mırıldandı Dolun. Herhalde onu yatakta bekleyip beklemeyeceğini soruyordu. Eğer bana sormuş olsaydı ona çok uygun cevaplar verebilirdim. Merdivenlerden inerken ardımda küfürler mırıldanan, arada sorun çıkartan ama dört kolun sarmasıyla hareketsiz kalmak zorunda kalan bedenin gerçekten acı çekmesini diledim. Bu şey, Boğaç'ın da dediği gibi ona zarar vermeliydi.

Bodrumda ne olduğunu bilmiyordum. Ama önemli olan içindekiler değildi. Savaş'ın o şeylere kattığı değerdi. Savaş şu an kimseye değer vermiyordu ama bu, bir şeylere değer vermeyeceği anlamına da gelmiyordu.

Bodrum katına indiğimizde Boğaç'ın bir düğmeye basmasıyla karanlık gitti ve tozlar çıktı gün yüzüne. Karanlıkta sorun yoktu ama tozları görünce yüzümü buruşturmak zorunda kalmıştım. Ne garipti ki biraz önce de vardı tozlar. İnsan olanla değil görülenle ilgileniyordu. Savaş benimle değil, gördüğü Kumsal'la ilgileniyordu. Bu yüzden anlayamıyordu. Savaş bana bakarken göremediği taraflara değil Kumsal'a benzeyen taraflarıma bakıyordu.

"Şimdi hemen evimden siktirip gitmezseniz, benim siktirip göndermemle gitmek zorunda kalacaksınız."

Kısa yoldan kibar olma, hakkında bir kitapçık olsaydı kesinlikle yılbaşında onu Savaş'a hediye ederdim. Cidden. Yılbaşında Kumsal'la Savaş oturup "Bütün yıl ne güzel oyunlar oynadık ya. Bak geçen ki senin beni kestiğin oyun çok başarılıydı, tebrik ederim," tarzı konuşmalar yapıyorlar mıydı?

"Şunun çenesini kapatamaz mısınız? Baş ağrısı çekenler ya da bu sesten sonra çekecekler var burada," diye sızlandım parmağımla Savaş'ı gösterirken. Savaş öyle bir baktı ki 'Öyle mi sürtük?' diye bağırmasına az kaldığını düşünmeye başlamıştım. Neyse ki kas adamlardan biri elini Savaş'ın ağzına götürdü. Kas adamlar diyordum çünkü birkaç saniye daha geç doğsalardı dünyaya tamamen kas olarak gelecekmişler gibiydi şu an cüsseleri.

O elin Savaş'ın ağzında kalması saniye bile sürmemişti. "Yabani," dedim dudaklarım kıvrılırken. Kolunu ayağını kullanamasa bile dişleri hâlâ ondaydı. Hiçbir özgürlüğü olmasa bile o gözleri onda olduğu sürece yeterince özgürdü zaten.

Boğaç, Savaş'a dönükken baş parmağıyla omzunun üzerinden arkasını gösterdi ve Savaş'a kaş göz yaptı.

Savaş gözlerini Boğaç'a dikip dudağını büzdü. Düşünürmüş gibi bir hali vardı. Daha neyi düşünüyordu anlamamıştım. Sonuçta her türlü o kapı açılacaktı. Kumsal'la oynadıkları oyunlarda birbirlerine saygılılardı ve Savaş'ın reddetme ihtimali yoktu.

"Seçenekler?" diye sordu.

"Ya şifreyi verip o kapıyı açmamızı sağlayacaksın ya da şifreyi girip o kapıyı açacaksın. Sana sunduğumuz seçenekler bunlar ve seçme hakkında fazlasıyla özgürsün," dediğimde dudağını yaladıktan sonra dişlerinin arasına alıp dudağını büzerek dişinden kurtardı.

"Malum seçenek bol. Biraz düşünme zamanı verirsiniz ha?" diye dalga geçti. Sesinden ve yüzünden hiç taviz vermiyordu ama gözleri şimdi koyulaşmıştı. Her zamanki gibi öfkeliydi ama yanında bir duygu daha vardı. Endişeliydi. Benim onun oyununda Bora için olduğum gibi. Hiç acımadan hiç düşünmeden devam etmişti oyununa. Ona istemesem de merhamet edip durmama rağmen bana acımasızca

davranmıştı. Ondan nefret ediyordum ve acı çekmesine ihtiyacım vardı.

Kapının bir an önce açılması için elimi aşağı yukarı salladım. "Eğer bu zor kararı verdiysen şifreyi alalım ya da direkt sen gir."

Savaş başıyla onayladı. Bu kadar çabuk pes etmesini anlayamamıştım ama kapının açılmasını çok istediğim için uzatmadım. Kolları geriye doğru çekilmiş, adamlar tarafından tutulurken, sanki benim yerimde olan kişi oydu. Oyun sırası ondaymış ve oyununu oynuyormuş gibi rahattı.

"'Pezevenk' in yedinci harfi, kaltağın ikinci harfi kahpenin üçüncü harfi."

Boğaç durumu anlamayıp şifreyi girerken elimle yüzümü sıvazladım ve Boğaç'a seslendim. "Boşuna yorulma Boğaç." Elimi yavaşça yüzümden çekerken Boğaç da ne olduğunu anlamış olacak ki elini şifrenin girildiği elektronik kısımdan çekip Savaş'a döndü. Sanki bir trene yetişmeye çalışıyormuş gibi hızla Savaş'a döndüm ben de. Tepkilerini kaçırmayı sevmiyordum.

Dilini dişleriyle yoğururken güldü ve gözleri kısıldı. "Yiyorsa zorla öğren şifreyi yapram. Çünkü ben söylemeyeceğim."

Nefesimi dışarı üfledim. Boğaç gözlerini bana çevirdi. Gözlerinden içeridekilerin ne kadar önemli olduğunu anlayabiliyordum. Hem merakımdan hem de Savaş'ın gözlerinde gördüğüm endişenin artmasından, o kapının açılmasını istiyordum.

Gözlerimi kapıya çevirdim. Kapının olduğu duvarda gözlerimi gezdirirken duvarın kenarında gördüğüm şeyle sırıtıp hareketlendim.

"Böyle devrelerde..." deyip kapının yanındaki küçük şifre girme yerine doğru ilerlemeye başladım. "Şifre sabittir. Değiştirebildiğin şey şifrenin son harfidir. Gerisini sana şirket verir çünkü sistemin kabul ettiği harfler sınırlıdır."

Savaş başını yana eğmiş beni izliyordu. Güvenle kaldırdığı çıplak omuzları hâlâ düşmemişti ama bakışlarındaki merakı görebiliyordum. Sessiz kalmasından da anlıyordum ki şu anlık söyleyebileceği ego fışkıran cümleleri yoktu.

Tekrar şifrenin yazıldığı kısma döndüm ve eve sonradan dahil edilen duvarın köşesindeki şirket reklamındaki numaraları yazmaya başladım. Bizim evde de böyle bir şey vardı ama babamın kullanış amacı çok başkaydı.

Aklıma gelen anılarla ensem karıncalanmıştı. Annemin ölümünden kendimi suçladığım kadar beni suçlayan bir babam vardı, beni görmeye katlanamadığı günlerde buraya kapatırdı. Kendime gelmek için gözlerimi kırpıştırdım ve numaraları girmeye devam ettim. Her tuşa bastığımda çıkan sesle sırıtışım genişliyordu. Numaralar bitince tek lazım olan şey harfti. Doğru tutturmam gereken bir harf.

"Devam et, bebeğim."

'Bebeğim' kelimesini söylememesi için uyarmama rağmen sırf sinir etmek için o ince çıkık dudaklarını oynatıyor ve o kelimeyi söylüyordu. Duraksadığımı görmüştü ve devamını getiremeyeceğimi düşündüğü için özgüveni yerine gelmişti. 'K' harfine basıp vücudumu ona döndürdüm. Arkamda, kapının açıldığını belirten sesle beraber kaşlarım kalktı ve sırıtışım genişledi.

"Devam ettim bebeğim," dedikten sonra topuklarımın üzerinde dönüp geniş odaya girdim.

"İlhamını ben verdim ama," dedi arkamdan ilerlerken. Dudaklarım kıvrıldı. Evet onun 'bebeğim' demesi onun bana bebeğim dediği zamanları aklıma getirmişti. Ve sonra vurgulayarak söylediği her şeyi. Aramızdaki karanlık renk *kırmızı*ydı.

Sadece birkaç dakikalığına Kumsal'ın gözünden bakmak istedim bu geniş odaya. O anlardı. O şaşırırdı veya sırıtırdı. Ama Derin olarak baktığımda gördüğüm tek şey bir geminin çeşitli parçalarıydı. Paslanmış ve odanın

duvarlarına özenle yerleştirilmişlerdi. Geminin pencereleri, küçük parçaları ve birkaç eski pusula.

Duvara montelenmiş rafların üzerine kurşunlar ve kırılmış kupalar vardı. Sanki gizleniyormuş gibi camla çevrelenmişti ve altında örtü vardı.

Kumsal olsa anlardı ama ben sadece bakakalmıştım. Bu kadar eski ve pis şeylerin bir araya gelip de Savaş'ın gözünde ne anlama geldiğini merak etmiştim.

"Geziniz bittiyse yavaş yavaş boşaltın odayı. Çıkışlar gelirken sağda dönerken solda. Acil çıkış istiyorsanız da benim olduğum tarafa gelin."

Sesi yine aynı keyifli tona bürünmüştü. Buraya sadece iki göz gezdirip bir de parmağımla tozlara bakmak için geldiğimi sanıyorsa yanılıyordu. Benden öyle bekliyordu çünkü Kumsal'ın eskisi kadar güçlü olmadığını sanıyordu. Ama Bora'ya zarar vermesi benden merhametimi almıştı.

Bakışlarımı ona çevirdim. "Gezimiz bitmedi Savaş. Daha yeni başladı."

"Ha?" dedi kaşlarını kaldırıp. "İyi öyleyse. Nereden girdiğinizi bildiğiniz gibi *çıkacağınızı* da bilin dedi."

Ağır tehdit, korku ve dehşet içeren cümlesini umursamadan gözlerimi Boğaç'a çevirdim. Bana yayvan bir sırıtış yolladı Savaş'ın arkasından, kapıya yaslanmış bir şekilde. Onun da eğleneceği kesindi.

"Sen neyi seversin Savaş?" dedim elimi duvara yaslanmış parçalarda gezindirirken. Savaş'ın gözleri elimdeydi. Yaptığım her bir hareketi dikkatle izliyordu. Yavaş yavaş endişesinin arttığını görebiliyordum. Neydi bu oda Tanrı aşkına? Neydi bu parçalar? Bu kurşunlar?

Boğaç da biliyordu ama muhtemelen Kumsal da bildiği için soramıyordum. Bazen acımasız olmaktan daha zor oluyordu hiçbir şey bilmememe rağmen bir şeyler biliyormuş gibi davranmak. Hiçbir şey yapmamama rağmen Savaş'ın nefret dolu bakışlarının odağı olmak...

"Her sike burnunu sokmayanları," diye net bir cevap verdi.

"O zaman beni sevmiyorsun," derken elimin altındaki sökülmüş, yuvarlak gemi penceresini yavaşça ittim. Geriye doğru yuvarlanıp, beton zemine düştü ve tok bir ses bıraktı. Çıkan gürültüyle bakışlarımı Savaş'a çevirdim. Tutan kollardan kurtulmuştu. Birkaç büyük adımda bana ulaştı ve büyük ellerini küçük boğazıma yaslayıp beni sertçe duvara yapıştırdı. Şimdi yeşil diyenlere sorunlu gibi bakacağım bir renge bürünmüştü gözleri. Hızlı nefes alıp veriyordu ve boğazımı sıkıyordu.

Gözlerim fırıldak gibi dönerken küçük ellerimi büyük ellerinin üzerine yerleştirdim ve çekmeye çalıştım. Elim eline değdiği gibi ellerini çekti ve omzumdan tutup kendine doğru çekti. Birkaç saniye sürmemişti o yeşil gözlerine birkaç cm yakınlıktan baktıktan sonra o çektiği omuzlarımdan ittirip, daha fazla acı veren bir şekilde sırtımı duvara bütünleştirmesi.

"Dokunmayacaksın anladın mı? Hiçbir şeye. Hiçbir *şeyime*," Delirmiş gibi bağırıyordu. Çoğu dediğini anlamıyordum ama anladıklarım yetiyordu zaten. Cümlelerine gizlediği korkular, benim de vücuduma bulaşmıştı. Adamlar kollarından tutup onu geriletirlerken o sadece bir pencere yere düştü diye deli gibi bağırıyordu.

O kadar mı değer veriyordu bu hurdalara?

Neydi ki bunlar?

Gözlerimi kırpıştırdım. Bağırıp, çağırıyordu ama hiçbir şey anlayamıyordum. "Hiçbir şeye dokunamazsın. Onlara da zarar veremezsin!"

Krize girmişti. Artık bundan emindim. Normalde de sinirli biriydi ama daha çok alaya alırdı. Şimdiki sinir değildi. Söylediklerinin farkında bile değildi, emindim. Kendi kendine konuşuyordu. Günah çıkarmanın, nefret

çıkarmasını yapıyordu. Adamlar bıraksa tekrar boğazıma sarılacağına emindim.

Onun davranışları beni şaşırtmanın yanında hoşuma da gitmişti. Ona zarar verebilen bir şey bulmuşken bu odadan çekip gidersem öncelikle Bora olmak üzere, kendime de haksızlık etmiş olurdum. Bora orada can çekişmeyi hak etmiyordu, ölümle burun buruna gelmeyi hak etmiyordu. Ama Savaş her şeyi hak ediyordu. Kumsal'sa her şeyi yapabilecek bir kızdı. Güzel bir ikililerdi ama Savaş'la ben iyi bir ikili değildik.

Gözlerimi döndüren şeyle tekrar hurdalara döndüm. O kimliği almam bir şeyi değiştirmemişti. Hayatımı geri almaktan çok uzaklarda hâlâ ezilip zarar görüyordum. Herkes tarafından olmasa da Savaş'ın ezmesi herkesin ezmesinden de beterdi zaten.

Yerdeki pencereyi alıp diğer hurdalara doğru savurdum. Savaş'ın bağrışları kesilmişti ya da ben çok gürültü çıkarıyordum. Önüme gelene tekmeler savurdum ve yığılmalarını sağladım. Tutunacak, kaldırabileceğim şeyleri, diğer hurdaları kırıp dökmekte yardımcı olarak kullanıyordum.

Duvara yaslanmış hurdaları yeterince kullanılamayacak hale getirdiğimde yerde birikmiş şeylerin üzerine çıkıp camla çevrilmiş rafları yıkmaya başladım. Bütün oda sessiz bir şekilde benim çıkarttığım gürültüyü dinliyor ve izliyordu.

İçimdeki gürültüyü dışarıya vurmanın verdiği rahatlıkla hurdalardan, beton zemine indim ve bakışlarımı kapının önünde dikilmiş Savaş ve ardındakilere çevirdim. Savaş'ın kaşları kalkmış ve gözleri irileşmişti. Vücudu hafif öne doğru eğilmişti ve hareketsizdi. Gözleri gözlerimde değil, yerdeki döküntülerdeydi. Başımla onayladığımda adamlar Savaş'ı bıraktı. Savaş öne doğru yalpaladıktan sonra toparladı ve dizlerinin üzerinde çöküp elini yerdeki kırık dökük dağınıklıkta gezdirdi. Birkaç parçayı eline aldı ve birbiriyle birleştirmeye çalıştı. Olmadığını fark ettiğinde

başka bir parça aldı. Sonra da başka bir parça. Olmadığını anladığında sinirleniyor sertçe bırakıyor ama başka bir parçayı çok narinmiş gibi kibarca tutuyor yine birleştirmeye çalışıyordu.

Bunları yaparken... Fazlasıyla normal gibi görünüyordu. Değer verdiği bir şeyleri kaybetmiş herkes gibi... Aramızdaki döküntüyü saymazsak benim önümde diz çökmüş gibiydi. Gözleri hızla dönüyor, düzeltebileceği şeyler arıyordu. Odadaki tek ses ikimizin hızla alıp verdiğimiz nefeslerimizdi. Onunkisi üzüntüdendi, benimkisi deminki öfkemden. Her zaman tam tersi olurdu ama bu sefer o da büyük oynamıştı. Bana istediği kadar zarar verebilirdi ama Bora'ya zarar vermesi benim için her şeyden ağır olmuştu. Onun ilk defa yıkılışını görmemden daha garip bir şey varsa oda nefes alışverişlerimizin aynı olmasıydı. O kadar üzgündü. O kadar öfkeliydim.

Öyle çaresiz görünüyordu ki yanına oturup ona yardım etmek istiyordum. 'Bak şu şunun parçası galiba' diyebilmek istiyordum. Bütün geceyi onunla, burayı toparlayarak da geçirebilirdim. Her nefes verdiğimde hissettiğim yanmayı azaltırdı belki.

Onun yanından geçip kapıya yönelirken gözlerimi yüzünü görebileceğim son açıya kadar ayırmadım. Bana bakmıyordu. Bu odada olan hiç kimseden haberdar değil gibiydi. Sadece o vardı ve düzeltmeye çalıştığı döküntüler.

Elini boğazına getirdi ve zorlukla yutkundu. Elimi boğazıma götürdüm ve Savaş'ın sıktığı kısımların yandığını hissedip gözlerimi yüzünden çektim ve odadan çıktım. Dolun kenara çekilip merdivenlerden çıkmam için yol verdi. Gözleri odanın içerisinde diz çökmüş Savaş'taydı. Onun gözlerinde gördüğüm üzgünlük daha kötü hissetmeme sebep oldu. O bile üzülüyorsa benim de üzülmem gerekmez miydi?

Üzülüyordum zaten ama bunu rahatça gösteremez miydim?

Merdivenlerden çıkarken Boğaç ve adamları da peşime takıldı. Kulağıma hâlâ birbirine çarpan metaller ve mermerlerin çıkarttığı ses geliyordu. Bıkmadan, usanmadan birleştirmeye çalışıyordu artık birleşmesi imkânsız olan döküntüleri.

Bugün güçlü hissediyordum. Bir o kadar da güçsüz.

"Arabalar arkada. Arkadan çıkalım."

Başımı belli belirsiz salladım. Arkasının hangi taraf olduğunu bile bilmiyordum. Arka kapıdan çıkmak için kapının olduğu odaya girerken Boğaç beni durdurdu. "Yerde çok eşya var. Dikkat et. Ben gideceğim ve sana arkadan yol açı..."

Işığı yakarak susturdum onu. Ters bakışlarını yüzüme çevirdiğinde pişmanlıkla dolu olmasaydım mutluluk için de küçük bir yer açabilirdim. Boğaç eğlenceli bir kişilikti. Her şeyi çok ciddiye alması bazen iyiydi ama bazen de onu şimdiki gibi komik durumlara düşürebiliyordu.

Gözlerim odadaki kapıyı ararken duvarlarda gördüğüm şeylerle kıvrılan dudaklarım düz bir çizgi şeklini aldı ve avuçlarımın terlediğini hissettim. Düzene girmeye başlamış nefes alışverişlerim tekrar hızlanırken gözlerimi kırpıştırdım ve elimi boynuma götürdüm duvarlara bakmaya devam ederken.

Anlamını bilmediğim bakışlar, sözler ve görüntüler artıyordu. Boğaç pek şaşırmışa benzemiyordu. Sadece duvara baktıktan sonra boynumda gözlerini gezdirdi ve kapıya dönüp ilerlemeye başladı. Gözlerim duvarda gezinirken ben de arkasından ilerledim.

Ve Kumsal'la Savaş'ın arasındaki tek şeyin oyunlar olmadığını anladım. Aralarında anılar vardı, sadece birbirlerinin anlam yüklediği sözler ve bakışlar. Birbirlerine saygı duyuyorlardı ama sevginin yanından bile geçmiyorlardı.

Kumsal'la Savaş'ın arasında olan asıl şeyi merak ediyordum ama neden duvarın her kısmına kalemlerle karalanmış resmin Kumsal'ın boynundaki dövme olduğu şu an daha ön plandaydı.

Bölüm 22

"Bana güveniyor olmanızdan çok memnunum."

Önümde ilerleyen Cenk'in sırtını izlerken gözlerimi devirdim. Ona dair güvendiğim tek şey kötülüğüydü. Kötülüğüne dair hiçbir şüphem yoktu.

"Ben kendime güveniyorum. Kimse bana yanlış yapamaz."

Yüzündeki yalaka gülümsemesinin gittiğine emindim. "Tabii," diye mırıldanıp benim için kapıyı açtı. Açtığı kapıdan odaya girdikten sonra o ardımdan girip kapıyı kapatırken içerisinde bulunduğum odayı incelemeye başladım. Aynalarla dolu boş bir odaydı. Odanın ortasında demirden bir oturak vardı. Soyunma odası gibi görünüyordu ama soyunurken bu kadar aynanın olmasını isteyeceğimden emin değildim.

Cenk Süren'in evindeydim. Yaptığı bütün kötülüklere rağmen huzurla uyuduğu evi burasıydı işte. Duvarlarının konuşabilmesini ve bana kanıtlar sunabilmesini isterdim. Savaş Atan oynadığım son oyundan sonra bir süredir sessizdi. Bana büyük bir oyun oynamaya da hazırlanıyor olabilirdi, oynadığım oyunun etkilerinden kurtulmaya çalışıyor da olabilirdi bilmiyordum ama nerede olduğunu bile bilmediğim bedeninin üzgün olduğunu hissedebiliyordum. Bana yaptıklarını kendime hatırlatarak pişman olmamaya ve boşluğundan yararlanıp kendi işlerimi halletmeye çalışıyordum. Artık bu kimlikten kurtulmalıydım çünkü git gide daha da tehlikeli bir hal alıyordu.

Cenk Süren'den benim için önemli olan bir şeyi saklamasını istemiştim. Savaş Atan gibi biriyle savaşan Kumsal

Karam'ın önem verdiği şeyleri yakınında tutmaması normal karşılanacak bir şeydi. Zaten yaranmak için bin bir takla atan Cenk Süren de bunu sorgulamamıştı. Kumsal Karam gibi bir kızın ona emanet ettiği şeyi korumak için gördüğü en güvenli yerini kullanacağını düşündüğümden onunla gelmiştim. Beni getirdiği bu yer muhtemelen kendisi için de bir saklama alanıydı. Bir evde olmasına lüzum yokmuş gibi görünen bu odaya ulaşmak için birkaç kilitli kapıdan geçmiştik ki bu da düşüncelerimi kanıtlıyordu. Amaçlarımdan biri de saklama alanına dinleyici cihaz yerleştirmekti ki aynalarla dolu olan bu oda bana yardımcı olmuyordu. Cenk Süren düşmanlarına karşı bu ihtimali bile düşünmüş gibi görünüyordu.

Her zaman dikkatli ve temkinli olduğu için üzerine ya da ofisine de dinleme cihazı yerleştiremiyordum. Buraya girilmesinin zor olduğunu düşüneceği için belki kontrol etmez diye düşünüyordum ama yerleştirdiğim dinleme cihazının bir sürü ayna tarafından görüleceği bir oda içerisindeydim. Şu anlık planımda yolunda işleyen tek şey beni özel odasına getirmiş olmasıydı.

Kare şeklindeki aynalardan birine yaklaştıktan sonra elini aynanın üzerine getirip bastırdı. Ayna metalik bir sesle geriye doğru itildikten sonra Cenk'in elini çekmesiyle beraber ileri doğru açılmaya başladı ve Cenk Süren'in meşhur kasası gözler önüne geldi. Sorun şuydu ki kasa bomboştu.

Elinde tuttuğu bana ait önemli bir şey sandığı kilitli kutuyu kasaya koyduğunda başımı onaylamazca sallıyordum. Belki de açılan tek ayna o değildi. Bu oda bir sürü kare şeklinde aynalarla doluydu ve hepsi birer kasa olabilirdi. O kutuyu kasaya yerleştirirken elimi ardımdaki aynaya götürüp bastırdım. Odanın alarmı çalmaya başladığında elimi çekip Cenk'e döndüm.

Kasayı kapatıp camı tekrar geri ittirirken "Emanetinizin ne kadar güvende olacağını ben size göstermeden görmüş

olmanıza sevindim," deyip gülümsedi. Yapay bir şekilde gülümserken küfür mırıldandım ki ben bile küfrediyorsam sorun büyüktü.

Aynalar sadece onun eliyle açılabiliyordu. Sorun değildi çünkü eğer gerçekten burada bir sürü kasa varsa onu etkisiz hale getirip aynaları açabilirdim.

"Koskocaman bir kasa odan mı var? Bir avukata göre saklayacak çok şeyin olmalı."

Ellerini tek tek camlara bastırarak gezerken konuşmaya başladı. "Aslında tek bir kasa var. Saklamam gereken bir şey olursa saklamak yerine yok ederim ki benim bile ihtiyacım olursa kullanamayayım."

Tek tek camlara bastırarak dediklerini kanıtlıyordu. Bu odada tek bir kasa vardı o da benim hiçbir değeri olmayan kutumla doluydu. Cenk Süren'in kasası burada değildi. Cenk Süren'in kasasına dair yine hiçbir fikrim yoktu ve öyle bir şeyin de olmadığını iddia ediyordu.

En iyisinin bile açığı olacağını iddia eden Cenk Süren'in açığını bulmak için Kumsal Karam'ın kimliğini almış olmak yetmemiş gibi duruyordu. Bizzat Kumsal Karam'ın bulmaya çalışıyor olması gerek gibiydi. Ama ne olursa olsun bu çıktığım yolda istediğimi alacaktım. İhtimalleri azaltmak ve Cenk Süren'e yakınlaşmak, yerimde sayıyor gibi dursam da beni ilerletiyordu.

Bölüm 23

"Katılmak istediğimi sanmıyorum," dedim önümdeki topluluğa bakarken. Gürültüler baş ağrıtacak cinstendi ama asıl sorun olay şey herkesin birbirini ezerek geçmesiydi.

Ne varmış yani büyükler yarış yapacaksa?

Üç dört ayda bir tekrarlanan yarışın pistine yakın bir yerde insanların birbirlerinin kolunu nasıl kopartabilecekleriyle ilgili yaptıkları deneyleri izliyordum. En iddialı teori şu metal grubunun tişörtüyle gelmiş milletin sırtına atlayarak geri iten adamdaydı. Herkes önlere geçebilmek için kız erkek büyük küçük demeden milleti ittiriyor ya da geriye doğru çekiyordu. Büyüklerden kastım Boğaç, Savaş gibi attığı adımdan toplulukların haberdar olmak istedikleri İstanbul, Kocaeli gibi şehirlerden bu yarış için gelen kişilerdi. Yaşadıkları şehirlerin karanlık sokaklarını kendi karanlıklarına kıyasla aydınlık yapan kişiler, bir de birbirlerini parlatmak için yarış düzenliyorlardı.

Açıkçası; horozla civcivi kapıştırsam daha heyecanlı olurdum.

Araba yarışlarını sevmiyordum. Sevsem bile bu yarış için heyecanlı olamazdım çünkü içinde Savaş vardı. Oyun sırası ondaydı ve ayrıca büyük nefret de ondaydı. Bir haftaya yakın süredir ondan ses seda çıkmıyordu.-Halimden memnundum ama başımı yastığa koyup da gözlerimi kapattığımda o gün geliyordu aklıma. Bağrışları ve sonra kırılanları toplama uğraşları. Küçük bir çocukmuş gibi, mantığa sahip değilmiş gibi o parçaları birleştirmeye çalışmıştı ya...

Boğazımdaki hâlâ tam olarak geçmiş olmayan iz, ilk günkü gibi yandı ve dikkatimi Bora'ya vermeye çalıştım. Düşündükçe pişman oluyordum ve bu histen nefret ediyordum. O günkü boğazımdaki parmaklar şu anda muhtemelen pistin içindeki bedende olsa da daha çok boğazımda gibiydi hâlâ.

"Özel davetlisin Derin. Gelmeme ihtimalin yoktu," deyip ilerlemeye başladım. Piste adım attığım an iki saattir mikrofonla konuşup duran sunucu ismimi bağırdı ve insanların öne geçme savaşı birkaç dakikalığına durdu. Gözler bana çevrildi.

"Kumsal Karam da aramıza katıldığına göre yarışa başlayabiliriz ha?"

İlerlemeye devam ederken şu adamın eline mikrofonu verene lanetler yağdırıyordum. Gözlerin üzerimde olmasını sevmiyorum. Gözlerin bana değmemesinden de nefret ediyorum. Bu kadar zıt bir insandım. Kendime bile zıtken başka bir kimliğe ayak uydurmam bekleniyordu.

İnsanlar kenara çekilip bana yol verirken Bora arkamdan ilerlemeye başladı. Etraftaki sessizlik yavaş yavaş bozulurken adam sırıtarak beni süzüyordu. Etrafında yarışa katılacak, tanınmış kişilerden birkaçı daha vardı. Hepsi beni tanıyormuş gibiydi ya da fazla gevşeklerdi. Yüzlerine yapıştırıcıyla yapıştırılmış gibi duran bu sırıtışlardan başka anlam çıkaramıyordum çünkü.

"Yarışı sen başlatacaksın Kumsal Karam," deyip bayrağı uzattı. Bayrağın kalın sapını tutarken gözlerimi arkalarındaki yarışmacılara çevirdim.

"Savaş yok mu?"

"O da geldiğinde ilk seni sordu." Bakışlarımı yüzündeki rahatsız edici sırıtışa çevirdim. Elimde ağır bir cisim varken bana böyle yalakaca bakmamalıydı. Yüzüne indirmem Bora'nın beni tutmayı beceremeyeceği iki saniyeyi alırdı.

"Savaş yok mu?" dedim baygın bakışlarımla tekrar ederken. Yalakalığına karşılık vermediğim için sırıtışını yavaşça sildi. Ya da vücudunun bazı kısımlarını önemli gördüğü için de olabilirdi.

Boğazını temizledikten sonra "Servis alanında. Birazdan yarış başlayacağına göre burada olması an meselesi," dedi. Başımla onayladım. Bakışlarını üzerimde gezdirdikten sonra "İstersen o sırada üzerini değiştir." dedi.

Birkaç adım gerileyip başımı eğdim ve üzerime baktım. Kısa kot şortum ve üzerimdeki şeffaf, içimdeki siyah sutyeni gösteren askılımla bence buraya uyumluydum. Başımı kaldırıp diğer kızların nasıl giyindiğine baktım. Ya da nasıl giyinmediğine.

Bora benim yerime konuşup "Üstü iyi. Yarış başlıyor," diye uyardı adamı. Adam başını onayladı ve arkasındaki yarışmacılara dönüp yerlerine geçmelerini söyledi. Tekrar üzerime baktıktan sonra Bora'ya döndüm.

"Benden soyunmamı beklemiyor herhalde."

Bora gözlerini neredeyse soyunuk olan kızlara çevirdikten sonra yaramaz bir sırıtış eşliğinde bana döndü. "Aslında fena gözükmüyorlar," Ona tam çenesini kapatmasını söyleyecekken adamın beni çağırdığını gördüğümde vücudumu adama döndürdüm ve Bora'ya kısa bir bakış attım. Yarışmacılar arabalarının içerisinden, aralarda dolaşan kızlarla sohbet ediyor, bazılarını arabada yan koltuğa alıyorlardı. Tehlikeli bir yarış olmasına rağmen kızların nasıl bindiğini anlayamıyordum. Normal araba yarışlarından birisi değildi bu. Kim yarışın sonunun, uçurumun ucu olduğunu bile bile bu yarışa katılırdı? Hızını kesemeyip, uçurumdan yuvarlanabilirlerdi. Ve bununla da bitmiyordu, yarış boyunca kazanmak için her yol geçerliydi. Artık silah çıkarıp arkadaki camı tuz buz mu ederlerdi yoksa, arabaya mı çarparlardı bilmiyordum. Polis dahil olana kadar ya da yarış bitene kadar her yol mubahtı.

Savaş'ı görmemiştim ama eğer onu birazcık bile tanıyorsam şu öndeki siyah kapılarında koyu maviden başlayıp maviye giden şimşeklerin olduğu araba onundu. Kumsal'ın boynundaki dövmeye benziyordu çünkü.

Bora arkamdan "Bekliyorum," diye bağırdı.

Arabaların önüne geçtim ve bayrağı kaldırdım. Beni gören yarışmacılar kızlardan ilgilerini çekip bana bağırmaya başladılar. Yüzüme sahte bir sırıtış yerleştirdim. Aslında eğleniyordum. Risk almayı sevmezdim ama bu risk kanımı hızlandırmıştı. Birazdan, şimdi yerinde ileri geri giden kızgın arabalar etrafımdan teker teker geçeceklerdi. Rüzgârları saçımı geriye atacak olsa da arabaların da beni bayağı bir geriye doğru atma ihtimali vardı tabii.

Böyle bir şey olmamasını en içten halimle umuyordum.

"Altınızdaki bebeklerin hakkını verin." Savaş ellerini direksiyona yaslamış dudağını büzmüş ve kaşlarını kaldırmış bir şekilde beni dinliyordu. Hissiz gibi duruyordu.

Kulağımda motorların kızgın sesleri ve izleyicilerin heyecanlı bağrışları varken gözlerimi tekrar Savaş'a çevirdim. Savaş kapısını açtığında onun ne yaptığına anlam verememiştim. Anlamaya çalışamadan siren çaldı ve ben bayrağı indirmek zorunda kaldım.

Belimden tutulup savrulduğumda gerçekten bir arabanın kıçıma tekmeyi bastığını düşünecektim ki Savaş'ın gözlerini görmemle arabadan başka bir şeyin kıçıma tekmeyi bastığına kanaat getirdim.

Şimdi ölecektim. Savaş tek eli direksiyondayken diğer elini de belimden çekti ve kapıyı kapatıp hızını arttırdı. Ben hâlâ şok olmuş bir şekilde pörtleyen gözlerimle ileri bakıyordum.

"Kucağımdan yan koltuğa geçersen sevinirim. Bir de emniyet kemerini tak iki kilo bir şeysin uçarsın."

Savaş'ın görüşünü kapattığım için hızla yan koltuğa geçtikten sonra "Biraz önce uçtum zaten," diye bağırdım.

Titreyen ellerimle emniyet kemerimi takarken savrulan arabada bir yerlere çarpmamaya çalışıyordum. Biraz önce ayaklarım yere basarken, elimde bayrak ve arkamda yarış pisti varken şimdi arabanın içerisindeydim.

Uçuruma giden bir arabanın.

"Sen manyak mısın?" diye çığırdım. Nefes nefese kalmıştım. Hızdan korkardım. Hızlı olan her şeyden korkardım. Ve diğer büyük korkumla hızla giden arabada aynı havayı solurken, kontrol onun elindeyken, tabii ki de korkacaktım.

"İltifat ediyorsun," dedikten sonra hızını arttırdı. Ellerim cama ve koltuğun başlığına yapışırken derin bir nefes aldım. Görüntü silikti çünkü araba çok hızlı ilerliyordu. Vücudumun sağa sola savrulmasından daha çok korkutuyordu beni gördüğüm şeyler. Gözlerimi sıkıca kapattım ve nefesimi titrekçe üfledim. Rüzgâr sayesinde yanağıma çarpıp duran saçlarım bile beni ürkütüyordu. Yanımdaki bir doksanlık karanlıksa en büyük korkumdu.

Herhangi bir tehlike durumunda beni korumazdı. Biliyordum. Tam olarak bilmesem de onun değer verdiği bir şeylere zarar vermiştim ve yıkılışını görmüştüm. Kendi yıkılışının sorumlusu benken, benim direnişime neden yardım edecekti ki?

Sen yardım etmiştin, dedi arada sırada gözüken ve sonra tekrar uçlara doğru kayan Derin tarafım. Ben yardım etmiştim, yardım dilenmediği anlarda bile. Zaten hiçbir zaman yardım da istememişti. Benden yardım isteyen herkese yardım ederdim. Annemin kızıydım ben. Beni kurtarmak için canından olan annemin.

Araba sola doğru savrulup tekrar toparladığında "Korkuyorum. Yavaşla," diye bağırdım. Her aldığı nefes sesinde benim kalp atışım biraz daha hızlanıyordu.

Hızını arttırdı. "Sen korktuğun kadar yaşıyorum ben Kumsal."

Gözlerimi yavaşça araladım ve kaskatı olmuş yüzünde bir mimik aradım. Tek gördüğüm parlayan gözleriydi. Nefretle parlıyordu.

"Korkum sen değilsin," diye yalan söyledim. Yalan söylemekte zorlanmıyordum. Bana alaylı bir bakış attı. Anlaşılan o ki o da yalanı anlamakta zorlanmıyordu.

"Asıl korkumuz birbirimiziz. Bu şeyi siktir edemiyorum," dedi gözünü tekrar yola çevirerek. Sağa sola doğru kavisler çiziyordu. Böylelikle arkasındaki arabalar Savaş'ı geçmeye henüz cesaret edemiyorlardı.

Asıl korkumuzun birbirimiz olduğunu itiraf etmişti. Daha doğrusu aslında Kumsal'dan korktuğunu. Benim oynadığım oyunlar Kumsal'ınkine benzemiyordu ama öncesinde Kumsal neler yaptıysa şimdi hiçbir şey yapmamama rağmen öfkesi artmaya devam ediyordu. Pekâlâ hiçbir şey yapmadığım gerçeğini bir hafta önce silmiştim.

"Ve korkutan şeyler bağımlılık yapar," diye devam ettirdi ben sessiz kaldığımda. Ses tonu umursamazdı. Hareketleri de öyle. Ama öyle bakışları vardı ki yıllarca konuşmasa, oyun oynamasa bile öfkesini görebilirdim. Acımasızlığını fark edebilirdim. Önüme döndüm ve ağzımda atan kalbimi yavaşlatmaya çalıştım.

"Mutlu eden şeyler bağımlılık yapar," diye düzelttim. Başını onaylamazca salladı. "Biraz bile mutluluğu hatırlasaydım sana cevap verirdim." Ciddi yüzünde bir mimik yakalayabilmiştim ama bunu tanımlayacak kadar tutmamıştı yüzünde. Her gün gördüğüm alaylı yüzünden çok farklıydı. Ya da öfkeli yüzünden. Ona verecek cevap bulamıyordum ama onun da cevap beklediğini sanmıyordum zaten. Elini bana getirdiğinde yemin ediyorum hayatım önümden film şeridi gibi geçti. Oysa vurmak ya da zarar vermek yerine ensemden tutup başımı eğdi ve kendisi de hafifçe başını yere eğip, diğer eliyle de direksiyonu sabitlemeye çalıştı.

Silah sesleri kulağıma gelince Savaş fazlasıyla ağır bir küfür mırıldandı.

"Sana katılıyorum," diye mırıldandım. Onun söylediği şeyi milyonlar verseler söylemezdim. Cümlenin yarısında kızarıp bozarmaktan bir hal olurdum çünkü. Ama oysa sanki hâl hatır soruyormuş gibi duraksamadan söylemişti.

Ensemdeki elini çekti. "Beyninin dağılmasını istemiyorsan başını kaldırma."

Bir kurşun saçlarımı savurup Savaş'ın sırtının üzerinden geçti ve camdan dışarı çıktı. "Kaldırmayacağıma emin olabilirsin," dedim hemen telaşla. Bu görüntüyü gördükten sonra ön konsolda yaşama kararı bile verebilirdim. Tanrım... Şimdi ne güzel bayrağı indirdikten sonra bir araba beni sürüklemediği takdirde Bora'nın yanına gitmiş, onun saçma yarış fikirlerini dinliyor olurdum, Savaş beni arabaya çekmemiş olsaydı.

"Hadi be. Neredeyse geberiyordum," diye mırıldandı Savaş. Sonra arkasına yaslandı ve elini arka koltukta gezdirdikten sonra elindeki silahla tekrar öne doğru hafifçe eğildi.

"Senden camdan dışarı sarkmanı ve arkadakilere gerilemeleri için ateş etmeni istiyorum."

Kahkaha attım. Bakışları kısa bir anlığına bana çevrildi ve kaşlarını kaldırıp tekrar yola odaklandı. "Evet o fıkrayı biliyorum."

Silahı bana doğru uzattığında ona hareket çekme isteği bütün vücudumu sardı. Ona ters ters baktım yanağım ön konsola yaslı bir şekilde hâlâ eğikken. "Başımı kaldırmamamı söylemiştin."

"Ama sonra benim beynimin senin beyninden daha önemli olduğu kanısına vardım. O yüzden..." deyip gözü hâlâ yoldayken silahı elime tutuşturdu. Silahın soğukluğu, terlemiş avucumdan kayacağı sırada zar zor tuttum ve başımı yasladığım ön konsoldan çeksem de doğrulmadım.

"Hayır," deyip ona geri vermeye çalıştım. "Beynim senin için önemli olmasa bile çok beyinsiz insan gördüğüm için beynimin dağılmasını istemiyorum."

Alttan attığım lafıma karşılık sadece gözlerini bana dikti ve "Camdan sarkıp, o silahı kullanmazsan silahı senin üzerinde kullanırım," dedi. Savaş o silahı bana doğrulttuğunda yaşama ihtimalim olmadığı için homurdanarak silahı aldım ve emniyet kemerimi çıkardıktan sonra doğrulup başımı camdan çıkardım ve düşmemek için tutundum.

"Zaten sana bana değil de arabaya zarar vermeye çalışırlar."

"Dua et arabayı kullanıyorsun. Yoksa bu silahı bizzat ben beynini dağıtmak için kullanırdım."

Arabayı sola doğru savurduğunda koltuğa tutunmasam popomla Savaş'ın uzun bir bakışma geçireceği kesindi. Savaş'a ters bakışlar attım. Sırıtıp önüne baktı. Düzgün dişlerinden -tabii ki de dudaklarına bakmıyorum- bakışlarımı çekip dizlerimin üzerinde koltukta oturdum ve göğsümü yarı yarıya açılmış olan cama yaslayıp silahı tutan elimi dışarı çıkardım.

Şimdi ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Silah kullanmayı bilmiyordum ve birilerine zarar vermek de istemiyordum. Gelişine bassam bir de birine zarar gelirse burada Savaş'ın beynimi dağıtmasına gerek kalmazdı. Kendimde yapabilirdim bu işi.

Ben kararsızlık arasında kalmışken yanımızda ilerleyen araba direksiyonu bize doğru kırdığında son anda elimi içeri çektim. Ben sola doğru savrulurken Savaş bir saniye sürmeden direksiyonun hâkimiyetini alabildi ve yoldan çıkıp uçurumdan yuvarlanmamızı engelledi. Sert bir şekilde koluna yaslanmış başımı itti ve başını eğip bize çarpan arabanın sürücüsüne baktı.

"Bu piçi de hiç sevmemiştim zaten," deyip elimden silahı aldığı gibi o arabaya yöneltti ve gözünü bile kırpmadan

ateş etti. Bir çığlık koparıp vücudumu koltukta beceriksizce döndürdüm ve koltukla ön konsol arasına düşmemek için koltuğa tutunup bakışlarımı yandaki arabaya çevirdim. Araba önce yavaşladı sonra da arkadaki arabayla çarpıştı.

"Tanrım..." diye mırıldandım dehşetle. Evet, Savaş sadece tekerine sıkmış olabilirdi ama bu bir kazaya yol açmıştı ve iki tarafın da büyük hasar aldığını düşünüyordum. Ve yine evet Savaş bunu yapmasa o araba bizi yoldan çıkartmaya çalışıyordu ama bu olan biteni değiştirmiyordu.

Ellerimi kulağıma yasladım ve gözlerimi kapadım. "Yarım bıraktığın işi tamamla," dedi Savaş ve yanağımdaki silahın soğukluğunu hissettim. Bana vermeye çabalıyordu ama hayatta alamazdım. İsterse beynimi dağıtabilir, sonra da ziyafet çekebilirdi ama ben onun yaptığını yapamazdım. Ellerimi kulağıma daha da bastırdım. Sesinde gram pişmanlık yoktu ve bu ondan daha da korkmama sebep oluyordu.

Bugün herhangi birine gözünü kırpmadan bunu yapabiliyorsa nefret ettiği Kumsal'a neler yapmazdı ki?

"Kumsal al şunu!" diye kükredi.

"Yapamam," diye mırıldandım.

"Nasıl yapamam?" dedi şaşkınlıkla. Daha çok öfkeliydi. Silahı bana doğrultmasına az kaldığını hissedebiliyordum. "Arkamızda bir düzine birinci olmak isteyen lavuk var ve sen bir silahı eline alıp onlara doğrultamıyor musun?"

"Kimseye zarar vermeyeceğim."

"Onlar sana zarar verecek," diye bağırdı benim kısık sesimin aksine. "Sen sikimde değilsin ama sonra o kurşunlardan biri bana da gelecek. Hem arabayı bu hızda kullanıp hem de camdan dışarı çıkabiliyor olsaydım seni yanıma almazdım zaten."

"Başka birini seçseydin," diye mırıldandım. O kızlar buna yarıyordu demek ki. Gerçi kızların neredeyse hiç kapanmamış çıplak tenlerine bakarken yarışa odaklanabilecekler miydi sürücüler bilemiyordum. Arkadaki silah seslerine göre yarış için de zaman ayırabiliyorlardı.

"Başka birini o camdan dışarı çıkması için tehlikeye sokmam."

Gözlerimi daha önceden kapatmış olduğum için mutluydum çünkü eğer kapatmamış olsaydım şimdi yaşların süzüleceğinden emindim. Savaş Kumsal'dan nefret ediyor olsa bile yine de bana karşı bu kadar değersizmişim gibi bakması beni üzüyordu. Umursadığım bana öyle bakanın Savaş olması değildi, umursadığım birinin bana o kadar nefret ve öfkeyle bakmasıydı.

"Dedi biraz önce adama kaza yaptıran adam," dedim kısık sesle.

"O rakibimdi. Yanıma oturacak kız, ortağım olacaktı."

Ellerimi kulaklarımdan çektim. Hiçbir şey değişmiyordu. Ne silah sesleri gidiyordu, ne de Savaş'ın sesi. Gözlerimi yavaşça araladım ve vücudumu ona döndürdüm. Elimi öfkeyle havada savururken "Derdin ne?" diye bağırdım. Habire benden ne kadar nefret ettiğini gösteren şeyler söylüyordu. Hiç unutmaz mıydı? Birkaç saniyeliğine olsa bile bana nefretle bakmasa olmaz mıydı?

Yeşil gözleri öfkeyle parladı ve direksiyonu tutan parmaklarını sıkılaştı. "Derdim mi ne?" O konuşunca biraz önce bağırmadığımı fark ettim. Onun bağrışının yanında benimki fısıldayıştı.

"Sadece hayatımı siken kızın nefes almamasını istiyorum."

"Küfretmeyi kes!" dedim yüzümü buruştururken. Bir kahkaha attı ve yüzüm yavaşça gevşedi. Alayla dolu olan kahkahası bile, birçok mükemmel şeyi sıradan yapıyordu.

"Günümün çoğunda seni nasıl öldürebileceğimi düşünüyorum ve senin tek takıldığın nokta küfretmem mi?"

Biri kafama silah dayamalıydı. Gerçekten. Bunu biri yapmayacaksa ben yapabilirdim. Adam orada nefesimi kesmek istediğini söylüyordu. Ben yine de onun küfrüne takılıyordum. En son oynadığım oyun yüzünden bugün hiç

olmadığı kadar benden nefret ediyor gibiydi. Aslına bakılırsa ona yeterince acımasız olamadığım zamanlarda o da kendi çapında acımasızlığı azalıyor gibiydi ama bir hafta önce ona eski Kumsal'ı hatırlatmış gibiydim sanırım.

Elimi ön konsola yasladım ve parmaklarımla ritim tutmaya başladım. Bakışlarımı öfkeli gözlerinden alalı çok olmuştu. Benim şu anda cenin pozisyonunda arabanının zemininde olmam gerekiyordu ama korkmuyordum. Bu sağlıksızdı çünkü etrafımda birçok araba lastiklerinin çıkarttığı çığlıklar, zihnimdeyse Derin'in çığlıkları vardı.

Korku bağımlılık yapar, demişti Savaş. Bağımlılık yapardı.

Belki de Kumsal'la Savaş'ın arasındaki şeyin özeti buydu. İçimdeki bir tarafım bunun yanlış olduğunu söylüyordu ama ona katılıp katılmamaya karar veremeden benim olduğum tarafa bir araba çarpınca tekrar çığlık attım ve ellerimi ön konsoldan çekip Savaş'ın koluna tutundum. Koltukta Savaş'a doğru yaklaşmış, içe doğru çökmüş arabaya dehşetle bakıyordum.

"Bu arabanın kaç para olduğunu kıçına dövmeyle yazacağım," diye mırıldandı Savaş bize çarpan arabaya bakarken. Onun bir şey yapmasına gerek kalmadan diğer bir yarışmacının silahıyla arabanın tekeri patladı ve yavaşça durdu.

"Kaybetti," dedi Savaş.

"Hayır kazandı," dedim. Bakışlarını bana çevirdi. Ona yola dönmesini söylemek istiyordum ama bana bakmasından da memnundum. Öfkeli ya da nefret dolu olmak yerine cevap bekleyen bakışlarıyla dudaklarımı araladım.

"Bir kişi haricinde bütün yarışmacılar pist içindeyken zarar görecek belki kazayla ölecek ve kazanan kişi de büyük bir ihtimalle uçurumdan uçacak. Oysa o sadece görevlilerin gelip kendisini almasını bekleyecek."

"Yaşamak kazanmak değildir," dedi Savaş dirseğini kaldırıp elimi kolundan atarken. Onun kolundan tutunduğumu

fark edip geriye doğru yaslandım ve ellerimi iki bacağımın arasına yerleştirip, titrememi azaltmaya çalıştım. Beni o arabanın, arabaya çarpmasından daha çok korkutuyordu ama ben yine başka bir korkuda ona tutunmuştum.

"Ama bizim ilişkimizde ölmeyen kişi kazanacak."

Başıyla onayladı. "Çünkü ölen diğerine dayanamamış olacak."

Tüylerim diken diken olmuştu. Oyunların sonunda onun yüzünden öleceği ya da öldüreceği biriyle nasıl bu kadar rahat konuşabiliyordu?

"Direksiyonu tut," dediğinde bakışlarımı ona çevirdim. Ürkek bakışlarımı görmezden geldi ve koltuğunu geriye doğru yatırıp camı tamamen açtı. Silahı düşürdüğü aradan aldı. Direksiyonu tutmamı beklemeden başını camdan çıkardı. Ne yapacağını anladığımda ellerim anında direksiyonu tutmuştu. Araba sürmek konusunda iyi değildim ama insanın yaşamı söz konusu olunca burayı toz duman edebilirdim. Titreyen ellerim bu düşünceme pek katılmıyordu ama şimdilik idare edebiliyordum. Hiç değilse uçurumdan yuvarlanacak kadar kötü sürmüyordum. Ama arabayı şöyle bir sola savurup Savaş'ı camdan fırlatmak için nelerimi vermezdim...

Savaş ateş ettiğinde yerimde sıçradım ve direksiyonu daha sıkı tuttum. Kurşunun bir yere isabet edip etmediğini merak ediyordum. O ateş etmeye devam ederken dudağımı kemirmeye başladım. Bir ayağı gazda diğer ayağıysa yerdeydi. Dizini destek almak için koltuğa yaslamıştı. Kafasını kurşun yağmuru olmasına rağmen çıkardığına göre deliler hastanesinde Kumsal'ın yanına Savaş'a da yer açmalılardı. Belki okey oynarken eski oyunlarından konuşurlardı.

Tekrar izleyicilerin olduğu alana girmiştik. Burada silahların kesileceğini sanmıştım ama aksine artmıştı. Çünkü *uçuruma* yaklaşıyorduk.

İzleyiciler silah seslerinden korkmuyor, kahkahalar atıp alkışlıyorlardı. Gözüm Bora'yı aradı ama bu hızda giderken Bora'yı seçebileceğimi sanmıyordum. Savaş tekrar koltuğa oturunca ellerimi direksiyondan çektim.

"Oyun," dedi. Durgun bakışlarımı ona çevirdim. Bu arabaya bindiğim an kalbim ağzımda atıyordu ama şimdi kalbimi bile hissedemiyordum. Nasıl bir işin içine girdiğimi yeni yeni anlıyordum. Ya ölecektim ya da öldürecektim bu kimlikle.

Merak ettiğimden değil de yüzüme dik dik bakmasın diye ince açık renk kaşlarımı kaldırdım. Direksiyonu beceriksizce tutmasına rağmen savrulmuyorduk. Gözleri gözlerimdeydi ve...

Sırıtışını gördüğümde dakikalardır hissetmediğim kalbim kendini gösterdi. Bir şeyler çeviriyordu.

"Benim amacım kazanmak değil, ölmenle pes etmen demiştim ya," dedikten sonra sırıtışı genişledi ve elini kapıya getirdi. "Fren tutmuyor. Artık hızdan bu kadar korktuğuna göre atlayamazsın. Biraz önce kimseyi öldürmeyeceğim demiştin ya, dalga mı geçiyorsun Kumsal? Biraz sonra ölmemek için bir insan katliamı çıkartacaksın. Ve ben sana yeniden öfkeyle dolacağım. Her gün bana yaptığın da aynı şey çünkü." Sırıtmasına rağmen nasıl bu kadar öfkeli konuşuyordu? Gözlerinin bu kadar güzel olmasına rağmen nasıl bu kadar kirliydi bakışları. Ürkütücü ve çirkindi?

"Hayır," diye mırıldandım elimle kolunu tutmaya çalışırken. Kapıyı sonuna kadar açmasıyla saçlarım geriye savruldu ama elim saçlarımın intikamını almak istiyormuşçasına ileri atıldı ve Savaş'ı tutmaya çalıştım.

Tutamadım.

Direksiyonu tutan birinin olmamasıyla araba uçuruma doğru savrulunca direksiyonu son anda kontrolüm altına aldım. Titreyen vücudumu şoför koltuğuna oturttum ve sinirle bağırdım. Defter verseler tutamayacağım elim, şimdi

biraz öncesine kadar Savaş'ın güçle tuttuğu direksiyonda duruyordu. Arabayı düz hizalamaya çalışırken göğsüm hızla inip kalkıyordu.

Frenler tutmuyor, demişti Savaş. Bir elimi direksiyondan çekip saçlarıma götürdüm ve sinirle çekiştirdim. Ona kanmıştım. Başımı eğip beni kurşundan kurtardığında şaşırmıştım. Gözlerime cevap bekler bir şekilde bakınca rahatsız olmamıştım. Bugün ondan hem çok nefret etmiş, hem de ona çok ihtiyaç duymuştum.

Beni öldürecek adama ölmemek için sığınmıştım. Araba savrulduğunda elim direkt ona yaklaşmıştı her seferinde. Refleksler asıl bizi gösterirdi. Düşünmeden yaptığımız şeyler asıl istediklerimizdi. Savaş arabadan atlarken düşündüğüm şey ya uçurumdan uçacağım ya da izleyicilerin arasına girip onlara çarpıp onları öldürerek yavaşlayacağım değildi. Savaş arabadan atlarken uçurumdan düşebileceğini düşünmüştüm.

Yine onu korumak, kurtarmak istemiştim.

Sol taraf yeşilliklerle doluydu. Bu yüzden atladığında birkaç kez yuvarlandıktan sonra yavaşlayacaktı ve temas ettiği yeşillikler onu koruyacaktı ama benim için durum hiç iç açıcı değildi.

Emniyet kemerini takarken çevredeki sesler bir uğultu olarak geliyordu kulağıma. Frene kaç defa basmıştım bilmiyordum. Durduramıyordum arabayı ve metreler sonra izleyicilerin olduğu alandan çıkıp uçuruma yaklaşacaktım. Savaş izleyicilerin arasına gireceğimi düşünüyordu. Kumsal'ın öyle biri olduğundan emindi.

Ama ben yapamazdım. Savaş sırf kendi haklılığını göstermek için onca insanın canını düşünmeden feda etmişti ama ben kendi yaşayamadığım hayatımı sürdürmek için kimsenin hayatına son veremezdim.

Direksiyona öfkeyle vururken hıçkırdım. Bora üzülürdü. Bora çok üzülürdü. Benden güçlü değildi biliyordum.

Öyle görünüyordu ama ikimizi de etkileyen bir olayda moral veren taraf ben olurdum. Dışarıda beni arkasına çekerdi ama evimizde kollarımın arasına girerdi.

Ah bir de babam vardı. Beni hayatından çıkartıp kızı olmadan devam eden babam. Mutluydu büyük bir ihtimalle. Benim mutluluğumu o kadar sömürmüştü ki mutlu olmaması imkânsızdı.

O üzülür mü emin değildim. Ne komikti ki babamın vereceği tepkiyi bilmiyordum. Herkes üzülür, demez miydi? Her baba evladını kaybettiğinde üzülmez miydi?

Hıçkırarak ağlarken izleyicilerin olduğu alanı geçmiştim bile. Sona yaklaştığımızı belli eden bağırtılar yükseliyordu sunucudan. Herkesin dikkatli olmasını söylüyordu. Fren tutsa bile uçurumda duramayacak kadar beceriksizken benim frenim bile tutmuyordu. Gözlerim dolu olduğu için görüşüm bulanıktı. Zaten göremediğim için gözlerimi kapattım. Görmemek bazen en güzeliydi. Göreceğin şey karanlıktan daha kötüyse.

Alanı geçmemize rağmen izleyicilerin bağrışlarını hâlâ duyabiliyordum. Uçuruma metreler kaldığını söylemişti sunucu. Arkamda araba var mı bilmiyordum. Ama önümde olduğunu görmüştüm gözlerimi kapatmadan önce.

"Artık durmaya hazırlanmalısınız," dedi sunucu. Tek yaptığım başımı direksiyona yaslamaktı. Hazırdım şimdi.

Araba sarsıldığında başım geriye savrulup, tekrar direksiyonla buluştu. Acıyla inlerken elimi alnıma götürmek istiyordum ama ellerim hava da savruluyordu ve sonrasında çıkan hava yastığı önümü doldurdu.

Hissettiğim gürültü, duyduğum gürültüden daha fazlaydı. Gözlerimi açmaya korkuyordum ama ne olduğunu da biliyordum. Arabanın ters dönmesiyle vücudum sertçe arabanın tavanıyla buluşurken çığlık atmak yerine bekledim. İzleyicilerin çığlıklarını duyar gibiydim. Benim yerime de çığlık atıyorlardı, onların yerine de can acısı çekiyordum.

Burnuma duman kokusu doluyordu ve vücudumdan akan kanın sıcaklığıyla çevremdeki alevlerin sıcaklıkları iyi anlaşmıştı.

Biraz önce duyduğum gürültünün yanında sessiz kalan sesten sonra vücuduma hava akın etti. Saçımı savurup, kabartan rüzgârın varlığını aslında sevdiğimi fark ederken ölü olup olmadığımı merak ediyordum. Duyuyordum, hissediyordum ama hareket edemiyordum. Gözlerimi açamıyordum gerçi açmak da istemiyordum.

Vücuduma dolanan güçlü kollar beni çekerek arabanın altından çıkardı ve etraftaki sıcak alevlerden sonra sırtımın soğuk taşlara değmesi gözlerini güneşe açmak gibiydi. Önce rahatsız oluyordunuz ama sonra iyi geliyordu.

Bu his fazla sürmemişti çünkü havaya kaldırıldığımı hissetmiştim. Başım birinin göğsüne yaslanırken kollar vücuduma sarılmıştı. Kollarım, güçlü kollara sürterek serbest kaldı ve havayı savurarak iki yanıma düştü. Başımsa onları ayıplarcasına birinin göğsüne yaslanmıştı. Ve düşmeye de niyeti yoktu.

"Neden pişman olmamı sağlıyorsun? Neden sanki herkesin hayatını mahvetmiş kişi değilmişsin gibi bakıyorsun," diye fısıldadı acı dolu bir ses. "Kimsin sen?" Yüzüme fısıldayışı, rüzgârdan daha büyük bir etki bırakmıştı. *Savaş.*

"Neden kendini kurtarmıyorsun?"

Kendimi kurtarmamıştım. Çünkü kurtardığım takdirde insanlar ölecekti. Belki çoğu zarar görecekti ama o hızla çarptığımda kesinlikle birkaç kişinin öleceğini biliyordum. Savaş da buna şaşırıyordu. Kumsal neden başkasını düşünüyordu ki?

"Ve neden seni kurtarıyorum?"

Bir gürültü mahvetmişti hayatımı. Şimdi yine aynı gürültü kurtarıyordu bedenimi.

Bölüm 24

"Onu özledim!" diye bağırdım küçük bedenimden çıkan büyük cümleler ile.

"Ben de özlüyorum. Onu tanıyan herkes özlüyor."

"Neden izin vermiyorsun o zaman?" Biraz önceki bağırmamın aksine kısık çıkmıştı sesim. Yaslandığım duvar da bana olan desteğini bırakmıştı. Duvara sürtünerek yere oturdum ve ellerimi yüzüme yasladım.

"O gitti Derin. Senin gidemeyeceğin bir yere gitti."

"O değil!" diye mırıldandım. "Annem... Ve ben niye gidemiyorum?"

Elini saçlarımda hissettiğimde tedirgin olup gerilemeye çalışsam da biraz önce bana destek olmayan duvar, babama yardım edercesine izin vermedi uzaklaşmama. Yumuşak dokunuşları her zamanki sert dokunuşlarını sorgulatıyordu. Ya onlar yalandı ya da bu dokunuşlar.

"Çünkü o sen gitme diye gitti."

"Neden annemden bahsederken hiç 'annen' demiyorsun?" Ağlamıyordum çünkü cümlelerim fazlasıyla ağlıyordu. Acı çekermiş gibi söylemiştim. Zaten acı çekiyordum. Sadece ben mi biliyordum annem olduğunu? Sadece ben mi hatırlıyordum?

"Çünkü o sen gitme diye gitti," diye tekrarladı ve ellerini okşadığı saçlarımdan çekti. Anında boşluğa düşerken bacaklarımı kendime çekip sıkıca sarıldım. Başka sarılacak kimsem yoktu benim.

Kapının kapanma sesiyle hıçkırıklarımda sıra sıra bağımsızlıklarını ilan ettiler. Dediklerini anlayamayacak kadar

küçüktüm o sıralar. Benim tek sorunum annemin yanına gitmek istememdi. Ama gidemeyeceğimi söylüyordu. O kadar uzak mıydı sahi? Yaşıtlarım öğretmenin diğer gün öğreteceği harflere çalışırken ben sessiz ağlamaya çalışıyordum. Biliyordum ki birazdan yine gelecekti ve susmamı söyleyecekti. Sessizliğine ağlayacaktım, hıçkırıklarım artacaktı. Bu sefer bağırarak tekrarlayacaktı ve ben de gürültüsüne ağlayacaktım. Sinirlenecekti. Çok sinirlenecekti. Ve beni üzecekti. Yine. Yine.

"Derin! Uyan güzelim sadece kâbus..."

Nefes nefese gözlerimi araladım. Gözlerimin ilk durduğu durağın sıcak kahverengilerde olması şansımdı.

Dudaklarımı birbirine bastırıp dolu gözlerimle gözlerine baktığımda hiç beklemeden beni kolları arasına aldı. "Derin..." diye fısıldadı kulağıma doğru. Ellerini saçlarımda dolaştırması bana rüyamı anımsatmıştı.

Ben de kollarımı Bora'ya doladım ve yüzümü boynuna sakladım. Bir gökdelenden daha büyüktü burası. Daha güvenliydi ve dışarıdan daha çok soyutluyordu.

"Yeter. Bitti artık. Kimliğe de başlarım, intikamına da."

Başımı hızla onaylamazca salladığımda belimdeki ellerini boynuna götürdü ve sardığım ellerimi alıp parmaklarımızı kenetledi. Başını geriye çekip gözlerime baktığında hâlâ başımı onaylamazca sallıyordum.

"Hastanedesin Derin. Fark ettin mi? Şu koridordan geçen kişi, popoma iğne yapan kadına benziyor, birazdan bütün gün boyunca uğrayıp duran, kırklarında olmasına rağmen benden karizmatik duran bir doktor gelecek ve sinirimi bozacak hareketlerde bulanacak. Ha. Unutmadan, şu yanındaki iğnelerde seni günlerce uyutan şeyler. Has-tane-de-sin! Eğer söylediğime karşı gelmeyi düşünüyorsan o iğneyi tekrar yemek zorunda kalacaksın Derin."

"Bora..." diye mırıldandım gözlerimi dizime yasladığı kenetlenmiş ellerimize indirirken. "Bana ve benim gibilere

yaptığı her şeyin kanıtını ortadan kaldırmış. Sadece ben değil, bir sürü bildiğim kişi daha onun yalanları yüzünden mahvolmuş hayatını yaşamaya devam ediyor şu an. Şimdi ben bu kadar yakınken vazgeçersem sadece kendi hayatımdan vazgeçmiş olmam."

Sırf beni kurtardığı için neredeyse evine ekmek bile götüremeyecek hale gelen Ahmet abi geldi gözlerimin önüne. Tek suçu iyi birisi olarak kötüyle karşılaşmasıydı. Çocukları vardı, bir ailesi vardı ve onların hayatının ne hale geldiği muhtemelen şu an ofisinde viskisini yudumlayan Cenk Süren'in umurunda bile değildi. Ama benim umurumdaydı.

"Mantıklı değil!" deyip ellerini çekti ellerimden. Hastane yatağından kalktığı gibi bir iki adım gerileyip saçlarını çekiştirdi. Kızgın ve üzgün görünüyordu. Muhtemelen beni hem boğmak istiyor, hem de kollarının arasına almak istiyordu.

"Seni öldürecek!" diye bağırdıktan sonra isterik bir kahkaha attı. "Seni öldürecek," Ellerini saçlarından çekip hızlı adımlarla bana yaklaştı ve hastane yatağının yanında diz çöktü. Elleri yanaklarımı bulurken kızarmış gözlerini gözlerime dikti.

"Bırak."

"Bora," dedim yorgunlukla. Acımayan yerim yoktu ama burada Bora'ya dert anlatmaya çalışıyordum. Gerçi uzanıp dinlenmektense onunla konuşmayı yeğlerdim. Kim bilir kaç gündür yapışmıştım o yatağa.

"Ayrıca şimdi bırakırsam, bu şehirden gitmek zorunda kalacağım. Ve..."

"Ben de seninle gelirim," dedi hemen. Birazcık bile kararsız değildi. Gelirdi, biliyordum.

"Sorun ettiğim buradan gitmek değil, eski hayatıma dönmek."

Elleri yanaklarımdan boynuma kaydı mutsuzlukla. Elleri boynumdan da kaydıktan sonra başını dizlerime yasladı. Ellerim hiç beklemeden saçlarını buldu. Üstelemelerine

devam etmeden öylece yerde diz çökmüş ve başını dizlerime yaslamış bir vaziyette duruyordu. Önümüzdeki günlerde konuyu belki yeniden açacaktı ama bugün sözünü bile geçirmeyeceğini biliyordum.

İç çektim. Komikti ki burada tehlikeden tehlikeye atladığım Kumsal'ın hayatı bile Derin'in hayatından daha güzeldi. En azından yaşıyordu. Derin'se hayatını kaybetmiş ve hatta intihar etmeye çalışmış bir kızdı. Parmaklarım Bora'nın yumuşak saçlarında gezinirken başımı eğdim ve yüzünün gözüken yarısına bakıp gülümsedim. Gözlerini sıkı sıkı kapatmıştı. Kirpiklerinin yaşlı olduğunu görüyordum. Bana bir şey olduğu için üzülüyor, daha da olacağından korkuyordu.

Bir anda başını kaldırdığında yerimde sıçradım. "Ah o iğneleri şimdi böğrüme saplayacağım. Burada günlerce yoğun bakımda olan bir kız var ve ben onu oturtup başımı yaslıyorum." Ben hafif bir tebessümle onun kendine beslediği siniri dinlerken susup kaşlarını çattı.

"Bak hâlâ bakıyor. Yatsana kızım. İlla ittireyim mi?"

"Tamam tamam," deyip güldüm. Geriye doğru yavaşça uzanırken birkaç yüz buruşturmakla kurtulmuştum ama tam olarak uzandığımda ve gözüm tavana kaydığında göğsüm kalktı, ağzımdan bir acı iniltisi yükseldi.

"Ayak bileğim..." diye mırıldandım.

Endişeli bakışlarla elimi tuttu. "Çok canın yanıyor mu? Arabanın çevresindeki alevler yüzünden biraz yanmış."

"Hayır," dedim gülümsemeye çalışarak. Ölürsem yalandan ölürdüm. Çakmağı tutuyorlarmış gibi yanan bileğime rağmen kendimi sıktım ve renk vermemeye çalıştım. Mimiklerimi kontrol etmem sorun olmuyordu ama Bora'nın beni bu kadar tanıması sorundu işte. Ne yalan söyleyebiliyordum ne de şaka yapabiliyordum. Hemen 'O gözleri biliyorum' diyordu.

"Ölümden döndün hâlâ yalan söylüyorsun. Senin şu anda tanıdıklarını arayıp haklarını helal etmelerini istemen gerekiyordu."

Koridora bakıp duruyordu. Başıma bir doktor sarmasını istemiyordum ama canımın yanmaya devam ettiğini anladıkça doktordan vazgeçmeyecekti. Oysa tek istediğim gözlerimi kapatıp, böyle yıllar sonra Savaş öldüğünde açmaktı.

"Bora benim çok uykum var," dedim yalandan esneyerek. Esnemem acıyla inlemeye dönmeden önce dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Uykun yok. Sen uykun olduğunda değil sıkıldığında esnersin ki esnemen de sahte zaten."

Dudağımı büzdüm. Ben 'Kızım' diyen erkeğe bile yadırgamadan inanacak kadar umursamaz olan çocuğu bile kandıramayıp Savaş'ı kandırabiliyorsam ya bu işte bir terslik vardı ya da Savaş tam da düşündüğüm gibi ahmaktı.

"Neyim gerçek ki?" diye sordum alayla. İsmim, görüntümün en can alıcı kısmı, dövmem, geçmişim, geleceğim, beni tanıyan ve Kumsal'ın tanıdığı insanlar. Hepsi bana sahteydi.

Başını bana çevirip gülümsedi. "Cadılığın."

Gözlerim kısıldı. Doğrulmaya çalıştım ama yapamadığımda rezilliğimle tekrar başımı yastığa yasladım. "Sana ulaşamadığıma dua et," dedim korkutucu olmasını umduğum sesimle. Daha çok, gülünç çıkmıştı.

"Ben gidip doktor bulacağım. Sen de... Aslında bir şey söylememe gerek yok. Zaten kıpırdayamıyorsun." Ona orta parmağımı gösterdiğimde hâlâ yeterince kıpırdayabildiğimi anladı.

Kahkaha atıp eğildi ve dudaklarını alnıma yasladıktan sonra ellerini yanaklarımı bulurken gözlerime bakabilecek kadar doğruldu. "Yüzün kızaracaksa, hareket çekmemelisin."

Gözlerimi devirsem de yüzümde bir gülümseme belirmişti. Ellerini yanaklarımdan çekip kapıya döndüğünde elini yakaladım ve onu durdurdum. Gözleri tekrar bana

döndüğünde sıcacık kahverengilerini gördüğümde bir an için omzum düştü ama sormasam da yapamazdım.

"Babamın haberi yok değil mi?" Tam da beklediğim gibi parlamasını kaybetti gözleri. Saklayamadığı, saklamaya da çalışmadığı bir üzüntü gösterdi mimikleri.

"Bilmesi gerektiğini düşündüğüm için aradım."

Sessizce yutkundum. Elini bırakıp ellerimi iki yanımda yatağa yasladım. "Burada mı?"

Dudağını ısırdıktan sonra başını onaylamazca salladı. "İşleri varmış ama yılbaşında burada olaca..."

"Sorun değil. Hadi git bana doktor bul," dedim konuyu değiştirerek. Şaşırmamıştım ama insan şaşırmak istiyordu işte.

Bölüm 25

"Boğaç iyi yani?" diye sorduğumda başıyla onayladı. Yarışta Boğaç da vardı ve kaza yapanlardan birinin o olmamasını ummuştum. Hafif yaralananlardan ya da benim kazamı görüp duranlardan biri olmalıydı.

"İyi ki de iyi," dedi gazetenin spor sayfasını okurken. "Ona ihtiyacımız var. Oyun sırası sende." Memnun değildi bu durumdan, biliyordum. Beni ikna edemediği için de üzerime daha fazla titremeye başlamıştı. Ölümden dönmüştüm tamam ama bir de o beni ölümden döndürüyordu. Eve taburcu edildiğimden beri bana içirtmediği babaanne tarifleri kalmamıştı. Kafasına göre bir sürü şeyi karıştırıyor, kendi içiyor beğenmezse 'Sağlıklı bu' deyip bana içittiriyordu. Aslında mantıklıydı. Sağlıklı olan çoğu şeyin tadı kötüydü.

Toparlanmam birkaç haftamı almıştı ve Savaş da son oyunundan sonraki yıpranma payımı hesap etmiş olsa gerek bu sürede hiç karşıma çıkmamıştı. Cenk Süren gelip gidip çiçeklerini ve geçmiş olsun dileklerini iletiyordu ama bir tarafını da yırtsa hayalindeki gibi Kumsal Karam'ı yanına çekemeyecekti ve karşımda ezilmeye devam edecekti. Umarım yapabilirsem kendi ağzından itirafı alana dek. Bunun uğruna uğraşırken en son neredeyse ölecektim ve bu hayatımı kazanmaya çalışırken direkt kaybetmek üzereymişim gibi hissettiriyordu.

Şimdi de gündüz saati olduğu için boş ve sadece çalışanların temizlemek ve akşama hazırlanmak için bulunduğu barda bir masaya kurulmuş kahve içerek gazetelere bakıyorduk.

"Uçurumdan yuvarlanırken öleceğimi sanmıştım."

"Uçurumdan yuvarlanmadın ki."

Bana bakmak yerine spor sayfasındaki toplara bakmayı yeğlediğine mi kızayım, konuşmasındaki rahatlığa mı bilemedim. Arkama yaslandım ve dudağımı kemirmeye başladım.

"Ya nereden yuvarlandım Bora?" dedim ters ters. Resmen havada dönmüş tavana yaslanmıştım. Gerisi boşluktu ve hiçbir şey hatırlamıyordum. Ama uçurumdan yuvarlandığıma emindim.

Bora sonunda ilgisini bana verip alayla baktığında dudağımı büzdüm. Yani, neredeyse emindim.

"Uçurumda durmayı başarabilen bir arabaya çarptın. Sen dağdaki alt yola düştün, yuvarlanan o arabaydı. Açıkçası yarışı kazanmak için durmaktan çok seni kurtarmak için durmuş gibiydi."

Sanki mahalledeki kavgayı anlatırmış gibiydi. Bu kadar rahat olması benim tedirginliğimi arttırıyordu. Ellerimi ağzıma yasladım ve gözlerimi hızla kırpıştırdım. "Ölmedi değil mi?"

Sorum çaresizdi. Sorum yalnızdı. Sorum üzgündü. Babama 'Nerede?' diye sorduğum zamanları hatırlatıyordu. Başını onaylamazca salladığında ellerim ağzımdan düştü ve kucağıma yaslandı. Nefesimi dışarı üfledim ve gözlerimi kaçırdım.

"Adam ölseydi bana söyler miydin?" dedim hemen gözlerimi ona çevirerek. Dediği her şeye hemen inanıyordum ama bazı şeyleri beni korumak içinde gizlemişti zamanında. Yine de bir refleks gibiydi ona güvenmek. Bora söylerdi ben onaylardım işte. Hipnoz olmak gibiydi. Onun söylediği benim inanacağım şey olurdu.

"Açık konuşmak gerekirse, hayır."

Gözlerimi irice açtım ve ellerimi masanın üzerine yaslayıp masaya yaklaştım. "Adam öldü mü ölmedi mi Bora?"

"Ya ölmedi," deyip kalktı ve bana cevap verme fırsatı vermeden elimden tutup beni de kaldırdı. "Tipi biraz kaymış ama yine de ölmedi."

"Kim, Kumsal mı?"

Sesin geldiği yöne dönerken Bora elini elimden çekip belime koydu ve sahiplenircesine kendine yasladı. Savaş'ın yeşilleri ikimizde de alayla geziniyordu. Yüzündeki sırıtış keyifli olduğunu gösteriyordu. Beni öldürecek gününde gibiydi.

"Çünkü o uçurumdan yuvarlanıp ölmesi gerekiyordu ama sinir bozucu görünüşüyle hâlâ aramızda."

En çok o sevinirdi herhalde Kumsal'ın öldüğüne. Derin'in öldüğüneyse... Hiç kimse sevinmezdi. Ama Bora'dan başka kimsenin de üzüleceğini sanmazdım. Hiç değilse Kumsal'ın öldüğüne üzülecekler olurdu.

Bora'nın sahiplenme alanından çıktım ve Savaş'ın karşısına dikildim. Bora'nın gerilen vücudunu görmesem de hissedebiliyordum. Biraz uzağımızda duvara yaslandı ve bizi izlemeye başladı. Başımı hafifçe kaldırdığımda buz mavilerime dikti benim yanımda canlı kalan ama Bora'nın yanında donuk kalan yeşillerini.

"Dert ettiğin şeye bak. Haftaya bir daha yuvarlanırım, sorun kalmaz," dediğimde Bora'ya bakarken düz bir çizgi halini almış dudakları tekrar kıvrıldı. Sırıtmıyordu. Gülümsemek de sayılmazdı aslında. Ona özgü bir... Mimikti. Dudakları böyleyken gözlerinin soğuk bakışları orantısızdı.

"Beni çağırmayı unutma," dedikten sonra yanağımı sıktı. Gözlerimi kısarak bu hareketini izlerken yüz ifademe gülecekmiş gibi olsa da toparladı. Barın çıkışına yöneldiğinde iki saniye konuşmak için buraya neden geldiğini sorgularken bana doğru dönüp "Ha bu arada..." dedi.

"Sanırım yarın öleceğiz. Biraz yaramazlık yapmış olabilirim," dedikten sonra ellerini deri ceketinin ceplerine yerleştirip topuklarının üzerinde ileri geri sallandı. Bu

hareketiyle yaramaz bir çocuğu andırıyordu. Annesinin biblosunu evde top oynarken kıran ve açıklamaya çalışan küçük bir oğlan çocuğu.

"Kumsal'la ne alakası var?" diye sordu Bora.

"Şu alaka ki, olaya belki de o saatlerde evinde süt içen Kumsal'ı da karıştırdım."

"Çünkü?" deyip tek kaşımı kaldırdım. "Çünkü ibnelik beleş."

Gözlerimi devirdim. Savaş başını yana eğip sırıttı ve gözü boynumda takıldı. Saçlarımı öne doğru atma gereği duydum. Dün Bora sahte dövmeyi artık yenilemem gerektiğini söylediğinde üşenmek yerine onay vermeliydim belki de. Biraz silikleşmeye başlamıştı. Birkaç saniyede bunu fark etmemesini umdum ve ben de başımı yana eğdim.

"Ne yaramazlık yaptığın umurumda değil ama Kumsal'ı hiçbir olaya karıştıramazsın."

Savaş'ın ilgisi Bora'ya kayarken başını geriye atıp kahkaha attı. "O kısmı çoktan geçtim ben kardeşim."

Savaş'ın alayla söylediği cümleye takıldı kafam. Kardeşim... Savaş'ın bir kardeşi olması ihtimalini garipsemiştim. Daha doğrusu Savaş'ın bir aileye sahip olma ihtimalini. O yanında taşıdığı ızbandutları kendi hayatı için boşa atar, uzağında olanlaraysa kendi zevki yüzünden zarar verirdi. Kendi istekleri yüzünden. Bir ailesi olma ihtimali, birilerine değer verme ihtimali demekti. Ve Savaş'ın değer verme yeteneğine sahip olduğunu sanmıyordum.

Bora'nın neredeyse öleceği o lanet mekânda olduğumuz gün söyledikleri geldi aklıma. Savaş zamanında birine ya da birilerine değer vermişti.

Bora sinirle öne atıldığında kolundan tutup geri çektim ve ben öne doğru birkaç adım atıp Savaş'a diktim gözlerimi. "Neye karıştırdın?"

"Adamlarımla bir mekânı bastım. Silahım resmen ziyafet çekti. Sonra o mekânın sahibinin götünde gezindiği bir

adam var. Benden hesap sordu, ben de baktım ölüyorum direkt seni attım ortaya."

Yüzümü ekşittim. "Senden benim istediğimi söyledin değil mi?"

Dudağını büzüp başıyla onayladı. "O da benim ölme tarihimi bir gün uzattı, eyvallah iyi adam," dediğinde neredeyse gülecektim. Öleceğinden bahsediyordu ama hâlâ dalga geçmeyi başarabiliyordu.

Benim de öleceğimden bahsediyordu ama benim rahat olmam çok başkaydı. Tek yapacağım şey o adama benim söylemediğimi, söylemek olacaktı ve sonra Savaş'ın ölümünü izlerdim. Bir daha onu kurtarmayacaktım. Kendimi de yakmayacaktım. Kafasına göre mekân basıyorsa, kafasına da silah basılmasına hiçbir şey diyemezdi. Ondan nefret ediyordum ve bana verdiği her zararda bu nefretim artıyordu. Dün beni uçurumdan düşebileceğim bir arabada terk etmişti ve birileri tarafından kurtarılmasam şu an ölüydüm. Ama bu onun umurunda bile değildi.

"Savaş biliyorsun seni severim ve ölmeni hiç istemem. Ama ölmen için elimden geleni yapacağım," deyip sırıttım ve Bora'nın elinden tuttum. Mekânın çıkışına doğru yönelirken yüzümde hâlâ bir sırıtış vardı.

"Beni yalanlayamazsın çünkü sana bir şey deme fırsatı vermeyecek. Merih Yakın, tanırsın."

Omzumun üzerinden ona baktım. "Öleceksin ve derdin benim de ölmem mi?"

Omuz silkti ve deri ceketi ceplerindeki elleriyle kaldırdı. Büyük elleri neredeyse bütün cebini kaplıyordu. "Hayır. Belki o seni öldürürken kaçabilirim." *Güzel plan...*

"Yarın gelmeyeceğim Savaş. Canıma susamadım. Ve senin ölmen de umurumda değil."

Bana attığı soğuk bakışla gerilemek istesem de başımı dikleştirdim. Korkarken daha cesur gözükmek zordu. "Ama benim umurumda."

"Herkesin ölmesi umurundadır.," diye mırıldanmamı kesti. "Benim ölmem değil, senin ölmemen umurumda. Ya yarın gelip benimle ölürsün ya da benimle yaşarsın veya yarına kadar ben seni öldürürüm ve yarın da kendim ölürüm."

Ölümden bu kadar rahat konuşması garipti. Eğlenceliydi aslında Savaş. Savaş'la konuşurken onun dudakları kıvrıldıkça benimkiler de kıvrılıyordu. Bazı zamanlarda onunla ilgili bildiğim şeyleri unuttuğumda eğlenilecek, sevilecek biri gibi duruyordu ama öyle değildi işte. Ayrıca ölüp ölmememin umurunda olduğunu söylemişti. Muhtemelen ölmem kısmı umurundaydı. Ölmememe için bir çabasını göremiyordum.

Ters bir şekilde ona bakarken olduğum yere ilerlemeye başladı. Ardımdaki kapıdan çıkmak için yanımdan geçerken elini belime koydu. Vücudumu kendine döndürdü ve bir adım atıp elini de belimden çektikten sonra ilerlemeye devam etmesine kadar olan o kısacık sürede kulağıma eğildi ve fısıldadı.

"Ölmeyeceğiz. Sadece *bana güven.*"

Bakışlarım onu takip ederken kapıdan çıkmadan önce tekrar bana baktı. "Ama ben olsam güvenmezdim," diye ekledikten sonra kapıdan çıktı ve gözden kayboldu. Dokunuşu artık belimde değil zihnimdeydi. Boynuma üflerken ki fısıldayışıysa söyleyip de kapıdan çıktığından beri tekrar tekrar kulağıma geliyordu. Ona güvenmemi söylemişti. Kendisi olsa güvenmeyeceğini söylemeden hemen önce. Savaş herkesi kolunun altına alacak kadar güçlüydü çünkü kimseyi de karşına almaktan çekinmezdi. Bora'dan mı gizliyordu yoksa daha fazla etki bırakmak mı istemişti bilmiyordum ama kulağıma fısıldamıştı. İki kelimeydi. İki kelimeydi işte ama bir hafta kadar önce beni uçurumdan yuvarlanacak bir arabada bırakan da 'Bana güven' diyen de aynı kişiydi.

Bölüm 26

Eyelinerın göz kapağıma bulaşan kısmını baş parmağımla silerken lavabonun kapısı açıldığında dudağımı büzdüm ve eyelinerı çantama atarken "Kapıyı çalmadınız," dedim. Pekâlâ tehlikeli bir adamın adamları olabilirlerdi ve birazdan kollarıma yapışıp beni arabaya sürükleyecek de olabilirlerdi ama kurallar vardı değil mi?

"Siz mi ilerlemek istersiniz yoksa size eşlik edelim mi?"

Eşlik etmenin anlamını çok iyi bildiğim için çantamı omzuma astım ve gülümseyerek onlara döndüm. "Yolu gösterirseniz, kendim ilerleyebilirim."

Gözlerinin mavi tonunun hakkını veremiyordu bakışları. Mavi özgürlüğü temsil etmez miydi? Kuşun gökyüzünü, dalgalanan denizi? Oysa bu adamda altın kaplamalı odaya konulmuş, boş buzdolabı gibi durmuştu bakışları.

Hiç de buzdolabını andırmayan vücudunu gererek kaldırdı kolunu ve yolun sol kısmını gösterdi. Tanımadığım adamların yanından tanımadığım bir yola adım atarken fazlasıyla rahattım. Bara adımımı attığım an arkamda olduklarını biliyordum çünkü. Akıllılık edip polisi aramak yerine, bari öleceksem güzel öleyim diye düşünüp lavaboya gelmiştim.

"Savaş'ı çoktan öldürmüşsünüzdür inşallah?" İki yanımdan ilerleyen adamlara sırayla baktım. Hemen yanımda olan, mavi gözlerini yadırgadığım adam ileri bakarken "İkinizi ayırmayalım dedik," dediğinde dudağımı büzüp önüme döndüm. Açıkçası, pek iyi dememişlerdi.

Barın arkasından çıkarken merdivenlerin altına saklanmış kedicik çıkardığımız gürültüyle kaçıştı. Ona göre,

kendisi de gürültülüydü belki de. Onu duyamayacak kadar büyüktük. Ne var ki duymak büyüklükle alakalı olmuyordu çoğu zaman. Bağırsam sesimi duyuramayacağım zamanlarda bir fısıltı yetiyordu gözlerin üzerime çevrilmesine. Sesinin ne kadar güçlü çıktığına bağlı değildi. Kimin söylediğine bağlıydı. Derin bağırıp çağırırken kimse dönüp dinlememişti. Kumsal'sa konuşsun diye ağzına bakıyorlardı.

Siyah Mercedes'in yanına geldiğimizde adam incelik (!) edip kapımı açtı. Eğer bugün ölmezsem falan onu bir kahve içmeye davet etmeliydim. Benim bütün düşüncelerimi sonlandırarak beni arabanın içerisine ittirdiğinde kahve planları da suya düşmüştü. Kapıyı sertçe kapattığında koltuğa yaslandım ve bakmamış olsam da varlığını hissettiğim Savaş'a "Nasıl gidiyor?" diye sordum.

Ayağını dizinin üzerine attı ve koltukta yayılıp kolunu omzuma attı. Kolu normalde olduğundan daha ağırmış gibi koltuğa sinmiştim. Neden atmıştı ki şimdi kolunu omzuma?

"Koltuklar deridenmiş. Yoldayken de öndeki moruktan Power fm açmasını isteyeceğim. Eminim beni kırmaz."

Savaş'ın 'Moruk' olarak nitelendirdiği şoför dikiz aynasından aynanın hakkını vererek Savaş'ı dikizledi. Dirseğimi yavaşça Savaş'ın karnına bastırdım. "Ölecek bir insana göre çok konuşuyorsun," diye fısıldadım hâlâ bizden gözlerini almamış şoföre bakarken. Birini bekliyor olmalıydı çünkü hâlâ arabayı çalıştırmamıştı. Ne ironiydi ki Savaş da ben de kaçmaya çalışmıyorduk. Biliyordum ki kaçmaya kalkışsak şu anda bize ters bakışlar atan adam kapıyı açamadan biz eve varırdık ama çevrede bir sürü adam daha vardı.

Ya ölecektik ya ölecektik. Hayatım ne de güzel olmuştu böyle.

"Öleceğim için çok konuşuyorum. Bu arada sol gözüne daha uzun kuyruk çizmişsin," dediğinde elimi hemen göz altlarıma getirdim ama gözüme dokunmaya cesaret

edemedim. Hadi ama aranızda kaç kişi eyelineri bakmadan silebiliyor? Bakışlarımı moruğa, ay aman, şoföre çevirdikten sonra "Dikiz aynanızı kullanabilir miyim?" diye sordum şirin çıkarmaya çalıştığım sesimle.

"Yok ebenin ebesi."

Savaş'ı takmadım ve kolunu omzumdan ittirip koltukta öne doğru kaydım. Ellerim öndeki iki koltuğun baş yaslanan yerlerini kavrarken "Eyelinerımı düzeltmeliyim," diye sızlandım. Adam gözlerini cama çevirdi ve düğmeye bastı. Cam inerken başını dışarı sarkıtıp "Ne zaman gidiyoruz?" diye seslendi. Dolaylı olarak bana 'Kapa çeneni' diyen adama gözlerimi kısarak baktım ve arkama yaslandım. Kollarımı kavuşturduktan sonra şoförün seslendiği adamın arabaya binişini izledim. "Gençler heyecan var mı heyecan?" diye sordu alayla başını arkaya çevirip bize bakarken.

Savaş ona hareket çekti. Bense sadece gözlerimi devirmekle kalmıştım. Hiç kimse normal değildi. Adam elini koltuğa yaslayıp arkaya doğru yaklaştı ve Savaş'ın gözlerinin içine bakarken "O elini alırım koçum," dedi. Savaş'ın sadece elini almakla kalmamalıydı. Böyle başlamışken vücudunun her parçasına uğramalıydı.

Savaş bacağını attığı dizinden çekip dirseklerini dizine yasladı. Adam gibi bir yerden destek alma gereği duymadan öne doğru yaklaştı. Zaten neye ihtiyacı vardı ki bir şeyler yapabilmek için? Kendi başına destek alınan şeydi ama sadece kendisi yararlanıyordu bundan.

"Komple seni almamı istemiyorsan önüne dön, götünü koltuğa yasla," dedikten sonra sanki biraz önceki cümleler ona ait değilmiş gibi sırıttı. Sırıttı mı demiştim? Adam susup kaldığında Savaş memnuniyetle arkasına yaslandıktan sonra tekrar bacağını dizinin üzerine attı ve bakışlarını cama çevirdi. Mavi gözlü hâlâ adını bilmiyorum- adamın arabadan inip Savaş'ı yumruklamasını ummuştum ama önüne döndü ve Savaş'ın da dediği gibi kalçasını koltuğa

yasladı. Adamın başıyla onaylamasıyla arabayı çalıştıran şoför yaşından beklenemeyecek bir hızla sürünce tırnaklarımı koltuğun derisine geçirdim. Bu yaşta camiye gitmeliydi, martılara simit atmalıydı, eşiyle mahalle dedikodusu yapmalıydı ama arabayı böyle sürmemeliydi. Sürmemeliydi yani.

Savaş kolunu omzuma attığında ürkmüştüm. Bakışlarımı ona çevirdiğimde hâlâ dışarı baktığını gördüm ve ben de önüme döndüm. Neden yaptığını, neden yapmasına izin verdiğimi bilmiyordum ama hızlanan kalp atışlarımı azaltmıştı. Deri koltuk Savaş'tan çok daha cazip geliyordu gözüme ama hiç değilse şu lanet adam lanet arabayı yavaşlatana kadar sesimi çıkarmayacaktım. Hem deri koltuklarını tırnaklayıp yırtarsam muhtemelen gideceğimiz yere varmadan beni trafik lambasının yerine takarlardı.

Araba yavaşladığında Savaş da kolunu omzumdan çekmişti. Yüzündeki ifadeyi seçmeye çalışıyordum ama 'İfade' derken bile düşüneceğim kadar boştu suratı. Ne çatıktı kaşları, ne de öfkesizdi gözleri. Ben Savaş'ı böyle tanımıyordum. Ben Savaş'ı tanımıyordum aslında. Ama bana kendini gösterdiği süre zarfında onu hiç bu kadar boş görmemiştim. Boş olduğunu düşünmekle yüz ifadesinin boş olduğunu görmek çok ayrıydı sonuçta.

Adam inip kapımı açtığında paltomu da üzerime giydirecek mi diye merak etmiştim. Çılgın düşüncelerim yanımda paltomun olmadığını fark etmemle sonlanmıştı. Ben arabadan indikten sonra adam kapıyı kapatacakken Savaş'ın sesiyle açıp başını kapıdan içeriye soktu ve Savaş'a baktı.

"Benim de kapımı yavşak adamlarınızdan birine açtırtsanız diyorum."

"Elin kolun yok mu? Aslında, biraz sonra mekâna gireceğimizde muhtemelen elin kolun kalmayacak."

Savaş'ın yüzünde gördüğüm sırıtış, yüzünü boş gördüğüm o saniyelerin değerini fark ettirdi bana. Nasıl yapıyordu

bilmiyordum. Yıllarca ayna karşısında çalışsam böyle bir sırıtışa sahip olamazdım sanırım. Sırıtıyordu ama sırıtan bir insanı yanına koysanız sadece Savaş'a ait yeni bir tabir bulma isteğiyle dolardınız. Neydi gerçekten onunkisi?

"Şu anda mekânın dışındayız ve hâlâ elim kolum var yapram."

Savaş'ın güzel sözlerinden sonra adam arabanın etrafında dolandı ve Savaş'ın kapısını açtı. Savaş ağır bir şekilde arabadan indikten sonra bakışlarını çevreden alıp adama çevirdi ve omzunu sıktı. Adamın gözleri irileştiğinde bunun dostça bir sıkış olmadığını anlamıştım. Meraklı gözlerle şoföre baktım ama adama yardım edecekmiş gibi gözükmüyordu.

"Araba da arabaymış ha," dedi çenesinin ucuyla arabayı gösterdikten sonra. Bakışları bana dönerken aynı anda parmakları gevşedi ve elini adamın omzundan çekip olduğumuz yere ilerlemeye başladı. Adam, Savaş'ın elini çekmesiyle nefesini dışarı üfledi ve kapıyı kapatıp kendi omzunu sıvazladı. O iri yarı adam bile Savaş'a karşı ses çıkaramıyorken benim Savaş'a kafa tutmam mantıksız ve sağlıksızdı.

Savaş yanımıza geldiğinde şoför de arkasını döndü ve mekâna ilerlemeye başladı. Gri geniş mekânın sürmeli kapısı her adımımızda biraz daha açılıyordu. Omzunun çıkmadığına emin olmuş olacak ki mavi gözlü adam da bize yetişmişti.

"Adın ne?" diye sordum. Adam bana kaçık görmüş gibi baktı -ki eyelinerımın orantısız olduğunu düşünürsem bence kaçık görmüştü de- ve kaşlarını kaldırdı.

"Sefa."

"Tam öldürmelik adam ismi." Savaş'a göre herkesin ismi öldürmelik olmalıydı. Cidden öldürülecekler listesi olup olmadığını merak ediyordum. Eğer öyle bir liste tutacak kadar psikopatsa ben de listenin başında benim ismim olduğunu anlayacak kadar zekiydim. Ve aynı zamanda Savaş'a güvenip buraya gelecek kadar da aptal.

Mekâna girdiğimizde yanımda duran Sefa'nın başı dikleşti. Biraz önce Savaş'ın ezdiği adam değil de, biraz sonra Savaş'ı ezecek adammış gibi kendinden emin oldu adımları. Kimin kimi ezeceği umurumda değildi. Sadece bu gri renkle boyalı mekândan kırmızı renkle boyalı olarak çıkmak istemiyordum.

Bir adam önleri beyaz, geri kalan kısmı siyah olan kokarcayı andıran saçıyla bize doğru döndü ve ellerini iki yana açıp gülümsedi. Arkasındaki adamlarda sanki adamın yaptığı şey çok gürültülüymüş gibi anında fark etmişlerdi ve neredeyse nefes bile almadan bizi izlemeye başlamışlardı.

"Savaş Atan, Kumsal Karam. Sizi görmek ne kadar da güze..."

"Yavşaklığın bittiyse, öldür de işimiz bitsin diyorum, ha?"

Ve bu adam 'Bana güven, ölmeyeceğiz' diyen adamdı. Kaşlarım çatılırken donuk mavi gözlerimi ona çevirdim ve uyarırcasına baktım. Omuz silkti ve tekrar adama döndü. Ölecekti yahu. Ö-le-cek-ti. Biri şunu dürtmeliydi ve telaş yapmasını söylemeliydi. Çünkü ben şu anda onun da yapması gereken telaşı kendi telaşımla beraber yaşıyordum.

Adam Savaş'ı umursamadan bana döndü ve beğeni dolu bakışlarıyla beni süzdü. "Kumsal, hâlâ çok güzelsin."

Sen de önceden kokarcaya benziyordun sanırım, demekten son anda beni öldürebileceği gerçeğini hatırladığımda vazgeçtim ve gülümsedim. "Evet. Hâlâ öyleyim."

"Evet. Güzelliğinden gözlerimiz kamaşıyor." Egom, benzin doluyormuş gibi yavaş yavaş artarken aynı zamanda adamın yalakalığı yüzünden ben de şimdi Savaş gibi 'Çek silahı vur ya.' demek istiyordum.

"Kendi adına konuş," diye homurdandı Savaş. Onun beni karşımdaki adam gibi süpersonik güzellikte görmediği için tabii ki kırılmamıştım. Onun için süpersonik olduğumu biliyordum. Ama başka alanda tabii.

"Savaş'ın güzelliği varken benimkisi pek gözükmüyor ama, yine de teşekkürler," dedim alayla. Aslında Savaş kız olsa benden de güzel olurdu. Bu haliyle de benden güzeldi aslında. Pürüzsüz tenini, kirli sakalları bile bozamıyor gibiydi. Yeşil gözleri zaman zaman farklı nedenlerden parlarken ve korkutan sırıtışı bile aynı zamanda sıcacık etki bırakırken nasıl güzel olmazdı ki? Bedeni için yüzlerce heykeltıraş harcanırdı ama ruhuna atılacak çöp yoktu.

"Sana bozuldum," dedi Savaş da alayla. Birbirimize bakmıyorduk ama bu mekânda birbirimizden başka kimseyi umursamadığımız da aşikârdı Karşımızdaki adam bizi öldürmeyi unutmuş gibi atışmamızı izliyordu. Eğer unutacaksa bütün ömür Savaş'la atışabilirdim çünkü ben onun aksine ölmek istemiyordum.

"Ee Merih? Silahını hâlâ boxerınla pantolonun arasında mı taşıyorsun?"

Konuya nereden gireceğini iyi biliyordu adam. "Süper gidiyorsun," diye mırıldandım Savaş'a alayla. Biz süper gidecekmişiz gibime geliyordu aslında.

"Oradan daha iyi çekiliyor Savaş," dedi adının Merih olduğunu öğrendiğim adam pis sırıtışı eşliğinde. Demek bu adamın mekânını basmıştı Savaş. Neyine güveniyordu da herkese tek tek sataşıyordu anlamıyordum. Benimle yetinmiyordu. Sanki nefret ettiği, öfkesini kusmak istediği kişiler sadece benimle kalmıyordu ve bitmiyor gibiydi.

"Elini en fazla nerene götürdüğüne bağlıdır Merih. Elin alışıksa oradan daha iyi çekersin tabii."

Savaş bizi kurtarmaya mı çalışıyordu, adamın silahına kurşun takviyesi mi yapıyordu çözememiştim ama eğer kurtarmaya çalışıyorsa taktiği değiştirse iyi olurdu. Çünkü adamın gözü seğirmeye başlamıştı.

"Nereden çıkardığım belli değil, nereye doğrulttuğum belli Savaş Atan. Çok kişiye doğrulttum silahımı, senin de bildiklerin var arasında."

Savaş yumruklarını sıktı. Onu öfkelendiren şey neydi bilmiyordum ama onun da boxerıyla pantolonu arasına sıkıştırdığı bir silahı yoksa sussa iyi ederdi.

"Karınca siki kadar beyninle yürümeye çalışıyorsun. Altındaki yolu tutan kişi değilim ama beni tutan bir yol da yok."

Aralarındaki diyalogları anlayamıyordum ama birbirleri anlamakla yetinmiyor bir de köpürüyorlardı.

"Gecenin sonunda daha önceden de başkalarına doğrulduğunu gördüğün silah, sana doğrulduğunda bakalım beynim hakkında hâlâ aynı şeyi düşünüyor olacak mısın?"

Savaş sinirle öne atıldığında sanki benim üzerime geliyormuş gibi ben gerilemiştim. Merih denilen adam gerilememiş, aksine kollarını kavuşturup beklemişti. Çok geçmeden adamları Savaş'ın üzerine atıldığında, Merih'in neden bu kadar rahat olduğunu anlamıştım.

Savaş'ı geriye doğru çekmeye çalışan adamlar benim varlığımı unutmuş gibilerdi. Gayet de mutluydum bu durumdan aslında. Savaş'ı tutan beş altı kişi bile zorlanırken Savaş aralarda boşluk bulduğu gibi kolunu bacağını yüzünü çıkartmaya çalışıyordu. Bakışlarını görmesem gülerdim bu haline. Bakışları hareketlerinin anlamını da değiştiriyordu.

"Ben ölürsem topunuz rahat edeceksiniz değil mi? Ölmüyorum lan! Ölmeyeceğim, bırakmayacağım yakanızı. Sürünün orospu çocukları!" Savaş'ı ışıkları yanıp sönen koridora doğru çektikleri için git gide sesi azalması gerekiyorken aksine artıyordu. Son cümlesini sanki düşüncelerinin ana fikriymiş gibi çok daha yüksek sesle söylemişti. Merih'in yüzünün aldığı ifadeyi gördüğümde şaşırmadan edememiştim. Bu mekân adamlarıyla doluydu. Mayoz bölünmeyle artıyorlar gibi her delikten adam çıkıyordu ama yine de Savaş'ın dediklerinden etkileniyordu. Sanki Savaş'ın ölüp ölmemesi Savaş'a bağlıymış gibiydi. Ben silah

çıkarıp doğrultsam da Savaş ölmeyeceğim dediğinde kurşun donar tetiği çekemezmişim gibi.

"Evet Kumsalcığım. Seni de Savaş'ın yanına alalım. Belki sakinleşmek için sana ihtiyaç duyar." Evet bana yumruk atarak çok güzel sakinleşebilirdi. Dudağımı kemirirken adamın gösterdiği yönden ilerlemeye başladım. Savaş'ı sevmiyordum ama sinirliyken ayrı bir sevmemezliğim oluyordu. Korkuyla karışıyordu nefret duygum. Onun bana her şeyi yapabildiğini biliyor olmam da cabasıydı. O sinirliyken her şeyi yapardı ve ben de her şeyi yapmaktan çekinmeyeceği kızdım.

Aman ne güzel.

Odanın içerisine girdikten saniyeler sonra demir kapı sertçe kapandı ve kilit sesi geldi. Filmlerdeki gibi dönüp kapıyı yumruklamakla ilgili saçma bir harekette bulunmadım. Gözlerim demir kapının oyulmuş kısmından içeri sızan ışığın tam olarak aydınlatmaya yetmediği odada gezerken köşede duvara yaslanmış Savaş'ı görmemle odanın neden tam olarak aydınlatılamadığını anlamış oldum.

"Orada dikilmeye devam mı edeceksin yoksa sana temiz bir yer açmamı mı bekliyorsun?"

"Halimden memnunum," diye homurdandım kollarımı kavuştururken. Burası gerçekten soğuktu ve Savaş'ın sesindeki soğukluk da pek yardımcı olmuyordu. Ellerim kollarımda gezinirken sırtımı kapıya yasladım. Demirin soğukluğu tenime işlerken bunu yaptığıma pişman olup bir adım ileri attım ve tekrar odaya girdiğimde durduğum yerde durdum.

"Sorunlu gibi hareket etmeyi kesersen ben de memnun olacağım."

"Bak şimdi anladın mı senin yanındayken ne hissettiğimi?"

Attığım lafa sadece gözlerini üzerime dikmesiyle bile fazlasıyla cevap vermişti zaten. Ama o onunla da yetinmeyip cevabı, ima ettiğim konudan çok ayrı bir şekilde verdi. "Nefret? Korku? Öfke?"

Benden nefret etmesi bir yere kadardı ama bana öfkeyle bakması öyle bir şeydi ki onunla aynı odada olmayı bırak, aynı şehirde bile olmak istemiyordum. Oysa şimdi kapısı kilitli, soğuk ve karanlık bir odada tam da gözlerine bakıyordum. Kapıdaki oyuğun suratına yansıyıp parlamasına parlama ekleyen ışıktan memnun muydum değil miydim bilmiyordum.

"Nefret etmek kolay tabii. İşin yoksa sevmeyi dene."

"İşim yok," dedi gözlerini kısa bir anlığına üzerime tutup solundaki karanlığına çevirirken. Işığın yansımadığı duvara bakarken ne düşünüyordu merak ediyordum. Karanlığa karşı tercih edilmiyordu aydınlığım. Ya aydınlığımı görmüyordu, ya da karanlığı seviyordu.

Onun biraz uzağında yere otururken "Dene o zaman," diye mırıldandım. Gözlerimi üzerinden çekmiştim çünkü tepkisine bakmak istemiyordum. Ben sadece bu soğuk yerden çıkmak ve evime gitmek istiyordum.

Şimdi 'Ben Derin'im' desem inanır mıydı? İnansa da rahat bırakır mıydı beni? Hadi o bıraksa, dışarıdakiler inanır mıydı benim Kumsal olmadığıma? Böyle anlarda hep ne uğruna olursa olsun bu kimliği aldığım anımı sorguluyordum ama hangimiz kendi cehenneminde yanmak isterdi ki? Ben aslında yanmak istediğim cehennem olmak için Kumsal'ın yerine geçmiştim. İlla öleceksem onun gibi heyecanlı bir hayatta asıl sebebi nefret de olsa onu kendinden bile iyi tanıyan biri yüzünden ölmeyi tercih ederdim. Çünkü Derin olarak muhtemel ölüm sebebim, intihar olurdu.

"Yok ebesinin gözü. Dart tahtamda senin fotoğrafın var. Sence seni sevmeyi dener miyim?"

Her zaman birilerinin bir şeyinde fotoğrafım olsun istemiştim ama bu kadar da değildi yani. Kollarımı bacaklarıma sarıp yanağımı da koluma yasladım ve bakışlarımı yüzüne çevirdim. Sırtını duvara yaslamış bacaklarını ayırarak oturmuştu. Emindim ki benim burnum soğuktan kızarmıştı

ama onun vücudu hâlâ karşısındaki insanı baştan aşağı kızartacak cinstendi. Hiçbir şeyden etkilenmiyor muydu bu yeşil gözlü?

"Bilmem. Dener misin?" diye sorduğumda gözlerini görmek istedim. Çünkü baktığımda hiçbir şey anlamıyordum. Bakıyordu tüm cesaretiyle ama göremiyordum bütün çabalarıma rağmen. Omuzlarım çöktü bakışlarında ezilirken. Ne düşünüyordu gerçekten? Söylediği şeylere kaçamak cevaplar veriyordum ama bakışları söylediklerimi sadece cevap olarak bırakmıyordu. Elini, yasladığı soğuk mermerden alıp duvara götürdü ve birkaç kere vurdu.

"Beni ağırlayabileceğiniz içinde güzel bir ablamız olan başka oda yok mu?"

Başımı geriye atıp kahkaha attım. "Pislik."

Dudakları kıvrıldı ama cevap vermedi. Gözlerimi heybetli vücudundan çekip dalıp gittiği karanlığa diktim ben de gözlerimi. Arkamızdaki kapının küçük penceresinde yine aydınlık vardı ama bu noktaya hiç ışık vurmuyordu. Ne vardı, ne yoktu bilinmiyordu. Ayaklarımı Savaş gibi uzattıktan sonra geriye doğru yaslandım ta ki başım yere değene kadar. Kollarımı birbirine sardım ve nefesimi üfledim. Küçük bir bulut oluşmuştu şimdi dudaklarımın ucunda.

Burası gerçekten soğuktu ve saçlarımı buz tutsunlar diye maşalamamıştım.

"Benden daha pislik olan bir yerde uzanıyorsun şu an." Sesinde şaşkınlıktan çok alay vardı. Kumsal'ın titizliği veya kokoşluğu şu an benim için arka planda bile değildi. Midemin bile titrediğini düşünürken, başka şeylere dikkat edemeyecektim.

"Evet öyle bir şeyler yapıyorum," diye mırıldandım gözlerimi kapatırken. Ben de duvara birkaç tekme atıp iyimser otel sahiplerinden (!) daha sıcak bir oda istemek istiyordum. Hazır kapıyı açmışlarken Savaş'ı da istediği odaya

götürebilirlerdi ama Merih'in derdi zaten Savaş'ın da benim de bu soğuk odada eziyete uğramamızdı.

"Kaç kişiyi öldürdün?" diye sordum birden.

Bir sessizlik oldu. Sayıyor muydu cidden yoksa beni mi umursamıyordu? Bu iki seçeneğin haricinde bir de söylemek istemediği ihtimali vardı. Savaş'ın öldürdüğü kişiler yüzünden pişman olduğunu sanmıyordum. Savaş pişman olacaksa, öldüremediği kişiler yüzünden olurdu sanırım.

"Birçok," dediğinde bakışlarımı karanlık tavana çıkardım. Karanlıkta daha çok şey görülüyordu aslında. Neyi istersen görürdün işte. Karanlık sana bir perde açardı ve sonra geri çekilirdi. Sen o karanlıkta görmek istediğin, kendin gördüğün şeye göre korkardın, gülümserdin. Karanlığa bakıp korkulurdu da hayal kurulurdu da.

İsmini ve hikâyesini az çok duymama rağmen yine de birilerinin ölümüne sebep olması garip hissettirmişti. Bazen onun nasıl biri olduğunu unutuyor gibiydim. Sebep olduğu kişilere bahanesinin hiçbir önemi yoktu. Sonuçta onlardan bir yaşam almıştı.

"Peki kaç kişi seni öldürdü?" diye sordum gözlerimi ona çevirirken. Yerde olan gözlerini anında gözlerime çıkardı. Böyle bir soruyu benden beklemiyormuş gibiydi. Daha doğrusu, Kumsal'dan beklemiyormuş gibi.

"Pek çok," diye itiraf etti.

"Senin de yaraların var," diye mırıldandım her hecede ayrı bir duman çıkarken dudaklarımdan. Üşüyordum. Üşüyordum ve bu bitmek bilmiyordu. Belki bizi böyle öldüreceklerdi. Soğukta donarak?

"Gitmeyecek bir sürü yara var ve benim onlar için yapabileceğim tek şey temiz tutmaya çalışmak."

Daldım gözlerine o gözlerime bile bakmazken. Bir şeyler düşünüyordu. Kumsal'ın Savaş'ın yaralarından haberdar olup olmadığını bilmiyordum ama ben haberdar olmak

isterdim. Savaş'ı kim yaralayabilirdi ki? Ölüme bile omuz silken adamı ne korkutabilirdi?

Vücudumun titremesi arttığında cenin pozisyonu aldım ve gözlerimi sıkıca kapattım. Soğuk odada üşümem mantıklıydı peki ya yanmam?

"Aşk gibi," dedim beni sorunlu gibi gösterdiğine emin olduğum gülümsemem eşliğinde. Hâlâ gözlerim kapalıydı ve böyle daha iyiydi. Açtığımda gördüğüm şey karanlık ve Savaş'tı. Zihnime gelen yeşiller gözlerimi kapatmamı boş kılıyordu.

"Üşüyorum ama aynı zamanda da yanıyorum."

"Havale geçiriyorsun," dedi tüm rahatlığıyla. "Tüh. Sabah sana Skype açıp üzerine sıkı giyinmeni söylemeliydim."

Ya da sabah bir kutu ilaç alıp ölmeni.

Sesindeki rahatlık sinirimi bozmasına rağmen gülümsemeye devam ettim. Böyle titremiyordu dişlerim. Ya da sahteliğimi üzerimden atmıştım. Gülümsemek istiyordum çünkü durumumuz komikti. Mekânın birinde soğukta donarak ölecektik. İkimiz de sözde birbirimizi öldürmek istiyorduk ama beraber ölecektik. Birbirimizin ölümünü görecektik ama birbirimiz yüzünden olmayacaktı bu. Savaş'ın soğuğu kıskanacağına emindim. Onun yapamadığını, çoğu yangına çözüm bulan soğuk yapacaktı zihninde. Aslında ben Kumsal değildim ve o bunu bilmeden ölecekti. Hayatta kalan olarak Kumsal kazanmış olacaktı.

Başımı da kollarımın arasına alıp gizlendim. Neden gizleniyordum niçin gizleniyordum bilmiyordum. Belki Savaş'tan belki soğuktan belki de karanlıktan.

"Kumsal?" Sesi umursamaz çıkıyordu ama zahmet edip de seslendiyse umursadığı kesindi.

"Efendim?" diye mırıldandım. Duymasını umuyordum çünkü bir kez daha tekrarlayacak gücü bulamıyordum kendimde. Parmaklarım ve burnumun ucu acıyordu. Üşümekten geçmiştim artık. Her tarafım yanmaya başlamıştı.

Bekledi, bekledi ve "Naber?" dedi alayla. Güldüm. Gerçekten güldüm. Ölüyordu, ölüyordum. Hâlâ rahattı ve onun rahatlığı beni de rahatlatıyordu. İlk zamanlardan beri böyle olmuştu zaten. Onun alaya aldığı konular ne kadar ciddi olursa olsun, ben de eğlence olarak görüyordum. Benim üzerimdeki etkisi büyüktü. Ya da herkesin üzerindeki etkisi büyüktü.

"İyi işte. Ölüyorum."

"Eğlenceli gözüküyor," dediğinde yüzümü kapattığım ellerimi yere yasladım ve doğrulmaya çalıştım. Korunmaya çalıştıkça zarar görüyordu insan. Örnek olarak Savaş, sanki müstakil villasının bahçesinde çay keyfi yapıyormuş gibi oturmuştu ve hâlâ hiç üşüyormuş gibi gözükmüyordu. Oysa ben kollarımla yüzümü kapatmıştım, koluma nefesimi üfleyip ısıtmaya çalışmıştım, gözlerimi kapatıp hayal kurmaya çalışmıştım ama soğuk hâlâ ön plandaydı.

"Nasıl yapıyorsun?"

Kalın siyah kaşları kalktı ve dudakları alayla büzüldü. "Muhteşem olmayı mı?"

Onu da bir ara sormalıydım ama konumuz şu anda bu değildi. Gözlerimi devirdim ellerimi bacaklarımın arasına sıkıştırırken. Sanki üşüyen tek yerim ellerimmiş gibi.

"Umursamaz olmayı Savaş. Umursamaz olmayı," dedim alayla. Muhteşem falan değildi aslında. Ona yakındı ama değildi. Belki o gözleri ve duruşuyla etkiliydi ama kişiliğini hiçbir şey kurtaramazdı. Acımasız, umursamazın tekiydi. Ama şimdi ben de umursamaz olmak istiyordum. Ölürken bile ölümle dalga geçmeyi. Bora aklımdan çıkmıyordu. Geri de bıraktığım bir o vardı, başka kim olacaktı ki aklımda? Babam mı? İşte buna üşümekten donarken bile gülebilirdim.

Ellerini ensesinde birleştirdi ve başını duvara yasladı. Ben ellerimi biraz oynattığımda bile kopacakmış gibi hissederken o ensesindeki saçlarıyla oynuyordu. Saçlarına hiç dokunmamıştım.

"Özgürlük deyip yanıyor herkes. Tutsaklıktan kurtulduklarındaysa özgürlüğün tutsağı oluyorlar. Özgür olmayacaksın, umursamaz olacaksın ki tutsakken bile özgürlüğü aramayacaksın. Özgürken bile tutsak olmayacaksın."

Boynum eğik, baygın bakışlarla onu izlerken düşüncelerinin nasıl bu kadar canlı olabildiğini düşünüyordum. Ölüyordu yahu. Bana adımı sorsalar afalladıktan sonra verirdim cevabı ama o hâlâ düşündüren cevaplar vermeyi başarıyordu.

"Peki nasıl?" diye fısıldadım aslında fısıldamak istemezken. Onu etkilemeyen şey beni öldürüyordu. Dışarıdan görüntümü tahmin edebiliyordum. Saçlarım dağılmıştı ve yüzümde kızarmayan yer yok olmalıydı. Dışarıdan bakan bir insanın üzerindekini çıkarıp verme isteği hissetmesi gerekiyordu. Oysa Savaş'ın vücudunun gerdiği montu çıkarıp da bana vereceğini sanmıyordum. Ona ihtiyacı varmış gibi gözükmüyordu ama konu da buydu ya. Benim ihtiyacım vardı. O yüzden vermezdi.

"Mesela o ellerini serbest bırak. Ellerinin sana ihtiyacı yok, senin de ısınmaya. Vücudun bir bütün ama birçok parça aynı zamanda. Görmeden duyabilirsin, konuşmadan gülümseyebilirsin. Bunların hepsi senin elinde."

"Ama ölmek değil," diye girdim araya. Sonradan böldüğüme pişman oldum çünkü sözlerinin etkisi gecikerek geliyordu. Bu belki benim algılama kapasitemin biraz yavaş olmasından kaynaklıydı ya da Savaş'ın tepkimi beklemeden devam etmesinden.

"Buraya gelmek senin elindeydi. Salaklık yapıp bana güvenmeseydin, buraya gelmezdin. Ölmezdin."

Omuz silktim. Daha doğrusu silkmeye çalıştım. Gözümü bile kırpacak halim var mıydı sanki? Sadece ona güvenmek istemiştim. Savaş'a güvenmek istemiştim. Çünkü öyle güçlüydü ki güçsüzlüğümü alabilecekmiş gibiydi. Herkesi himayesi altına alsa da gücünden kaybetmeyecekmiş gibi. Ama

o gücünü kendine saklıyordu. O sadece kendini koruyordu. Korumadığı zamanlardaysa, yaramazlığı ön planda oluyordu. Ama birini koruyacaksa eğer bu sadece kendisiydi.

"Güvenmek salaklık değil Savaş. İnsanlık belirtisi. Herkes bir şeye güvenmek ister. Küçük çocuk ışığa güvenir, bebek annesine, bütün duygular da umuda güvenir. Herkes, her şey, bir şeye güvenir."

"Kendine güven. Bir şey olmaktan çıksın konu."

Güldüm. Gülüşüm hıçkırıklara dönüştü zamanla. Titreyen ve morardığına emin olsam da bakmaya korktuğum elimi yüzüme yasladım. Bacaklarımı yüz hizamda çaprazlayıp hıçkırarak ağlamaya başladım. Ayların birikintisiydi bu. Ya da yılların. Küçüklüğümden beri sayılı defa ağlamıştım. Toplasan altı yediyi geçmezdi. Bazen sandığımdan daha güçlü olduğumu düşünüyordum.

"Kendime nasıl güveneyim? Hiçbir şeye sahip değilken..."

"Ben neye sahibim Kumsal?" Bağrışından sonra kollarımdaki ellerini hissettim. Sıcaktı. Tanrım sıcaktı... Gözlerimi hızla araladım. Ellerimi çekmemi beklemeden kollarımı tutan bir elini kolumdan çekip ellerime getirdi ve bana doğru savurdu. Gözlerimi görmek istermiş gibi çenemden sıkıca tutup başımı kaldırdı. Önümde dizlerine yaslanmış bir şekilde duruyordu o da. Öfkeliydi. İşte şimdi ölecek bir insanmış gibiydi. Ama onu öfkelendiren ölmek değildi.

Sahi ne öfkelendirmişti onu?

"Ben neye sahibim bir söyle."

"Güce Savaş!" diye bağırdım ve kollarından kurtulmaya çalıştım. İzin vermedi aksine daha çok sıktı kollarımı. Söylediğime onay verirmiş gibi gücünü kullanıyordu üzerimde. Ama benim bahsettiğim böyle bir güç değildi.

Alayla güldü. Gözlerine yansımayan bir gülüştü ama yine de öyle güzeldi ki, insanın onu güldürme isteği geliyordu. Sahtesi bile böyle güzelken gerçeği nasıl olurdu ki?

"Güneşin olmadığı yerlerde vardır gölge ama insanlar güneşten değil gölgeden korkarlar. Güneşin elindedir, gölgenin olup olmaması. Bunun gibi Kumsal."

Çırpınmayı kestim. Ellerinin sıcaklığına bıraktım kendimi. Gözlerimiyse gözlerine. Açıkçası dediklerini pek de anladığım söylenemezdi. Ama o, o kadar umutluydu ki anlamam için. Sanki benim anlayacağım şekilde söylemiş gibiydi. Veya Kumsal'ın. Sadece baktım.

"Güneşsin," diye mırıldandı ellerinin sıcaklığı kollarımdan gitmeden saniyeler önce. Tekrar kendi köşesine çekildi ama bu sefer, dakikalar öncesi kadar rahat değildi. Bacaklarını kendine çekmiş, dirsekleri de bacaklarına yaslamış çevresine bakıyordu. Görmüyordu orası ayrı. Kapıdan giren küçük ışık sızıntısı odayı aydınlatmayı başaramıyordu.

Oysa, *gölgeydi.*

Titrememem artmaya başladığında kollarımı kendime saramadım çünkü kollarım da sarılmayı bekliyordu. Onlar da üşüyorlardı ve birbirlerine yetmiyorlardı. Bakışlarımın her zamankinden daha yorgun olduğu çok belliydi. Neden hâlâ yığılmıyordum öyleyse?

"Havale geçiriyorsun," dedi tekrar. "Gidip köşede geçir. Görüntümü mahvediyorsun."

Karanlığını mı aydınlatıyordum yoksa karanlığını mı kirletiyordum, bunu soramadım. Çünkü dudaklarımı araladığım an titremeye başlamıştı. Yığıldığımı vücudum değil, gözlerim anladı.

Savaş'ın üzerindeki mont ve vücudunun direnci sayesinde henüz benim kadar etkilenmemişti ama ben sanırım donmak üzereydim.

Birkaç bağrış duydum. Sonraysa kollarımda yine aynı sıcaklığı. Sıcaklık enseme kaydıktan sonra başım kaldırıldığında ve biraz sarsıldığında gözlerim benden izinsiz aralanmıştı bile. "Koşacak kadar kendine gelmelisin."

"Üşüyorum." Kekelemiştim. Savaş'ın gözlerinde saniyelik bir acıma duygusu yakaladım ama o kadar kısaydı ki gerçek olup olmadığını sorgulamıştım.

"Sana dediğim şeyi hatırlıyor musun?"

Özgür olma demişti. Umursamaz ol ki kölelikle özgürlük diye tabir olmasın. Bunu demeye getirmişti. Soğuğu umursamazsam bana ne yapabilirdi ki? Hem de koşmam gerektiğini söylüyordu. İki cm odada nereye koşacaktım Tanrı aşkına?

"Kendine gel," dedikten sonra başımı tekrar yere yasladı.

Üzerinden montunu çıkardığında görüntüm, koridordaki ışık gibi yanıp sönüyordu. Bir an önce montu elinde tuttuğunu görürken bir an sonra bana doğru eğilmiş montu giydirdiğini görmüştüm. Sıcaklık gelmese de soğukluk azalıyordu sanki. Ama benim istediğim sıcaklıktı. Montu değil ellerini vermeliydi Savaş bana.

"Ben muhteşemliğimi gösterip kapıyı açtırttığımda muhtemelen piçler bana saldırmak için içeri girecekler. Sen de aradan kaynayıp koşacaksın tamam mı? Koş hatta mümkünse uç. Yolda giderken biri kafana sıkarsa ya da düşüp geberirsen beni ilgilendirmez. Ben sözümü tutuyorum. Seni kurtarıyorum."

"Neden?" dedim onun beni kaldırmaya çalışan ellerini tutarak. Sıcaklığı hissederken onun da soğukluğumu hissedip hissetmediğini düşündüm. Tekrar kekelemiştim ve ben konuşamıyorken bile o benden koşmamı bekliyordu. Kapı açıldığı anda bir yıldırım inmesini ve kendime gelmemi bekliyordum. Fantastik bir şey olmalıydı ki kendime gelmeliydim.

"Yaşamanı istiyorum. Öldüğünde tüm acılardan kurtulacaksın ve sen bunu hak etmiyorsun."

Bölüm 27

Gürültü.

Gürültü.

Ve daha fazla gürültü.

Amacı ne olursa olsun Savaş'ın şunu kesmesini istiyordum. Çünkü verdiğim nefesin titrek sesi bile kulağımı ağrıtırken, onun kapıyı, duvarı tekmelemesini dinlemek istemiyordum.

Savaş'ın gürültüsüne bir de adım sesleri eklendiğinde kolumu kavrayan kol, kolumda bıraktığı acıyla yetinmeyip beni aniden kaldırdı. "Geliyor piçler. Koşmaya hazırlan."

Biraz önceki çıkarttığı seslerden daha gürültülüydü, kulağıma fısıldayışı. Nefesi boynuma çarparken dudakları kulağımın altına değmişti. Sert tutuşuna rağmen, parmakları yumuşaktı. Yumruk atmak sayılmıyorsa, ona daha önce hiç dokunmamıştım.

"Beni duyuyor musun? Çünkü bu kapı açıldığında eğer koşmazsan kıçına tekmeyi koyarım."

Gözlerimi aralamaya çalıştım. Yutkunuşum yüzümü buruşturmuştu. Yutkunmakta bile zorlanırken, adam bana koşacağımı söylüyordu. Aslında onun tekmesiyle çok daha iyi bir iş çıkartıp, direkt evime varabilirdim ama kıçımı seviyorsam koşmam gerekecekti.

Açıkçası kıçımı seviyordum.

Gözlerimi aralatan şey Savaş'ken, şimdi yine aynı sebepten kapatma isteği duyuyordum. Gözleri gözlerime bakarken ve nefesi yüzüme çarparken ne gözlerim dayanabiliyordu bu yoğunluğa, ne de nefesim kendine yer açabiliyordu nefesinin arasında.

Başını hafifçe eğip kalın kaşlarını kaldırdı. "Koşacaksın."

Sorarcasına söylemiyordu. Emin olmak için de değildi. Ya koşacaktım ya da uçacaktım. Evet bunu sadece bakışlarından yola çıkarak da anlayabilirdim. Ben ona yorgunluğumun ardından nasıl bakıyordum bilmiyordum ama onun bana hâlâ umursamaz baktığı kesindi.

Umursamazdı evet ama şu anda hayatımı kurtarıyordu.

Ve yine, hayatımı kurtarıyordu evet ama hayatımı daha kötü bir çizgiye kaydırmak içindi.

Demir kapı gürültüyle açıldığında, oyuntunun aydınlatamadığı odaya ışık doldu. "Ne ses yapıp duruyorsunuz lan? Ölüm tarihinizi mi yakınlaştırmak istiyorsunuz?"

Gözlerimi tekrar adamlara çeviremeden yaslandığım beden yanımdan ayrıldı. Adamların üzerine çullanmadan önce koşmamı hatırlatırcasına yavaşça ittirdi beni. Adam Savaş'ın hareketlenmesiyle elini beline götürdü. Koşmam gerekiyordu biliyordum ama hareket edemiyordum. Silahı yerinden çıkartamadan yumruğunu adamın suratına geçirdi. Sanki silah, adamda değil de Savaş'taymış gibi adam yere devrildi. Diğer adam Savaş'a uzandığında Savaş adamın bileğinden tutup kıvırdı ve adamın sırtını kendine döndürdü. Diz arkasına tekmeyi geçirdiğinde adam dizlerinin üzerine çöktü. Savaş adamın üzerindeki silahı aldığında hayatımın geri kalanını kâbuslu geçirtecek görüntüyü bekledim ama Savaş ateş etmek yerine silahın namlusunu sertçe adamın ensesine vurdu. Adam yere yığıldığında omzunun üzerinden hâlâ *bıraktığı yerde* kalan bana dikti gözlerini.

"Kıçına tekmeyi basma konusunda dalga geçmiyordum."

Saniyeler önce nefesimi taşıyacak gücüm yokken, Savaş'ın sert bakışlarıyla hareketlendim. Sanırım koşuyordum. Yarım açık gözlerimle önümü pek göremesem de yerimde durmadığım kesindi.

"O taraftan çıkarsan, adamın yemek masasına tabak yerine seni koyarlar." dediğinde Savaş'a döndü bakışlarım.

Ya o da koşmuştu, ya da ben yürümüştüm. Nerede olduğumuza baktığımda yüzümü buruşturdum.

Odanın kapısının önündeydik. Çok iyi (!) koşmuştum gerçekten.

Savaş beni yöneldiğim yoldan alıkoyarak diğer tarafa ittirdi. "Artık götüne motor mu takarsın, büzüşür kendini top gibi buradan salar mısın bilmiyorum ama iki dakikada bu mekândan çıkamazsan, seni kurtarmaya çalışmam."

"Ben koşmayı tercih ediyorum," diye homurdandım geriye doğru adımlayan Savaş'ı izlerken. Sanırım artık hareket etmesi gereken taraf bendim ama tek yapabildiğim Savaş'a bakmaktı. Başını yavaşça öne doğru indirip kaldırdı. Kaldırdığında dikkatim başının hareketinden gözlerine kayarken bana gözlerine bakmam için fazla zaman tanımayıp arkasına döndü ve bana gerçek bir koşuş gösterdi.

İşte benim de böyle koşmam gerekiyordu ama nasıl?

Arkamı döndüm ve olabildiğinde koşmaya başladım. Ya da koşmaya çalıştım. O ön tarafta ortayı karıştırıp arka tarafa verilen dikkati azaltırken ben de arka taraftan zamanında çıkmalıydım. Ağzım yutkunamayacağım kadar kuruyken, boğazımdaki bu yutkunma isteği, Savaş'ın beni ardından buraya sürüklemesinden daha acımasızdı. Yumruk yaptığım ellerim duvara sürtse kanamaya başlardı biliyordum. Vücudumdansa ruhum daha güçsüzdü. Çünkü ruhumun kanaması için sürtünecek bir duvara ihtiyacı yoktu.

Bitmek bilmeyen koridorların ardından gördüğüm kapıyla koşuşum yavaşladı. Yıkılacakmış gibi görünen kapıya bakarken kaç dakika geçtiğini hesap etmeye çalışıyordum. Savaş'ın bana tamı tamına iki dakika verdiğinden ve bunu sayacağından emindim çünkü birileriyle dövüşmek onu yoran bir şey değildi. Birileriyle dövüşmüyordu aslında, birilerini dövüyordu. Karşısındaki ona uzanamadan, o onun donuna kadar uzanır karşısında çırılçıplak bırakabilirdi. Ve tüm bu süre zarfında başka işler de yapabilirdi.

Bu yüzden iki dakikayı geçmediğini umuyordum. Zaten yıkılacakmış gibi olan kapıyı açmakta bile zorlandıktan sonra sarsık adımlarla dışarı çıktım. Ayın ışığı dışında aydınlatılmayan sokak, içimdeki fırtınanın aksine durgundu. Boş olan sokakta yankılanan adım seslerim aslında koşmadığımı bana gösteren tek şeydi.

Bakışlarım odağını bulamadan ilerlemeye devam ettim. Koyun saymaya başlayacağım boyuta geldiğim zaman kulağıma artık adım seslerim de gelmiyordu. Elim, ayakta durabilmek için destek ararken sıcacık bir el, elimi kavradı. Sıcaklığı soğukluğuma karışamadan eli elimden çekildi ve bileğime geldi. Bileğimden aniden çekildiğimde acıyla inledim ve gözlerimi araladım. Tanımadığım bir adam bileğimi tutmuş beni çekiştirirken, başka bir adamın hizasındaydı. Adamın beni o adamın yanına götürdüğünü anladığımda bileğimi çekiştirmeye çalıştım. Aslında bunu adam bileğimi tuttuğu an yapmam gerekiyordu ama zaten soğuktan donmuş beynim anca kendini gösterebilmişti.

"Bırak beni!" diye bağırdım gücüm yettiğince. Gücümün bu kadar az olması beni şaşırtmamıştı.

Ben bileğimi çektikçe, güç alıyormuş gibi daha da sıkı kavrıyordu bileğimi. Parmakları artık o kadar da sıcak gelmiyordu kime ait olduğunu fark ettiğim için. Ama Savaş'ın gözleri öyle değildi. Kime ait olduğunu bilsem bile güzellerdi, biliyordum.

"Bırakacağım. Ama birkaç saniye sonra," deyip sırıttı. Görüşüm bulanıkken bile sırıtışını iğrenebileceğim kadar fark etmiştim.

"Şimdi bırakacaksın."

Bakışları Savaş'a dönen adamın gözlerinden bakmak istedim Savaş'a. Muhtemelen o tanıyordu Savaş'ı. Daha önce ne yaptığını, neler yaptığını ve ne yaptığı için burada olduğunu da biliyor olmalıydı Merih denilen herifin adamı olduğuna göre. Oysa ben Savaş'ın ciğerini bile bilen bir kızın kimliğinde onu tanımaya çalışıyordum.

Adamın bileğimdeki parmakları gevşese de bırakmadı. Savaş diğer adama daha yakın bir şekilde karşımızda duruyordu. Araladığı ayaklarından, sıktığı yumruğa kadar güç ifade ediyordu.

Diğer adamın elinde tuttuğu silahı, Savaş fark etmemiş olmalıydı çünkü direkt benim bileğimi tutan adama bakıyordu. İki dakikayı geçmiş olmalıydı, beni kurtarmayacağını söylemişti. Ama yine de buradaydı işte. Eve ekmek almak için girdiği yolda karşısına çıkacak değildik ya.

Diğer adam silah tuttuğu elini kaldırmaya başladığında belki de bağırmam gerekiyordu ama hiçbir şey yapamamıştım. Sadece bakmıştım silahın hareket etmesine. Silah kalkmadan o silahı bir el daha tuttu ve sonra silahtaki diğer el geri çekildi. Silah sesi geldiğinde bakışlarımı Savaş'a çevirdim. Silahı tutan kişinin o olması beni sevindirmiş miydi, sevindirmemiş miydi emin değildim ama böylelikle adamın silaha sahip olduğundan haberdar olduğuna emin olmuştum.

Böyle zeki birinin, benim gibi biri tarafından nasıl kandırıldığını merak ediyordum. Gün gelir de ortaya çıkarsa yalanım, onunla iyi bir dalga geçecektim. Sonra da o beni öldürürdü sanırım.

Silahın Savaş'ın eline geçmesiyle adam bileğimi bırakıtı ve elini beline götürdü. Bir işe yarama ihtiyacıyla doldu içim. Gidip bir köşede oturmak da bir işti bence ve daha cazip geliyordu ama burada sadece Savaş'ın bizi kurtarmasını bekleyemezdim.

Adamdan önce belindeki silaha uzandım ve çektiğim gibi adama doğrulttum. Adam biraz önce bileğini bile kurtaramayan kızın ona silah doğrultmasından şaşırmış olmalıydı.

Sanki dokunsalar devrilecek gibi olan bedenim, şimdi doğrulmuştu. Güç cesarettir, derdi babam. O çok nadir olan aramızdaki diyaloglarda.

"Diğer silahı da çıkar," dediğinde Savaş, gözlerim ona kaydı. Silahı adama doğrultma gereği bile duymamıştı. Sadece sülalesi değil, bütün akranları rahattı adamın. Adamda başka bir silahın da olduğunu görmemiştim ama Savaş dediğinde fark etmiştim ki adamın sağ eli ceketinin sol tarafına yakındı. Silahı, bize fark ettirmeden çıkarmaya çalışıyordu aklınca.

Aslında, Savaş olmasa başarırdı da.

Biraz önce hissettiğim güç, bardaktan boşalıyormuş gibi azalırken dudağımı büzdüm. Silah doğrultmakla olmuyormuş demek ki böyle işler.

Adam Savaş'ın da dediği gibi, silahı çıkarttı çıkartmasına da, Savaş'ın 'Kumsal'a doğrult' diye bir şey eklediğini sanmıyordum. Elimde silah değil de, mikrofon tutuyormuş gibi silahın sesini bekledim sadece. Zaten silah kafama dayalı olsa ve benim silahım da kalbine dayalı olsa bile onun vurmasını beklerdim. Birini vuramazdım ki ben!

Savaş'ın öyle düşünmediği kesindi. Adam ateş edemeden Savaş ateş etti ve adam acıyla inleyerek elini sırtına götürdü.

"Ölmedin yavşak ölmedin. Boşuna sorunlu gibi hareketler yapma," dedikten sonra birkaç büyük adımda sırtına ulaşmaya çalışıp acıyla inleyen adamı ittirdi. Adam bir doksanlık, iri cüsseli kişi kendisi değilmiş gibi yere devrildi. Elimde hâlâ silah olmasa ve başım dönmese gülerdim bu dediğine.

Savaş yerde çırpınan adamdan gözlerini alıp bana baktı. Gözleri aşağıya kaydığında ben de baktığı yere bakıp ona doğru olan tuttuğum silahı gördüm.

"Al işte. İyilik yap, bokluk bul. Ben senin beyninin dağılmasını engellemişim, sen silahı bana doğrultuyorsun. Bir de nereme."

Silahın, vücudunun hangi kısmına doğru olduğuna baktığımda hemen gözlerimi kaçırdım ve silahı indirip yere

attım. "O adamlara yaptığın Ninja'lı Superman'li hareketleri gördükten sonra sana silah doğrultmam merak etme."

Sırıttı. Bir şey söyleyecekmiş gibi oldu ama Savaş'ın silahla yaraladığı adam kıpırdanıp acıyla inlediğinde Savaş'ın dikkati dağıldı. Omzunun üzerinden adama baktıktan sonra tekrar bana baktı. "Ben gittim Merih'i siktim, mekânını siktim, bahçesindeki ağaçları siktim, sen bir on metre ilerleyememişsin bebeğim." Her dediği şeyde bir adım geriliyordu. Konuşmaya devam ederken inleyip duran adamın yüzüne ayağını bastırdı.

Ona nasıl baktığımı bilmiyordum ama açıklama gereği duymuş olacak ki "Çok konuşuyordu," dedi.

Gözlerimi devirdikten sonra titreyen ellerimi birbirine sürtüp ısınmaya çalıştım. "Bir insanın susmasını sağlamak için yüzlerce yol var Savaş."

"En masumunu seçtim," dediğinde bakışlarımı ona çevirdim. Tabii ki de Savaş'ın yollarından en masumu bu olmalıydı. Adamın üzerinden, daha doğrusu kafasından, indikten sonra yere attığım silahı aldı ve beline yerleştirdi. Beline yerleştirmek için çekiştirdiği kazağın açık bıraktığı teni, ay gölgeliyordu. Görüntüsü bile ipek gibiyken dokununca ne olacağını merak ediyordum.

Diğer adamın silahını da belinin diğer tarafına yerleştirdikten sonra üzerindeki siyah kazağını düzeltti ve başını kaldırıp onu izleyen bana baktı. Kalın kaşları yeterince dikkat çekmiyormuş gibi bir de hemen altında yeşil gözleri olduğunda, bakışlar ona dönüyordu. Adamın kaşları bile benimkinden güzeldi!

"Sence seni kurtarayım mı yoksa topuklayayım mı?"

Kaşlarım çatılırken "Anlayamadım?" diye mırıldandım. Üşümem hâlâ geçmemişti ve beynim donmuş gibi hissediyordum.

"Diyorum ki, bırakayım da bok çukuruna mı düş yoksa yardım edeyim mi?"

"Bence düşmeyeyim," diye mırıldandım. Verdiğim tepkiye gülecekmiş gibi oldu. Yüzündeki ifadeyi çözemeden yüz ifadesi değişti ve "Eğil!" diye bağırdı. Ne olduğunu soracakken iki eli belindeki silahlara gittiğinde kendime konuşma lüksü vermeden yere yapıştım. Hiç değilse kendimi yere atarken ellerimi yüzümün önüne getirebilmiştim. Yoksa yere kaş, burun, ağız çizecektim.

Silah sesleri geldiğinde homurdandım. Şu an çok değil, sadece aylar öncesini özlüyordum. Her an ölüm tehlikesiyle burun buruna olmadığım hayatımı.

Başımı kaldırdığımda ilk gördüğüm şey koyu lacivert takım elbisesinin gizleyemediği iri cüssesiyle yere düşen adamdı. Sonra zaten başka bir şey görme gereği duymadan başımı tekrar eğdim.

"Voov. Kafam iki muhteşem parçaya ayrılıyordu yahu."

Savaş'ın sesiyle başımı kaldırıp yanımda adamı yere seren Savaş'a baktım. Adamın elindeki bıçak adamla beraber yere sesle düştü. Adamın elinde o bıçak varken Savaş'ın hâlâ tek parça olması, şansızlıktı. Neden ölmüyordu bu adam bir türlü?

"Birini eve alıp besleyebilirim," diye dalga geçtim. Bakışları varlığımı unutmuş gibi hızla bana döndü ve sırıttı. İşaret parmağıyla yerde Tanrı bilir nasıl bir görüntü sergileyerek uzanıyor olan beni gösterdi ve başını yana eğdi.

"Kıçının üzerine oturmayı bırakıp, burada kıçımın terlediğini görmek yerine milletin kıçına tekmeyi basmaya başlayana kadar beni yargılayamazsın."

Çok kıçsal bir cümle olmuştu.

Ve ben kesinlikle birilerinin kıçlarına tekmeyi basmayacaktım.

Başımı tekrar eğdim ve "İşin bitince haber verirsin," diye homurdandım. Güldü.

Güldü.

Güldü.

Güldü.

Başımı, boynumu acıtacak kadar hızla kaldırdım ve gözlerim Savaş'ın yüzünü aradı. Çoktan arkasını dönmüş başka birine yaklaştığını fark ettiğimde bile hayal kırıklığına uğramıştım. Genelde alaylıydı bütün hareketleri ve mimikleri ama bu gülüşü içtendi ve ilk defa duymuştum.

Silah sesleri arttığında 'bana bu kadar özgürlük yeter' diye mırıldanıp başımı tekrar eğdim ve gözlerimi kapattım.

Silah sesleri eskisi gibi sık gelmemeye başladığında başımı kaldırdım. On, on beş metre ötemde Savaş yere düşmüştü. Uzakta bir adam Savaş'ın olduğu yere ateş ediyordu ama isabet ettiremiyordu. Savaş ise kendisi gibi yerde duran silaha uzanmaya çalışıyordu. Bir adam ayağını, Savaş'ın silaha uzanan koluna yasladığında Savaş'ın bakışları yerdeki silahtan, adama döndü.

Heyecanla korku bekledim gözlerinde. Savaş'ın korkmasını bekledim. Onun korkmasını diledim ama olmadı. Aksine sırıttı. Adamın sırtı bakış hizamda olduğu için yüzünü göremiyordum. Savaş'ın yüz ifadesiyse olanları bana anlatamıyordu.

Savaş ayağının yanıyla destek alarak yerde kaydı. Adamın dikkatinin dağılmasından yararlanarak kolunu kurtardı ve bir dizini yere yaslayıp, destek aldıktan sonra ayağa kalktı. Adama bir adım atmıştı ki, adam ondan hızlı davranıp silahı kaldırdı ve Savaş'ın alnıyla saçlarının arasına doğrulttu.

İşte şimdi ölecek, dedi içimdeki acımasız ses. Ne garipti ki, merhametliye benzettiğim ses de aynısını düşünüyordu. Ona yardım etmek isteyen bir yanım vardı ama vücudum işlevini kaybetmiş gibiydi. Bana yaptıklarına ve yapacaklarına bakılırsa onun ölmesini istemem gerekliydi. Tabii öldüğünde, adamların dikkati bana dönecekti ama yine de o yaşarken ölmektense, o ölüyken ölmek daha iyiydi.

Yine de ölmeye bayılanlardan olmadığım için sırtımın üzerine döndüm ve ayaklarımı yere yaslayıp sırtım duvara değene kadar kendimi ittirdim. Çok çok güvenli sayılmazdı ama hiç değilse beni öldürmeleri için onlara kolaylık sağlamıyordum. O süre zarfında şimdi yüzünü görebildiğim adam, Savaş'a bir şeyler söylüyordu. Belki Savaş da konuşuyordu ama yüzünü göremediğim için bilemiyordum.

Adam konuşurken cümlesi kesilmiş gibi dudakları aralık vaziyette durdu. Savaş ona karşı hamle yapmadan önce adamın yapabildiği tek şey gözlerini kapatıp açmak olmuştu. Savaş adamın kolundan tutup adamı kendisi etrafında döndürdükten sonra baldırlarından tuttuğu gibi adamı ters döndürüp yere attı. Adam kendine gelmek için çok beklemeden kalkmaya çalıştı ama Savaş da ona az bir süre bile vermemişti zaten. Adam ayağa kalktığı gibi yumruğu suratına geçirdi. Adam yere düşmeden toparladı ve gerinip Savaş'ın suratına yumruğunu geçirdi.

Nefesim kesildi çünkü Savaş'ın ilk defa dayak yiyişini görmüştüm. Daha önce Arslan denilen adam, adamlarına dövdürtmüştü ama döverlerken izlememiştim sonuçta.

Savaş geriye doğru düştüğünde tezahürat yapasım geldi ama anında aklımdan defettim bu düşünceyi. Benim yavaştan yavaştan uzaklaşmaya başlamam gerekiyordu. Adamlar gittikçe artıyordu ve Savaş'ın da yorulduğu her halinden belliydi.

Arada sırada insanlık belirtileri gösteriyordu.

Adam Savaş'a doğru yürürken Savaş'ın eli hemen yanında yere atılmış olan bıçağa gitti. Adam silahı Savaş'a doğrulttuğunda Savaş ayaklarını yere yasladı ve kendini iterek kalktı. Bıçağın yan kısmıyla silaha vurduğunda silah adamın elinden yere düştü. Adam silahı takip edemeden Savaş, adamın omzundan tuttu ve adamın kendi vücudundan destek alarak kendi vücudunu yıktı.

Adamın gözleri irileşirken eli karnına gitti ve birkaç adım geriledi. Üçüncü adımında ayağı yere basamadan, sırtı yere çarptı. Gözlerimi hemen ondan aldım. Ölümcül bir hasar olması gerekti ya da o adamlar biz zarar vermesek bize zarar vereceklerdi ama yine de Savaş'ın gözünü bile kırpmadan bunu yapabiliyor olması acımasızlıktı.

Ayrıca bir film sahnesi izlemiş gibi hissediyordum. "Bu tam Karayip Korsanları'lıktı işte."

Savaş nefes nefese başını bana çevirdi. Yerden kalkmaya çalışırken bana bön bön baktı. "Ne? Hiç izlemedin mi?" Sonunda yerden kalkabildiğimde ellerimdeki kiri, ellerimi çarparak gidermeye çalıştım. Savaş nasıl giderecekti peki o kiri? Sadece bugün bile kaç kişiyi yaralamıştı. Ama onun umursadığı tek şey, nefes nefese kalmasıydı belki de.

"Bir gemide kadın olmadan onlarca herifin, aylarca denizde sürtmesine anlam veremiyorum."

Güldüm. Filme olan bakış açısıyla bakmış olsaydım bile o filmi izlerdi. Johnny Depp tek başına yeterdi ki Orlando Bloom da vardı.

Eve gidince herhangi bir filmini tekrar izlemeyi aklıma kazıdım.

Güldüğümde bakışları önce gülüşüme sonra da yavaşça yere indi. Yerden alıp ileri bakmasıysa çok hızlı olmuştu. Sanki gülüşüm çok garipmiş ya da çok yanlışmış gibi dudaklarımı birbirine bastırdım. Bir tepki vermemişti ama yüz ifadesi çok garipti.

Onun normal karşıladığım, görmeye alıştığım ifadelerini bile çözememişken, bu ilk defa gördüğüm ifadeyi anlamamı beklemiyordum zaten.

"İzlemedim filmleri yani," diye mırıldandı ellerini pantolonuna sürterken. Benim de altımda şort yerine, pantolon olsaydı öyle yapardım ama artık soğuktan hissizleşmiş olan ellerimi birbirine sürtmek zorunda kalmıştım, kirden arınmak için.

Gözlerim yere saçılmış silah ve bıçaklarda gezinirken birden kolumdan tutulup çekildiğimde dudaklarımdan bir çığlık kaçtı. Savaş beni önünde tutarken sokağın başındaki adamın tuttuğu silahtan çıkan kurşun kulağıma estirdiği rüzgârıyla tam yanımdan geçip arkamdaki ağaca isabet etti. Bu süre zarfında beni kendine siper etmiş olan Savaş eğilip yerden silahı aldı ve beni tekrar arkasına itip silahı kaldırdığı gibi adamı etkisiz hale getirdi.

Titreyen elim boğazıma giderken yutkunmaya çalıştım. Mermi kendisine isabet etmesin diye hiç düşünmeden beni tehlikeye atmıştı. Hiç düşünmeden ölümümü beklemişti.

"Ölebilirdim," dedim hava soğuk olduğu için her hecede çıkan hava buharı eşliğinde. Boğazımda olan elimin bileğine yaslı olan göğsümde atan kalbim, daha önce hiç bu kadar zorlamamıştı göğsümü. Korku değildi bu biliyordum. Bütün gün boyunca korumuşken ve beni şaşırtmışken şimdi bütün hepsini tek hareketiyle silmesi...

Anlayabiliyordum. Ölmemem için beni koruyordu çünkü bunu kendisi yapmak istiyordu ve hızlı yapmayacağı da kesindi. Ama işe kendi ölümü de dahil olunca Kumsal'a olan intikam isteği ön planda olmuyordu belli ki.

Silahı cebine yerleştirirken bakışlarını kısa bir an bana kilitledikten sonra tekrar ileri baktı. Onun aksine başka adamların da gelip gelmediğine bakmıyordum. Gelse ne yapabilirdim ki? Ben de Savaş'ın beni kendine siper ettiği gibi iri cüssesinden tutup kendi önüme mi çekerdim?

"Ben öleceğime sen öl."

Bu kadar basitti onun için. Kendisi ölmemesi için herkesin ölümüne göz yumabilirdi. Peki, birinin ölmemesi için, kendi gözlerini yumabilir miydi? Merak ediyordum. Savaş'ın birine sevgiyle bakmasını, birine korkuyla bakmasından daha çok merak ediyordum.

"Yılın en merhametlisi," diye sızlandım ona arkama dönüp, nereye gittiğimi bile bilmezken ilerlemeye başlayıp.

İçimde anlayamadığım bir burukluk vardı. Belki dakikalar önceki silahların bırakması gereken korku şimdi kendisini gösteriyordu. Ya da üzerimdeki montun sahibi hemen birkaç metre arkamdayken ve o kişi Savaş'ken, kendime iyi hissetme lüksü vermiyorumdur.

"Cehennemi içinde barındıran birine, merhametten bahsedemezsin."

Söylediği şey, adımlarımı yavaşlatmama, sesiyse durmama neden olmuştu. Yavaşça arkama dönüp, bıraktığım yerde kalmayıp arkamdan ilerlemiş olan Savaş'a baktım. Benim durduğumu fark ettiğinde o da durdu. Aramızda fazla mesafe yoktu. Hatta az bile sayılırdı. Gözlerini görmek istemeyen biri olarak bu mesafeden rahatsız oluyordum.

Evet bazen ne kadar kötü biri olduğunu unutup acımasızlığını tekrar gördüğümde şaşırıyordum. Bu onun değil benim suçum olmalıydı. Ama hayatım benden böylesine çalındıktan sonra geri almak için bu kimliğe bürünmüştüm ve bana olunduğu kadar acımasız olabileceğime dair söz vermiştim kendime, kendimi kurtarmak için. Hayatımı kurtarmak için seçtiğim bu yol cehennem gibiydi ama eski hayatımdan kurtulmak için cennetti.

"Gidebileceği tek cennetin cehennem olduğu birine de cehennemi barındırdığını söyleyemezsin." Baktı gözlerime. Belki de gördü gözlerimi. Kim bilir? Kendi cehennemimden kaçmak için bir başkasının cehennemine cennet gibi sarılıyordum ve Savaş aslında Kumsal'ın cehennemiydi. Kumsal sarılmak istemezdi, muhtemelen bu kimlikten de nefret ediyordu Savaş yüzünden ama ben sarılıyordum. Çünkü öyle ya da böyle düştüğüm bu yolda en azından amaçlarımı gerçekleştirmeye çalışıyordum.

Kaç saniyedir bana bakıyordu bilmiyordum. Ama bu onun uyuz laflarının, açık tehditlerinin geçmediği en uzun sessizliğimizdi. En uzun sessizliğimiz dediğim şu an bakışlarımızın gürültüsüyle süsleniyordu.

"Bana 'Kumsal'ım' diyemezsin," dedi fısıltıyla. Kulağımda bağırdı fısıltısı. Kalbime üfledi. Ellerimi ittirirken, vücudumu sarstı. Onun çıkartmak için zorlanmadığı fısıltısı, benim ayakta durmamı zorlaştırdı.

Ama yüzündeki yine ve yine anlayamadığım ifadenin bana anlattığı kısma bakılırsa o da fısıldamakta zorlanmıştı.

'Hayır 'Kumsal'ım' derim!' diye bağırabilecek ruh ifadesine sahiptim ama Tanrıya şükür ki bunu yapacak salaklığa sahip değildim. Parmaklarım birbirini bulurken gözlerimi kaçırmak istiyordum. Hiç değilse söyleyecek bir şeyler bulana kadar. Ama o inatla bana bakarken gözlerimi kaçıramıyordum.

"Anlayamadım," dedim en sonunda. Salağa yatmak en iyisiydi. Hem de zaten en iyi yaptığım şeydi.

"Ben de anlayamıyorum," dedi o benim aksime hiç düşünmeden. Ya da çok düşünmüştü sessizliğimde.

Montunu bana verip kazakla kalmasına rağmen yanakları aynı soluk rengindeydi. Yumruğunu sıkıp sıkıp gevşetiyordu. Rüzgâr sayesinde arkaya yatmış olan koyu renk saçları geniş alnını ortaya çıkarmıştı. Rüzgârın ortaya çıkaramadığı, rüzgârı ortadan kaldırabilecek kısımsa bakışlarıydı. İnce dudaklarını hafifçe aralamış şekilde bana bakarken konuşmam gerektiğini biliyordum.

Sadece bilmekle yetiniyordum.

"Masum rolünü çok iyi oynuyorsun Kumsal," dedi biraz önce yüz ifadesinden ödün vermeyen yeni ifadeyle. Şaşkınlığı gitmiş de yerine her zamanki soğukluğu gelmiş gibiydi. Ne düşündüğünü, aklında ne kurup neleri yıktığını bilmiyordum ama Kumsal diye seslendiği için rahatlamıştım. Kısa bir an, çok kısa bir an anladı sanmıştım. Sahi, anlasa ne yapardı?

Silah da hemen belindeydi sonuçta.

"Bunun altından da bir şey çıkacak. Ama senin kafanı kopartıp yeni askım yapmaya karar vermeden önce

şu masum rollerinden kurtulsan iyi olur. Çünkü sinirimi bozuyorsun."

Kafamı kopartıp askıya asmayı hayal ettiğine göre sinirini bozduğum kısmını belirtmesine gerek yoktu. Aslında masum gibi falan davranmıyordum. Elimden geldiğince acımasız olmaya çalışıyordum. Masum rolü değil, acımasız rolü yapıyordum ama benim acımasızlığım Kumsal'ın masumluğu olmalıydı. Ayrıca beni tehlikeye atmasına kırılmam da Kumsal'ın yapacağı bir şey olmamalıydı.

Kumsal'ı tanımak istiyordum. Savaş'ı böyle bir hale getiren kişinin kim olduğunu bilmeyi istiyordum.

Bakışları arkamdaki bir noktaya sabitlendiğinde gözlerimi gökyüzüne çıkartıp nefesimi üfledim. Bir dövüş kulübü sahnesini daha izlemek istemiyordum.

"Hay beyin boşluğunu öptüklerim. Bir bitmiyorlar," diye sızlandı. Öpmek eylemini başka bir anlamda kullandığına emindim. Arkamı dönüp sokağın başında dolaşan topluluğa baktım. Bizi daha görmemişlerdi. Sokak aralarına bakarak ilerliyorlardı. Şöyle bir ileri baksalar el sallayabilirdik aslında.

"Çok kişiler. Kaçsak, diğer taraf adamın mekânı. Kalsak sülalemizi ağlatırlar. Apartman içlerine de bakarak ilerliyorlar, saklanamayız."

"O zaman ölüyoruz ha?" dedikten sonra dudağımı büzüp bakışlarımı kaçırdım ve yavaşça dudaklarımı sesle bıraktım. "Hobi gibi bir şey oldu artık."

"Hayır bebeğim. Dolun evde bekliyor, ölemem." Gece eve geri döneceği bile kesin değilken, Dolun'u çağırması ilginçti ve tam Savaş'lıktı. Bana dakikalar önce söylediği şeye gönderme yapıp "Dolun öleceğine sen öl," dedim ve güldüm. Sanırım bu cümle bir süre daha beni buruklaştırmaya devam edecekti. O dediğimi, daha çok da beni umursamadan bileklerimi tuttu ve çekiştirmeye başladı. Bakışlarım hızla ona dönerken, o bana bakma ya da açıklama

yapma gereği duymadan beni sitenin içerisine çekti. İlerledikten sonra sırtımı binanın duvarına yaslayıp önümde dikildi.

"İki sokak aşağıda, mekânın arkasında bar var. Oradan sarhoş çıkmış iki ergeniz gibi düşün. Ne yaparız?"

"Kusarız?" deyip kaşlarımı kaldırdığımda sırıtışını durdurmak için dudağını yaladı. Gözlerimi devirdim. Ben ergenken içtiğimde öyle yapıyordum hiç değilse.

"Hayır, bebeğim. Öpüşürüz."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Savaş'ın saniyede bıraktığı burukluk, yine saniyelerde geçmişti. Onun geçmesi dakikaları bulmadan şimdiyse çok başka bir duygu sarmıştı bedenimi. Kalp atışlarım hızlanmış mıydı, normal miydi, durmuş muydu, kalp atışlarım var mıydı ondan bile emin değildim şu an.

Tek emin olduğum Savaş'ın bana yaklaşıyor olduğu ve yanaklarıma yerleştirdiği ellerinin ne kadar sıcak olduğuydu.

Sırf bu sıcaklık için bile yıllarca bekleyebilirdim, sırtım pürüzlü duvara yaslıyken. Zaten şu pozisyonda olmamızın sebebi, yıllarca daha yaşayabilmek için değil miydi? Sözde sarhoş iki sevgili gibi olacaktık ve...

Tanrım... Öpüşecek miydik?

Dudakları dudaklarıma değmeden önceki o kısa zaman, görüldüğünün aksine kısa değildi aslında. Nefeslerimiz birbirine değmek için telaşlanırken, gözlerimiz birbirini bulmaya tenezzül bile etmiyordu. Oysa dudakları ne kadar üsteliyordu, benimkilerle buluşmak için. Ve buluştu da sonunda kalp atışlarımın var olduğunu fark ettiğimde. Vardı, var olmasına da daha önce bu kadar da olmamıştı hiç.

Bölüm 28

Ellerim göğsüyle bedenim arasında sıkışmışken, nefesimse boşlukta çırpınıyordu. Büyük elleri, küçük yanaklarımı kavramıştı ve kalbim kulağımda atarken öpüyordu beni. Gerçi, o hareket etmeme izin verse bile bedenim vermezdi.

Bir eli yanağımdan belime yavaşça inerken, şişik montun üzerinden bile elinin sıcak dokunuşlarını hissediyor gibiydim. Dudağımı ısırdığında karşılık vermemi istediğini biliyordum. Ama onun bilmediği bir şey vardı, ben öpüşemiyordum.

Beceriksiz dudaklarımı oynatıp ona şüphe vermektense karşılık vermeyip istemiyormuşum gibi davranmak daha mantıklıydı. Aslında benim mantığıma uyarsam elimi Savaş'ın saçlarına götürmek istiyordum. Elim bunu öyle çok istiyordu ki göğüslerimiz arasında kalmış bir haldeyken, titriyordu. Elimin altındaki kalbi hızlı sayılırdı ama benim kalbim kulağımda zonkluyordu.

Yüzünü çok az geri çekti. Öyle ki dudaklarımız neredeyse değiyordu. Gözlerini duvarın ardındaki sokağa çevirdikten sonra derin bir nefes alıp ellerini vücudumdan çekti ve birkaç adım geriledi. Parlayan gözleri, gözlerimi bulduğunda anında bakışlarımı kaçırdım.

"Paslanmışsın."

Kumsal'la benimle olduğundan çok daha ateşli öpüşmeler geçirmiş olmalılardı. Ama benimle ateşli bir öpüşme geçirmek isteyenler işe kendilerini yaktıktan sonra beni öperek başlayabilirlerdi. Anca bu şekilde olurdu sanırım.

"Ya da seninle öpüşmek istemiyor olabilirim."

Benim titreyen elimin aksine soğuğa elini kızartma yüceliği bile vermemiş elini saçlarına daldırdı tam da benim dakikalar önce yapmayı dilediğim gibi. Eliyle saçlarını karıştırırken alayla baksa da bir şey söylememişti. Ona fazla baktığımı fark ettiğimde bakışlarımı kaçırdım. Yola dönen bakışlarım memnundu çünkü bir başka dövüş filmi anımsamayacakmışım gibi görünüyordu. Sokak boştu. Boş olması önemli değildi aslında, bizi öldürmek isteyen ızbandutların olmaması yetiyordu.

"Rujunun tadını beğenmedim bebeğim."

Yumruğumun tadını da beğenip beğenmediğini söylemesine az kalmıştı zira avucum kaşınıyordu. Kaşlarımı çatıp kızgın bakışlarımı parlayan yeşillerine çevirdim. Ellerini ceplerine yerleştirmiş, omuzlarını dikleştirmişti. Yüzünde itici bir sırıtış vardı.

"Bir dahakine söyle senin istediğin ruju sürerim," diye homurdandım sitenin kapısına yönelirken. Onunla bir günde geçirebileceğim maksimum süreyi geçirmiştim bence. Biraz daha yanında kalırsam vücudum alerji gösterip dökülmeye başlayacakmış gibi hissediyordum ki biraz önce öpüşmüştük!

"Hangi rujunu sevdiğimi biliyorsun." Sesi yakından geliyordu ama dönüp de arkama bakmak istemiyordum. Adımlarımı hızlandırdım. Evin yolunu bilmiyordum. Daha doğrusu, buranın neresi olduğunu bilmiyordum. Birinden telefon bulup Bora'yı aramam gerekiyordu ama gecenin bu saatinde birini bulabilirsem eğer telefonunu istemek yerine uzak durmam gerekiyordu muhtemelen. Zaten Merih -Savaş'ın tabiriyle 'karınca siki beyinli'- denilen adamın mekânının çevresindeydik. Savaş, mekânın arkasında bar olduğunu söylemişti. Buradan birkaç km uzaklaşmadıkça gözümü dört açmalıydım.

"Bizim yavşaklardan birini çağırıyorum. Sen de yürüyerek gidiyorsan götü kolla. Sabaha haberlerde görmeyeyim şaftını."

Adımlarım yavaşlarken yanaklarımı şişirdim. Bütün gün korumuştu sonuçta. Son yardımımı istersem, terslemezdi değil mi? Burnumu kırıştırdıktan sonra yavaşça Savaş'a döndüm. Döndüğümde burnumu serbest bıraktım ve telefonuyla uğraşan Savaş'a yaklaştım.

"Hayır."

"Daha sormamıştım," diye tısladım. Başını yavaşça bana döndürdü. "Yine de hayır."

Demek ki terslerdi.

'Ya Savaş ya' falan gibi uzatmalara gerek duymuyordum. Ne o kanardı, ne de ben düşerdim o kadar. Sert bakışlarımdan etkilenmeyip tekrar telefonuna döndü ve bir numara çevirip telefonu kulağına yasladı. Karşıdaki telefonu açana kadar sustum. Ona söylemem gereken bir şey vardı ama öncelikle onun bir işle meşgul olması gerekiyordu ki silahı çekip beni vuramasın.

Karşıdan bir ses geldiğinde yumruklarımı sıktım ve "Puşt," diye tısladım. Hızla arkamı dönüp salına salına ilerlemeye başladım. Küfür sevmesem de Savaş'a söylediğim her kötü şeyin gerekli olduğunu düşünüyordum.

"Mersik'in mekânının çevresindeyim," dedikten sonra sustu. Sanırım Savaş da karşıdaki adam da başka şeye gerek duymuyordu. Benim de böyle adamlarım olması gerekiyordu. Hem Merih, Savaş'ın ona 'Mersik' dediğini öğrense acaba Savaş'ı yaşatır mıydı?

"Güzel ülkemin güzel küfürleri varken 'Puşt' mu? Küfre başlıyorsan adam gibi başla. Bu sigaraya başlayıp Prestij içmek gibi bir şey."

Ondan gerektiği kadar ilerleyemeden o konuşmaya başladığında gözlerimi kısıp vücudumu ona döndürdüm. Artık üşümeye başlamış gibi görünüyordu ama montu çıkarıp da ona vermeyi düşünmüyordum.

"Küfre adam gibi başlamak ne ya? Adam olan küfretmeye gerek duymaz zaten."

Bora'ya da laf ettiğim için zerre pişmanlık duymuyordum. Yüz kez demiştim ona küfretmeyi bırakmasını. Sanki uyuşturucu bağımlısıymış gibi 'Yapamıyorum' demişti bir de. Küfrü herkeste itici bulurdum. Bora'da pek itici olmuyordu. Sanırım ona verdiğim değerden kaynaklıydı.

"Hayır bebeğim. Adam tabiri adam olmayanlar sayesinde bulunmadı mı zaten? Adam olmayanların dışındakiler adam işte. O adam olmayanlar da küfürden başka şey anlamadığı için adam dediğin de küfredebilir."

"Sen adam değilsin," dediğimde başıyla onayladı. Kendimi tutamadan güldüm. Ona 'Sen şerefsiz değilsin' demişim gibi gururla onaylamıştı. Hem kendisini adam olarak nitelendirmemesine rağmen biraz önce adamları koruyan bir şeyler söylemişti. Bir şeyler, diyordum çünkü genellikle Savaş'ın dediklerini anlamam birkaç saniye faizli oluyordu.

Gülüşüme baktıktan sonra fazla oyalanmadan bakışlarını çevirdi ve arka cebine uzandı eli. Çıkardığı sigara paketi yıpratılmış görünüyordu. Yıllarca aynı paketten içiyor olsa anca bu görüntüye ulaşır gibiydi paket. Paketi açtığında içinin dopdolu olduğunu gördüm. Acaba metafor mu yapıyor diye düşünürken bir taneyi alıp yakmasıyla umut dolu hayallerim suya düşmüştü.

"Sigara içmekten ne anlıyorsun?" Aslında bazen ben de içiyordum ama genelde alkol yanında ya da kendimi çok boşlukta hissettiğim anlarda oluyordu. Savaş'ın yanında dolu paketi taşıdığına bakılırsa genel bir içiciydi ama aslında onu tanıdığımdan beri ilk defa sigara içtiğini görüyordum. Genel olarak paket taşısa da fazla içmiyor olabilirdi.

"Anlamsız boş bir şey. Anlamlı olan başka şeyleri düşünmek için sana ortalama dört dakikalık bir düşünme süresi verir."

"Neyi mesela?" diye mırıldandım umurumdaymış gibi. Aslında sadece Savaş'ın aradığı adamın bir an önce gelmesini bekliyordum. Şansım varsa arabanın arka koltuğunda

kendime yer bulabilirdim. Çünkü bu saatte, bu sokaklardan geçip eve varmayacağımı anlayalı dakikalar oluyordu.

"Seni mesela," derken bakışlarını bana değdirmiyordu bile. Taş zemine bakarken ayakkabısını yere düşen küllere sürtüyordu. Tanıdığı Kumsal'dan çok daha farklı bir Kumsal olarak karşısında olduğum için yanımda olduğu gibi tek başınayken de zaman zaman düşüncelere dalıyor olmalıydı. Fazla düşünmesini istemezdim çünkü düşündükçe açık bulurdu.

Başını yavaşça kaldırırken ince uzun parmaklarını dudağındaki sigaraya götürdü ve yanaklarını çukurlaştırarak bir nefes aldığı sigarayı dudaklarından uzaklaştırdıktan sonra dumanı gökyüzüne bakarak üfledi. Duman birkaç değerli saniye boyunca yüzünü kapatmıştı ama yeşil gözlerinin parlaklığını görebiliyordum. "Mesela, normalde seni bir halta benzetmezdim ama son zamanlarda bu sigara sayesinde..." derken sigaranın ucunda birikmiş külleri işaret parmağıyla sigaranın üzerine vurarak düşürdü. "...seni dik bir yokuşa benzetiyorum."

Ben anlayamayan bir şekilde ona bakıyorken dudağını büzdü. İçinden 'Salak bu kız' diye geçirmediğinden emindim çünkü eğer öyle düşünse içinden demekle kalmazdı. O kendine has süslü küfürleriyle düşüncelerini dile getirirdi.

"Ve ben çok sigara içiyorum," dediğinde çattığım kaşlarım yavaşça gevşedi orantılı bir şekilde dudaklarım aralanırken. Benden istediği tepkiyi aldıktan sonra sigarayı dudaklarının arasına yerleştirip elini tekrar arka cebine götürdü ve önüne döndü.

Sözlerinin çıktığı vücudu bu kadar alçakken sözleri nasıl bu kadar kaliteli olabiliyordu? Sanırım bana söylediği en az hakaret dolu şey buydu. Sigara içen kişiler fazla harekete gelemezlerdi. Kendi babamdan biliyordum. Bora şükür ki sigara kullanmıyordu. Arada sıkıldığında, arkadaş ortamındayken içiyordu. Ama düzenli olarak içme

isteği yoktu. Babamın geldiği halleri, yüzlerce kez nefes nefese kalışlarını gördükten sonra Bora'nın da aynı şeyleri yaşamasını istemiyordum.

Savaş'sa fazla sigara içen birine göre fazlasıyla hareketliydi. Ama tam da kendisinin dediği gibi, *dik bir yokuşa* tırmanmakta zorlanırdı.

"Paket, beynin kadar eski zamanlara dayanıyormuş gibi gözüküyor," derken bakışlarımı ondan almaya çalışıyordum. Söylediği söz hâlâ kulağımdayken görüntüsünün de gözlerimin önünde olmasına gerek yoktu ama dudaklarının arasına sigara yakışıyordu.

Bitmiş sigarasını yere attıktan sonra üzerine basma gereği duymadan paketi cebinden çıkarıp ince parmakları arasında dolaştırırken kaşlarını kaldırdı. "Tanıdık gelmiyor mu?"

Gözlerim pakette gezinirken "Sanırım İstanbul Arkeoloji Müzesi'nde görmüştüm," diye dalga geçtim. Eli silahına gidecekmiş gibi baktığında korkmadım desem yalan olurdu ama bakışı Tanrıya şükür ki uzun sürmemişti.

"Hafızanı saçlarını kazıdıktan sonra sigarayı başının tepesinde söndürerek yerine getiririm ki saç kazıma yöntemlerim on beş alt dala ayrılıyor. Kısa ve öz, paketi hatırlıyor musun?"

Bu kadar üstelediğine göre Kumsal'ın bildiği bir şeydi. Bilmediğim bir kimlikte öyle her şeye laf atmamalıydım artık belki de! Sırıtmaya çalıştım. "Hatırlamaz mıyım?"

Dudakları keyifle kıvrıldı. "Yılbaşında alabileceğin onca şey varken sigara alman seni öldürmekle ilgili olan fikirlerimi sorgulatmıştı. Ama korkma, seni öldürmekten vazgeçmedim."

Aman, ne güzel.

Kumsal'ın bilmem ne zamanki yılbaşında aldığı sigara paketini hâlâ saklaması garipti. Ya da yılbaşında birbirlerine bir şey almaları da garipti. Yılbaşına bir hafta vardı. Ona bir şey almam gerektiğini düşünmeye başlamıştım.

Nedense bu fikri her düşündüğümde aklıma pompalı silah almak geliyordu.

"Kendimi çok değerli hissettim," diye sızlandım. Sigara paketinden çıkardığı ikinci sigarayı dudakları arasına yerleştirirken paketi tekrar yerine koymak yerine bana uzattı. Kaşlarımı kaldırdım. "İçmek istemiyorum."

"İç diye vermedim zaten. Sigara paylaşımı yapmak, prezervatif paylaşımı yapmaktan daha önce gelir benim için. En iyi sen bilirsin. Tut," dedi dudakları arasında hâlâ sigara varken. Bunu çok yaptığı belliydi çünkü kelimeler ağzından her zamanki gibi düzenli çıkıyordu.

Gözlerim kısılırken paketi elime tutuşturmaya çalışan ellerini ittirdim. "Cep diye bir şey var. Hemen arkanda."

"Arkamda silah da var."

Araba gelince de Savaş'ın bindirmek istemeyeceğini ya da ondan rica bile etmek istemediğimi düşündüğümde artık gitmem gerektiğini fark ettim. "İnan bana, burada seninle konuşmak çok da sıkıcı ama gitmem gerekiyor. Bir daha ki sefere de olmaz umarım. Kendine kötü bakarsan sevinirim. Nefretler, De... Kumsal Karam."

"Çarpıldın sanırım," dedi dudakları kıvrılırken. Onunla konuşmayı sevmediğimi ima ederken çarpılmış falan sayılmazdım. Sadece az daha kendi ismimi söyleyecektim ama bunu böyle yorumlaması işime gelmişti. Böylelikle 'Sahte' bir bahane daha bulmam gerekmeyecekti.

Birkaç adım geriye doğru gittikten sonra yavaşça arkamı dönerken "Senden nefret ediyorum," diye mırıldandım. Şimdi gözlerimin odağı önümde gibi gözüken ama milyarlarca kilometre uzaklıkta olan ay iken, arkama karanlığı almıştım. Savaş'tan nefret eden sadece Kumsal değildi. Sanırım Kumsal'la olan tek ortak özelliğimiz buydu.

Soğuk değildi. Çoğu zaman konuşmadan yapamıyordu. Benim onu başımdan savdığım zamanlarda o beni başından savmak yerine başımı ağrıtacak kadar düşüneceğim

şeyler söylüyordu. Belki de böyle şeyler söyleyebildiği için konuşmamazlık yapmıyordu. Benim de böyle bir özelliğim olsa susacağımı sanmıyordum.

"Biliyorum," dedi sadece. Yanına bir şey getirmemesi beni şaşırtmıştı. Söyleyebileceği, beynime sorun getirecek şeyleri yok muydu cidden? Sokağın köşesinden dönmeden önce bakışlarımı ona çevirdim. Sırtını elektrik direğine yaslamış, sigara paketinden yeni bir zehir daha çıkarıyordu.

Savaş, bakış hizamdan çıkıp da ilerlediğim yolun solunda kalan evin gri duvarı bakış hizama girdiğinde şikayetçi değildim. Daha güzel bir görüntü sayılırdı. Önüme dönüp omuzlarımı kaldırdım ve oflayarak indirdim. Şimdi eve nasıl gidecektim ben?

Bölüm 29

"Son zamanlarda ne çok ölme tehlikesi yaşadığının farkında mısın?"

Bakışlarım arka bahçeyi izlerken dudağımı büktüm. Annesi tarafından azarlanan bir çocuk gibi hissediyordum ve yerde halı olsa onlar gibi desenlerini izlerdim ama Bora bir keresinde takılıp düştüğü ve eski sevgilisine rezil olduğu için ömrü boyunca halı kullanmama kararı almıştı.

"Akşam pizza mı yesek?"

"Derin!"

Başımı geriye yaslarken bıkkınca tavana baktım ve nefesimi üfledim. Dediği ve demek üzere olduğu her şeyin farkındaydım ama kendimi içerisine soktuğum durumdan kurtaramıyordum.

"Benim de çok büyük suçum var senin bu yola girmende, benim de parmağım büyük ve sana bir şey olursa bunun sorumluluğuyla yaşayamam."

Bakışlarımı karşımdaki tekli koltukta oturan Bora'ya çevirdim. Çatık kaşlarının altındaki sıcak kahverengileri gözlerimin içine bakıyordu.

"Ben Cenk'ten intikamını al diye bu kimliği almanı önermiştim ama sen artık Savaş'tan da intikam almaya çalışıyorsun."

Parmaklarımla oynarken başımla onayladım. Oyunlar benim elimde olmadan başlamıştı. Benim değil bir başkasının oynadığı oyun üstüme kalmıştı ve aksine Savaş inanmamıştı. Ama daha sonrasında onun Kumsal olduğumu düşünerek verdiği zararlar canımı yaktığı için onun oyunlarına

karşılık vermiştim. Bana annemin ölümünü hatırlatması ve Bora'yı az daha öldürecek olması beni sinirlendirmişti. Onu, onun karşısındakini üzdüğü kadar üzmek istemiştim. Ona, onun karşısındakine olduğu kadar acımasız olmak istemiştim ve asıl amacımdan uzaklaşıp Savaş'a odaklanmıştım. Elimden geldiğinde uzak durup bir an önce kurtulmam gereken adama.

"Üstelik ondan kurtulabileceğin zamanlarda kurtulmak yerine onu kurtarıyorsun."

Savaş benim günahım kadar sevmediğim, kimliğini aldığım kızın delirmesine sebep olan ve insanların hayatlarını gözünü kırpmadan ellerinden alabilecek olan ve aslında Cenk'ten de daha kötü biriydi ama ona merhamet ediyordum. Onun nasıl biri olduğunu, bana veya başkalarına neler yaptığını unutmamın suçlusu sadece ben değildim. Yeşilleri, aklımı karıştıran cümleleri, sebebi ne olursa olsun onun da beni kurtarışları onun suçuydu.

"Cenk'in kasasının boş çıkması bütün umutlarımı yıktı. Sanırım artık ne yapacağımı bilemediğim için Savaş'la oyalanırken Cenk'e olan sinirimi de çıkartmaya çalışıyorum."

"Ya artık gerçekten Cenk'e odaklan ya da hayatından vazgeç ve Savaş'ın boş anından yararlanıp buradan gidelim."

Cenk'ten intikam ve itiraf almaktan vazgeçersem buradan gitmem gerekirdi çünkü burada artık Kumsal Karam olarak tanınıyordum. Savaş Atan Kumsal'a ulaşabildiğini düşündüğü sürece beni rahat bırakmazdı. Burada kalıp Savaş'a gerçeği söyleyerek de kurtulamazdım çünkü Savaş Atan bu sefer onu kandırdığım için beni rahat bırakmazdı. Ve en azından Kumsal'ı öldürmüyordu çünkü onun ölmeyi hak etmediğini düşünüyordu ama beni öldürebilirdi.

Şu an tek yapabileceğim Savaş Atan'ı atabildiğim kadar arka plana atıp Cenk'e odaklanmaktı. Ve ben buna nereden başlamam gerektiğini bilmiyordum. Dosyaların olduğuna

emin olduğum kasası boş çıkmıştı. Artık tehlikeli olmaya başladığı için kanıtlardan kurtulduğunu düşünüyordum. Geriye sadece onun ağzından itiraf alabilmek kalıyordu ki bunu da ölmek üzere olsa yine de yapmazdı. Nefes alması onun hayatı değildi. Kariyeri, ismi onun hayatıydı. Bunların karalanacağına emin olduğunda ölecek ve öldüğü için karalandığını göremeyecek olsa bile buna izin vermezdi.

Eski açıklarını kanıtlayamayacağım için bu dakikadan sonraki açıklarını yakalamam gerekiyordu ki bu da Savaş Atan'ın şehrinde daha fazla durmam gerektiği anlamına geliyordu. Ancak burada ne kadar durursam durayım istediğime ulaşamama ihtimalim de vardı.

Sessiz kaldığımda Bora ellerini yüzüne götürüp sıvazlarken ofladı ve ayaklarını aramızdaki sehpaya uzattı. Bakışlarım ayaklarına inerken gözlerimi kıstım. Cenk'in kimseyi yaklaştırmadığı masasına ayaklarımı uzattığım gün gelmişti aklıma. Odayı temizlemek için girenlerden bile temizlik bitene kadar gözünü ayırmazdı. O yokken odaya kimse giremezdi. Hatta o açmadan ofise de kimse giremezdi.

Sanki bir şeyi saklıyormuş gibi.

Yerimden hızla kalktığımda Bora da ellerini yüzünden çekti ve yüz ifademe kaşlarını kaldırdı. "Masasında!"

Elim ağzıma gittikten sonra sevinçle güldüm ve salonda dolanmaya başlarken düşünmeye devam ettim. Kasası her zaman boştu sadece bir şeyleri bildiğim için beni yanlış yönlendirmişti. Sadece beni değil, ondan bir şeyler almak isteyen herkes kasasına ulaşmak isterdi ve bu yüzden hep kasaya sahipti. Her ihtimale karşı karşısındakini yanıltmak için. Aslında herkesin gözünün önündeydi kanıtlar. Sadece kimse bakmak için çabalamamıştı. Ve bugüne kadar benim de aklıma gelmediğine inanamıyordum.

Masasından herkesi uzak tutması egodan ya da titizlikten falan değildi. O masa onun hayatındaki en önemli şeydi. Ve aynı masa şu an benim hayatımda da en önemli şeydi.

Bölüm 30

Adamların arasından ilerlerken gülümsüyordum. Üzerimde Kumsal Karam'dan iz yoktu. İlk akla gelen kırmızı rujunu sürmemiştim. Saçlarım doğal halinde ve düzdü. Ağır makyajındansa tenimi özgür bırakmıştım. Topuklu ayakkabılarındansa sevinçten zıplayabileceğim spor ayakkabıları giymiştim. Karanlık renklerdense Derin Andaş renklerindeydi kıyafetlerim. İddialı gözükmüyordum, Tehlikeli, asla değildim. Bu haliyle tanıyamadıkları Kumsal Karam'da gözleri geziyordu adamların ama umurumda değildi. Bugünden sonra Kumsal Karam falan değildim.

Bugün son kez Kumsal Karam olmuştum ve son kez bu ismin gücünü kullanmıştım. Boğaç'ın da beni güçlü görmesinden son kez yararlanmıştım ve ondan yardım almıştım. Ondan istediğim şey ucu Savaş'a dokunan bir şey sanıyordu ve bu sebeple yardım etmişti çünkü oyunlarda benim yanımdaydı. Alacağımı alıp buradan gittikten sonra Boğaç'ı da kandırmış olmamın bir önemi olmayacaktı.

Girmek üzere olduğum depodan çıkan Boğaç'la yan yana geçmeden önce gözümü yavaşça kapattım teşekkür edercesine. Başıyla onaylarken gözleri üzerimde geziniyordu. Kumsal Karam'ın yeni görünüşünü beğenip beğenmediğinden emin değildim. Onun kadar dikkat çekici görünmüyordum ama onun kadar sahte olmadığım da kesindi.

Depoya girdiğimde adamlar ardımda kaldı. Deponun ortasındaki kırılan masaya doğru ilerlerken gülümseyişim silinmeye başladı. Ortalıkta masa ve parçaları dışında bir şey göremiyordum. Deponun kapısı kapandığında hızla

arkama döndüm. Kapıyı kapatan Savaş elini kapının kolundan çekmeden önce duraksayıp beni inceledi. Gözleri alışık olmadığı Kumsal'da gezerken dudağının kıvrıldığını gördüm. Şu an gördüğü şeyi beğeniyorsa şayet Kumsal'ı değil beni beğeniyordu.

Yüzündeki ifadeyi çözümlemem için yeterli süreyi vermeyip toparlandı ve elinde bir kutuyla bana doğru yaklaşmaya başladı.

Yanağımı ısırırken gergince bana yaklaşmasını bekledim ve tam karşımda durduğunda kaşlarımı kaldırdım. Elindeki kutuyu sallarken "Bunu mu arıyordun bebeğim?" diye sordu.

Elinde son zamanlarda olan hayattaki tek beklentimi tutuyordu. Elinde benden alınan hayatımı tutuyordu. Elinde Cenk Süren'i bitirebilecek tek şeyi tutuyordu.

"Oyun sırası bende," dedikten sonra kutuya uzandığımda çekildi. Sinirli bakışlarımı yüzüne diktiğimde keyifle sırıttı ve tek kaşını kaldırdı. "Oyun sırası sende mi?"

Başımı hafif sağa doğru çevirip gözlerimi kısarak anlayamadan ona baktığımda alayla güldü. Gülüşünü gerginlikle izledim. Kutu elinde olduğu sürece rahat hissedemiyordum. Elinden zorla alıp buradan kaçasım vardı.

Oyun sırası bendeydi. En son onun yüzünden freni tutmayan bir arabada kalakalmıştım ve onun beklediğinin aksine başkalarının hayatını tehlikeye atmak yerine kendi hayatımı tehlikeye atmıştım. Ve şimdi sıra bendeydi.

Ve ben ona oyun oynamak yerine bu kimliği alış amacımı gerçekleştirmek üzere buradaydım ve sonrasında onun yüzünü bir daha görmeyecektim ama yine bir şekilde karşıma çıkmıştı ve elinde istediğim şeyi tutuyordu.

"Kimin yanında olduğunu bilmeden karşına birilerini alamazsın," dediğinde sinirle güldüm ve başımı onaylamazca sallarken ellerimi saçlarıma götürüp arkama döndüm ve derin bir nefes aldım. Boğaç artık güçlü olduğumu

düşünmüyor olsa gerek ki Savaş'a oynadığımızı sandığı oyunu ifşa etmişti. Ama oyunun Savaş'la alakası bile yoktu!

"Şu an Boğaç'ı öldürebilirim," diye mırıldandığımda kolumu tuttu ve nazik diyebileceğim bir şekilde beni kendine döndürdü. Ellerimi sinirle daldırdığım saçlarımdan çektiğimde boşta olan elini saçlarıma getirdi. Muhtemelen dağılmış olan saçlarımı düzeltecek sanmıştım ama yüzüme düşen saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırmıştı. Meraklı bakışlar ve donan vücudumla onu izlerken ortaya çıkardığı yüzüme birkaç saniye boyunca baktıktan sonra elini saçımdan çekip garip yüz ifadesini sildi ve başını onaylamazca salladı. Depoya girdiğinde olduğu gibi Kumsal'dan farklı olan görünüşümü incelemişti. İlgisini çekmiş gibiydim. Aslında sadece Kumsal'ın makyajsız ve süssüz hali gibiydim ama bu çok rastlanılmayan bir şey olsa gerekti. "Boğaç piçi bana senin acımasız bir sürtük olduğunu söylese bile inanmam. Seni satan etrafında dolaşan diğer piçti."

Bakışlarım suratında donarken Bora'dan bahsettiğini anladım. Boğaç'a olan güvenimi kaybetmemi istemiyor falan olmalıydı çünkü söylediği şeyin hiçbir oluru yoktu. Yalan söylüyordu. Bora bunu yapacak son kişi bile değildi. Bora'yla bana dair hiçbir halt bilmediği için kafasına göre sallıyordu ve beni kandıramayacaktı.

"Ve ben de bana oynadığın oyuna hak verirsin ki biraz gerildiğim için senin işini bozmak istedim."

Alayla gülümsedim. Gerçekten delirip saçlarımı yolmak istiyordum. Şu andan bahsetmiyordu. Başka bir oyundan bahsediyordu ve oyun karşısında şu an işimi bozup kendi oyununu oynuyordu. Yine benim oynamadığım, haberim bile olmayan bir oyun üzerime kalmış olmalıydı. Benim her Savaş'a karşı hareketsiz kaldığım zamanlarda Savaş'a oyun oynayıp beni tekrar oyuna çeken kimdi?

Şu an burada bir şeyin peşinde olduğumu Boğaç'ın ona ilettiğini düşünmüştüm ama Boğaç bunu Savaş'a oynanan

bir oyun olarak biliyordu ama Savaş öyle bilmiyordu. Savaş üzerine oynanan başka bir oyun için şu an burada bana oyun oynuyordu. Yani burada bir şeylerin peşinde olduğumu Boğaç'tan değil başka bir şekilde öğrenmiş olmalıydı. Yine de hâlâ Bora konusunda yalan söylüyordu çünkü bu imkânsızdı.

Elindeki kutuyu bir şekilde almam gerekiyordu ama oyun sırası ondayken ve kutu tam olarak onun elindeyken nasıl ulaşabileceğimi bilmiyordum ve şu an hayatımda en çaresiz hissettiğim anlardan biriydi.

Ona oynanılan oyuna dair konuşup ağzından laf almak da istiyordum ama bunu hatırlatmam onu daha da sinirlendirirdi. Şimdilik sadece o kutuyu kurtarmak için uğraşacaktım.

"Oyunun bana ait olan bir kutuyu çalmak mı Savaş Atan? Ben de bir dahakine sakız uzatayım ama ekşi sakız çıksın, nasıl fikir?"

Alayıma sahte bir şekilde sırıttıktan sonra gözlerini kırpıştırdı. Şu an yaramaz ama tatlı bir küçük çocuğa benziyordu. Oysa o kötülük dolu bir katildi.

"Bilirsin özel hayata saygılımdır o yüzden..." dedikten sonra kutunun kapağını açtı ve gözlerimi devirdim. Gerçekten çok saygılıydı (!) Kutuda olanlardan bir şey anlayacak hali yoktu ve en azından kutuda istediğim şeyin olup olmadığını anlayabilirdim şu an.

"...kutunun içindekilere özel hayatımda bakmaya karar verdim," dedikten sonra boş kutuyu bana doğru gösterdi. Sinirle öne atılıp elinden kutuyu aldım ve ellerimdeki boş kutuya baktım. Savaş kollarını göğsünde kavuşturup keyifle beni izlerken tepkilerimi saklayamıyordum. Sonunda ulaştığımı sandığım şey şimdi kaçmak üzere olduğum adamın eline geçmişti. Ve artık kanıtlara ulaşmak için ondan kaçmak yerine ona koşmam lazımdı.

"Senin için ne kadar önemli olduğunu görebildiğime göre bu iyi oyunu bana verdiği için Burak piçine teşekkür etmeliyim."

"Onun adı Bora," diye terslenmek istiyordum ama şu an derdim Savaş'ın bir türlü Bora'nın adını söylememesi değildi. Kutuyu sinirle yırttıktan sonra Savaş'ın omzuna çarparak depodan çıkmak için kapıya yöneldim. Darmadağın bir haldeydim. Dışarıdan beni izleyen ve yaptığım her şeyi bilebilen birisi beni ısrarla ilerlemeye çalıştığım kendi yolumdan istediği yola saptırmaya çalışıyormuş gibiydi ve hep önüme kontrol edemediğim şeyler çıkıyordu.

Bugün son kez amacıma ulaşmak için kullandığım Kumsal Karam olduğumu sanarken artık o kanıtları alabilmek için Kumsal Karam olmak zorundaydım çünkü Savaş Atan'dan sadece o alabilirdi.

Kolumu tutup beni kendine döndürdüğünde sinirle kolumu çektim. "Eve gidip ağlamak istediğinin farkındayım ama nereye gidiyorsun? Daha oyunum bitmedi bebeğim."

Onun yüzünü istediğim şeyin onda olduğunu düşünerek bir saniye daha görmek istemiyordum ve o oyununun daha bitmediğinden bahsediyordu. Sinirimi ve kutunun içindekilere verdiğim değeri yansıttıkça almamın o kadar zor olacağının da farkındaydım.

"Alınma ama sinirim sana ya da kutudakilere değil. Sinirim birinin arkamdan iş çevirebilmiş olmasına. Beni satanın Bora olmadığını biliyorum. Her kimse onu bulup hesabını sormaya gitmek istiyorum."

"Bebeğim, bebeğim, bebeğim..." diye tekrarlarken kolunu omzuma attı ve deponun sol tarafına doğru ilerlerken omzumdaki kolu eşliğinde beni de ilerlemeye yöneltti.

"Berkay piçine bu kadar güvenmen ve değer vermen gözlerimi yaşarttı. Ayrıca o kutudakilere de değer veriyor olsaydın sırf sen üzülme diye sana geri verirdim ama madem senin için bir önemi yok o zaman yakmam sorun olmaz."

Sinir bozan alayına karşılık omzumdaki kolunun bileğini tuttuktan sonra omzumdan çekip kolunu kıvırdım ama elimden kurtulup belinden çıkardığı silahı bana doğrulttu. Ani hareketiyle gerilediğimde arkamdaki duvara yaslı olan koltuğa düştüğümde güldü. Depodaki eski püskü bir koltuktu ve şimdi onu tam da buraya koyana Savaş'ın gülüşü eşliğinde küfretmek istiyordum!

Savaş elindeki silahı bana doğru tutarken yeşil gözleri keyifle parlıyordu. Yüzümde gördüğü sinirden ve biraz önceki düşüşümden oldukça memnun gibiydi.

"Demek benden sıkıldın ha?"

Beni öldürüp öldürmeyeceğiyle ilgili sorumu es geçip "Bir oyun oynayacağız," dedi. Keşke bahsettiği şey tavla falan olsaydı ama tam da namlunun ucundayken bunun mümkün olmadığını biliyordum.

"Silah bu oyunun neresinde?" dedikten sonra başımı hafifçe sağa çevirip kaşlarımı çatarak silaha baktım. Uzun bir süre silahla bakıştıktan sonra Savaş'ın sesiyle bakışlarım yeşillerine döndü.

"Düşün ki şişe çevirmece oynuyoruz. Ve silah da şişe."

Sinirle ona bakarken silahı havada döndürdükten sonra namlusundan tutup çenesinin ucuyla işaret etti.

"Sen başlamak ister misin bebeğim?"

Nazikliğini kibar bir şekilde reddettim. Öfkeli bakışlarımı gören Savaş alayla güldü ve bana yaklaşmaya başladı. Bakışlarımı kaçırmamaya çalışırken koltuğun kolunun üzerine koyduğum elimin tırnakları koltuğun derisine battı. Sandığımın aksine sertçe kaldırmak yerine hafifçe eğilip büyük elini bana uzattı.

Bakışlarım, eğildiği için yüzlerimizin arasında kısa bir mesafe olan bedeninde gözlerini bulurken dudaklarımı araladım. Sigara içermiş gibi derin bir nefes aldım parfümünün burnuma gelen kokusundan. Bakışlarında alaydan çok öfke vardı. Bir günde onu bu kadar çok öfkelendiren şeyin

ne olduğunu merak ediyordum. Başkasının yaptığı ve üzerime kalan oyun neydi?

Bakışlarımın onun kadar cüretkâr olup olmadığını merak ederken onun elinin yanında küçük kalan elimi, eline götürdüm. Parmakları tutmak için bükülürken elini, elimin tersiyle itince dudağını yalayıp alayla güldükten sonra alt dudağını ısırıp birkaç adım geri çekildi. O sırıtmaya devam ederken rahatlığına âşık olduğum koltuktan sızlana sızlana kalktım.

"Oyun basit. İkimiz de sırtımızı karşılıklı duvarlara yaslayacağız. Sıra bendeyken silah da bende olacak. Sana bir soru soracağım. Bilemezsen ateş edeceğim. Gebermezsen sıra sana geçecek. Bilirsen de ateş etmeden, sıra sana geçecek. Soru soracaksın, bilemezsem ateş edeceksin. Iskalayacağın için silahı bana atacaksın ve sıra bana geçecek."

Basit dediği şey sanki tombalaydı. Öyle bir rahatlıkla anlatmıştı ki insan olup olmadığını sorguladığım onlarca andan birini yaşıyordum. Ona isabet ettirmemden hiç korkmuyor muydu? Ya da ona isabet ettiremeyecek kadar beceriksiz olduğumdan bu kadar emin miydi? Kumsal isabet ettirebiliyor olmalıydı. "Ne zaman bitecek?" diye sordum parmaklarımla oynarken tereddütle. İkimizden biri öldüğünde falansa şuracıkta bayılacaktım.

"Orasına da ben karar vereceğim."

Başımı arkaya çevirip yüzümü buruşturarak onun dediğini taklit etmek istiyordum. Bunu şükürler olsun ki yapmayıp kızgın bakışlarım ondayken koltuğun olmadığı taraftan geriye doğru adımlamaya başladım. Sırtım duvara değene kadar düşündüğüm tek şey onun hakkında hiçbir şey bilmediğimdi. Kendi hakkında bir şey sorarsa bilemeyecektim. Bu artı ateşten daha çok artı şüphe demekti.

Elinde silah varken ardındaki duvara yaslandı ve bir dizini hafifçe büküp botunun tabanını duvara yasladı. Silahı elinde döndürüp dururken düşünürmüş gibi dudakları

büzdü. Saçlarının boyunu kısaltmış mıydı yoksa bana mı öyle gelmişti bilmiyordum. Giydiği asker yeşili üstü gözlerinin rengini ortaya çıkarmıştı. Siyah dar pantolonun altına bağcıkları açık kaba bir bot giymişti. Saçları her zamanki gibi dağınıktı. Giyimine dikkat ediyordu. Sanki daha güzel görünmeye ihtiyacı varmış gibi.

"Kaç kişiyle yattın?"

Dilimi kemirmeye başladım. Bakışlarım yerde gezinirken sürtük mafya diye anılan Kumsal Karam'ın ortalama kaç kişiyle birlikte olmuş olabileceğini düşündüm. Hiçbir tahminim içime sinmediğinde bakışlarımı Savaş'a çıkardım ve alaya vurdum.

"Matematiğim iyi değildir ve cevap oldukça fazla. Yani soruna açık bir yanıt veremeyeceğim."

Silah patladığında yerimde sıçrayıp çığlık attım. Silah hemen yanımdan yaslandığım duvara gelmiş olsa bile...

"Deli misin?" diye bağırdım. "Çok kişiyle birlikte oldum bunu ima etmeye çalıştım. Doğru bir yanıt ve sen..."

"Evet. Ama matematiğin çok iyidir. Ayrıca seni vurasım vardı," diyerek sözümü kesti. Burnum biraz önceki korkum yüzünden yetmemeye başladığında dudaklarımı aralayıp nefes alıp vermeme yardımcı oldum. Bakışlarım odada gezinirken sinirden yumruğumu sıktım. Sinirli değildim aslında, telaş yapmıştım. İstese beni kalbimin ortasından vurabilir hatta kalbime çiçek de çizebilirdi kurşunlarla. Ama ölmemi istemiyor gibiydi. Yine de silah patladığında herkes korkardı.

Silahı bana attığında hiç değilse havada tutabilmiştim. O gözleri zaten yeterince alay doluydu çünkü. Silahın soğukluğu elimdeyken daha soğuk olan bakışlardan kaçırdım gözlerimi. Savaş'ın her şeyini bilen bir kızdan kendisine soru sormasını istiyordu. Ve ben de Savaş'ın hiçbir şeyini bilmeyen kızdım.

Bir köşeye gidip bacaklarımı kendime çektikten sonra vücudumu öne ve arkaya sallayarak şarkı söylemenin tam zamanıydı bence.

Sıkıntıdan yanaklarımı şişirirken Savaş gibi manyak birine nasıl bir soru sorabileceğimi düşünüyordum. Ah... Tabii ki...

"İlk ne zaman birini öldürdün?" dedim bakışlarım yavaşça ona dönerken. Gülecek gibi oldu. Ama gülseydi isterik bir gülüş olurdu. Bakışları o kadar öfkeliydi ki arkamda duvar olmasa çoktan gerilemiştim. Aramızdaki mesafeyi örtüyordu bakışları. Sanki bir adım atsa ellerini boğazımda hissedecektim.

"Dalga mı geçiyorsun?" diye kükrediğinde parmaklarım silahı daha sıkı kavradı. Kumsal'ın bu sorunun cevabını çok iyi bildiğini anladım. Ama bu sorunun onu neden öfkelendirdiğini henüz çözememiştim. Onun hakkında çözemediğim şeylerin listesinin bayağı bir altlarına bu da eklenmişti.

"Soruyu yanıtlamadın," dedim sırıtmaya çalışırken. Bu sorunun her neden olduğunu bilmesem de onun sinirlerini bozduğuna emin olmuştum. Ve Kumsal, Savaş'ın canını sıkardı değil mi?

Gözlerindeki öfke kalktı mı yoksa önüne başka duyguları mı getirdi bilemiyordum. Bakışları büyük oranda değişirken ellerini iki yana açtı ve dudakları kıvrıldı. "Vur yapram."

Keşke soruyu yanıtlasaydı çünkü bu silahın onun eline tekrar geçmesinden daha korkunç bir şeydi. Elimin titrememesi için çaba sarf ederken silahı tutan elimi kaldırdım ve derin bir nefes aldım.

"Önerin varsa, açığım."

"Alt kısımlara tutma yeter."

İnadına silahı alt kısımlarına indirmeyi düşündüm ama sonra beni öldürebileceğini fark edip vazgeçtim. Silahı

duvarın kolunun yanındaki kısmına hizalayıp tetiği çektikten sonra ateş ettiğimde çok şükür ki ona isabet etmemişti. Koltuk altından duvara isabet eden mermiyi duvardan çıkardıktan sonra baş parmağı ve işaret parmağı arasında tutup bana gösterdi.

"Iskaladın bebeğim."

"Evet, öyle bir şeyler," diye mırıldandım huysuzca. Silahı ona attığımda biraz önceki öfkesinden eser kalmamış gibiydi. Kumsal'ı delirttiğini sanıyordum ama Kumsal da onu pek sağlam bırakmamıştı. Mermiyi yere attıktan saniyeler sonra silahı zorlanmadan tuttu ve soruyu sormadan bana doğrulttu.

Bilemeyeceğime o kadar emin olduğu soru neydi acaba?

Dudağımı büzüp kaşlarımı kaldırdım ve doğrulttuğu silahı gösterdim. "Psikolojik baskı uyguluyorsun."

"Sen de görünüşünle bana psikolojik baskı uyguluyorsun ama ben bunu sana söylemiyorum."

Gergin vücudum gevşerken yutkundum. Depoya girdiğinden beri birkaç defa yüzümde takılan bakışlarını özetlemişti. Karşında Kumsal Karam'a benzetemediği, ona olan nefretini yansıtmakta zorlandığı biri varken yeni tanımaya başladığı Derin Andaş'ı görmesi daha kolay olmalıydı. Bugün afallayan Savaş Atan beni görmeye en yakın anlarından birindeydi ve sanırım gördükleri hoşuna gidiyordu.

Savaş tetiği çektiğinde dikkate almam gereken çok başka konular olduğunu hatırlayıp dudaklarımı birbirine bastırdım ve Savaş'ın sorusunu beklemeye başladım.

"Sana son zamanlarda kaç defa alaylı olanlar haricinde senden nefret ettiğimi söyledim?"

Bilemeyeceğime emin olduğu soru bu muydu? Hadi ama sokaktan geçen biri bile birkaç dakika Savaş'ın bana olan bakışlarını görse 'Birçok defa' diyebilirdi. Ama bu kadar kolay bir soruyu, bu beklentili bakışlarla sorduğuna göre cevabını da bilmem bu kadar kolay olmamalıydı. Alaylı

olanlar haricinde söyledikleri gerçekten nefret ettiğini hissettiği zamanlar olmalıydı. E tamam işte. Birçok defa.

"Birçok defa," dememle birlikte silah patladı ve nefesimi tuttum. Ne? Birçok defa, yetmiyor muydu yoksa? Belki de yüzlerce, binlerce kez demeliydim. Korkulu bakışlarım Savaş'a döndüğünde alayla bakmaya çalıştım. Belki de Savaş da bu yüzden alayla bakıyordu. Korkusunu silmek için.

"Önceden fragman geçsen fena olmaz," diye mırıldandım kasılmış vücudum yavaş yavaş gevşerken. Hiç beklemeden ateş ediyordu ve benim gözlerimi kapamama zaman kalmıyordu.

"Sorulara beyninle düşünüp cevap versen daha hoş olur," diye karşılık verdi söylediğime. Aslında bu beynimi ağrıtacak derecede düşünüp cevapladığım bir soruydu ama bunu ona söylemedim. Savaş kendimi aptal hissetmemi sağlıyordu.

Silahı bana attığında bıkkınlıkla tuttum ve alt dudağımı dişleyip soracak soru düşünmeye başladım. Ama aklım hâlâ eski soruda kalmıştı. Asıl cevabı neydi çok merak ediyordum. Belki şimdi onu sorabilirdim ama doğru yanıt verip vermediğini nereden bilecektim de tetiğe basacaktım?

"Sana en çok dokunan oyunum hangisiydi?"

Bakışlarındaki alay yavaşça silinirken dudakları düz bir çizgi halini aldı. Başını hafifçe eğip yeşillerini bana dikmiş bir şekilde bakarken düşünüyor muydu yoksa sorduğum ilk anda cevabı bulmuş muydu bilememiştim. Bakışları ne öfke doluydu ne de alay dolu. Bu benim yabancı olduğum bir bakıştı ve belli ki Savaş'a da yabancıydı. Gergin yüz hatlarına ve her zamanki gücüne uymamıştı bu bakışlar.

Ama her şeyden de garibi vardı ki bu bakışlarla baktığında benden yani Kumsal'dan nefret etmiyor olduğunu düşünmüştüm o birkaç değerli saniye boyunca.

Belki şimdi gözüme bakarken o oyunu oynayan Kumsal'la bu Kumsal'ın bir olamayacağını düşünüyordu. Belki

de en çok dokunan oyunu Kumsal değil ben oynamıştım o gemi parçalarını yıkıp döktüğümde. Bunu her zaman merak edecektim.

"İsabet ettirmeye çalış," dedi başını kaldırıp sahte bir şekilde sırıtırken. Sırıtışını bana inandırmak için yüzüne yerleştirmemişti zaten. Donuk kalmak ona göre değildi. Sorudan yine kaçıştığı için yanaklarımı şişirip nefesimi dışarı üfledim.

"Bu oyunda pes yok."

"Oyun benim oyunum."

Bora'dan duyduğum birkaç hakaret mırıldanırken silahı kaldırıp ateş ettim. Silahın sesini duyana kadar ona gerçekten zarar vermeyi düşünüyordum ama ateş ettikten sonraki birkaç saniyem ona büyük zararlar verebilecek bir şekilde isabet etmemesini dilemekle geçmişti. Bakışlarım hızla vücudunda dolanırken kaslarından çok yarayı bulmaya odaklanmaya çalıştım. Tişörtün sağ omuz kısmının koyulaştığını gördüğümde dudaklarım aralandı.

"Yaralandın."

"Evet beni silahla vurdun ya," dedi sanki küçük bir çocukmuşum gibi açıklayarak. Gözlerimi devirdim ve silahı sertçe ona attım. Yaralandıysa yaralanmıştı! Bu adamı düşünmeye gelmiyordu.

Tepkime sırıtarak silahı tuttu. Mermi ona isabet etmişti ama oralı değildi. Anladığıma göre sıyırmıştı.

"Batuhan piçine âşık mısın?" diye sordu hiç düşünmeden. Sanki daha önce bu soruyu hazırlamış gibi. Ses tonunu çözmeye çalıştım ama bakışları kadar yorumsuzdu.

Öyle değildim. Ayrıca o 'Batuhan' da değildi. Piç hiç değildi. Bora'yı pek sevmediği için onun ismini öğrenmeyi de reddediyor gibiydi. Bora'ya âşık değildim. Sadece o benim kötü hayatımdaki en güzel şeydi, bu kadar. Âşık olsaydım korkunç olurdu. Düşünsenize patlamış mısırları keçeli kalemle boyadıktan sonra odasına süs yapan birine âşık olduğunuzu...

"Hayır," dedim kendimden emin bir şekilde. Başımı eğip gözlerimi alayla kısarken "Niye birine âşık olacak kadar düşeyim ki?" diye ekledim. Ah şu Kumsal dili Çince'den zordu. Kendi dışında hiç kimseye değer vermeyen Kumsal Karam.

İşaret parmağını baş parmağına bastırdıktan sonra kaydırarak serbest bıraktı ve bunu birkaç defa tekrarladı. Düşünüyordan çok sadece bakıyormuş gibi görünüyordu. Böyle derin bakmaya devam edecekse bakışlarını birkaç cm yana kaydırsa iyi olurdu. Çünkü onun bakışları gözlerimdeyken ben de bakışlarımı kaçıramıyordum.

"Hastır sikoloji," dedikten sonra büzdüğü dudakları genişletip alayla güldü. "Dejavu."

Ben ise hâlâ açtığım dudaklarımı kapatamamıştım. "Ha?" diye bir tepki ortaya koyduğumda sırıtarak silahı bana attı. Cevabımı yeterince emin söylemiş olmalıydım ki bu sefer mermiyi bir taraflarıma yeme korkusu yaşamamıştım. Silahı beceriksizce tutmaya çalışırken hâlâ ettiği küfrün bizim gibi normal insanların dilinde ne demek olduğunu düşünüyordum. Ayrıca verdiğim cevaptan memnun kalmış gibi görünüyordu.

"Nasıl küfür ama? Geçen bir adamı döverken keşfettim. Herifin ağzı yüzü yamuldu falan ama kalbimdeki yeri büyük. Bu küfür bayağı bir süre yürütür beni."

O küfrü keşfederken nasıl bir ruh hali içerisindeydi gerçekten merak etmiştim. Ve daha da merak ettiğim şey, beni öldürmek isteyen adamın eline silah geçip dururken ve yine o adamın sırıtışını izlerken nasıl bu kadar keyifli olabildiğimdi.

"On numara," diye mırıldanırken silahı tutan parmaklarım gevşeyip sıkılaşıyordu ve soracağım soruyu düşünüyordum. Merak ettiğim bir şey vardı. Belki de Savaş'ın Kumsal'a olan bakış açısını çözmeme bir adım atmamı sağlayacak bir soru.

"Eğer yaşamanın amacı beni öldürmek olmasaydı benden hoşlanır mıydın?"

Bu soruyu benden beklemiyormuş gibi kaşlarını kaldırdı ve dikkatli bakışlarını vücudumda gezdirdi. Yerimde rahatsızca kıpırdanırken "Bahsettiğim dış görünüş değildi," diye sızlandım ama şu halime bakarak bir cevap verirse Kumsal'dan değil de benden hoşlanıp hoşlanmayacağını öğrenirdim. Aynı zamanda sanki bana ne kadar dikkatli bakarsa, Kumsal'dan farklı olduğumu anlama ihtimali artar gibime geliyordu. Her ne kadar birbirinin kopyası gibi kızlar olsak da.

"Seni kurtaran şey dış görünüşün. Kişiliğin bok çukurunda yuvarlanmış gibi."

"Sanırım seni vurmamam gerekiyor," dedikten sonra silahı ona attım. Benim için yanlış bir cevaptı ama Kumsal için doğru cevabı bulmuştu. Aynı zamanda baktığı görüntüyü beğendiğini de itiraf etmişti.

"En çok korktuğun şey?" diye sordu silahı tutarken. Bu sefer silahı bana hizalamamıştı. Doğru cevabı biliyordu ve bunu da söylemekten çekinmeyeceğimi düşünüyor olmalıydı. Ama ben Kumsal'ın en çok neyden korktuğunu bilmiyordum.

Sıkıntı vücudumu sararken tırnaklarımla oynamaya başladım. Savaş'ın yaptığı gibi kaçıp 'Beni vur' desem beni gerçekten vurmayacağının hiçbir garantisi yoktu. Hatta vuracağı hakkında yatırım yapabilirdim. Bakışları beklentili değildi. Cevabını biliyordu nasıl olsa.

Peki Derin en çok neyden korkardı? Bunu bilecek kadar tanıyor muydum kendimi? Burada birkaç aydır başka birisi olmanın savaşını veriyordum. Kendi cehennemimden kaçarak başkasının cehenneminde yanmayı tercih ediyordum. Belki de Kumsal'ı, kendimi tanıdığımdan daha çok tanımaya başlıyordum.

Alayla "Seni kaybetmek," dedim. Bu da bir çeşit kaçış yoluydu.

Dilini dişleri arasında gezdirirken bana yaklaşmaya başladığında içimden 'İyi halt ettin' dedim. Her attığı adımda duvar daha sertleşiyordu sanki. Bakışları, donuk mavi gözlerimden ayrılmadan dibime kadar geldi. Silah olan elini yanağıma yasladığında silahın soğukluğunu hissettim ama yakınlığı sayesinde yüzüme değen nefesi silahın soğukluğunu alıp götürüyordu. Diğer elini başımın yanından duvara yasladıktan sonra yeşil gözlerini kısarak baktı gözlerime.

"Tek bir kurşun beynini dağıtır ve kanının kırmızılığı yüzümün solukluğuna işlerken tek yaptığım sırıtmak olur."

Sanki cümlesi dünyadaki en güzel şeymiş gibiydi fısıldayışı kulağıma geldiğinde. Bilerek mi bu tonu kullanıyordu merak ettim. İnsan istemeden böyle bir etkiyi bırakabilir miydi?

"Sanırım benim de bu süre zarfında tek yaptığım sana bakmak olur," dediğimde bakışları değil, gözleri buldu gözlerimi. Çok fark vardı bana bakmasıyla beni görmesi arasından. Göremiyordu belki ama görmeye en yakın olduğu zamanlardan biriydi.

"Masummuş gibi bakma bana. Gözlerimin önünde acımasızlaştın."

"Masummuş gibi bakmıyorum," diye mırıldandım. Sadece masumdum. Savaş'ın bunu bilmemesi iyi miydi kötü müydü bilmiyordum. Beni tanısaydı, Kumsal'ı değil de beni tanısaydı bana olan bakışları değişir miydi?

"Benim tanıdığım Kumsal eline silah geçtiğinde omzumu değil kalbime yakın bir yeri vururdu."

Kalbime yakın bir yeri...

Bakışları şüpheciydi. Öyle bakıyordu ki birazdan 'Sen Kumsal değilsin' diyecekmiş gibiydi. Deseydi fazla şaşırmazdım. Kendi kişiliğimi yeterince geri alamayarak çok malzeme veriyordum eline.

"Ver silahı," dediğimde hiç tereddüt etmeden yanağıma yaslı silahı aramızda kaydırarak elime getirdi. Silah daha çok değse de tenime, silahı elime tutuştururken tenime değen parmakları daha çok göstermişti ısısını. Silahı elime vermek için hareket etmemiş vücudu, şimdi silahı kullanabilmem için birkaç adım gerilemişti. Gözleri korkusuzdu ve korkumu tartar gibiydi. Derin bir nefes aldım. Yeterince uzaklaşmadığı için silahı kaldırdığımda göğsüne temas ediyordu.

"Oyun sırası sende," diye kaçmaya çalıştım. "Oyun sırası sendeyken sana zarar veremem."

Başlarda saçma bulduğum kurallarına sığınıyordum şimdi. Onu vuramayacağımdan emindim. O da Kumsal'ın kendisini vuracağından emindi.

"Beni zaten yaraladın," dediğinde bakışlarım merminin sıyırdığı omzuna kaydı ama ondan bahsedermiş gibi değildi. "Ve kurallarımızı genişleteli çok oldu," dediğinde bakışlarım tekrardan gözlerine kaydı. Göğsüne bir silah yaslamış olmama rağmen gözlerimin içine tereddütsüz bakıyordu.

"Kurallarımızı genişletmedik," dedim sadece onu vurmaktan kaytarmaya çalışmayı amaçlayarak. Kurallarımızı tam olarak bilmiyordum bile. Ben birini vuramazdım. Hem de kalbine yakın bir yeri? Vurmazsam öleceğimi bilsem bile vuramazdım.

"Sana bıçağı uzattığımda sen bana zarar vermediğinde, başka bir oyunumda ben Bora yavşağını öldürmediğimde ve şimdi de sen beni vurmadığında, kurallar diye bir şey neredeyse kalmıyor."

O Kumsal'ın yerine ilk geçtiğim zamanlarda beni sandalyeye bağlayıp bıçakla vücuduma izler bırakırken daha sonra bıçağı bana uzatmıştı ve benden ona zarar vermemi istemişti. Yapmamıştım. Yapamamıştım. Bora'yı öldüreceği sırada ağlayarak yalvarmıştım. Öldürmemişti. Öldüremediğinden olmadığına emindim. Şimdiyse ben onu vuramıyordum.

"Bir şeylerin peşinde olduğunu biliyordum ama ne olduğunu bugüne kadar çözememiştim."

Ah küfretmeye başlayacaksam tam sırasıydı.

Kalp atışlarım hızlanırken yutkunamıyordum. Ağzım kup kuruydu ve verdiğim nefesin sesi zonkluyordu kulağımda. Ben beklentiyle Savaş'a bakarken Savaş alayla sırıttı.

"Mekânıma bir gezi düzenlemişsin ve bana ait olan birkaç şeyi almışsın. Ve o birkaç şeyin benim için ne kadar önemli olduğunu da biliyorsun." Büyük ellerini göğsüne yasladığım silaha getirdi ve silahı tutup hızla indirdi. Elimde silahla birlikte inerken dengemi toparlayamayıp vücuduna çarptım. Başım yavaşça kalktı ve öfkeli gözlerine korkulu gözlerimle baktım. Kumsal olmadığımı anlamamıştı ama bu depoya girdiğinde de anladığım gibi yapmadığım bir şeyi benim yaptığımı sanıyordu.

"Bu yüzden aldın. Benim için önemli olduğunu bildiğin için. Siktiğimin hayatında neye önem versem elimden alıyorsun. Aslında daha önce almanı beklerdim. Ben senin ufak tefek oyunlarını güçsüzleştiğine yorarken aslında dikkatimi dağıtıyordun. Elimden almayacağını düşünmemi sağlamaya çalışıyordun. Ve sürpriz sürtük. Başardın. Savaş Atan'ı kandırdın."

Bir elini göğsüme yaslayıp beni sertçe ittirdiğinde sırtım duvara çarptı. Büyük adımıyla bana ulaşıp silahı karnıma yasladığında telaşlanıp onu uzaklaştırmaya çalıştım ama izin vermeyip beni duvarla kendi arasına sıkıştırdı.

"Benim senin elinden alabileceğim bir şey yok sanıyordum. Hiçbir şeyi önemsemeyen samimiyetsiz sürtüğün tekisin. Ama piç denilen herif benim başaramadığımı başarmış görünüyor. Ben de onu mu elinden alsam ne yapsam? Şerefsizliğim tuttu yine."

Bora'ya onun dışında piç diyen falan yoktu. "Sakın!" diye bağırdım karnımdaki silahın baskısını unutarak. Bir hareketimle o baskı da kaybolmuştu zaten. Savaş yüzüne

yediği yumrukla gerilerken durmayıp elinden silahı aldım ve namlu kısmını sertçe kafasına vurdum. Savaş dengesini korumayıp yere düştüğünde ona tekme atmaya hazırlandım ama ince ayak bileğimi büyük elleri kavradığında birkaç saniye içerisinde sırtım yere yaslıydı ve yeşil gözleri de üzerimden bana bakıyordu.

"Korkuyorsun."

Öyle şaşkındı ki ona onu sevdiğimi söylemişim gibi bakıyordu. Hiçbir zaman söylemeyeceğim bir yana o da bunu hiçbir zaman beklemeyecekti zaten.

"Birini kaybetmekten korkuyorsun."

"Sadece işime yarıyor," diye yalan söylemeye çalıştım. İyi olduğum konu kesinlikle sahte görünmekti. Sahte şeyler söylemek değil.

"Yine de onu elinden alacağım," dedikten sonra ellerini iki yanımdan yere yaslayıp yüzüme doğru eğildi. Bakışları derin ama anlamsızdı. Ben ise dediği şey yüzünden dehşet içerisindeydim. Neredeyse ağlamaya başlayacaktım ama Savaş'ın yanında bunu bir daha yapamazdım. Güçlü olmak istiyordum ama Bora'yı elimden alırsa güçlü olamazdım.

"Seni sırtından vurabileceğine ihtimal bile vermediğin, kaybetmekten korktuğun o herifi elinden alacağım."

Nefesi nefesimle sarılırken, dudakları dudaklarıma değmiyordu bile. Bakışlarımı gözlerinden alalı ve ince çıkık dudaklarına indireli çok oluyordu. "Çünkü biri seni yakacaksa, bu sadece ben olurum." İki yanımdan yere yasladığı ellerinden destek alarak kendini geriye doğru ittirdi ve ayaklarını yere bastırıp üzerimden kalktı. Sessizce yutkundum ve üzerimde bıraktığı etkiyi silmeye çalıştım.

Silmem uzun sürmemişti ama sildiğime pişman olmam oldukça uzundu. Şimdi aklıma Bora'ya zarar vereceği gelmişti. Yerden kalkmaya çalıştığımda beni sertçe ittirdi ve başım zemine çarptı. Gözlerimi ağır bir şekilde kapatıp açarken görüntüm kafamı çarptığım için bulanıktı. Duyuşum

sanki bozuk bir plak dinliyormuşum gibiydi. Birkaç saniye içerisinde görüntüm netleşirken ilk gördüğüm şey odadan çıkan Savaş olmuştu.

Ne halde olduğumu umursamadan odadan çıkıp gitmişti.

Nefesim titrek bir hal alırken bakışlarımı tavana çıkardım. Başım acıyordu ama düşündüğüm şeylerin arasında hiçbir yeri yoktu bunun. Aklım son dediklerinde takılı kalmıştı.

Yine de onu elinden alacağım.

Çünkü biri seni yakacaksa, bu sadece ben *olurum.*

Bu depoya Savaş'tan sonsuza kadar kurtulmak ve Cenk Süren'den intikam almak için gelmişken şimdi istediğim şey Savaş'ın elindeydi ve bu yüzden uzaklaşamadığım Savaş da beni kandırdığını iddia ettiği Bora'yla tehdit ediyordu.

Onu bu kadar öfkelendiren o şey olmasa şu anda Bora'nın canı tehlikede olmayabilirdi. Ama ben yapmamıştım. Lanet olsun ki ben yapmamıştım çünkü Savaş'ın o çalınan şeylere bu kadar değer verdiğini bilen ben değildim, Kumsal'dı!

Kumsaldı...

Titrek ellerim yerden destek alıp umutsuzca beni kaldırmaya çalıştığında başarısız oldu ve tekrar sırtım yere yaslandı. Tanrım... Bunu Kumsal yapmış olabilir miydi?

Kumsal, geri dönmüş olabilir miydi?

Bölüm 31

Nefes nefese doğrulurken ayağımı saran yorgandan kurtulmaya çalışıyordum. Saniyeler sonra yorganın varlığını unutturan kollar bedenimi sardı ve dudaklarını boynuma bastırdı.

"Tamam güzelim. Kâbus."

"Yine," dedim titrek bir sesle. Onun bedeni yanında küçük kalan bedenim güvenli kolları arasında 'Küçük' diye nitelendirmekten hiç şikayetçi değildi. Elleri saçlarımda gezinmeye başladığında bu hissi vücudum kaldıramadı ve dudaklarımdan bir hıçkırık kaçtı. Bora da giderse ne yapardım ben?

"Derin şimdi kâbusuna girip seni korkutanlara zorla Pepee izletmek ne güzel olurdu."

Dolunun altındaymışım gibi ıslanmışken yanaklarım, yine Bora'ya dayanamayıp gülmeye başladım. Savaş'ın dedikleri zihnimde yankılanırken gülüşüm zamanla hıçkırıklara döndü. Bir haftadır bir deliymişim gibi benimle uğraşıyordu Bora. Bitsin artık, demeden. Küçük bir çocukmuşum gibi ilgileniyordu. Her kâbusumda kapımda bitiyor sonra da bir daha gitmiyordu. Ben uyuyana kadar saçlarımı okşuyor, bildiği bilmediği uydurduğu masallar anlatıyordu.

Başımı gözlerini görebilecek kadar geriye çektim ama kollarım boynuna dolalı kalmakta ısrarcıydı. Şimdi ayın aydınlattığı odanın karanlığında parlaklığı daha bir belirgin olan koyu renk gözleri tam gözlerimin içine bakıyor iken ağlamamak zordu.

"Beni bırakmayacaksın değil mi?"

Güldü. Bir eli belimden yavaşça yanağıma kaydı ve ıslanmış yanağıma yapışan saçlarımı omzumdan geriye itip yanağımı okşamaya başladı. " Bırakmak ve ben? Hele de seni bırakmak ve ben? Çok komiksin."

"Öyle değil," dedim kaşlarım bir çocukmuş gibi çatılırken. Ona hemen inanmaya başlamıştım ve bu sinir bozucuydu. Bu konu hakkında konuşamıyorduk çünkü o 'Bırakmayacağım' diyordu ve konu bitiyordu. İnanıyordum.

"Yani ölme demek istiyorum. Araba falan da çarpmasın. Ya da biri sana zarar vermesin. Hatta sen gir dolaba ben sana yemek taşırım. Tuvalet konusunu da..." dedikten sonra isterik bir şekilde gülüp alnımı omzuna yasladım ve elimi ensesine indirip parmaklarımı gevşettim.

"Saçmalıyorum."

"Hayır, hayır." dedikten sonra yanağımda olan elini çeneme indirip başımı kaldırdı.

"Bazen ben de seni dolaba tıkmayı düşünüyorum. Pekâlâ itiraf edeyim; şu Savaş'ın oyunları tehlikeli bir hal almaya başladığından beri tek düşündüğüm bu. Ama sonra olur da dolaptan çıkabilirsen kasıklarıma tekmeyi geçireceğini bildiğimden cesaret edemiyorum. Zarar görmeni istemiyorum. Sen de benim için böyle düşünüyorsun ve bu çok hoş. Boktan hayatımdaki en güzel şeyler, senin tarafından sevilmek, seni sevmek, barım ve kova boy patates kızartması."

Dudağıma gelen yaşları götürmek istercesine yalarken gülemeden edemedim. Bar sahibi olmak yerine hamburgercide görevli olsa çok daha mutlu bir hayat sürebilirdi sanırım.

"Yani anlayacağın..." dedi benim de gülüşümle güldükten sonra. Baş parmağı gözlerimden akan göz yaşını rahatlıkla kavradı ama göz yaşına bakarken zorlanırmış gibiydi. "Ölecek olsam bile senin için sonuna kadar direnirim. Ve ölürsem falan bütün çizgi romanlarımı sana miras bırakacağım için ölümüm en çok seni sevindirmeli."

"Öyle mi?" dedim yapay bir sırıtmayla. Birazdan tekrar ağlamaya başlayacağımı o da ben de biliyorduk.

"O zaman sanırım bıçak almaya gideceğim."

Çizgi romanları dünyanın sonu geldiğinde kurtaracağım şeyler listesine girmiyordu ve bunun yanında çizgi romanları dokunmak isteyeceğim şeyler arasına da girmiyordu. Kısacası çizgi romanları umurumda değildi. Ama onun aşklarıydı.

"Başlama yine," dedi gözlerimin dolduğunu görünce. Nefesimi titrekçe üfledim. "Anlamıyorsun. Benim yüzümden Savaş sana zarar verecek."

"Senin için ölmeyeceksem ne içi öleceğim?" Bakışlarım koyu renk gözlerine çıktığında gülümsedi. Burnumu çektim ve ağlamamak için gözlerimi irileştirdim. Çabalarıma destek olmak istercesine yanağımdaki elini ensesine götürdü ve ensesindeki elimi kavrayıp ikimizin arasına indirdi. Parmaklarımızı kenetlediğinde ona uydum. Bakışlarımı elimizden alıp tekrar ona baktım.

"Bir daha ağlarsan iner sana korku filmi izlettiririm."

"Hayır, tamam," dedim hafif bir korkuyla. Tepkime güldüğünde ben de gülümser gibi oldum ama kulağımda hâlâ Savaş'ın Bora'yı elimden alacağını söylerkenki kararlı sesi vardı.

Buradan kaçamıyorduk çünkü Savaş'ın gözü üzerimizdeydi. Burada kalamıyorduk çünkü Savaş'ın tehditleri de üzerimizdeydi. Buraya gelme amacım da Savaş'ın elindeyken bu hikâyenin devamını ve özellikle sonunu merak ediyordum.

Bölüm 32

Annemin mezarına ilk gittiğimde babama 'Bir daha gökyüzünü göremeyecek mi?' diye sormuştum küçük parmaklarımla oynarken. Eğer 'Göremeyecek' deseydi yemin ederim o küçük parmaklarım büyük kazıklardan daha fazla iş görecekti. Annemin mezarına bir pencere açacaktım ve o da görebilecekti parlayan ayı ve ışık veren güneşi. Beraber isim koyduğumuz yıldızları...

O zaman babam demişti; "Gözlerinin daldığı yerdedir gökyüzün," diye. Oturmuştu hemen sonra annemin mezarının yanındaki çimenlerin üzerine. İri elini, narince gezdirmişti toprakta. Sanki toprak elinden daha güçlüymüş gibi titremişti eli. "Ve onun gözleri ölürken sende dalmıştı. O hep seni görecek, sen onu görmüyor olsan bile."

Gözlerimin *daldığı* Savaş'tan çektim bakışlarımı. İçkisini yudumlarken Kumsal'ı delirten, beni delirtmek üzere olan, Bora'yı da öldürmek isteyen o mafyadan bozma yeşil gözlü adam değilmiş gibi gözüküyordu ama oydu. Ve ben yine bir başkası benim adıma oyun oynamadan Savaş'a oyun oynamak üzereydim. Çünkü bir başkasının oyunu durdurmak istediğim Savaş'ı sinirlendirip gerçekten Bora'yı öldürmesine sebep olabilirdi. Böylelikle kim olduğunu anlayamadığım ama oyunlara dahil olan o başka kişi Savaş'a sataşmak isterse bu üzerime kalmayacaktı çünkü oyun sırası Savaş'ta olacaktı. Ayrıca bugün Savaş'a söyleyeceğim şeyin Bora'yı koruyacağını düşünüyordum. Bora'yı kaybetme korkum kalmazsa Savaş'ın elinde olan kanıtlara odaklanabilirdim.

Ayrıca üzerimde bıraktığı korkuyla beni uykularımdan uyandıran Savaş Atan'ın gözümün önünde korkmasını

istiyordum. Bütün o ondan korkan diğer insanların da görebileceği şekilde.

Bakışlarımı kapının üst kısmındaki locaya çevirdim. Bora'nın gözleri üzerimdeydi. Göz göze geldiğimizde dudaklarını oynatarak "Pizza geldi." dedi. Güldüm. Beni bu fikirden vazgeçirmeye çalıştığını biliyordum. Savaş'ı daha da sinirlendirmemi istemiyordu ama ben yapmazsam yine bir başkası yapacaktı. Pizzanın gerçekten gelmiş olma ihtimali de yüksekti. Ama bana pizza geldiğini söylemesi hileydi. Beni baştan çıkarmaya çalışıyordu. Çünkü pizza sipariş ettiğinde önce kendisi yer, iki üç tane de bana bırakırdı. Aynı şekilde tatlı sipariş ettiğimizde önce ben yerdim. Geri kalan varsa da Bora'ya verirdim. Beraber yaşadığınız insanla bunun gibi anlaşmalar yaptığınızda birbirinizi öldürmek zorunda kalmıyordunuz.

Ben de dudaklarımı oynatarak "Defol," dedim. Gözlerini kıstı ve bana ulusal işaretimizi yaptı. Onun terbiyesizliği karşısında yaptığım tek şey elimle kışkışlamak olmuştu.

Sırıttığında bana da bulaştı ve sırıtarak bardaki kişilere döndüm. Çoğu onu işinden -hayvan gibi içmek veya yine hayvan gibi dans etmek- aldığım için sızlanıyordu ama birazdan sızlanmak yerine eğleneceklerine emindim.

Herkes severdi güçlü birinin güçsüz olduğu anları görmeyi.

"Size bir gösteri hazırladım ama bir konuğa ihtiyacımız var. Hmm. Bir düşüneyim," dedikten sonra işaret parmağımı kaldırıp tekerleme sayıyormuş gibi bardakiler arasında gezdirdim. Tekerleme başkasında bitse bile direkt işaret parmağımı Savaş'a yönelttim ve sırıtarak "Sen, seni şanslı," dedim.

Bakışları kendisine dönen yüzlerde gezinirken içkisini fondipledikten sonra yerinden kalkıp ellerini ceplerine yerleştirdi ve sorgularcasına kaşlarını kaldırdı.

"Biliyor musun sihirbazlığa merak sardım."

"Uzatma bebeğim. Sadede gel," dediğinde gözlerimi devirdim. Ruhsuzluğuna "Hayatı hiç sevmiyorsun değil mi?" diye homurdandığımda başını onaylamazca sallarken dudağını büzdü. "Hayatı değil, hayatı unutturan şeyleri seviyorum."

Verdiği cevaba karşılık istemsiz gelişen gülümsememi sahnedeki çalışana doğru dönerek Savaş'tan gizledim ve çalışanın sahnenin ortasına sandalye koyuşunu izledim. "Beraber eğleneceğiz," derken gülümsememden kurtulup tekrar Savaş'a döndüm.

Dudağını yalarken başını sağa çevirdi ve alt dudağını dişleri arasına aldıktan sonra tekrar bana bakıp yaklaşmaya başladı. Tabii ki de sorun çıkartamazdı. Bu kuralları bizzat kendisiyle, Kumsal koymuştu. Oyun sırası kimdeyse, söz hakkı da ondaydı. Gerçi ben bu kuralları ihlal edip duruyordum farkında olmadan.

Olduğum yuvarlak standa çıktıktan sonra ellerini cebinden çıkartıp iki yana açtı. "Eğlenelim bakalım."

Rahatlığı karşısında gözlerim kısılırken çenemin ucuyla standın ortasındaki sandalyeyi gösterdim. Sandalyeye baktıktan sonra 'Ciddi misin?' dercesine gülse de yavaşça sandalyeye yönelip oturdu. Sandalyede bile yayılırken bacaklarını öne uzatıp bir bacağının bileğini, diğer bacağının bileğine yasladıktan sonra ellerini ensesine götürdü.

"Sanırım eğleniyorum."

Alayına karşılık gözlerimi devirdim. "Açlık Oyunları'nı biliyor musun Savaşcığım? Oradaki kız için alevler içindeki kız diyorlar hani. Sonra o kız çevresindeki bütün alevleri yok ediyor, devri değiştiriyor. Çünkü neden biliyor musun? Alevlerden korkmuyor. Ama sen alevlerden korkuyorsun." Çenesi kasılırken ve bakışları soğuklaşırken korktuğundan kaçmak yerine bakmaya devam etti. "Sen de alevlerin içerisindesin oysaki. Belki de alevleri kendin oluşturduğun için korkmuyorsundur. Herkes canavarlardan korkar ama

canavar kendinden korkmaz değil mi? Aynen öyle. Peki bu alevi başkası oluşturursa?"

"Ne sikim konuşu..."

"Alevler Savaş," dedim sırıtarak. "Sihirbazların en iyi aracıdır ateş. Çünkü ateş tehlikelidir. Ve insanlar tehlikeli şeyleri izlemeyi sever. Ben de sihirbazlığa atıldığım için tehlikeli bir şey deneyeceğim."

"Ana sınıfındaki Lego dizmeye benzeyen oyunlarını umursamayacağım," deyip sandalyeden kalktığında onu yeniden yerine oturtmak için bedenimi ya da onun bedenini değil de ruhunu kullanmıştım.

"Kırmızıyı *sevdiğimizi* sanıyordum."

İmayla söylediğim laftan sonra dilini dişlerinin arasına yerleştirip bakışlarını bana çevirdi. Yeşil gözlerini saran öfkeyle değil de öfkesini saran yeşilliklerle bakıyordu sanki bana. Bu gerileme isteği doğursa da direnip bakışlarımı kaçırmadan gözlerine baktım.

Zorlanarak güldü ve başını onaylamazca sallarken tekrar sandalyeye oturup yayıldı. "Görelim bakalım seksi sihirbazımızı."

Siyah dekolteli elbisem ve kırmızı rujumla dediği şeye destek verir gibiydim. Bardakilerin meraklı bakışları çevrenin iki tehlikeli insanındayken -ben çok daha az tehlikeli olandım kesinlikle- salına salına sandalyeden bir metre kadar uzaklıkta olan masaya gittim ve ip aldım. Savaş'ın meraklı bakışları üzerimdeyken sandalyenin arkasına geçtim ve kollarını sandalyeden geriye doğru çekip ipi sıkıca bağladım.

"Bebeğim çekmecende sakladığın kelepçelerden birine kıyamadın mı? Beni pazar çadırından arakladığını gösteren iplerle bağlıyorsun."

Kumsal'ın çekmecesinde çok daha fazla şeyin olduğuna emindim ama Derin Andaş ipi bile zar zor bulmuştu.

"Birkaç dakika sonra iplerin varlığını unutacaksın Savaş."

Vücudu gerilse de yüzü hiç tepki vermedi. Ben masadaki elektrik tellerini alana kadar ilerlemeye devam etti tepkisizliği. Siyah oje sürdüğüm parmaklarım elektrik tellerini kavramış bir şekilde Savaş'ın sandalyesine ilerlerken bardaki içki kokan ve bugüne kadar Savaş'ı sadece güçlüyken gören topluluğa döndüm. Savaş Atan'ı bedenine verebileceğiniz zararla değil, ruhuna verebileceğiniz zararlarla etkileyebiliyordunuz ve Savaş Atan sahip olduğu güce değer veriyordu. Bu yüzden insanların onun korktuğunu görmesini istemezdi.

"Bugün sizlere korkulanın da korkabileceğini göstereceğim. Ve Savaş Atan için bu bir sihir." Birçok yalaka gülerken onların dışındakilerde sırıtışıma karşılık vermişlerdi. Sonra ardımda kalan Savaş Atan'ın bakışlarına maruz kalmış olsalar gerek gülüşlerini yüzlerinden sildiler ve ciddileştiler. İnsanları korkutmasına "Seyircilerimi rahatsız etme Atan. Senden korkuyorlar," diye dalga geçerken ona yaklaştım. Alayla tatlı olduğunu düşündüğü bir sırıtış bahşedip "Oysaki ne kadar tatlıyım," diye dalga geçtiğinde ne kadar haklı olduğuna dair olan düşüncemden gözlerimi kırpıştırarak kurtuldum ve bakışlarım locaya döndüğünde Bora'nın orada olmadığını gördüm. Zaten ne zaman Savaş'la bir oyun olsa Bora ortalıktan kayboluyordu. Onu bulacak vaktim olmadığı için tekrar işime döndüm.

Elektrik telini Savaş'ın boynuna dolarken Savaş'ın bakışları oynama göstermiyordu. Herkes yanmaktan korkardı ama ona zarar veren şeylerden korkmayan bu adamın ateşten korkmasının sebebi başkaydı. Bu bana Savaş'ın bodrumunda gördüğüm bir geminin patlamasından kalmış gibi olan eşyaları anımsatmıştı.

Teli iki kez boynunda gevşek bir şekilde döndürdükten sonra uçlarını iki elimle tuttum ve sıkıca çektim. Savaş'ın

bedeni tepki göstererek hareketlenmişti ama acı çektiğini gösteren hiçbir ses çıkarmamıştı. Sinirle homurdandım.

"Ne yaptığını görüyorum Kumsal. Ve bence bunu yapmak istemezsin."

"Şşh," dedim gülerek. "Oyun sırası bende."

"Yaptığın her şeyin Bora piçinin ölümünü yakınlaştırdığını göremiyor musun?"

Teli tutan ellerim gevşerken yüzümdeki gülüş yavaşça silindi. Bu orantılı olarak Savaş'ın yüzüne sırıtış eklediğinde sessizce yutkundum. Sadece herkesin ortasında korktuğunu göstermemek için oyunumu bitirmemi istiyordu ve buna çabalıyordu.

"Bora'yı öldürürsen ben de kendimi öldürürüm."

"Bir taşta iki şerefsiz."

Bardakiler her söylediğimiz şeyden sonra kendi aralarında konuşuyorlardı ama ikimiz de onlarla ilgilenmiyorduk. Keyifle söylediği şeyden sonra sahte bir sırıtış ekledim yüzüme.

"Ölmemi istemiyorsun."

"Evet çünkü ölmek için fazla sürtüksün. Ölüm hak edilen bir şeydir ve sen hak etmiyorsun."

"Kimse ölmek istemez," diye homurdandım elim sutyenime giderken. Sutyenimin arasına sıkıştırdığım çakmağı çıkardığımda tepkisini görmek için onu inceliyordum. Kasılmış bir beden ama yine de güçlü bakan gözler.

"Hayır. Kimse ölmek istemez, değil. Herkes yaşamak ister. Ama nefes alırken yaşayamıyorsa ölüm isteği kendini gösterir. Ama bazı sürtükler var ki -bebeğim ufak ama sarsıcı bir ayrıntı, senden bahsediyorum- nefes almadan yaşamaya mahkumlar."

"Nefes alıyor muyum bilmem ama yaşıyorum Savaş. Ve canını sıkan da tam olarak bu."

İfşa edilmiş küçük bir çocukmuş gibi yanağını ısırmaya başladı. Suratı asık değildi, sadece her zamanki sırıtışı eksikti. Ve bu da ondan birçok şeyi çalmışlar gibi duruyordu.

Ondan çok şey çalmışlardı zaten. Belki Kumsal, belki de başka biri. Ona değer verme korkusu hediye etmişlerdi, onun değer verdiği şeyleri elinden alarak. Savaş'a çok kısa bir an acıdım ama öyle kısa sürmüştü ki bu gerçekten olmuş muydu emin değildim.

Bora'ya değer vermem canını sıkmıyordu. Birine değer vermem sıkıyordu. Çünkü o artık değer veremiyordu ve sanırım bunun sorumlularından biri Kumsal'dı.

"Henüz," dedi Savaş saniyelerce sustuktan sonra bana yıllarca susacağım bir güçsüzlük verecek kelimeyi söyleyerek. Sesi kararlı, bakışı güçlü, nefesi sıcaktı. Karşımda duran beden şu an savunmasızdı ama ruhu her zaman özgürdü. Kendini her zaman koruyamazdı belki ama karşısındakine her zaman zarar verebilirdi.

Yine de onu öldürmeyeceğini düşünmeye başlamıştım çünkü onu öldürdüğünde kendimi öldüreceğimi iletmiştim. Bunun onu durduracağını umuyordum.

Çıkardığım çakmağı ateşlediğimde alevin çakmakta değil de gözlerinde yandığını düşündüm birkaç saniye boyunca. Bakışlarım çakmağa dönene kadardı bu düşüncem. Sıcak alevi misafir eden çakmağı Savaş'ın elektrik teli sarılı boynuna yaklaştırırken sırıtarak Savaş'a baktım. Vücudunun gerginliği boynundaki damarlardan görebiliyordum ama yüzü hâlâ ifadesizdi. Korkusu görmeme izin vermiyordu.

"Korktuğunu hissediyorum," sedim Savaş'ın müzik eşliğinde bıçağı vücudumda gezdirdiği gün göremediği korkuma söylediği gibi. Savaş'ın dudakları kıvrılırken onun da şu an anımsıyor olduğu o gün verdiğim cevabı verdi. "Ama göremiyorsun."

"Seni şu an burada yakmayıp pişmiş kelleye benzetmememi sağlayan şey ne?"

Aslında Kumsal Karam değil Derin Andaş olmamdı ama o bunu bilmiyordu. O korkusunu göstermedikçe korkuyu arttıracağımı düşünmeliydi.

Sağ gözünü kısıp düşünüyormuş gibi yaptı. "Çok yakışıklı olmam?"

"Geç."

Gözünü rahat bırakıp sanki yanılıyormuşum gibi başını ayıplarcasına salladı. Kendini beğenmişliği karşısında gözlerimi devirmemekte zorlandım. Başını yana eğdi.

"Bana kıyamaman?"

Sıkıntıyla üfledim. "Cevap vermedin varsayıyorum."

"Adamlarımın her an Berkant piçini öldürebilecek olması?"

Omuzlarım çökerken "İşte bu," diye mırıldandım *sahte* bir sevinçle. Bora şu an güvende olsa bile Savaş'ın bu oyunumdan sonraki oyununun Bora olduğunu az çok anlamıştım. Adamları Bora'nın peşinde dolanıyordu. Onu öldüremeyeceğini düşünüyordum ama bu ona zarar vermeyeceği anlamına gelmiyordu.

"Sana o dövmeyi kimin yaptığını unutma Kumsal," derken gözleri boynuma kaymıştı. Birkaç haftada bir yenilediğim sahte dövmede gezdirdim parmaklarımı. Boynumu saran şimşeği duman gizliyormuş gibi bir dövmeydi. Şimşek kendini belli ediyordu ama hiçbir zaman duman kadar ön planda olmuyordu.

O şimşeğin ve şimşeğin önüne geçmiş dumanın ne anlama geldiğini de bu dövmeyi Kumsal'a Savaş'ın yaptığını da bilmiyordum. Belki de Savaş'ın oyunlarından birinde olmuştu. Amacının sadece Kumsal'ın canını yakmak olmadığına emindim. Aklıma Savaş'ın evinin arka bahçeye açılan kapısının olduğu odada duvarların bu dövmeyle kaplı olduğu gelmişti. Yerdeyse bir sürü yıkık dökük, yine bu dövmenin çizili olduğu kâğıtlar vardı. Ve daha önceden Savaş'ın bakışlarının boynuma kaydığı birçok zaman anımsadım. Sessizce yutkundum. Kumsal'la Savaş hiçbir zaman anlayamayacağım iki kişiydi.

"Korkularıma beni öldürme özgürlüğü verecek olsaydım boynunda o dövme olmazdı."

Boynumda bir başka korkusu vardı. Gök gürültüsü. Belki de iki korkusu birden boynumdaydı. Şimşeğin önündeki dumanı bir patlamaya benzetecek olursak patlamadan kalmış olduğunu düşündüğüm o gemi parçaları teorimi doğruluyordum. Savaş ateşten değil ateşin hatırlattıklarından korkuyordu. Ve bu patlama diğer bir korkusu olan gök gürültüsüyle iç içe geçmiş bir şekilde boynumdaydı. Aslında Kumsal'ın boynunda olduğunu düşünürsek Savaş'ın bilindik olan iki korkusu, Savaş'ı korkutabilen tek kızın bedenindeydi.

"Seni korkuttuğum için vazgeçemiyorsun benden. Peki ya senin korkularını silersem? Silip atar mısın beni?"

"Çoktan sildim. Mevzu atıp atmama."

Öyleydi. Ben de babamı silmeme rağmen atamıyordum. Zihnimde kurduğum hayaller gün olur da gerçekleşir ise geç kalmış olmamak için atamıyordum. Babam ise onu silmemem için bir hayli geç kalmıştı. Ama atmamam için de oldukça zamanı vardı. Ömrüm boyunca atabileceğimi sanmıyordum. Komik, şu sıralar ömrüm ne kadar uzundu hiç bilemiyordum.

"Sana kopya verebilirim," dedim dudaklarım kıvrılırken. Çakmağı tutan elim elektrik teline yaklaştıkça Savaş daha da geriliyordu. Alev tele değmeye başladığında arkamda bir curcuna koptu. Yanan bir Savaş Atan.

"Seni atacağım kadar sinirlendiremezsin beni," dedi tellerin sıcaklığı canını yakmaya başladığı için boğuk bir sesle. "Sen gözlerimin önünde her şeyimi yok ederken ben gözlerimi bile kırpmayan adamım."

Çakmayı telden çekip çenesine getirdiğimde alev daha çenesine değmeden başını geriye çekti ve nefesini titrekçe üfledi.

"Görüyor musunuz Savaş Atan'ı?" diye bağırdım Savaş'ın gözlerinde 'Telaş' diye adlandırabileceğim bir duygu görürken. Bakışlarıyla korkutan Savaş Atan'ın bakışlarında bu sefer korku olması onları eğlendiriyor olsa gerekti. Bardakilerden onaylayan sesler çıktığında yanılmadığımı anladım.

Alev çenesine değdiğinde bedeni korkuyla titrese de gözleri ödün vermedi. Yeşillerine yansımayan duygu sinirimi bozarken elimi yukarıya doğru kaydırmaya başladım. Güzelliğini bozmaktan korkarcasına alevin tenine değmesine izin vermiyordum. Tam gözlerinin yanına geldiğinde çakmak, gözlerinin bir farkı olmadığını gördüm.

"Sandalyenin etrafında benzinle oluşturulmuş bir daire var. Madem alevden korkmuyorsun," dedim ve elimi bedenlerimizden uzaklaştırıp yere bıraktım. Savaş'ın yeşillerine çakmağı takip ederken gözünde gördüğüm duygu dudaklarımı kıvrıltmıştı. Nefesi kesilmişken sonunu beklermiş gibi bakıyordu düşen çakmağa. Ve korktuğu o kadar belliydi ki şimdi. Hissetmekle kalmıyordum, görebiliyordum çünkü gösteriyordu.

Çakmağın benzine denmesiyle etrafımızı yuvarlak şekilde saran alevler yükselttiğinde Savaş'ın gözleri irileşti ve şimdi alevleri taşıdığı gözleri bana döndü.

"Söndür şunu." Tükürür gibi söylediği emrine omuzlarımı silktim. "Korktuğunu itiraf et."

Kimseye boyun eğmeyen Savaş Atan için zor bir cümleydi. Başını geriye yaslayıp sinirle kahkaha atarken onun sinirlerini yatıştırması için uygun süreyi verip kollarımı göğsümde kavuşturdum ve beklemeye başladım. Bir an önce itiraf etse iyi olurdu çünkü Bora'nın barını yakmak istemiyordum. Daha doğrusu ben istesem bile daha sonrasında Bora da beni yakmasın diye yakamazdım.

Tekrar bana baktıktan sonra gözlerini üzerimde tutmaya çalıştı. Varlıklarını hatırlamak istemezcesine alevlere

bakmıyordu ama sıcaklıklarını ve çatırtılarını görmezden gelemezdi.

Gözleri acı çekiyormuş gibiydi ama alevler ona değmiyordu hatta değmekten çok uzaktı. Hatırladığı şeyler ona acı çektiriyordu. Bodrumundaki o parçaları kırıp yıktığım gün oturup birleştirmeye çalıştığındaki çaresizliğini ve çektiği acıyı hatırlarken o günkü gibi pişmanlık sardı bedenimi. O itiraf etmeden bakışlarım söndürmesi için bardaki çalışana döndüğünde söndürteceğimi bilmediği için itiraf etti.

"Korkuyorum."

Bardaki kişilerden keyif aldıklarını belli eden sesler yükselirken Savaş Atan yüzümdeki keyfi görmek ve Kumsal'dan tekrar nefret etmek için yüzüme dikti gergin bedenindeki bakışlarını. Oysa onun için üzülmüş gibiydim.

Çalışan alevleri söndürmeye başladığında kollarımı göğsümden çektim ve aklıma bana yaptıklarını getirmeye çalıştım. Onu iyi biri gibi görüp onun için üzülemezdim!

Çalışan alevleri söndürdüğünde yüzüme bir sırıtış yerleştirmeye çalıştım. "İnsanlık duyguları gösterebiliyorsun Savaş. Acımasızsın belki ama korkusuz..." derken gözlerinin içine bakarak sandalyenin arkasına geçtim. Nefesi hırlarcasına çıkıyordu ve kollarını çözdüğümde üzerime atlamamasının hiçbir güvencesi yoktu. "...değilsin. Ve bence öfken yerine düşüncelerini ön plana çıkartsan acımasız da olmayacaksın."

Soğuk tenim, sıcak tenine değdiğinde birkaç saniyeliğine ne yapacağımı unuttum. Bakışlarım karanlıktan çıkıp da iplerin kızarttığı tenine tekrar yoğunlaştığında derin bir nefes alıp iplerini çözmeye başladım.

İpleri çözdüğümde birkaç saniye hareketsiz kaldı. Bunu fırsat bilerek sandalyenin arkasından çıktım ve kollarımı göğsümde birleştirerek karşısında dikildim.

"Defol şimdi."

Hafif eğik olan başını kaldırdığında ve onu bir manyakmış gibi gösteren tehlikeli bakışlarını donuk mavi gözlerime diktiğinde kolumun altında olan elimle karnımı cimcikledim. Bedenim uyarıyı aldı ve gözlerimi kaçırmamam konusunda bana düşmanlık etmedi.

Ayağa kalktıktan sonra sağ ve sol bileğini yavaşça ovalayarak bana yaklaşmaya başladı. Bütün bar sessizdi. Sanki birbirimize bakarak verdiğimiz nefesler bile bir oyunmuş gibi izliyor, dinliyorlardı bizi. Bakışları bende değil, kollarındayken kollarını ovaladıktan sonra birini serbest bıraktı. Diğerini beline götürürken bakışlarını bana çıkardı. "Bu da benim sihirbazlık numaram," dedikten sonra arka cebindeki kolunu hızla doğrultup silahı on sekiz yaşlarındaki bir çocuğa çevirdi.

Başını yana eğip alayla baktı çocuğa. Ben Savaş'ın bakışlarına alışmıştım ama çocuk o kadar şanslı değildi. Birkaç adım gerilerken Savaş çocuğu ima ederek "Bir varmış," dedikten sonra bakışlarını bana çevirip ateş etti. Yaşam soğukluğu ve ölüm rahatlığıyla dudaklarını araladı. "Bir yokmuş."

Bakışlarım dehşetlenirken titreyen kollarım göğsümden çözüldü. Bardakiler çığlık çığlığa kaçışırken insan olmayı hatırlayan birkaçı bedeni yere serilmiş çocuğun yanına oturdular. Elim yanağıma giderken dehşetle "O daha çocuk!" diye bağırdım boğazım yırtılırcasına. Muhtemelen yeni reşit olmuştu ve bizden yedi sekiz yaş küçük gibiydi. Önümde birçok kişiye zarar vermişti ama hepsi büyük kişilerdi ve bizi öldürmek isteyenlerdi. Oysa bu kişi Savaş'la uzaktan yakından alakası olmayan, zarar vermeyen masum biriydi.

Gözlerim istemsiz bir şekilde dolarken sinirle Savaş'a yöneldim ve tüm gücümü kullanarak ittirdim. "Seni hayvan herif. O daha çocuk!"

Kaslı göğsüne rasgele vururken silahı arka beline koyduktan sonra bileklerimden hızla tuttu ve beni kendinde

çekti. Biraz önce vurduğum göğse çarparken bedenim, öfkeli bakışlarım şaşkın yeşillerine döndü.

Dolu gözlerim onu afallatsa da çok geçmeden toparladı. Her zamanki Savaş'a döndü. Umursamayan, alay dolu, nefretle harmanlanmış.

"Düşünmediğim için değil, düşünebildiğim için bu haldeyim. Kim ne derse desin kendimi düşünmeye başladığımdan beri daha mutluyum. Korkularım var evet ama onlara beni öldürme hakkı vermiyorum. Sana ya da bir başka şeye, beni öldürme hakkı vermiyorum! Ben fırtınayım ve acımasızlığım bitmez. Çünkü düşünmeyi bırakmayacağım. Ya da nefret etmeyi."

Bakışlarım arada hareketsiz yatan çocuğa dönerken ağlamamak için gözlerimi kırpıştırdım. Bileğimi hızla kurtardım. Onun vücudu hareketsiz kalırken bu hareketimle ben gerilemiştim. Ellerim havada öfkeyle savrulurken bağırmaya başladım. "Fırtınadan korkan bir fırtına."

Gök gürültüsü yüzünden fırtınalardan da korkuyor olmalıydı. Dolan gözlerimin üzerinde bıraktığı etki hâlâ kırıntılar gösteriyordu ama öfkesi daha ağır basıyordu. Alayla "İşe bak. Tek düşmanım o bile değil," dedikten sonra yanımdan omzuma çarparak geçti ve barın kapısına yöneldi. Bedeni bana değmeseydi de rüzgârıyla gerilerdi bedenim. Vücudum ona dönerken hızlı adımlarla arkasından ilerlemeye başladım. Kapıyı açıp da çıktığı gibi dışarıda kargaşayı gördüm. Birileri ambulans çağırmıştı ama polis görünmüyordu. Gerçi Savaş'ın polis olsa bile elini kolunu sallayarak geçeceğine emindim. Onca cinayet işledikten sonra hâlâ sabıkası temiz ise arkası sağlam olmalıydı.

"Ama alevim!" diye bağırdığımda bedeni durdu ve omzunun üzerinden bana baktı. Ellerimi iki yanımda açıp bağırırken hâlâ yerde yatan çocuğu düşünüyordum. "Ve sen alevden de korkarsın."

Omzunun üzerinden bakmakla yetinmeyip bedenini bana döndürdü ve hızla yaklaşmaya başladı. Ona yaklaştıkça gerilemek isteyen bedenime hareket etme özgürlüğü vermiyordum. Ya da bu özgürlüğü elimden alan Savaş'tı bilemiyordum.

Nefesi nefesime değecek kadar yakınlaştığında başını eğdi. Yeşil gözleri koyulaşıp neredeyse siyaha dönerken alayla güldü. Benim ona 'Kırmızıyı sevdiğimizi sanıyordum' derkenki imamla konuştu. "Ama kırmızıyı severim."

Sinirle bir nefes aldım. Uzaktan izleyenler ve bilmeyenler için küçük bir oyun olabilirdi ama bugün Savaş'ın canını çok yakan bir anıyı hatırlatmıştım ona ve tekrar nefretle dolmuştu. Kumsal kadar acımasız olmasam da onun yokluğunda da Savaş'ın nefreti taptaze kalabiliyorsa ben de masum sayılmazdım. Bakışlarım acı dolu Savaş'ta donarken konuşmaya devam etti. "Senin dudakların şarap ve ben sarhoş olmak istiyorum' demiş beyni çükünde olan William Shakespeare. Ben sarhoş olmam. Ama fazlasıyla içtim dudaklarından. Sen, benim en büyük korkuma sahip iken, sana diğer korkularımı da anlattım. Sen beni yıkmadın Kumsal. Çünkü yanıma geldiğinde zaten yıkılmıştım. Sen beni geriletemedin çünkü üzerime doğru adım attığında zaten uçurumdan düşmüştüm. Bana korkularımla zarar veremeyeceğini daha önce de söylemiştim."

Önce bedeni, sonra kokusu ayrıldı bedenimden. Koşuşturan ambulans görevlilerinin, insanların arasından sanki onlardan biriymiş ama daha soğukkanlıymış gibi ilerlemeye başladı. Kimse onun bu yürüyüşüne bakıp 'Biraz önce birini vurdu!' diyemezdi. Kimse onun güzelliğine bakıp 'Katil bu' da, diyemezdi.

Ama öyleydi.

Bölüm 33

"Hazır baygınken seni soysam mı ne yapsam?"

Bana uzak ama bir o kadar da yakın gelen sesle gözlerimi yavaşça araladım. Parlak bir yeşilden başka renk dikkatimi çekmemişti. Sanki o renk dışında her şey siyah beyazdı. Ya da sanki o renk dışında bir renk yoktu hayatta.

"Ah. Uyuyan güzel uyanıyor."

Ses tonu tetiklemiş gibi görüntü hızla düzeldi ve duvara yaslanmış Savaş'ın parmakları arasına yerleştirdiği sigarasını dudaklarına götürüşünü izledim. Bakışları bendeyken gözleri kısıktı. Sigarası dudaklarının arasına yerleştirdiği zaman sanki sudan kafasını çıkaran birisiymiş gibi derin bir nefes aldı. Sanki sigaraya âşıkmış gibi. Çukurlaşan yanaklarında kaldı bir süre yorgun bakışlarım. Sigarayı dudakları arasından aldığında ve dumana özgürlük hakkı verdiğinde bakışlarımı gözlerine çevirdim. Ne şanssızdım ki, göz göze geldik.

"Neden burada olduğunu sormayacak mısın?"

Hayır. Sadece suyu olup olmadığını sormak istiyordum ama benim susuz olduğumu anlarsa bütün suları saklayacakmış gibi geliyordu. Ellerim soğuk zeminden destek aldığında çok geçmeden sırtım tekrar yere değdi. Karnıma bastırdığı ayağına bakarken acıyla inledim.

"Ne yapıyorsun?"

Sinirle "Soruma cevap ver," dediğinde başımı da geriye yaslayıp tepemde dikilen iri bedeninde gözlerini buldum yavaşça. Nefesim olması gerekenden daha yavaştı.

"Neden burada olduğum umurumda değil. Sen neden yanımdasın?"

Ayağını karnımdan çektikten sonra omuz silkip sigaranın ucunda biriken külleri üzerime serpti. Sigarayı dudakları arasına götürüp uzun bir nefes çektikten sonra hızla dudakları arasından alıp sigarayı tutan elini sallayarak konuşmaya başladı.

"Kötü bir gün geçirdim."

Aynı benim gibi.

"Sonra yanına geldim."

Aynı Bora'nın yanına gittiğim gibi.

"Bora'nın kollarında uyuyordun."

Öyleydim. Titrekçe nefesimi üfledim. Gerçekten uyuyordum ve kâbuslardan da uzaktım. Oysa gözlerimi açtığımda tekrar kapamak isteyeceğim bir görüntü vardı karşımda. Savaş... Kâbus görmeyi yeğletiyordu insana.

Sigaradan bir nefes daha aldıktan sonra sigaranın ucuyla beni gösterdi ve güldü. Gülüşüyle dudakları arasından sigara dumanı çıkarken yüzüne değen dumanın yerinde olmak isteyecek birçok kişi olmalıydı. Bense ciğerine değen sigara dumanının yerinde olmak istiyordum. Yavaşça öldürmek. Ama onu ölüme âşık etmek.

"Huzurlu gibiydin. Bilirsin ben de şerefsizim."

Bakışlarım üzerinden yorganı itermiş gibi yorgunluğu iterken ellerimi yere yapıştırıp dizlerimden destek alarak kalktım ve Savaş'ı ittirdim.

"Bora nerede?"

Hareketlerimin aksine sakindi sesim. Ya da bağırmaya gücüm yoktu bilmiyordum. Konu Bora'ydı. Ve yine konu, Savaş'tı. Olabilecek birçok şey varken olamayacak diye bir şey yoktu. Savaş her şeyi yapabilirdi.

"Sihirbazlığı seviyorsun ya," dedi alayla. Birkaç gün önceki ona oynadığım oyunun hâlâ öfkesini taşıyor gibi görünüyordu. "Hadi bul bakalım piçi."

"Sarhoş musun?" dedim kaşlarım çatılırken. Sözleri her zamanki gibi saatlerce düşünülmüş gibi çıkıyordu ama

hareketleri orantısızdı. Bir kere, saçlarını dakikalardır karıştırmıyordu ve bu bile bir kıyamet belirtisiydi. Bunun yanında vücudu arada denge bulamıyordu. Sigarasından son bir nefes aldıktan sonra yavaşça yere bıraktı ve ayakkabısının ucuyla ezdi. Ayakkabısına eğdiğim başımı çenemden tutarak kaldırdı ve dumanı yavaşça yüzüme üfledi.

"Hayır sarhoş değilim. Katilim."

Burnumun dibindeki yüzünü ittirdikten sonra "Bora nerede?" diye bağırdım. Dudağını yalarken gülmemek için zorlanırmış gibiydi. Savaş'ın bakışlarının ağırlığı içerisinde iken odayı tanımlamaya çalışmayan bakışlarım Savaş'ın odanın içerisinde ilerleyişini izledi. Oda aydınlık sayılmazdı ama karanlık da değildi. Tavandaki ampul arada cızıldayarak ışığı kesiyor saniyeler sonra aynı cızırtıyla tekrar aydınlatıyordu odayı. Hoş, Savaş'ın olduğu oda ne kadar aydınlanırsa.

Kapıyı gürültüyle açtıktan sonra karanlık koridorda bağırmaya başladı. "Baran, pabucu yapram, çık dışarıya oynayalım."

"Seni pislik şeref..." O hareketlerine ben sözlerime hâkim olamazken hızlı adımlarla kapıya yöneldim ama onu ittirip geçeceğim sırada hızla arkasına döndü ve beni kapıdan uzaklaştırdı. Dengemi kaybedip de yere düştüğümde acıyla inleyip elimi sırtıma götürmeye çalıştım.

"Bugün iltifat günündesin."

"Kötü laflarıma kulak asma sen daha kötülerine layıksın," dediğimde güldükten sonra ellerini iki yana açtı.

"Oyun basit bebeğim. Bu mekânda yaklaşık yirmi tane oda var. Senin sikoloji hastası piç de odalardan birinde. Her odada farklı bir sürpriz var. Yani diyeceğim o ki, bir odada bacaklarının arasında yılanı hissederken, diğer odada yüzünde tarantulayı diğer odada göğsünde köpeği bir başka odada da böbreğinde bıçağı hissedebilirsin. Herif baygın olduğu için ve odalar da karanlık olduğundan

her odanın her tarafını dolaşmak zorundasın. Dua et de Baran'ını yemesinler."

"Bora'yı kurtarmak için bu kadar tehlikeye gireceğimi sana düşündüren nedir?" dedim sırtımın acısını ve duygularımın çaresizliğini yüzüme yansıtmamaya çalışırken. Bora'yı kurtarmayacağımı düşünse serbest bırakır mıydı yoksa çeker silahı onu vurur muydu bilmiyordum.

"Bora'yı neden hâlâ öldürmediğimi düşündüren neyse, o," dedikten sonra elini uzattı. Ben eline İstiklal Caddesi'nde uzaylı görmüş gibi baktığımda ve elini tutmak için hiçbir çaba göstermediğimde gözlerini devirerek bileğimden tuttuğu gibi beni sertçe kaldırdı.

Saçlarım saçlarına karışırken nefeslerimizin kime ait olduğundan haberim yoktu. Bakışlarım yavaşça gözlerine çıktı. Her şeyimi almaya çalışan hiçbir şeyim olmayan adama baktım bir süre. O kime bakıyordu bilmiyordum.

Bana bakmasını bekleyemezdim. Yıllarca Kumsal'ı tanımış, Kumsal'dan nefret etmiş biriydi. Bana baktığında beni göremezdi. Çünkü bana baktığında Kumsal'dan nefret etmesini sağlayan anıları görüyordu.

Gerçek gözlerinde saklıydı ve konuşmalarında duruyordu. Ben her ikisini de çözüp ortaya gerçeği koyacak kadar tanımıyordum onu. Kumsal tanımasına rağmen koyamamıştı gerçeği ortaya, ben nasıl koyacaktım?

Ama bazı durumlarda bir yabancı geliyordu ve görüyordu içini. Sana yabancı ama ruhuna yakın oluyordu. Sana yakın ama ruhuna yabancı olanlarının aksine.

Savaş için hissettiğim bir şey varsa o da buydu. Bazen öyle şeyler söylüyor veya öyle bakıyordu ki sanki beni ezbere biliyormuş gibiydi.

"Buradan sağlam çıkabilirsiniz."

Bileğimi tutan elini diğer elimle ittirdikten sonra onu kenara ittirdim ve kapıya yöneldim. Nefeslerim odadaki sessizliği örtüyor, Savaş'ın bakışlarının gürültüsünün yanında

da sessiz kalıyordu. Biliyordum önümüzdeki birkaç saat benim için zehir olacaktı. Ama sonunda Bora'yı sağ salim bulabilecek isem her şeye katlanırdım.

Elim kapının pervazındayken ve bakışlarım duvarın tavana yakın yerlerine asılmış gaz lambaları olmasa karanlık olacak koridordayken Savaş'ın sesini duymamla durdum. "Yalan söyledim."

Bakışlarım ona dönerken hangi karanlıkta olsak bile o sırıtışı görülmeyecek gibi değildi. Benim korku dolu bakışlarım onun alaylı yeşillerindeyken sakin bir şekilde elini cebine götürdü ve Kumsal'ın ona hediye ettiğini söylediği sigara paketine doldurduğu sigaralardan bir tane daha alıp dudakları arasına götürdü. Cebinden çakmağı çıkarırken birkaç saniyeliğine elini hareketsiz tuttu ve çakmağı fark etmemi sağladı.

Pişman olmamı istiyordu. Ona o oyunu oynadığım için pişman olmamı. Çünkü o oyun yüzünden bugün belki de Savaş bu kadar öfkeliydi. Bir başkasının oyunu üstüme kalmasın diye oyun oynamıştım ve bingo! Bir başkası oyun oynasa belki bu kadar sinirlendiremezdi Savaş'ı. Savaş Atan'ı tanımanın yanından bile geçmediğim için ateşten biraz korkar ve oyun geçer sanmıştım ama bu kadarla sınırlı kalmıyordu. Dudaklarım kıvrılırken omuz silktim. Savaş zaten her zaman öfkeliydi. Ve benim ölümümü istemediğini artık çok iyi biliyordum. O yüzden burada endişelenmemi gerektiren bir şey yoktu. Olur da tarantulalar üzerime atlarsa kurtarmaya gelirdi.

Yani sanırım.

Benim tek endişelendiğim kısım Bora'yı nasıl kurtaracağımdı. Ve bu da benim nefesimi düzensizleştirmeye yetiyordu zaten.

Savaş'ın sırıtışı git gide daha sinir olmaya başladığında elimi pervazdan çektim ve birkaç adım atmamla görüntüsü

artık bana bulaşamıyor oldu. Ürkek bakışlarım koridora dönerken derin bir nefes aldım.

Bunu yapabilirsin Derin.

"Hayır yapamam," diye sızlandım. Ama yapacaktım. Yapmak zorundaydım.

Bu katta Savaş'ın olduğu oda dışında hiçbir odanın kapısını göremediğimde tahta merdivenlere yöneldim. İndiğim her merdivende çıkan gıcırtı mekânın sessizliğinde çığlık atıyordu. Elim destek ararcasına duvarda geziniyordu ama bu pis mekânda destek dışında şeylerde bulabilirdi elim.

Bu düşünceyle elimi hızla duvardan çektim ve neredeyse uçarak merdivenleri indim. Odaların kapılarını görmemle merdivenlerde o kadar hızlı olmamı sorgulamam bir oldu. Ama kaybettiğim her saniye Bora'yı ölüme biraz daha yaklaştırıyordu. Savaş'ın dediğine göre baygındı ve eğer yılanların ya da başka zararlı bir şeyin olduğu bir odada ise zarar görme olasılığı çok yüksekti.

Titrek elim kapının demir kulpuna yaklaşırken gözlerimi yumdum. Zihnime ilk gelen şey Bora'nın sıcacık gülüşüydü. İçeride ne halde olduğunu hayal ediyor gibiydim. Odalarda göreceğim şeylerden ölürcesine korkuyordum ama hiçbir korkum Bora'yı kaybetme adına olan korkumla yarışamazdı. Elim hızla kulpu tutarken bir saniye bile beklemeyip kapıyı açtım. Kulağıma gelen tek şey kapının gıcırtısı olmuştu. Odalar ışıksız olduğu ve yanımda da telefonum olmadığı için neyle karşılaşacağımı bilmeden odanın içerisine bir adım attım.

Savaş'ın her an böbreğine bıçağı yiyebilirsin, demesine bakılırsa mekânda bir tane daha Savaş Atan çakması katil olmalıydı. Başımı onaylamazca sallarken bu düşünceden, aslında tüm düşüncelerden kurtulmaya çalışıyordum.

Sanki deli gibi gözlerimi oynattıkça karanlık dağılacakmış gibi hiçbir şey göremesem de gözlerimi kapatmamak konusunda direniyordum.

Bacağıma bir şey değdiğinde çığlık atıp gerilemeye başladım. Benim çığlığımla odadaki sessizlik bozuldu ve oda bundan hiç memnun kalmamış gibi ayaklarıma değen şeyler artmaya başladı. Çığlıklarım bitmezken arkama döndüğüm gibi koşmaya başladım. Bir şeye takıldığımda elim aralamak için tuttuğum kapının kulpundayken yere düştüm ve böylelikle kapı kapanmış oldu. Titrek nefesimle anında sırt üst döndüm ve şükür ki topuklu ayakkabı yerine spor ayakkabıları yere sürterek gerilemeye başladım. Beni yataktan aldıysa ayakkabımı da o giydirmiş olmalıydı. Üzerimde ise yatarken giydiğim şeyler vardı. Kısa bir şort ve askılı. Ama onun dışında bir de üzerime mont geçirmişti. Bunu neden yaptığını çözmek yerine odada ne olduğunu çözmeye yoğunlaştım. Şimdi oda benim nefesim ve ayakkabımın çıkardığı ses haricinde sessizdi.

Ayaklarıma artık bir şey değmiyordu. Tek güvencem buydu. O yüzden sessiz olmaya çalışıp odayı dinlemeye başladım. Sessiz cıyaklamalara benzeyen sesler duyuyordum.

Fareler!

Kaşlarım çatılırken sessizce yutkundum. Susuzluğum yüzünden bu hareketimle boğazım acımıştı. Yüzümü buruşturururken elimi sırtımı dayadığım kapıya götürdüm ve sürterek kulpu bulmaya çalıştım. Elim demir kulpa değdiğinde gözlerimi kırpıştırıp yavaşça yerden kalktım. Kulpu bir an önce oradan çıkma isteğiyle hızla açtım ve vücudumu odadan çıkardıktan sonra kapıyı yine hızla kapattım. Elim demir kulpta kalırken sanki soğukluğu tenimin sıcaklığına işliyordu. Savaş'ın bakışlarında da aynısı oluyordu. Titreyen elimi kalbime götürdükten sonra başımı kaldırıp dolan gözlerimle tavana baktım.

Fareler beni ürkütmezdi. Sadece onları görmediğim, hissettiğim için böyle bir tepki vermiştim. Görmediği her şeyden korkardı insan. O ufak şeyler aydınlık bir odada üzerimde parti yapsalar bile kalp atışım hızlanmazdı ama

karanlıkta ben onları görmeden ayağıma değdiler diye bütün mekânı ayağa kaldırmıştım.

Daha ürkmediğim şeyde bile böyle olduysam tarantulanın veya yılanın olduğu bir odada...

Düşüncelerimi dağıtmak istercesine soğuk mekânda nefesimi dışarı üfledim. İlerlemeye başladım nefesimin oluşturduğu buhar yüzüme çarparken. Soluk sarı saçlarım terden nemlenmeye başlamıştı. Yüzümün kıpkırmızı olduğuna emindim. Ellerim soğuktan morarmaya başlamıştı ama montumun cebine koymayı şiddetle reddediyordum. Önüme bir şey gelse elimle koruyabilecekmiş gibi. Karanlığı aydınlatmayan sadece hafifletmeye yeten gaz lambaları sayesinde bir başka kapı gördüğümde oraya yöneldim. Attığım her adımda geriye doğru koşuyordu ruhum.

Kendime düşünme veya kaçma şansı vermeden kapıyı açtığımda hemen içeri girmek yerine bekledim. Bir ses duymaya çalıştım ama hiçbir ses gelmiyordu. Elim kapının kulpundayken yavaşça içeri girdim. Spor ayakkabılarım yerde gıcırtı oluşturuyordu. Nefesim ise vücudumun oluşturduğu gıcırtıydı.

Alt dudağımı dişlerken birkaç adım daha attım ve kapının kulpunu bırakmak zorunda kaldım. Bir ses duyduğumda alt dudağımı kanatacak derecede dişledim ve adım atmak için kaldırdığım ayağımı yavaşça yere yasladım. Bakışlarım görebilecekmişim gibi odada gezerken derin bir nefes alıp bir adım daha attım.

"Bora?"

Cevap gelmişti ama Bora'dan olduğunu sanmıyordum.

Çığlık atıp gerilerken elime bir şey değdiğinde vücudumu hızla döndürdüm ve bu sefer biraz önce kaçmaya çalıştığım odaya doğru gerilemeye başladım. Koridordan yansıyan ışıklı elimin neye değdiğini çözmeye çalışıyordum. Başka bir şeye değme korkusuyla ellerimi karnıma

çekerken ağlamamak için kendimi kastım ve burnumu çekip etrafıma baktım.

Ayağıma bir şey değdiğinde ve sonra yılanın tıslamasının sesi duyulduğunda çığlık atarak ayağımı rasgele yere vurmaya başladım. Çığlığım yılanın tıslamasını bastırabiliyordu ama varlığını unutturamıyordu.

Yılanlar hakkında hiçbir bilgim yoktu. Sadece bir ara Bora'yla bununla ilgili bir anımız olmuştu ama o da pek iç açıcı olmadığından yılanlarla ilgili hiçbir bilgim yok demek doğru kalırdı. Yılanın tıslamasını duyamaz hale geldiğimde kendisini de hissedememeyi umup gerilemeye başladım. Bora'dan duyduğum birkaç küfrü tekrarlayıp duruyordum. Ayağıma tekrar bir şey değdiğinde bu sefer delirmek yerine dudaklarımı birbirine bastırdım. Gözlerim irileşmiş bir şekilde koridora bakarken yumruklarımı sıkmıştım. Yılan kıvrılarak ayaklarımın arasından geçerken gözlerimi kapatmaya korkuyordum açtığımda da gördüğüm karanlık aynı olsa bile.

"Bora?" diye seslendim son kez fısıltıyla. Bu yılanının hareketlerini hızlandırdığında önce sağ ayağımı sonra ise sol ayağımı kıvrımları arasından çıkartıp koşmaya başladım. Koşarken birkaç şeye basmıştım ama ne olduklarını düşünecek zamanım yoktu. Kapıdan çıktıktan sonra kendimi koridora attım ve çaresiz bir şekilde gerilemeye çalıştım. Bileğim oldukça acıyordu ve ne olduğuna dönüp de bakamıyordum. Bakmaya cesaretim yoktu.

Sırtım koridorun duvarını bulduğunda nefesimi titrekçe üfledim ve kapısı açık odaya gözlerimi kırpmadan bakmaya başladım. Bileğimdeki acı bir kez daha kendini gösterdiğinde bacaklarımı yavaşça kendime çektim bakışlarım hâlâ odadayken. Şimdi kapıdan bir yılan çıksa korkudan bayılacakmış gibi hissediyordum.

Elim bileğime gider iken nefesimi dışarı üfledim ve bakışlarımı yavaşça bileğime çevirdim. Gaz lambalarının el

verdiği kadar bileğimi görürken parmaklarım acıyan yere değdiğinde elime gelen sıvıyla elimi hemen çekip sıvıyı duvara sürtmeye başladım.

Ah...

Ağzımdan küçük bir inleme çıkarken yerden kalktım ve duvara bir kez bile bakmadan koşmaya başladım. Zehirli miydi?

Başka bir kapı gördüğümde duvardan destek alarak kendimi durdurdum. Kendi vücuduma hâkim olamıyormuş gibi hissediyordum. Psikolojik olarak mıydı bilmiyordum ama görüşüm bulanıklaşmaya başlamıştı. Gözlerimi kapatıp yüzümü ovuşturdum ve yutkunmaya çalıştım.

"Senden nefret ediyorum," diye tısladım. Bileğimdeki acı, nefesimdeki hırıltı, kalbimdeki çarpıntı, vücudum, düşüncelerim her şeyim destekti bu cümleye. Savaş Atan'dan nefret ediyordum.

Kendime gelmek adına olan duraklamam hiçbir işe yaramadığında daha fazla zaman kaybetmemek için doğruldum ve titreyen elimi kapının kulpuna götürdüm. Oturup Savaş'a yalvarmama az kalmıştı. Beni bir yerlerden izliyor olmalıydı.

Oyununu ve nefret ettiği kişinin acı çekişini nasıl kaçırırdı?

Savaş'ın izlediği düşüncesi bir anda bana güç vermiş gibi kapıyı açtım ve yavaşça içeri girdim. Saçlarım artık terden yanaklarıma, enseme yapışmış durumdaydı. Kalbim ise göğsüme yapışmış, çıkmak için direnir gibiydi. İçeriye doğru bir adım attıktan sonra montuma sıkıca sarıldım. Elim saçlarımı yanağımdan ittirmek için hareketlendiğinde bir an durdum ve nefessiz kaldım.

Tanrım...

Enseme gelen sıcaklıkla elim havada, nefesimin nerede olduğunu bilmeden hareketsiz kaldım ve dolan gözlerimi sımsıkı kapattım.

"Benimle oyun oynamaya mı geldin?"

Ses genç birine aitti. Konuşması pürüzlü ve orantısızdı. Bir yerde sesi güçlü çıkarken bir kısımda nefes alamıyormuş gibi çıkıyordu. Nefesini ensemde hissettiğime göre ya benimle aynı boydaydı ya da boylarımız yakındı.

Savaş'ın bahsettiği katil miydi şimdi bu?

Kuruyan dudağımı yalarken arkamı dönmeyi ölürcesine istiyordum ama arkama dönersem de öleceğimi biliyordum. Hoş, sanki şu anda yaşama ihtimalim varmış gibi.

"Sana bir soru sordum."

Aynı pürüzlükle tekrar konuştuğunda susması için yalvarabilirdim. Konuşması bile bu kadar ürkünçken bir de zarar vermeye kalksa...

"Ben..." dedim ama sesim onunkinden bile korkunç çıkınca susup öksürerek sesimi düzene sokmaya çalıştım. Öksürmem bedenime ciğerimi çıkartıyorlarmış gibi bir acı bıraktığında dudaklarımı birbirine bastırıp inlememeye çalıştım. Tekrar konuşmaya başladığımda kesinlikle nefes alıp almadığımdan emin değildim. "...seninle oynayamam."

"Ama neden?"

Sesinde bu sefer oynama olmamıştı. Baştan sona boğuluyormuş gibiydi. Boğuk sesiyle söylediği şeyden sonra omzuma dokunduğunda çığlık atıp vücudumu ona döndürdüm ve gerilemeye başladım.

"Benden korkma. Benimle oyun oynayanları öldürmüyorum."

Git Savaş'a 'Benimle oyun oynar mısın?' de diye bağırmamak için zorlanıyordum. Savaş pisliği önce şaşırır, sonra güler, sonra küfrüyle reddederdi. Sonra da bu manyak çocuk onu öldürürdü. Son tabirinde bir mutlu son dalı varsa bu sonun mutlu son olacağına emindim.

Yüzünü net göremiyordum ama vücudunu seçebiliyordum. İdrak edebildiğim kadarıyla benden biraz uzundu. İnce bir bedeni olan erkek çocuğuydu. Kaç yaşlarında

olduğunu bilmiyordum ama benden küçük olmalıydı. Ayrıca psikolojik sorunları olduğu da söylediklerinden, ses tonuna kadar anlaşılırdı. Savaş'ın bu çocuktan daha manyak olduğuna bakarsak neden bu çocuk gibi hareket etmediğini merak ediyordum. Sanki bizim gibiydi, öyle davranıyordu. Ama bizden çok farklıydı aslında. O bir katildi.

"Benimle oyun oynayacak mısın?" Sesi güçlüydü. Bu sefer boğuluyormuş gibi değil de havayı boğuyormuş gibiydi. Elleri kollarıma geldiğinde telaş edip çekilmeye çalışsam da tenime değen elindeki soğukluğu hissettiğim gibi durdum. Gözlerim irileşirken derin bir nefes aldım, vermemeyi amaçlıyordum. Elinde bıçak vardı.

"Oynayacağım," dedim tırtıklı sesimle. Ağlamamak için direniyordu ruhum, bedenim ise ölmemek için.

Ellerini kollarımdan çektikten sonra çıkan sesten ve önümden çekilen vücudundan yere oturduğunu anladım. Bıçaklı olan eliyle bacağıma dokunduğunda ürküp geriledim. "Otur hadi. Oyun oynayacağız."

İçim çığlık atarken sessizce oturdum ve bacaklarımı kendime çekip kollarımı sardım. O çocuktan daha manyakmışım gibi sallanırken sessizce ağlıyordum. Şimdi kalkıp kaçmaya çalışsam bu manyak çocuk da peşime takılır mıydı?

Ya da Bora bu odada mıydı? Ona da oyun oynayıp oynamayacağını sormuş muydu? Onu öldürmüş müydü?

Hıçkırdığımda "Ağlıyor musun?" diye sordu. Sesi şüpheciydi. Sesi korkunçtu!

"Hayır," diye yalan söyledim. "Sadece burası çok karanlık ve ben karanlıktan korkarım. Oyun oynamadan önce bana ışık bulabilir misin?"

"Ama aydınlıkta oynayamayız ki," dedi küçük bir çocukmuş gibi. Gözlerim irileşirken vücudumu sallamayı durdurdum. Titrek nefesimi üflerken tekrardan hıçkırarak ağlamamak için zorlanıyordum. Tabii bu manyağın ne tür bir oyun oynayacağını bilmiyordum ki...

"Tamam ama ben göremiyorum. Ne oynayacağız?"

Sakin konuşmaya çalışıyordum. Bu telaşlı halimde bile sakin konuşmak kolay kalıyordu, düşünebilmemin yanında. Düşünmeye çalışıyordum ama bu çocuk her konuştuğunda düşüncelerim susuyordu. O pürüzlü, orantısız sesi düşünmemi engelliyordu. Düşünüp bir an önce buradan çıkmam gerekiyordu. Ondan önce de Bora'nın burada olup olmadığını öğrenmem ve bu çocuktan kurtulmam.

"Burada biri var. O benimle oyun oynamadı. Ben de onu oyuncağım yaptım."

Benden korkma. Benimle oyun oynayanları öldürmüyorum.

Söylediği şey aklıma geldiğinde titrek sesimle "Bora," diye inledim. Bora olabilir miydi? Savaş Bora'nın ölmesine izin vermiş olabilir miydi? Dolaylı olarak, benim de ölmeme izin vermiş olabilir miydi?

"Ne zaman?" diye sordum korkuyla. "Erkek miydi? Ya da... Onu gördün mü?"

"Neden soruyorsun?"

Oyuncağını bir başkası almaya çalışıyormuş gibi konuşuyordu. Sinirlenmeye başladığını fark ettiğimde bacaklarıma daha sıkı sarıldım ve kısık sesle "Onunla oynamayacak mıyız? O yüzden sordum," dedim. Oyunu duyduğu gibi yumuşamıştı. "Hayır kızdı. Ama oynamak istemedi. Neden kimse benimle oynamak istemiyor?"

Nefesimi dışarı üflerken, mutluluktan ağlayabilirdim. Birkaç saniye sürmüştü o ölen kişinin Bora olduğunu düşünmem. Ve o birkaç saniye yıllarca sürmüş gibiydi.

Yanaklarım mutluluktan ıslanırken "Ben istiyorum," dedim alelacele. Demek ki Bora bu odada değildi. Bu manyaktan sadece kendimi kurtarmam gerektiği için rahatlamıştım. Bora da işin içinde olsaydı zorlanabilirdim. Eli elime değdiğinde korksam da gerilemedim. Ondan her çekindiğimde açık veriyordum ve ruh hali değişkendi.

"Tamam. Ben de tam kızın karnını kesiyordum. Bana yardımcı olur musun?"

"Nasıl?" dedim ağlayarak. Sesim pürüzlüydü. Sesim çaresizdi. Nasıl çıkacaktım ben buradan?

"Ben çok yoruldum. Biraz da sen oyna," dedikten sonra bıçağı elime tutuşturduğunda dudaklarımdan bir hıçkırık kaçtı ve dizlerimin üzerinde oturup boşta olan elimin tersiyle gözlerimi sildim. "Hadi."

Çocuğun beklentili sesinden sonra bıçağı tutan ellerimi sıkılaştırdım ve titrek nefesimi üfledim. Hiçbir şey göremiyordum. Yerde biri mi yatıyordu karşımda nasıl bir manyak vardı bilmiyordum. Beni en çok korkutan da Bora'nın nerede olduğunu bilmememdi.

"Ben bu oyunu bilmiyorum," diye kaçmaya çalıştım. "Sen bana göstersen. Sonra ben oynasam olur mu?"

"Sana yardım edeyim," deyip elini bıçağı tutan elimin üzerine koyduğunda gözlerim irileşti. Tanrım... Göstermesini söylerken elimden bıçağı alıp her ne halt yiyorsa kendisi yemesini kastetmiştim ama o benim kızı kesmeme yardım edecekti. Göğsüm hızla inip kalkarken elimi çekmeye çalıştım ama izin vermedi.

"Oynamak istemiyor musun?"

Benimle oyun oynayanları öldürmüyorum.

"İstiyorum," diye fısıldadım. "Ama başka bir oyun oynasak?"

"Bunu oynayacağız," diye bağırdıktan sonra elimi bıraktığında hızla gerilemeye başladım. Gerilediğimde bir şeylere değiyordum ama nelere değdiğimi düşünmeyi şiddetle reddediyordum. Bileğimdeki yılan zehri tehlikeli miydi hiçbir fikrim yoktu ama hareketlerimi bir hayli zorlaştırıyordu. Artık yüzüm terle yıkanmış gibiydi ve karanlıkta olmasak bile bir şey görebileceğimi sanmıyordum. Gözlerim birkaç saniyede bir yavaşça kapanıp açılıyordu ve gittikçe kapalı kalma süresi artıyordu.

"Benimle oynamayacak mısın?"

Çıkan gürültü ve anımsadığım bedenle onun da hareketlendiğini anladım. Bedenini üzerimde hissettiğimde çığlık atarak gerilemeye çalıştım ama telaş yaptığım için elim ayağım birbirine dolandı. Sırt üstü yere düşerken saniyeler sonra çocuk da üzerime çıktı. Bıçağın soğukluğunu boynumda hissettiğimde boğazım yırtılırcasına bağırdım.

"Anneciğim!"

Olmadığında bile korurdu beni. Babam beni döverken annemin fotoğrafını görür, giderdi. Ağlayarak eve gelirdim bazı okul günlerinde. Annemin fotoğrafını görür, ona sarılırdım. Acılarımı unuturum sanırdım. Bir yerim acırdı, aklıma annem gelirdi. Sanki merhem olmuş gibi hafiflerdi acısı. Ölse bile benden daha çok yaşıyordu benim anılarım sayesinde.

"Benimle oyun oynamayan ölür."

Vücudum hıçkırıklarımla sarsılırken onu ve bıçağını kendimden uzaklaştırmaya çalışıyordum ama çok güçlüydü. Belki Savaş gibi bir bedene sahipti. Ya da Savaş gibi bir öfkeye.

"Uzak dur benden..." diye fısıldadım başımı sağa çevirirken. Yanağım soğuk zemini ıslatırken ağlamaya devam ettim. Bakışlarım sağımda kalan karanlıktaydı. Aydınlık olsa Tanrı bilir ne görürdüm orada. "Uzak dursun anne..."

Onu uzaklaştırmaya çalışan minik ellerim üzerimden kalkmasıyla desteksiz kalınca yavaşça yere düştü. Bakışlarım hâlâ sağdaki karanlıktayken odada boğuşma sesleri duyuyordum ama tanımlayabilecek halde değildim.

"Benimle oyun oyna."

"Oyununu sikeyim. Sabahtan beri oyun oyun. Al sana oyun." Gürültü duyduktan sonra bir şeyin yere düştüğünü duydum. Biri beni öldürmeye çalışan çocuğu etkisiz hale getirmişti. Ağlayışlarım hâlâ iç acıtacak türdendi. Anneme

sığınıyordum ama bu sefer gelip bana yardım etmiyordu. Onu kızdıracak bir şey mi yapmıştım?

Hep *masumluğumu* severdi o benim...

"Kumsal," dedikten sonra göz yaşlarımın soğuttuğu yanaklarımı tuttu iki sıcak el. Başımı kendisine çevirdiğinde dolu olan gözlerim yüzümden görüntüm bulanıktı. Hoş, bulanık olmasa da göremeyecektim kim olduğunu.

"Cevap ver!" diye kükrediğinde ağlayışlarım daha da şiddetlendi. "Siktir..." diye fısıldadı ve küçük bedenimi güçlü kollarıyla kavradıktan sonra beni kucağına alıp ayağa kalktı. Yüzümü boynuna gizlerken küçük ellerimle tişörtünün yakalarını sımsıkı tutmuş, ağlıyordum.

Benim her hıçkırığımda başka bir küfür duyuyordum ondan. Hâlâ kim olduğunu algılayamamıştım. Bir süre beni tüy kadar hafifmişim gibi zorlanmadan kucağında taşıdıktan sonra bedeni yere çöktü. Kolları beni bıraktığında vücudum yalnızlığı kaldıramadı. Korkarak doğruldum ve boynuna sarıldım. "Bırakma lütfen bırakma."

Ellerini bir süre vücudumda hissedemedim ama beni itmemesi yetmişti zaten. Ellerim ensesinde iken korkularım göz yaşlarımla beraber iniyordu yanaklarıma. Yanaklarımdan boynuna bulaşan korkularım onun bedenine de karışıyordu. Hâlâ kim olduğunu bilmiyor, bilmek de istemiyordum. Tek bildiğim o sarılmasa bile ona sarılmanın bana iyi geldiğiydi.

"Lütfen..." dedim pürüzlü sesimle. Derin bir nefes almaya çalıştım ama öksürüklerimle sonlandı çaresiz çabalarım. Öksürüklerim zamanla hıçkırıklara dönerken "Sarıl," diye yalvardım. Her kimse kimdi, bana iyi geldiği sürece kim olduğunu umursamıyordum.

Elleri belimi bulmadan önceki saniyeler boyunca hıçkırıklarımı dinlemiştik. Kucağına oturduğum bedeni kasılmıştı. Elleri belime geldiğinde boynundaki kollarımı daha

da sıktım. Bu onu tetiklemiş gibi ellerini bellerimden kaydırarak sırtıma getirdi ve kolları beni sıkıca kavradı.

"Kumsal..." Sesi istediği gibi çıkmış olmamalı ki öksürüp sesini düzene soktuktan sonra konuşmaya devam etti. "...kendine geldiysen in artık üzerimden."

Sesini düzene soktuğu gibi konuşmalarını da düzene sokmuştu sanki. Aslında bunu demeyecekmiş gibi bir hali vardı.

Ellerim ensesinden omuzlarına düşerken nefesimi dışarı üfledim ve başımı geriye çekip kızarık gözlerimle baktım yeşil gözlere. İç çekerken omuzlarındaki elim oradan da kayıp ikimizin arasına düştü. Onun elleri de sırtımdan belime kaymıştı. Bana iyi gelen adam Savaş mıydı?

"Beni iyi yap," dedim yalvararak. Kalbim öyle acıyordu ki. Nefeslerim öyle düzensizdi, düşüncelerim öyle düğümlenmişti ki Savaş'tan yardım dileniyordum, o kadar kötü durumdaydım. O manyak çocuğun bıçağının soğukluğunu hissettiğim an aklımdan çıkmıyordu. Anneme yardım çığlıkları gönderdiğim ve bana geri dönmediğini anladığım o an. Bütün günün ağırlığı yüklenmişti omuzlarıma. Gittikçe azalıyordu evet ama daha fazla gitmeye de nefesim yetmiyordu.

"Lütfen beni kendime getir."

"Seni kendine mi getireyim?" dedi yüzü nefesim kadar yakınımdayken. Kalın kaşları alayla kalkmıştı. Dudağının bir kenarı kıvrılmıştı ama zevk almadığını gösteriyordu bakışları. Başını onaylamazca salladı ve alayla güldü.

"Eline bir silah vereyim, çek birini vur. Bir kez daha katil ol. Birine değer vereyim, elimden al. Bir kez daha acımasız ol. Ağlama da Kumsal ol!"

Bahsettiğim Kumsal'ın kendine gelmesi değil, Derin'in kendine gelmesiydi. Kumsal'ın kendine gelmesi için kesinlikle benim Derin'den vazgeçmem gerekiyordu ki şu an ben Derin'i geri istiyordum. Bunun için yalvarıyordum Savaş'a.

Bakışlarının yoğunluğu altında ezildiğimde yüzümü buruşturarak bakışlarımı kaçırdım. Belinin iki yanından yere yasladığım bacaklarımdan sağının bileğindeki kızarıklığı görünce korkarak Savaş'a baktım.

"Yılan bileğimi soktu."

"Ee?"

Rahatlığı karşısında gözlerim pörtledi. "Ölecek miyim?"

Öyle bir güldü ki ağlamamak istedim. Gülüşü şiddetlenirken elini belimden çekip gülüşünü durdurmak için ağzını kapatmaya çalıştı. Islak yanaklarımla ve irileşen mavi gözlerimle onu izlerken sonunda gülüşünü durdurabildi ama yüzü hâlâ neşeliydi.

"Benim boynuma dolayıp sevdiğim yılana seni sokacak kadar ne yapmış olabilirsin ki?"

Aklıma ayağımla olan kurtulma çabalarım geldi. "Pek anlaşamadık."

Bakışları bileğime kayarken "Belli," diye mırıldandı. Sırtını duvardan alıp eğilmek yerine canımı acıtmayı umursamadan bileğimi hızla kendine çekti. Tamam kendince akıllılık ediyordu ama bu hareketiyle benim gözümdeki seviyesi hızla 'Şerefsiz'e yükselmişti ki ben küfredemeyen kızdım.

Acıyla inlerken karnında olan elimle onu cimcikledim ama hissetmiş gibi görünmüyordu. Parmakları birkaç saniye kızarıklığın çevresinde gezindikten sonra beni kucağından indirdi ve bileğimi daha da kaldırdı. Altımda şort olduğu için bu hareketine ses çıkartmadım ama bileğimi ağzına götürdüğünde ise ses çıkartamadan edemedim.

"Ne yapıyors..."

Dudaklarını bileğimde hissettikten saniyeler sonra dili de devreye girdiğinde dudaklarımı mühürledim. Dirseklerimi yere yaslamış bir şekilde yarı uzanmış ona bakarken ne yaptığını çözmeye çalışıyordum. Kendinden emin gibi gözüküyordu ki Savaş kendinden eminse muhtemelen ölecektim.

Düşündüğüm gibi olmadı ve bileğimi bıraktığında hâlâ yaşıyordum. Sağına doğru eğildikten sonra yere tükürdü. Bu hareketiyle ne yaptığını anlayıp bileğimi kendime çektim. Siyah oje olan tırnaklarımı kızarığın üzerinde gezdirirken "Teşekkürler," diye mırıldandım. Zehri vücudumdan çıkarmıştı.

Bir süre kızarıklıkta gezdirdiğim bakışlarımı sonunda bileğimden aldığımda Savaş'a döndüm. Sırtını duvara yaslamış bacaklarını uzatmış bir şekilde oturuyordu. Can alıcı kısım ise beni izlemesiydi. Ben onu izliyorken yakalansam kesinlikle bakışlarımı kaçırırdım ama o kendinden ödün vermeden bakmaya devam etti.

"Çok çirkin gözüküyorsun."

Ah.

"Pardon. Keşke o manyak çocuk bıçağı boğazıma yasladığında 'Dur iki dakika tipimi düzelteyim' deseydim," diye homurdandığımda dudakları kıvrıldı.

"Hiç değilse bok gibi gözükerek ölmezdin."

"Beni bir gün öldüreceksen önceden haber ver de kuaföre uğrayayım," derken bacaklarımı kendime çektim, birbirine yaslayıp kollarımı bacaklarıma sardım.

"İlk önce kendime haber verebilmeliyim," dediğinde kaşlarımı kaldırdım ama bana anlamaya çalışma fırsatı bile vermeden konuyu kapattı.

"Boynunda ve kollarında çizikler var. Benim oyunumdan ayrı sen de kendi kendine zarar vermiş gibisin."

Odalarda karşılaştıklarım aklıma gelince bacaklarımı saran kollarım daha da sıkılaştı ve alt dudağımı ısırıp bakışlarımı kaçırdım. Bakışlarım bileğimdeki kızarıklığa döndüğünde sırıtmaya çalıştım.

"Bir keresinde Bora kendini affettirebilmek için bana bir hediye almıştı. Bayılacağımı falan söylediğinde çöpe atmak yerine kutuyu açmıştım ve içinden yılan çıkmıştı."

"Görüyorum ki onu öldürmemişsin," dediğinde bakışlarımı ona çevirdim ve bu sefer zorlanmadan sırıttım. Bora'dan bahsetmek iyi gelmişti. "Öldürdüm. Hem de defalarca. Zihnimde tabii. Gerçekte de tek yapabildiğim ona yumruk atmak olmuştu."

"Ben öyle yapmazdım."

Ne garipti ki, söylediklerleriyle şu an ilgileniyordum. Biraz önce onun yüzünden mahvolduğum anılar yaşamış olmama rağmen ne söyleyeceğini merak ediyordum. Meraklı bakışlarımı gördüğünde "Bir kıza değer versem ve onun beni affetmesini istesem gidip yılan almazdım."

"Hiç kimse almazdı," dedim gülerek. Bora yılanlara bayılırdı. Muhtemelen bizim evcil hayvanımız olmasını istediği için almıştı ve oldukça da ciddiydi. Ben de yumruk atarken oldukça ciddi olmuştum. Öyle ki gözlerini hastanede açmıştı.

Pekâlâ onu bayıltan yumruğum değil, yumruğumla gerilerken merdivenlerden düşmesiydi ama ben bu konu her açıldığında o merdivenlerden yuvarlandığını bilmediği için yumruğumla bayıldığını iddia ediyordum. Canım benim o günden sonra vücudunu fitleştirmeye başlamıştı.

Gülüşümü de Bora'ya değer verişim gibi karşılıyordu. Sanki imkânsızmış ya da ona uzakmış gibi. Bakışlarını gülüşümde fazla tutmadan tekrar yeşillerini gözlerime dikti.

"Zaten bir kıza değer versem kendi kendimi akşam yemeğine çıkarır, kalbimi kırdığım için kendimi affettirmeye çalışırdım."

Alayına karşılık "Değer verdiğin kadar yaşıyorsun, demiş birisi," dedim kaşlarımı çatıp başımı onaylamazca sallarken.

"Değer verdiği öldürmüş mü peki o 'Birisi'ni?"

Söylediği şeyden sonra dilimi ısırmaya başladım. Bakışlarım siyah tişörtüne inerken haklı olduğumu anlamıştım. Savaş'ın öfkesine ve acısına inanmakta. Onun değer verme

yetisini Kumsal almıştı ondan ama Kumsal'a değer verip de Kumsal'ın onu öldürdüğünü sanmıyordum. Eğer Kumsal'a değer verseydi canını yakmazdı. Kumsal'a değer vermiyordu ya da ona âşık değildi. Anlaşılan o ki başkasına değer vermişti. Ya da başkalarına.

"Değer verdiği öldürmez, anca yaşamını bitirir. Değer verdiğinin ölümü öldürür insanı."

Savaş gibi konuşmuştum. Ölmekle, yaşamamayı aynı kalıba koymuyordu. Onun düşünceleriyle harekete geçerek kendi düşüncemi savunmuştum. Bunu ilk defa yapıyordum. Belki Kumsal daha önce yapmış olabilirdi. Savaş'ı düşünmüş olabilirdi. Pek sanmıyordum ama...

Uzun süre baktı gözlerime. Bakışları önce kaşlarımı gevşetti. Sonra göz kapaklarıma ağırlık verdi. Omuzlarımı çöktürdü. Bacağıma sarılı kollarımdan aldı gücü, nefesime verdi. Daha hızlansın diye nefesim, gücümü alıp düşürdü kollarımı. Elim soğuk zemine yaslandığında iki soğukla baş edemeyip bakışlarımı Savaş'tan aldım. Koridora dönen bakışlarım saniyeler içerisinde tekrar Savaş'a döndü.

"Bora?"

"Hah," dedi başını duvara yaslayıp gözlerini kapatırken. "Ben de ne zaman şu piçi soracaksın diye düşünüyordum."

"O piç değil!" diye bağırdıktan sonra gözlerimi araladığında birkaç saniye durdum. "Yani çoğu zaman."

Yeşillerine alay düştüğünde oflayıp yerden kalktım. "Bora nerede?" diye bağırdım hissettiğim yorgunluktan ödün vermeden. Ben de duygularımı saklayabilmeye başlamıştım sanırım.

Elini 'Boş versene' dermiş gibi salladı. "Bebeğim ne güzel seks öncesi konuşmalar yaşıyoruz şurada. Ne yapacaksın Baturay'ı?"

"Bora nerede?" dedim bastıra bastıra. Söylemezse üzerine saldıracağımı görmüş gibi yerden tek hareketiyle kalktı. Keşke kalkmasaydı çünkü şimdi gözlerine bakabilmek için

başımı hafifçe kaldırmam gerekiyordu. Ve o benden daha alçaktayken daha güçlü çıkıyordu sesim.

"Kaçmış. Keşke onu tarantulalı odaya koysaydım da bir güzel..."

Bakışlarım dehşetlendiğinde sırıttı ve çenemden tuttu. Tutuşu aceleciydi. Bir an önce bırakmak istermiş gibi. Ama aynı zamanda tutmayı da gerekli görmüştü.

"Hadi Bora bu sefer de götünü çizdirmeden kurtuldu," dedikten sonra bakışlarını duvara sabitleyip dudağını büzdü. Bakışlarımı yeşillerinde tutmak için zorlandım. "Aslında çizdirmiş de olabilir, kaçarken ne haldeydi görmedim," dedikten sonra bakışlarını bana çevirdi ve yeşillerinde tutamadığım bakışlarımı hızla dudaklarına alıp ona baktım. Yakalanmış mıydım bilmiyordum. Yüzünden anlaşılmıyordu.

Homurdanarak çenemdeki elini ittirdim ve daha sonra eliyle yetinmeyip vücudunu da ittirdim. Pis bir şekilde gülerken bana karşı koymayıp geriledi ve ellerini iki yana açıp gülmeye devam etti. İçinden Bora'ya bir şey olmasını umduğunu biliyordum. Benim aksime.

Alayla söylediği şeyin gerçek olma ihtimali var mıydı bilmiyordum. Bora'yı hangi odaya koymuştu sadece Tanrı ve Savaş bilirdi. Ama onu güllerin içerisinde bir yatağa koymadığına da emindim. Ona zarar verecek bir odaya koymuş olmalıydı. Yine de onu şansı varken öldürmemişti. Geçmişteki bir oyununda yine şansı varken öldürmediği gibi. Bugün kendimi öldüreceğime dair olan tehdidim için öldürmediğini varsayıyordum ama o gün olan şey benim için gibiydi. Bora'nın ölmesini istemediğim için öldürmemişti. Bu Kumsal ve Savaş ilişkisinde garipti. Onun da dediği gibi kural diye bir şey kalmamıştı.

Ondan uzaklaştım ama çok geçmeden durdum ve vücudumu istemeyerek ona döndürdüm. Baş parmağını dudaklarında gezdirirken tek kaşını kaldırdı. "Yolu mu bulamadın bebeğim?"

Bir gün bana 'Bebeğim' dediği için katliam çıkartacaktım.

Sıkıntıyla onayladım. Sırıttı ve başıyla bir yeri gösterdi. "Oradan kaptır. Karşına iki koridor çıkacak. Birinden geçersen pat diye kendini yerde ve ölü bulursun. Diğerinden geçersen de mekândan çıkmış olursun."

"E hangisi, hangisi?" diye sorduğumda sırıttı.

"Tekerleme falan sayarsın artık. Orası beni irdelemez."

"Pislik," diye tıslayarak başıyla gösterdiği tarafa döndüm ve hızla yürümeye başladım. Şanssız bir insandım. Kimlik diye Kumsal Karam'ın kimliğini almaya kandığımdan belliydi. Ya da doğa doğa babamın kızı olarak doğduğumdan beri. Kesin yanlış tarafı seçecektim ve bom! Savaş Atan cenazeme sigara içerek gelecekti. Sigarasının külünü de üzerime, toprağıma atardı artık.

Sıkıntıyla inledim. "Ahk. Çirkin öleceğim."

Arkamdan güler gibi oldu ama emin değildim. Onu duyamayacak kadar uzaklaşmıştım. Tek mutluluğum Bora'nın kaçmış olmasıydı. Bu benim boşu boşuna o odalara girdiğim anlamına geliyordu ama pişman değildim. O odalara girerkenki amacım Bora'nın sağ olmasıydı ve Bora sağdı işte.

Sonunda mekândan çıkabildiğimde çok şükür ki ölü falan değildim. Savaş'ın dediği gibi iki yön falan da yoktu. Yalan söylemişti, beni korkutmak için aklınca.

Pislik, başarmıştı da.

Üzerimdeki terimle mekândan çıktığımda ve soğuk terimi yalayıp yuttuğunda hasta olacağımı tahmin edebiliyordum. Artık Bora Efendi bana bakardı, keyfimden o kadar telaş yapmamıştım sonuçta. Yorgun adımlarla mekânın bahçesinden geçerken Bora'yı görür gibi olduğumda gözlerimi kısıp görüntümü netleştirmeye çalıştım.

Bora'nın koyu renk gözlerinin parlaklığı hemen içimi ısıtırken yorgunluğumu umursamadan koşmaya başladım. Bedenim de bana zorluk çıkarmadan uymuştu. Bora

daha beni fark edemeden üzerine zıpladım ve kollarımı boynuna doladım.

"Seni iğrenç, pislik, geri zekâlı!" Bir kolum kıyamazmış gibi sarılırken diğer kolumla onun kafasına vuruyordum. Kolları belime dolanırken gülmeye başladı.

"Seviyor musun nefret mi ediyorsun belli değil."

"Nefret ediyorum!" diye bağırdım beni kucağından indirdiğinde. Sonra dayanamayıp tekrar sarıldım. "Ama seviyorum da."

Gülüp yanağımı öptü. Kollarımı boynundan çektim ama bedeninden uzaklaşmayıp hemen kollarını tuttum. Nasıl kaçtığını soracaktım ama bana konuşma fırsatı vermeden üzerindeki montu çıkarıp benim üzerime giydirdi. "Sen üşüy..."

"Sus Derin." dedikten sonra fermuarı da kapatıp gülümsedi. Ellerini fermuardan çektikten sonra ellerime indirdiğinde parmaklarım hemen ona uydu. Aklım onun üşüyüp üşümediğinde olsa da daha çok merak ettiğim bir şey olduğundan konuyu kapattım. "Nasıl kaçtın?"

Çenesiyle bir yeri gösterdiğinde meraklı bakışlarım hemen harekete geçti. Bir sürü adamı dağınık halde mekânın bahçesinde görmemle kaşlarımı çatarak Bora'ya döndüm. "Boğaç'ın adamları mı?"

Dilini şaklattı. Sırıtıyordu. Bora sırıtıyorsa ya beni sinir ediyor olurdu ya da ikimizin de mutlu olacağı bir şey biliyor olurdu. Gözlerim kısılırken ne olduğunu anlatmasını bekliyordum. Benim meraklı bakışlarıma güldü. Zaten neşeli olan yüzü benim tepkilerimle daha da neşeleniyordu.

"Kumsal'ın adamları."

Kaşlarım çatılırken başımı anlamak için hafifçe eğdim. "Benim adamlarım mı var? Yani benim yanımda olanlar var biliyorum ama aradığımda gelecek ya da hep beni koruyan adamla..."

"Sen Kumsal değilsin Derin."

Ona 'Ben salağım' demiş gibi baktım. Ofladıktan sonra "Biliyoruz herhalde," deyip ellerimi havada savurarak konuşmaya başladım. "Ama Kumsal Karam'ın akıl hastanesinden adamlarını bizi korumak için gönderdiğini hiç sanmı..."

Sözümü kesip "Bizi korumak için değil, Savaş'ı bitirmek için gönderdi," dediğinde çatık kaşlarım gevşedi. Kaşlarım gereken tepkiyi vermeyip çatılmadığı için kalbim onun sorumluluğunu da üstlendi ve iki kat fazla atmaya çalıştı.

Savaş'la olan değerle ilgili konuşmamız zihnimde yankılanırken pürüzlü sesimle "Bu ne demek oluyor?" diye sordum. İki kat montum olmasına rağmen üşüyordum şimdi. Ne garipti ki, montları çıkardığım zaman da yanacakmış gibi hissediyordum.

Ellerini yanaklarıma getirdi. Anormal bir şekilde korkutmuştu bu fikir beni. Savaş'ın işini bitireceğini söylemişti Bora, Kumsal için. Oyun, iki taraftan biri öldüğünde biterdi.

"Kumsal Karam bu gece bu oyunu bitiriyor demek oluyor."

Bölüm 34

Değer verdiğin kadar yaşıyorsun, demiş birisi.

Değer verdiği öldürmüş mü peki o 'Birisi'ni?

Savaş yaşıyor sayılmazdı. Güzel anılara sahip olduğunu sanmıyordum. Yüzüne değen rüzgârın bıraktığı hissi bir kez bile olsun umursamadığına emindim. Güneşin gözünü kamaştırmasına, tenini yakmasına takılmıyordu. Parmakları arasından geçen saçları hissetmiyordu. Gözleri önünde biten hayatları görmüyordu. Savaş yaşamıyordu ve sırf bu yüzden Kumsal'ın da yaşamamasını istiyordu.

Ama bu gece Kumsal, onu yaşatmayacaktı. Şu anda olduğu gibi bir yaşamamazlık değildi bu. Yaşamadığı gibi nefes de almayacaktı bu geceden sonra.

Savaş Kumsal için ölmeyi hak etmiyorsun diyordu, peki Savaş ölmeyi hak ediyor muydu? Ölebilecek kadar iyi miydi Savaş?

Ya da ben ölmesine izin verecek kadar kötü müydüm?

"Yapma..." Bakışlarım Bora'ya döndü. Yüz ifadelerimi izliyordu ve bundan memnun kalmış gibi değildi.

"Bora ben yapam..."

"Yapabilirsin!" diye çıkıştı. Gerçekten sinirli olduğu nadir anlardandı. Genellikle ben sinirli olurdum ve o da tek sözüyle, bakışıyla, hareketiyle sakinleştirirdi beni. Ama ikimiz de sinirli olduğumuzda ve ikimiz de alttan almayı reddettiğimizde uzun zaman kavga edebilirdik. Hiç değilse ben kâbus görüp Bora'ya ihtiyaç duyana kadar.

"Böyle yapma. Seni defalarca hastanelik eden adam için şimdi tekrar hastanelik olmayı göze alma!"

"Onun için değil, beni tanımıyor musun?"

Pekâlâ bugün değerle ilgili o kısa konuşmamızdaki acı dolu bakışından sonra zihnimde atamadığım bir kısma taht kurmuştu ama hâlâ umurumda sayılmazdı. Ölse üzülmezdim sanırım, kendime kızardım. Savaş şu an Kumsal'ın Bora'yı bulmak için dışarıya çıktığını sanıyordu. Ve ona Kumsal'ın yerine geçtiğimden beri bıraktığım izlenimlerle birkaç güne kadar oyun oynayamayacağımı da tahmin ediyor olabilirdi. Şimdi ise gerçek Kumsal Savaş daha mekândan çıkamadan girecek ve işini bitirecekti. Bir nevi ben olmasam, oynayacağı oyun için buna hazırlıklı olurdu.

"Seni tanıyorum. Seni her şeyinle tanıyorum. Ve sen de beni tanıyorsun. Buradan gitmene izin vermeyeceğimi biliyorsun."

"İzin almayacağımı biliyorsun," dedikten sonra bakışlarımı mekâna çevirdim. Bahçedeki adamlar gittikçe azalıyordu ve bu da Savaş'ın ömrünü kısaltıyordu. Belki de çoktan son nefeslerini vermeye başlamıştı. Yere yığılmış, elini yaralanmış karnında tutan, titrek nefeslerini üfleyen bir Savaş Atan...

Zihnim bu görüntüyü kaldıramayıp başımı ağrıtmaya başladığında hareketlenip mekânın bahçesine yöneldim. Adamlar Kumsal'la beni ayırt edemiyor olmalılardı. Belki de gidip birine Vazgeçtim. Bırakın. Sonra da gidin bana topuklu ayakkabı alın, demem gerekiyordu. Sonra o da Savaş'ın yanına gidenlere ulaşıp bırakmalarını sağlayacaktı.

Herhangi bir adama yöneleceğim sırada bedenimi durduran Bora'nın bileğimi kavrayan parmaklarıydı ama düşüncelerimi durduran mekândan gelmeye başlayan silah sesleriydi. Bora da sesleri fark ettiğinde ne yapacağımı anlamış, beni daha sıkı tutmaya başlamıştı.

Bu sefer elinin sıcaklığı bile vücudumun soğukluğuna karışamazdı. Her silah sesinde tenimin üzerine örttüğü tabaka daha da artıyordu. Vücudum hissiz, düşüncelerim

vücudumun da hislerini omuzları üzerine almış gibi gürültülüydü. Birçok şey düşünüyordum ama hiçbir şey çıkaramıyordum.

"Öldü mü?" dedim titrek sesimle. Mantıklı düşünemiyordum. Neden düşünmem gerekiyordu onu da bilmiyordum. Belki de her zamanki gibi Bora'nın himayesi altına girmeli, onun götürdüğü yere gitmeliydim. Ama ben düşüncelerimden uzaklaşmak istemiyordum, birazdan beynim dağılacakmış gibi hissetmeme rağmen. Bir şeyler düşünüp, hareket etmek istiyordum.

Savaş'ın ölmesini istemiyordum.

Hiç değilse benim yüzümden olmamalıydı.

Bora bileğimi tutan eliyle beni çekiştirmeye başladığında aptal gibi kolumu çekmeye çalışmadım. O zaman bırakmazdı. Yüzümü buruşturup "Canım acıyor..." dediğimde omzunun üzerinden bana baktı. Bu sahte tavırlarımı ona sergilemek istemiyordum ama aksi takdirde de hayatta beni bırakmazdı.

Canımın acıdığını düşündüğü için bileğimi tutan parmaklarını gevşettiği gibi bileğimi ondan kolaylıkla çektim ve ani bir hareketle arkama dönüp koşmaya başladım.

"Derin!" diye bağırdı. Hayır, hayır. Kükredi. Benden daha hızlı koştuğu için birkaç saniyelik afallamasına güveniyordum sadece. Muhtemelen şu an o da koşuyordu ve istese beni kolaylıkla omzuna atıp hareket etmeme izin vermeyebilirdi. Ama o bana fısıldarken bile nefesinin tenime zarar verip vermediğini düşünecek kadar değer veriyordu. Bana kaba kuvvet kullanmayacağı için beni bu mekândan hayatta götüremezdi. Bunu kendisi de bildiği için birkaç kez daha beni ikna etmeye çalışacaktı ama vazgeçmediğimi gördüğünde benimle birlikte gelecekti. Ve benim yüzümden bir kez daha başı belaya girecekti.

Bir adamla göz göze geldiğimde hızla Bora'yı gösterdim. "Tutun ama zarar vermeyin."

Adam Kumsal olduğumu sanıp başıyla onayladığında Bora'nın arkada sinir krizi geçirdiğini duyabiliyordum ama bu onun iyiliği içindi.

Mekânın içerisine girip, karanlık koridorda koşmaya devam ederken nereye gittiğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Önüme yüz bin parça verip Titanic yap deseler daha çok fikrim olurdu sanırım. Çatışma olduğuna göre ya Savaş ölmemişti ya da Savaş'ın adamları hâlâ direniyordu. Ama Savaş ölmüş olsa muhtemelen adamlar da ayaklarını kıçlarına vurarak kaçmaya başlardı.

Düşüncelerim kafamdan sıyrılıp nefesimi de dağıtmaya başladığını hissettiğimde duvarlardan destek alarak koşmaya devam ettim. Soğuğun da verdiği etkiyle bedenim güçsüzdü. Ve çatışmaya doğru koştuğumu göz önünde tutarsak, yavaştan almam da mantıksız sayılmazdı.

Sonunda koşuşum, kaplumbağanın hareketinden farksız olduğunda soluklanmak için omzumu duvara yasladım. Nefes alma çabalarım, soğuktan kızarmaya başlayan ellerimi karın boşluğuma getirip birkaç kez öksürmemle son bulmuştu. Nefes almaya bile zorlanan bedenim, çatışma seslerinin çok yakından geldiğini fark etmemle tekrar koşmaya başladı. Eğer Savaş öldüyse falan sırf beni bu kadar koşturduğu için onu öldüren adamlara dönüp 'Beni de vursanıza' diye yalvarırdım.

Titreyen bacaklarım son bir fedakârlık yapıp beni köşeden döndürdüklerinde bir de baktım çatışmanın ortasındayım.

Ellerimi iki yana kaldırdım ve yavaşça iki yana dönüp beni öldürmemeleri için elimden gelen her hareketi yaptım. Sonunda beni fark etmeye başladıklarında birbirlerine emirler vererek çatışmayı durdurdular. Bakışlarım karşı tarafa dönerken adamların yavaş yavaş kaçmaya başladıklarını görebiliyordum. Onlara kaçma fırsatı verdikten sonra yavaşça sözde adamlarıma döndüm.

"Emir iptal," dedim ellerimi omuzlarıma kaldırıp çapraz olarak indirirken. Hadi evlere dağılın, demekle dememek arasında kaldım. Adamlardan biri konuşmaya başladığında beni bu çıkmazdan kurtardığı için ona minnettardım ama söylediklerinden sonra ona olan bütün sempatim yıkıldı.

"Bize ne olursa olsun durmamamızı siz söylemiştiniz. Durduracak kişi siz olsanız bile."

Zeki Kumsal. Benim olaya dahil olabileceğimi düşünmüş, önlemini almıştı. Akıl hastanesinden yönettiği için şu anda dezavantajlı olan o olsa bile ben avantajlı olmama rağmen zorlanıyordum.

"Benim kararlarımı mı sorguluyorsun?"

Yüzüm bin bir duyguyla çalkalanırken bile ifadesiz tutma derslerini çocukluğumdan beri alıyordum. Babamın her sözünde, çevrenin her bakışında biraz daha iyileşmiştim bu derste. Şimdi ise, neredeyse duygusuzmuş gibiydim. Karşınızda Savaş gibi sizinle meslektaş-duygularını saklamaya çalışan- biri olmadığı sürece işiniz kolaylaşırdı ve zorlanmadan sahte sözler, ifadeler iletebilirdiniz karşınızdakine.

"Efendim..." dedi ne yapacağını bilmediği açıkça belli olan adam ağzında geveleyerek. Elimi kaldırıp ona defolmasını en kibar şekilde belirttim. "Alın bunu. Yolda bir yere atın. Artık benim için çalışmasını istemiyorum."

Diğerleri ikiletmeden biraz önce birlik olup karşıya savaş açtıkları adamı kollarından tutup geriye doğru sürüklemeye başladılar. Yirmilerinin sonlarında gözüken beyaza yakın sarı saçlara sahip olan adam üzerini ezip geçtiğimiz zemin ona yardım edebilirmiş gibi ayaklarını yere bastırarak direniyordu.

"Yanlış anladınız efendim. Size saygıda kusur edemem. Lütfen... Lütfen söyleyin dursunlar."

Başımı yana eğip ağzımda sakız varmış gibi dilimi birkaç kez çiğnedim. Adam onu umursamadığımı fark ettiğinde son umut onu sürükleyenlere döndü. "Lütfen... Lütfen bırakın beni. Lütfen!"

Neredeyse oturup ağlayacaktı. Sokakta görsem hayatta 'Aha bu kaçığın tekinin adamı' demezdim. Güzel bir yüze sahipti. Ne yarası ne beresi vardı. Üzerindekiler yeni ütülenmiş gibi kusursuzdu ama biraz önce bir çatışmadan çıkmıştı. Bu kadar durgun bir görünüme sahip iken tehlikeli birinin adamı olması beklenilemezdi.

Onlar koridorda gözden kaybolduklarında adamlardan biri bana seslenince olduğu tarafa döndüm. "Öldürelim mi efendim?"

Öldürelim mi efendim...

Evet, desem hiç tereddüt yaşamayacağı her halinden belliydi. Bu kadar kolay mıydı birinin canını almak? Elbette kolaydı. Zor olan birine canını tekrar kazandırmaktı. Yaşamını tekrar ciğerlerine üflemek... Birinin Savaş'a bunu yapması gerekiyordu. Gerçekten gülerken cehenneme kar yağdıracak bir güzelliğe sahipti ve kişiliği de güzel olsa muhtemelen ona âşık olmayan kalmazdı.

"Hayır."

Sesimi oldukça soğuk tutmaya çalışmıştım çünkü söylediğim şey soğuk değildi. Neden bana saygıda kusur eden birini yaşatacaktım ki, diye düşünüyordu Kumsal. Oysa ben Kumsal değildim. Savaş'ın bile ölümüne izin vermiyorsam, o adamı neden öldürtecektim ki? Bana sadece saygıda kusur etmemişti Savaş, ayrıca vücuduma da kusurlar bırakmıştı. Nefesime, tenime, kişiliğime karanlığı bulaştırmıştı. Gittikçe kendimden ödün vermeye başlıyordum. Bu bazen bana güçlü hissettirirken, çoğu zaman da artık annemin küçük kızı olmadığımı hissettiriyordu. Bir kez daha yanıyordu canım.

Adam aldığı emirle gideceği sırada ona seslenip durdurdum. "Savaş nerede? Kaçanların arasında mı?"

"Yaralandı. Tek başına kaçamaz, kaçanların arasında da yoktu. Muhtemelen mekânın içerisinde bir yerde, efendim."

Yaralandı...

"Önemli bir yara mı?" diye sordum sadece yüzümü değil, düşüncelerimi de ifadesiz tutmaya çalışırken. Belki de mekândaki odalardan birinde ölüp gitmişti. Bir de o yılanlı odaya falan girdiyse... Savaş'ın ölmüş bedeni bir şerit gibi önümden aniden geçip aynı hızla gittiğinde bıraktığı his ne yazık ki aniden gidememişti. Elim yavaşça boğazıma giderken hızlanan kalbime söz geçirmeye çalışıyordum. Korkmuştum. Savaş'ın ölü bedeninden bir hayal olsa bile korkmuştum. Sanki o öldüğünde doğanın dengesi bozulacakmış gibiydi.

"Birkaç kurşun ona isabet etti. Tek başına önemli yara olmasalar da hep beraber büyük kan kaybına sebep olabilirler. Adamlarınız şu anda mekânda yerini arıyorlar ki..."

Benimle konuşan otuzlarındaki adamın iri ela gözleri arkamda bir noktaya kaydığında derin bir nefes alıp başımı yavaşça başka bir adamın olduğu yere döndürdüm. Nefes nefese kalmış adam elini duvara yasladı ve "Bodrum," dedi.

Adımlarımı adamın olduğu taraftaki merdivene yönelttiğimde biraz önceki yorgunluğundan ödün vermeyip hızla yanıma geldi ve ben merdivenlerden inerken vücudunu bana doğru çevirip konuşmaya başladı.

"Efendim yanına girmeniz tehlikeli olabilir. Bodrumun kapısı tek taraflı. Sadece içeriden açılabiliyor. Dışarıdan açılması için bir kola ihtiyacınız var. Birkaç adamınız kolla beraber kapıyı açtı ve içeri girmeye kalkıştı ama Savaş Atan onlar içeri girdiğinde kapıyı kapattı. Silah sesleri geldi. Çıkan da olmadı. Onları etkisiz hale getirmiş olmalı. Kapı kolu da onda. Kapı şu anda açık vaziyette ama siz öldürme emrini geri çektiğiniz için hiçbir adamımız giremiyor. Çünkü içeriye doğru adım atıldığı anda Savaş silahı doğrultuyor. Siz içeri girerseniz kapıyı kapatıp size zarar verebilir. Oyun sırası ona döndü."

"Oyunu bitirdiğimi bilmiyor," derken bodrum katına inmeden önceki son basamağı da indim. Spor ayakkabılarımı yerde kaydırarak vücudumu döndürdüm ve bodrum kapısının olduğu sol tarafa dönüp yürümeye başladım. Yanımdaki adamın da dediği gibi adamlar açık kapının önünde bekliyorlardı ama hiçbir şey yapamıyorlardı.

"Ama içeri girdiğinizde kapıyı kapatırsa sizi koruyamayız."

"Beni korumanızı istemiyorum," dediğimde belinden silahı çıkarıp bana uzattı. "Zaten yaralı, kendinizi koruyabilirsiniz."

Bu adamlar cidden Kumsal'ın önünde boyunlarına ip bağlayabilirlerdi. Bu saygı mıydı yoksa korku muydu bilmiyordum ama Kumsal'a bir şey olmasını istemiyorlardı.

"Yaralı," dedim başımla onaylarken. Silahı sırf aptal gibi korumasız Savaş Atan'ın yanına girmeyeyim diye kavradım. Silahın ağırlığına elimi bacağımın yanına düşürme özgürlüğü verirken "Ama hâlâ zeki," diye ekledim.

"Efendim..." Şu yanımdaki lanet olası çenesi düşük adamın çenesini cidden düşürmek istiyordum. Elimdeki silah bana yardımcı olabilirdi ama ben sadece sinirli bakışlarımı ona çevirmekle yetindim. Konuşmaya devam ederse ne olacağını anlamış gibi dudaklarını birbirine bastırdı ve başını eğdi. Onu orada bıraktıktan sonra önüme döndüm. Beni gören adamlar sırtlarını duvara dayayıp yol veriyorlardı. Göz göze geldiklerim ise birkaç saniye geçmeden başını eğip gözlerini himayesi altına alıyorlardı. Saniyeler sonra bodrumda hiçbir kıpırtı yoktu.

Açıkçası, kendimi Superman ilan etmeme az kalmıştı.

Kapıdan geçeceğim sırada birkaçı itiraz edecekmiş gibi oldu. Ama konuşmaya bile cesaret edemedikleri için fısıltı gibi çıkan sözleri de yarıda kesildi. Parmaklarım silahı daha sıkı kavradı ama o silahı kullanamayacağımı hatırlamam bir adımımı almıştı.

İlk olarak kafesli pencere çarptı gözüme. Ay bile bu odaya küsmüş gibiydi. Bütün şehrin karanlığını azaltan ay, bu odaya fazla vurmuyordu. Tavana yakın pencere yere ışıkla yarım bir daire çizmiş, odanın geri kalanını karanlık bırakmıştı.

Savaş da her zamanki mekânı olarak, karanlıktaydı.

Mavi gözlerim, yeşillerini bulamadığında bakışlarım kısa bir anlığına adamların olduğu koridora döndü. Şimdi hareketlensem muhtemelen Savaş ateş etmeden kurtulabilirdim ama yaralı olduğunu öğrendiğimden beri tek amacım onun yanına gelmekti. Şimdi gelmiştim de... Ne yapacaktım?

Onu sırtıma atıp hastaneye taşıyacak halim yoktu ya sonuçta.

Bakışlarım koridordayken kapı aniden kapandığında ve gözlerim karanlığa mahkûm kaldığında refleks olarak sıçrayıp kapıya yöneldim.

Kapı sadece içeriden açılıyordu. Dışarıdan açılması için kola ihtiyaç vardı. Kol Savaş'taydı. Savaş buradaydı. Burası kapalıydı.

Beynim olanları hazmetmek için biraz zaman istediğinde bedenim ondan bağımsız olarak ilerlemeye devam etmişti. Zaten en başından beri elimin kabul etmediği silahı yere atıp kapıya yapışacağım sırada belime dolanan kolla olduğum yerde kaldım. Dudaklarım aralanırken, ciğerlerim nefesime paydos vermiş giydi. Havada kalmış elim yavaşça indiğinde kollarım belime dolalı olan kola yaslandı ve nefesimi titrekçe üfledim. Odayı dolduran tek şey benim düzensiz nefes alışverişlerimken bir el terden boynumdaki saçları yavaşça diğer omzuma topladı ve dudağını boşalan boynuma bastırdı. Sıcak dudakları boynumdan enseme oradan da kulağımın arkasına kaydıktan sonra dudağıyla kulağıma fısıldadı.

"Sonunda gelebildin bebeğim. Senin için bir ziyafet hazırladım."

Ah. Kanın kokusunu alabiliyordum. Yaralıydı... Belki de kokusunu aldığım kan sadece ona ait değil, odaya alıp

kapıyı kapattıktan sonra etkisiz hale getirdiği Kumsal'ın adamlarına da ait olabilirdi ama Savaş'ın da yaralı olduğunu biliyordum.

Beni öldürebilirdi. Yaralıyken, ölmek üzere olsa bile bunu yapabilirdi.

"Savaş," diye fısıldayıp kollarını ittireceğim sırada beni daha sıkı sarıp durmamı sağladı. Tutuşu ne kadar güçlü olsa da sağlam değildi. Beni tutan kişi o olmasına rağmen, o benden destek alıyormuş gibiydi. Yaralı olduğu gerçeği bir kez daha bedenimi sarstı.

"Işığımız olmadığı için görüntüyü göremiyorsun ama sırf senin için yaptım. Sırf sen mutlu ol diye iki kişiyi daha öldürdüm Kumsal. Duymuyor musun? Duyamazsın tabii. Ölüler." Güldü. Bu söylediğine nasıl gülerdi? Ya da bu söylediğine rağmen nasıl gülüşü güzel gelirdi kulağa? Tamam kendini korumaya çalışırken bunu yapmıştı ama normal bir zamanda da karşı olacağı bir kötülük değildi bu. "O kadar komiktiler ki... Düşünsene yavşağın teki tam seni öldürecekken onu şaşırtıyorsun ve bu sefer o ölmemek için yalvarıyor. Ve sen sonra diyorsun ki 'Öleceksin yapram.'" dedikten sonra tekrar güldü. Gülüşleri gülüşten bir hayli uzaktı. Her zamanki dalgasına yakın ama her zamanki rahatlığından uzaktı. Acı çektiğini biliyordum. Canı yanıyordu ama yine de ödün vermiyordu. Düşünceleri de, küfürleri de hâlâ Savaş Atan farkıylaydı. Ama o Savaş Atan bir an önce bu mekândan çıkıp hastaneye gitmezse ölümü de Savaş Atan farkı olacaktı.

"Komik değil," diye mırıldandım. "Biri bana yalvarsa ben onu öldürmezdim."

"Beni öldürdün."

Gülmeye devam etti. Birazdan hıçkırarak ağlamaya başlayacağıyla ilgili düşüncelerim vardı ki bu beni dehşete düşürüyordu. Savaş Atan ağlarsa, hiç kimse gülemezmiş gibime geliyordu.

"Buraya ölmemen için geldim," diye hatırlattım.

Kumsal Savaş'a karşı acımasız olabilirdi ama ona oynadığım en acımasız oyun, onun bana oynadığı en merhametli oyundu ki sadece dört beş aydır hayatımdaydı Savaş. Bu süre zarfında bile kâbuslarıma girecek kadar etkilediyse beni, Savaş gerçekten acımasızdı. Kumsal Savaş'tan daha acımasızdı sanırım ama Savaş'tan daha acımasız birini düşünemiyordum. Hoş, düşünmeme gerek yoktu. Bugün oyununu bozup Savaş'ın ölmesine izin vermediğim için muhtemelen yakın bir zamanda bana ne kadar acımasız olabileceğini gösterecekti.

Benim Savaş'a merhamet etmem için dizlerinin üzerinde oturup yalvarmasına gerek yoktu. Vücudu bir kez sarsılıp düşecekmiş gibi olsa bile merhamet ederdim ona. Herkese merhamet ederdim.

"Ölmemem için mi geldin?" Tekrar gülecek sandım ama gülmedi. Omuzlarım bilmediğim bir sebepten çöktü gülmeyişinin sessizliğinde. Karanlıkta az çok seçebildiğim kadarıyla ayağıyla bir şeyi dürttü.

Korkup kaçmaya çalıştığımda hapishaneme dönüştürdüğü kollarını vücudumdan çekmedi. Öfkeli bakışlarının salgını yüzünden karantinaya alınmış gibi hissediyordum. O öfkeli bakışları yumuşamadan onun himayesi altından çıkamayacaktım. Biri o öfkeli bakışları ya kapatacaktı, ya da yumuşatacaktı. Kapatması ölümüyle olurdu yumuşaması sevmesiyle. Yoksa Savaş Atan'dan kaçış yoktu. İrileşmiş gözlerim karanlıkta yerde yatan bedeni seçmeye çalışırken seçmek istemediğime emindim ama merakıma yenik düşüyordum.

Savaş ayağıyla sarstığı bedene sanki onu duyuyormuş gibi seslendi. "Fred duydun mu? Benim ölmemem için gelmiş. Ha? Ne dedin?" deyip başını sağa yatırdı ve onu dinliyormuş gibi yaptı. "Bence de. Kıçıma anlatsın onu."

Başını kaldırdığında ve dudakları tekrar kulağımın arkasını bulduğunda kolları arasında hapsolmuş bedenim titredi. Bunu anlayacak kadar kendinde miydi bilmiyordum ama Kumsal'dan nefret edecek kadar Savaş'tı hâlâ. Her sözü nefretle harmanlandığı gibi boynuma çarpan nefesi de acının sembolü gibiydi.

"Fred bile inanmadı sana. Şimdi sen Fred'in kim olduğunu da bilmezsin. Şu senin yavşak adamlarından biri. Kapıdan girdiğinde ona maalesef adını sorma fırsatı veremedim. Teknik bir sorun çıktı ve üç saniye önce öldü. Mekânı cennet olmasın ama iyi herife benziyordu. O yüzden ben de ona isim koydum. Fred... Sence de çok havalı değil mi?"

Bakışlarımı yerdeki bedenden alıp karşımdaki duvara diktikten sonra kusma isteğimi bastırmak için yutkundum. Bu durumda ismimi bilmediği için sevinmeli miydim, sevinmemeli miydim bilmiyordum. Benim Kumsal olmadığımı öğrenirse öldürmeden önce ismimi söylemem için bana üç saniye verecekti demek ki.

Belimi saran kolu gevşediğinde beni bırakacak sanmıştım ama saniyeler sonra çıkan gürültü bana başka bir şey anlatıyordu. Bedenim birkaç saniye hareketsiz kalıp olanları algılamaya çalıştı. Savaş'ın bedeni arkamdan eksilmişti ama nefesi hâlâ boynuma çarpıyor gibiydi. Başım yavaşça arkama döndüğünde omuzlarından üstü pencereden yansıyan ışığın aydınlattığı yarım dairenin içinde kalacak şekilde yere yığıldığını gördüm. Ayın ışığının yarım yamalak aydınlattığı bir odada bile yüzünün güzelliği ortaya çıkıyordu. Ve o gözleri kapalı olduğunda...

"Savaş!" dedim korkuyla. Tanrım... Resmen bayılmıştı. Titrek ellerim karanlığı yarmak istercesine havada savrulurken hızlı birkaç adım atıp Savaş'ın yanında diz çöktüm. Kendine yararı olmayan ellerim yüzünü bulduğunda tekrar seslendim ona kişiliğini yansıtan ismiyle.

Gözleri yavaşça aralandığında derin bir nefes alıp bir elimi saçlarıma götürdüm ve sağ omzumda topladım. Yüzüne doğru eğildim ve elimi tekrar yanağına götürüp "Savaş?" diye mırıldandım.

Odaksız bakışları yavaşça beni bulduğunda birkaç kez gözlerini kırpıştırdıktan sonra yarım yamalak sırıttı.

"Ölüyorum yapram. Ne 'Savaş, Savaş'?"

"Kapa çeneni!" dedim korkuyla. Gerçekten ölüyor olamazdı değil mi? Ölüme bile yön verebilecek kadar karanlıktı o. İstemediği zaman ölmezdi. İsteseydi kafama silah dayar 'Beni hastaneye götürün yoksa patronunuzun beynini dağıtırım' der, yine işten sıyrılırdı. Ama yapmıyordu, çabalamıyordu.

"Bana 'Kapa çeneni' dediğin için seni öldürürdüm ama bugün cehennem kapısına çok kuyruk yaptım. Bugün ölmezsem, başka zamana öldürürüm seni. Söz."

Sağ omzumdan dökülen saçlarım yerde yüzünün hemen yanına geliyordu ve yüzlerimizin arasında fazla bir mesafe yoktu. Pencerenin altında olduğumuzdan yeterince ışık geliyordu ve yüzlerimizi görebiliyorduk. Yorgun gözleri, ürkek olduğuna emin olduğum mavi gözlerime bakıyordu. Fazla acı çekiyor olmalıydı ama hâlâ Savaş Atan'lığını yapmaktan geri durmuyordu.

"Bir kere de ciddi ol be manyak herif. Geberip gideceksin!" deyip onu kaldırmaya çalıştığımda acıyla inledi. Ellerim hareketsiz kalırken dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. Ellerimi birkaç cm kaydırsam o sesi tekrar duyacakmış korkusuyla hareket edemiyordum. Dudaklarım birbirine kavuşamıyordu. Gözlerim ise hiç istememesine rağmen yeşillerinden ayrılmıyordu. Yeşilleri yüzümdeki tüm kusurları görebilecek kadar derin bakıyordu. Ve sanırım ona göre şu anda gördüğü en büyük kusurum merhametimdi. Ona merhamet ediyordum. Onun canının acıdığı için

üzülmüştüm. Ve buna iğrentiyle bakar sanıyordum ama iğrenmekten çok şaşırmış gibiydi.

Gözleri kısılırken güldü. Acı dolu bir gülüştü. Belki de hıçkırarak ağlıyordu bedeninin içerisinde çırpınan ruhu, yumruklarını geçiriyordu kalbine ama bedeni umursamıyordu ruhunu. Ruhu sevmiyordu bu bedeni.

"Cehenneme bile gidemeyeceğim gibime geliyor."

"Sen cehennemsin," dedim şaşkınlıkla. Ben kendi cennetimden çıkmış, onun cehennemine koşmuştum. Varırsam, güçlüydüm. Dönersem, güçsüz.

"Cenneti al gel bana."

Cehennemi istemiyor muydu? Acımasızlığını, eline bulaşan kanları, kalbine yapışan kirleri istemiyor muydu? Kumsal'ın onda bıraktığı şeyleri istemiyor muydu?

"Cennetim yok," dedim fısıldayarak. Yoktu. Artık, yoktu. Biraz önce onu kaldırmaya çalışmış ellerim, onun acı çektiğinin bir kanıtı olan inlemesini duyduğu gibi hareketsiz kalmıştı. Sırtıyla zemin arasında sıkışmış ellerimi yavaşça ensesine çıkardım. Sanki tekrar canının acıdığını fark etsem ben de yığılacaktım onun gibi, ölümü bekleyecektim onunla. Yorgunlukla dizlerimi iki yanımda açtım ve kalçamı zemine yaslayıp ona biraz daha sokuldum.

"Cehenneminle gel o zaman," dedikten sonra yavaşça güldü. Ses bile çıkmamıştı. Ama gözlerim şahitti ki, gülüşü en güzel görüntüydü.

O da yoktu. Cehenneme de sahip değildim ki. Arafta kalmıştım. Hangi tarafa gideceğimi bilemeden çırpınıyordum. Ne acımasız olabiliyordum, Savaş'a oyun oynamaya karar verdiğim anlardaki gibi. Ne de masum kalabiliyordum, şu anda korkuyla Savaş'a baktığım gibi.

"Yok," diye fısıldadım. Amacım ona duyurmak değildi. Hiçbir şeye sahip olmadığımı hatırlamıştım bir kez daha. Savaş da yalnızdı. Hiç değilse Bora'm vardı benim. Savaş'ın

hiçbir şeyi yoktu. Ama yine de kendi başına ilerleyebiliyordu çünkü cehennemi vardı.

"Görüyorum," dedi ilk defa güçsüz gördüğüm elini yanağıma çıkartırken. Dokunurmuş gibi değildi. Sanki elinin rüzgârını değdiriyordu tenime. Dokunmaya çekiniyordu, elini de indirmiyordu. O da benim gibi arafta kalmış, gözlerime bakıyordu.

"Bora yüzünden mi?"

Tanrım... Bora'dan bahsederken 'piç' dememişti ya da yanlış isimle bahsetmemişti. Gerçekten ölüyor olmalıydı.

Bu düşünce her ne kadar alayla dolu olsa da saniyeler içerisinde vücudum tepki verip ensesine götürdüğüm elim ensesini daha sıkı kavradı. Sanki hayatı ellerimdeymiş gibi. Ama hayatı gözlerinde gibiydi. Bütün hayatı, bütün kanı dönüp dolaşıp gözlerinde bitiyormuş gibi. Bu parlaklığın başka bir anlamı olamazdı.

"Savaş ne dediğini anlayamadım ama artık hasta..."

"Bora yüzünden mi, sayesinde mi ne dersen ne, bu merhametinin Bora'yla bir alakası var mı?"

Tam gözlerimin içine bakarken ve belki de son nefeslerini alıyor iken ona yalan söylemek istemedim. İlk defa, birine sahte olmamayı bu kadar istedim.

"Zaten merhametliyimdir belki." Sessiz odada çığlık atıyordu sözlerimiz. Bize fısıltıydı orası ayrı. Bakışlarındaki yoğunluğu çözmeye çalışıp vakit kaybetmeden konuşmaya devam ettim. Belki oturup o bakışları çözmeye çalışsam, konuşacak şeyim kalmazdı her şey çözülürdü, bilmiyordum. "Tek yalnız sen değilsin Savaş. Birçok kişi yalnız ve senin gibi karanlığa sığınmıyorlar."

"Bana bunları sen öğrettin Kumsal. Bana birini öldürmeyi, yaşatmamayı sen öğrettin. Bana yaşamamayı sen öğrettin."

O yaşamayı öğretecek birini istiyordu.

"Bir kez de..." diye çıkıştım. Göz kapaklarını yorgunca kapatıp tekrar açtığında ona çıkıştığım için birkaç saniye duruldum ama sonra ona bu kadar merhamet ettiğim için kendime kızıp konuşmaya devam ettim. "Bir kez de Kumsal olarak bakma bana. Söylediklerimi eski söylenilenlerle karşılaştırma. Sadece ne söylediğime bak."

"Ne söylüyorsun?" dedi alayla. Ama gözlerine merak da düşmüştü. Dediğim şeyi gerçekten dinleyecekti. Alaya vermeden, kendi karanlığına bulaştırmadan sadece dinleyecekti. Derin bir nefes aldım. Sesi artık pürüzlü çıkıyordu. Elini yumruk yapıp dudaklarına götürdükten sonra birkaç kez öksürdü. Öksürdükten sonra yaraları acımış olacak ki acıyla inledi. Büyük elleri karnına giderken dudağının kenarından akan kanı görmemle "Savaş!" diye bağırdım. Onun yanında küçük kalan elim yanağına giderken birkaç cm kaydırıp dudağına dokunmaya korkuyordum. Titreyen ellerim yanağında bir yer edinemezken "Seni hastaneye götürmeliyiz," deyip kalkmaya çalıştım. Bileğimden tutup da çektiğinde onu küçümsememem gerektiğini bir kez daha anladım. Ölüyor olsa bile benden güçlüydü. Ama yine de ölmemek için bana ihtiyacı vardı.

Saçlarım yüzüne dökülürken yorgun bakışlarını yavaşça kaldırdı ve mavi gözlerime dikti yeşillerini. "Söyle."

Gerçekten merak ediyordu. Belki de uzun zamandır Kumsal olmadığımı düşünerek hareket etmek istiyordu.

Ne söylerdim, Kumsal gibi davranmak zorunda kalmasam. Savaş'a ne söylemek isterdim ki?

Bir kez daha öksürdüğünde ve bu sefer duracakmış gibi olmadığında düşüncelerimi bir köşeye atıp korkuyla üzerimdeki montu çıkardıktan sonra üzerine bıraktım. Bu sefer beni durduramayacaktı.

Hızlı adımlarla içeriden açılan kapıya yönelirken öksürüklerinin arasından seslendi. "Kumsal!"

Elim kapının kulpundayken başımı ona çevirdim. "Hastaneye gitmen gerekiyor."

"Adamlar içeriye girerse, mezara gitmem gerekecek."

"Hayır," dedim başımı hızla iki yana sallarken. Olduğum yer karanlık olduğundan beni görüp göremediğinden emin değildim ama yine de söylediğimi desteklemek istemiştim. "Hastaneye götürecekler."

Kapıyı açtığımda bir grup meraklı bakış üzerime döndü. Bakışlarımı gezdirip zaman kaybetmeden "Yardım edin. Hastaneye gitmesi gerekiyor," diye seslendim ve kapıyı açık bırakıp hızlı adımlarla Savaş'ın yanına döndüm. Adamlar hâlâ yerde yığılmış Savaş'tan korkuyorlarmış gibi içeri giremiyorlardı.

"İçeri girin!" diye bağırdığımda bileklikten kopan boncuklar gibi hızla odaya girip dağılmaya başladılar. Savaş'a yaklaşmaya başladıklarında ellerimi omuzlarına koydum ve bana bakmasını sağladım. "Sana ne mi söylerdim?" dedim güçsüz gözlerini gördüğüm için ben de sesimden pek emin olamadan.

Cevap vermemişti ama bakışları ısrarcıydı.

"Bana güven," diye mırıldandım. Kumsal'la Savaş işte başkaları olunca birbirlerine güveniyorlardı çünkü birbirlerine sadece birbirleri zarar verebilir, düşüncesiyle yaklaşıyordu. Ama benim bahsettiğim çok başkaydı. Benim bahsettiğim, kesinlikle bana dönük olmasıydı. Savaş adamların onu öldüreceğini düşünüyordu. Öyle pek taktığından değildi de 'Beni kandıramazsın' der gibiydi. Ama öyle değildi. Ben gerçekten ölmemesini istiyordum ve bu gece elimden geldiğince Derin olmaya çalışmıştım Savaş'a bakarken. Şimdi ise, Kumsal için değil kendim için istiyordum. Savaş'ın şaşkın yeşilleri üzerimdeyken ve adamlarım ona yaklaşıyorken sadece bu olay için değil, her zaman için fısıltıyla tekrarladım. "Bana güven."

Bölüm 35

Ona yumruk atmak için kaldırdığım kolumu kolaylıkla kavrayıp tam da istediğim gibi beni döndürdüğünde ve sırtımı göğsüne yasladığında hızla sırtında kaydım. Kalçam, ucunu yere yasladığım ayakkabılarımın topuklarına değdiği anda kollarımı arkaya uzatıp bir elime kolunu diğer elimle dizinin arka kısmını kavradım. Başımı eğerken tüm gücümü kullandım ve onu başımın üzerinden zemine çektim. Gürültüyle sırt üstü düşerken bile gülüyordu.

"Beni kandırdın."

Ayağa kalkarken önüme düşmüş saçlarımın ardından güldüm. Onun neredeyse belden üstünün ağırlığı kadar ağırlığım olmasına rağmen onu yenebilmiştim. İki saattir canıma okuyordu ve sonunda onu da yerde görebilmek hoşuma gitmişti. Zira, saatlerdir zeminle sürtüşüyordum.

Yorgunluktan acıyan kaslarımı rahatlatmak amacıyla kollarımı gerdim. Elini uzatan Bora'yı gördüğümde ona sırıtarak baktıktan sonra bakışlarımı kaçırdım. Onun parmağına bile dokunmayacağımı anladığında "Cadı," diyerek hiç zorlanmadan yerden kalktı. Amacının beni de düşürmek olduğunu bilmiyordum. Sadece yanına gidip onu kaldırmaya üşenmiştim ama iyi ki de üşenmiştim. Yoksa yine yere portremi çiziyor olacaktım.

Kollarımdaki iyi huylu kasları Müge Anlı'nın bile bulamayacağını anladığımda çaresiz gevşeme hareketlerime son verip suların olduğu masaya yöneldim. Kendime bir su aldıktan sonra Bora'ya da bir şişe kapıp ona fırlattım. Ayakkabılarını bağlıyor olsa bile zorlanmadan şişeyi tuttu

ve kalçası üzerine oturup bacaklarını ayırarak kendine çekti. Kapağı açan büyük elleri şişeyi dudaklarına götürdü.

Aklıma onu biraz önce yere yapıştırdığım gelince tekrar güldüm. Savaş da böyle durduk yere 'Nasıl öldürdüm be' diyor muydu?

Suyu tek dikişte bitirdikten sonra şişeyi spor salonunda rasgele fırlattı. Koşu bandına çarpan şişe unutulmuşluğun verdiği bir sessizlikle yere düştü. Bakışlarımı Bora'ya çevirdiğimde o sıcacık gözlerini görüp gülümsedim.

"Ee nasıldım?"

"Eğer Savaş'la ya da Kumsal'la dövüşmen gerekirse..." Ben o karizmatik hareketimle ve üzerimdeki şortun çok güzel durmasıyla 'Mükemmeldin Derin, kesin başa çıkarsın' lafını -tamam 'İdare edersin' dese bile sevinirdim- beklerken o "...arkana bakmadan kaç derim" dediğinde kısa çaplı bir kriz geçirdim. Elimdeki şişeyi masaya attıktan sonra şaşkınlıkla kalkmış kaşlarımla ona döndüm.

"Ne? O kadar berbat mıydım yani? Pekâlâ iki saatin bir saat elli dokuz dakikasını yerde geçirmiş olabilirim ama o kalan bir dakikanın hiç mi hatırı yok? Hem biraz önce fiyakalı bir hareket yaptım."

Tepkime gülerken yerden kalktı ve bana doğru yaklaşmaya başladı. O yaklaştıkça onu izleyen gözlerim sadece onun yanında ortaya çıkan bir maviye dönüşürken çattığım kaşlarımda istemsizce gevşiyordu. Hiç değilse kendime sinirli kalmalıydım çünkü daha bu sabah Kumsal Karam'dan bir tehdit almışken Bora 'Bence hiç uğraşma, ikile' diyordu resmen.

Kumsal Karam güzel cümlelerini çok güzel bir kâğıda yazmıştı. Boğaç'a!

Biz mışıl mışıl uyurken kapıdaki gürültüyle önde Bora arkada o 'Yerinde kal' demesine rağmen dinlemeyen ben olarak kapıya gitmiştik ve Boğaç'ı, Boğaç'tan çok deniz

anasına benzeyen bir şekilde kapının önünde yığılmış bir şekilde görmüştük. Kanlı göğsüne yazılmış bir not vardı.

'Kırmızı benim rengim. Kanatamıyorsan, kan akmasını da durdurmayacaksın. Akıtmadığın kan kadar akacak kanın.'

"Kumsal yüzünden tedirgin olduğunu biliyorum ama bildiğim başka bir şey varsa o da Kumsal'ın sana zarar vermeyeceği ve sana aldığım şortun çok yakışmış olduğu."

Kızgın suratımı sildiği yetmiyormuş gibi bir de yüzüme bir gülücük eklemişti.

"O zaman o tehdit ne?" diye sorarken bile çoktan inanmıştım Bora'ya.

"Seni öldürmeyecek çünkü işine geliyorsun. Önceden Savaş'a oynadığı oyunlarda ona da geri dönecek bir şeyler olduğunun bilincinde olduğu için korkuyordu. Ama şimdi ona ne yaparsa yapsın, Savaş senin yaptığını sanıp geri dönüş olarak sana zarar verecek. Sen de çıkıp da 'Ben yapmadım' diyemeyeceğin, çünkü dersen aynı zamanda 'Ben Kumsal değilim' demiş olacağın için Kumsal oyunlarını rahatlıkla oynayacak. Savaş da gelip yapmadığın şeyler için sana öfkelenecek. Kumsal zeki bir kız."

Kumsal Karam Savaş'tan korkuyordu ve şimdi de korkmaması için bir sebep bulmuştu kendine. Sahte bir Kumsal vardı. Oyuncak bir Kumsal. Gerçeği ne yaparsa yapsın cezasını ödeyecek bir oyuncak. Kendisinin yıkıp döktüklerini toparlayacak sahte bir Kumsal. Beni bu oyunlara başlatan oyunu da, Cenk'i mahvedeceğim kanıtları kaybetmemi sağlayan oyunu da Kumsal'ın oynadığı anlaşılmıştı artık. Kumsal Karam benle beraber oyunlara geri dönmüştü.

Bir elini belime getirdiğinde gülümsemeye çalıştım. Her şeyde ona sığınıyordum. Her güçsüzlüğümde benden daha güçsüz oluyordu ki güçlü hissedeyim. Benimle o da ağlardı mesela, benimle o da gülerdi. Benimle her şeyi yapardı.

Ama zor bir gerçek vardı ki onun hâlâ bir hayatı vardı. Onun hâlâ sevdiği şeyler, yapmaktan hoşlandığı şeyler, onun hâlâ bir ailesi vardı. Onun hâlâ, bir annesi vardı. Benimse yoktu. Savaş'la tanışmadan önce de yoktu hayatım. Geri kazanmaya çalışırken tanışmıştım Savaş'la.

"Ben havuza giriyorum. Sen de duştan çıktıktan sonra eve geçeriz," dedikten sonra belimdeki elini yavaşça indirdim ve masayla arasından çıktım. Spor salonunun havuza çıkan kapısına yönelirken beni bırakması gerektiğini düşünüyordum. Çok geçmeden beni bırakmalıydı çünkü başa belanın tekiydim. Ailem yoktu, kişiliğim yoktu, başımdaki belalar çoktu. Nereye kadar benim için harcayacaktı ki hayatını?

"Hemen eve gitmeyiz, biraz beraber yüzeriz. Boşuna kapattırmadım bu spor salonunu, değil mi?"

Spor salonunun havuza bakan kapısından çıktığım gibi soyunmaya başladım. Kapıya yakın olan havuza doğru attığım her adımda bir parça daha eksiliyordu vücudumdan. Bu, Savaş'a gittikçe kendimden bir şeyler daha kaybetmeme benziyordu. Sonunda mayomla kaldığımda hızlı birkaç adım atıp havuza balıklama atladım.

Suyun temizliği ruhuma en çok yakın olan şey iken aynı zamanda da ruhumdan en çok uzaklaştırdığım şeydi. En çok suyun altında düşünüyordum ve düşünmek istemediğim için havuza ya da denize fazla girmiyordum. Belki de Savaş bu yüzden sudan korkuyordu. Sudan korktuğunu biliyordum, yüzmeyi de bilmiyordu. Bunu daha önceden öğrenmiştim. Ama çoğu şey duymama ve görmeme rağmen hâlâ Savaş Atan'ı tanımanın yanından bile geçmiyordum.

Savaş'ın düşüncelerimde kendine yer açtığını fark ettiğimde yüzmeyi bırakıp başımı suyun içerisinden çıkardım. Hava yüzümdeki su tanelerine çarpıp beni ürkütürken kendime de sahte olmam gerektiğini düşünüyordum. Herkese sahte olup düşüncelerimi ve hislerimi saklayabilirdim ama önce kendimden saklamam gerekiyordu bazı şeyleri.

Tekrar suyun altına dalarken gözlerimi kapamadım bu sefer. Savaş önce gözlerimde kendine yer açmıştı, sonra kulağımda, şimdi ise düşüncelerimde. Düşüncelerime kadar ulaşabilmiş bir kişiden nasıl uzaklaştıracaktım Derin'i? Nasıl inandıracaktım Kumsal olduğuma? Zaten bu aralar amacım Kumsal olmak değil, Derin olmaktı. Çünkü başta Kumsal olmaya uzaktım, şimdi ise Derin olmaya.

Ensemde bir el hissettiğimde Bora olduğunu düşünüp telaşlanmadım. Zaten birkaç saniye sonra o telaşlanıp ensemi bırakacaktı. Gözlerimi fazla süre kapalı tuttuğumda bile nefesimi dinleyecek kadar değer veriyordu bana Bora.

Dakikalar sonra ensemdeki el hâlâ gitmediğinde ve ciğerim nefesimle olan anlaşmasını unuttuğunda elimi ensemdeki ele götürdüm. Elim, eline değdiği gibi ateş değmiş gibi elini çektiğinde başımı sudan kaldırdım. Saçlarım omuzlarıma çarparken öksürüklerim bedenimi sarsmaya başladı. Nefes almaya çalışsam bile titrek ellerime bir yuva verebilmek için ellerimi yüzüme bastırıyordum. Bacaklarım suyun üzerinde kalabilmem için hareketliyken, ellerimin tek yapabildiği hareket titremekti.

Kendime biraz gelebildiğimde Bora'ya çığlığı basmak için ellerimi yüzümden çektim ama benim değil gözlerimin komutuyla ellerim suya yavaşça girdi. Sessizce yutkunurken, su damlalarının biriktiği gözlerimi kırpıştırdığımda Savaş yamukça sırıttı.

"Hastane masraflarını ödememişsin Kumsal. Hiç nazik değilsin."

O gün ona 'Güven bana' dediğimde sadece bakmıştı. Belki de sadece bakmamıştı ama bakışlarını yorumlayacak kadar tanımıyordum Savaş'ı. Bana cevap vermemiş olmasına rağmen onu kaldırmak için diğer adamlara yardım ettiğimde sesini çıkarmamıştı. Belki bana güvenmemişti ama ölmemek istemeye başlamıştı hiç değilse. Zaten bodrumdan çıktığımızda bedeni daha fazla dayanamayıp yığılmıştı.

O anda hissettiğim korkuyu tekrar hissettim alaylı yeşillerine bakarken.

"Ne o? Yanında refakatçı olarak kalıp tuvalete gittiğinde pantolonunu çekmemi mi bekliyordun?"

Sağ bacağının dizini ve diğer bacağının ayağını mermere yaslamış bir şekilde oturuyorken suya çok uzak, bir o kadar da yakındı. Uzanıp başımı ölene kadar suyun içerisinde tutacak kadar yakın, ama onu suya çekemeyeceğim kadar uzaktı. Yine de kendimi güvende hissediyordum çünkü o sudan korkuyordu. Başımı suya bastırma gibi bir harekette bulunursa elinden kurtulmak için çabalamayacak, onu da suya çekmeye çalışacaktım.

"Seksi bir refakatçı her zaman bulurum bebeğim."

Onun ima ettiği şeye karşılık yüzümü buruştururken ondan göze batmayacak kadar uzaklaştım. Korktuğumu anlamasını istemiyordum ama korkuyordum. Onu suya çekmekle ilgili olan düşüncelerim gittikçe tozların arkasında kalıyorlardı çünkü Savaş Bora'dan daha güçlüydü. Bora bana karşı gücünü kullanmıyor olmasına rağmen onun üstesinden gelemiyorsam Savaş'ın da gelemezdim ki Savaş bütün gücünü kullanmaktan geri durmuyordu.

"Belki de seni hastaneye götürmemeliydim," diye homurdandım. Dün gece Bora'yla izlediğimiz fantastik filmden sonraki hayat felsefem; belki de Savaş bu dünyada olduğu için uzaylılar istila etmiyordu. Pekâlâ, kafayı bu filmle bozmuştum. Film boyunca uyumamıştım ki uyumamam bile fantastik iken filmdeki efektleri gördüğümde adrenalin hormonlarıyla dolmuştu vücudum. Bunun gibi birçok acayip düşünce daha bulmuştum ama Bora'nın ağzımı patlamış mısırlarla doldurmasıyla son bulmuştu tarihe ışık tutacak düşüncelerim. Ve süpermarketin üç liralık patlamış mısırıyla, Derin Andaş'ın milyar dolarlık düşünceleri toprak altına atılmıştı. Ne yazık.

"Evet. O zaman bir sürü adamıma zarar vermenin hesabını verecek olmazdın."

Dilimi dişlerimin arasına yerleştirirken isterik bir şekilde gülmeye başladım. Hayatını kurtarmıştım. Pekâlâ ona göre hayatını tehlikeye atan da aynı kişiydi ama aslında öyle değildi. Kumsal hayatını tehlikeye atmış, sahte Kumsal da sahteliğini yapıp hayatını kurtarmıştı. Belki de kurtarmamalıydım. Ne diye kurtarmıştım ki? Bir ara IQ seviyemi ölçtürmeyi zihnimde bir köşeye yerleştirdim ve tozların onu da kapamamasını umdum. Çünkü cidden ölçtürmem gerekiyordu. Savaş ölse, Kumsal bu sefer bana yoğunlaşacaktı çünkü onun yerine geçmiştim ama yine de iki kişiyle birlikte uğraşmaktan daha iyiydi. Şimdi iki düşmanım vardı. Birbirlerine düşman iki kişi, bana düşman olmuşlardı. Savaş ve Kumsal. Kumsal bilerek, Savaş ise farkında olmadan.

"Oyun oynamak için geldiysen git oturaklarda iki üç dakika bekle biraz daha yüzmek istiyorum."

Alayıma karşılık onun tahtına göz koymuşum gibi bir tepki verdi ve elini tekrar enseme götürüp başımı suya bastırdı. Tabii ki de en alaylı kişi sensin Savaş!

Amacım Savaş'ı da suyun içine çekmek bile olsa Kumsal olmak için kendi isteğimle uzaklaştırdığım ruhum ve bedenim, bu sefer istemesem de birbirlerinden ayrı hareket ettiler. Artık üzerlerinde yetkim yokmuş gibi çırpınmaktan kendimi alamıyordum. Elini ensemden saçlarıma kaydırıp çektiğinde burnuma dolan havadan önce doldu gözlerime yeşilleri. Bedenimi sarstı hava, ruhumu sarstı gözleri. Öksürüklerim öyle şiddetliydi ki saçlarımdan tutmasa suyun dibini boylamama hiçbir şey engel olamazdı.

"Üç dakika bekledim. Şimdi oyun oynayacağım."

Tanrım... Üç dakika suyun içerisinde mi kalmıştım yani? Gerçi ne bekliyordum ki? O üç dakika içerisinde ölmüş olsam 'Onun hatası' der spor salonundan çıkardı Savaş. Üç dakikada ölüp ölmeyeceğimi neden düşünecekti ki? Üç

dakika geçti diyorsa, üç dakika geçmiş olmalıydı. Savaş'ın bana acıması yoktu. Topuklu ayakkabılarıma şükür ki 'İki üç dakika bekle' demiştim. Çünkü içimden iki saat bekledikten sonra oyun oynaması geçiyordu.

"Tombala mı oynayacağız Savaş? Yarın yılbaşı."

Başını sağa yatırıp dudağını büktü. "İstersen tombala tarzına döndürebilirim bebeğim. Şimdi, ben zihnimdeki torbadan bir soru seçip ortaya koyacağım. Sen cevabını biliyorsan alıp kendi zihnindeki kâğıdına yerleştireceksin. Bilmiyorsan, ben bildiğim için alıp ben kendi kâğıdıma yerleştireceğim. Eğer sen kâğıdına yerleştirirsen diğer soruya geçeceğim. Ben bilirsem de kendi kâğıdıma yerleştireceğim ve başını suya bastıracağım. Her bilemediğin soruda suyun altında kalma süren artacak. Sonuna gelip de hiçbir soruyu bilemediysen..." dedikten sonra elini kaldırıp silahmış gibi tuttu ve dilini ateş ediyormuş gibi şaklattı. "...havuz giderini açacağım ve hasiktir bom! Çekim sayesinde o güzel kalçan veya eh işte olan bacağın gidere yapışacak. Gideri kapattığın için su boşalmayacak, suyun üzerine çıkamadığın için de nefes alamayacaksın. Öleceksin yapram."

Hm. Güzel bir hikâyeydi.

Bu kadar rahat konuşması sinirimi bozuyordu. Onu yeterince iyi tanımadığım için ölecektim. Buna benzer bir oyun daha oynamıştık. Bu sefer ortada silah dönüyordu ama o zaman bana da soru hakkı vermişti. Ve ayrıca kendi hakkında değil, Kumsal'ın hakkında sorular sormuştu. Savaş'ı önceden kandırmışım gibi bir hava verip cevabı atsam bile doğru söylemiş gibi gözükme ihtimalim vardı. Ama bu sefer, öyle bir ihtimalim yoktu. Muhtemelen Savaş'ın da dediği gibi güzel olan kalçam gidere yapışacak, genç ve su yüzünden buruşuk ölecektim. Savaş Atan normal şartlar altında Kumsal'dan vazgeçmezdi ama en sonki canının tehlikeye atıldığı oyun onu korkutmuş da olabilirdi.

"Başla," dedim korkumu sesime yansıtmamaya çalışırken. Tek korkum Savaş'ın oyunu değildi. Diğer korkum, Bora'nın da burada oluşuydu. Oyunu buysa, Bora'ya zarar veremezdi ama burada neler döndüğünü görüp engel olmaya kalkışırsa Savaş'ın sinirleri bozulabilirdi.

"Pekâlâ basit sorulardan başlayalım. En sevdiğim renk?"

Direkt elini enseme getirdiğinde bana cevap için fazla süre vermediğini anlayıp hızla üzerini taramaya başladım. Yeşil vardı, gözleri. Siyah vardı saçları, giysileri, ayakkabıları, ruhu. Beyaz vardı bedeni.

"Siyah," dedim öksürüklerin pürüzleştirdiği sesimle.

"Kırmızı var iken mi?" dediği gibi başımı suya gömdü. Suyun içinde baloncuklar çıkarırken yüzümü buruşturdum. Tabii ki kırmızı! Bunun hakkında bir sürü konuşma geçmişti aramızda ama saniyeler içerisinde cevap vermem gerektiğini için aklıma kırmızı gelmemişti. Bildiğim bir soruda bile yanılıyorsam, bilmediklerimi nasıl atacaktım?

Saçlarımdan çekip sudan çıkarttığında "30 saniye," dedim. Bir saniye bir saniye arttırsa ne olurdu? Yüz soru sorsa bile üç dakika da yırtardım. Ama bir saat, bir saat arttıracağını düşünen bir yanım da vardı. Savaş bir saat üşenmeden başımı suda tutar, geri çektiğinde 'Aa ölmüş' deyip beni tekrar suya bırakırdı.

"En sevdiğim film?"

Hiç düşünmeden "Testere," dedim. Cevabı düşünerek bulamayacağım kesindi o yüzden fazla düşünmeye gerek yoktu. Ayrıca filmdeki manyağa çok benziyordu ve en sevdiği film olma ihtimali de vardı.

"Karayip Korsanları," dediğinde kaşlarım kalktı ve gülümsememeye çalıştım. Yüz ifademe gözlerini devirdiğinde "Ben de nereden aklımda kalmış diyordum. Sen söylemiştin değil mi, hiç hatırlamıyorum," diye çevirmeye kalkıştıktan sonra "Niye uğraşıyorsam," deyip başımı suya bastırdı ve alaylarımdan kurtuldu. Ona çok güzel diye bahsettiğim

ve izlemediği için yargıladığım film serisini izlemişti ve en sevdiği filmler olmuştu. Savaş'ı masum masum yatağında uzanıp kucağında laptopla film izlerken hayal edememiştim ama bir gün görmek isterdim.

Başımı sudan çıkardığında "Bir dakika," dedim. Yarım dakika, yarım dakika arttırıyordu. Şu anlık kulağa güzel geliyordu ama hoşluk derecesi soru sayısına göre değişebilirdi. Her soruda yarım dakika uzatıyordu süreyi ve gittikçe zorlaşacaktı.

"En sevdiğim müzik?"

Bu sefer bekledim. Hatta konuşmamak için dudaklarımı birbirine geçirip kana bulamak istercesine bastırdım. Savaş ve müzik, fizik ve eğlence gibi bir şeydi.

"Müzik sevmezsin," dedikten sonra korkuyla elinin hareketine baktım. Elini hareket ettirmediğinde yavaşça Savaş'a çevirdim bakışlarımı. Belki de doğru cevaplamıştım. Bana Bora'nın bilgisayar oyununu öğretirken yüz kez tekrarlamasına rağmen anlayamadığımdaki bakışı gibi baktıktan sonra "Severim," dedi. "Biliyorsun. Başkalarının acısıyla yazılmış şarkıları severim."

Suyla bir kez daha romantik dakikalar yaşadıktan sonra saçımdan tuttuğu gibi başımı kaldırdı. Bence bundan hoşlanmaya başlamıştı.

"Kitap okumayı seviyor muyum?"

Ters köşe yapıp hiç ihtimal vermediğim bir şeyi söyledim. "Evet. Bayılıyorsun."

"Dalga mı geçiyorsun?" diye homurdandıktan sonra başımı tekrar suya bastırdı. Tanrım... Havadan hayvan yağsa bana kırmızı dudaklı yarasa balığı düşerdi. Ne düşünsem tam tersi çıkıyordu.

Başımı sudan çıkarttığında sular iki yanımdan tekrar ailesine kavuşurken "İki dakika," dedim sözler nefes alışverişime karışırken. Amacım konuşmak mıydı yoksa nefes almak mıydı bilmiyordum. Su damlacıkları saçlarımdan

başlayıp göğüslerimin altına kadar kaydıktan sonra havuz suyuyla birleşiyor, bir dahaki dalışımda tekrar bana kavuşmak için bekliyorlardı. Ciğerlerim birazdan bavullarını toplayıp vücudumu terk edecekmiş gibi hissediyordum ve Savaş'ın tek yaptığı sırıtmaktı.

"Sevişirken ne yaparım?"

"Sevişirsin?" diye sordum hafifçe sırıtırken. Nasıl olsa bilemeyecektim, artık eğlenceye bakıyordum. Tekrar suyla kavuştuğumda sandığım kadar eğlenceli olmadığını fark ettim. Tanrım... Ölecektim. Hiçbir soru bilememiştim ve Savaş'ın da sinirlerini bozmaya başlamıştım. Aklımdaki tek plan Savaş gideri açtığında ve gittiğinde Bora'nın duştan çıkıp beni kurtarmasıydı. Ama Savaş buraya geldiğimden haberdarsa Bora'dan da haberdar olmalıydı. Ben ölene kadar bekleyecek olabilirdi. Bora kurtarmaya çalıştığında onu da öldürebilirdi. Su kulaklarımı uğuldatmasına rağmen, kapattığım gözlerime dokunamadığı için çıldırmış olmalıydı ki daha bir dakika geçmiş olmasına rağmen ölecek gibiydim. Sık sık nefesimi tutmak zorunda kalmam ve sürenin git gide artması beni oldukça zorluyordu şu an. Bora'nın duştan çıkıp gelmesini bir yanım istiyor, diğer yanım gelmemesini umuyordu. Savaş'ın diğer eliyle de onun kafasını suya bastırma olasılığı oldukça yüksekti. Ama bir yandan da Bora'nın şu ana kadar çoktan gelmiş olması gerekiyordu. Teninin buruşmasına karşı hiçbir zaman anlayamadığım bir takıntısı olduğu için on dakikadan fazla duşta kalamıyordu ki en az yarım saat geçmişti duşa gireli.

Savaş onu bayıltmış olabilir miydi?

Nefesimi tutmayı artık başaramadığımda ve su burnumu yakmaya başladığında elimi elinin üzerine getirip çırpınmaya başladım. İki dakika. İki dakika geçmişti ve otuz saniye daha olması gerekiyordu. Otuz saniye daha dayanmamın ihtimali bile yoktu. Şu anki halimle on saniye daha dayanmamın bile imkânı yok gibiydi. Gözlerimi açıp suyun

renginin beyaza dönüşmesini bekledim. Muhtemelen bayılacaktım ve hareketsiz kalan bedenimi sudan çıkarmasını umuyordum. Suyun içerisinde dağılmış saçlarım arada yüzüme değiyordu ama nefesim ciğerime değmeden ateş bedenimi yaksa bile hissedemeyecek gibiydim ki ateş bendim. Öyle demiştim, Savaş'a. Oysa şimdi ateş sönüyordu. Suyun içerisinde ölüyordu.

Başımı sudan çıkardığında öksürüklerimin ardı arkası kesilmemesine rağmen saçımdaki elini ittirmek ilk hedefimdi. Beni zorlamadan elini ensemden çektiğinde suyun yüzeyinde durmakta zorlandığımdan ensemden çektiği eline tutundum ve suyun üzerinde durmama yardımcı oldu. Süre dolmadan çıkarmıştı.

Muhtemelen yanlış saymıştı ama arada otuz saniye falan vardı. Yine de yanlış saymış olmalıydı. Günün sonunda beni ölene kadar suyun içerisinde tutmak için gideri açacağını iddia eden adam neden şimdi zorlanmayayım diye beni sudan çıkaracaktı ki?

Daha iyi olduğumu hissettiğimde gözlerimi araladım. Savaş dikkatle beni izliyordu ve diğer eliyle onu tuttuğum elimi tutmuş bana yardımcı oluyordu. Aynı anda ellerimizi birbirimizden çektikten sonra ellerimle yüzümü ovuşturdum. Şimdi daha iyiydim ama bu oyuna devam edemeyecek kadar zarar görmüştü ciğerlerim.

"Bak," dedi ağlarmış gibi bir sırıtışla. Sırıtıyordu ama Paint'le eklenmiş gibiydi. Sahte olduğu o kadar belliydi ki. Ama aynı zamanda o Savaş Atan'dı. Bu yüzden, sadece ben mi fark etmiştim yoksa başkası olmuş olsa da fark eder miydi merak ediyordum. O sahte olmak konusunda herkesten iyi olmalıydı. "Duygusuz olmasına rağmen yaşıyor insanlar ama nefes almadan nah yaşarsın. Nefesi de dışarıdan alıyorsun, duyguları da. Nefes bedenimize gerek, duygu ruhumuza. Yaşam bile ruhu siklemezken, ben neden umursayacağım ki?"

"Yaşamadığın için." Ani cevabıma karşılık gözlerini yavaşça benden aldı ve konuşurken yaklaştırdığı başını geri çekti. Sakız çiğniyormuş gibi yaparken düşünüyormuş gibi görünüyordu. Tanrım, düşünüyordu. Savaş'ın çoğu düşüncesini ona Kumsal'ın aşıladığını biliyordum. Savaş onu kendi tarzında geliştirip başkalarına aşılıyordu ama temeli Kumsal'a aitti. Oysa şimdi ona temeli bana, Derin'e ait bir şey söylediğim için şaşırmışa benziyordu. O Kumsal'ın düşüncelerinin değişmesinde sarsılıyordu, ben ise beni öldürecek adamın düşüncemi dikkate almasına seviniyordum.

"Bu sen ağlarken sana 'Ağlama' demek gibi bir şey. Ağlaman duracak mı?"

Araya kurduğu ilişkiyi anlayamamış olsam da sırf nefesim biraz daha düzene girdikten sonra sorusunu sorsun diye cevap vermeye çalıştım. "Karşımdaki gözyaşımı silemeyecek biriyse, ağlamam durur."

Yeşilleri kendi başına bir renk oluşturmuş gibi parlaktı. Beni dinlediğini ve bundan da garip olarak beni anladığını görebiliyordum. Söylediklerimin Savaş Atan'ın kulağına gitmesi söylediğim şeylere anlam katıyordu. Kumsal onun zihnini oluşturan kişiydi zaten, Savaş'ın her düşüncesinde Kumsal da vardı. Her ne kadar ben olmasam da düşüncelerim onun zihninde küçük de olsa bir yer edinebilmişti bir anlığına.

"Belki de karşındaki seni ağlatan kişidir. Neden gözyaşını silecek?"

Doğruydu. Ama kaçırdığı bir nokta vardı. Kafasını ne karıştırmıştı bilmiyordum ama onun kararsızlık yaşadığını gördüğüm ilk andı. "O zaman neden 'Ağlama' diyor?"

Ben o gün o delinin saldırısına uğradığımda ve Savaş onu öldürerek beni kurtardığında ona sarılıp hıçkırarak ağlamıştım. Bana 'Ağlama' dememişti. Ben yalvarmıştım beni iyi yapması, ağlamamı durdurması için. Nasıl olmuştu bilmiyordum ama bir de bakmıştım artık ağlamıyorum.

"Tekrar, ağlatmak için?"

Evet. İlk kez gördüğümü sandığım şeyde de yanılmıştım. Kararsız falan kalmamıştı. Yine kendi düşüncesine sıkı sıkıya bağlıydı. Ama bir anlığına düşünceleri bana yönelir gibiydi.

İsterik bir şekilde gülmeye başladım. Suyun üzerindeki belimden yukarısına çarpan hava beni üşüterek damlalar halinde vücudumdan kayıyor, tekrar havuz suyuna karışıyorlardı. Nefes alış verişlerim düzene girmişti ama bulunduğum duruma bakılırsa daha fazla düzende kalacağa benzemiyordu.

"Çünkü Savaş Atan bir kızın gözyaşını silmekle kaybedeceği zamanı başka kızları ağlatarak kullana..."

"Başka kız yok," diyerek sözümü kesti. Gözlerim ruhumdan uzaktı ama bakışlarım ruhumun somut göstergesi gibiydi. Sinirliyken sinirli bakardı insanlar. Mutluyken, mutlu, mutsuzken mutsuz. Mutsuz iken mutlu bakabilmek için önce mutsuz olduğunu bilmek gerekirdi. Ben şu anda ne olduğumu bilmiyor iken, nasıl sahte olabilirdim ki? O ise ne olduğumu biliyormuş gibi bakıyordu yüzüme, daha kim olduğumu bile bilmezken.

"Bir kızı yaşatacaksam seni yaşatırım, öldüreceksem seni öldürürüm. Sevişeceksem sadece seninle sevişmem. O konu prensiplerim dışına çıkıyor."

Onun prensipleri hakkında yazabileceğim bir sürü on sekiz artı kitap olabilirdi. Tanrı biliyordu da beni küfür sevmeyen biri olarak yaratmıştı. Yoksa piyasadaki on raftan dokuzunda benim Savaş için yazdığım küfürlü kitaplar olurdu. Ayrıca hayatına aldığı tek kızın Kumsal olması, kıskandığım bir konuydu. Öyle ya da böyle hayatına aldığını kabul ediyordu. Nasıl alıyor olursa olsun.

Cevap vermeyeceğimi anladığında bıkkın bir nefes aldı. Bu kadar mantıklı konuşmak onu yoruyor olmalıydı. "Ayrıca sevişirken çoraplarımı çıkarmam. Bunu en iyi sen bilirsin, cevabı bilmen gerekirdi."

Hadi canım.

Birden kahkahalar atmaya başladım. Onunla sevişmek bile hayal edemeyeceğim bir konuyken bir de onu sarı çoraplarıyla sevişirken hayal etmeyi bile hayal edemiyordum. O kadar zor bir mevzuydu ve Savaş oldukça ciddi duruyordu.

Dalga geçmediğini fark ettiğimde üst dudağımı dişlerimin arasına alıp gülüşümü kesmeye çalıştım. Ama bunu yapmazsam, rahat ölemeyecektim. "Çorapların sarı renkte mi?"

Bir an kararsız kalıp, çıkarıp bakacakmış gibi durduğunda tekrar gülmeye başlamamak için zorlandım. Bugün ölmezsem falan üst dudağıma bakım yapmam gerekiyordu. Muhtemelen kanatmıştım.

Sorumu es geçip tekrar soru sorduğunda başımı suya daldırmak için onu hırslandırdığımı anlamış ve pişman olmuştum. "Sırtımdaki dövmenin anlamı ne?"

Sırtında dövme mi vardı? Daha bunu bile bilmezken anlamını nereden bilecektim ki. Şimdi üstünü çıkar diyemeyeceğime göre, yine bir cevap sallamalıydım. Hangi anlama geliyor olabilirdi? Sevinç. Kendi kendime güldüm. Savaş Atan ve sevinçli olmak.

Gülüşümle birlikte kaşları çatıldı. Yeşilleri koyulaşırken gülüşümün onu neden sinirlendirdiğini anlayamamıştım.

"Alay ediyorsun ha?"

Manyak gibi 'Hayır, hayır' diye bağırmak istiyordum çünkü ayağını kafama bastırıp beni suyun içerisine sokacakmış gibi bakıyordu. Alayla gülmüştüm evet ama ona değil, kendi düşünceme gülmüştüm. Dövmesini bilmiyordum ya da dövmesiyle alay edilmesi konusunda neden bu kadar sinirlendiğini. Gerçi dövmesiyle alay edildiği için değil, dövmesinin anlamıyla alay edildiği için öfkelenmişti.

Çenemden sertçe kavradı ve yüzümü yüzüne yaklaştırdı. Bakışlarımızı fazla uzatmadan konuşmaya başlamıştı ama dudaklarını saniyeler öncesinden açıp da sessiz kaldığına bakılırsa kendine göre fazla bile uzatmıştı. "Annenin nasıl

öldüğünü hatırlıyor musun Kumsal? Hani hemen oradaydın. Sesini bile çıkarmadın." Çenemi tutuşu gittikçe yumuşamıştı ama bırakırken ilk zamanki sertlikle ittirmişti. Başımla beraber gerileyen bedenimi umursamıyordu ruhum. Söylediği şeyde takılı kalmıştı.

Savaş çenemi ittirdiği gibi yerden kalktıktan sonra ellerini iki yana açtı. Üst dudağını dişleri arasına alıp sinirle güldü. "Çünkü umurunda değildi. Annen varmış ya da yokmuş umurunda değildi. Annen ölürken tek yaptığın kurtulmaya çalışmaktı."

Benim de annem ölmüştü. Bora'nın da annesi ölmüştü. Annelerin ölmesini yakından biliyordum ve imkânım olsaydı annem ölmesin diye ölürdüm.

Kumsal'ın acımasızlığına sinirleniyordu, kendi acımasızlığı da birilerini sinirlendiriyorken. Kendi acımasızlığıyla bile görebildiyse bir acımasızlığı, Kumsal gerçekten acımasız olmalıydı. Savaş'ın bile şaşıracağı kadar acımasız. Ve bir şey vardı ki, Kumsal annesi ölürken umursamamıştı ama ben annem ölmüş olmasına rağmen hâlâ ölmemesi için ağlıyordum.

Mavi gözlerim yaşla doldu, deniz oldu. Okyanusta kaybolmamak için, kumsala tutundu. Boğulmamak için, ateşi aldı arasına denizim. Yaksın ama boğmasın diye. Bakışlarımı yeşillerinden kaçırırken suyun altındaki ellerim birbirlerini buldu. Kumsal annesi ölürken kurtulmaya çalışmıştı. Ben ise annem ölürken o küçük bedenimle bile kurtarmaya çalışmıştım. Bağırmıştım, çağırmıştım. Yalvarmıştım. Çocuk aklımla 'Ölmesin' dememiştim. Anlamamıştım ki. 'Canı yanmasın' demiştim. Ve sonra ondan aldığım mavi gözlerini kapatmıştı. Donuk değildi onunkiler. Tam da Bora'nınkiler gibi parlıyordu. Belki de bu yüzden çok seviyordum Bora'yı. Bazı davranışları bana annemi hatırlatıyordu. Bir de sımsıkı sarılışı ve saçımdan öpüşü yok mu... Sanki annemin kollarındaymışım gibi.

"Kumsal..."

"Hiçbir soruyu bilemedim," diye sözünü kestim. Söylemesine gerek yoktu. Biliyordum, ağlıyordum. Ama elimde olan bir şey değildi. Ben Kumsal değildim. Ben Derin'dim. Her gece yatmadan önce annesini görebilmek için Tanrıya dua eden kız. Her gece başkalarına zarar veren Kumsal değil.

Sessiz kaldığında kızarık gözlerimi ona çevirdim. Dudaklarımdan bir hıçkırık kaçtığında ayıbımı örtmek istermiş gibi hızla konuştum. "Gideri açsana hadi. Sözünü tutsana Savaş."

"Annen umurunda değil!" diye bağırdı. "Sadece ölmemek, beni etkilemek için yapıyorsun."

Beyni bulanmıştı. Öyle inanıyordu ki Kumsal'ın hiçbir şeyi olduğuna, her şeyini kaybediyordu. Zeki bir adamdı ama görmüyordu hiçbir şeyi. Tabii göremezdi, bakamıyordu ki hiçbir şeye. Sadece geçmişe bakıyordu. Kumsal'ın ona geçmişte dediklerine, Kumsal'ın geçmişte yaptıklarına. Kumsal'ın değişemeyeceğini düşünüyordu ve bunun için de benim yaptığım her harekete bir bahane buluyordu. Böylelikle beni uğraştırmıyor, Kumsal olduğuma inanmaya devam ediyordu ama bu sefer inanmasın istiyordum.

"Sikeyim senin oyunlarını!" diye bağırdım avazım çıktığınca. Tanrım... Küfretmiştim ve bu iyi gelmiş gibi etmeye devam ediyordum. "Anlamıyor musun? Baktığın kişi değilim! Orospu çocuğu gibi davranmaktan vazgeçip birilerini anlamaya çalışsan beni de göreceksin!"

"Bana orospu çocuğu mu dedin sen?"

Bütün dediklerimi es geçip buna takıldığı için yine kaybetmişti ama o kaybettiğini bilmediği için ben yaşıyordum kaybetme hissini. "Öyle dedim!" diye bağırdım. Güçle başladığım cümlem sesimin çatlamasıyla son bulmuştu. Başta Savaş'tım, sonunda Derin. Ama hiçbir zaman Kumsal değildim. Olamıyordum. Böylesine açık iken nasıl göremeyip hâlâ canımı yakmaya devam edebiliyordu?

"İşte Kumsal Karam," dedi sanki keyifliymiş gibi sırıtırken. Zorlandığını görebiliyordum. Ağlamaya çalışsa bu kadar zorlanmazdı ki o Savaş Atan'dı. Ağlamazdı. Ağlasa da göstermezdi.

Geriye doğru gitmeye başladığında hıçkırıklarım daha da şiddetlenmişti. Ne yaptığını anlamıştım. Düğmelerin olduğu yere gidiyordu. Gideri açacaktı. Belki de ölmeme dakikalar kalmıştı. Kalkıp havuzdan çıksam, beni tekrar atacağını biliyordum. O yüzden denemiyordum. Ya da denemek istemiyordum. Öldüğümde ve gün gelip de Savaş'ın aslında öldürdüğü kişinin Kumsal olmadığını anladığındaki yüz ifadesini gökyüzünden görebilmek için ölmeyi göze alabilirdim. Ölüp de her zaman istediğim gibi ruhum özgür kaldığında hep onun peşinde dolaşacağım için o yüz ifadesini görmemem imkânsız olurdu. Bir yandan da gökyüzündeki anneme kavuşmak için ölmeyi göze alabilirdim.

"Benim korkum tarafından öldürülüyorsun Kumsal. Benim öldürmemden çok daha acılı bir ölüm olacak olmalı. Ha?" dedikten sonra düğmelerin yanına geldi. Bakışları düğmeyi bulmak için duvarı tararken sanki işine gitmek istemeyen biriymiş gibi bakışlarını ağırdan alıyordu. "Ölmeyi hak etmiyorsun ama ölmeni hak ediyorum. Sana koşmadan önce benden kaçman lazım."

Havuzun içerisinde titrerken sadece dibimdeki suları hareket ettirebiliyordum ama içimde fırtınalar kopuyor, nefesim ciğerime defalarca çarpıp çaresizce duruyordu. Birine koşardın, nefret ettiğinde, âşık olduğunda. Birinden kaçardın âşık olduğunda, nefret ettiğinde. Neden koşacaktı bana, neden kaçacaktım?

Sonunda düğmeyi bulmuş olmalı ki elini yavaşça düğmenin üzerine götürdü. Bedenim kaçmak için, ruhum suyun çekimi için hazırlandı. Savaş başını çevirip de yeşillerini gözlerime diktiğinde, ruhum kazandı. Bakışları bana dönerken

havuzdan kaçmış olmamı istiyor olmalıydı ki beni sakince bekliyor olarak gördüğünde omuzları düşmüştü.

"Sor," dedi. "Sıra sende, bir soru sor."

"Neyin karşılığı?" Savaş Atan'a ne yapmıştım da bana bir hak veriyordu?

"Ölümünün şerefine. Nasıl olsa cevabı unutacaksın öldüğünde."

Ona birçok şeyi sorabilirdim. Mesela hangi markadan giyindiğini, hayatında hiç pazara gidip gitmediğini, onu bu yola sokanın ne olduğunu, Kumsal'la nasıl tanıştıklarını, neden intihar etmediğini, kimseye kendini öldürme hakkı vermeyip neden sigaraya bu hakkı verdiğini, küçüklüğünde jelibonla intihar edip etmediğini, krakeri sigara gibi kullanıp kullanmadığını, hiçbir kıza âşık olup olmadığını sorabilirdim. Ama o günden beri merak ettiğim bir şey vardı ki, eğer bunun cevabını öğrenmeden ölürsem ruhum huzura kavuşamayacaktı.

"Sana, güven bana dediğim de ne düşündün?"

Aramızda metreler olduğu için yüzünün aldığı hali görmekte zorlanıyordum.

"Ne kadar seksi olduğunu."

"Onu herkes düşünürdü," diye dalga geçtim. Pekâlâ, seksiydim. Güzel bir yüze ve vücuda sahiptim. Makyaj yapsam da yapmasam da göz alıyordum. Savaş'ın da beni beğendiğini öğrenmiştim. Özellikle makyajsız bir şekilde, Kumsal'dan çok Derin'e benzerken öğrenmiştim bunu.

"Gerçekten, ne düşündün?"

Çekse bir daha götüremeyecekmiş gibi elini düğmenin üzerinden almıyordu. Ona sarılıp hıçkırarak ağladığımda belime götürdüğü ellerinden biri birazdan beni ölüme götürecekti. İçimde bir yanım beni öldüremeyeceğini düşünüyordu. Savaş'ın hareketlerinden, bakışlarından bunu hissediyordum. Daha Kumsal'dan vazgeçmek istemiyor gibiydi ama sinirleri de bozuktu. Sanırım ölmeyeceğime olan

bu güvenimden kaynaklanıyordu sakin bir şekilde Savaş'a bakıyor oluşum.

"Sana güvenmek istediğimi."

İçim titrerken "Peki, güvendin mi?" diye sordum pürüzlü sesimle. İçimde tanıyamadığım bana yabancı ve muhtemelen Savaş'ın eseri olan bir tarafım bana güvenmiş olmasını deli gibi istiyordu. Ölecek olsam bile, Kumsal'ın yapamadığı bir şeyi yapmış olarak ölecektim.

Baktı. Baktı. Bir an cevaplayacakmış gibi oldu. Belki de cevapladı da. Ama suyun içerisine çekilen bedenim, o değerli sözcüğü duyamadı. Çığlığım havuzun içerisinde boğuk bir şekilde kulağıma gelirken kollarımı rasgele savurmaya başladım. Havuzu yaran kollarıma karşılık, beni boğuyordu su. Yüzmeye, yüzeye çıkmaya çalışıyordum ama attığım her kulaç biraz daha itiyordu beni sanki. Sonunda kalçam gidere değdiğinde dudaklarımı birbirine bastırdım ve yanaklarımı şişirip nefes almamaya çalıştım. Ellerim suda dağılan saçlarıma giderken ağlıyor bile olabilirdim. Bunu da hiçbir zaman bilemeyecektim, tıpkı Savaş'ın bana güvenip güvenmediğini bilemeyeceğim gibi.

Ellerim saçlarımdan yüzüme kayarken dizlerimi kendime çekmeye çalıştım. Nefesimi tutmak gittikçe zorlaşıyordu. Eğer beni gerçekten öldürmekse düşüncesi nefesimi tutmam ölmek için oyalanmak ve daha da zorlanmaktan başka bir şey değildi. Belki de bırakmalı ve suyun beni boğmasına izin vermeliydim. Kendime eziyet ediyordum ama hâlâ bir umudum vardı. Savaş Atan ölmeme izin vermeyecekti.

Her ne kadar umudum olsa da saniyeler, belki de dakikalar geçtiğinde yüzüme götürdüğüm ellerimin yavaşça yüzümden eksildiğini görebiliyordum ama hissedemiyordum. Biraz sonra ise gözlerim de kapanmaya başlamıştı. Derin bir nefes verirmiş gibi aralamıştım dudaklarımı. Derin bir nefes alırmış gibi kapatmıştım gözlerimi.

Tırtıldım. Yaşayabilmek için kelebek olmuştum. Kısacık bir ömür için, yıllarımdan olmuştum. Kendi ölümümden kaçmak için başkasının ölümünde yaşamaya çalışmıştım ve şimdi yine ölüyordum. Bu sefer, gerçekten ölüyordum.

"Derin? Siktir... Derin!"

"Biliyor musun kızım?" Bakışlarımı yavaşça babama çevirdim. Köşesine sığındığım odanın ortasında yere uzanmış, bakışlarını tavanda gezdiriyordu. Öyle bakıyordu ki tavana, sanki gökyüzünü görebiliyormuş gibiydi.

"Derin kendine gel!"

'Kızım' dediği için bakmıştım. Yoksa benim hiçbir şeyi bilmediğimi o da biliyordu. Ya da hiçbir şeyi bilmek istemediğimi. "Aslında sen bu odaya girmeseydin intihar edecektim. Seni gördüğümde aklıma annene verdiğim söz geldi. Seni bırakmayacağımı söylemiştim ona. Sırf seni bırakamadığım için kavuşamadım annene."

"Beni bırakabilirsin." Odada duyduğum sesin bana ait olduğunu babamın gözleri bana dönmese anlayamayacaktım. Bir çocuk gibiydi sesim, ama çocuk değildim. Yaşadığım bunca şeyden sonra çocuk olamazdım."

"Derin lütfen!"

"Seni bırakmak istiyorum."

Bırakma ben daha küçük bir çocuğum. Beraber çarşıya çıkıp bana bebek almalıyız, diye bağırmak ister iken gülümsedim. "Bırak."

Bakışlarını tekrar tavana çıkardı. Oda sessizdi. O da konuşmuyordu. Oda soğuktu. O da sıcak değildi. Oda ıssızdı. O da kimsesizdi. Oda ağlıyordu. O da gülmüyordu. Ben sabah olana, o ceketini alıp gidene kadar onu izledim. O ise beni bırakmadı.

Dudaklarımda hissettiğim baskıyla gözlerimi aralamaya çalıştım. Dudaklarımdaki baskı çekildiğinde ve yerini oksijene bıraktığında nefes alabilmenin verdiği hissi doya doya yaşayamamış iken öksürmeye başladım. Dudaklarımdan

süzülüp boynuma dökülen sular öksürüklerimi şiddetlendirirken tutunacak bir şeyler aradım. Bora'nın eli her zamanki gibi hazır da bekliyordu.

"Bora," dedim acıyla.

"Derin," diye karşılık verdi. Şu sıralar ismimi bilen tek kişiymiş gibi geliyordu. Beni tanıyan tek kişiymiş gibi. Ona sarılmak istiyordum ama bedenim güçsüzdü. Neyse ki o benimle de paylaşabilecek kadar güçlüydü. Savaş gibi canımı yakmak için kullanmıyordu gücünü. Beni daha fazla sevmek için kullanıyordu.

Kolları arasına giren titrek bedenimin titremesine meydan okuyormuş gibi sımsıkı sarıldı. "Ölmedin. Ölmedin. Ölmedin, ölmedin."

Yıllara nefes dayayan dakikalar boyunca sarıldım ona. Sonunda geri çekildiğimizde suyla beraber yüzüme yapışan saçlarımı yüzümden çekti. "Kramp mı girdi?"

Savaş'ı görmemiş miydi? Beni ölmeden kurtarabilmiş ise en fazla birkaç dakika geçmiş olmalıydı Savaş'ın düğmeye basmasının üzerinden. Ayrıca kramp mı girdi diyorsa, giderin açık olduğundan habersiz olmalıydı.

"Görmedin mi?" dedim şaşkınlıkla." Savaş. Sen duştayken Savaş geldi. Saçma sapan bir oyun daha oynadı. Sonra gideri açtı."

Giderin açık olduğundan haberdar olması gerekiyordu. Gideri kapamadan havuza girseydi beni giderden çekemezdi ki!

Başını onaylamazca salladı. "Hayır. Gider açık falan değildi Derin. İkimiz de hayatta isek, değildi. Kramp girmiş olmalı. Geçirdiğin şok yüzünden belki de böyle düşünü..."

"Savaş geldi!" diye bağırdım gerilerken. Ellerini kollarıma getirdi ve zeminde gerileyen bedenimi durdurdu.

Kelimelerini seçmeye çalışıyormuş gibi bir yavaşlıkla konuşmaya başladı. "Kumsaldan tehdit aldın. Ayrıca birçok şey de üst üste geldi. Savaş'ın oyunları falan. Kramp

girdiğinde ve bilincin kapandığında da bilincin sana tatsız bir oyun oynamış olmalı."

Onu duyuyordum ama kabul etmemek için elimden geleni yapıyordum. Emindim, bana oyun oynamıştı. Oyun sırası onda olduğu için bana oyun oynamıştı ve sonra gideri açmıştı. Ölmem için beni bırakmıştı. Gider kapalıysa...

"Kapatmıştır! Zaten beni öldürmek istemediğini düşünüyordum, kapatmıştır."

"Savaş'ın buraya girmesi imkânsız. Hotelin en üst katındaki bir spor salonu ve dışarıya açılan tek kapısı var. O da demir, kilitli. Kapıyı açması imkânsız. Ayrıca ben duştan hemen çıktım, kimseyi de görmedim."

Hemen çıkmış mıydı? Bu imkânsızdı çünkü Savaş yeterli süreye sahip olup oyununu oynamıştı.

"Ama geldi!" diye bağırdım. "O Savaş, gidip sahibinden anahtarı istemiş olmalı."

Deli gibi bağırıyordum, deli olmaktan korktuğum için. Bilincim bana oyun falan oynamamıştı. Stresten bu tarz şeylerin olabildiğini biliyordum ama böylesine bir şeyin olması imkânsızdı. Savaş'ın öfkesi yüzünden hâlâ geriliyordu sanki bedenim. Saçımı tutup suya bastırdığındaki başımda oluşan acı hâlâ tazeydi sanki. Ya da çenemi tutup da yüzüme yaklaştırdığında gözlerime bakışı, hâlâ titriyordum sanki.

Onlar hayal falan değildi.

"Derin bak stre..."

"Deli değilim!" diye bağırdım avazım çıktığınca. Yerden kalkmaya çalışırken kanıt aramaya çalışıyordum. Çenemi iz bırakacak kadar sıkmamıştı. Havuzda kamera olup olmadığını bilmiyordum. Bedenimde başka iz bırakacak bir şey de yapmamıştı, ruhumu izlerle yıkarken. Savaş haklıydı. Yaşam bile ruhu önemsemiyordu. Bedenimdeki yaraları gösterebilirdim ama ruhumu kim görebilirdi ki?

Nereye olduğunu bilmese de ilerleyen bedenimi arkamdan sarılarak durdurdu. Sanki onlar hayal olursa, kendim-

den birçok şeyi kaybedecekmiş gibi hissediyordum. Onlar hayalse, ben de deliymişim gibi. Yine Savaş tarafından delirtilen Kumsal gibi.

"Sadece bilincinin bir oyunu."

"Hayır," diye mırıldandım. Spor salonun havuza açılan kapısından çıktığımı hatırlıyordum. Sonra soyunmaya başlamıştım. Sonra da havuza atlamıştım. Biraz yüzdükten sonra birinin ensemden tuttuğunu hissetmiştim. İlk Bora sanmıştım ama sonra Savaş olduğunu fark etmiştim. Savaş bana sorular sormuştu, bilememiştim. Ben sormuştum, bilmesine rağmen cevap vermemişti. Suyun dibine çekilmiştim. Ölecektim. Ölmek üzereydim. Hatırlıyordum, bütün bunlar hayal olamazdı.

"Gel seni kurulayalım," deyip kollarını bedenimden çekmeden önüme geçti ve gülümsedi. Bana acıyormuş gibi bir hali vardı. Siyah gözleri gerçekten siyah olmuştu şimdi. Çoğu zaman bütün renklerdi o gözleri. Bana acımaktan çok benim için üzülüyordu. Benim gözlerim doluydu ama yanağımdaki ıslaklığı o hissediyormuş gibiydi.

"Konuşacağım," dedim elimin tersiyle gözlerimi silerken. Elimin ıslaklığına karışan göz yaşlarım orada daha mutluymuş gibi hemen havuz suyuna karışmıştı. Benim dışında kimse bilmeyecekti elimde gözyaşımı taşıdığımı. Savaş bilmeyecekti arkasında bıraktığı kişinin Kumsal olmadığını. Ama benim bilmem gerekiyordu. Benim devam edebilmem için bir şeyleri bilmem gerekiyordu. Oyunları kimin başlattığını, nasıl başlattığını. Birbirlerinden gerçekten nefret edip etmediklerini bilmem gerekiyordu ve bunun için de...

"Kumsal'la konuşmam gerekiyor."

Bölüm 36

Attığım her adımda geriye doğru koşuyordu ruhum. Yapmak istiyor muydum bilmiyordum ama yapıyordum. Bundan birkaç dakika sonra Kumsal Karam'ın bulunduğu akıl hastanesinin en son katındaki odanın kapısının önüne gelecektim. O kapıyı açtığım gibi kapatmayacaktım çıkarken. Bir şeyler biliyor olacaktım, belki de Kumsal'ı delirten gerçekler beni de delirtecekti.

Doktorların bile tek başına giremediği odaya, onun planlarını bozmuş bir beden olarak girecektim. Bana kızgın olmalıydı. Belki de öfkeli. Onun kimliğini almış, o da yetmiyormuş gibi merhametimle kimliğini beyazla kirletmiştim. Ondan daha acımasız olsam belli olmazdı, zaten siyah olan birini nasıl karalayabilirdim ki? Ama ondan daha merhametli olduğum için karanlığının üzerine koyduğum tek bir beyaz nokta güneş gibi parlamıştı. Savaş da fark etmişti bunu ama Kumsal'ın değiştiğine değil, bir şeyin peşinde olduğuna yormuştu.

Kumsal bir şeyin peşindeydi evet, ama ben sadece bu kadar iyi olmamanın peşindeydim. Kendim dışında birini düşünmek istemiyordum artık. İnsanlığın izi kalmamış bireyler için niye endişeleniyordum? Savaş için, neden endişeleniyordum? Birçok kere canını kurtarmıştım. O günler ölebilirdim.

Buraya ilk getirildiğinden çok daha kötüymüş durumu. Hâlâ çok zekiydi ve belki de bu yüzden deliydi. Olanların farkındaydı ama kimsenin fark edemeyeceği olaylar yaratmaya da bayılıyordu. Bilgisayar programı gibi düşünüyordu

ve arada kapanıyordu. O kapandığı zamanlarda odada kim varsa ona saldırıyordu. Umuyordum da o zamanında Kumsal'ın yanında olmak yerine yeni bir topuklu ayakkabı alıyor olurdum. O yüzden beni ziyaretçi olarak almak istememişlerdi. Ama Bora ve bitmek bilmeyen bağlantıları sayesinde doktorları dinlemek zorunda kalmamıştım. Bu benim için başarı mıydı yoksa yenilgi miydi bilmiyordum.

Demir kapının önüne geldiğimde koridor boyunca diğer hastalarla uğraşan hemşireler bana lavlara atlarmışım gibi bakıyorlardı. Ateş benim, demiştim Savaş'a. Yoksa Kumsal mıydı?

Doktorun verdiği kartı çıkartıp demir kapının kilit kısmına yerleştirdikten sonra derin bir nefes aldım. Birkaç saniye sonra içeride olacaktım. Donuk mavi gözlerim demir kapının soğukluğunu hissedermiş gibi bir ürpertiyle bakıyordu kapıya. Belki de içeride olacakları tahmin ediyordu gözlerim. Ruhum bekledikçe daha da geriye doğru koşuyordu. Bu hastaneden çıkmadan önce ruhum, bedenim bu odaya girmeliydi.

Kilide yerleştirdiğim kartı aşağıya doğru çektiğimde kulağıma mekanik bir ses geldi ve üst dudağımı yalayıp güldüm. Yaptığım delilikti ama yapmasam da delirecektim. Artık bir şeyleri bilmem gerekiyordu çünkü Savaş da beni delirtmeye başlıyordu. Dün gideri kapatmasını buna yormuştum. Ben bayılacak kadar suyun içerisinde kaldıktan sonra gideri kapatmıştı. Bedenim suyun üzerine çıkmıştı ve Bora beni öyle görmüş, kramp girdi suyun içerisinde boğuldum sanmıştı. Ben anlattığımda, inanmamıştı. Bora ilk defa beni anlamamıştı. Savaş'ın da istediği buydu zaten. Kendimi aklımı kaçırıyormuşum gibi hissetmemi istiyordu. Ama emindim. Dün, Savaş o spor salonuna gelmişti. Sadece Bora duş alırken fark etmeden oyalanmıştı ve Savaş da Bora çıkmadan spor salonundan çıkmıştı.

Bir elim ağır kapıyı ittirirken diğer elim ise oda kartını sımsıkı tutuyordu. Bu kart dışında bir şeyle açılmıyordu bu kapı. Kumsal'ın kaçmasını engellemek amacıyla böyle bir yöntem bulunmuştu ve bu yöntem sadece bu oda için geçerliydi. Diğer hastalar, Kumsal kadar korkutmuyordu anlaşılan. Ben odaya girdiğim gibi görevliler kapıyı çektiler ve aynı mekanik ses geldi kulağıma. Hoş, kalbime ait de olabilirdi bu ses. Odaya girmeden önceki kısa koridora baktım bir süre. Geldiğimden haberdar olmalıydı. Adamları hâlâ ona şaşırtıcı bir şekilde bağlıydı. Bu odadaymış, dışarıda dolaşıyormuş hiç umursamıyorlardı. O gün Savaş kendini bodruma kilitlediğinde çenesi ayak altında olan adamın uzun konuşmalarını hatırladığımda içim ürperdi. O adam da Kumsal'ın ölmemesi için çabalamıştı. Silah vermeye çalışmıştı ve odaya girmemem için bir sürü söz sarf etmişti.

"Derin Andaş, benim kuklam. Neden kendini bana göstermiyorsun? Göstermekten çekinen taraf ben olmalıydım."

Elimdeki kartı avucumu kanatacak kadar sıkı tutmaya başlamıştım artık. Bu odada bulunması bile ayrı bir endişeyken, sesini duymak vücudumun gerilmesine sebep olmuştu. Ondan korkuyor sayılmazdım. Anlatacaklarından korkuyordum sadece. Anlatacağı bile kesin değildi. La Fontaine Masalları değildi ki baş ucuna oturup dinleyeyim.

Derin bir nefes aldım. Kartı cebime koyup kanayan avucuma göz bile atmadan ilerlemeye başladım. Bir adımımda, geriye doğru bakmıştım. Diğer adımımda geriye doğru koşmuştu ruhum. Diğer adımımda ise kapıya vurmuştu. Bir sonraki adımımda kapıyı açmadıkları için sürünerek yere oturmuştu ruhum. Diğer adımımda ruhum kendini gizlemişti. Çünkü Kumsal Karam bağlandığı yatakta tam olarak gözlerime bakıyordu.

Şimdi '*Göstermekten çekinen taraf ben olmalıydım*' derken ne demek istediğini anlamıştım.

İrkilerek geri çekildiğimde dudakları kıvrıldı. "Yaralarım adına özür dilerim. Sanırım seni biraz korkuttular."

Gözlerim irice açılmışken yutkunma fırsatı vermiyordu aralık durmakta ısrarlı dudaklarım. Dudaklarım aralıktı ama nefes bile sığmıyordu aralarına. Yüzü... Tanrım yüzü... Yazın son haftası kendime kimlik seçerken Bora'nın elime verdiği dosyadaki halinden daha da kötüydü. Sadece beş ayda ne yapmıştı kendisine böyle?

Bir ayna varmış gibiydi karşımda. Aynada çatlaklar varmış da, yüzümün asıl halini göremiyormuş gibiydim. Ama çatlakların örtemediği gözlerimi görüyordum o aynada. Benim gibi donuktular, zamanında gördüğü şeyler benim gibi olmasa da. Hemen gözünün altından başlayan yaralar çenesine kadar iniyor, yüzünde bir parmaklık oluşturuyordu. Dudağında kıpkırmızı bir boya vardı. Alnı benzinle yakılmış gibi kıpkırmızı ve haraptı. Yüzünün güzelliğini almış gibiydi saçları. Benimkilerin aksine canlıydı. Güneşin rengini almakla yetinmemiş, ışığından da serpiştirmişi saçlarına. Yatıyor halde olduğu için saçlarının ne kadar uzun olduğunu bilmiyordum ama yastığa yayılan saçlarından anladığım kadarıyla oldukça gürdü. Üzerindeki beyaz elbise yetmemişti kusurlarını örtmeye. Boynunun bir tarafını şu anda benim boynumda sahtesi olan dövme kaplıyordu. Onunkisi daha gerçekçi ve daha canlı duruyordu. Ayrıca kusursuz ten rengine de daha çok yakışmıştı. Kusursuz olan tenini mahvetmişti ruhunun kusurlarıyla. Kollarında... Tanrım! Kollarında bir sürü zımba vardı. Yaraların üzerine zımbalanmış, yaraların iyileşmesine izin vermiyormuş gibiydi. Dizlerinin altına gelen beyaz elbisesinin açıkta bıraktığı bacakları boynundan sonra ten rengini gösteren tek parçasıydı bedeninin. Ufacık bir morluk bile yoktu. Doğum izi, ben, hiçbir şey yoktu. Bütün vücudunu mahvederken saçına ve bacaklarına dokunmamasının sebebi neydi? El ve ayak parmaklarına sürülmüş siyah oje vücudunun tek

tük süslerinden biriydi. Garipti ki, gözlerimi kapatıp da açtığımda gördüğüm şey kolu, boynu, yüzü değil de bütün bedeni olduğunda hepsinin ona ne kadar uyum sağladığını fark edebiliyordum. Sanki Kumsal Karam buymuş gibiydi. O gözleri bu bedene aitmiş de kendine bu hakkı veriyormuş gibi mahvetmişti bedenini.

Ağzımdan hatırı sayılır bir argo kaçtığında kıpkırmızı ruj sürdüğü dudakları aralandı ve güldü. Gülüşü gözlerimin önünde, kulağımın oldukça arkasındaydı. Gülüyor muydu yoksa öfke mi püskürtüyordu belli değildi. Gülüşünün tonu güzel, anlamı vasattı. Belki de Savaş bu yüzden o kadar şaşırmıştı ben güldüğümde.

"Neden?" diye mırıldandım. Bir insan kendisine neden bunu yapardı ki? Yaraları belki birkaç ay sonra silik bir iz olarak kalacaktı ama asla tam geçmeyecekti. Yaralarından memnunmuş gibi gözüküyordu ki eğer böyleyse geçiyor gibi olduğunda aynı yaraları tekrar açacaktı.

"Çünkü ellerimi uzattığımda kimseyi bulamıyorum." Mavi gözleri bir anlığına yatağının yanındaki komodinin üzerindeki sayısız bıçağa kaydı. Doktorlar bunları buradan neden almıyordu? Aldırmıyor muydu Kumsal?

"Sadece bunlar geliyor elime. Ve ben de haklarını veriyorum."

Yatağa bağlı olmasından cesaretlenerek ona yaklaşmaya başladım. Normalde bağlı olmuyor olsa gerek bu bıçakları kullanabiliyordu. Ben odaya gireceğim için bağlamış olmalılardı. Bu bıçaklarla odaya giren kişilere zarar verebilirdi ve bağlamak için girenlerin ne yaşadığını oldukça merak ediyordum. Bıçağı aldığımda ne yapacağını da merak ediyordum. Küçük bir çocukla oynar gibi hareket ediyordum. Hem garip bir eğlencem vardı hem de tedirginliğim. O iplerden kurtulacak hali yoktu ya. Ama Savaş'ı bile korkutabilecek bir kıza her şeyi yapabilirmiş gözüyle bakıyordum. Savaş'ı kendine âşık etmek dışında her şeyi...

Elim bıçağa kaydığında öyle bir gülümsedi ki eli bıçağa kayan oymuş gibi hissettim. Gülümsediğinden habersiz gibiydi gözleri. Savaş Atan gibi bakıyordu ama hiç değilse onun yeşillerine öyle bakmak bile yakışıyordu. Oysa özgürlüğün sembolü olan mavi renge bu bakışlar anlamsız duruyordu. Yeşil, karanlığın rengi değildi ama karanlık olan gözleri değildi zaten. Bakışlarıydı. Başlı başına yeşile yeni bir ton oluşturmuş gözleri de ölümü simgeler gibiydi.

"Neden tek bir bıçağın yok? Biriyle bir sürü yara açabilirsin."

Bir çocukla konuşurmuş gibi seçiyordum sözlerimi. Ama amacım çocukta olduğu gibi anlaması değildi. Asıl, anlamamasıydı. Ne yapmaya çalıştığımı anlarsa ben onun ne yaptığını anlayamadan diğer tarafı boylardım.

"Çünkü acının da tonları vardır. Her acıya, her bireye, başka keskin bıçak."

Sadece kendine değil, bu odaya girenlere de zarar veriyordu demek ki. Dakikalardır elimin altında duran ama bir türlü elime almaya cesaret edemediğim bıçağa baktım tekrar. Derin bir nefes aldıktan sonra bıçağı elime alıp da kaldırdığımda sessiz kaldı. Kaldırdığım bıçağı yüzüme yaklaştırıp yansımadan kendi gözlerime bakarken sessizce yutkundum. Bu bıçak yeni olmalıydı, diğerleri gibi kanlı değildi. Ve diğerlerinden daha keskindi. Belki de bu bıçağı da benim için istemişti. Bağlı olması onu engeller miydi?

"Buraya neden geldiğimi biliyorsun."

"Yaşaman için merhamet dilemek?"

Bıçağı tekrar masaya ona uzak olan bir yere koyarken bakışlarımı ona çevirdim. Bağlı olduğu yatakta başını olduğum tarafa çevirmiş, her hareketimi dikkatle izliyordu. Mavi gözleri irice açıktı ve normal halinin de böyle olup olmadığını sorgulamaya başlamıştım. Odaya girdiğimden beri gözlerini böyle tutması imkânsız olmalıydı.

Hayatım 'İmkânsız' dediklerimle doluydu gerçi. Olmaz dediğim her şeyin başrolünde olmaya başlamıştım.

"Pek sayılmaz. Ölmemi isteseydin şu anda sana değil toprağa bakıyor olurdum. Yaşamamı istiyorsun, Savaş'a oyunlar oynarken yaşamaya devam etmen için."

Bora'nın düşüncelerini olduğu gibi ona aktarırken kendimden emin gözüküyor olmalıydım ama ben sadece Bora'ya güveniyordum. Çoğu zaman ona 'Aptal' diye hitap etsem de oldukça zeki olduğu değişemez bir gerçekti. İkimizin baktığı şeyde o kesinlikle gerçek olanı görürdü. Zekiydi, bir de işin içinde ben varsam daha da zekileşiyordu. Sevgisi onu aptallaştırmıyor, kaybetmeme korkusuyla daha da mantıklı oluyordu. Savaş ikimizi de kaçırıp karşı karşıya sandalyeye bağladığında ben yalvarırken, o mantıklı konuşmuştu. Sonuç olarak neredeyse ölüyordu ama yine de mantıklıydı.

"Sen sadece oyunumu oynamam için bir yardımcı değil, aynı zamanda asıl oyunumsun."

Benimle ilgili Savaş'la ne gibi bir oyun oynayabilirdi ki? Belki ikimizi de yan yana getirir 'İki tane Kumsal' diye adamı delirtirdi ama bu sadece hâlâ Johnny Bravo izleyenlerin aklına gelecek bir oyundu. Kumsal'ın böyle bir oyuna 'Oyun' bile demeyeceğine emindim. Başka bir şey düşünüyordu, delirtmekten öte bir şey. Bakışları oldukça zevkliydi, ona bakanların zevkini kaçıracak kadar korkutucu olsa bile.

Ona moron gibi bakmaya devam ettiğimde kaşlarını kaldırdı ve tavana baktı, dudakları kırmızı rujun hakkını veriyormuş gibi bir mimikle büzülmüştü. "Sen onu şaşırtıyor, onu düşünmeye itiyorsun. Onu afallatıyor, onun beklemesini sağlıyorsun."

"Yani?" dedim başımı hafifçe sağa çevirip kaşlarımı kaldırırken. Bakışları bana döndüğünde biraz önceki keyfi şu ankinin yanında somurtmak kalırdı. Dudakları aralanmış,

dili dişlerinin üzerinde geziniyordu. Hafif bir sırıtış vardı suratında, gözlerinde ise kahkahalar.

"Sana âşık olacak."

Sadece birkaç saniye Savaş'ın bana âşık olabileceği fikri geçti damarlarımdan. Kanın yerini doldurabilmiş gibi devam ettirdi bedenimi hayata. Savaş'ın doğuştan yeşil, hayattan öfkeli olan bakışlarının bana karşı değişebileceği düşüncesi ruhumun kafasını kalbime vurdu. Ruhum hissetmezken, kalbim incindi. Bedelini ödetmek istermiş gibi hızla çarpmaya başladı. O birkaç saniye geçtiğinde ve damarlarıma tekrar kan hâkim olduğunda gülmeye başladım. Başlarda sesinin kulağıma gelmediği gülüşlerim saniyeler sonra kapı ve duvarlar demir olmasa bütün hastaneyi inletebilecek sese yükseldi.

Benim gülüşüm Kumsal'ın yüzündeki keyfi sildiğinde direkt yaraları göze batmaya başladı. Savaş onun bu halini görse tanır mıydı onu? Benim Kumsal olmadığımı anlayamadıysa sandığı kadar tanımıyordu Kumsal'ı. Ruhu değiştiğinde tanımıyorsa, bedeni değiştiğinde tanır mıydı?

Sinirlerinin bozulduğunu fark ettiğimde gülüşümü kesmeye çalıştım. "Savaş Atan mı bana âşık olacak? Ya da... Savaş Atan birine mi âşık olacak? Lütfen... Onu benden daha iyi tanıyorsun."

"Evet," dedi hiç beklemeden. Gözleri sesiyle orantılı olarak açılıp kapanmıştı. "Onu senden daha iyi tanıyorum. Onun kimseye âşık olamama değil, kimseye güvenememe sorunu olduğunu, bu yüzden biliyorum."

"Sana güveniyor muydu?" Hikâyede kendime yer edinsem de hikâyeden habersizdim. Bu yüzden tereddüt etmiştim bunu söylerken. Birçok soru vardı zihnimde. Savaş mı başlatmıştı bu oyunu, yoksa Kumsal mı? Kim başlattıysa neden başlatmıştı? Birbirlerine olan asıl düşünceleri, birbirleri arasında olan o şey neydi? Oyunlardan birinde Savaş'ın

bodrumunda parçaladığım o şeyler neden Savaş'ı mahvetmişti? O şeyler neydi? Savaş Atan kimdi?

"Bana güvenmiyordu. Başkalarının yanında birbirimizi korumamızın sebebi ikimizin de bu oyunu bitirmek istemeyişiydi. Ben ölmeyeyim, diye koruyordu. O ölmesin, diye koruyordum çünkü ikimizden biri biterse nefretimizi püskürtemeden bu oyunlar da biterdi. Güven diye bahsettiğimiz o şey aslında güvenin yanından bile geçmiyordu."

Anlatırken bana değil, ileri bakıyordu. Zihninden hangi anlar geçiyordu bilmiyordum. Savaş'la birbirlerine acımasız onca oyun oynamışlardı, her biri birbirinde iz bırakmıştı. Birinin izi de onu buralara getirmişti. Akıl hastanesinin doktorlarının bile girmeye korktuğu odadaydı. Savaş ise dışarıda rahatça geziyordu. Hangisi daha harap durumdaydı bilmiyordum. Burada tek başına olup, kendine zarar verip durmak mı yoksa dışarıda olup birilerine zarar vermek mi?

Bakışlarını bana çevirdiğinde dilimi çiğnemeye başladım. İrileştirdiği gözleri beni ürkütüyordu. Bedeninde onca yara varken beni en çok gözlerinin ürkütmesi garipti.

"Sana güveniyor mu?" Cevabını biliyormuş gibi sormuştu. Cevap vermemden çok, düşünmemi istiyordu. Savaş'a 'Güven bana' dediğimde anlamının bu kadar büyük olduğunu bilmiyordum. Güvenmek istediğini söylemişti havuzda gideri açmadan hemen önce. Güvenip, güvenmediğini söylememişti ama güvenmek istediğini dile getirmişti.

Sessiz kaldığımda dilini dişleri arasına yerleştirip sırıttı. İki ön dişinin üzerindeki damakta piercing vardı. Beyaz, inci gibi dişleriyle ve kırmızı rujuyla birleşince güzel bir görüntü ortaya çıkıyordu. Savaş'ın bana güvenip güvenmesine ya da âşık olacağı saçmalığına söyleyecek bir şeyim yoktu ama soracağım bir sürü şey vardı.

"Bana anlatacak mısın?"

"Önce..." dedi ve kafasının üzerinde bağlı olan ellerine baktı. "Beni buradan çıkarmanı istiyorum."

Buradan çıkarsa, biterdim. Savaş'ın Kumsal olmadığını anlamaması için hiçbir neden kalmazdı. Ya da Kumsal'ın ortaya çıkmaması için. Pekâlâ varlığım onun işine geliyordu ama gözden çıkaramayacağı biri değildim. Savaş'ın bana âşık olacağını ve bunun da asıl oyunu olduğunu söylüyordu ama Savaş'ın bana hiçbir şey hissetmeyeceğini fark ettiğinde beni aradan ya kendisi çıkartacaktı ya da Savaş'a çıkartacaktı. Bunu akıl hastanesinde olsa da yapabilirdi ama dışarı çıktığında görecekleri yapma ihtimalini arttırırdı.

"Yapamam..."

Bakışlarını hızla bana çevirdi. Elleri bağlı olsa bile geriledim. "Savaş'la aramızdakileri anlatmamı istemiyor musun? Savaş'ı böyle bir canavara neyin dönüştürdüğünü?"

"Bedeli canım olacaksa, hayır."

Gülecek gibi oldu. Gözleri daha da irileşmiş, pörtlemiş gibi bakıyordu. Yüzü kasılmış, yaraları daha bir göz önüne gelmişti. "Bu oyunlar bitmeden seni öldürmeyeceğim. Oyunlar bittiğinde Savaş ölmüş olacak ve sen de dayanamayıp kendini öldüreceksin. Eğer sen kendini öldürmezsen, ben de seni öldürmeyeceğim."

Savaş öldüğü için kendimi öldürmezdim. Savaş'ın bana âşık olacağını düşünen biriydi ve kendimi öldüreceğimi düşünmesi de normaldi. Sanırım benim de Savaş'a âşık olacağımı düşünüyordu ki Savaş canımı bu kadar yakıp dururken bu imkânsızdı. Ya da delireceğimi de düşünüyor olabilirdi.

"Sonunda öleceğim bir oyuna neden başlayayım ki?"

"Başladın bile."

Haklıydı. O kimliği alıp da Savaş'ın karşısına çıktığımda, başlamıştım. Başlarda neyin içerisinde olduğumun farkında değildim. Hoş, şimdi de içinde bulunduğum şeyi tam olarak bilmiyordum ama içinde sadece benim olmadığımın da bilincindeydim. Birbirine düşman iki kişi de bu olayın içerisindeydi. Kazanan taraf olamazdım. Kazanmak için

öldürmem gerekiyorsa, olamazdım. Diğer iki düşman öldürmekten çekinmeyecek kadar ölüydü artık. Sadece kazananın öldürmediği taraf olabilirdim ki Kumsal öldürmeyeceğini söylüyordu.

"Ayrıca uğruna kimliğimi aldığın şeyin Savaş'ın elinde olduğunu biliyorum. Sana benimle oynarsan onu vadediyorum."

Cenk'in hayatını mahvedeceğim ve hayatımı kazanacağım kanıtlardan bahsediyordu. Savaş'ın elinden almam gerekiyordu ama nerede olduklarını nasıl bulacağıma ve bulsam bile Savaş'ın elinden nasıl alacağıma dair şüphelerim vardı. Şimdiyse her şeye ulaşabilecek bir kız bana onları vadediyordu. Hem de oyunların sonunda intihar etmezsem ölmeyeceğim güvencesini vererek. Beni koruyacaktı.

"Ama seni buradan çıkartamam. İstesem de bunu yapamam."

"Tek yapman gereken ipleri çözmek ve kapıyı açtıktan sonra kartı içeride bırakıp kapıyı kapatmak. Direkt hastaneden çıkarsan kimse sana kartı sormayacaktır."

"Seni bir daha nasıl göreceğim de sen bana her şeyi anlatacaksın ve istediğim şeyi vereceksin?"

Kabul etmeye yakın olduğumu fark ettiğinde dudakları kıvrıldı. Gerçekten buradan çıkmak istiyordu. Kendi adamları onu neden çıkaramıyordu, anlamıyordum. Onu burada tutmak isteyen Savaş dışında biri daha mı vardı? Savaş'la Kumsal'ın daha bir sürü düşmanları vardı ama benim gerçek Kumsal olmadığımı bilip gerçek Kumsal'ı akıl hastanesinde tutarak bana yardım edecek biri var mıydı?

"Her şeyi anlatmam ve istediğini vermem için sadece beni buradan çıkarman değil, benim yanımda olduğunu da hissettirmen gerekiyor."

Şimdi bıçağı karnına saplarsam istediği gibi, bir şeyleri hissedebilirdi. Sinirlenmemek için kendime onun Kumsal

Karam olduğunu hatırlatırken bakışlarımın bıçakta gezinmesine engel olabilecek bir şey bulamıyordum.

"Nasıl olacakmış o?" dedim çaresizlikle. Bu olayın içerisindeysem ve sessizce çıkıp gidemiyorsan gürültüyle kalmayı öğrenmeliydim. Bir Kumsal Karam değildim belki ama bir Derin Andaş da olmak istemiyordum. Geride kalmıştı o kimlik. Gerideydi güçsüz ağlamalar. Gerideydi mahvolmuş bir hayat ve geri almaya çalışırken bu hallere düşmüştüm.

"Şöyle ki..." Keyifli sesiyle bakışlarımı ona çevirdim. Çok kısa bir an Savaş'ı anımsadım gözlerine bakarken. Savaş'ı Kumsal oluşturmuştu zaten. Bedeni yaratıcıya, ruhu Kumsal'a aitti. Yeşil gözleriyse sadece Savaş'a ait olabilirdi.

"Sen beni bu bok yerden çıkardığında yılbaşında beraber Savaş'a bir oyun oynayacağız. Eğer sonuna kadar oyunu mahvetmezsen, sana her şeyi anlatacağım ve benim tarafımda olacaksın. Eğer bütün her şeyin sonunda Savaş'a âşık olmazsan, Savaş'ı öldürdüğümde hayatta kalacaksın."

Bölüm 37

"En sevdiğim misafirlerim!"

"Geldi yine tipini siktiğim," diye homurdandı Savaş sigarasını yakarken. Dudaklarının arasındaki Kumsal'ın ona yılbaşında verdiğini söylediği sigara paketinden çıkardığı sigara konuştukça düşecekmiş gibi oluyordu ama iki eliyle de tutsa o kadar sağlam olmazmış gibime geliyordu. Sigarasının ucuna yaklaştırdığı çakmakla sigarasını yaktıktan sonra çakmağı biraz önce sigara paketini koyduğu cebine koyup ellerini öne doğru uzattı ve parmaklarını çıtlattı.

Daha önce de misafir olduğumuz Merih, Savaş tarafından pek hoş karşılanmamasını umursamıyormuş gibi sırıtmaya devam etti. Savaş'ın hemen yanındaydım ama metrelerce uzağında gibiydim. Savaş anlayamadığım bir nedenden dolayı bu mekâna geldiğimizden beri bakışlarını bana çevirmiyordu. Onun alayla harmanlanmış öfkeli bakışlarını bedenim istemiyordu ama ruhum bir an önce bakmaları için sabırsızlanıyordu.

Kumsal'la oynadığımız oyunun içerisindeydim ama Kumsal bana tam da beklediğim gibi güvenmiyor olsa gerek oyun hakkında hiçbir şey söylememişti. Tek bildiğim, mahvetmemem gerektiğiydi. Ve benim de mahvetmediğim tek konu mahvetmek olduğu için tedirgince olacakları bekliyordum. Muhtemelen mahvedecektim ve Kumsal'ı o hastaneden boşu boşuna çıkarmış olacaktım. Yine de sonunda gerçekten bana bir şeyler anlatacaksa ve istediğimi verecekse şimdiki tedirginliğime değerdi. Merih'in bizim oyunumuzla ne alakası vardı çözememiştim ama Kumsal'ın oyunda onu gerekli gördüğüne bakılırsa bu adamı çok görecektim.

"Ee Savaş? Eğleniyor musun?" dedikten sonra mekânın içerisine baktı. Bir fabrikanın içi olmasına bakılırsa olması gerektiğinden daha lükstü. Sadece Merih'in adamları değil, Savaş'ın adamları da fabrikada dört dönüyordu. Ben ise buraya tek başına gelmenin ezikliğini yaşıyordum.

"Senin için buraları toplattım."

Savaş sigarasından uzun bir nefes çekerken Merih gibi mekâna baktı. Merih'in mekânda bıraktığı bakışlardan çok daha etkiliydi Savaş'ınkiler. Sigarasını işaret parmağı ve orta parmağı arasına yerleştirip dudakları arasından çektikten sonra külünü dökmek için elini indirdi. Bakışları Merih'e döndüğünde alayla cevapladı. "He, tam bir cümbüş havasındayım."

Merih, Savaş'ın alayı karşısında kaşlarını kaldırdı ve sırıtarak başını aşağı yukarı salladı. Bakışları bana döndüğünde sırıtışı ahlaksız bir boyuta dönmeye başladı. Tanrım...Benden yaşça büyüktü ve hiçbir paralel evrende onunla ilgilenmezdim.

"Peki ya sen Karam, sen nasılsın?"

Bakışları imalıydı. O beni Kumsal sanıyordu ve Kumsal'la oyun üzerine kurdukları iletişimi benimle kurdu sanıyordu. O yüzden garip bir bakışma içerisindeydik. Sözde oyunu düzenleyen ben olmama rağmen ben de merakla oyunu bekliyordum.

Berbat. "Mükemmel."

Merih başını hafifçe yana eğip yamuk bir şekilde sırıttıktan sonra tekrar Savaş'a baktı. Savaş çoktan sigarasını bitirmiş, belki de üçüncüsüne geçmişti. Onu izlemek yerine Merih'i izlediğim için hafif bir pişmanlık hissetmiştim.

"Burada neden bulunduğunuzu merak ediyor olmalısınız."

"Şahsen ben yeni, dört bin euro verdiğim topuklu ayakkabılarımı göstermeye geldim." İkisinin bakışları da ayakkabılarıma döndüğünde sırıtarak ayağımı hafifçe kaldırdım ve para kokan topuklu ayakkabımı gösterdim. Bora'nın yılbaşı

hediyesiydi. Ben de ona buradan çıkarken büyük boy pizza almayı düşünüyordum. Parası kıyaslanmazdı ama anlamları neredeyse aynıydı. Ben topukluya âşıktım, o da pizzaya.

"Benim de adam öldüresim yoktu," dedi Savaş omuz silkip paketten yeni bir sigara çıkartırken. Sigarayı dudakları arasına yerleştirdikten sonra paketi cebine atıp, çakmağı çıkarttı. Çakmağın gazının bittiğini fark ettiğinde bakışlarını Merih'e çevirdi. Sigarasını dudakları arasından çektikten sonra konuşmaya başladı. "Yapram, çakmak atsana. Biliyorum beni öldürmek için yanıp tutuşuyorsun falan ama sigaramı içemediğimde çok agresif oluyorum ve genellikle agresif olduğumda çevremdekiler zarar görüyor."

Merih gözlerini devirip cebini karıştırdı. Birkaç kâğıdın ardından çakmağı çıkarttığında beceriksizce attı. Çakmak tam yüzüme geleceği sırada Savaş elini yüzümün önüne uzatıp çakmağı burnuma çarpmadan tuttu. Sessizce yutkunup kıpırdanırken bakışlarımı ona çevirdim. Sigarayı dudakları arasına yerleştirirken gözlerini gözlerimden ayırmadı. Yeşil gözleri birçok şeyi anlatırmış gibiydi. Belki de onun dilini çözsem Kumsal'ın bana anlatması için bu kadar çabalamam gerekmeyecekti.

Çakmağı sigaranın ucunda tutup yakarken alevler göz bebeğine yansımıştı. Alevlerin ardındaki bir çift donuk mavi gözün yansımasını görebiliyordum, göz bebeklerinde. Sigarasını yaktıktan sonra dudaklarının arasından kaçan dumanlar özgürden çok tutsak olmuştu sanki bedeninden çıkınca. Hayata koşmuşlardı, ölümden kaçmak için. Oysa sonunda yine ölüme koşacaklardı.

Sigaradan bir nefes daha aldıktan sonra parmakları arasına alıp da dudaklarından çekti. Dumanı havaya üflerken çakmağı Merih'e gösterdi. "Çakmağı çalıyorum. Haberin olsun," dedikten sonra çakmağı cebine attı ve işaret parmağıyla sigaranın üzerine vurup külün yere düşmesine sebep olup sigaradan bir nefes daha aldı.

Merih'in yerinde olsam çakmak için üzülürdüm çünkü altın kaplamaydı. Öyle bir çakmağım olsa sigaraya başlardım.

"Tabii. İstersen beş altı adamımı da sana vereyim. Sonuçta aramızdan su sızmıyor."

Geçen seferinde bizi öldürmeye çalıştıklarına bakarsak, pek inanasım gelmemişti.

"Asıl konuya gel Mersik."

Savaş bugün de havasındaydı. Anlayamadığım bir soğukluk vardı sadece. Her zaman bana, Kumsal'a, karşı bir soğukluk içerisindeydi ama her zaman döndürdüğü bir alay olurdu. Oysa bugün sadece çakmağı yüzüme gelmeden tuttuktan sonra sigarasını yaktığı süre zarfında bakmıştı. O da günlerce bakmış gibi yetmişti zaten. Öyle anlamlıydı ve aynı zamanda bana öyle anlamsızdı ki bakışları. Acaba gideri kapattığına pişman mı olmuştu? Ölmememden rahatsız gibiydi.

"Peki," dedi Merih gülerek. Savaş'la eğlendiği kesindi ve aynı zamanda Savaş'tan korktuğu. O gün Savaş'ın yanında sadece ben olsam ve onun adamları bütün mekânı doldursa bile Savaş'a karşı korkak yaklaşmıştı. Bedeni miydi korkutan, gözleri miydi, yoksa sözleri miydi, bilmiyordum. Ben hepsinden korkuyor, hepsinden de etkileniyordum.

"Güzel ve seksi Kumsal'ımızın kafasına nişan alıp ateş etsem ne hissederdin?"

Eğlence? Keyif? Yeni bir küfür keşfi?

"Hayatında yaptığın son şey olurdu."

Düşüncelerimi sarsan cevabının vücuduma da etki etmemesi için kendimi kastım. Bakışlarım yavaşça Savaş'a döndü. Sigarasıyla ilgilenmeye devam ederken umursamaz görünüyordu ama öyle söylüyorsa herhangi bir durumda bunu yapacağına emindim.

"Neden? Zamanında ona birlikte çok zarar vermedik mi?"

Savaş biraz bekledikten sonra omuz silkti. "Hepsi benim oyunum içerisindeydi," dedi ve bitmiş olan sigarasını yere

attı. O söndürmeye tenezzül etmeyince ben söndürmek için yeltendim ama sonra topuklumun fiyatını hatırlayıp vazgeçtim. Bakışlarım yanmamış sigaradayken "Söndürsene şunu," diye mırıldandım. Bütün mekânı yakacak değildi ama yine de böyle ihtimallere takılırdım.

Savaş beni umursamadığında dudağımı büzüp Merih'i dinlemeye başladım. "Şimdi de onun oyununun içerisindeyiz."

Savaş'ın bakışları kısa bir anlığına bana döndüğünde ben hâlâ sönmemiş sigarayı düşünüyordum ama bakışlarını fark ettiğimde sigara geçmişte kalmış onca şeyin yanına gömüldü. Bakışları farklıydı. Biraz şaşkın, biraz sarsıntılı. Ne? Oyun sırası Kumsal'daydı ona oyun oynanıldığı için şaşıramazdı değil mi? Belki de bu adamla oynanıldığı için şaşırmıştı. Bu adamın kim olduğuyla ilgili merakım gittikçe artıyordu.

Gözlerimin içine bakarak "Ee?" dedikten sonra bakışlarını yavaşça Merih'e çevirdi. "Ne olmuş yapram?"

Gözlerinde gördüğüm şaşkınlıktan eser yoktu şimdi. Bana bakarken bir anlığına duvarlarını mı çekememişti yoksa bizzat görmemi mi istemişti bilmiyordum.

"Arada geçen onca şeyden sonra yine de benim yanıma gelip sana zarar vermeme izin veriyorsa, bence sen de benim onu öldürmeme laf etme."

'Arada geçen onca şey ne?' diye bağırmamak için zorlanıyordum. Şayet birkaç dakika daha böyle gizemli konuşmaya ve bakışmaya devam ederlerse yerdeki sönmemiş sigarayla üzerlerine yürüyebilirdim. Merih korkar mıydı bilmiyordum ama Savaş muhtemelen sigarayı elimden alıp, başka bir sigaranın ucuna tutarak o sigarayı da yaktıktan sonra bana sigarayı geri uzatıp içmeye devam ederdi.

Savaş elini kaldırıp saçlarını karıştırdıktan sonra tekrar Merih'e odaklandı. "Acın boğazındaysa, yutkunmayacaksın. Tüküreceksin. Eğer şimdi senin onu öldürmene izin verirsem, yutkunmuş olurum. Oysa ben onu tükürmek istiyorum. Kolaya kaçmak, geçiştirmek değil, bizzat kendim sayesinde kurtulmak."

Kumsal'ı 'Acı' olarak nitelendirmesi, benim de Savaş'ı 'Acı' olarak nitelendirmeme bakılırsa, garipti. Konuşurken bir kez bile bana bakmamıştı ama cümlesine nokta koyarmış gibi konuşması bittiğinde bakışlarını kısa bir anlığına bana çevirmişti. O bakışlardan sonra bir şey söyleme, sesimi duyurma isteğiyle doldum.

"Bedenin karanlık doluysa, ağzın da öyledir. Tükürürsen, tükürdüğün yer siyah olmaz mı? Kurtulamayacağın bir iz daha."

Bakışları tekrar bana döndüğünde omzumun çöktüğünü fark etmesin diye başımı dikleştirdim. Yeşillerine baktıkça aklıma havuzda hiç düşünmeden gideri kapattığı geliyordu. Belki de gideri kapatmadan önce Kumsal olmadığımı söylesem gideri tekrar açmayacak, beni yaşamamaktan kurtaracaktı. Belki de gideri açacak, benden her şeyi öğrenene kadar işkence edecekti.

"Yutkunursam da o karanlıktan kurtulur," dediğinde söylediğim şeyin bile ona örnek verdiğini fark edip dilimi çiğnemeye başladım. "Ve..." diye ekledi. "...dediğin gibi ağzım karanlık doluysa, öptüğüm de kaybolur."

Bakışlarını çoktan benden almış olmasına rağmen ben hâlâ ona bakıyordum. Tükürmek dışında bir çözüm daha varmış gibi söylemişti bunu. Acısıyla öpmek, acısını sevmek. Savaş Atan âşık olmak fikrini sunmuştu ama tercih edeceği bir yol değildi.

"Bakalım yutkunacak mısın yoksa tükürecek misin?" dedikten sonra cebinden çıkardığı silahı bana doğrulttu Merih. Savaş'la aramızda birkaç adım olmasına rağmen kurşunla aramızda saniyeler vardı. Merih tetiği çekmiş bir şekilde beklerken irileşen gözlerimi Savaş'a çevirdim. Rahat bir şekilde Merih'i izliyordu.

"Aklın sikindirik değilse o silahı indirirsin Merih."

"Senin kalbin 'Sikindirik' mi ona bakıyorum, Atan."

O an anladım, Kumsal bana bir şeyleri kanıtlamaya çalışıyordu. Savaş'ın bana âşık olacağını... Tanrım, düşündükçe gülesim geliyordu. Kumsal Karam sandığım kadar zeki olmamalıydı. İki gün önce acımadan saçımdan tutup başımı havuza sokan Savaş Atan bana âşık olamazdı. Sırf söylediği cümleyi vurgulamak için silahı kaldırıp birini vurabilecek Atan, birine âşık olamazdı.

Savaş üst dudağını yalarken güldü ve omuz silkip benden birkaç adım uzaklaştı ve ellerini iki yana açtı. "Ona istediğin gibi zarar verebilirsin. İster döv, ister söv, ister ateş et, ister bıçakla. Seç beğen al, yapram. Ama öldürürsen, sonrasında adamların beni öldürecek bile olsa seni öldürürüm."

"Pekâlâ, Atan," dedikten sonra silahını kemerinin arasına sıkıştırıp bana yönelmeye başladı Merih. Geriye doğru adımlarken kaşlarımı çattım. Kumsal oyunların sonunda ölmeyeceğim güvencesini vermişti evet ama zarar görmeyeceğim garantisini vermemişti ve şimdi sırf Savaş'tan hise dair kırıntılar görebilmek için bana zarar verilecekti. Savaş'ın bakış açısında olaylar muhtemelen benim Merih'le işbirliği yapıp Savaş'a oyun oynamayı planlamam ama Merih'in bunu bozup sırf Savaş'la iddialaştılar diye bana zarar vereceği şeklinde ilerliyordu. Bunun Kumsal'ın oyununun bir parçası olduğunu düşünemezdi.

Cüsseli bedeni, yanında küçük kalan bedenime yaklaşırken siyah olan saçlarının önündeki beyaz bir tutam saçtan gözlerimi alamıyordum. Gözleri koyu renkteydi ama benim bakışlarımın daha koyu olduğuna emindim. Gerilemekten vazgeçtim çünkü muhtemelen Kumsal daha önce bu adamla Savaş'ın önünde bana zarar vereceksin tarzı konuşmuş olmalıydı ve şimdi ben çıkıp 'Hayır zarar verme' desem adam zarar vermeyebilirdi ama Kumsal'ın işini bozmuş olurdum, yine. Ve bu Kumsal Karam'ın düşmanlığını kazanmamam için son şansım olabilirdi. Planı bozmamam

lazımdı ama sadece Merih'e izin de vermemeliydim. Biraz karşı koymalıydım ki Savaş şüphelenmesin.

Birkaç adımda adamlarının birinin yanına gittim ve belindeki silahı çekip Merih'e doğrulttum. Kokarcaya benzeyen saçları hâlâ ilgi odağımdayken ona bir şeyler söylemek zordu ama yine de odaklanmaya çalıştım. "Biraz daha bana yaklaşırsan son gördüğün şey kurşun olur."

Savaş arkadan homurdandı ama gözlerimi Merih'ten almaya korktuğum için ona bakamadım. Ne garipti. Savaş'ın olduğu yerde bir başkasından korkuyordum. Ayrıca oyun için bana zarar vereceğini bilmeme ve kabullenmeme rağmen yine de şu an zarar görme ihtimalimden korkuyordum.

"Savaş'ı duydun. Seni kurtarmayacak. Boşuna çabalıyorsun." Sesi baştan sona ima doluydu. Bana mı ima yapıyordu yoksa Savaş'a mı bilmiyordum...

"Sen de beni duydun. Bir adım daha atarsan seni kurşunlarla dans ettiririm."

Savaş "Ne olur bir adım atsana," derken Merih gözlerimdeki kararlılığı görmüş gibi tereddüt ediyordu. Kumsal'ın deliliğini az çok bilen biri olarak plandan vazgeçip vazgeçmediğimi düşünüyordu sanırım. Gözümü yavaşça kapatıp açtığımda vurulmayacağına olan güveniyle bana doğru ilerlemeye devam etti.

Merih'in gözleri arkamda bir yere kaydığında sahte bir telaş yapıp hızla arkamı döndüm. Bir adamın bana yaklaştığını fark edip silahı ona çevirmemden saniyeler sonra iki kol belime dolandı ve beni havaya kaldırdı. Adamlar silahı elimden almaya çalışırken sadece Savaş'a göz dağım olsun diye silahı vermemeye çalışıyordum. Adamlarının yanında şansım olmadığından saniyeler sonra elim boş bir şekilde Merih'in kolları arasından çıkmaya çalışıyordum.

Beni yere attığında dirseğimin altında kalan saçlarımı umursamadan kalkmaya çalıştım. Merih beni tekrar yere ittirdikten sonra üzerime oturup kollarımı başımın üzerinden

yere yasladı. Elim zemine değdiğindeki soğukluk muydu beni ürperten yoksa Savaş'ın sigara içerek bizi izleyişi mi?

Hiçbir şey yapmayacak mıydı?

Adamlarından biri Merih'e bıçağı uzattığında tek eliyle başımın üzerinde birleştirdiği ellerimi tutarken diğer elindeki bıçağı boynuma getirdi ve nefesimi tutarak başımı yere yasladım. Merih de bıçağı boynuma yasladıktan sonra pis pis güldü. "Boşuna çırpınma bebeğim. Savaş Atan engel olmayacak."

Elindeki bıçağı omzuma getirip kesmeye başlamak için sapını doğrulttuğunda yutkundum ve gözlerimi kapattım. Ben tenimdeki acıyı beklerken önce bileğimdeki eller ve hemen ardından üzerimdeki beden eksildiğinde yavaşça gözlerimi araladım. Ben şaşkın bir şekilde üzerimden Merih'i alıp başka yere savurmuş olan Savaş'a bakarken çok kısa bir anlığına bana baktıktan sonra tekrar Merih'e yöneldi. Merih acıyla inleyerek elini sırtına götürdü ve çatlak sesiyle konuşmaya başladı. "İşimi daha görmemiştim Savaş. Sorun nedir?"

"Sorun..." derken önüne gelip dudağını büzdü. Ayağıyla yerde ritim tutarken bakışlarını çevrede gezdirdi. Saniyeler sonra tekrar ona döndü ve omuz silkti. "Ona 'Bebeğim' dedin ve ona sadece ben 'Bebeğim' diyebilirim. Kapiş yapram?"

Bahanesini kabul edip etmeme şansı vermeden Merih'in yakalarından tuttuğu gibi kaldırdı ve yumruğu suratına geçirdi. Kulağıma gelen sesle orantılı olarak doğrulurken titreyen ellerimle yerden destek aldım ve kalktım. Bu kimliği aldığımdan beri zarar görüyordum ve beni koruyacağına dair güvence veren kız da sadece nefesimi koruyordu anlaşılan. Sadece ölmeme izin vermeyecekti onun dışında her zararı alabilirdim ve bu hayatımın en güvenli şekliydi yine de. Merih'i dövüyor olan Savaş'a baktığımda fark ettiğim gerçekle kaşlarım kalktı. Beni korumuştu. Sadece öldürme çünkü onu sadece ben öldürebilirim, demesine rağmen

bana zarar gelmesini de istememişti. Belki bunun sebebi de sadece onun zarar vermeyi istemesindendi ama Kumsal bunu bu şekilde yorumlamayacaktı.

Merih dağılmış suratıyla Savaş'ın yumruğu arasına elini koyarken "Dur!" diye bağırdı. Adamın tipi bile kötü yola düşmüş gibiydi. Bir de hareketleriyle ve sözleriyle kendini daha da itici bir hale getiriyordu.

Savaş ona konuşması içim zaman verdiğinde adam başını sağa çevirip ağzındaki kanı tükürdükten sonra gelip giden bakışlarıyla Savaş'a döndü. "Bu Kumsal'ın oyunu. Ben de oyunun içerisindeyim. O istemedikçe bana zarar veremezsin."

Savaş'ın gözleri bana döndüğünde merakla bakıyordu. Merih'in benim oyunumu bozup Savaş'la iddialaştığını ve bunun sonucunda bana zarar vermek istediğini sanıyordu. Aslında bütün bunların benim oyunum olduğunu kabul edersem Savaş'ın hislerini oynattığımı düşünecekti. Ondan aldığım merhametini geri kazanmasıyla dalga geçtiğimi. Eğer gerçekten Kumsal'ın sandığı gibi bana âşık oluyor olsa ise bununla dalga geçtiğimi düşünecekti ama neyse ki bu ihtimal elenmişti. Başımla onayladığımda Savaş "Taşşak mı geçiyorsun?" diye sordu, gözlerimi devirdim. "Bırak Merih'i."

Savaş "Tamam," dedikten sonra Merih'in yakalarından tutup havaya kaldırdı. Sertçe yere bırakıp mekânın çıkışına doğru yönelmeye başladı. Savaş tarafından garip bir şekilde bırakılan Merih yerde kıvranırken bana "Gönderme," diye mırıldandı. Diğer söyledikleri fısıltı gibiydi ama yine de anlamıştım. Kaşlarım kalkarken pürüzlü ses tonumla Savaş'a seslendim. 'Bana güven' dediğinde sana güvenmek istedim diyen adamın güvenini kırmışım gibi hissediyordum. Kumsal'ın yanında olduğuma bakılırsa bu hisse alışmam gerekecekti.

"Daha oyun bitmedi Savaş."

Çünkü biraz önce her ne kadar ben anlamasam da Savaş'ın bana karşı ne düşündüğünü anlayan Kumsal, şimdi benim Savaş'a karşı ne düşündüğümü anlayacaktı.

Bu yılbaşı uzun ve acılı geçecekmiş gibime geliyordu ve ben de Savaş'a bir paket sigara alarak bu yılbaşını geçirmek isterdim.

Bölüm 38

Şeytanla anlaşma yapmıştı Savaş. Bunun başka bir açıklaması olamazdı. Bu bakışlar başka bir şeyin bedeli olamazdı. O yeşil gözleri alabilmek için o bakışları kabul etmişti ruhu. Şimdiyse pişman olmalıydı. Hiç kimsenin onu sevmemesine sebep olabilecek bakışlara sahipken pişman olması gerekti. Öfkeli ve korkunçtu o bakışlar. Savaş'ın sevilmeyi isteyip istemeyeceğini düşünürken bir kez daha ürperdi vücudum. Bu sefer kalçamın hizasına gelen su değildi beni ürperten. Savaş'ın sevgiye ihtiyacı olup olmadığıydı.

Tercihen ben eline havadan çok silah değen birini sevmezdim. Bencillik miydi yoksa kötülük müydü bilmiyordum ama Savaş'ı sevme ihtimalini düşünme ihtimalini bile kendime vermiyordum.

"Harbiden mi?" diye bağırıp sırtının arkasında kalan iple bağlı olan ellerini kaldırıp indirdi Savaş. "Gelin biriniz cebimden sigarayı alın dingiller. Sigara ıslanacak."

"Asıl buna 'Harbiden mi?'" diye homurdandım. Rasgele boş mekâna bakıp bağıran Savaş'ın yeşil gözleri yavaşça bana döndü ve bir an bakışlarımı kaçırma isteğiyle doldum. Direnebilecek parçalarım kalmış olduğuna sevinmiştim çünkü gözlerimi ondan kaçırmamıştım. "Öleceksin ve hâlâ tek derdin sigara mı?"

"Ölmezsem sigara içmek isteyeceğim ve onlar da ıslak olursa içemem," dedikten sonra fazlasıyla açıklama yapmış gibi sustu. Sinirle inleyerek başımı havuzun taşına yasladım ve gözlerimi mekânın tavanına çıkardım. Tanrım... Şu sıralar çok diyor olmuştum ama, ölecektim!

Merih, dört bin euro olan topuklu ayakkabılarımı umursamadan beni muslukla su dolan havuzun içerisinde bağlamıştı.

Merih'in benim Savaş'a verdiğim değeri anlama yöntemi bir hayli garipti açıkçası. İkimizi de havuzun içerisinde bağlamış, musluğu da açmıştı. Dediğine göre havuz bir saat içerisinde dolardı. Tam olarak dolmadığı sürece benim ipleri açmama izin vermeyeceklerdi. Yani demem o ki, eğer havuz dolmadan ipleri çözersem beynim patates kızartması olacaktı Merih'in altın kurşunlarıyla. Güzel bir ölüm seçeneğiydi. Akıllılık edip şimdiden çözdükten sonra havuz dolduğunda vakit kaybetmeden sudan çıkmayı düşünmüş ve bu yolda adım da atmıştım ama sonuç olarak Merih adamını yollayıp bana tam olarak 'O ipe bir daha dokunursan havuz kanınla dolar.' dedirtmişti. Savaş'ın bana güveni olmasa gerek kendisine hususi olan bir havuz rica etmişti, birazdan onun ölümüne sebep olacak adamlara. Adamlar hiçbir şey demeden çıkınca Savaş onları öldürecekler listesine eklemişti ve ayrıca hakkı verilmesi gereken bir küfretmişti.

Savaş su biraz daha yükseldiğinde korkmaya başlayacağı için hiçbir türlü o ipi çözemeyecekti ama benim çözme ihtimalim vardı. Merih ve Kumsal benden Savaş'ın ipini de çözdükten sonra ikimizi de havuzdan çıkarmamı bekliyordu. Bu da nefesimi fazladan tutmak demek olacaktı. Havuzdan çıkıp birkaç dakika soluklandıktan sonra da tekrar dalamazdım çünkü hem tekrar dalmama izin vermeyeceklerdi hem de Savaş çoktan cehennemi boylamış orada kendine ortam kurmuş olacaktı. Ne olacaksa bu havuz içerisinde olacaktı ve birimiz havuzdan çıktığımızda diğerimizi kurtarma ihtimalimiz kalmayacaktı ki zaten Savaş'ın da kendini kurtarma ihtimali bile yoktu. Bu kadar fiyakalı bir plan kuracaklarına direkt gelip bana sorsalar ben onlara Savaş'a hiç değer vermediğimi hatta yerine kurbağa

geçse fark etmeyeceğimi, tamam pekâlâ kurbağanın yeşil gözlere sahip olacağını sanmıyordum. Ve kaslara. Yani fark etme olasılığım da vardı- söylerdim ama onlar kendilerini yormak istiyorlarsa keyifleri bilirdi. Dönüp çözdüğüm ipi kurtarırdım da Savaş'ı kurtarmazdım.

Bir kere daha kendimi tehlikeye atamazdım onun için.

Kumsal'la Merih'in ne konuştuğunu bilmiyordum Merih benimle konuştuğunu sanıyor da olabilirdi, Kumsal olmadığımı biliyor da olabilirdi. Savaş'sa bana zarar verecekken kurtardığı Merih'i bırak dememden sonra tekrar ikimizin canının tehlikeye düşmesinin sebebini ne olarak düşünüyordu bilmiyordum. Korkudan Merih'i koruduğumu ama Merih'in yine bizi tehlikeye attığını düşünüyor olabilirdi.

Suyu dirseklerimde hissettiğimde kollarımı biraz daha kaldırıp dizlerimi kendime çektim. Ölümü anımsatan bir yavaşlıkla dolan su hareketlendiği için kulağa huzur veren bir ses getirdi. Ve yine aynı bu huzur sesi veren su, havuz dolduğunda ve biz boğulurken çırpındığımızda da aynı sesi çıkaracaktı hareketlerimizle hareketlenirken. O zaman ne kadar huzurlu gelirdi kulağa bilmiyordum. Sırtımın arkasında kalan bağlı kollarımı daha az rahatsız olacağım bir yerde tutarken suyun soğukluğu karşısında alabileceğim en büyük intikamı aldım, nefesimi titrekçe üfleyerek. Su biraz daha yükseldiğinde ayağa kalkacaktım. Savaş benden uzun olduğu için ayakta uzun süre daha nefes alabilirdi ama ben ayağa kalktığımda bile bir süre sonra su boyumu geçecekti. Savaş daha kısa süre nefesini tutacak olmasına rağmen sırf su onu korkuttuğu için kurtulamayacaktı. Bakışlarımı Savaş'a çevirdiğimde onun da beni izlediğini görüp dizlerimi kendime daha da çektim ve sessizce yutkundum.

Yeşil gözleri durgundu belki de ilk defa. Ne alay, ne öfke, ne nefret, ne de acı. Mutluluk da yoktu belki ama gözlerini nefretsiz görmek, mutlu görmekten daha büyük anlama geliyordu benim için. Yatakta uzanıyormuş gibi

yayılmıştı havuzda. Bedeninin rahatlığının aksine gerilmişti nefesi. Nefesleri düzenliydi ama normalde olmasından daha derin nefesler alıyor, daha az nefes çıkarıyordu dudaklarından. Tam da ona yakıştığı gibi baştan aşağı siyaha bürünmüştü. Güzel, hatta çok güzel görünüyordu.

"Ölmekten korkmuyor musun?" diye sordum sırf düşüncelerimin onu biraz daha beğenmemesi için. Düşünceleri daha çok etkiliyordu beni, bedeninden. Bedenini düşünmektense sözlerini düşünmeyi yeğlerdim.

Omuz silkti. Hâlâ aklında sigarası vardı muhtemelen. Belki de havuzdan çıkmadan önce sigarasını da kurtarıp, o öldükten sonra mezarına atmalıydım. Savaş'ın isminin ve soy isminin yazılı olduğu bir mezar taşı gözlerimin önünden geçti ama gidemedi bir türlü. Sanırım ona ölümü yakıştırmıyordum, onu ölüm olarak tanımlasam bile. Ölümdü, acıydı, karanlıktı, yeşildi.

"Yaşamak da öldürür."

Belki haklı, belki de değildi. Ama o öyle bir ciddilikle söylüyordu ki alnımın ortasına sözünü dövme yapma isteğine bürünüyordum. Bu ses tonuyla bana her şeyi yaptırabilirdi. Ama o bu gerçekten yoksun bir şekilde hâlâ beni ölümle korkutarak bir şeyleri yapmamı sağlamaya çalışıyordu.

"Bazı ölümler..." dediğimde bakışlarının bana dönmesi beklemediğim bir şeydi. Yine hissettim, beni dinlediğini. Bu beni görmesi gibi bir şeydi. Bana bakması bedenimi yavaşlatırdı ama beni görmesi ve dinlemesi bedenimle uzaktan yakından alakası olmayan bir konuydu. Olan bedenime değil, ruhuma olurdu beni gördüğünde. Ruhum çırpınmıştı şimdi, beni duyduğunda. Beni göreceği gün muhtemelen ben bir daha hiçbir şey göremeyecektim ama hiç değilse şimdi beni duyuyordu.

Sesimi temizledikten sonra devam ettim. "Bazı ölümlerse yaşatır."

Bu tırtılın kelebek olması gibi bir şeydi. Arkasında bırakıyordu eski bedenini, aynı ruhuyla beraber. Yeni bir bedene, daha güzel yaşayacağı bir bedene geçerdi kısacık ömrünün olduğunu bilemeden. Eski bedenini öldürmüş, yeni bir hayata başlamıştı. Daha özgür olduğu bir hayata. Bu hikâyedeki küçük Derin'i bulduğumda gülümser gibi oldum. Bir kimlik aramamın bir diğer sebebi de bu değil miydi? Başka biri olduğum bir hayat, kendim olduğum bir hayattan daha cazip gözükmüştü.

"Evet, biliyorum. Unuttun mu? Hani lisanslı, sigortalı katilim falan?"

Beni kaale almasa bile dinlemiş olması bana yeterdi. Hangi katile sigorta yapıp, öğle yemeği parasını da veriyorlardı bilmiyordum ama Savaş bunu meslek olarak görüyordu. Herhalde birilerini öldürmediği zamanlar da mesai saatleri dışındaydı.

Başımı hafifçe eğip soluk sarı renkteki saçlarımın yüzüme duvar olmasına izin verirken gülümsedim. Bu kadar çok korkuyorken nasıl dışarıya hiçbir iz vermiyordu? Ben röntgenci bakışlarımla onu incelediğim için göğsünün hangi hızla kalkıp indiğini bile anlayabiliyordum ama akıllı olan biri ona birkaç saniyeden fazla bakamazdı. Güzelliği, bakışlarını görene kadardı.

"Senin beni kurtaracağını sanıyorlar."

Bakışlarımı Savaş'a çıkardığımda hâlâ beni izlediğini görüp gülümsediğimi görmemesini diledim. Vücudumu sarmaya başlayan sudan, bileklerimi acıtan ipten, ciğerimi yakan havadan daha çok rahatsız eden bir şey varsa o da bakışlarıydı. Derin bakıyordu gözleri ya da derin düşünüyordu. Her iki ihtimalde de bana bakıyordu ve ben su boyumu geçmiş gibi hissediyordum.

"Beni gideri açık bir havuzda bıraktığından sonra seni kurtaracağımı düşünmeleri Sephora'nın Mac'ten daha

kaliteli olduğunu söylemeleri gibi bir şey. Ve hepimiz biliyoruz ki Sephora kozmetik markaları cemiyetinin Adriana Lima'sı."

Bu benim ince çizgimdi.

Savaş yanaklarını şişirip yeşil gözlerini kıstı. Çok kısa bir an anlayamadığını sanıp gülecek gibi oldum ama onun daha çok alaylı baktığını fark etmem de yine çok kısa sürmüştü. Dilimi çiğnerken bir katile kozmetik markalarını anlatacak kadar ne yaşadığımı düşünüyordum. Bir katille bir arada bulunmak? Ah evet.

"Kusura bakma bebeğim, seni incitmek istemedim." Kısa çaplı bir şok yaşarken Savaş Atan bana daha fazla eziyet vermeyip konuşmaya devam etti. "Ölürsün diye planlamıştım ama bazı şeyler doğru gitmedi."

İsterik bir şekilde güldüm. Birini öldürmeyi bu kadar rahat ve doğa ananın meyvesiymiş gibi anlatan biriyle karşı karşıya durmak kadar ürkütücü bir şey yoktu. Kolları bağlı olmasına rağmen bakışlarıyla ya da sözleriyle beni öldürebilecekmiş gibi hissediyordum. Gerçi Savaş beni şu an da öldürmek istese adamları hiç umursamadan o ipleri çözer, katil kalkışı yapar ve saniyeler içerisinde boğazıma yapışırdı. Yaşamak da istemiyor olmalıydı ki kurtulmak için hiçbir çaba göstermiyordu. İpleri çözüp kalksa adamlar onu öldürmeye cesaret edebilirler miydi? Konu Savaş'ın cesaret edip etmemesi değildi çünkü Savaş burada kalarak ölmeyi göze alıyorsa ipi çözüp kalkarak da başka bir yolla ölmeyi göze alabilirdi. Savaş, ölmeyi göze alabilirdi. Ölümü, bir hak etme konusu olarak düşünüyordu. Ölenler, ölümü hak edecek kadar az kötü kişilerdi, ona göre. Belki de ölümü hak etmediğini düşündüğü için bugüne kadar intihar etmemişti.

Kalkıp başka bir şekilde ölümüne yol açabilecek bile olsa kurtulmaya çalışmamasının sebebi onun da benim ne yapacağımı merak ediyor olmasıydı sanırım. Onu kurtarıp kurtarmayacağımı merak ediyordu.

Bakışı gülüşüme takılırken çok kısa bir an Kumsal'ın gülüşünün sesi geldi kulağıma. Benim gülüşümün yanında çığlık gibi kalıyordu onunki. Birçok şeyi yansıtıyordu gülüşüne, acıyı, öfkeyi, alayı. Ben şu an sadece sitemliydim. O gün ne kadar kötü olduğumu en iyi Bora bilirken Savaş şimdi gelmiş 'İncinmeni istemedim, aslında öldürecektim' diyordu.

"Gideri kapatman senin hatandı Savaş. Kapatmasaydın ve ölseydim her şey yolunda giderdi."

Bana oyun oynamadığını onun ağzından duymak istiyordum. Benim delirmediğimi bir de onun imasından çıkartmam gerekiyordu ki tam anlamıyla bu gerçeğe tutunayım. Bitmek bilmeyen kâbuslarımı göz önüne alırsak ve artık birinin ölmesi fikrine o kadar ürkmediğime bakarsak psikolojimin bozulduğu değişmez bir gerçekti ama hiç değilse delirmediğimi düşünüyordum. Hiç değilse hâlâ düşünebiliyordum.

Deliler de çok düşünüyor, diye hatırlattı içimde ardımda bıraktıklarımla beslenen mantıklı tarafım. Ona inanmayıp burun kıvırdığımda ise bana Kumsal'ı örnek olarak gösterdi. Buna nasıl burun kıvırabilirdim ki?

"Birini öldürecek günümde olmadığımı fark ettim."

Deli olmadığımı alayla da olsa kanıtladığı için saniyelik rahatlığım yine saniyelik bir öfkeyle dağıldı. "Gideri kapattıktan sonra neden beni havuzdan çıkarmadın?"

Pekâlâ Savaş'ın dudaklarıma yapışıp bana suni teneffüs yapmasını beklemiyordum ama bu konuda bir mantıksızlık vardı. Beni öldürmemeye karar verdiğini söylediyse, sadece gideri kapatmakla bu işi çözemezdi. Bora duştan çıkıp da yanıma geldikten sonra suni teneffüs yapmamış olsaydı şu anda yukarıda günahlarımı izleyip 'Bunu cidden ben mi yaptım? Emin miyiz?' diyor olacaktım.

"Kıçımın kenarı Bora'n o seksi çizgi film karakterli boxerıyla duştan çıkmış, beni görmüştü. Ben de sigaramı yakarken 'Bebeğim geberiyor' dedikten sonra salondan çıktım."

Ben de onun gibi sırıtmıştım ama aynı zaman da onunkisinin yanından geçmiyordu. Başımı onaylamazca sallarken karşımda nasıl yalan söylediğini izlemenin verdiği keyifle "Uyduruyorsun. Bora seni görmedi bile," dedim. Kalın kaşları kalkarken üst dudağını yaladı ve sessiz bir şekilde güldü. Gülüşünün sessiz olması fazlasıyla az olan keyfimi de götürmüştü.

Savaş iplerin el verdiği kadar bana yaklaştıktan sonra dilini dişlerinin arasına yerleştirip sırıttı. "Bebeğim, Bora'yla resmen sürtük-pezevenk bakışması yaşadık. Beni görmemesi gibi bir ihtimal yok."

Başım sağa yatarken araladığım dudaklarıma indi bakışları. Aramızda birkaç metre olmasına rağmen bile o dudaklarıma bakarken bakışlarımı kaçırma isteği duydum. Sanki dudaklarımın üzerinde pek belli olmayan parlatıcıyı bile görebilecekmiş gibi bakıyordu. Alt dudağımın içini dişlerken şu havuzun musluğunu daha da açmalarını bağırmayı bile düşünmüştüm. Ya görmemeliydi beni, ya da ben görmemeliydim bana dönük olan yeşillerini.

"Savaş nasıl olsa ölüp gideceksin. Neden doğruyu söylemiyorsun?"

"Söylüyorum," diye direttiğinde daha fazla zorlamadan konuyu kapattım. Bora'yı tanıyordum ve bu konuda bana yalan söylemeyeceğini biliyordum. Üstelik ben 'Deli değilim' diye bağırıp ağlarken, bana yalan söyleyemezdi. Muhtemelen Bora'nın çıktığını görmüş, nasıl olsa beni kurtaracak diye gitmişti. Bora'yla göz göze gelme ihtimalleri yoktu. Öyle olsaydı, Bora söylerdi. Bora deli olmadığımı bana söylerdi.

Su boynuma geldiğinde suda gürültüyle kalktım. Bileğimi saran ve cesedime soluk bir iz bırakacak ip yeterince uzun olmadığı için ayaktayken gergin canımı acıtıyordu. Dakikalar sonra komple vücudum suyun altında kalacakken bileğim için endişelenmedim.

Su Savaş'ın koltuk altına geliyordu ama Savaş suya 'Seni umursamıyorum' dermiş gibi yayılmaya devam ediyordu. Yüzünde sıkıntılı bir ifade vardı ama ölümden korkmadığına neredeyse adım kadar emindim. Gerçi adımdan da bu günlerde pek emin sayılmazdım.

"Korkuyor musun?" diye sordum. Çevrede gezen umursamaz bakışları bana döndü ve kalktığımı yeni fark ediyormuş gibi başını kaldırıp bakışlarını gözlerime çıkardı. Bedeni suyun içerisinden sıyrılırken onu izlemeye devam ettim. Benim gibi havuz taşına yaslanıp şimdi kalktığı için kalçasına gelen suya baktı bir süre. Sonra varlığımı hatırlamış gibi bakışlarını hızla bana çevirdi.

Hızla ekledim. "Sonuçta birçok kişinin hayallerini bir hiç uğruna harcayıp, umutlarını unutturdun. Birçok hayata son verdin ve ayrıca geceleri diz çöküp af dileyecekmiş gibi bir tipin de yok. Cehenneme gitmekten korkmuyor musun? Ya da... Yaratıcıya inanıyor musun?"

Yaratıcıya sığındığım çok an olmuştu çünkü ben hayatımın çoğu zamanında yalnız kalmıştım. Geceler boyu ağlamış, giden annemin dönmesi için yalvarmıştım. Babamın gitmeyip, kalması için ve birilerinin de gelmesi için, insanların bana inanması için çok dua etmiştim. Şimdi bakıyordum da sanırım sadece ihtiyacım olduğunda inançlı birisiydim.

"İnanırım ama şeytanla daha iyi anlaşıyoruz. Ayrıca yaşamım da cehennemden pek farklı sayılmaz. Ben gitmekten değil kalmaktan korkuyorum."

Korkuyorum, derken sesi benden -Kumsal'dan- bahsedermiş gibiydi. Öfkeliydi ama tereddütlüydü de. Söylemeye çekinir bir hali vardı. Tabii ya. O Savaş Atan'dı. Adım atmasıyla boşalttığı yollara ruhunu hapseden ve bu yüzden yalnız kalan adam...

Aramızda olsa olsa iki metre vardı. Gözlerinden korkacak kadar yakın, nefesini hissedemeyecek kadar uzaktım.

Bakışlarımı kaçırırken Savaş'a odaklanmamak için Bora'yı düşündüm. Belki de şu an yılbaşı ağacımızın benim hiçbir zaman uzanamadığım tepe noktasına yıldızı asarken benim çabalarımı hatırlayıp gülüyordu. Koyu renk gözlerini iki dakikada bir saate kaydırıp ne zaman geleceğimi düşünüyordu belki de. Elinde bana aldığı hediye, yüzünde karları yakacak bir gülümseme, boğazında geldiğimde söyleyeceği sözlerin attığı düğümler.

"Yürüdüğün karanlık yola bir yoldaş alsaydın şu anda cehenneme gittiğine üzülüyor olmazdın."

Ruhunu yalnız kalması için hapsetmeseydi ve birilerinin yoluna girmesine ve özellikle kalmasına izin verseydi böyle olmazdı.

Cennete gideceğimi düşünmüyordum ama cehennem de Savaş gibiler için olmalıydı. Elinde tenden çok kan olanlar için. Oysa ben birini kazara bile olsa öldürmüş olsam günlerce, haftalarca, aylarca belki de yıllarca kendime gelemezdim.

Kalın kaşları dakikalar öncesindeki sıkıntılı halinden kurtulup gevşedi. Âdemelması boğazından inip çıkarken başını yana eğdi. Bana benden çok baktı. Sanki hiçbir şey değildim birkaç saniyeliğine gözlerinde.

Bakışlarını karşılayan bakışlarımdan sonra omuz silkti ve bakışlarını kaçırdı. "Katil oluyorsun, mutsuzsun sanıyorlar."

"Normal olanı o çünkü. Psikopat katiller mutsuz ve yalnızdır," dedim sanki her gün katil görüyormuş gibi. Suda gezinen bakışları bana döndü ve suya olan öfkesi, Kumsal'a olan öfkesinden ağır basmış olacak ki gözlerini bu sefer almadı.

"Hayır ben sosyopat psikopatım ve mutluyum."

Kaşlarım kalkarken alayla baktım. Yaşamıyorum diyordu ama mutlu olduğunu iddia ediyordu.

"Bence sen mutluluğun ne demek olduğunu bilmiyorsun." Burun kıvırmış gibi olmuştum. Bir an bunu söylediğime pişman olmuştum çünkü Savaş'ın başı hafifçe eğilmişti. Geçmişte neler yaşadığını ya da kimliğini kullandığım Kumsal'ın ona neler yaşattığını bilmeden mutluluğu tatmadığını söylemem acımasızdı.

"Ne demek?" diye ağzında geveledi. Ses tonu bağcık ucuna isim olarak verilen 'Aglet'in anlamını sorarmış gibiydi. Uzaktan yakından alakası yoktu bu konuyla. Gerekli görmediği de çok belliydi. Hiç mutlu olmuş muydu merak ediyordum. Hiç mutlu olduğu için gülmüş müydü? Ya da hiç mutluluktan ağlayacak duruma gelmiş miydi? Hiç durduk yere sırıtmış mıydı zihninde canlanan anılarını hatırlamasıyla? Birçok anım vardı benim, Bora sağ olsun. Durduk yere sırıtmamı sağlayan, sonra bir de çevremdekilerin bana deli gözüyle bakmasına neden olan gülüşler bırakan anılar. Ailemle olan anılarımı hayal meyal hatırlıyordum. Eğer bir şansım olsaydı, onları hatırlayabilmek isterdim.

"Göster bana."

Cevap vermek için araladığım dudaklarım hızla eklemesiyle tekrar kapandı. Mühürlenmiş gibi bir süre kapalı durdu dudaklarım. Gözlerimse mühürlenemeyecek kadar özgürdü onda bakabileceğim onca ayrıntı olduğundan. Aralıktı dudakları. Cevap vermeye cesaretliydi o. Kalkmasına rağmen yine beline kadar gelen suların ardındaki bedeni zorla görülen bir titremeye sahipti. Korkuyordu. Ama bakışlarımı kaldırıp da gözlerine baktığımda, korkmuyor gibi görünüyordu. Saçları dağınıktı. Henüz su değmemişti. Su değdiğinde de o kadar özgür kalabilecek miydi merak ediyordum. Su dudaklarına çıktığında Savaş'ın bakışları aynı kalacak mıydı merak ediyordum. Çırpınacak mıydı, merak ediyordum.

Sırf cevap beklediği için ağzımda bir şeyler geveledim. "Seni mutlu etmemi mi istiyorsun?"

Gözlerini yavaşça kapatıp açtı. "Evet."

"Şimdi seni mutlu edecek bir şey mi yapmalıyım?" diye sordum tekrar. Zaman kazanmaya çalışıyordum çünkü yetişkin, kendine verdiği adla sosyopat psikopat bir katil nasıl mutlu edilir hiçbir fikrim yoktu. Mantıklı olan da olmamasıydı sanırım.

Üst dudağını yalarken gözlerini yavaşça devirdi. "Bokunu çıkarma, evet."

"Hm..." diye mırıldandım göğsümüzün inip kalkmasında bile gözle görülür derecede hareketlenen suya bakarken. Şimdi 'Evet mutlusun evet' diyerek işin içinden sıyrılmak istiyordum. Savaş'a mutluluğu gösterecek olan biri Savaş'a mutsuzluğu gösteren kişinin kimliğini çalan kişi olamazdı.

Alaylı bir 'Hıh' sesi duyduğumda donuk mavi gözlerimi yeşillerine çevirdim. "İşte bu yüzden mutlu etmek yerine mutsuz ediyorum. Çok daha kısa sürüyor."

Sitemli bir ses tonu vardı ve bu da içimdeki öfkeli kısmı onu nasıl mutlu edeceğimi bildiğimi haykırması için dürtmeme sebep oluyordu ama şey, aslında bilmiyordum.

"Sadece düşünüyorum Savaş. Sonuçta her insanı mutlu edecek şeyler farklıdır," diye geçiştirip kendime kısa bir süre daha tanıdım. Ona sigaralarını kurtaracağımı söylesem mutlu olur muydu bilmiyordum ama mutlu olursa yemin ederim ki sudan bedenimi çıkarmadan önce sigaraları çıkarırdım. Mutlu bir Savaş Atan merak ettiklerim listesinde birinci olmayı zorluyordu. Onunla savaşan kısımsa, bu oyunun nasıl bileteceğine olan merakımdı.

"Bana 'Deniz düşün, kum düşün, huzurlu ses düşün' tarzı sikoloji saçmalıklar söylersen seni öldürürüm."

Zihnimdeki bazı planlar suya düşerken dudağımı büzdüm. Öyle şeyler de söyleyemeyeceksem kafamı suya gömmek dışında bir yol göremiyordum. "Öyle bir şey söylemeyeceğim," diye çıkıştım birkaç dakika önce planım tam da oyken. "Bence sen... Bence sen karanlığına bir ışık bulmalısın."

Sırtımı havuz taşına yaslarken nefesimi dışarı üfledim. Sonuçta ona bir yol vermiştim ama susmaktan daha mı iyiydi yoksa daha mı kötü müydü bilemiyordum. Dudağının bir kenarı kıvrılırken gözlerinin parladığını görür gibi oldum. "Telefon ışığı?"

Yemin ederim ki buradan ölü çıkmazsa onu öldürecektim. Sinirle homurdanırken bakışlarımı kaçırdım. "Pekâlâ, Pekâlâ. Dalga geçmiyorum, devam et."

Ona bakmadığımda üsteler sanmıştım ama sessiz kaldığında yine paşa paşa ona döndüm. Savaş Atan'a trip atabileceğimi söyleyen kısmım şimdi hangi tarafıma kaçmıştı acaba? "Bedenine değil, ruhuna bir ışık."

Bakışları yavaşça bana dönerken güldü ve benim de başım döndü. Öyle acılı bir gülüştü ki ayaklarımın kaydığını hissettim. "Çevrem götümü çizmek isteyen, benim aksime sevimsiz olan katillerle doluyken bir ışık bulmamı söylüyorsun. Ayrıca benim karanlıkta bir ışığa ihtiyacım yok. Çünkü ben karanlıkta değil, karanlığım."

"Şu an ne hissediyorsun?" diye sordum aniden. Konudan geçiş yapmışım gibi görünsem de aslında daha da derinlere inmiştim. "Hiçbir şey," dedi ve donuk bakışları söylediklerinin noktasını koydu.

"Birazdan öleceksin, şimdi ne hissediyorsun?"

Omuz silkti ve suyun hareketlendiğini belirten ses kulaklarıma geldi. Savaş'ın bakışları üzerimdeyken suyu gürültülü bulmam imkânsızdı. Alayla "Sigaraların ıslanıyor. Ne hissediyorsun?" diye sordum.

Gözlerini kıstı. "Nefret."

Güldüm. Garipti ki sahte bir gülüş değildi bu. Anormal bir şekilde eğleniyordum. Su omuzlarıma dayanmışken gülmem ne kadar sağlıklıydı bilmiyordum ama nefeslerime antidepresandı gülüşlerim. Rahatlayıp, zaten her gün ölüyormuş gibi hissetmeme sebep oluyordu. Dakikalar sonra ölümle romantik olmayan dakikalar yaşayacakken

ve kurtulabileceğim kesin değilken gülmem deli olduğumu düşündüren başka bir ayrıntıydı.

Bakışları gülüşümdeyken "Çok şey," dediğinde yavaşça üst dudağımı ısırıp gülüşümü durdurmaya çalıştım. Kaşlarım kalkarken çoğu zamanki gibi ne dediğini anlayamadığım için "Ne?" diye sordum. Gözlerini kırpıştırdıktan sonra çok kısa bir an telaşlandığını sandım ama bana emin olmam için bir şans vermeyip tekrar ciddileşti. "Yok bir şey," dedi ve bana 'Uzatma ben katilim' bakışı atıp konuyu kapattı.

"Bana hissetmemeyi öğretirsen, sana hissetmeyi öğretirim."

"Bebeğim," dedi yamuk bir şekilde sırıtırken. "Tek yapman gereken Berkant piçinden kurtulmak."

Ah... Tabii ya. Kumsal Karam zaten hissizin tekiydi ama birkaç dakikalığına her şeyi unutmuş karşımdaki Savaş'la Derin olarak konuşuyormuşum gibi hissetmiştim. Benim hissizliğe ihtiyacım vardı Kumsal'ın ise hislere.

"Birilerini silmek o kadar kolay değil," dedim gözüme yetersiz biyolojik babamla olan anılarım gelirken. Tam bir onun bunun çocuğuydu ama yine de ondan kurtulamıyordum. Üstelik kalmaya bile çalışmıyorken, onu göndereememem oldukça mantıksızdı.

"Ya silersin ya da sikersin. Olay bu." Bakışları yavaşça suya indi. Onun omuzlarında olan su benim topuklu ayakkabılarım sayesinde çeneme gelmişti. Topuklu ayakkabılarım olmasa muhtemelen şu an ölüyor falan olacaktım.

Ah... Şu veletleri bu yüzden çok seviyordum. Hem cüzdan öldürüp hem de beden kurtarmayı çok iyi biliyorlardı.

"Sildim ama kalan izi gitmiyor." Babamdan bahsediyordum ama Kumsal'ın babasına Tanrı bilir ne olduğu için onun aklına 'Baba' fikri gelmiyor olmalıydı. O Bora'ya olan hislerime odaklanmıştı.

"Baran kıçımın kenarının dairesinin piçinin ne gibi bir iz bırakmış olabileceğini merak ediyorum. Sümüğünü üzerine falan mı sildi?"

Alayı karşısında gözlerimi devirdim ama çıkışmadım. Korktuğunu görebiliyordum. Suyun neresine geldiğinden çok nereme geldiğine bakıyordu. Suyun altında kaldığımda konuşacak birini bulamayacaktı ve çırpınışlarımı görüp kendisi için tedirgin olacaktı muhtemelen. Hem sudan korkuyordu, hem de ölüme yakındı. İlginçti, korkmuyordum. Su dudaklarımdan bedenime istila etmesin diye konuşurken başımı hafifçe kaldırmak zorunda olmama rağmen hâlâ rahattım. Ya korkmuyordum ya da titrememi gizliyordu su.

"Kumsal?" Seslenişi karşısında bakışlarımı artık görüşümün büyük bir kısmını kaplayan sudan alıp Savaş'a baktım. Dilini alt dudağında gezdirirken gergin bedeni ardında özgür gözlerini yüzümde gezdiriyordu. "O tahtaya benim ismimi de ekler misin?"

Rica ediyordu ve bu beni şaşırtmıştı. Genelde 'Yiyorsa yapma' tarzı konuşmaları olduğu için afallamıştım. Cevap bekleyişi de beni afallatan başka bir gerçekti. Hangi tahtadan bahsettiğini bilmiyordum. Neden o tahtaya kendi ismini yazmamı istediğini de bilmiyordum. Bunu neden benden istediğini de bilmiyordum.

"Neden kendin yapmıyorsun?"

Bana 'Bora sana âşıkmış.' demişim gibi baktıktan sonra çenesinin ucunu yavaşça kaldırdığında emrine uyup başımı kaldırdım ve dudaklarıma çarpan sudan birkaç dakikalığına kurtuldum. Başımı kaldırmamı istediğine göre söyleyecekleri bitmeden suya gömülmemi istemiyor olsa gerekti. Bencildi.

"Önümüzde beş vakte kadar ölmeyi planlıyorum," dedikten sonra suyu gösterdi. "Öldükten sonra da hazır kurtulmuşken geri dönmek istemediğimden, o tahtaya ismimi ekleyecek biri lazım."

Ölmeyeceğimi düşünüyordu. Kendimi kurtarabileceğimi biliyordu ama onu da kurtarmaya çalışmayacağımdan da emin gibiydi. Yine de merak ettiği için beklemişti. Başka şekilde bu oyuna baş kaldırmadan oyunun sona ermesini beklemişti ve şimdi kurtarmayacağımı düşünmesine rağmen beklemeye devam ediyordu. İçinde kurtaracağıma dair fikri olan bir tarafı da olmalıydı.

"Tahta nerede?" diye sordum Kumsal'a bunu söylemediğini umarak. Şaşırmadığı ya da terslemediği için nefesimi dışarı üfledim. Demek ki Kumsal bilmiyordu. Dudaklarımın hizasındaki sular hareketlenirken başımı biraz daha kaldırdım. Şimdi Savaş'a zar zor bakıyordum. Birazdan tek görüşüm tavan olacak kadar başımı kaldırmam gerekecekti.

"Kırıp yıktıklarının arasında."

Gözlerimin önüne kırılmış parçaları birleştirmeye çalışan Savaş gelince ürperdim. O gün bana bağrışını unutabileceğimi sanmıyordum. O anlamını anlayamadığım parçalara dokunabileceğim düşüncesiyle delirmişti ve ben dokunmaktan da ileri gidip onları parçalamıştım. Diz çöküp kendi kendine sayıklarken düzeltmeye çalışmaları öyle acıydı ki birkaç saniye onun Savaş olduğunu unutmuştum o gün. Oturup yardım etmek istemiştim ama yaptığım şey onun titreyen bedenini ardımda bırakmaktı. Şimdi aynı bedenden yardım istiyordu Savaş. Bu şeyi gerçekten önemli bulduğu belliydi çünkü rica etmişti! O tahta da neydi, yazılan neye ismini de eklememi istiyordu, sırf bunlara olan merakım için ölmemeyi kafaya koymuştum.

"Peki..." diye mırıldandığımda yemek boruma kayan su yüzünden birkaç kez öksürdüm ve bakışlarım tavana değecek şekilde başımı kaldırdım. Tanrım... İşte başlıyorduk.

Dakikalar süren çırpınışlarımdan hemen önce bir daha onunla konuşamayacağımın verdiği telaşla Savaş'a bir şeyler söyleme gereği duydum. Daha çok sesini duyabilmek içindi. Ölecekse bile korkmasını istemiyordum. Onun

korkularını ona karşı kullanmış biri olarak, şimdiyse bu vazgeçebileceğim bir oyun olmasa da hatta benim oyunum bile olmasa da en azından korkmamasını istiyordum.

"Savaş..." diye mırıldandıktan sonra cevabını beklemeden ekledim. "Korkma."

Sözümü dinlermiş gibi uzun bir süre suda birinin çırpındığına dair hareketlilik olmadı. Merih'in dediği gibi istenilen su yüksekliğine ulaşıldığında kısa bir siren çalmıştı. Güçsüzlüğümü saklamaya çalışan tek kısmım Savaş'ın bedenine bakan gözlerimdi. Ellerim belli belirsiz ipi çözmeye çalışırken suyun altından bulanık görünen bedenine bakıyordum. Hareketsizdi ve beter olan kısmı da, bunun korkmadığı için olup olmadığını bilmiyordum. Bu kadar kısa sürede ölmüş olamazdı değil mi?

Bileklerim serbest kaldığında benim de ölüm kalım savaşında olduğum aklıma geldi ve yük taşırmış gibi bir ağırlıkla suyun yüzeyine çıkmaya başladım. Onu kurtaramazdım. Tuttuğum nefesim bıraktığım yerde kalmayıp da kalbime inerek beni zorlarken biraz daha dayanıp onu da kurtarma tehlikesini kendime veremezdim. Suyun bulanıklığını geçiyordu aklımın bulanıklığı. Uçurumdan kaçarmış gibi yükseldiğim her seferinde biraz daha yumuyordum gözlerimi. Ardımda bıraktığım tek şeyin ip olmasını dilerdim ama ardımda bugün içerisinde geçen sözleri, Savaş'ın yeşillerini, nefesini de bırakmıştım.

Yüzeye bir nefes uzaklıktayken nefesimi daha da uzak noktalara atıp tekrar derinlere inmeye başladım. Savaş Atan'ı bir kez daha kurtarmadan edemiyordum.

Savaş'ın bedenini kolaylıkla bulup ipi çözmeye başladım. Saçlarım dağınık bir şekilde görüş açıma girip havada süzülürmüş gibi suda süzülürken elim ipi çözmekten çok iple ilişkiye giriyordu. Bilerek, Savaş'ınkine daha çok düğüm atmışlardı ki Savaş daha bir düğümü bile çözememişti. Buna çabalamadığı da oldukça belliydi.

İp suda yükselmeye başladığında ruhumun kahkahası içimde yankılandı. Savaş'ın hareketsiz bedenini kavradım. Ayaklarımı hızla yere bastırıp aynı hızla sıçrarken Savaş'ı da yanımda sürükledim. Bana bir topuklu ayakkabı borçluydu.

Savaş'ı havuzun çevresindeki mermere ittikten sonra onun uzanan bedenindeki karnına alnımı yaslayıp öksürmeye başladım. Mekânın havası bedenimdeki sulara değiyor, beni ürpertiyordu ama asıl titreyen nefesimdi. Havuzdan çıkmaya çabalayamıyor, Savaş'ın mermerin üzerinde uzanan bedenine tutunuyordum.

Kararan gözlerim yavaşça bana renkler bahşetmeye başladığında nefesimi titrekçe üfledim ve alnımı Savaş'ın karnından çekip bakışlarımı Savaş'ın ıslak yüzüne çevirdim. Uzun kirpiklerinden düşen su damlaları önce göz altında geziniyor, yanağından saçına kayıyordu. Yumuşak saçlarında gezinme şansı elde ettikten sonra havuzun mermerindeki diğer sulara karışıyordu. Dudakları aralıktı ve nefes alıyormuş gibi gözükmüyordu.

Tekrar suya dalmışım gibi bir his veren nefesimle kulağımı göğsüne yasladım. Kulağımda atan kalbimin ardında onun kalp atışlarını yakalamaya çalışırken bakışlarımı ıslak kolunda gezdirmeye başladım. Elim 'Çalıştır şu kalbini' dermiş gibi bileğini sararken nefesimi dışarı üfledim ve başımı kaldırıp bakışlarımı Savaş'ın yüzüne çevirdim. Kendi nefeslerim ve kalp atışlarım yüzünden onunkilere ulaşamıyordum.

Sakinleşmeye çalışırken sudan homurdanarak çıktım ve üzerine yerleşip tekrar kulağımı göğsüne yasladım. Yaşadığını belirten o küçük sesi duyamadığımda hızla doğrulup ellerimi göğsüne getirdim ve kalp masajı yapmaya başladım. Titreyen ellerim kalbinin üzerinde yuva bulurken "Hadi..." diye mırıldanıyordum. *Hem suya olan korkusuyla, hem de Azrailin alaylarıyla uğraşmıştı.*

Saçlarım saçlarına karışırken dudaklarımı portresinde bana yer bırakmış gibi aralık olan dudaklarına bastırdım ve nefesimi dudakları arasından üfledim. Nefesimle nefes alması için çabaladım.

Geri çekilirken tekrar çaresizce kalp masajı yapmaya devam ettim. *En kötüsü de çırpınmamıştı bile.*

"Uyansana aptal. Daha sigaraların için o adamlardan intikam alacaksın. Sonra da gelip muhtemelen canımı yakacak başka bir oyun oynayacaksın ama..." dedikten sonra tekrar dudaklarımı dudaklarına bastırdım. Hıçkırırmış gibi üflemiştim nefesimi dudakları arasından. Susarmış gibi hıçkırmıştım dudakları arasından çekilirken. "Haberin olsun ölenleri beyaz kefene sarıyorlar. O 'Ben katilim' havaların sönecek yani," derken garipleşen kalp masajıma devam ettim. Saniyeler sonra artık yumruklarımı indirmeye başlıyordum. Ona yumruk atabildiğim için sevinemediğim garip bir andı.

Dudaklarımı tekrar dudaklarına bastırdığımda nefesimi üfleyeceğim sırada nefesimi nefesine karıştırarak beni öpmeye başladığında kalbinin üzerinde olan ellerim atışlarımız arasında ezildi. Gözlerim irice açılırken bir kolu hızla belime dolandı ve beni altına çekti. Üzerimde dudakları dışında bedeni bedenime değmeyecek kadar uzaklıkta ama dudakları dudaklarıma eziyet edecek kadar yakınlıktayken ellerim yavaşça iki yanımdan havuz mermerine yaslandı. Saniyeler önce öldü sandığım adam başını yana eğip beni öpmeye devam ettiğinde alnına düşüp de benim alnıma da temas eden saçları mı yoksa mantığım mı bilmem beni dürtüp onu ittirmem gerektiğini hatırlattı.

Titreyen ellerim, titretecek vücuduna giderken çok kısa bir an karşılık verdiğimi sanıp endişelenmiştim. Öpüşü karşısında yapabileceğim tek şey nefes almak bile değildi. Ne yaptığımı bilemiyor, özgürlüğün tutsağı oluyordum. Ve garip olan başka bir şeyse, ellerim ittirmek için göğsüne

gittiğinde hızlı kalp atışlarını hissetmemdi. Ellerim kendi çapında titremek dışında hareketsiz kalırken gözlerimi yavaşça kapattım. Bir sonraki hareketim gözlerimin hıncını almak istercesine hızlıydı. İttirmem karşısında dudaklarını dudaklarımdan çeken Savaş beklediğim kadar uzaklaşmayıp da üzerimden bana bakmaya başladığında ellerim tekrar güçsüzlükle mermere düştü. "Fırsatçısın resmen."

Onun altından çıkmaya çalışmalarım her ne kadar başarısızlık dalında bir efsane olsa da bana kolaylık sağlayarak üzerimden çekildi ve mermerin üzerine oturup saçlarını dağıttı. Bakışlarım mermerde gezinirken emekleyerek ondan uzaklaştım ama yeterince uzaklaşmama rağmen hâlâ rahatsız olduğumda kaçtığım şeyin o olmadığını anlayıp sinirle inledim.

Sakinleşemiyordum.

"Seni öpmek için fırsat kollamıyordum," dedim nefes nefese yerden kalkmaya çalışırken. Seneye de giyerim, dermiş gibi gerektiğinden hızlı olan nefeslerimi kendimi iplerden kurtardıktan sonra bir de sosyopat psikopat ve daha çok pislik olan katili kurtarmaya çalışırken daha fazla suda kalmış olmama yormasını diliyordum. "İnsanlar arasında biz ona 'Suni teneffüs' diyoruz."

"Beni öpmek için fırsat kovaladın yani?"

Ona kızgın bir bakış attıktan sonra neyse ki kalkabilmeyi başarmıştım. Kalkmıştım ama oturduğum zamankinden daha da alçaktaymış gibi hissediyordum bedenimin titrediği Savaş'ın gözlerinin yeşil olması gibi apaçık ortadayken. Kollarımı bedenime sararken soğuktan titreyen nefesimi üfledim ve bakışlarımı mekânın kapısına çevirdim. Savaş'ın bedeni hareketlendiğinde ona bakmayı şiddetle reddettim. Kapıya doğru bir adım attığımda yalpaladığım için bakışlarımı topuklu ayakkabılarıma indirdim ve kısa çaplı bir kalp krizi geçirdim.

"Tanrım neden ben?" diye inlerken eğildim ve tekinin topuğu kırılmış topuklu ayakkabılarıma bakıp iç çektim. Onca genç kız varken neden benim topuklu ayakkabılarımın topuğu kırılıyordu?

Ayakkabıları eşitlemek için midemi çıkarıp atarmış gibi ayakkabılarımın diğer tekinin de topuğunu kırdım ve kenara attım. Diğer topuk kim bilir havuzun neresindeydi. Suratımı asarken kollarımı tekrar vücuduma sardım. Bora'ya bunu söylediğimde muhtemelen tansiyonu düşecekti çünkü o ayakkabıları bana dört bin euroya almıştı.

Savaş güldüğünde telaşla bakışlarımı ona çevirdim. Böyle anları kaçırmayı sevmiyordum. Yeşilleri parlıyordu. Nefret ve öfkeden uzaktı. Gözlerim onda takılı kalırken keyifle kapıya yöneldiğinde bu mekânda yalnız kalmak istemediğim için hareketlendim ve ona yetişene kadar neredeyse koştum. Yamuk yumuk olan topuk kısımları yüzünden havuzda ölmeyip bir düşüşle ölme tehlikesi yaşamış olsam da sonunda Savaş'la beraber kapıdan çıkıyordum. Bir koridordan geçtikten sonra açık olan kapıdan dışarı çıktık. Bizim çıkmamız için açık bırakmış olmalılardı çünkü kapının içeriden açılabilen bir kulpu yoktu. Sadece dışarıdan açılabiliyor olmalıydı mekânın bu taraftaki kapısı. Dışarının rüzgârıyla beraber gerilerken bir kez daha titreyip dudağımı ısırdım. Bakışlarım taksi bulma umuduyla sokakta gezinirken sokağın sonunda kilometrelerce öteden fark edilecek kadar dikkat çekici olan yüzünü gördüğüm an içimdeki rüzgârlar, saçımı gerileten rüzgârı da geriletecek kadar esmişti.

"Kumsal..." diye mırıldandım ama o bana değil, Savaş'a bakıyordu. Hemen yanımda, sırılsıklam olan giysileri ve saçlarına rağmen hâlâ mükemmelliğin beden bulmuş ama ruhuna beden bulamamış gibi olan Savaş Atan ondan habersiz telefonuyla ilgileniyordu. Muhtemelen birinin gelip onu buradan alması için silah içerikli emirler yağdırıyordu. Dudağının bir kenarı kıvrıktı. Biraz daha zorlasa

gülümseyecekmiş gibiydi ve bu fikir beni Kumsal'ın ikimizden sadece beş on metre uzakta olduğu gerçeğinden daha da afallattı.

Bakışlarımı tekrar Kumsal'a çevirdim yavaşça. Bu sefer bana bakıyordu ve uzun süredir bana bakıyormuş gibi sırıtıyordu. Sırıtması beni ürkütürken sessizce yutkundum. Kollarım bedenimden ayrılmış, rüzgâra karşı cephe oluşturmuştu. Asıl cephe oluşturması gereken göğsümdü çünkü birazdan kalbim fırlayacakmış gibi hissediyordum.

"Kuklam," dedi aynı bir gün önce onu lanet olası odadan çıkarmadan hemen önce söylediği gibi. Ama bu sefer dudaklarını oynatıyordu sadece. Keyifle "Oyna," dedi ve bize yaklaşmaya başladı. Bakışlarım hızla Savaş'a döndü. Hâlâ telefonla ilgileniyordu. Kumsal'ı görmemesi gerekiyordu, Kumsal da bunu yapmam için bana 'Oyna' demişti. Gittikçe yaklaşırken nefesimin zamanı olmadığını biliyordum. Savaş, ona baktığımı fark etmiş gibi bakışlarını bana çevirdi. Sadece birkaç adım uzaklığımdaydı. Bakışları çok nadir zamanlar ki gibi nefret dolu değildi. Daha çok dalgındı. Dudakları keyifliymiş gibi kıvrıktı. Bakışları, korkulu bakışlarımı gördüğünde kaşlarını kaldırdı ve telefonu yavaşça cebine koyup vücudunu bana döndürdü.

Evet, diye mırıldandı ruhum bedenime. *Şimdi de oyna bakalım kukla.*

Bölüm 39

Bütün sözlerini söylemeliydi insanlar ki sözsüz kalabilmelilerdi. Bütün sözlerimi değil, birkaç sözümü söylesem de yeterdi bu sahteliğimden arınabilmem için. Ama benim istediğim şey arınmak değil, var olmaktı. Ölüp gittiğimde fark edecek birilerine sahip olmak.

Arınamıyordum sahtelikten, arınıyordu karanlık siyahını bana atarak aydınlanırken. Bu hikâyede Savaş bana siyahlığını savurup aydınlanan karanlık mıydı yoksa beni kirleten siyahlığın ta kendisi miydi bilmiyordum. Ben kendi yerimi bile çözemiyordum ki.

Kumsal Karam'ın giderek yakınlaşan mavi gözleri her şeyi bilerek bakıyordu bana. Ruhuna işleyen karanlık gözlerine erişememiş, ışıl ışıldı mavileri. Benimkilerin aksine yaşıyordu sanki. Donuk mavi gözlerim yenilgiyle Savaş'a döndü. Bana bakıyordu. Ya da belki Kumsal'a. Ama bana bakmasını isterdim. Çünkü yeşilleri yüz ifademin nedenini sorgularken kalın kaşları hafifçe çatılmıştı. Gösterişli vücudu hemen karşımdaydı ama benim vücudum onun karşısında değil gibiydi. Onun karşısına çıkamazmış gibi.

Kumsal Karam kendini gösterirse, Savaş Atan Azrailim olacaktı. O ince uzun parmaklarına sigara bile yakışırken beni öldürmek ona bir güzellik daha katacak olmalıydı.

En garibi de, ölmüş bedenime baktığını hayal ettiğimde bile gözlerini beğeniyordum.

"Savaş..." diye mırıldandığımda başını hafifçe sağa çevirip kaşlarını kaldırdı.

"Bebeğim?"

Küfürleri sevmezdim ama onu susturma amacım çok başkaydı. Kumsal'ın dediği gibi ben kuklaydım ve oynamam gerekiyordu. Yoksa kuklanın ipleri kopacak, kuklayı oynatan oyunun asıl sahibi ortaya çıkacaktı. Ve oyunu izleyen yeşil gözlere sahip izleyici kuklanın iplerini umursamadan alkışlayacaktı oyunun asıl sahibini.

Öne doğru atılıp ıslak ceketinin yakalarını tuttum ve parmak uçlarımda yükselip onu öpmeye başladım. Ruhum gözlerini devirirken bedenime 'Gerçekten bunu sadece Kumsal görmesin diye mi yapıyorsun?' diye sordu. Bedenim Savaş'ın öpüşüme karşılık vermeye başlamasıyla ruhumun sorduğu soruyu unuturken ruhum da cevap beklediğini unutmuştu zaten.

Kumsal ve Savaş daha önce birlikte olmuş olan ve bunu önemsemeyen iki düşmandı. Savaş'ın da bu öpüşmeye verdiği anlam bu olmalıydı. Sadece uçkur için...

Elleri belime gittiğinde hissettiğim nazik tutuşu Savaş'ın bu öpüşmeye verdiğini düşündüğüm anlamı sorgulatırken Kumsal'ın hemen yakınımızda olduğunu hatırlayıp Savaş'ı da yakasından çekerek yön verdim ve sırtının açık kapıya döneceği şekilde onu çevirdim. Öpüşüme karşılık verirken normalde yapamayacağım bu yönlendirmeyi yapmama izin vermişti.

Ona doğru adımlamaya başladığımda bana eşlik etti ve geriye doğru adımlamaya başladı. Mekânın içine girdiğimize emin olduğumda yakasını bırakıp geri çekildim. Tamam! Emin olduğum gibi çekilememiştim ve birkaç saniye daha öpmüştüm.

Şaşkın bakışları üzerimdeyken ne diyeceğimi bilemediğim için ve gergin, heyecanlı bir hal içerisinde olduğum için saçma sapan gülüp omuz silktim ve ellerimi iki yana açtım. "Yılbaşı şakası!"

Anlam vermeye çalışan bakışları üzerimdeyken kaşları çatılmıştı ve öpüşmenin vermiş olduğu düzensizlikle nefes

alıp veriyordu. Gözlerinin hâlâ parlıyor olduğu gözümden kaçmayan bir ayrıntıydı.

"Neyse, görüşürüz," diye saçmalamaya devam ettikten sonra hızla mekândan çıkıp içeriden açılmayan demir kapıyı kapattım ve kapattığım gibi sırtımı kapıya yaslayıp gözlerimi kapattım. Gergin nefesimi üflerken elimi kalbime götürdüm. Deli gibi çarpıyordu. Kumsal yüzünden, diye bahane buldum.

"Açıkçası..." diye mırıldanan Kumsal'la sıçrayıp gözlerimi araladığımda halime alayla baktı. Ve evet Kumsal Karam, Savaş'la öpüşmüş olmamın bende bıraktığı etkiyi en yakından gözlemlemişti. Alt dudağımı dişlerimin arasına alıp sessizce yutkundum. Yüzünde bir kafes varmış gibi gösteren yaralarının ardındaki parlak mavileri bana bakarken yüzünde bir şey yakalamaya çalıştım. Bir duygu, bir his. Bir ifade.

Gülmeye başladığında bir his yakalamıştım ama bu beklediğim his değildi. "Kimliğimle kendini bu hallere düşürdüğün için seni öldürebilirim."

Gözlerim kısılırken beklentiyle ve biraz korkuyla "Ama?" diye sorduğumda omuz silkti. "Aması yok."

Bakışlarım donduğunda güldü. "Öldürmeyeceğime söz verdim, korkma."

Gergin omuzlarım düşerken nefesimi üfledim. Savaş muhtemelen şu an diğer kapıdan çıkıyordu ve olur da bu tarafa dönerse ve iki tane Kumsal görürse umarım her yerde beni görüyor olarak yorumlayıp Kumsal'ın istediği gibi âşık olduğunu sanardı.

"Oyununu bozmadım," diye mırıldandım. "Bana anlatacağını ve istediğimi vereceğini söylemiştin."

Yüzündeki alay gittiğinde ve yaralar yüzünden büzülmüş dudaklarını birbirine bastırdığında ani ruh değişiminden onun deli olduğunu bir kez daha hatırladım. Ve ben o deliyi hastaneden kaçırmıştım. Bir cebine taksi parası vermem kalmıştı.

"Hayır oyunumu bozdun. Savaş'ı kurtardın."

"O zaman ölecekti!" diye çıkıştım. Arka taraflarımda bir yer bana onun Kumsal Karam olduğunu hatırlatınca ses tonumu azaltıp tekrarladım. Benim gerginliğimin aksine ona bağırmak yerine fısıldamışım gibi bir edayla sırıtıyordu. "O zaman ölecekti. Ve sen bana onu öldürmek değil, beni kullanarak ona zarar vermeyi amaçladığını söyledin."

"Ölmeyecekti zaten," derken sol ayağına yüklenip eliyle her şeye rağmen mükemmel olan saçlarını omuzlarından geri attı. Bu haliyle bile ikimizi yan yana koysalar o daha fazla tercih edilirdi. Yüzündeki yaralar onu tamamlamış gibiydi.

"Sen çıktığın gibi onu da çıkartmamış olsaydın onu kurtaracaklardı ama sen onu da çıkarttın. Sana oynamıştım ama beni pişman ettin."

"Bana anlatmayacak mısın?" diye sordum alnındaki yaranın onu akıl hastanesinden çıkarttığım gün olup olmadığını sorgularken. Kabuk bağlamadığına göre yeni bir yaraydı. Ellerini saçlarına getirip sol tarafına attığında bakışlarım alnından saçlarına, son durak olarak da eline kayarken dudaklarımı birbirine sertçe bastırdım. Alnındaki yarayı tırnakla açtığını düşünen çılgın yanıma gülmek istiyordum ama öyle gözüküyordu. Tırnakları aynı alnı gibi kurumuş kanla kaplıydı.

"Yerinde olsam geçmişi sorgulamak yerine geleceğim adına bir adım atardım ve topuklamaya başlardım. Çünkü canım Savaş tahminimce birkaç dakikaya onu içeride bırakan seni bulmak için buraya gelir ve senle beni gördüğünde yine tahminimce seni öldürür."

Her ne kadar sert bir duruş sergilemeye çabalasam da bakışlarım sokakta sağa ve sola döndü. Boş olduğunu görüp rahatlıkla tekrar Kumsal'a baktım.

"Seni dışarı çıkarmamın sebebi rahatça kendine yaralar açman değil, Savaş'a açtığın yaralardan birini anlatmandı. Hiç değilse birkaç şey duymadan buradan gitmem!"

Dudağını sarkıtıp omuz silkti. Elleri üzerindeki ona oldukça büyük gelen deri ceketin ceplerine giderken bakışları tetiği çekmiş gibi gözlerimdeydi. Yamuk sırıtışı bana Savaş'ı hatırlatıyordu. Ondaki birçok şey bana Savaş'ı hatırlatıyordu. Hani biraz önce iki kere öpüştüğüm Savaş Atan!

"Keyfin bilir canım. Böylelikle Savaş geldiğinde iki tane Kumsal görür. İstersen ona hangimizin daha güzel olduğunu bile sorarız."

Bence oydu ama yine de ses çıkarmadım. Güzel ve gösterişli bir vücudum vardı ama Kumsal Karam'ın da yaraları vardı artı olarak. Ürküten ama çekici olan yaralar...

"Seni tanıyacağını pek sanmıyorum."

"Ah, canını yaksam kesin tanır," derken cebinden çıkardığı sigara paketini kaldırdı ve salladı. Kumsal'ın Savaş'a hediye ettiği sigara paketine benziyordu ve... Birkaç saniye daha paketle oyalandığında aslında o olduğunu fark ettim ve çatılan kaşlarımın ardındaki şüpheci gözlerimi Kumsal'a çevirdim.

O paket için Savaş, Merih'in adamlarına korku filmlerini aratmayan planlar kurmuştu. Oysa aslında cebinde değil, Kumsal'daydı.

"Savaş'a senin oyununda ortalıktan kaybolan pakete ne olduğunu açıklaman gerekecek. İyi oynamazsan, Savaş seni öldürür. Sana âşık olma aşamasında, olmuş değil. O yüzden kendini güvende sanma. O henüz kendini bile sevmeyen bir adam."

Paketi cebine koyarken arkasına dönüp geldiği karanlığa doğru ilerlemeye başladı. Sarı saçları her adımında havalanıp siyah deri ceketine çarparken topuklu ayakkabıları bu ritme ayak uyduruyordu.

Sana âşık olma aşamasında, olmuş değil.

Âşık...

"Bir daha ki oyunda görüşürüz Andaş."

"Bir şeyler anlatmazsan sonunda ölümüm olsa bile sana yardım etmem."

Tamam elinde tutmak için istediğim şeyi henüz vermiyordu ama en azından bana istediğim, merak ettiğim şeylerden birini söyleyebilirdi. Güldükten sonra ilerlemeye devam ederken omzunun üzerinden bana baktı. Başının hareketiyle hareketlenen saçları birkaç saniye açıkta bıraktığı kulaklarını tekrar örterken biraz önce bakarken çektiği tetiği ateşlercesine gülümsedi.

"Şah ve mat derler ya, ben de oyunuma iki son koymaya karar verdim. Sen ve şu çekici barmen."

Önüne dönerken onunla birlikte havalandı saçlarım. Rüzgâra karşı duramadığımdan değil de, hislerime karşı koyamadığımdan sırtımı mekânın demir kapısına yasladım. Savaş da, Kumsal da aynı düşünceyle oynuyordu. Beni kendi ölümümle yeterince korkutamadıklarını fark ettiklerinde Bora'ya saldırıyorlardı. Şu anda muhtemelen telefonuma onlarca cevapsız çağrı bırakan Bora'ya...

"Ayrıca... İlla bir şey öğreneceğim diye ağlıyorsan, Arslan Savaş'ın abisi. Bu sınavda illa karşına çıkar."

Bedeni gözükmezken bile sesinin bedenimi allak bullak etmesi rüzgârın yağmurlu olması gibiydi. Arslan denilen adam, Savaş'ın mekânını bastığı, benimle -yani Kumsal'la- yatmak isteyen, ayrıca Savaş'ı neredeyse öldürecek olan adam değil miydi?

Aklıma Boğaç'ın o gün 'Zaten öldürmez' dedikten sonraki sessizliği geldiğinde dudağımı ısırdım. Orada sorun Savaş'ın sevmediği abisinin eline düşmesiydi ama ölecek olması değildi. Abisi de onu öldüremediği için sadece zarar veriyordu ve gözünü korkutuyordu. Oysa ben Savaş ölecekmiş gibi davranmıştım ve Boğaç'ın şüphelenmesini sağlamıştım.

Mekânın arka kapısını yavaşça açtıktan sonra hızla uzaklaşmaya başladım. Olur da ön kapıdan çıkamıyorsa

yine buradan çıkabilsin diye. Hemen açtığım gibi çıkmamış olmasına şükrediyordum. Ona görünmeden evime dönmem gerekiyordu.

Islak bedenime çarpan rüzgâr dişlerimi titretirken montumun ceplerindeki suları boşaltıp anahtarı çıkardım. Sarsık adımlarla evin bahçesine girecekken kapı birden açıldığında gülümser gibi oldum. Muhtemelen bilindik anneler gibi elinde terliğiyle beni bekleyen Bora camdan görmüş, terliği şakadan fırlatmaya çıkmıştı. Bunu yaşamamış değildik.

Kapıdan çıkan beden, Bora'dan ufak tefek olmasına rağmen Bora'dan katlarca daha fazla sarstı vücudumu. Adımlarım gerilerken anahtarı avucuma batırmaya başladım. Önemi yoktu soğuğun şimdi. Cehennemimin olduğu yerde esen rüzgâr hissedilir miydi?

"Hilmi Amca Derin şimdi gelir. Nereye gidiyorsun?" Bora hızla kapıdan çıktığında bahçedeki ağacın arkasına saklandım. Avucumu kanatmaya başlayan anahtarı kenara atıp ellerimi ağaca yasladım ve derin bir nefes alıp başımı hafifçe dışarıya çıkardım. Arabaya binmeye çalışan ama kapıyı bir türlü açamayan babamın hemen arkasında ona dokunmamasına rağmen ellerini ona yakın tutan Bora neredeyse yalvarıyordu.

"Yoldan geldin. Derin zaten birazdan gelir. Hem bütün hafta kalacağını konuşmuştuk. Şimdi ne oldu?"

"Ben Derin için değil, bahsettiğin iş teklifi için geldim."

Gözlerimi yavaşça kapadım ve alnımı ağaca yasladım. Titrek bir nefes aldım. Öyle titrekti ki ciğerlerim kabul etmedi. Bora...

Sırf içimde bir yerlerde barınmaya çalışan Derin'den kalan kırıntıların masum babamı görme isteği için babamı getirtmeye çalışmıştı. Herkesin tahmin edebileceği gibi babamı getirtememiş, böyle bir yol denemişti. Babama iş teklif etmişti, kızının yanına getirebilmek için. Beni mutlu etmek için böyle bir yol denemişti.

Bir babam vardı, benim yerime işi tercih eden. Bir babam vardı, belki göz rengimi bile hatırlamayan. Nefes alıp almadığımı sorgulamayan, nefes alıp almadığını anlatmayan.

"Ver şu lanet olası arabanın anahtarını!" diye bağırdı arabayı açmaya çalışan babam sonunda mantıklı düşünmeye başlayıp. Onu benden uzakta tutan da mantıklı düşünceleri miydi merak ediyordum. Bakışlarım kahverengi ağacın kökünde rüzgârla hareketlenen çimenlerdeyken kulaklarım hemen birkaç metre ötemdeki hayatımdaki iki adamdaydı.

"Hilmi Amca lütfen. İstediğin gibi işi de vereceğim ama Derin birazdan gelir, o gelmeden gitme."

"İşten bahsederken o kızla görüşmek zorunda olduğumdan bahsetmemiştin."

O kızla...

Çok mu zordu 'kızım' demek?

"Ya sadece seni görmesi gerekiyor! Neyini anlamıyorsun? Babası değil misin?"

"Değilim!" diye bağırdığında sessizce hıçkırdım. Bu bana birçok anıyı daha hatırlatmıştı. Acı da aynıydı, sözler de. 'Ben senin baban değilim!'

"Bak Bora. Seni severim ama beni zorlama lütfen. Amacının iş olmadığı da ortaya çıktı. Artık Derin'e kendi kafandan 'Geldi seni bekledi, görüşecekti' tarzı şeyler uydurursun. Ben İstanbul'a dönüyorum."

"Hilmi Amca..." diye başladı ama motor sesi susturdu Bora'yı. Ürkekçe tekrar başımı ağaçtan çıkardım. Babamın her zaman bildiğim arabası bir kez daha beni ardında bırakırken Bora ellerini saçlarına daldırdı. Tekmesini sertçe ağaca geçirip kendi kendine küfretmeye başladı.

"Ulan prenseslerin babası kral olmaz mı? Bu adam götüm. Resmen götüm."

Alnını ağaca yaslarken yumruğunu sertçe ağaca indirdi. İstediği ağacı delip geçmekti belki ama yaptığı tek şey derin bir nefes almak olmuştu. Gözlerini yavaşça kapattı. "Özür

dilerim Derin. Yılbaşına babanla girmen için çabaladım ama..." diye mırıldandı ve olması gerektiği gibi devam edemedi. Bunun aması yoktu. Yılbaşına babamla girebilmem için önce gerçek bir babaya sahip olmam gerekiyordu.

Alnını ağaçtan çekerken vücudunu döndürdü ve bu sefer sırtını ağaca verdi. Cebinden beraber seçip aldığımız, parasını o ödemiş olsa bile kutusunu ben taşıdığım için benim hediyem olduğunu iddia ettiğim telefonu çıkartıp ekrana baktıktan sonra nefesini dışarı üfledi.

"Neredesin be güzelim?"

Savaş bu adamın havuzda kendisini gördüğünü ama yine de bana yalan attığını söylüyordu ama Bora'yla birkaç saniye geçirip bana bakışını gören biri bunun yalan olduğunu anlayabilirdi. Bora beni seviyor, kardeşi yerine koyuyordu. Bana böyle bir kazık atmazdı. Hele de canımı yakarsa, canı yanacağı için bu yalana inanmıyordum. Ama bir sorun daha vardı ki, Savaş neden yalan söyleyecekti? Yalan söylemeden de yeterince canımızı yakabilecek kapasitedeyken bunu neden yalan yoluyla yapacaktı?

Ağacın arkasından ona bakan bedenimi fark ettiğinde koşarak bahçeden çıktım. Ardımdan seslendiğinde üst dudağımı dişleyip hızımı arttırdım. Saçlarım geriye savrulurken ben de saçlarımın arasına karışmak istedim ama böyle bir lüksüm yoktu. Bir yerlerde kaybolup, unutulma lüksüm yoktu. Eski yaşantımda ölsem kimse fark etmezdi ama şimdi Bora vardı. Kaybolamayacağım için hiç değilse bir süre ortalıklarda görünmemeye çalışıyordum. Biliyordum Bora bana iyi gelecekti ama yine kolları arasına girip hayatımdaki bütün erkeklerden göremediğim sevgiyi ondan sömürmek istemiyordum. Yılbaşında kendi babasına gitmemiş, benim pislik babamı tutmaya çalışmıştı. Hayatından çalarak kendi hayatımı yaşayamazdım. Buna hakkım yoktu.

Ara sokaklardan geçtiğim için kısa sürede aslında koşarak sarılmak istediğim adamdan kurtulduğumu fark edip

yavaşladım. Ellerimi dizlerime yaslarken nefesimi titrekçe üfledim. Dolu gözlerim çevremi tararken sessizce hıçkırdım ama boş sokak herhangi bir ses bulmanın verdiği heyecanla sesimi yankıladı.

Acınasıydım.

Ve bana acıyabilecek tek kişi de benim yüzünden kendi hayatını acınacak hale getirmeye başlayan Bora'ydı. Kumsal'ı da Savaş'ı da başına sarmasına rağmen adam hâlâ beni mutlu etmeye çalışıyordu. Böyle bir sevgiyi hayal edemiyordum ama yaşıyordum. Ben de Bora'yı öyle seviyordum.

Dizlerim titredi, ruhum ilk defa emrini duyurdu. Neresi olduğunu umursamadan tren raylarının ortasında yere uzandım ve bacaklarımı iki yana açıp bakışlarımı gökyüzüne çıkardım. Gece bile ayla aydınlanırken, benim hayatım nasıl bu kadar karanlık olabiliyordu?

"Seni ezip geçsem mi acaba?"

Bana göz kırpan aya hareket çekmek istedim. Ay şanslıydı ki, argo sevmiyordum. Tabii ayın umurunda olduğunu da sanmıyordum. Bakışlarımı parlayan hilalden alıp da Savaş'a çevirdiğimde nefesimi abartılı şekilde üfledim.

"Sakıncası yoksa defolup gider misin?"

Beni umursamadan arabasının kapısını kapattı ve bana doğru ilerlemeye başladı. Ben ters ters ona bakarken umursamadan yanımda yere uzandı. Bir ayağını diğer ayağının bileğine yaslarken ellerini ensesinde birleştirip bakışlarını bana çevirdi.

Demek ki sakıncası vardı.

İçimde bir taraf huzursuz olsa da yeşillerine bakan gözlerim durumdan hoşnuttu. Aya neden Savaş'ı da aydınlattığı hakkında bir sitem etmeyi düşünürken bakışlarımı tekrar gökyüzüne çevirdim.

"Demek mekândan çıktın," dedim alayla. Silahı çıkarıp da ikimize de bir iyilik yapmasını diliyordum.

"Demek ağlıyorsun."

Ellerimi hızla gözlerime götürüp küçük bir çocukmuş gibi ovuşturduktan sonra karnımda birleştirip derin bir nefes aldım. Küçükken kaldırımdan çıkınca telaşlanıp anneme yapışan kız, şimdi her an bir tren geçebilecek rayların ortasında yanında bir katille uzanıyordu.

"Berat piçi seni aldattı mı?"

"Bora'yla birlikte değiliz," diye çıkıştım ama sesim pürüzlü olduğu için umursayacağını pek sanmıyordum. Gerçi, istediğim kadar korkunç olayım Savaş yine umursamazdı. "Ve ayrıca beni aldatacak kadar güzel bir kız bulamaz."

Egomu umursamadan sorularına devam etti. "Berat piçi sana zarar mı verdi?"

"Bora bana bir şey yapmadı ve ayrıca ona o şeyi demekten vazgeç. İsmini de ezberle!"

"Hayallerini gerçekleştirmek istiyorsan, önce uyan bebeğim."

'Nah' deme yöntemi bile düşündürücüydü. Böylelikle hem Bora'ya taktığı unvanın ve adını umursamamasının hiç değişmeyeceğini hem de Savaş Atan'ın düşüncelerinin ise düşüncelerimi hep değiştireceğini bir kez daha anlamıştım. Hayallerim vardı. Ama Savaş ve Kumsal'la ne zaman biteceğini bilmediğim bir yola girmişken, uyanamazdım. Hayallerimi gerçekleştirememem babamla bir yılbaşı daha kaybetmemden belliydi.

"Ağlama sebebin dalga geçebileceğim bir şey değilse ben direkt beni öptükten sonra mekânda üstüme açılmayan kapıyı çekmene geçiyorum bebeğim."

"Sonradan açtım," diye sızlandım öpüştüğümüzü tekrar hatırlarken. Ağlayıp ağlamadığımı bilmeyecek kadar dalmıştım geceye. Beni saklayacak kadar karanlık değildi ama geceden daha karanlık bir şey göremiyordum çevremde, saklanmak için. Aslında...

"Oyun sırası bende. Seni pamuk prenses yapacağım."

...Savaş geceden daha karanlıktı.

Başımı ona doğru çevirdiğimde bakışlarını kısa bir süre bana çevirip tekrar gökyüzüne döndü ama ben bu şansı elde edemedim. Bakışlarımı onda tutmaya devam ederken açıklama yapmasını beklediğimi bahane ediyordum.

"Bir nevi pamuğu sana tıkacaklar."

Burnumu sızlatarak kendini hatırlatan ruhuma antidepresan olarak gülümsedim. Evet, beni öldürebilirdi ama açıkçası bu gece, bu geceden başka hiçbir şeyi düşünmek istemiyordum. Bu geceyi, geceye adıyordum. Daha birkaç saat evvel havuzun içinde can çekişen, yarım saat kadar önce de havuzun dışında olsa bile can çekişen bir kız olarak, yarın nasıl can çekişeceğimi düşünmeyi reddediyordum.

"Bana 'prenses' dediğini varsayıyorum."

"Duruma göre değişir."

"Nasıl yani?" diye mırıldandım üst dudağımdaki göz yaşımı yalarken. Bakışlarını bana çevirdiğinde dudaklarımı birbirine bastırdım. Geç kalmış olacaktım ki bakışlarını dudaklarıma indirdi. Hem bu kadar yakın, hem de bu kadar uzak nasıl olabiliyordu?

"Eğer..." dedi melodik sesiyle. Kulağımın hemen ardında kemanın telinin titremesini hissetmiş gibi yüzüme geldi birkaç saç tutamım. Saçlarım bunu rüzgârın yaptığını iddia ediyordu ama ben hâlâ Savaş'ın sesinin ardındaki kemanın teline yoruyordum.

Yeşillerini gözlerime çıkarttıktan sonra yamuk bir şekilde sırıttı. "Sana ulaşamıyorsam ama istiyorsam sana 'Bebişim' bile derim. Neyse ki sen beni böyle bir zorluğa sokmuyorsun."

Birilerini yatağa atmak için sözlere başvurmasına pek gerek yoktu çünkü güzel biriydi. Çoğunlukla reddedilemeyecek kadar güzel.

"Seni böyle zora sokan kızlar var yani?"

Bakışları garip bir şekilde hâlâ bendeyken kaşlarını kaldırıp indirdi. Yamuk sırıtışı çoğu düz şeyden daha simetrikti. İşaret parmağıyla kendini gösterdi. "Beni mi?"

"Ego yapıyorsun," dedim gülerek. Gölgesini ardında bırakırken, bir diğer gölgesine bakıyordu. Gölgesi haline dönüşüyordum gittikçe. Onu izleyen, adımları altında kalan bedenini layığıyla taşıyamayan küçük gölgesi. Benim şu anda burada onunla sohbet etmek yerine Bora'nın kollarında anlattığı saçma sapan şeyleri dinleyip sakinleşmem gerekiyordu. Hoş, şimdi de sakinleşmiştim.

"İntihar etmeye çalışıyorsun."

Gülüşüm yavaşça yerini sırıtmaya bırakırken kaşlarımı kaldırdım. Durgun yüzü, dalgalı bir nefese misafirlik etti. Gergin olduğunu hızlanan nefesinden anladığım için sırıtmamı yavaşça sildim ve dudaklarımı birbirine bastırdım. Kalın kaşlarının güzelliğinin altında kalan yeşil gözleri kaşlarına verilmesi gereken ilgiyi kısıtlayarak bakıyordu bana.

"Öyle bir şeye çalışmı..."

"Mutlu oluyorsun Kumsal. Dalgasına değil, gerçekten mutlu oluyorsun. Bu bir intihar."

"Mutlu olmamın neresi sorun?" diye çıkıştığımda attığı bakışla aslında çıkışmak yerine geriye doğru koştuğumu düşünmeye başladım. Salaksın, dermiş gibi bakıyordu.

"Sorun şu ki kelebeksin."

İntihar etmeye çalışan bir kelebek...

Önüme dönüp de bakışlarımı gökyüzüne çevirdiğimde nefesimi titrekçe üfledim. Gülmemi intihar olarak buluyordu. Zaten ölecek biri neden intihara kalkışıyordu ki? Gülmeyi intihar olarak görüyorsa ölümü benzettiği şeyi merak ediyordum. Ben ona benzetiyordum, ölümü benzettiğim adam neye benzetiyordu?

"Mutlu olmayı dene arada. Kalp atışlarını falan yokla. Pek intihar sayılmaz."

"Her gün yaptığım en önemli şey intihar etmekten vazgeçişimken intihara benzettiğim mutluluğu tatmaya çalışmamı söylüyorsun. Hm, tebrik ederim. Güzel laf.

"Neden intihardan vazgeçiyorsun?" diye sordum bakışlarımı gökyüzünde tutma çabalarım son bulurken. Onun

öyle bir çabası olmasa gerek benim varlığımı bile unutmuş gibi bakıyordu gökyüzüne. Ama sözlerimin varlığından haberdar olmalıydı, yüzünü buruşturdu.

"Hak etmiyorum."

Kumsal'a layık görmediği ölümü kendisine de layık görmüyordu. Ölemeyecek kadar kötü olduğunu düşünüyordu ki bence haklıydı. Kötülük yaptığı insan sayısı, kötü kötü baktığım insan sayısına eş olmalıydı ki ben somurtkan bir kızdım.

"Ayrıca çok gencim. Şeytanla biraz daha iş yapmadıkça ölmeyi planlamıyorum."

"Şeytanı kötü yola düşürme Savaş," derken gözümü kamaştıran ışığa doğru çevirdim bakışlarımı. Başta gözlerimi kör etme eğiliminde bulunan ışık, beni öldürmeye de karar vermişti. Bize doğru hızla yaklaşan treni gördüğümde alayla güldüm.

"Tren geliyor."

"Evet güzel bir manzara," dedi Savaş da benim gibi uzaklardan bizi öldürmeye yaklaşan trene bakarken. Neredeyse gülecektim. Kalkmak istemiyor, intihar etmek için can atıyordum.

"Şeytanla iş yapacaktın, ne oldu?"

"Ben işimi gizliden hallediyorum merak etme," derken rayların üzerinde biraz daha yayılıp bakışlarını gökyüzüne çevirdi. Onun rahatlığına karıştı gerginliğim. Onda iz bırakmazken beni rahatlattı. Ben de bakışlarımı gökyüzüne çevirirken Savaş'ı taklit ederek bir ayağımı, diğer ayağımın bileğine yasladım. Savaş saçlarını karıştırdıktan sonra elini ensesine kaydırdığında aynı yolu izledim ama saçlarıma pek fazla kıyamayıp kısa sürede enseme kaydırdım elimi. Onu taklit ettiğimi anlayan Savaş üst dudağını yalarken tehditkârca kaşlarını kaldırdı. Aynısını yaptım. Ona daha çok yakıştığına emindim.

"Savaş Atan'ın yanında bir çöpüm," dedikten sonra tekrarlamam için kaşlarını kaldırdı. "Pekâlâ, oyun bitti," diye homurdandıktan sonra dudaklarımı birbirine bastırıp gökyüzüne baktım. Trenin ışığıyla birlikte getirdiği gürültü de gittikçe artıyordu. Kulağımın dibinde gibi hissettiğim gürültü beni ürkütmüyordu bile.

"Tahminen on beş saniye."

Bence beş, diyerek onunla son kez tartışmaya girmek istiyordum ama Savaş'ı sinirlendirirsem kalkar, benim ölüşümü izlerdi. Hiç değilse şimdi onun da öleceğini bilerek kapatacaktım gözlerimi. Kapatmıştım da.

"Cehenneme gideceksin Savaş," deyip tekrar güldüm. Genelde -belki de hep- Savaş'ın yanında olan bu alaylı gülüşlerim bir alışkanlık haline gelmişti artık bende.

"Aslında ben de iyi bir insanım ama kötü olmakta."

Gözlerimi daha sıkı yumarken çenesini kapatmasını hatırlatmak istercesine "Beş, altı saniye," diye bastırdım. Gerçi, birkaç saniye sonra çenesi kapanacaktı. Açılsa bile duymayacaktım.

Trenin sesi kulağımdaki seslere karışmayıp nefesime işledi. Aldığım hiçbir nefes geri dönemezken gözlerim kapalı olmasına rağmen görüyordum, ışığı. Benim tarafımdan gelen trenden bir baskı beklerken ellerimi kaybedeceğim büyük elleri hissedişimin hemen ardından rüzgâr saçlarımı omuzlarımdan geriye itti. Bedenimin çekilmesiyle verdiğim nefes rutin olarak devam ederken tren sesi gittikçe uzaklaşmaya başlayınca gözlerimi araladım.

"Hadi be. Bu kadar kolay mı ölünüyor?"

"Git koş yakala treni. Bu mallıkla yaşanmaz."

Ellerimi bırakması, trenin çarpması gibi bir etki bırakmıştı. Oysaki ellerimi tutarken böyle değildi.

"İyi de..." diye mırıldanırken önce bastığım yere sonra da omuzlarımın üzerinden tren raylarına baktım. Rüzgârın yönü yüzünden önüme gelen saçlarım tekrar Savaş'ın

yeşillerine döndüğümde özgürlüğünü ilan ettiler. Bir ben sahip olamıyordum bu özgürlüğe. Ölemiyordum bile!

"Şeytanla yeterince iş yapmadığıma karar verdim. Cehenneme benden önce gidip ortam yapmanı istemediğimden ölmene izin vermedim."

Kendi bakımından bir açıklamada bulunmuş, başka bir şey söyleme gereği duymadan arabasına doğru ilerlemeye başlamıştı. Açıklamayı kabullenmek ya da kabullenmemek benim seçimimdi ama hiçbir seçimime çözüm getirmeyecekti.

Sırtını izlerken "İlerle," diye seslendi. Her ne kadar hazır ölmemişken hayata tekrar tutunduğum için burada yalnız kalmayı istemesem ve Savaş'la gitmek istesem de evime dönmeliydim. "Seninle takılmayı çok isterdim ama istemiyorum Savaş."

"İstediğin şeyi vereceğim."

"Ayakkabılarımın topuklarını?" Durduğunda dudağımı büzüp onunla dalga geçmemin verdiği ruh haliyle silahının da kırmızı olup olmadığını düşünmeye başladım. Omzunun üzerinden kısa bir bakış attıktan sonra "Seni öldürürüm," dediğinde oflayıp topuklu ayakkabılarımı çıkartıp raylara attım. Ben parçalanamıyorsam, canım kadar sevdiğim bir şeyim parçalanabilirdi. Ayakkabım...

Savaş peşinden gideceğime emin olmalıydı ki ben hareketlenmeden ilerlemeye devam etti. Çıplak ayaklarımla onu izlemeye başladım. "Nereye gidiyoruz?"

"Havuzda benden bir şey istemiştin," dediğinde adımlarımı hızlandırıp ona yetişmeye çalıştım. "Ama karşılık olarak benden seni mutlu etmemi istemiştin."

"Orayı hallettik diyelim," dedikten sonra bakışlarını bana çevirip halime acıyarak bakıp yavaşladı. Ona yetişmenin verdiği rahatlıkla bu seferde çıplak ayakla yürüdüğüm için rahatsız olmaya başlamam gerektiğine karar verdim. Ben dediği şeyi ne zaman yaptığımı düşünürken tekrar konuşmaya başladı.

"Ayrıca ölmekten korkmuyorsun. Götümü yaşarttın. Geçen yıl elimde silah olduğu için kendini odaya kilitlediğini hatırlıyorum."

O manyak Kumsal Karam'ın silahtan korkması beni de manyak edebilirdi. Bıçağın bedeninde bırakacağı yaralardan korkmuyor, silahın oluşturacağı delikten kaçıyordu. Yaralanmayı seviyordu ama ölmek istemiyordu.

"Gözlerini yaşartmamdan bahsediyorsun herhalde," Derken arabaya vardığımız için durduk ve yolcu koltuğunun kapısını benim için açtı. Günü bana zarar vererek güzelleşen adamın yaptığı kibarlığa gülüp "Benim de gözlerim yaşardı şimdi," dedikten sonra arabaya bindim. Alaylı bir şekilde güldükten sonra bir elini arabanın kapısına diğer eliniyse arabaya yaslayarak keyifli suratını bana doğru eğdi. "Üzerine alınma bebeğim. Siz kızlar arabanın kapısını düşüncesizce sert kapatıyorsunuz."

Gülüşüm silinirken geri çekildi ve kapıyı düzgünce kapatıp arabanın önünden dolanarak şoför koltuğuna ilerledi. Kapıyı açıp bindiğinde gözlerinin içine bakarak benim tarafımdaki kapıyı açtım. Yüzünü hafifçe buruşturduğunda ne yapacağımı anladığını biliyordum. Kapıyı sert bir şekilde çektiğimde gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldı. Tekrar keyiflenerek önüme döndüm ve emniyet kemerimi taktım. Beni tren rayından çektiğine pişmanmış gibi duruyordu.

Yol beni bir daha arabaya almayacağına dair kurduğu cümleleriyle geçerken onun evine geldik. Beni evindeki bir odanın önüne kadar yöneltirken günün yorgunluğuyla dert ettiğim tek şey ayağımda ayakkabıların olmayışıydı. Kız yurdundan çok Savaş'ın evine kız girdiği için evin içerisinde bir yerde bana olabilecek kız ayakkabısı bulmayı planlıyordum. Odanın önünde durduğumuzda omzumun üzerinden uzanıp odanın kapısının kulpunu indirdiğinde merakla kapıyı ittirdim.

Karanlık odada görmem gereken şeyi merak ederken bakışlarımı Savaş'a çevirdim. Benim aksime bir şeyler görebiliyormuş gibi ileri aralık dudakları, birbirine girmiş nefesleriyle bakıyordu. Koridorun ışığından görebildiğim bedeni belki de bu odada görmem gereken tek şeydi, hissiz olabilmem için. Bana vereceğini iddia ettiği şey buydu, hissizlik.

Elleri duvarda gezindikten sonra odayı ışık doldurduğunda bakışlarımı ondan alıp odada gezdirmeye başladım.

"Ciddi misin?" dedim alayla çevremde dönerek odayı tanırken. Burası çok güzel bir kütüphaneydi! Ama tam olarak kütüphane sayılmazdı. Kitaplar olsa da kitapların haricinde içkiler ve silah, bıçaklarla doluydu raflar. Silah ve bıçak koleksiyonu var gibiydi. Eski gibi gözüken silah ve bıçaklarda elimi gezdirdim. Bir insan neden bunun koleksiyonunu yapardı ki? Gözüm tekrar içkilere takıldığında iç çektim. Ah... En son ne zaman içmiştim acaba?

Ellerimi bir hazinenin üzerinde gezdirirken "Bebeklerimden uzak dur," diyen Savaş'la dudağımı bükerek elimi beyaz şaraptan çekip Savaş'a döndüm. Kütüphanenin yanında duvarla uğraşıyordu. Bana sırtı dönük olduğu için tam olarak ne yaptığını göremiyordum ama o benim ne yaptığımı oldukça çok iyi görüyor olmalıydı.

Bilim adına önemli bir deney için elimi içkilere tekrar götürdüğümde "Silahla dolu bir odada beni sinirlendirme Kumsal," diye bastırdığı için elimi tekrar kendime çektim. Nereden görüyordu Tanrı aşkına?

Çıplak ayaklarımı odanın soğuk parkelerine sürterek Savaş'a yaklaşmaya başladım. Kollarımı belimden geriye doğru itip göğsümü gererken "Ne yapıyorsun?" diye sordum. Cevabımı almam çok uzun sürmemişti.

Kütüphane bulunduğu rayda ittiriliyormuş gibi sola doğru kaydığında Savaş bedenini bana döndürdü. "Bir koleksiyonum var."

Evet onu fark etmiştim. Ama sanırım fark ettiğim silah ve bıçak koleksiyonundan bahsetmiyordu. Gözlerim açılan alana döndüğünde kaşlarım kalktı.

"İsimler koleksiyonu mu?" diye sordum şaşkınlıkla kütüphanenin ardında bıraktığı boşluktaki tahtaya bakarken. Bir duvarı kaplayan kütüphanenin bıraktığı boşluğun neredeyse hepsini kapsayan tahtanın üzerinde bir sürü isim yazılıydı. Savaş'ın bahsettiği tahta, bu muydu? Kendi ismini de yazmamı söylediği tahta. Onca ismin yanına...

"Hayır. Moruklar koleksiyonu."

Bakışlarım yanımda dikilen Savaş'a dönerken başımı hafifçe sola yatırıp kaşlarımı kaldırdım. Ellerini deri ceketinin ceplerine yerleştirip üst dudağını dişleri arasına aldıktan sonra yavaşça serbest bıraktı.

Şey... Güzel bir görüntüydü.

"Bana zarar vermesinler diye zarar vermek zorunda kaldığım insanların ismini yazıyorum. Kırmızıyla yazılı olan öldürdüklerim. Genelde kendi kanlarıyla."

Tüylerim diken diken olurken onlarca isme tekrar baktım. Yüzü unutulan ama ismi hep bu duvarda kazılı olan onlarca isim vardı burada.

"Bazıları da benim kanımla."

Öldürdüğü insanların isimlerini yazmak için kanını akıtmasını ister istemez hayal ettiğim için kuruyan dudaklarımı dilimle ıslattıktan sonra derin bir nefes aldım. Oysaki yanında güldüğüm birkaç saniyede bulunduğum oyunun içerisinde gelişen tüm bu olanları unutuyordum. Unutulmaması gereken önemli şeylerden biriydi, Savaş'ın psikopat oluşu.

"Peki ya birden öldürmek zorunda oldukların?" diye sordum detay isteyen bakışlarım tahtada gezinirken. Bu tahtaya 'Savaş Atan' yazmak zorunda kalacaktım eğer bu gece Savaş havuzda ölmek zorunda olsaydı. Bana birilerini öldürmeden önce ismini sorduğunu söylemişti bir

seferinde. Yani bana da ismimi soracaktı. Onu kandıran gözlerimle gözlerinin içine bakarak 'Derin Andaş' diyebilecek miydim? O gerçeği öğrenene kadar Derin kalabilecek miydim, onu da bilemiyordum.

"Sonradan isimlerini öğreniyorum."

"Onlara saygı duyuyorsun," dedim hafif bir ürpertiyle bakışlarımı ona çevirirken. Gülümseyecek gibiydim ama muhtemelen delilerin sahip olabileceği kadar histerik bir gülümseme olurdu bu. Kumsal'la Savaş arasındaki benzerlikler için kurduğum köprüye bir ağ atmıştı bu gerçek. Savaş'ı Kumsal'la bire bir sanıyordum ama öyle gözükmüyordu. Bu ağlar gittikçe köprüyü saracak ve çürütecekti.

"Çünkü hayalimi gerçekleştiren başarılı piçler," dedi son kez zarar verdiklerinin isimleriyle dolu olan tahtaya bakarken. Bakışlarını yavaşça tahtadan aldıktan sonra çok kısa bir an bana çevirdi. Arkasına döndükten sonra yorgun adımlarla birkaç dakika önce tapma noktasına geldiğim beyaz şarabı raftan çıkarıp çenesinin ucuyla kapıyı gösterdi.

"Gel biraz melek kızdıralım."

Davet sayılabilecek cümlesinden sonra şarabı elinde döndürerek odadan ağır adımlarla çıktı. Rüzgârının bıraktığı uğultu odada hâlâ dolanır gibiydi ama gözlerim onu göremez olduğunda tekrar tahtayı buldu. Derin bir nefes alıp raflardaki onlarca bıçaktan birini alıp avucumda kısa bir kesik açtım. Babamın benden kaçmak için sonsuz bir istek duyduğu dakikalarda avucumdaki anahtarın sivri ucunun kestiği yerin üzerinden geçmiştim, yeni bir yara oluşturmamıştım. Kan anında kendine bir yol çizerken kararsız bakışlarımı tahtaya çıkardım.

Nasıl olsa bir gün olacaktı. Savaş'ın kanıyla değil, kendi kanımla olmalıydı hiç değilse.

Savaş bana nasıl hissiz olunması gerektiğini değil, neden hissiz olunması gerektiğini göstermişti ve anlamıştım da. Savaş'ı buna mecbur bırakmışlardı. Ama bunu kendi

hayatıma uyarlayamazdım çünkü Bora denilen sözüm ona acayip mükemmel bir bela başıma musallat olmuştu ve kurtulmaya da niyetim yoktu. Her şeye rağmen hissiz değil hislere sahip olan biri olacaktım.

Tahtanın şimdilik fazla dikkat çekmeyen bir kısmına küçük harflerle kendi kanımla, 'Derin Andaş' yazdıktan sonra birkaç adım gerileyip ismimin diğer ölü isimlerin yanına yakışıp yakışmadığına baktım.

Derin Andaş. Seni Kumsal dışında ilk defa kandıran kişi.

Bölüm 40

Çığlıklarım tutsak kaldı içimde. O tozlu rafların ardında sesini duyurmaya çalıştı bir süre. Sonra vazgeçti. Gülüşlerim gibi, umudum gibi. Sözlerim ve kişiliğim gibi, o da vazgeçti benden. Ne halin varsa gör, derlermiş gibi sustum. Dudaklarım aralanmadı, gözlerim kıpırdamadı. Ellerim titremeye bile tenezzül etmedi benim için. Hislerim benim içimdeydi ama beni umursamıyorlardı. Onlar da sahteliğimden çekiniyorlardı.

"Dünyanın dönüşünü değiştiremezsin ama arkanı dönersen sana göre dönüşü değişir Kumsal. Bu gece sana arkanı dönme fırsatı veriyorum."

"Bana ve..." dedikten sonra bakışlarımı Dolun'a çevirdim. Bakışlarım bile rahatsız olup ondan kaçarlarken Boğaç'la göz göze gelmiştim. Mavi gözleri her zamankinden daha parlaktı ve bu bana bu gece için güven veriyor sayılmazdı. Gözünün hemen alt kısmındaki soluk, uzun, ince yara izi onun uslu olmadığını kanıtlıyordu. Boğaç, güçlünün yanında olurdu. Güçlü gördüğü kişinin yanında. Oyunlara ilk başladığımda ne manyaklıktır ki beni güçlü görmüştü. Hem de Savaş'ın karşısında!

"...onlara."

"Dolun'a her zaman arkasını dönme fırsatı veriyorum," dediğinde Dolun'un yüz ifadesi değişmezken ben onun yerine kızaracaktım neredeyse. Beğendiğim tek tük huylarımdandı ki, kolay kolay kızarmazdım.

"Boğaç ise..." dedikten sonra dilini dişleri üzerinde gezdirdi. Geniş salonun ışığının çarptığı teninde gözüken

ışıltılar gözlerinden sonra bakılması gereken başka bir şaheserdi. Dolun bu düşünceye fazlasıyla katılıyor, neredeyse gözünü kırpmadan Savaş'ı izliyordu.

Bir ışık bulmasını söylemiştim Savaş'a. Karanlığını aydınlatacak bir ışık. Kimsem yok demişti, etrafı onu öldürmek isteyenlerle doluymuş. Işığı bedeninden uzaklarda aramıştı ama gözlerindeki ışık birçok karanlığa ulaşabilirdi.

"Boğaç piçi zaten dünyanın dönüşüne ayak uyduranlardan. Ne tarafa dönüyorsa, o tarafa yürür."

"Peki sen Atan? Sen hangi tarafa yürüyorsun?"

Her ne kadar kişiliği oturmamış, çömelmiş olsa da düşünceleri oturmakla kalmamış, yayılmış olduğu için ince çıkık dudaklarından çıkacak her sözü merak ediyordum. Kalın kaşlarını kaldırdığında ve dudakları düz bir çizgi halini aldığında başımı hafifçe öne eğip gözlerimi kısarak beklemeye başladım. Söyleyecek çok şeyi varmış da söyleyecek kimsesi yokmuş gibi araladığı dudaklarını birbirine bastırdıktan sonra birkaç saniye içerisinde o yamuk sırıtışı göz kırptı.

"Burada soruları ben sorarım."

Gözlerimi devirirken arkama yaslandım ve bacak bacak üstüne attım. Geniş, dairesel masada Savaş hemen karşımdaydı. Her şey gibi poker oyununa da bir özgünlük katmıştı. Poker fişlerini yerinde bırakmış, onun yerine sonsuz hak getirmişti. Ortaya kimin ne bahis koyacağı bilinmezdi. Bense... Sanırım paradan gidecektim. Çünkü verebileceğim başka bir şeyim yoktu. Param da yok sayılırdı ama canım arkadaşım Bora Kocaeli sosyetesinden birinin oğlu olduğundan tuzum kuruydu.

Boğaç "Başlat Atan," dediğinde Savaş bakışlarını kısa bir süre bana çevirdikten sonra kartları karıştırmaya başladı. "Hile yapmaya kalkışanın soyunu sopunu sıfatını öperim. Hile yaptığımı gören için de bu dahil."

Öpmek gibi güzel bir eylemi cümlesi içerisinde kullanırken ki asıl amacını bildiğim için yüzümü buruşturdum. "Hile sana da yok Savaş," diye araya girdim. Bora'nın katılması zorunlu olduğu sosyete davetlerinde maalesef beni de bu bataklığa götürüyordu ve bütün gece kızların elbiseleri hakkında konuşmak yerine telefon kabı saf altın olan adamların dolu olduğu masada poker oynuyorduk. Başlarda Bora'nın yanında dursam da, birkaç davetten sonra işi kapmış ben de oyuna katılmıştım. Hatta son zamanlarda abartıp hile yapmaya da kalkışıyordum. Eğer yapmaya kalkışıp da yapamazsam Bora'nın 'Sana hakkımı helal etmiyorum' konuşmalarına katlanmak zorunda kalıyordum.

"Bebeğim," dedi deste haline getirdiği kartları düzlemek için masaya vururken. "Bu oyun benim alanım. Seni de bu oyunda kazanmıştım. Unuttun mu?"

Dolun yüzsüzü gülüşünü gizleme gereği duymadığında sert bakışlarım koyu renk gözlerine döndü. Jartiyerin üzerine giydiği straplez, kısa elbisesiyle her güldüğünde göğüsleri özgürlüğünü kazanmaya çalışıyordu. Savaş ve Boğaç bu görüntüyle ilgilenmiyorlarmış gibiydi ama Dolun ilgilenmelerini istiyor gibiydi. Ben de giydiklerime dikkat etmez, umursamazdım ama Dolun bu düşünce tarzını fazla benimsemiş, direkt giyinmemeye karar vermişti. Zira üzerindeki elbiseden çok büstiyere benziyordu.

Bense Savaş'ın evinden bulduğum kırmızı bir elbiseyi giymiştim. Elbisenin rengi bana Kumsal'ı hatırlatmış, hatta onun olabileceğini düşündürtmüştü. Bir de giyip de Savaş'ın yanına gittiğimdeki yeşillerin bakışları bu düşüncemin arkasına dayanak çekmişti. Boyu dizimden iki karış üstteydi ve eteği boldu. Boynumu saran elbise, sırtıma özgürlük vermişti. Kuyruk sokumuma kadar inen sırt dekoltesiyle birlikte güzel bir elbiseydi. Bu yüzden Kumsal'ın elbisesi değil de Kumsal'ın eski elbisesi demeyi tercih ediyordum. Elbiseyi sahiplenmiştim.

Savaş hileye gerek duymadığını kendine özgü bir yolla açıkladıktan sonra hepimizin önüne iki kapalı kart atıp desteyi masaya koydu. Siyahlar içerisindeki bedenine renk katan gözleri donuk mavi gözlerime çıktığında dudakları kıvrıldı. Korkmuştum çünkü oyun sırası ondaydı. Ve o melek kızdırdıktan hemen sonra bir de melekle şeytan arasında taşıyıcı olan beni kızdırmaya karar vermiş şehrin göz alıcı dört kişisini poker masasına toplamıştı. Oyunu bana karşı olsa da benim de bir şansım vardı. Poker müthiş olduklarımın -ki neredeyse her şeyde müthişim- arasında olmasa da fena sayılmazdım. Hiç değilse Don Kişot Dolun'u sollayabilirim diye düşünüyordum.

Önüme koyduğu iki kapalı kartı masaya sürterek kendime çektikten sonra elime aldım ve kartlara baktım. Maça dokuz ve maça sekiz vardı elimde. Ortaya açılacak olan kartlara göre değişmekle beraber şimdilik hoş bir elmiş gibi durmuyordu. Yine de Savaş'ın masasında erken pes etmeyecektim tabii ki.

Bakışlarımı Savaş'a çevirdim. Bana doğru bakıyordu. Daha kartlarına dokunmadığını gördüğümde dilimi çiğnemeye başladım. Kartlarından önce benim tepkime bakmıştı! Şimdi benim ona baktığımı bildiği için tepkisini gizleyecekti. Ah zeki ama uyuz adam!

Gözlerim aklını okumak istercesine baskıyla ona bakarken kartlarına bakmaya dair hiçbir çabaya girişmediğinde gözlerimi kıstım. Yüz ifademe bakarken keyifle sırıttı. İstese baktığında tepkisini benden gizleyebilirdi ama nedense kartlarına bakmamayı tercih ediyordu.

"Başla Dolun."

Şimdi kör bahisler oynanacaktı. Ortaya açılacak kartları bilmiyorduk ama elimizdeki kartlara duyduğumuz güven doğrultusunda ilk bahislere girecektik. Dolun yaramaz bir sırıtış eşliğinde elini sutyenine götürdüğünde 'Al işte!' diye bağırmak istedim ama sutyenini çıkarıp 'Gözünüz

görsün' dermiş gibi masaya atmak yerine elini sutyeninin içine kaydırdığında merakla bekledim. Sutyeniyle göğsü arasına sıkıştırdığı prezervatifi parmakları arasına aldıktan sonra masanın ortasına, bahislerin koyulduğu yere atıp arkasına yaslandı.

Savaş alayla "İyi bir başlangıç," deyip başını onayladığında Boğaç onaylamazca güldü. "Cüzdanım o veletlerle dolu."

Boğaç'a olan bakışlarım anında değişirken onu da elimden kaybettiğim için surat astım. Bir erkek ya, bir erkek de uçkuruna düşkün olmasa olmaz mıydı? Bora bana anlatmaz, hatta onunla aynı evde yaşadığımdan çekinmemem için gizlemeye çalışırdı.

Bakışlar bana döndüğünde kaşlarımı kaldırdım. Savaş çene ucuyla masanın ortasını gösterdiğinde "Ha, tabii," diye mırıldanıp yaslandığım sandalyede doğruldum. Göğsümle sutyenimin arasında prezervatif taşımıyordum ki ortaya bir şey koyabileyim. Sırtı dekolteli elbise giydiğimden çıkardığım sutyen şu anda Savaş'ın odasında sigara külleriyle dolu olan yerdeydi ve bedenimde çıkarabileceğim hiçbir fazlalık yoktu.

"Sen de sutyeninle başlayabilirsin bebeğim," diye dalga geçtiğinde "Dolun'un bir sonraki hamlesini çalmak istemem," diye laf attım. Gerçekten hayatının her anını erkekleri etkilemeye harcıyormuş gibiydi kız.

Dolun homurdanırken Kumsal Karam da Dolun gibi biri olduğu için omuz silktim ve ayak uydurmaya çalıştım. "Ve maalesef ki zaten giymedim."

Dirseklerini masaya yasladıktan sonra yamuk bir sırıtış yerleştirdi suratına Savaş. Bu pis sırıtıştan da anladığım kadarıyla güzel şeyler hayal etmiyordu. "Bilirsin kamu güvenliği için onay vermem lazım."

Alayına karşılık bunu yapamayacağı cevabını verirmiş gibi güldüm ve hayal kırıklığına uğramış gibi dudaklarını

büzdü. Yeşillerine bakarken beyin fırtınası yapmaya çalıştım ama aklıma hep isimler geliyordu. Tahtaya yazdığı, herkesin unuttuğu ama Savaş'ın kendine unutma fırsatını vermediği o isimler tüylerimi diken diken ederken masanın altından parmaklarımla oynamaya başladım.

"Bir isim daha," dedim çenemin ucuyla masanın ortasını işaret ederken. "Kaybedersem o tahtaya bir isim daha vereceğim."

"Bizim de yararlanabileceğimiz bir şey söylemen lazım," dedi Dolun kaşlarını hafifçe çatarak. Dolun yararlansın diye beynimi çıkaracak değildim herhalde. Ayrıca o tahtadan haberdar olmadığı belliydi. Tam da beklediğim gibi "Hem o tahta da ne?" diye sorarken koyu renk gözlerini Savaş'a çevirdiğinde kaşları anında gevşedi. Pekâlâ Savaş karanlığını berrak gösterecek kadar güzeldi ama ona karşı olan davranışlarımı değiştirmiyordu. Belki de bana Dolun'a karşı davrandığı gibi davranmadığındandı. Bana bakarken her zaman öldürme potansiyelini sergiliyordu ve ayrıca söylediği sözler göndermeli oluyordu. Benim için ve Bora için tehlike oluşturan bir adamdan etkilenmememdi normal olan ama güzelliği bunu anormal kılıyordu.

"İsmin yakında öğrenir."

Kaşlarım kalkarken bakışlarımı tekrar Dolun'a çevirdim. O anlayamamıştı ama ben şaşırmıştım. Kumsal'dan sonra şehrin en kuvvetli kızlarından biri olmalıydı. Babası Savaş'la gidip kargaşa çıkınca kaçtığımız mekânın sahibiydi ve Savaş Arslan'dan kurtulabilmek için o adamdan medet umduysa adam Savaş'tan daha güçlüydü. Arkasında böyle bir adam varken Dolun'u öldürmeyi, ona zarar vermeyi göze alabilir miydi? Ya da Dolun'a neden zarar vermek isteyecekti ki? Tahtasından bahsederken 'Bana zarar vermesinler diye zarar verdiklerim' demişti. Belki de Dolun'un Savaş'ın yanında takılmasında benim bilmediğim ve Savaş'ın da bilmediğini sandığı bir sebep vardı ama

görüyordum ki Savaş gayet biliyordu. Sanırım gerçekten bir benim kandırmalarımdan habersizdi.

Boğaç keyifle "Benim için sorun değil," dediğinde Savaş'ın bakışları Dolun'a döndü. Dudakları kıvrılmıştı ve öne sürdüğüm şeyden hoşnut olmuş gibi parlıyordu gözleri. Hoşnut olacaktı tabii. Sadist ruhuna bir kurban daha atıyordum. İlk attığım kurbanın ismi artık yazılıydı tahtada.

"Onayla Dolun."

Dolun başıyla hızla onayladı. O ne dese onu yapıyor gibiydi. Şimdilik Savaş'a karşı çıkamıyordu. Ah ben beyaz dediğine siyah diyordum adamın.

Sıra Boğaç'a geçtiğinde "Ben ise..." dedi düşünürken. "...ortaya benimle bir gece şansını atıyorum. Kölenizim."

Bingo! Dolun muhtemelen başka şeylerle harcardı bu şansını ama ben sanırım köleliğini Savaş'a yumruk attırarak kullandırtırdım. Tabii Boğaç'ın da ilk kastettiği anlam Dolun'un anlayacağı anlamdı. Birlikte olmaktan bahsediyordu aslında.

"Pakete ek bir fırsat yoksa ben bu bahsi kabul etmiyorum," diyen Savaş'a karşı çıktı Dolun. "Güzel bir fikir."

Ah, şey... Dolun'a yeterince sövmüyor muydum içimden acaba?

Boğaç'ın bakışları sorgularcasına bana döndüğünde Kumsal'la Boğaç'ın daha önce birlikte olup olmadığını merak etmeye başladım. Boğaç'ın bakışları her zaman beğeni doluydu ama bu gece bir şey daha vardı. Bakışları daha dikkatliydi ve bir şeyi bulmaya çalışıyormuş gibiydi.

Cevap beklediğini fark ettiğimde üst dudağımı dişlerimin arasına alıp henüz ben bile özgürlüğü tadamadığım için dudağıma bu fırsatı çekinerek verdim.

Bakışlarım Savaş'a dönerken "Bana da uyar," diye mırıldandım. Eğer kazanırsam dediğim gibi bu köleliği başka şeylere harcardım.

Bahis sırası Savaş'a geldiğinde başımı dikleştirip gözlerimi yeşillerine çevirdim. Yeşillerinin zaten mavilerimi süzüyor olması irkildiğim bir gerçekti. Dilini üst dudağında gezdirirken gözlerini hafifçe kıstı. Ortaya koyacağı bahsin, en az nefesi kadar özgün olacağından emin sayılırdım.

"Ben de Boğaç Pollyanna'sı gibi ortaya bir gece sunardım ama bedenim halka açık değil."

"Gülümsemeni sun."

"Gülümseyebildiğimi düşünüyorsun?" Sorarcasına söylediği sözden çok kadife sesine takılmıştım. Gözlerimi kapatsam ve elimi buğdayların arasından geçirsem daha az gıdıklanırdı nefesim.

"Herkes yapabi..."

"Kamyoncular gibi mini etek giymeyen otostopçulara durmayıp dönmeye devam eden bir dünyada yaşıyoruz. Hangi herkesten bahsediyorsun?"

"Dünya dönüyor diye sen niye insanlığından dönüyorsun, anlamadım."

Dilini alt dudağında gezdirerek dinledikten sonra alt dudağını dişleyerek güldü.

"Çünkü yanlış tarafa dönüyor."

Haklı olabilirdi. Hayat bazıları için yaşanırken bazıları için ölümün beklenildiği bir şeydi. Savaş'ın da aslında çok farklı bir hayat istediği ortadaydı. Şimdi çok farklı yerlerde çok farklı kişilerle olmak isterdi muhtemelen. Oysa karşısında hayatını mahveden kızın kuklası, bir yanında sanırım arkasından iş çeviren ama peşinde dolanan Dolun, diğer yanında da tek bir güçsüzlüğünde onu satabilecek bir kişiliğe sahip olan Boğaç vardı. Böyle bir hayata sahipken o da böyle biri olmayı tercih ediyordu.

"Ben bahsimi sonunda oynayacağım."

Tek itiraz benden gelince Savaş "Oyun benim, ev benim, kartlar da benim," diyerek beni susturdu ve ortaya üç kart açtı. Sırasıyla maça on maça kız ve maça jilet olan

kartlara bakarken tepkimi gizlemeye çalıştım. Pokerde bir insana gelebilecek en güzel ikinci ele sahiptim şu anda. Ortadaki kartlarla beraber elimdeki kartlar birleştiğinde sıralı ve yüksek değerde maça kartlarına sahip oluyordum. Masadaki herhangi birinin benim elimden daha güzel bir ele sahip olabilmesi için elinde maça as ve maça kral olması gerekiyordu. Benim elimin bu kadar güzel olması bile düşük bir ihtimalken masadaki bir başkasında da maça as ve maça kral olması çok düşük bir ihtimaldi. Şimdiden kendimi gecenin kazananı ilan ediyordum.

Savaş Atan bahsini sona attığı için sıra Dolun'daydı. Koyu renk gözleri kartlarında hoşnut olmayan izler bırakırken kaşlarını çattı ve omuz silkti. "Sanırım pas geçeceğim."

"Bence de o elle pas geç."

Dolun bakışlarını kaldırdıktan sonra "Teknik olarak elimi görmen imkânsız," diye homurdandı. Savaş dudağını büzdükten sonra kaşıyla işaret verip sırıttı. Pekâlâ benim donuk suratımın karşısında mimikleri fazla oynak kaçıyordu. Sahte olabildiğim şeyler sınırlıydı ve bu üç kişinin içerisinde o sınırın dışına çıkamazdım. O yüzden genellikle surat asmayı tercih ediyordum. Öncelikle; kolaydı.

"Sen öyle diyorsan," dedi Savaş başını sağa yatırıp kaşlarını kaldırırken. Dolun bu görüntü karşısında elinin varlığını unutup ortaya bahis yatırmak için boğazını temizledi. Kartlarını ters şekilde masaya koyarken Savaş'ın bakışları karta kayınca gülmemek için zorlandım. Elinde ne olduğunu bildiği falan yoktu. Blöf yapmıştı. Poker oyununun altın kuralıydı blöf. Eli kötü olsa bile çoğu oyuncu iyiymiş gibi gösterip diğerlerinin pas geçmesini sağlardı. Ya da eli iyi olsa da kötüymüş gibi gösterip diğerlerinin bahislerini fazla tutmasını sağlardı. Savaş'sa başka bir yoldan gitmişti. Bahis yatırsın, kazanırsa alacağı şeyler artsın diye Dolun'u oyunda tutmaya çalışmıştı.

Dolun'un eli diz kapağına kadar gelen deri çizmesinin içine kaydı ve saniyeler içerisinde parmakları arasına sıkıştırdığı anahtarı çıkardı. "Evimin anahtarı. Her kapıya ayrı anahtar vardır. Bu ön kapımın anahtarı," deyip masanın ortasına attı anahtarı. Savaş yamuk sırıtışıyla anahtara baktı.

"VIP diyorsun."

"Bende zaten vardı," diye dudak büktü Boğaç. Savaş pek kıskanmış gibi görünmüyordu. Dolun da gayet rahattı. Bu durumlar bile Kumsal'ın hayatındaki en masum şeylerden olduğu için garipsemiyordum.

Bahis sırası bana geldiğinde sırtımı sandalyeye verip bakışlarımı tavana çıkardım. Dolun bu geceki hasılatını toplamaya çalışıyordu bahislerde, Savaş sona erteliyordu, Boğaç ise bana göndermeli, bir şeyleri çözmeye çalışan bahisler peşindeydi. Ne yapacağını bilmeyen bir ben vardım sanırım.

Kalbime oturmuş kelebek intihar etmek istiyordu. Tıpkı Savaş'ın benzettiği gibi. Üç gün ömrü vardı, bir gününü intihara ayırıyordu. İntihar etmek istediğinin farkındaydım ama kalbimin üzerinde olduğu için dokunamıyordum. Varlığı ağrıtıyor, yokluğunun rahatlatacağını sanmıyordum. Kaldıramayacağım şeyler oluyordu bugünlerde. Babasını her şeye rağmen seven ama sevilmeyen kızdım. Bütün sorunlarımda Bora'ya sığınıyor, ona bir sorun edinme lüksü vermiyordum. Hayatımı mahveden ve hâlâ istediğimi alamadığım bir Cenk Süren vardı. Ayrıca bir de Savaş vardı tabii. Bakışlarım tavanda olsa da görüşlerim ondaydı ve bana baktığını hissedebiliyordum.

"Paketi," dedim bakışlarımı Savaş'a indirirken. "Sigara paketi."

Dolun kahkaha atıp "Elbiseni çıkarmak bu kadar mı zor?" diye aklı sıra bana mantık kurduğunda Boğaç ve Savaş sessiz kalmıştı. İkisi de biliyordu hangi paketten bahsettiğimi.

Savaş'ın elleri siyah kabanının ceplerine kaydı. Bakışları masanın ortasındaki bahislerdeyken kaşları çatıldı ve ellerini ceplerinden çekip bakışlarını bana çevirdi. "Paket nerede?"

Kumsal'da. Ama benden değil, gerçek olandan bahsediyorum. Şu yüzü yaralardan gözükmeyen Kumsal. Çıkarabildin mi?

"Hayatını kurtarmamın ücreti olarak say."

Gergin yüz hatları bana yamuk sırıtışını özletirken derin bir nefes alıp tekrar şansını denedi. Ya da bana beni öldürmemesi için bir şans daha verdi. Bilemiyordum. "Paket nerede?"

"Savaş..." dedim işin içinden sıyrılmaya çalışırken. Sıyrılmak değildi aslında amacım. Şöyle dışarıya kolumu atabilsem bile sevinecektim ama Savaş'ın suyun içerisinde ateş yakacak kadar güçlü bakışları altındayken mantıklı düşünemiyordum.

"...paket yok," dedikten sonra ellerimi sesle birbirine sürttüm. "Kırmızıyı seversin diye yaktım. Ama sigaraların güvende merak etme. Acımasız değilim."

Evet kesinlikle mantıklı düşünemiyordum.

Siyah göz bebeği yeşilleri sınır dışı etmek istermiş gibi büyürken yeşiller yine de karşı koyuyordu. Siyah ve yeşilin birlik olup ortaya kızgın bir bakış sunduğu gözlerinden irkilmiştim. Öfkeli bakıyordu, çoğu zamanki gibi. Sinirli gülüşünü duyduğumda Boğaç'ın hâlâ beni güçlü buluyor olmasını diledim. Yoksa buradan ayakkabılarım bile sağ çıkamayacaktı. Kumsal'ın yediği halt yüzünden öfkeyi bile güzel bir şeymiş gibi gösteren yeşillerine ben katlanıyordum. Kumsal'ın da planı buydu ya. Rahat rahat oynayabilmek. Sonuçlarını kendisi değil, ben düşünecektim ve yapmadığım şeyler yüzünden Savaş'ın oyunlarından geçecektim.

"Arttırmaların sonunda..." dedi sanki bastırmasa onun dudaklarından çıkanlar yeterince etkili olmayacakmış gibi. "...eğer kazanmış olursam kırmızıyı ne kadar sevdiğimi göstereceğim Karam."

Aman ne güzel.

Dakikalar sonra bahis yerinde Boğaç'ın son model arabasının anahtarı, Dolun'un babasının mekânının gizli dosyaları vardı. Benim ortaya koyduğum dövme sözüyse soyut olarak havada uçuyordu. Kazanan, istediği dövmeyi vücuduma yapabilecekti ve bunu söylemem için beni kandıran Boğaç sevimsizine yapım gereği küfredemediğimden söyleyebileceğim en ağır lafı iletiyordum.

Onun bunun çocuğu.

Ruhum paramparça olsa da bedenimin kırılmasını istemiyordum. Küçüklüğümden beri itilip kakılan biri olsam bile her zaman acımı yorganımın altında ağlayarak azaltmıştım. Vücuduma zarar gelmesinden hoşlanmazdım. Ama nasılsa oyunu kazanacağımdan emindim.

Dolun'un bakışları kâğıtlardayken başını onaylamazca sallayıp sırtını sandalyeye yasladı. "Benden bu kadar."

Böylelikle babasının dosyaları, evinin anahtarı ve olmasa da olabilecek prezervatif kazanana kaldı. Savaş durumdan oldukça hoşnuttu çünkü babası güçlü biriydi ve dosyaları şu anda masanın ortasındaydı. Belki de Dolun'u hâlâ yanında tutmasının sebeplerinden biri de babasına dair bilgiler, kanıtlar almak olabilirdi.

Kendime olan güvenimle birlikte Savaş'a sırıtarak bahsimi ortaya koydum.

"Saçlarım."

Dolun'un eli bahis olarak ortaya koymayacağı belli olan saçlarında gezerken bana yargılayarak baktığında omuz silktim. Kazanacağımı düşünüyordum. Elim çok iyiydi ve beni geçmelerinin tek bir ihtimali vardı. O da çok düşük bir ihtimaldi. Savaş şu ana kadar hepimizin kartlarını görmeye çalışmış ama kendi kartlarına bir kez bile bakmamıştı. En son kartına bakıp ona göre bahis atacağını düşünüyordum. Ama son arttırmaya kadar geldiği için pas geçerse bahisler direkt Boğaç'la benim aramda dönecekti. Hangimiz kazanırsa bahisler onun olacaktı. Ama korkusuz Savaş'ın kaybedeceğini bilse bile geri çekileceğini sanmıyordum.

"Pas. Arabama iyi bakın."

Boğaç da arkasına yaslandığında Savaş'la bakışlarımız birbirini buldu ama nefeslerimiz birbirinden kaçıyor gibiydi. Masaya yasladığı dirseklerini sırtını sandalyeye verdikten sonra kendine çekti ve başını yana eğip beni izlemeye başladı.

Bence pas geçecekti.

"Önüne bütün servetimi veriyorum."

Şey, pekâlâ. Henüz bakmadığı eline güveniyordu.

Yaşadığı evin bile şirketlerden farkı olmadığına bakarsak Savaş oldukça zengindi. Abisi Arslan uyuşturucu işindeydi ve her ne kadar iğrenç olsa bile en fazla para olan işlerden biriydi. Hayatımı yoluna koyduğumda ve iyi bir avukat olduğumda onları da içeri attırmak istersem elimde çok kanıt olacaktı.

"Mermine kadar alırım Savaş."

Tehditkâr bakışım, onunkilerinin altında ezildi ama bir türlü ölemedi. Son nefesini verememesinin sebebiyse hâlâ gözlerinin üzerimde olmasıydı. "İstersen soyunur her şeyimi bizzat eline ben teslim ederim."

Dudaklarımı birbirine bastırıp kaşlarımı kaldırırken bakışlarımı kapalı iki kartına çevirdim. Eline bakmadan ortaya nasıl böyle bir bahis koyabiliyordu?

"Hile yapıyorsun," diye mırıldandığımda dilini şaklattı.

"Bana güvenmiyor musun bebeğim?"

"Yani öyle değil de..." diye mırıldandıktan sonra dudağımı büzdüm. "Sana güvenme düşüncesini düşünmeye bile güvenemiyorum."

Keyifli bakışları üzerimdeyken dilini dişleri üzerinde gezdirdi ve omuz silkti. "Ama ben elime güveniyorum ve hile yapmadığıma Boğaç'ın üzerine yemin edebilirim."

Boğaç "Hile yapıyor," diye homurdandı. Gülecek gibi oldum ama bahsin sonunda saçlarım, bedenim ve tahtaya vereceğim bir isim olduğundan bu durumda gülmem,

Kumsal'a 'Pollyanna' demem gibi bir şey olurdu. Gözlerim kısılırken "Kabul etmem," diye çocuklaştım.

Dirseklerini masaya yaslayıp başını yaklaştırdığında gerileme ihtiyacı hissettim ama anlaşılan o ki bedenim özgürlüğünü ilan etmiş, benden uzakta mutluydu. Gerilemenin aksine ben de dirseklerimi masaya yaslayıp ona yakınlaşırken onun gibi sırıttım.

"Kendime ait olmayan bir hatayı yaşamam bebeğim."

Bir şekilde sözleri onu yansıtıyordu ama Savaş'a 'Hile yapmak' da yakışıyordu. Gece için gündüze arkasını dönen bir adam gece yaşayabilmek için hileye ihtiyaç duymalıydı. Hile sadece bu tarz oyunlarda yapılmazdı. Ağlamak istediğin birine gülümsemek de hile sayılırdı.

"Elini görmedin. Nasıl bu kadar eminsin?" diye sorduğumda başını biraz daha yaklaştırdı. Şimdi bedenlerimiz arasında bir masa, bakışlarımız arasında birkaç nefes vardı. Bakışlarını kamufle eden sırıtışına indi bakışlarım. Bilgisayar üzerinden hazırlanmış gibi sıralı olan bembeyaz dişlerine sırıtmak yakışıyordu.

"Çünkü..." diye başladı. Nefesi yüzüme çarpınca bakışlarımı yavaşça kaldırdım. Odanın sessizliği karşısında gürültülüydü bakışları. Ama kulağım yerine başımı ağrıtıyor, yutkunmama sebep oluyordu. "...oyundan çekileceksin."

Keyifle "Bu dediğini unutma," derken verdiği nefesinden son bir nefes alıp geriye doğru çekildim ve sandalyeye yaslanıp sırıtmaya çalıştım. Günün sonunu söylemesine rağmen o günü yaşamaya kalkışıyordu. Tek derdi beni korkutup daha da kaybetmemek için çekilmemi sağlamaktı ama buna izin vermeyecektim.

"Öyleyse, senin bahsin sayın güzelim?"

Bakışlarım koyulduğundan beri dokunulmayan kartlarındayken omuz silktim.

"Geleceğim."

İddialı bakışlarımı yüzüne çevirdiğimde kaşları kalkarken memnun bir şekilde başını salladı. Kazanacağım bir oyunda onunla dalga geçiyor olmama rağmen hiç bozulmuyordu.

"Bedenim," dedi elini kapalı iki kartının üzerine yaslayıp sürterek masanın ortasına yaklaştırırken. Yüzümü buruştururken "Pas mı geçsem?" diye burun kıvırdım. Bana moron bir şekilde baksa da dudakları keyifle kıvrılmıştı. "Resmen servetimi yatırıyorum." Evet, o bedene sahip olmak büyük bir servetti.

Bende kartlarımı masaya koyduktan sonra sürterek kartlarına yaklaştırdım. "Ruhum."

Dudağının kenarı kıvrılırken bakışlarını kartlarına indirdi. Alt dudağımı ısırırken bakışlarını takip ettim. Eğer kazanırsam bedenini alacaktım. Ve bu bana gerçekten verebileceği en büyük servetiydi. Bu da Savaş Atan'ın artık istemediğim sürece bana zarar veremeyeceği anlamındaydı. Aynı zamanda elindeki Cenk'e ait olan kanıtları bana vermek zorunda kalacağı anlamına da geliyordu.

Kartlarını kendi görebileceği şekilde kaldırdığında kartlarını görmekten çok yüzünü görmeye çalıştım. Donuk bir ifadeyle bakıyordu kartlara. Ne mutluydu, ne de mutsuzdu. Elinin güzel olup olmadığından emin olamamıştım ama eline oyundaki en iyi ve tek ihtimal olan maça as ve maça kral gelseydi yüz ifadesinin daha farklı olacağını düşünüyordum.

Savaş çenesinin ucuyla elimi gösterdiğinde derin bir nefes alıp elimi açık bir şekilde masaya yasladım. Boğaç "Geçmiş olsun Atan," derken "Yaşasın ruh hastaları," dedi Savaş gülerek. Birkaç saniye öncesine kadar donuk olan yüzüne bakarsak bana da blöf yapmıştı. Şaşkınlığımdan fırsat kalırsa Boğaç'ın ve Dolun'unda şaşkınlığını izleyebilecektim ama göğüs kafesimi ezen nefesimin bana bu lüksü vermediği kesindi.

Kartlarını açtığında hareket ettirdiği tek şey kartlar değil, geleceğim ve ruhum da parmaklarının ucundaydı. Onun

psikopatlığını gösterdiği tahtasına bir isim verecek, makasına saçlarımı uzatacak, bedenime istediği dövmeyi yapmasına izin verecek ve ruhumu önüne serecektim. Bakışlarımı elinden alıp da yeşillerine çevirdiğimde alt dudağını ısırarak sırıttı. Yeşilleri parlıyorlardı. Dudakları aralandığında diyeceği şeyi bilmeme rağmen bekledim. Söyleyeceği şey ses tonuyla birleştiğinde mahvolduğumu daha iyi açıklamıştı.

"Maça as ve maça kral."

Bölüm 41

"Neyse ki hâlâ tatlıyım."

Kalçamı dolaba yaslarken tekrar güldüm. Bakışları aynadaki yansımamızdaydı. Onun gözleri daha çok bende, benim gözlerim tamamen ondayken gülüşüme karşılık gülümsedi. Sakal sevmezdi ama genellikle üşendiğinden kirli sakalla dolaşırdı. Bugün bir uğraş aradığım için ona dadanmıştım. Küçük bir çocukmuş gibi beni dinlemiş, lavaboya yaslanmış ve onu tıraşladığım süre zarfında beni izlemişti. Ben de bir ara ona katılmak istemiştim ama onu izlediğimin ikinci saniyesinde Bora acıyla inlemişti.

Kulağının altındaki yara izini saymazsak güzel bir iş çıkarmıştım. Ten rengi belli olmuştu resmen çocuğun. Zaten her sarıldığımızda sakalları alnıma değiyor, gıdıklanmama sebep oluyordu. Böylesi daha iyiydi.

Kendisine göre çok tatlı olan yüzünü biraz daha izledikten sonra vücudunu bana döndürüp sırıttı. Burnu alnıma değdiği için hafifçe geri çekilip başımı kaldırdım. "Borcum ne kadar?"

"Sen tanıdıksın o yüzden yüz dolar artı Beymen çanta."

"Senin yüzünden biraz daha fazla para kazanabilmek için milli otobüs şoförü bıyığı bıraktıktan sonra benim Mercedes'e akbil basanı bindirip 'Arkaya ilerleyin' derken milleti bagaja sokacağım."

Gülerek yüzünü sildiğim havluyu lavaboya attım. Aynada saçlarımı düzeltirken ardımda "Şu Beymen çantalar nerede satılıyor?" diye sorduğunda gülüşüm arttı. Şakayla bile olsa istediğim her şeyi bana vermek istiyordu.

Alt kattan gelen gürültüyle Bora'yla bakışlarımız birbirine dönerken kaşlarım çatıldı. Bizim evin kapısını Bora beni sinirlendirdiği zamanlar ya ben böyle çalardım ya da yine Bora'nın sinirlendirdiği Boğaç. Kapının yere çarpma sesi geldiğinde sadece çalınmadığını anlayıp "Çüş," dedim.

"Bu Boğaç puştu fazla oldu ha. Belediye mi dağıtıyor lan o kapıları?"

"Burada bekle," dediğinde ondan önce banyodan çıktığımda homurdanarak bana yetişti. Boğaç'la daha önce bir iki defa daha böyle bir anımız olmuştu. O sinirlenir, kapıyı kırardı. Daha sonra Bora sinirlenir Boğaç'la kavga ederdi. Sonra ben sinirlenirdim, ikisi de Bora'nın karikatürlerinin yırtılmış haline dönerlerdi. Pek anlaşamazlardı ama yine de birbirlerine karşı saf nefret beslemediklerini biliyordum. Arada beraber eğlenirlerdi ve benim şaşkınlığımın geçmesi için birkaç dakika beklemek zorunda kalırlardı.

"Yine ne yaptın çocuğa?" diye sordum sinirle merdivenleri inerken. İlişkileri birbirlerine sataşarak ilerliyordu.

"Daha bir şey yapmadım ki. Seni uyumaya ikna ettikten sonra yapmayı planlıyordum."

Gelenin Boğaç olmadığı düşüncesi adımlarımı yavaşlatırken Bora'ya seslenmeye zaman bulamadan Savaş karşımıza çıktı. Baştan aşağıya siyaha bürünmüş kıyafetleri ve uzun siyah kabanıyla karşımızda duran Savaş'ın arkasına tek tek adamları yerleşti ve Bora'nın da artık durmaya karar vermesine sebep oldu.

Hadi ama. Pijamalarımızlaydık.

Savaş bakışlarını bir kez bile Bora'ya çevirmeden merdivenlerin ortasında öylece dikilen bana doğru yaklaşmaya başladığında Bora hareketlendi.

"Bora," diye mırıldandım boşuna çabalamamasını söylemek için ama Savaş bana bu hakkı vermeden Bora'ya döndü ve ona doğru yaklaştırdığı kolundan tutup kendi kolu çevresinde döndürdükten sonra merdivenlerden

aşağıya attı. Çığlığımı duyacak tek kişinin bilinci yerinde değilken Savaş Bora'nın yanına gitmeme izin vermeden kollarımdan tuttu. Bakışlarım hâlâ Bora'nın kapalı gözlerindeyken söylediği sözleri umursamadan "Bırak," diye bağırmaya başladım.

"Yerinde dur!"

Bakışlarım Bora'dayken dizimi kaldırıp erkekliğine geçirmeye çalıştığımda ayağımın üzerine bastığı için çabalarımın boşa gitmesinin yanında acıyla inledim. Güçlülüğü karşısında nasıl güçlü olabilirdim?

Hissettiğim acının ardından yaşlı gözlerim Savaş'a döndüğünde tekrar "Yerinde dur," diye uyardı. Önceki bağrışıyla kıyaslandığında bu ses tonu fısıldama gibiydi.

"Bırak, dedim."

Çabalamayı kesmiştim ama şimdi de bırakmaması durumunda yerimde durabileceğimin hiçbir garantisi yoktu. Zaten ona karşı gelmek gibi bir çabam yoktu. Bora'nın durumuna baktıktan sonra beni sürüklemesine bile izin verebilirdim.

"Kes sesini," diye hırladı. Ateşten korkan adamın gözleri ateşin sembolüymüş gibi bakıyordu. Öfkeliydi. Savaş Atan her zaman öfkeliydi ama bugün öfkesini daha az gösteren alayları yoktu. Son derece ciddiydi ve bu yine ne yaptığımı düşündürtüyordu.

Ya da, dedi içimdeki korkan, titrek sesim. *Kumsal'ın ne yaptığını...*

Kollarından kurtulmak amacıyla son gücümle hareketlendiğimde onu zorlamış olacağım ki Savaş'ın yukarı kalkan elini gördüğümde başımı sağa çevirip yüzümü buruşturarak yanağıma gelecek tokadı bekledim. Savaş Atan'dan bunu bekliyordum ama yanağıma değen tek şey nefesiyken kolumdaki el yavaşça çözüldüğünde "Lanet olsun," diye mırıldandı. Yüzüm gevşerken sessizce yutkunup bakışları-

mı yeşillerine çevirdim. Nefret ettiği hatta öldürmek istediği kıza tokat atmak istememişti.

"Yerinde dur," dedi tekrar. Bu sefer bıkkındı. Hareketsizdim çünkü gözlerine bakıyordum. Gözlerine bakmayı kesemiyordum çünkü yeşillerin harmanlanıp saklamaya çalıştığı acıyı görebiliyordum.

Ne vardı bu güzel gözler, bütün kötü şeyleri görmese?

Biraz önce havada bana vurmak için kalkmış olan elini saçlarına daldırdıktan sonra varlığını bile hissedemeyeceğim kadar gevşetmiş olan elini de kolumdan çekti ve adamlarına başıyla beni gösterip merdivenlerden inmeye başladı. Arkasında, nefesinin oluşturduğu fırtınada hareketsiz duruyorken adamlar bana yaklaşmaya başladığında bir umutla zorluk vermeden ben de onlara yaklaştım. Kollarımdan tutup kapıya çektiklerinde beslediğim umudum baş gösterdi ve Bora'ya yaklaşmaya çalıştım. İri yarı bir adam sertçe beni çektiğinde vücudumla birlikte bakışlarım da ondan uzaklaşmak zorunda kalmıştı.

Savaş'ın bindiği arabaya doğru sürüklenirken çıplak ayaklarımı taşlardan koruyabilmek için parmak uçlarımda yürümeye çalışıyordum. Bu hareketlerim adamları yavaşlattığı için bana kesin bir çözüm yolu getirdiler ve ayaklarımı direkt yerden kestiler. Bana kolaylık sağlamak için olmadığına emindim ama iri yarı adamın omzunda gayet rahattım.

Rahatlığım sinirlerini bozmuş olmalı ki beni sertçe koltuğa atıp bakışlarını yanımdaki sürücü koltuğunda olan Savaş'a çevirdi. "Ne yapalım efendim?"

"Ben halledeceğim. Gidin göt büyütün. Bugün izinlisiniz."

Adam başıyla onayladıktan sonra bakışlarını mavi gözleriyle ürkek bir şekilde onları izleyen pijamalı, saçları dağınık, orta boylu kıza çevirdi. Şey... O bendim sanırım.

"Ona ne yapacaksınız efendim?" dedi adam. Bana acımış gibi gözüküyordu. Buna sinirim bozulurken oturuşumu düzeltmeye çalıştım.

Savaş kısa bir yolla adamın bütün sülalesini elde edebileceğini söyledikten sonra adama verdiği bir daha işine karışmamasına neden olacak korkuyla onu kovduktan sonra bir de yüzsüzlük yapıp kapıyı kapatmasını söylemişti. Adam neredeyse titreyen elleriyle benim tarafımdaki kapıyı kapatınca Savaş gaza bastı.

"İki yüz verince götümüzü de istiyor yavşaklar. Sen kim, bana soru sormak kim?"

Savaş'ın adama yaptığı siteme "Asıl sen kimsin?" diyerek araya girdiğimde yeşilleri yavaşça bana döndü ama benden alması oldukça hızlı sürmüştü. Birinin, hayatın ona haddini bildirmesi gerekiyordu.

Bakışları yoldayken "Bayağı bir zamandır hiç kimse," dediğinde sessizce yutkunup ona bakmayı kestim. Yine olmuştu. Yine Savaş'ta acı yakalamıştım ve bu bugünlerde gittikçe artıyordu. Nedense her hücrem Savaş'ın kimse tarafından yenilemeyeceği düşüncesiyle bölünüyordu ama Savaş da kendi duygularıyla savaş içerisindeydi. Sırf geçmişini öğrenebilmek için bile bütün geleceğimi eline verebilirdim.

Bakışlarım kendi tarafımdaki cama yönelirken "Neden buradayım?" diye sordum. Bugünkü planlarım Savaş'ın birdenbire karşıma çıkmadığı sürece Bora'yla vakit geçirmek doğrultusundaydı. Oysa şimdi Bora baygın, bense baygın olmayı dileyebileceğim birinin yanındaydım.

"Ucuz düşüncelerin sinirlerimi bozuyor. Sus..." dedikten sonra sanki beni bir akşam yemeğine teklif etmiş gibi ekledi. "...bebeğim."

"Düşüncelerim hakkında hiçbir şey bilmiyorsun Savaş," diye mırıldandım. O beni bilmiyordu ki düşüncelerimden haberdar olsun. Ben bile tam olarak düşüncelerimi bilmiyordum. Bir kişi olmam, bir kişiliğim olduğu anlamına gelmiyordu ve kişiliğimin olmadığını düşünüyordum. İyi miydim, kötü müydüm bilmiyordum. Utangaç mıydım,

cüretkâr mıydım, acımasız mıydım yoksa merhametli miydim bilmiyordum.

"Sinir bozucu olduklarına senin gibi saçlarımı yatırabilirim," dedi huysuz bir şekilde. Poker oyununda kazandığı hiçbir şeyi ellememişti henüz. Şey, ruhuma biraz dokunmuş olabilirdi ama bu poker oyunundan da önce olan bir şeydi nasıl olsa.

Onu umursamadan "Nereye gidiyoruz?" diye sorduğumda âdemelması hareketlense de bir şey söylemedi ve bakışlarını yolda tutmaya devam etti. Konuşmaya pek bir meyilli olan Savaş'ın susması beni tedirgin ederken dudağımı ısırmaya başladım. Kumsal bir şey yapmıştı ki Savaş bu kadar öfkeliydi ki Savaş öfkeli olduğunda genelde birileri zarar görüyordu.

Bugün zarar görecek olan kişinin ben olmamamı dilerken Savaş düşüncelerimi duyup beni cevaplar gibi arabayı aniden durdurunca kendi kendime 'Tamam, buraya kadarmış. Yapımımda katkıda bulunanlara teşekkürler' dedim ama emniyet kemeri beni geriye doğru çekti. Emniyet kemeri hayat kurtarır mıydı bilmiyordum ama biraz önce çıkmayan eyelinerımın cam kırıklarıyla renklenmesini önlemişti.

Bakışlarımı bulunduğumuz yere çevirirken emniyet kemerimi çıkarttım. Savaş kucağıma ayakkabı fırlattıktan sonra elini yasladığı koltuktan çekip gürültüyle kapıyı açtı. Beni evimden yaka paça alırken ayakkabımın olmayacağını akıl etmişti demek ki. Keşke pijama kısmına da bir çözüm getirseydi...

Kibarlığı (!) karşısında gözlerimi devirdikten sonra ayakkabıları giyindim. Bağcıkları bağladıktan sonra arka koltuğun kapısını açıp arabadan indim.

Bakışlarım arabaya yaslanmış bir şekilde beni izleyen Savaş'tayken arabanın kapısını kapatıp kollarımı birbirine sardım ve tekrar sordum. "Neden buradayım?"

Bedenimi süzen bakışları sorumla birlikte son durağı olan gözlerime çıktı. Gözlerim ilgisini çekmiyor olsa gerek fazla oyalanmayıp önüne döndü ve ilerlemeye başladı. Kendi kendime homurdanırken peşinden ilerlemeye başladım. Depo gibi bir yere ilerliyorduk.

Depoya girmemize birkaç adım kala "Tek bir kez soracağım," dediğinde bildiğim yerden çıkmasını umdum. Çünkü ses tonuna göre bunun bir devamı da vardı. Tam da beklediğim gibi devam etti. "Cevaplamadığın takdirde sen ve senin sarışınla korku filmi çekeceğiz."

"Korku filmlerini sevmem," dedikten sonra idrak ettiğim şeyle kaşlarım çatıldı. "Benim sarışın?"

Elini deponun geniş kapısına yaslayıp bedenini bana döndürdüğü süre benim Bora'dan bahsettiğini düşünmem ve Bora'ya yapabilecekleri şeyleri düşünüp hepsinin tek tek sonuçlarını çıkarmama yetmişti. Yeşilleri korkak mavilerime döndüğünde gözleri kısıldı. "Tabutlar nerede?"

Ses tonuydu sanki silahına kurşun dolduran şey. Bakışlarıysa silahın ta kendisiydi. Zaten rengi bile insanın duraksamasına neden olurken o rengin ardına yasladığı duygular, duraksamadan da ötesini yapıp insanın gerilemesine neden oluyordu. Ne garipti ki, hayran olmakla meşgulken korkmayı unutmuştum.

Cevaplayamadığım için kolumu kavradıktan sonra boşta kalan eliyle deponun kapısını ittirip beni de içeri çekti. "Hangi tabutlar?" diyerek şansımı denedim. Kumsal'ın yaptığını düşünüyordum ama Savaş'ın tek düşmanı da Kumsal değildi.

"Ailemin tabutları, nerede?"

Gözlerim irileşirken önüne baksa da önünü değil de başka şeyleri görüyormuş gibi olan gözlerinde takılı kaldım. Boynundaki damarlar belirginleşmiş, eli ise sımsıkıydı. Ellerinin bileğime kullandığı güç acıtmıyordu ama Savaş'ın acı çektiğini görmek beni afallatmıştı. Verdiğim tek sesli

cevap yutkunmam olunca beni öne doğru itekleyip kolumu bıraktı. Yere portremi çizmemek için ellerimi yere yaslarken pürüzlü zemin tenimi acıtmıştı. Önüme gelen saçlarımın ardından nerede olduğuma baktığında titrek bir nefes aldım ama vermekte zorlandım. Savaş'ı tanıdığımdan beri veremediğim tek nefesim değildi. Hemen karşımda, benim gibi diz çökmüş, rengi benim gibi ama geçmişinde gördüğü şeyler çok farklı olan mavi gözlere sahip Cenk'in yüzündeki kanlarda gezdirdim bakışlarımı. Kanın yörüngesinin son noktası zemindi. Diğer kanlar gibi düşüp küçük bir kan göleti oluşturan zemin.

"Üzgünüm, seni beklettik Cenk. Daha iyi bir işin yoktu umarım?"

Cenk öfkeli gözlerini ondan aldıktan sonra tekrar bana bakınca olanları anlamaya çalışıyordum. Savaş tam ulaşmışken benden aldığı dosyalara göz atmış olmalıydı. Benim için önemli olduğunu düşündüğü dava dosyaları ve diğer kanıtlar Cenk Süren'e aitti. Benim için önemli olduğunu düşündüğü için buraya getirip, merak ettiği tabutların yerini öğrenmek için beni tehdit ediyordu Cenk aracılığıyla. Neden Bora'nın üzerinden oynamak yerine bu yolu tercih ettiğini merak ediyordum.

"Cenk sessizlik hakkını kullanıp götünü kurtarıyor," dedi Savaş televizyon sunucuları gibi. "Sen bebeğim? Rahat mısın?"

"Keyfim yerinde," dedikten elimi yere yaslayıp yerden kalktım ve saçlarımı omzumdan geriye attım.

"Eğer tabutları nereye sakladığını söylersen pokerde kazandığım her şeyi sana geri veririm. Seni, sana geri veririm."

Bakışlarım birazdan yalvaracağı endişesine kapıldığım Savaş'a dönerken "Peki ya kendimi istemiyorsam?" diye sorduğumda âdemelması hareketlendi. Dudaklarını sıkıca birbirine bastırdıktan sonra çenesinin ucuyla Cenk'i gösterdi.

"Peki onu da istemiyor musun?"

Göz ucuyla kanlar içerisinde, bizi duyabildiğini ya da duymak istediğini sanmadığım Cenk'e baktıktan sonra tekrar yeşillere odaklandım. Onlara odaklanmak kolaydı zaten. "Onu istediğimi de nereden çıkardın?"

"Senin ondan, benim de senden çaldığım dosyalardan çıkarmış olabilir miyim sence? Tekrar döndüğün gibi onunla iletişime geçmenden? Benden çok ona odaklanmandan?"

Dudağımı büzüp bakışlarımı Cenk'e çevirdim. Şu an içerisinde bulunduğu durumu hak ediyor olsa da benim yüzümden başına bir şey gelmesini istemiyordum. Ama onun yüzünden birçok insanın başına kötü şeyler gelmişti. Belki de hak ettiği son buydu ama benim ona vermek istediğim son hayatını mahvettiğimi görmesiydi. Bu şekilde olamazdı. Bu şekilde ve benim yüzümden olamazdı.

"Peki öyleyse..." diye mırıldanıp bakışlarımı Savaş'a çevirdim "...onu öldürmemen gerektiğini de biliyorsundur."

"Tabutlar," diye yinelediğinde sırıtmaya çalıştım. Gözlerinde gördüğüm acı nefesime bile göz koymuştu. Ailesinin tabutlarının nerede olduğunu bilmiyordum. Daha bugüne kadar ailesinden bir tek Arslan'ı tanıyorken tabutları hakkında nasıl bir bilgim olabilirdi? Muhtemelen Kumsal, Savaş'ın öfkesini yöneltecek birini bulmuşken ona olan bütün öfkesini çıkartıyordu. Tabutlar da bunun içerisindeydi.

"Tabutlar yok, Cenk'i öldürmek de yok."

"Zaten öldürmeyeceğim," dediğinde kısa çaplı bir şok geçirdim. Savaş 'Bora'yı aslında seviyorum' dese bu kadar şaşırırdım sanırım.

"Sen öldüreceksin."

Dudaklarım aralanmasına rağmen hava burun kıvırıp benden uzaklaştı. Savaş'ın cümlesinin havaya bıraktığı etki sayesinde artık üşümüyordum, bedenim yanıyordu. Birini öldüremezdim. Sırf bir hatayla girdiğim bu oyunlardan henüz çıkamadığım için kendimden uzak birçok durum içerisinde kalmıştım ama bu çok fazlaydı. Bu Savaş'ın birilerine

zarar vermesini, bana zarar vermesini görmek gibi değildi. Bu birine zarar vermekti, birinden bir hayat almaktı. Onu ben değil, Savaş öldürecek bile olsa yeterince vicdan azabı çekerdim ki Savaş direkt benim öldüreceğimi söylemişti. Bütün her şeyi geçtiğimizde bile hayatımı düzeltmem için iki seçeneğim vardı. Birincisi direkt Cenk'ten itiraf almak, diğeriyse şu an Savaş'ın elinde olan o kanıtlara ulaşmaktı. Savaş bu hareketiyle Cenk'i ortadan kaldırıyor, diğer yolu da elinde tutuyordu. Hangi ucundan bakarsam bakayım şu an çıkmazdaydım. Kendimi öyle bir duruma sokmuştum ki şimdi 'ben Kumsal değilim' desem bile önce beni sonra Cenk'i öldürüp bir de Bora'yı öldürmeye yola çıkardı.

Savaş tabutları Kumsal'ın aldığına emin olduğuna göre inkâr etmek sadece onu daha da sinirlendirirdi. Tek yolum benim de tabutları kullanarak onu tehdit etmemdi.

"Cidden bana bunu yaptırabileceğini düşüneceğini bilseydim acır tabutları sana bırakırdım."

"Pokerde ruhunu kazandım. Bana ruhunu, başkasının bedenini vererek satmanı istiyorum."

"Ben gidiyorum," dedim telaşla. Böyle bir şey yapmazdım. Pokerde benim ruhumu kazanmıştı. Cenk'inkini değil. Pekâlâ, benim ruhum diye bir şey varsa birinin kanını kaldıramayacağını biliyordum ama Savaş bunu bilmiyordu. Savaş'ın gördüğü kişi eli kandan geçmeyen Kumsal'dı. Ben Derin Andaş'tım. Yani sanırım...

Ben arkamı dönüp fabrikanın çıkışına doğru telaşla adımlamaya başladığımda konuşmaya devam etti. "Cenk'i öldürerek bana geleceğini ve o tahtaya bir isim daha veriyorsun. Kanı saçına sıçradığında da saçını, ruhuna sıçradığında da ruhunu vermiş oluyorsun. Vücuduna da hiçbir zaman silemeyeceğin bir dövme yaptırmama izin vermiş oluyorsun. Elin bir kere daha kana bulaşıyor. Bir taşta kuş sülalesi."

Bütün poker oyununda kaybettiklerimi Cenk'i alarak almak istiyordu. Dosyalardaki şeyleri önemsediğimi düşündüğü için geleceğimi de işin içine katıyordu. Hiçbir şey bilmiyor olsa da o kadar haklıydı ki. Cenk'i benden alarak geleceğimi alıyordu. Geleceğimi kurtarmak için bana tek bir yol bırakıyordu. O da Savaş'ın elindeki kanıtları almak.

"Kazandıklarımı her türlü alacağım Kumsal, biliyorsun," diye seslendiğinde hızla ona döndüm ve bağırmaya başladım. "Ruhuma çoktan dokundun, geleceğim diye bir şey bırakmadın, ellemediğin tek şey saçım ona da ne yaparsan yap. O tahtaya da bir isim verdim zaten!"

"O tahtaya verdiğin tek isim 'Savaş Atan'!" diye kükrediğinde sıçramak yerine üzerine doğru yürümeye başladım. Yeşilleri siyahı özendirecek bir renge dönüşürken o da bana uyup yaklaşmaya başladığında bağırmaya devam ettim. "Öldüğünü düşünseydin zaten o tahtada ismin olurdu. Öldüğüne emin olduğum biri var. Onun da ismi tahtada yazılı," diye bağırdıktan sonra derin bir nefes aldım verdiği nefesten. Nefeslerimiz karışacak kadar yakınımdaydı çünkü. İkimiz de daha fazla adım atamayacağımızdan mı yoksa atmak istemediğimizden mi bilmem durduk. Nefesi kendi çapında rüzgâr oluştururken benim çapımda fırtınaydı.

"Onu sen istemiştin," dediğinde anlayamadığım için kaşlarım çatıldı. "Umurunda bile değildi, şimdi mi olay yapıyorsun?"

Gözlerim yavaşça kapanıp açılırken üst dudağımı yalamaya başladım. Her zamanki gibi, anlamamıştı. Aslında hiçbir zaman bu kadar anlaması için de uğraşmamıştım. Bu kadar kurtulmak istememiştim bu gerçekten ama yine de anlamamıştı. Aralarında başka bir isim olsa gerekti. Ona yormuştu. Bahsettiğim ismin kaybettiğim kendi ismim olduğunu tahmin bile edemiyordu.

Nefesim düzene girerken bakışlarımı tekrar Savaş'a çıkardım ve aramızdaki bir adımlık mesafeyi de kapattım.

Nefesimi tekrar dağıtan şeyi bilmezken parmaklarımın üzerinde yükseldiğimde Savaş'ın âdemelması hareketlendi ve bakışlarını dudaklarıma indirdi. Gözlerindeki öfke gözle görülür bir şekilde azalırken elimi omzuma yasladığımda eli belime gitmeye kalkıştı ama son anda tutabilmiştim. Eli elimdeyken gözlerimi kapama isteği duydum. Ama yutkunma isteğim onu sollamıştı. Sesli bir şekilde yutkunduktan sonra saklayamayacağımı bildiğimden, devamı da gelmesin diye sıcacık elini bırakıp kulağına yöneldim. Titrek nefesim boynuna değdiğinde kasıldı ama hareket etmedi. Duyduğum şeyin hangimizin kalp atışı olduğunu bilmiyordum ama ikimizden birinin kuralları ihlal ettiği kesindi. "Onu öldürmeyeceğim."

Omzunda olan elimle destek alıp kendimi bedeninden ittikten sonra arkamı dönmeye yeltendim ama çok geçmeden Savaş kolumdan tutup beni kendine döndürdü. Bedeni bedenime çarpıp, nefesi nefesimi teğet geçtiğinden saniyeler sonra dudaklarını aralayabilmişti.

"Sadece..." dedikten sonra kolumu bırakıp birkaç adım geri çekildi ve silahı cebinden çıkartıp bana uzattı. "Yap şunu."

Bakışlarım silahtayken nefes almaya çalıştım. Tabii alışmıştım birkaç dakika boyunca Savaş'ın verdiği nefesten, nefes almaya. Tam şu an burada bu silahı alıp intihar etmek istiyordum. Hayatını kaybetmiş biriydim, belki de tekrar kazanmaya çalışmak yerine çırpınmayı bırakmalıydım. Bora bana tekrar umut vermişti ama o umutla kalkıştığım işler beni daha da boktan bir duruma sokmuştu. Burada intihar etsem, ardımdan olacakları görebilecek miydim? Kumsal ya da Savaş ardımda kalan Bora'ya zarar verecek miydi? Ya da ben gerçekten vazgeçecek miydim? "Yuvarlak olmadığı için çok uzakları göremediğimiz bir dünyada belki de ileri bakarak yaşamamalıyız. Bize yeterince ileriyi gösteremiyor."

"Göstermiyor" diye düzeltti Savaş. "Bu da parasını bekleyen bir sürtüğün hareketi gibi. Parasını alana kadar iyisini göstermez."

"Dünyayı o şeye benzetecek kadar ne yaşadın bilmiyorum."

"Ama ben biliyorum," dedikten sonra silahı tutan elini hareketlendirdi. "O yüzden al şunu. Beni vazgeçiremeyeceksin."

Korkak bakışlarım Cenk'e döndüğünde gözlerim dolmaya başladı. Adamlar kollarından tutmasa dizlerinin üzerinde bile durabileceğini sanmıyordum. Onu fena hırpalamışlardı ve ayrıca burada onu öldürüp öldürmeyeceğimden konuşuyorduk. Ona ayakta durmak için şevk verecek bir konu sayılmazdı. Belki de tam olarak burada Cenk'e yaptıklarını itiraf ettirdikten sonra intihar edebilirdim.

"Aşka inanır mısın?" diye sordum bakışlarımı Cenk'ten almazken. Bana bütün bu kötülükleri yapmadan önce âşık olduğunu iddia ediyordu Cenk. Gerçekten öyle olsaydı bile sırf kendisine daha çok âşık olduğu için kirli çamaşırlarını öğrendiğimde beni yolundan çıkarıp atmıştı ki öyle olma ihtimali yoktu. Cenk Süren sadece kendine ve kariyerine âşık bir adamdı. Bense o kariyerine hayran olduğum için onu idolüm olarak gören bir çalışanıydım, o kadar. Pijamalarımla evden alınmıştım. Kumsal Karam makyajım, kıyafetlerim kısacası Kumsal Karam maskem yoktu üzerimde. Doğal haliyle Derin Andaş'ı görüyordu bakanlar. Şimdi diz çökmüş bir halde beni izleyen Cenk Süren de bazı şeyleri anlamaya çalışıyor olmalıydı. Hayatını mahvettiği Derin Andaş karşısındaydı ama Kumsal Karam olarak. Sadece benzediğimizi mi düşünüyordu yoksa o zehir gibi olan aklıyla olayları mı çözümlüyordu bilmiyordum ama ağzını bıçak açmıyordu.

"Biyokimyasal olarak yüksek miktarda çikolata yemekten bir farkı yok. Çikolatadan da nefret ederim."

"Biyokimyasal olarak değil de..." dedikten sonra bakışlarımı ona çevirdim. "Psikolojik olarak bak. Aşka inanıyor musun?"

Dudağını büzdükten sonra başını sağa çevirip dilini şaklattı. Alaylı bir şekilde sırıttıktan sonra bakışlarımı ondan aldım. "Ne bekliyordum ki?"

"Yine karanlığıma ışık saçmalıklarına başlarsan..." dedikten sonra tetiği uyarırcasına çekti. Gözlerimi devirdiğimde devam etti. "Benim yarama kabuk bulmaya çalışma. İyileştiğim an düşer. Sen benim yarama yara kat, karanlığımı ışık bulabilmek için irdeleme, ateş yak."

Ona bir keresinde 'Ben ateşim' demiştim ve sanki o güne gönderme yapıyormuş gibi hissetmiştim. "Bana 'Cennetini al gel bana' demiştin. Sen de düzelmek istiyorsun."

"Bana cennet bulma, cennetinle gel demiştim," dediğinde bakışlarımı kaçırıp dudağımı ısırmaya başladım. Sözleri ve gözleri çelişkiliyken, söylediği her şey, diğer söylediklerleriyle bağlantılıydı. Savaş Atan'da gördüğüm tek açık, acısıydı.

"Sana ateş yakabilmek için kendimden vazgeçemem. Cenk'i öldüremem, senin öldürmene de izin vermem."

"Ortalama olarak iki saniye içerisinde bir insanın ebesine koyabiliyorum. Bu da sen bana tırnağını değdiremeden kurşunlarımla Cenk'e dansözlük yaptırtıp alnına para koyabileceğim anlamına geliyor. Biraz daha yüzsüzlük yapıp zorlarsam sen yetişemeden sigara bile yakabilirim."

"Pekâlâ," diye homurdandıktan sonra düzelttim. "Cenk'i öldürmeyeceğim."

"Merak etme hapse düşersen sana iç çamaşırı getireceğim."

Tekrar fabrikanın kapısına yöneldiğimde Savaş kolumdan tutup beni Cenk'e çevirdikten sonra arkama geçip kolunu belime doladı. Parmakları sporcu atletimin altına kaydığında birkaç saniyelik moronluğumdan kurtulup rahatsızca kıpırdandım ama kolunu üzerimden çekmemesinin yanında tenime

değen teni de arttı. Derin bir nefes alıp arkama yaslandığımda arkamda Savaş'ın olması hesaplamadığım bir şeydi.

Savaş silah tutan elini elime kaydırmaya başladığında başımı hafifçe arkaya çevirmeye çalıştım. Burunlarımız birbirine değerken göz göze geldiğimizde eli elime ulaşamadan hareketsiz kaldı. Gözlerinin rengiyle dolduğu gözlerimin gördüğü dünya. Kocaman dünyada yaşasan da gözlerinin ulaştığı kadarını görüyordun. Savaş'a da söylediğim gibi ileri bakarak yaşamamalıydık belki de. Önümüzdekiler yeterdi. Ama önümde Savaş olunca, fazla mı kalırdım yoksa eksik mi bilemiyordum.

Eli tekrar hareketlendiğinde başımı önüme çevirip "Ne yapıyorsun?" diye sızlandım. Seni umursamıyorum, dermiş gibi "Şş," dedikten sonra silahı avucuma bıraktıktan sonra parmakları parmaklarımı kavradı. Silahın ağırlığından mı yoksa Savaş'ın elinin ağırlığından mı bilmiyordum ama elimi hareket ettiremiyordum. Savaş uğraşmama gerek duymadan ellerimizi kaldırıp silahı Cenk'e çevirdiğinde telaşlandım.

Elimi çekmeye kalkıştığımda "Tetik çekili. Yanlış bir hareketinde piçi yanlışlıkla öldürüp beni üzebilirsin bebeğim."

Alayı karşısında sinirlenemiyordum çünkü alayı kendineydi. Bugün fazla açık verdiği hislerini kurtarmaya çalışıyordu. Söylediği söz alaylı olsa bile haklıydı. Savaş tetiği çekmişti ve ikimizden birinin ters bir hareketinde direkt Cenk'e doğru olan silah patlayabilirdi. Savaş'ın ters bir hareket yapmasını beklemiyordum çünkü benim öldürmemi istiyordu.

Öldürmeyecektim.

Öldüremezdim.

Sporcu atletimin uçlarından göbeğime kaydırdığı elinin baş parmağı göbeğimi okşamaya başladığında boşta olan elimi karnıma götürüp elini sertçe ittirdim. "Bana dokunma."

"Tamam," dedikten sonra bana yaslı olduğunu hatırlatmak istermiş yanağını yanağıma sürttüğünde gözlerimi devirdim. "Beraber üçe kadar sayacağız. Sonra sen ateş edeceksin."

Öyle bir ses tonuyla söylüyordu ki inanmama az kalmıştı. Ses tonunun yumuşaklığı, yapacağımız işin sertliğini unutturuyordu. "Savaş, öldürmeyeceğimi söylemiştim."

"Ben de tabutların nerede olduğunu söylersen, bunların hiçbirini almayacağımı söylemiştim. İkimiz de söz dinlemiyoruz."

Ah... Tabutların nerede olduğunu bilmiyordum ki söyleyip kurtulabileyim. Kumsal Karam muhtemelen uzaktan bize bakıp, tabutlarıyla mutlu mutlu yaşıyordur. Oysa ben birinin geleceğini tabutun içerisine koymakla karşı karşıyaydım.

Yanlış bir hareket yapıp ateş etmekten korktuğum için "Savaş indir silahı Cenk'in yüzünden," dedim. Bakışlarım bize korkuyla bakan mavilerindeyken neden konuşmadığını düşünüyordum. Kötü görünüyordu ama en azından bilinci yerindeydi ve hiçbir kelime etmemişti. Beni tanıdığına dair belirti de vermemişti. Bir konuşsa ve benim kim olduğumu belli etse Savaş'ın silahı bana dönecekti.

"Silah Cenk'in yüzünde değil, elimizde," diye dalga geçtiğinde sinir katsayım yükseldi. "Eğer bana bunu yaptırırsan tabutların yerini hiçbir zaman öğrenemeyeceksin."

"Eğer tabutların yerini söylemezsen Cenk'e dair istediğin şeyi asla alamayacaksın."

Ben de onu aynı şekilde tehdit edebilirim sanmıştım ama geri adım atmayacaktı. Söylemem için bir şey yapmayacaktı, söylemezsem bir şey yapacaktı. Çaresizlik damarlarımdan akarak ilerlerken Cenk'in yorgun gözlerini izledim. Belki de ölmek istiyordu. Beni gördüğünde kan yerinin bitme tehlikesini görmüş olmalıydı. Şimdi ölmek uğruna olsa bile hayatındaki parıltılardan ödün vermemek

istiyor gibiydi. Ayrıca bu hayat için uğraştığı kötülüklerden yorulmuştu gözleri. Ama yine de tek bir kelime bile etmemesi garipti. Konuşmuyor muydu yoksa...

"Dilini mi kestin?" diye bağırdım silahın namlusunu hızla aşağıya indirip elimi silahtan çektikten sonra Savaş'ın kollarından kurtulurken. Dudağını büzüp başını sağa yatırdı ve birinde silah olan ellerini havaya kaldırdı. "Ben yapmadım. Onu bulduğumuzda zaten böyleydi. Dili olsaydı zaten ondan önüne süreceğim birçok şey daha öğrenmiş olurdum."

Elinde silah olmasını umursamadan üzerine yürürken "Benimle dalga mı geçiriyorsun?" diye bağırdığımda ellerini indirip pufladı. "Hiç dalga geçecek bir tipim var mı?" dedikten sonra tek gözünü kısıp "Evet var," diye homurdandıktan sonra gözünü gevşetip konuşmaya devam etti. "Ama şu an dalga geçmiyorum."

"Savaş dalga geçme!" diye bağırdım ağlamaya başlarken. Onun ölümüne engel olamazken ondan itiraf alma şansım da kalmamıştı dilinin kesilmesiyle. Üstelik biraz sonra benim yüzümden ölecek olan adam aynı zamanda benim yüzümden işkenceye uğramıştı. O bana çok şey yapmıştı evet ama beni böyle öldürmemişti ki. Ruhumu öldürmüş, başka ruh bulabilme şansımla beni serbest bırakmıştı. Oysa onda bir şans olmayacaktı.

Ağlayışımı görmesiyle âdemelması hareketlendi ve yüzündeki sırıtış silindi. İnce dudakları düz bir çizgi şeklini alırken yeşilleri kısıldı. "Ben yapmadım, yapsam söylerdim. Bu tarz işlerle gurur duyarım."

Açıklamasında bile alay olduğu için onu sertçe ittirdim. "Kim yaptı o zaman? Bu şehirde önemsediğim herkesi elimden almak isteyen başka kim var?"

"Onu Boğaç'a soracaksın," dediğinde onu ittirmeyi kestim. Sinirim geçmiyordu. Gözleri biraz önce söylediğim şeyden beri siyaha dönüşmüş, öfkeyle bakıyordu. Dediğim

şeyin hangi ayrıntısına takılmıştı bilmiyordum. Onu suçladığım düşüncesine mi yoksa Cenk'i önemsediğim düşüncesine mi? Aslında sadece ondan alacaklarımı önemsiyordum ama şu an dışarıdan öyle görünmüyor olsa gerekti. Ayrıca Savaş Atan kendisi hiçbir şeyi önemseyemeyecek hale gelmişken Kumsal Karam'da insani duygular görmeye sinirleniyordu.

"Boğaç ne ala..." dememe kalmadan sinirle beni kendine çekip sırtımı göğsüne yasladı ve silahı elime tutuşturup ellerimizi kaldırdı. "Bir."

"Savaş," diye bağırıp kurtulmaya çalıştım ama izin vermeyip kolunu belime doladı. Bedenimi bedenine katmak istermiş gibi beni kendine yaslarken "İki." diye bağırdı. Yanaklarım yaşlanırken "Lütfen, dayanamam!" diye bağırdım. "Birini öldürmeye dayanamam!"

"Üç!"

Çığlığım, silahın sesini örtememişti. Silah sesinden hemen sonra oluşan sessizlik de hıçkırıklarımı örtemiyordu. Savaş'ın kolları arasında iki büklüm ağlarken bakışlarımı Cenk'e çeviremiyordum. Zaten kanlı olan üzerine eklenen kana bakamıyordum. Benim elimin içerisinde silahın bıraktığı esere bakamıyordum.

Bıraksa ben de Cenk gibi yere düşecektim ama bırakmıyordu ki. Ne yeterince güçlü tutuyordu, ağlamayayım, ne de yeterince bırakıyordu düşeyim.

"Bırak!" diye bağırdım belimdeki kolunu ittirmeye çalışırken. Bu sefer güçlü olsam olmaz mıydı? Sadece Savaş'ı ittirebilecek kadar güçlü olamaz mıydım?

Savaş diğer kolunu da belime doladığında kurtulmak yerine daha da kayboldum bedeninde. Başımı sağa çevirip yüzümü boynuna gizlediğimde daha sıkı sardı bedenimi.

"Ona ihtiyacım vardı," dedim hıçkırıklarımın arasından. "Hayatıma ihtiyacım vardı."

Ölümüyle birlikte bütün yaptığı kötü şeyler mezara gömülecekti. Masumiyetimin de üzerine toprak atılacaktı ve kendimi kanıtlamam için tek yol Savaş Atan'ın elindeki kanıtlar kalacaktı. Muhtemelen tabutlar karşılığında tekrar şantaj yapacaktı ve en sonunda onları da kaybedecektim. Hayatım için çıktığım bu yolda daha da dibe çöküp daha da kaybedecektim.

"Biliyorum," dediğinde dolu gözlerimin ardından yeşillerini görmeye çalıştım. Ne kadar önemli olduğunu bilmiyordu, halimden bir şeyler anlıyordu sadece. "Peki neden yaptın?"

Ses tonum küçükken babamın sarhoş bir şekilde eve gelip odamdaki annemin fotoğrafının olduğu bütün çerçeveleri kırdıktan sonra sakinleşmesinden hemen sonra 'Neden yaptın?' deyişimdeki ses tonumu hatırlatmıştı. Bir yanım kırık çerçeveleri birleştirmek istiyor, diğer yanım bir daha kırmasını engelleyebilmek için de neden yaptığını öğrenmeye çalışıyordu.

"Çünkü ona ihtiyacın vardı," dedi bir elini belimden çekme cesaretini aldıktan sonra yaşlı yanaklarıma yapışan saçlarımı ittirirken. "Çünkü hayatına ihtiyacın vardı."

Ağlamaya devam etmemek için çaresizce yüzümü buruştururken bakışlarım yere serilmiş Cenk'e döndüğünde kendime hâkim olamadım, olmaya bile çalışamadım. Hıçkırıklarımın artışıyla Savaş başımı göğsüne yasladığında onu kendimden uzaklaştırmaya niyetlendim ama tek yaptığım ona sığınmak olmuştu.

Birçok kişinin hayatının kaymasına sebep olsa da o da bir hayattı ve benim yüzümden son bulmuştu hayatı. Bütün bu kötülüklerin arasına çekmişti Savaş beni bu kimliği aldığım gibi. Ama bugün ilk defa kötü olan ben gibiydim. Bugün Cenk'ten bile kötü biri gibiydim.

"Git," dedim Savaş'ı ittirirken. Ona sığınmamdan dakikalar sonra onu ittireceğimi beklemiyor olsa gerek karşı koyamadı. Ellerimin tersiyle gözlerimi silerken "Uzak dur," diye yineledim. Bir adım atsa yine hapsi altında olacaktım.

"Kumsal..." deyip bana yaklaşmaya başladığında geri çekilip elimi aramıza koydum. "Bitti Savaş. Anlatabildim mi? Senin sözün bitti, senin isteklerin bitti."

"Anlamıyorum..." diye mırıldanıp beni kolları arasına almak için hareketlendiğinde telaşla geriledim. Telaşımı gördüğünde sinirle derin bir nefes alıp olduğu yerde kaldı. Sinirinin ardında şaşkınlık da görebiliyordum ama bundan sonra onun görebileceği tek şey öfkem olacaktı.

İğrenç bir insandı. Acılara sahip olabilirdi ama acıları onu acı veren bir adama dönüştürmüştü. Onun gözünde bunun suçlusu Kumsal Karam olduğu için bu şekilde davranıyor olabilirdi ama ben Derin'dim ve bugün zarar verdiği kişi de Derin'di. Sonunda Cenk'le aynı kaderi paylaşmam gerekecek olsa bile o kanıtları elinden alacak ve bugünün hesabını soracaktım.

"Sana bir şey söyleyeyim mi Savaş? Öldürebilmek bir güç değildir. Öldürebilecek güce sahip olmana rağmen öldürmüyorsan güçlüsündür. Dışarıdan güçlü gibi görünebilirsin ama savaşlar içeride kazanılır. Beni yok etmek istiyorsan önce kendi zihninde yok edeceksin. Ben orada olduğum sürece zihninden bütün vücuduna sıçrayacağım. Eğer bir gün kalbine ulaşırsam, o gün kazanacağım."

Yere serilmeme çeyrek kalmıştı ama yine de güçlü hissettiriyordu adımlarım. Çünkü bir amacım vardı artık. Gidip Bora'ya sığınmak dışında bir amacım vardı ve bu yeni bir şeydi. Hareketlendiğini hissettim ama şükürler olsun ki beni engellemedi. Üzerimde bir güç uygulansaydı hissettiğim güç azalacakmış gibi hissediyor, korkuyordum.

Bazı ölümlerse yaşatır, demiştim Savaş'a. Bugün Cenk'in bedeni ölmüştü, ruhum ölmüştü, yarın ise ben yaşayacaktım Savaş'ın ruhu ölecekti.

Ben Kumsal Karam'ın kuklası, Kumsal'ın yapamadığını yapacaktım. Savaş'ın bedenini öldürmeden, bu oyunu kazanacaktım.

Bölüm 42

Bazı hatalar doğru bırakmıyordu yaşamlarda. Düşünülmeden söylenmiş bir söz, hak etmeden alınmış bir nefes, hissetmediğin bir dokunuş hayatını alıp bedeninde yer olmayan bir yere götürebilirdi. En kötüsü de tek götürdüğü sen olmazdın. Senin olduğun her yeri senden uzaklara dağıtırdı.

Bir yanlış yapmıştım, ailemin fikrini düşünmeden karşıdan karşıya geçmiştim. Annemi kaybetmiştim sırf bu yüzden. Bir yanlış yapmıştı annem, kendini düşünmeden benim ardımdan karşıya geçmişti, hayatını kaybetmişti böylece. Bense tekrar birini, babamı kaybetmiştim annemin gidişinde. Hayatımı kazanmak için bir hata yapmıştım, kimliğimden vazgeçmiştim. Cenk'in hayatına mal olmuştu. Sonradan fark etmiştim ki vazgeçtiğim kimliğin yerine sadece acı getirebilmiştim. Hayatımı seçme özgürlüğüne ya da herhangi bir özgürlüğe sahip olamamıştım, hâlâ karanlık ürkütüyordu beni. Asıl karanlığa kafa tutuyordum, Savaş Atan'la oyun oynuyordum. Onun oyunları karşısında sadece acıya kavuşabiliyordum. Bir kişiydim ama bir kişilik değildim.

Dünün aynısı olan yarınları mı bekleyecektim? Yoksa bugün yarına başka konu verecek bir şey mi yapacaktım?

"Delirdin mi sen? Kumsal'ın söylediği şeyi yapmayacağım da ne demek?"

"Kumsal'ın söylediği şeyi yapmayacağım demek," dedikten sonra tavandaki kırık lambanın arada sırada aydınlatmayı unuttuğu koridordan dönüp başka bir karanlıkta ilerlemeye başladım. Gözüm gittikçe karanlığa alışıyordu

ama göğsümün içerisindeki aptal şey için aynı sözü söyleyemeyecektim. Cenk'in ölümünün üzerinden neredeyse bir ay geçmişti. Savaş Atan bana dokunmuyor, üzerime gelmiyordu. Beni rahat bırakmayacağını biliyordum, sadece biraz zaman tanıyor gibiydi ama onunla merhameti bağdaştırmakta zorlandığım için bu ihtimale inanamıyordum.

"Bak Derin..." dedikten sonra başımı ağrıtacağını özetleyen derin bir nefes aldı. Gözlerimi devirerek durdum ve yavaş bir şekilde ona döndüm. Koridoru sadece birkaç saniye aydınlatmaya gücü yettikten sonra beş altı saniye dinlenmeye çekilen ışık, Bora'nın gözlerine yeterince bakmamı engellerken maalesef ki sesini engelleyen bir şey yoktu.

"...zaten birçok defa Savaş'ın değerli poposunu oyunlardan kurtardın. Bir defa daha kurtarırsan kanınla akıl hastanesindeki odasını bile boyar Kumsal. Bilmem anlatabildim mi?"

Ona katılmadığım birçok konu vardı. Öncelikle Savaş'ın poposu değerli falan değildi. Sonra ise; Savaş'ın o değerli (!) poposunu bu sefer kurtarmayacaktım.

"Kumsal'ın söylediği şeyi yapmayacağım ama Kumsal'ın da gözüne batmayacağım çünkü onun söylediklerinden daha iyi bir şey yapacağım."

Işığın koridoru aydınlattığı birkaç saniye boyunca yüzünü buruşturduğunu görüp homurdandım. Sanırım benim yapabileceğim en kötü şeyin onun çizgi romanlarını saklamak olduğunu sanıyordu ama oldukça yanılıyordu. Gözyaşı yaralı her kız, birilerini mahvetme potansiyeline sahip olabilirdi. Bazıları saklar, bazılarıysa bunun hakkını verirdi.

"Yoksa gidip Savaş'ı Twitter'dan unflayacak mısın?"

Alayına karşılık "Bana olan sonsuz güvenin için teşekkür ederim," diye tısladıktan sonra topuklarımın üzerinde dönüp koridor boyunca ilerlemeye devam ettim. Saniyeler sonra bana yetişen bedeni kendi adına doğru bir karar alıp sessiz kaldı. Yoksa üzerimdeki gerginliği atmak için güzel

yüzünü kullanabilirdim. Nedense hayatımdaki onca karışıklığın içerisinde, bugün yapacaklarımı da dikkate aldığımda aklıma sadece tek bir şey takılıyordu.

Savaş'ın gerçekten Twitter'ı var mıydı ki?

Kendi düşüncemin saçmalığı yüzümü buruşturmama sebep olurken Bora, Bora'lığını yapıp tekrar konuşmaya başladı. Sinirli bakışlarım bedenine döndüğünde cızırtılı ışık sayesinde göremediğinden susmayıp konuşmaya devam etti.

"Savaş'a Kumsal'ın söylediğinden daha kötü bir şey yapacağım, diyorsun ve her kötü bir şey yapmaya kalkıştığında günün sonunda yine Savaş'ın Superwoman'ı kesiliyorsun. Açıkçası yakında evine temizliğe yardıma gideceğini düşünüyorum çünkü ar..."

Dirseğim cümlesine nokta koyduğunda "Pekâlâ," dedi boğuk bir şekilde. Karnını acıttığım için pişman olmamamın yanında bir dahaki konuşmasında koluna vurmayı bile planlamıştım. Attığım her adımda düşüncelerim duvarlara çarparken bir de başkasının düşüncelerini duymak kafamdaki duvarlardan tuğla çekiyordu.

"Derin..."

Sinirle inledim ellerim kapının kulpunu kavrarken. Bir dahaki konuşmasında hamlem muhtemelen Bora'ya kafa göz girmek olacağı için kafasındaki soru işaretlerinin gitmesini umarak konuşmaya başladım. "Kumsal benden Savaş'ın elinden geçen uyuşturucuları Savaş dağıtmadan almamı istedi. Böylelikle milyar dolarlık bir zarara uğrayacaktı. Ama şöyle düşün; Savaş'ın uyuşturucuları dağıttığı adamlar akşam eve dönerken marketten alışveriş yapan tarzdan adamlar değil. Tehlikeliler ve bu işi yapıyorlar. Savaş paraları biraz akıllı, biraz da pislik olduğu için malı vermeden önce alıyor. Parayı veren biri, mesela bir mafya, Savaş tarafından kazıklandığını öğrenirse ne olur? Sadece bir mafya da değil, Kumsal'ın söylediğine göre bir depo dolusu uyuşturucu var ve en az on namı büyük adamlara

dağıtacağını göz önünde tutarsak hepsini benim sayemde kazıklamış olsa, adamlar Savaş'a nasıl döner?"

Karanlıkta Bora'nın kaşlarını kaldırdığını seçebildim. Nefesini Miranda Kerr'i pazarda yakalamış gibi üfledikten sonra "Güzelim sana bir yamuğum olduysa söyle," dediğinde başımı geriye atıp güldüm. "Gerçekten, senden korkmaya başlıyorum. Sen daha aylar öncesine kadar yastığımı kaçırıp kötü kız kahkahası atan varlıksın. Böyle şeyler aklına nasıl geliyor?"

"Dün akşam Gossip Girl izledim," dedikten sonra kavradığım kulpu indirerek kapıyı açtım. Karanlıktan kurtulan bedenim bir 'Oh' çekerken ruhum arkasına yaslanıp 'Gerçekten öyle mi?' diye kafa tuttu. "Şimdi anladım," dedikten sonra benim arkamdan mekândan çıktı Bora.

Cenk'i ve ondan alabileceğim itirafları kaybetmem bana güçlü olmam için bir sebep vermişti. Varlığı beni güçsüz kılmıştı, yokluğunu kaldıramamam ise güçlü. Zaten hayatımda ne mantıklıydı ki? Şu anda tek bir kişi asıl kimliğimi ve neler yaptığımı biliyordu. Daha da garibi o erkek hayatımda değer verdiğim tek şeydi. Şey, belki bir de topuklu ayakkabılar. Babam gözlerimin içerisine iki saniyeden fazla bakmayan bir adamken ve annem beni çocuk yaşta bırakıp gitmişken bana iyi davranan ilk kişiye bu kadar tutulmam normaldi.

"Yalnız Kumsal da Tanrıça gibi kız."

Onunla akıl hastanesindeki odada sadece on dakika bulunmasına rağmen yüzündeki yaralar yüzünden üç buçuk atan Bora değildi tabii. Son halini bilmiyordu. Sadece hikâyesini ve bana yolladığı oyunları biliyordu. Kötü bakışlarım üzerine döndüğünde dudağını büzüp kurtarmaya çalıştı. "Biliyorsun ateist olmak hakkında düşüncelerim var."

Dudaklarım kıvrılırken bakışlarımı önüme çevirdim. Aydınlanan tek şey görüş alanım değildi, Bora'nın yüzü de aydınlanmıştı ve ona sinirli kalmak pek mümkün değildi böylelikle.

"Efendim, dediğiniz gibi adamları hazırladık ama duyduğumuza göre Savaş Atan arabaları bir saat sonra yollayacakmış. Hızlı olmazsak, amacınıza ulaşamazsınız."

Savaş şehir dışına da uyuşturucu gönderdiği için nakliye kamyonları içerisinde gönderiyordu. Öyle ki kamyonun içerisinde koltuk ve yataklarda yünden çok uyuşturucu vardı. Herhangi bir ters durumda devreye girmeleri için şoförün yanına iki tane adam koyuyordu kamyonlara.

O kamyonlar yola çıktıktan sonra hiçbir şekilde olaya giremeyeceğimiz için kamyonlar yola çıkmadan halledecektim işimi. Adamlarıma -daha çok Kumsal'ın adamlarına- beş dakika verebilirsem o uyuşturucuların yerini toz şekerler alacaktı ve malı alan adamların bunu güzel karşılayacağını sanmıyordum.

"Savaş nerede?" diye sordum koyu renk gözlerini iri ce açmış, benden bir cevap bekleyen kırklarındaki adama. Sorumla beraber hafifçe eğdiği başını düzleştirdi. Yaşına rağmen saçları simsiyahtı. Yaşamasına rağmen gözleri karanlıktı. Çok şey geçirdiği belliydi gözlerinin yanındaki çizgileri kazanabilmek için. "Henüz mekâna gelmedi. Arabalar yola çıkmadan on, on beş dakika önce gelip bir sorun olmadığına bakar muhtemelen. Genellikle öyle yapıyor."

Şu anda karşımda olan adam Boğaç sağ olsun Savaş Atan'ın eski adamlarından biriydi. Oyunların jokeri olan Boğaç'ın hâlâ benim yanımda olması ilginçti. Bana birçok yardımı dokunsa da Savaş'ın daha güçlü olduğunu düşündüğünde beni saniyeler içerisinde satabileceğini biliyordum. O yüzden ona güvenmiyordum ama bana uzattığı alternatifler de kabul edilmeyecek gibi değildi. Eğer karşıma bu adamı getirmeseydi Savaş'ın hangi adımları izleyeceğini bilmiyor olurdum. Böylelikle muhtemelen ben uyuşturucuların yerine şekerleri koyamadan Savaş elinde silahıyla ve ses tonundaki uyuzluğuyla 'Hoş geldin bebeğim' derdi.

"Peki o bir sorun olup olmadığına bakarken malların uyuşturucu olmadıklarını fark ederse?"

Bakışlarım Sherlock Holmes duruşu yapmış, aydınlanmaya çalışan Bora'ya döndüğünde gülümser gibi oldum. Her zamanki gibi Boğaç'a güvenmemekten çok Boğaç'tan hoşlanmıyor olduğundan planı sorguluyordu. Karşımdaki adamı Boğaç getirdiğinden Bora adamın bütün ceplerinde silah varmış gibi hazır bekliyordu. Boğaç'la birbirlerine bir türlü ısınamamışlardı ve sanırım Bora beni Boğaç'tan kıskanıyordu. Öyle ki oyunlar için görüştüğümüz zamanlar aramıza perde çekmeye karar vereceği günü tahmin eder gibiydim. "Yapılması gereken şey; uyuşturucuların olduğu arabalarla bizim şekerlerin dolu olduğu arabaları değiştirmek. Kapıya yakın olan iki koltukta uyuşturucular var. Geriye kalan alan şekerle dolu. Kontrolü öndeki koltuklardan yaparsa sorun çıkmaz."

Bora'yı aydınlattıktan sonra bakışlarımı tekrar adama çevirdim. "Seni kovduklarından haberdarlar mıdır?" dedim çenemin ucuyla bizden yüz metre kadar uzakta olan mekânın çevresindeki Savaş'ın adamlarını göstererek.

"Savaş Bey ihanet edilmediği sürece kimseyi kovmaz. İhanet ettiği yüzünden kovulan kişiler de önceki planlar anlatılmasın diye öldürülür. Savaş Atan da beni adamlarına öldürmeleri için bırakmıştı. Boğaç Bey de beni kurtardı. Adamlar gidip korkularından Savaş Atan'a beni ellerinden kaçırdıklarını söylemeye cesaret edemeyeceklerinden mekândaki adamların da haberleri yoktur. Beni öldürmelerini söylediği adamları genellikle baskınlarda kullanır. Böyle taşıma işlerinde bulunduklarını sanmam."

Söylediklerini sindirmek için kendime birkaç saniye verdikten sonra dudaklarımı aralayıp bakışlarımı Bora'ya çevirdim. Kendisine ihanet edildiğinde, kandırıldığında cezasını ölümle veren bir katildi karşımdaki. Ben ise hayatının en büyük yalanını, kandırılışını ona yaşatırken yetmezmiş

gibi daha da üzerine gidiyordum. Savaş'ın işleri başlı başına bir projeydi ve üzerine titrediği belliydi. Kendi kendine bir düzen kurmuştu ve ben bu düzeni bozmaya çalışıyordum.

"Pekâlâ o zaman sen bizim adamlarla beraber onlara karışıyorsun. Baskın olabileceği düşüncesiyle Savaş'ın sizi destek olarak yolladığını söylüyorsun. On dakika içerisinde o adamları arabadan uzaklaştırmanı istiyorum."

Bu işi yapamazsa onu öldürecek falan değildim ama yine de gözlerinden korkunun geçtiğini görüp bakışlarımı kaçırdım. Tabii onun gördüğü kişi Kumsal Karam'dı. Korkması normaldi. Oysa ben -biraz- Derin Andaş'tım.

Dakikalar sonrasında adamların yavaş yavaş Savaş'ın adamlarının yerlerine geçtiklerini gördüğümde alt dudağımı ısırıp bakışlarımı Bora'ya çevirdim. "Bence sen içeriye gir."

Kaşları kalktıktan sonra işaret parmağını göğsüme yasladı. "Hayır girmiyorum ve sen bu sefer beni etkisiz hale getiremezsin."

Aslında yapabilirdim ama gözlerimi devirmekle yetindim. "Anlamıyorsun, o adamlar beni korumak üzerine ant içmişler neredeyse. Ayrıca Savaş'ın adamları da bana zarar veremez, Savaş'ın izni olmadan. Sadece hareketlerime engel olurlar, o kadar. Ama sana zarar verebilirler. O yüzden, içeri girer misin lütfen?"

"Lütfen' demen beni duygulandırdı ama hayır."

Bıkkın bir şekilde bakışlarımı aramızda birkaç metre olan Kumsal'ın adamlarına çevirdiğimde Bora "Derin sakın," diye uyardı ama onun güvenliği, onun sözlerinden önemliydi. "Hiçbir kuvvet beni içeriye sokamaz," diye beni caydırmaya çalışmasına rağmen dakikalar içerisinde adamların zoruyla Savaş'ın mekânından yüz metre kadar uzakta olan mekânın içerisinde bana sinirlenmekle meşguldü. Bora'nın güvenliğinden emin olduktan sonra mekâna yaklaşmaya başladım.

Boğaç'ın getirdiği adam hakkını vermiş, arabaya yakın yerlere adamları yerleştirmişti. Her saniye bizim adamlardan biri, diğerlerine fark ettirmeden bir adamı indiriyor ve gizledikten sonra yerine kendisi geçiyordu. Arabanın hiç değilse on metre kadar etrafında bizim adamlar dışında adam kalmayana kadar hareket etmeyecektik. Ortalığı savaş alanına çevirmeden araba etrafındakilerin işlerini halledebilirsek her şey daha kolay olacaktı. Ayrıca bu arabaların yola çıkmasını istiyorsak hiç kimsenin şüphelenmemesi gerekiyordu.

Boğaç sayesinde aramızda olan Savaş'ın eski adamı beni görüp, yaklaştığında "Başlıyor muyuz?" diye sordum. Normalde onun sorması gerekiyordu ama Savaş'ı tanıyan da, Savaş'ın gönderdiği birçok baskında bulunan da oydu.

"Boğaç Bey'in önerisiyle planı değiştirip adamlara Savaş Atan'ın arabaları yola önceden çıkarmaya karar verdiğini söyledim. Böylelikle bizim adamlar arabalara binecek ve götürecekler. İleride bizim hazırladığımız arabalara geçiş yapacaklar ve daha sonrasında mallarda bir sorun olduğunu söyleyip içerisinde şeker dolu olan kamyonlarımızla geri dönecekler. Yine bizim adamlarımız kamyonları kontrol ettikten sonra sorunu hallettiklerini söyleyecekler. Sonra arabadan inip götürmeleri için arabaları Savaş'ın adamlarına teslim edecekler ki teslim edildiği zaman başları tehlikeye de girmemiş olsun. Savaş Atan'ı iyi tanıyan herkes onun malları kontrol etmeden göndermeyeceğini de iyi bilir ama buradakiler emir kulu, onu tanımazlar."

Önceki planda Savaş'ın kontrol etmesine izin veriyorduk ve anlamaması için ön taraflara uyuşturucu yerleştiriyorduk ama Boğaç'ın adama emrettiği yeni plana göre Savaş'ın kontrol etmesine izin vermeden kamyonları teslim etmek üzere yola çıkartıyorduk. Tabii ki kamyonlarda olacak adamların Savaş'la iletişim kurmasına engel olacağımız için daha sonrasında planda bir bozulma gerçekleşmezdi

veya Savaş'ın kamyonlarda daha arkaları kontrol edip de şeker olduğunu anlamasına da engel olmuş olurduk ama yine de Boğaç'ın bana sormadan plan değiştirmesi ilginçti.

"Lütfen sizi haberdar etmediğim için affedın," dedikten sonra başını hafifçe eğdiğinde gözlerimi devirmemek için zorlandım. Tanrı katında elçiymişim gibi davranıyorlardı. Kumsal'ın gözlerini oldukça korkuttuğu belliydi.

"Boğaç Bey 'Kumsal'ın haberi var' demişti ama görünüşe göre haberiniz yok."

Kaşlarım hafifçe çatılırken üst dudağımı dişlerimin arasına aldım. Boğaç neden benden habersiz böyle bir emir vermişti ki? Hem de benim haberimin olduğunu söyleyerek...

Adam kulağındaki cihaza doğru başını yasladıktan sonra tedirgin gözlerini üzerime çevirdi. "Efendim, Savaş Atan yola çıkmış."

"Başlayın," diye mırıldandım ama aklım hâlâ Boğaç'ta kalmıştı. Belki de güçsüz olduğumu o da anlamıştı. Hem de güçlü olmaya karar verdiğim günler içerisinde. Belki de güçlü olmak daha sert oyunlar oynamak değildi.

Yine de Savaş gelmeden malları elinden almış olursam Boğaç beni kandırmış olsa bile Savaş'ı milyarlık zarara sokmuş olurdum Kumsal'ın da istediği gibi. Sadece Savaş'ın başını bir de malları yolladığı adamlar tarafından belaya sokmamış olurdum ama yine de Savaş'a bir zarar vermiş olurdum. Ayrıca Boğaç'ın beni kandırdığı da kesin değildi. Her zamanki gibi benden daha iyi fikirler bulduğundan ve benim de genellikle onun fikirlerine uyduğumdan bana sormadan hareket etmiştir ve adam kem küm ettiğinde benim de haberimin olduğu yalanını söylemiştir.

Kendi içimi rahatlatma çabalarım bittikten sonra biraz önce konuştuğum adamın, Savaş'ın adamlarıyla konuşmasını izledim. Önce tedirgin olsalar da benim karşımda boynunu eğen adam onlarda aynı izlenimi bırakmadığı için onaylayıp arabalara adam bindirmelerine izin verdiler.

Dakikalar sonra arabalar teker teker mekândan çıkmaya başladıklarında Savaş'ın adamlarının görmeyeceği uzaklıkta ben de mekânın çıkışına doğru yürümeye başladım. Boğaç'ın bulduğu adam bir sorun çıkmaması için Savaş'ın adamlarıyla kalmıştı bu yüzden diğer adamların yanında olmam gerekiyordu.

Adamlar emir verdiğim gibi mekânın çıkışında, Savaş'ın adamlarının görmeyeceği bir yerde durup beni beklerken hızlı adımlarla onlara ilerledim. Arabalarla aramda on, on beş metre varken telefonum çaldığında hafif bir gerilme eşliğinde telefonu açıp kulağıma yasladım.

Ben planımdan haberdar olan Savaş'ın 'Öleceksin yapram' diyen sesini tedirginlikle beklerken benim adamımın sesini duyunca nefesimi dışarı üfledim ve birkaç saniye boyunca hareketsiz duran bedenimi yürütmeye devam ettim.

"Efendim Savaş Bey adam sayısını arttırıyormuş. Yanımdaki adamı aradı, böylelikle bizim de yalanımız ortaya çıktığından o diğerlerine haber veremeden etkisiz hale getirdim ama adamları birazdan burada olurlar. Mekânın çevresine adam çıkarıyoruz ama onlar gelmeden işler hallolursa bizim açımızdan daha iyi olur."

Neredeyse bir aydır sessiz olmama rağmen Savaş bugün büyük bir iş yapacak olduğu için ve oyun sırası da ben de olduğu için muhtemelen akıllılık yapıp adam sayısını arttırmış, önden yolluyordu. Tahminen adamlardan beş, on dakika sonra Savaş da mekâna gelirdi ama önce adamları halletmemiz gerekiyordu.

Telefonu cebime attıktan sonra adımlarımı hızlandırıp arabalara ulaşacağım sırada yöneldiğim arabanın şoförünün kafası cama hızla çarptıktan sonra akan kanlar camı renklendirdiğinde sıçrayıp bakışlarımı telaşla kurşunun geldiği yere çevirdim.

Rüzgâr saçlarımı yüzüme iterken yaklaşan arabaları gördüğümde dişlerimi sıkıntıyla gıcırdattım. Adamları gelmiş ve sorunu fark etmişlerdi.

Hayatımda topuklu giymediğim mutlu olduğum nadir anlardan birindeydim. Genellikle topuklu giymediğim zamanlar keyfim yerinde olmazdı ama şimdi topukluyla muhtemelen sadece sonumu beklemeyi başarabileceğim bir olay içerisindeyken oldukça memnundum.

Yönelmiş olduğum ve biraz önce şoförünün ölümünü bizzat izlediğim arabaya doğru koştuktan sonra kurşunla beraber kırılan camdan kendimi içeri atıp şoförün ölü bedenini kusmanın eşiğinde dışarı ittirdim. Bedeninin eksilmesinin ardından yerine oturduktan sonra direksiyonu kavrayıp gaza bastım.

Daha önce hiç kamyon kullanmamamın yanında daha önce camı kanlı kamyon da kullanmamıştım. Telefonda konuştuğum adamın da dediği gibi bizim adamlar mekânı çevreleyip gelen adamların icabına bakarken arabaları kullanan adamlarda benim gibi sürmeye başlamıştı. Şu andaki tek umudum silah seslerinin mekânın içindeki Savaş'ın adamlarına gitmemesiydi. Eğer giderse, tek kazancım Kumsal'ın görevini yerine getirmek olacaktı ama ben daha fazlasını istiyordum.

Telefonum çalmaya başladığında üst dudağımı ısırarak bir elimi direksiyondan çekip telefonumu cebimden çıkarttım. Arayana bakmadan telefonu kulağıma yaslayıp nefes nefese "Ne?" diye sordum.

Her akşam sekizde bize pizza getiren çalışan olmasa iyi olurdu.

"Seni görüyorum. Bir km kadar sonra bir depo var. Arabaları oraya çektiriyorum. Sen de oraya çek. Diğer arabalarla değişecekler ve geri dönecekler. Mekâna benim adamlarımı da yolladım. Bu oyun bozulmayacak."

"Sana neden güveneyim?" dediğimde nefes sesini dinledim bir süre. Sanırım ona güvenmem için yeterli bir sebep arıyordu ama yoktu. Boğaç oyunların jokeriydi ve Savaş

bile onun dönekliğini silahıyla sonlandırmıyorken Boğaç'la başa çıkamayacağımı anlıyordum.

"Biliyorsun, oyun bitmeden yerimi değiştirmem. Bu oyuna senin yanında başladım, oyun sırası değişene kadar ben de yerimi değiştirmem.

Biliyor muydum pek bir fikrim yoktu. Kumsal sanırım bu kuralları yalayıp yutmuş olmalıydı ama benim Savaş'la Kumsal arasındaki kurallarda tek kesin olarak bildiğim şey oyunların sıralı olmasıydı. Onu da Savaş'ın sırası geldiğinde bir gün bile beklememesinden bilmemem imkânsızdı.

"Silah tutabilen tek kişi Savaş değil, Boğaç. Bu oyunun bozulmasını istemiyorum. Sana güvenmediğimden falan söylüyorum; bu oyunu bozmaya yeltenirsen bunu bil."

Birkaç saniye sessizlikten sonra "Sağa çekmeni bekliyorum," deyip telefonu kapattı. Telefonu cebime sıkıştırdıktan sonra bakışlarımı Boğaç'ın biraz önce bahsettiği depoya çevirdim. Söylediği gibi adamlar teker teker arabalarını çekmişler ve bizim ayarladığımız arabalara yöneliyorlardı. Hayatta park edemeyeceğimi bildiğimden yolun üzerinde durdurup biraz önceki ölü şoförü dışarı atarken açtığım kapıyı ittirdim. Yüksek kapıdan atlayarak indikten sonra Boğaç'ın adamlarından birine kamyonu işaret edip deponun girişine doğru ilerlemeye başladım.

"Boğaç nerede?"

"Boğaç Bey kamyonlardan biriyle mekâna döndü. Sizi de götürmemiz gerekecek."

Nefesimi saran tedirginlik rüzgârla karışırken bakışlarımı adamın gösterdiği arabaya çevirdim. Bana doğru atılan her adım, bana çevrilen her bakış gerilmeme neden oluyordu. Boğaç'a güvenmediğimi daha önce hiç bu kadar hissetmemiştim. Bakışları her ne kadar beğeni dolu olsa da bu beni öldürmeyeceği anlamına gelmiyordu. Ben de Savaş'ı birçok defa öldürmeyi düşünmüştüm sonuçta.

"Ben hallederim," dedim adam kapımı açtığında. Biri kolumdan çekecekmiş gibi bir tereddüt ve hızla arabaya hızla bindikten sonra kapıyı kapattım. Adam yolcu koltuğuna binmeye kalkıştığında kapıyı kapatıp "Arkadan gelin," diye emir verip önüme döndüm. Cebimdeki en tehlikeli şey tel tokayken yanıma cebi silah dolu adamı almayacaktım tabii ki.

Adam üst dudağını yalarken uzandığı kapı kolundan elini çekip, doğruldu. Bir an telaş yaptığını hisseder gibi olmuştum. Bakışlarımı fark ettiğinde başını hızla onaylayıp bozuntuya vermeden geriledi. Arabadan uzaklaştığında direksiyonu kavrayıp gaza bastım.

Kesinlikle ters giden bir şeyler vardı.

Direksiyonu sola yatırıp yola çıktıktan sonra hızımı arttırıp bir elimi cebime götürdüm. Amacım Boğaç'ı arayıp ne halt yediğini sormak olsa bile telefon elimdeyken titremeye başladığında Boğaç'ı erteleyip telefonu açtım. Saçlarım kulağımla, telefon arasında kalırken "Ne?" diye mırıldandım yorgunlukla.

"Adamlar Boğaç Bey'in yardımlarıyla halloldu. Eski plana döndük. Geriye kalan tek şey Savaş Atan'ın gelip malları kontrol etmesi ve şu anda mekâna yaklaşan arabasını görebiliyorum. Beni tanıdığı ve öldüğümü sandığı için mekândan çıkıyorum. Boğaç Bey burada, efendim."

'Canını kurtarsana aptal. Niye bana hesap veriyorsun?' diye azarlamak istesem de Savaş'ın arabasını benim de görmemle birlikte telefonu beceriksiz ellerimle cebime sıkıştırmaya çalıştıktan sonra direksiyonu kavrayıp hızı arttırdım. O daha köşeyi dönmemişti, arazi boş olduğundan arkadaki yolda olduğunu görebiliyordum. Ondan önce mekâna gireceğim şüphesizdi ama ne kadar önce gireceğim de önemli bir ayrıntıydı bu oyunda.

Üst dudağımı dişlemeye başlamadan önce titrek bir nefes aldım birazdan Savaş'ın kurşunlarının uçuşabileceği ha-

vadan. Bu oyun ya tamamen başarılı olacaktı; Savaş mahvolacaktı, ya da tamamen başarısız olacaktı elime geçen şey bir grup ölü adam ve Kumsal'ın emrini yerine getirmek olacaktı.

Savaş köşeyi dönmeden mekâna girdikten sonra hiç kimseye çarpmamak umuduyla direksiyonu sağa çevirip frene bastım. Araba henüz durmamışken kapıyı açtıktan sonra arabadan inip bakışlarımı hızla taramaya başladım.

Ortada Boğaç falan yoktu.

Daha önce görmediğim bir adam yanıma gelip "Mallar yerinde efendim. Savaş Bey de mekâna girmek üzere," dediğinde Boğaç'ın yerini soracaktım ama Savaş her zamanki gibi geldiğini gürültüsüyle göstermişti.

"Bu bacakları nerede görsem tanırım."

"Anlıyorum ki beni özlemişsin," diye homurdanırken yavaşça arkama döndüm. Kendi rüzgârı, dünyanın rüzgârını saptırırken arabasının kapısını kapatmadan yaklaşmaya başladı. Yeşil gözleri hiç olmadığı kadar üzerimdeydi ve keyifli gözüküyordu. Kalın kaşları hafifçe kalkmış, dudakları kıvrılmıştı. Dağınık saçlarını geriletmişti rüzgâr ama vücudundan başka hiçbir yere dokunamıyordu. Benim saçlarımı geriye savuran rüzgârınsa ona mı yoksa dünyaya mı ait olduğunu bilmiyordum.

Karşımdaki bir ay kadar önce bana Cenk'i öldürten adamdı. Karşımdaki defalarca kez bana zarar verse de defalarca kez kurtardığım adamdı. Acısını gördüğüm ama ona her iyi duygu beslediğimde beni pişman eden adamdı. Savaş Atan'dı.

"Öyle özledim ki adam bile öldüremiyorum Tanrı affetsin."

Özlenilecek bir kişiliğe sahip değildi. Yokluğu aranmazdı ama varlığı bir şeyler değiştiriyordu. Aslında, varlığı her şeyi değiştiriyordu. Gece gözlerimi kaparken açabilip açamayacağımı düşünmeme sebep oluyordu. Attığım adımın

arkası için endişelenmeme sebep oluyordu. Bana kaybettirdikleri yüzünden üzülmeme sebep oluyordu. Kaybettirebilecekleri için endişelenmeme...

Tedirgin bakışlarım herhangi bir adamın 'Boşuna üç buçuk atma, plan yolunda' demesini beklerken Savaş tekrar konuşmaya başlayınca derin bir nefes alıp yeşillere döndüm.

"Sakıncası yoksa burada ne aradığını öğrenebilir miyim?" dedi alayla.

"Sakıncası var..." diye mırıldandığımda kalın kaşlarını hafifçe kaldırdı. Dilini dişleri üzerinde gezdirerek benden cevap beklerken güzelliği dışında bir şey düşünebilmek için bakışlarımı kaçırdım.

Bir bahane bulamazsam koltuk yününe uyuşturucu koymak yerine beni koyacaktı Savaş.

"Benime gel," diye mırıldandığımda dudaklarını birbirine bastırdı. Cevap vermesini beklemeden arkamı dönüp kamyonların arkasında kalan depoya yöneldim. Arkamı döndüğüm gibi yüzümü buruştururken bakışlarımı gökyüzüne çevirdim. Tanrım şirk koşmak gibi olmasın ama şu işten kurtulabilirsem alkol içme işine tekrar bakacağım.

Telefonum titremeye başladığında başımı hafifçe sağa çevirip Savaş'ın ne durumda olduğuna baktım. Cebinden çıkardığı sigara paketinin içerisinden sigara çıkartırken arkamdan ilerliyordu. Sigarayı ince çıkık dudakları arasına koyduktan sonra sigara paketini cebine attı. Çakmağı cebinden çıkarırken bakışlarımı hızla önüme çevirdim ve fırsattan istifade telefonu kulağıma yasladım.

"Efendim, bir karışıklık oldu. Kapıya yakın koltuklarda da şeker bulunuyor, uyuşturucu koymuştuk ama şu anda ne oldu bilmiyoruz."

Gözlerimi yavaşça yumdum. Boğaç'ın bir şeyler peşinde olduğunu biliyordum. Pekâlâ dediği gibi Savaş'ın yanında değildi ama benim yanımda da sayılmazdı. Savaş'ın fark etmesini sağlamaya çalışıyordu. Telefondaki adamın ses

tonundaki korkuya göre bir şeyler başarmıştı da. Savaş'ın o kamyonları kontrol etmemesi gerekiyordu.

"Beş on dakika içerisinde o kamyonları yola çıkartıyorsunuz. Savaş'ı ben halledeceğim."

Telefonu hayatımdaki nadir anlardaki gibi küfrederek cebime sıkıştırdıktan sonra dudaklarımı birbirine bastırdım. Savaş'a karşı içimde durduramadığım bir nefret besleniyordu her geçen gün ve neye mal olursa olsun ona zarar verme imkânım olduğunda zarar verecektim. Bakışlarım deponun duvarına yaslı motorlardayken deponun kapısını açtım.

Depoya girdikten saniyeler sonra Savaş da arkamdaki yerini alınca derin bir nefes alıp ona döndüm. Çenemin ucuyla kapıyı gösterdiğimde dudağını büzerek bakışları bendeyken geriye doğru birkaç adım atıp kapıyı kapattı. Küçük depodaki cızırtılı ışıkta birbirimize bakarken havadan sudan konuşamayacağımın farkındaydım.

Sigarasını dudakları arasına yerleştirip bir nefes aldıktan sonra ince, uzun parmaklarıyla sigarayı dudaklarından uzaklaştırdı. Üflediği dumanın kokusu saniyede burnuma dolarken parmaklarımla oynamaya başladım.

"Seninle göz seksi yapmaktan rahatsız olduğumdan falan değil ama işim var bebeğim. Gidip biraz uyuşturucu koklamam gerekecek."

Prensip olarak çocukluğumdan beri kendimi sevmiyordum ama daha önce de hiç bu kadar nefret etmemiştim. Çünkü birazdan yapacağım şey kesinlikle a bölümü acil durum vakasıydı.

Ayaklarım yürüdü, kalbim yoruldu. Ellerim kavradı yakasını, nefesim hissetti ceketinin kaygan derisini. Savaş saniyesinde öpüşlerime uyarak beni duvara yasladığında elimi ensesine götürdüm. Adamlarıma beş dakika kadar vermem gerekiyordu ve aslında Kumsal Karam olmadığımı anlatmak dışında Savaş'ı oyalayacak bir şey bulamıyordum.

Büyük ve bu yollardan koşarak geçmiş olan elleri tecrübeyle vücut kıvrımlarımda gezerken kendime oyun için olduğunu hatırlatıp duruyordum çünkü bu dokunuşları altında kendimi ona bırakmama bir nefes kalmıştı. Yanıyor falan olmadığıma göre sigarasını yere atmıştı ve bu oldukça garipti. Savaş sigaralarına *değer* verirdi. Dudakları dudaklarımdan boynuma kayarken bir eliyle beni kendine yaslayıp "Titriyorsun," diye fısıldadıktan sonra boynumu öpmeye başladığında başımı duvara yaslayıp gözlerimi tavana çevirdim. Belki de yanıyor falan olabilirdim.

Eli şortumun açıkta bıraktığı çıplak bacaklarıma kaydığında kendi titrememden, telefonun titremesini de fark etmeyi umdum. Şu adamlar kamyonu yola çıkarttıkları gibi Savaş'ı ittirecektim.

Yani, umarım.

Elleri şişme montumun fermuarına geldiğinde alt dudağımı ısırarak bakışlarımı Savaş'a çevirdim. Konuşmaya başlayacağım sırada 'Benim işim seninle değil, sus ve bedeninle beni yalnız bırak' dermiş gibi konuşmama izin vermeyip beni öpmeye başladı. Yüzümü buruşturarak ona karşılık vermeye çalışırken o ise montumun fermuarını açmıştı. Ellerini montun fermuar yerlerine sürerek yakama getirdiğinde soğuk teninin tenime değmesiyle ürperip duvara sığındım.

Dudaklarını çektiğinde yeterince çekmediğini anlamam verdiği nefesin dudaklarımın arasından geçmesiyle olmuştu. "O piçin sana bunları verebileceğini sanmıyorum," dediğinde hızlı nefes alışverişlerimin izin verdiği kadar bakışlarımı Savaş'a çevirdim. Maviden bir nefes alınıyorsa, bu yeşil gözlerden de bir ömür alınabilirdi ama yanlış bedende bulunuyorlardı. Belki bu gözlerin bu kadar parlamasını sağlayacak beden tam da Savaş'ın bedeniydi ama bu gözleri hakketmiyordu Savaş. Bir elini belimden yavaşça kalçama indirdiğinde gözlerimi yumup "Kimden bahsettiğini

bilmiyorum," diye fısıldadım ama sesim benim kulağıma bile zor ulaşmıştı.

Dudağını çeneme bastırdığında gözlerimi kırpıştırarak araladım ve ensesinde olan titrek elimi saçlarına götürdüm. Depoyu aydınlatmakta pek başarılı olamayan lamba her dokunuşa farklı anlamlar yüklüyordu. Bu loş ışık altında bana küfretse bile gülümsemekle kızmak arasında çelişkide kalırdım.

"Her gece kolları arasında uyuduğun piç."

Ona bu yakınlıktan bakarken unutulmaması gereken şeyler kısa bir süreliğine tozların ardına çekilebiliyordu. Bu yeşil gözlerin beni Kumsal olarak görmediği bir zamanda bu parlaklıkla baktığını hayal ettiğimde sandığım gibi yüzümü buruşturmuyordum. Savaş iğrenç bir kişiliğe sahipti evet ama çoğu şeyden daha güzeldi.

Ayrıca korktuğum gecelerde -yaşadıklarım yüzünden neredeyse her gece- Bora'yla uyuduğumu nereden biliyordu, hiçbir fikrim yoktu. Sapık gibi evimizin önünden bizi dikizleyeceğini sanmıyordum. Savaş bir şeyi merak etse girer içeri halimize bakar çıkardı, öyle bir tipti. Bir işi gizli gizli yapabileceği ihtimaline pek inanmıyordum. Neden gizli gizli yapacaktı ki?

"Bora..." dedikten sonra konuşmamış olmayı diledim. Tenimde gezinen elleri mi yoksa, yüzüme çarpan nefesi mi ya da yeşilleri mi bilmem sesim oldukça boğuktu. Kendime güvenir gibi olduğumda ve cevap beklercesine baktığı için tekrar konuşmaya başladığımda belimde elinin baş parmağıyla bel boşluğumu okşadığını hissettim.

Ama tam da konuşurken...

"Bora bana birçok şey veriyor."

Bakışlarını dudaklarıma indirdiğinde kirpiklerinin göz altlarında bıraktığı gölgeyi izledim bir süre. "Bir şeyleri olduğu için," dedikten sonra üst dudağını yalayarak bakışlarını gözlerime çıkardı.

"Ama popona tüy yapıştırdığında tavuk olmazsın."

Ben henüz öpüşmemizin verdiği nefeslerimi geride bırakamamışken böyle bir cümle kurması kaşlarımı çatmama sebep oldu. Bakışları kısa bir anlığına çatılmış kaşlarıma çıktıktan sonra sırıtır gibi oldu ama loş ışık beni kandırıyor da olabilirdi.

"Demek istediğim şey sana iki üç zımbırtı verdi diye iyi biri olacak değil."

O laftan bu anlamı çıkarması mı daha garipti yoksa dışarıda malları kaçarken burada benimle Bora'yı tartışması mı bilememiştim. Tek bildiğim daha önce birkaç kez bu gözlere baksam bile ilk defa o gözlerin bana bu kadar yoğun baktığıydı.

Söylediği şeyi anca saniyeler sonra idrak edebildiğimde kuruyan boğazıma yaşam belirtisi verebilmek için yutkunup konuşmaya başladım. "Bana iki üç zımbırtı vermedi. Beni yalnızlıktan kurtarıp bir sığınak verdi."

Yüzünü buruşturdu ve bundan emindim. Loş ışığın saklayamayacağı bir abartıyla buruşturmuştu. "Orijinal olan yalnızlık. Boktan kişileri hayatlarınıza alan sizlersiniz."

"Kendine bir baksana Savaş," dedikten sonra ona gerçekten bakma ihtiyacı hissettim. Bakışları hâlâ dakikalar öncesi gibi yoğundu ama omuzlarında bir çöküklük vardı. Elleri neredeyse bir dakikadır hareketsizdi ama bu hareket etmesinden daha büyük bir tedirginlik içerisine sokuyordu beni. Teninin ısısı tenime karışıyordu ve elini çektiğinde üşümekten korkuyordum.

"Yalnızsın..." derken görüntüsünün bıraktığı etkiyi arkalara itmeye çalışıyordum. "Yalnızsın ve şu haline bak. Silah elinden eksilmiyor, o da yetmezmiş gibi öldürdüğün kişileri yazdığın bir tahtan var."

"Bunu yapan tek kişi ben olamam ama değil mi?" diye inlediğinde ona bakışlarımla cevap verdim. Ne kadar manyak olduğunu tartışmamıza gerek yoktu bence.

"Yalnız olduğunda şeytan daha çok karışıyor insanlara."

Henüz bir yıldır falan bu durumdan kurtulmuş bulunmaktaydım. Yanlışı söyleyecek birine sahip olmadığınızda doğrunun da bir önemi kalmıyordu.

"Kendini iyi göstermek için şeytanı kötü gösterme."

Kaşlarım hafifçe kalktı. Öyle değildi... Öyle mi yapıyordum? Kendimi iyi göstermeye çalışmıyordum. Sadece yalnız olduğumuzda şeytana uyduğumuzu söylüyordum, yalnız olmadığımızda ise şeytana uymadığımızı. Şey... Galiba öyle yapıyordum.

"Şeytanın iyi olmadığına eminim."

Dudağını büzerken tek kaşını kaldırdığında dudağımın kenarını ısırarak sağ ayağımı kaldırıp tabanını duvara yasladım. Geri çekilebilseydim şu ana kadar deponun on metre kadar dışında olurdum ama arkamda duvar olduğu için hareketlerim sınırlıydı. Savaş ise nefesini nefesime katacak kadar yakınımda durmak konusunda ısrarcıydı.

"Nereden bilebilirsin? Bir zamanlar o Tanrının favorisiydi."

Evet bu konulara pek ilgim yoktu ama şeytanın işlediği bir suçtan sonra Tanrının gözünden düştüğünü biliyordum. Eğer yeteri kadar iyiyse, gözünden düşmezdi değil mi?

Yanaklarımı şişirdikten sonra gözlerimi kısarak nefesimi dışarı üfledim. "Pekâlâ şöyle diyeyim; senin uyduğun bir şeyin iyi olabileceğini düşünmüyorum."

Dudağının bir kenarı kıvrıldığında yeşillerinin tam da gözlerime bakması büyük şansızlıktı. Gözüm hareketlenir gibi olduğunda bile fark edecek kadar yakındaydı ve muhtemelen o da benim gibi iki gözümü yakınlıktan neredeyse bir gözmüş gibi görüyordu.

"Ben şeytana uymam bebeğim. Bir işe kalkışırım, yeterince kötü görürse dahil olur."

Küçük bir çocukmuş gibi kafa tuttum. "Ama sen de dedin 'Yeterince kötü görürse' diye. Kötü olduğunu sen de söyledin."

Küçük bir çocukmuş gibi hareket ettiğime o da hemfikir olmalıydı çünkü alaylıydı gözleri. Yine de dudaklarındaki o ufak kıvrım beni keyiflendiriyordu. Kendime ona dair hatırlatmam gereken şeyler vardı çünkü yanında her seferinde unutuyordum.

"Kötü işler yapmak seni kötü yapmaz. Aynı Bora piçinde de olduğu gibi. İyi işler yapmak da seni iyi yapmaz."

Düşüncelerini anlıyor sayılmazdım. İyi insanlar iyi işler yapmaz mıydı? Bora mesela; Savaş birkaç defa Bora'nın beni kandırdığını söylemişti ama Bora öyle biri değildi. İyi biriydi. Bana evini açmıştı. Hem de evinde ondan çok ben söz sahibiydim. Varını yoğunu bana veriyordu ve pişman da olmuyordu. Sonra... Mesela Savaş. Kötü biriydi ve kötü şeyler yapıyordu. İnsanları öldürüyor, kandırıyordu. Geçmişlerini düşünmeden geleceklerini mahvediyordu. Hayatımda bu örnekler varken Savaş'ın dediklerine pek inanamıyordum.

"Peki nasıl ayırt ediyorsun birisinin iyi olup olmadığını?"

Alnı alnıma değdiğinde bakışlarımı yavaşça aralık dudaklarına indirdim. Nefesini duyabiliyordum.

Tanrım... Nefesini duyabiliyordum.

Cebimdeki telefon titremeye başladığında dudaklarımı birbirine bastırdım. Savaş telefonun titremesini fark etmeden konuşmaya başladı.

"Bakışlar Kumsal. Bir insan yüz ifadelerine hâkim olabilir ama tepkiler ilk bakışlarda başlar. Biri tepki verirken gözlerinin içerisine bakıyorsan, ne bok olduğunu anlarsın. Ama bazen..." dedikten sonra alnını çekip gözlerime bakabilecek kadar geri çekildi ama hâlâ dudaklarımı birbirine bastırdığımda nefes almakta zorlanacağım kadar yakındaydı.

Telefon titrediğine göre kamyonlar yola çıkmıştı ve artık gitmem gerekiyordu ama sözlerinin devamını duymayı o kadar istiyordum ki...

"...bakışlardan bir şey anlamazsın çünkü bakışlarda bir şey bulmaya çalışıyorsundur." Gözleri söylediklerini nitelendirmek istercesine dikkatli bir şekilde gözlerime bakıyordu. Tepkime mi bakıyordu? Dediği gibi bakışlarımda başka bir şeyi, Kumsal'ı, bulmaya çalışıyorsa bakışlarımdan bir şey anlamıyordu. Çünkü ben Kumsal değildim. Görünen o ki, bu onu hem sinirlendiriyor hem de şaşırtıyordu.

Telefonun titremesi çoktan durduğu için bakışlarımı kapıya çevirdim. Bir de Savaş'ı burada bırakmak vardı şimdi. Malların çoktan yola çıktığını görmemesi için buradan çıkmaması gerekiyordu.

Bakışlarım deponun içinde dolanırken bana gereken şeyi gördüğümde alt dudağımı yalayarak bakışlarımı Savaş'a çevirdim. "Bakışlardan bir şey anlayamıyorsan biraz daha yakından bak derim."

Yamuk bir şekilde sırıttıktan sonra elini tişörtümün uçlarına getirdiğinde kusmanın eşiğinde bende onun gibi sırıtmaya çalıştım ve elini nazikçe ittirdim. "Bekle," diye fısıldadıktan sonra hareketlendim. Garip bir şekilde uysallaşıp duvarla arasından çıkmama izin verdikten sonra birkaç adım gerileyip beni gerçekten beklemeye başladı.

Sanırım onu kibarlaştıran tek şey birlikte olma düşüncesiydi. Ve onu hayal kırıklığına uğrattığım için hiç ama hiç pişmanlık duymayacaktım.

Savaş'a göz dağı vermek için üzerimdeki montu çıkarırken deponun karşı duvarına yaklaşmaya başladım. Savaş arkamdan alayla ıslık çaldığında gözlerimi devirmemek için zorlandım.

Duvardaki raflarda sanırım deponun eski sahibinden kalma eşyalar bulunuyordu. Benzin şişesini elime aldığımda Savaş'ın kalkan kaşlarını hissetmiş gibi olup bakışlarımı ona çevirdim.

"Ne? Fantezilerimi unuttun mu?"

Kumsal'ın gerçekten fantezilerinin olması için dua ederken Savaş'ın genişleyen sırıtmasıyla ben de sırıtır gibi oldum. Benzini elime almamı bu şekilde geçiştirmiştim ama depodan çıktıktan sonra Savaş'ın birkaç dakika boyunca içeride kalması gerekiyordu. Sonra zaten yardım alamadan çıkamayacak hale gelecekti.

"Bir dakika..." dedikten sonra baş parmağımla kapıyı gösterdim. "Bir dakikaya geliyorum. Dışarıda bize uyacak bir şey var. Sen de..." dedikten sonra hayatım boyunca hatırladıkça yüzümü buruşturacağım bir şekilde sırıttım. "Hazırlanırsın."

Başıyla onayladığında sözde 'fantezi' bulmak için depodan çıktım. Kapıyı kapatırken başımı yavaşça kaldırıp parlayan yeşillerine karşılık ilk defa bu kadar keyifle sırıttım. "Aptal," diye mırıldandıktan saniyeler sonra çattığı kaşlarının hızını geçerek kapıyı kapattım ve kilitledim. Önce bir kandırılma duygusuyla on saniye kadar şok olsa kapıyı kırması bir dakika sürerdi. Öyleyse; bir dakikam vardı. Kapıya yüklendiğinde dudağımı ısırarak depoya girmeden önce fark ettiğim motorların yanına gittim. Bir filmden görmüştüm ve gerçekte de işe yarıyorsa bu geceyi atlatabilecektim.

Benzin şişesini koltuk altımla göğsüm arasına sıkıştırdıktan sonra duvara yaslı motoru depodan beş metre kadar uzaklaştırıp benzini koltuk altımdan aldım. Savaş'la kapı bir kez daha duygusal bir an yaşarken kırdı, kıracak olduğu için hızla motorun benzin yerini açtıktan sonra benzini doldurup şişeyi kenara attım. Montumu içeride Savaş'a sahte cilveler yaparken çıkardığımdan tişörtümleydim ve onun da yarısını şimdi gözden çıkarmam gerekiyordu. Tişörtümün bir kısmını yırttıktan sonra benzin yerine tıkıştırıp dudağımı ısırarak motorun kablolarının olduğu yeri aramaya başladım. Sonunda kabloları bulabildiğimde koparark benzin yerine bir aralar güzel olan tişörtümden hatıra bez parçasının yanına sıkıştırdım. Motoru depoya yönelttikten

sonra bir ayağımı uzatarak gaza bastığımda motorla beraber ilerlemekten son anda kurtulup doğruldum. Motorun çalışmasıyla benzin yerinden ateşler çıkmaya başlarken hızla depoya yaklaşıyordu.

Birkaç adım gerilerken sırıttım. Depoya yaklaştıkça daha fazla yanan motor deponun duvarına çarptığında küçük bir patlamayla diğer motorları da tutuştururken Savaş'ın da istediği gibi sonunda kapı kırılmıştı. Kırılan kapının ardındaki Savaş alevler yüzünden net görülmese de biliyordum ki; o gözler yeşildi ve şu anda öfkeden parlıyor olmalılardı.

Savaş alevlerden korkardı. Ve alevlerden korkmayan bir insan bile alevler depoyu bu kadar çevrelemişken çıkamazdı.

Adamlarıyla dolu olan kendi mekânında olduğu için tabii ki buradan kurtulacaktı ama onu aptal yerine koyup bir de alevlerin içerisinde bırakmak güzel hissettiriyordu. Hayranı olduğum Savaş Atan'dan nefret ediyor ve bunun hakkını veriyordum.

"Kumsal!" diye bağırdığında ona gülerek cevap verdim.

"Sen elli yaşında bir bunak olana kadar burada kalacağımı mı sanıyorsun yapram? Buradan çıktığımda yapacağım ilk iş bunun bedelini ödetmek olacak."

Keyifli bir şekilde "Yerinde olsam önce oradan çıkmayı düşünürdüm," dedikten sonra sırıtarak arkamı dönüp yürümeye başladım. O oradan kurtulana kadar ve kamyonların o kontrol etmeden gittiğini, olayları anlayana kadar iş çoktan geçmiş olurdu ve bu oyunu başarıyla oynamış olurdum.

"O götü neden Tanrı katına çıkardın? Kazandığın falan yok."

Henüz kamyonların yola çıkmış olduğundan ve sandığı gibi içerisinde uyuşturucu olmadığından haberi yoktu. O yüzden kendi kendine bağırmasına ses çıkarmadan ilerlemeye devam ettim. O ne derse desin, bu gece ben kazanmıştım.

Bir el kolumu kavradığında saniyeler bana Savaş'ın mekândan çıktığı düşüncesini getirmişti ama gözlerim Boğaç olduğunu göstererek içimi rahatlatmıştı. Vücudumu ona döndürürken kaşlarımı hafifçe çattım.

"Neyin derdindesin? Benden izin almadan plan hakkında oynamak ve bana plan içerisinde olduğunu söylemene rağmen ortalarda gözükmemek de ne?"

Dudaklarını birbirine bastırdıktan sonra bakışlarını çevrede gezdirerek ellerini siyah deri ceketinin ceplerine yerleştirdi. Gözlerim çatık kaşlarıma eşlik ederek kısılırken bakışlarım ellerini takip etti. Konuşmaya başladığında bakışlarımı ceplerine yerleştirdiği ellerinden çekip mavi gözlerine çevirdim. "Bugün burada olmasaydım Savaş şu anda elinde sana getirdiğim adamın kafasıyla senden hesap soruyor olurdu."

Muhtemelen diğer elinde de silah olurdu ama bu detayı eklememden daha önemliydi konu.

"Bu benim oyunum Boğaç. Benim onay vermediğim bir adımı atamazsın."

Gözleri kısılsa da sessiz kalmayı tercih etti. Bakışlarını yere indirdikten sonra üst dudağında gezdirdi dilini. Bakışlarımı ondan alıp elimi saçlarıma getirdikten sonra sakinleştiğim için daha mantıklı düşünmeye başladım.

Gerçekten. Boğaç olmasaydı böyle bir oyun oynayamazdım bile. Savaş'ın yanında olmamasının yanında benim de fazlasıyla yanımdaydı. Bugüne kadar oynadığım tüm oyunlarda onun da eli vardı. Boğaç'la herhangi bir bozuşmamızda oynadığım oyunlarda Kumsal'ın yardımına kalacak hale düşerdim. Böylelikle Bora'nın da benim de hiçbir zaman güvenliğimiz olmazdı. Oysa Boğaç'la iş birliği yaptığımız süre zarfında hiç değilse oyun bitene kadar güvenliğimiz olacaktı.

Ortamı yumuşatmak için "Adamlar iyi iş çıkardı," dedikten sonra sırıtmaya çalıştım. Sahteliğimden haberdar olmadığı için o da sırıtır gibi oldu.

"Kumsal'ın adamları mı? Evet."

Kaşlarım hafifçe çatılırken sırıtışımın bozulmaması için zorlandım. Alt dudağımı ısırarak sırıtmaya devam ettikten sonra yüz ifadesinden bir şey çıkaramadığım için "İşte benim adamlarım," diye devam ettirdim.

Dilini dişleri üzerinde gezdirirken güldüğünde her ne kadar zorlansam da sırıtışım silinmeye başlamıştı.

Pekâlâ sahteliğimden haberdar olmadığı konusunda saniyeler öncesi kadar emin değildim.

"Oyunda kimlerin olduğunu ve ne yaptığını hakemlerden çok yedek oyuncu bilir çünkü yerlerine geçecek kişi hakemler değil yedek oyunculardır. Hepsine hakemlerden daha dikkatli bakar, hakemlerden daha çok açık bulmaya çalışır. Birinin hatasında veya eksik kaldığı yerde yedek oyuncu takım kaptanına bıyık altından haber vererek eksik olanın yerine geçer. Nasıl olur da takımımdaki değişen oyuncuyu fark etmem sanıyorsun yedek oyuncuyken?"

Sırıtır gibi oldum aptallığıma. Dakikalar öncesinde Savaş'a 'Aptal' diyerek kapıyı çeken kız değildim sanki şimdi. Ama yine dakikalar öncesinde kim olduğunu unutarak Savaş'ın öpüşlerinde kaybolan kız olabilirdim. Ona bakarken bir katil görmeyi unutan aptal kız olabilirdim şu an, evet. Her zaman Savaş'ın fark edip etmeyeceğinden tedirginlik duymuştum ama Boğaç aklıma hiç gelmemişti. Savaş bana bakarken Kumsal'ı arıyordu, Boğaç ise yetersizliğimi. Böylelikle yerini değiştirecekti kendisi de dediği gibi.

Tatlı dil yılanı deliğinden çıkarırdı ama o deliği kapatmak daha mantıklı bir hamleydi. O yüzden...

Elimi hızla bileğine götürüp kolunu kıvırdıktan sonra kafasını mekânın duvarına yaslayarak arkasına geçtim. Benden oldukça uzun ve yapılı olduğu için onu bu pozisyonda tutmakta zorlanırken bedenimin ileri geri gitmesine hâkim olamıyordum ama henüz elimden kurtulamamıştı.

"İyi dinle..." Hareketleri sonlanırken alt dudağımı yalayarak uygun kelimeleri bulmaya çalıştım. Bakışlarım siyah saçlarındayken aklıma pek bir çağrışım gelmiyordu.

"...benim hakkımda ne biliyor olduğun hiçbir şey değiştirmez. Eğer Savaş'a veya başka birine sesini çıkartırsan başta Kumsal öldürür seni."

Boşta olan elini sırtına yasladığım kolundaki elime götürdükten sonra hızla arkasını dönüp beni duvara ittirdi. Böyle bir şeyi beklediğim ama açıkçası ne yapacağımı daha önceden düşünmediğim için tek yapabildiğim titrek nefesimi üflemek olmuştu. Ellerini iki yanımdan duvara yasladıktan sonra burnunu burnuma sürtecek kadar yakınlaştı. Savaş'ta olduğu gibi bir etki bekledim ama beni şaşırtan bir şekilde olmamıştı. Beni heyecanlandıran yakınlık değil miydi?

Dalgın bakışlarımı kendime gelme umuduyla cebindeki silaha indirirken alt dudağımı ısırdım. Hızlı olabilirsem alabilirdim.

Elimi hareketlendirmeme kalmadan ne yapacağımı anlayıp vücudunu bana yaslayarak bana hareket etme şansı vermediğinde başımı duvara yaslayarak kötü bakışlarımı mavilerine çıkardım.

"Bana hiçbir şey yapamazsın."

"Zaten yapmayacağım," dedikten sonra sessiz bir şekilde güldü. "Yaşaman benim de işime geliyor. Yıllardır renksiz olan bu oyunlara bir heyecan getiriyorsun. Savaş'ın şaşırmalarını gördükçe keyfim yerine geliyor. Ve bunların artacağını da biliyorum."

Dudağını çeneme sürttüğünde aklı başka yerlerde olduğu için dizimi kolaylıkla kaldırıp erkekliğine vurdum. Bedeni sarsılırken düşmesine kolaylık sağlayıp onu ittirdikten sonra saçlarımı düzelterek ondan birkaç adım uzaklaşıp tepeden bakmaya başladım.

Acıyla yüzünü buruşturmasına rağmen gülmeye başladığında gözlerim kısıldı. "Kumsal olmadığın o kadar açık ki.

Savaş'ın bu kadar aptal olduğunu bilmiyordum. Kumsal'ın değiştiği fikrine kapılıyor ve bu Kumsal'ın yerine geçmenden daha garip."

Ellerini yere yasladıktan sonra kendini iterek tek hamlede kalktığında birkaç adım geriledim. Dudağını büzerken gülmemek için zorlanıyordu. Evet Kumsal olmadığım oldukça açık olmalıydı. Kumsal yerimde olsaydı muhtemelen sırf şu gülüş için bile silahı çekebilirdi. Oysa ben sadece benim Kumsal olmadığımı birine söylerse Kumsal'ın onu öldüreceği gerçeğini ona söyleyerek susmasını bekliyordum. Ne? Eğer söylersen seni öldürürüm, diyemeyeceğime göre.

"Savaş'a hiçbir şey söylemeyeceğim ama kenara da çekilmeyeceğim. O sana âşık olurken ben sana oyun oynamasında yardımcı olacağım. Ayrıca Kumsal olmadığına göre; oyunları da sana göre hazırlarım değil mi?"

'O sana âşık olurken' kısmını hızla geçtim. Kumsal da Savaş'ın bana âşık olacağını düşünüyordu ama lütfen; o katildi. Ve her ne kadar Savaş'ın bütün düşünceleri beni sarssa da bugünkü düşüncesine katılmıyordum. Her kötü şey yapan kötü olmaz, demişti. Ama Savaş kesinlikle kötüydü. Acıması olmayan birinin, merhameti olan birine âşık olabileceğini sanmıyordum.

"Yerini mi değiştiriyorsun?" diye sorduğumda başını yavaşça salladı. "Çünkü artık seni güçlü görmüyorum."

"Sandığın kadar iyi izlemiyorsun demek ki," dedikten sonra mekâna yöneldim. Çünkü şu ana kadar da güçlü değildim zaten. Benim Kumsal olmadığımı anlayacak kadar dikkatliyse benim güçlü olmadığımı da anlamalıydı.

"Hayır. Sandığım kadar iyi izlediğim için artık seni güçlü görmüyorum." Mekâna girmeden önce bedenimi ona çevirme zahmetine girmeden "O ne demek oluyor?" diye mırıldandım. Mekânın parlak kapısı gözlerimin önündeyken yansımasını görebiliyordum.

Hareketlendiğinde alt dudağımı yalayarak yavaşça bedenimi ona döndürdüm. Bugün dudağımı yalama ihtiyacına girecek çok olay yaşamıştım.

"Kumsal'ın yerine ilk geçtiğinde ben de Kumsal olmadığını anlayamamıştım. İzleme aşamasındaydım. Ama birinin güçlü olup olmadığını anlamak için oturup günlerce izlemene gerek yok," dedi düşündüğümün tam aksine. Güçlülük ruhla alakalı bir şeydi. Herkes vücudunu birkaç ay spor salonlarında süründürdükten sonra kas yapabilir, nasıl vuracağını öğrenebilirdi ama vurulduktan sonra nasıl kalkacağını öğreten biri yoktu bu dünyada. Bu tamamen ruhla alakalı bir şeydi. Düştüğünde kalkmayı sen öğrenirdin. Dıştan izlenildiğinde bedenler gözüktüğünden birinin güçlü olup olmadığını anlamak oldukça uzun sürmez miydi? Veya zor olmaz mıydı?

"Sen merhamet ediyordun. Bütün oyunlarda. Savaş'ın oyunlarında bile ona merhamet ediyordun. Böylelikle Savaş'ı afallatıyordun. O gece kazanmasını sağlasan bile her merhamet edişinle, eve gidince ona düşünecek bir şeyler veriyordun. Oysa şimdi sen Savaş'a karşı acımasız olmaya başladın Savaş sana merhametli olmaya başlarken. Asıl güç; hissedebilendir benim için. Sen Savaş'ın sayesinde bu güçten eksilirken, Savaş senin sayende bu konuda güçleniyor. O yüzden bundan sonra Savaş'ın yanındayım Derin Andaş. Birbirinize âşık olurken birbirinizin canını acıtmanızı izlemek oldukça eğlenceli olacak. Benden sana bir öneri; Savaş'ı yenmek istiyorsan Kumsal Karam'ın kuklalığını yapma, çünkü o yıllardır Savaş'ı yenemiyor."

Gözlerimden bedeni eksilse de kulaklarımdan sesi gitmiyordu. Dakikalardır onun beni yalnız bıraktığı mekânın önünde, rüzgârın bırakmaya niyeti olmadığı için üşüyordum. Boğaç bana karşı merhametli olmaya başladığını söylemişti Savaş için. Neydi merhamet? Elime silah verip

Cenk'i zorla öldürtmek mi yoksa Bora'yı sevdiğim için her oyununda Bora'ya da bir parça vermesi mi?

Benim acımasız olmaya başladığımı söylemişti. Öyle olması da gerekmez miydi? Merhamet edersem nasıl güçlü olacaktım ki? Nasıl yenecektim Savaş'ı? Hissetmek hangi yaşadığı kötü şeyler yüzünden intihar edenlere güç vermişti ki? Ama bir yandan da acımasız olan Kumsal'ın yıllardır Savaş'ı yenemediğini söylemişti. Onun yolundan gidersen kazanamazsın; kendi adınla ilerle, demeye getirmişti.

Bu gece Savaş'ı kandırmıştım. Onun başına hem milyarlık zarar hem de mallarını alamayan mafyalar sarmıştım. Ayrıca kurtulacağını bilsem bile olduğu deponun çevresini aleve vermiştim. Merhametsiz olmuştum.

Bu gece sandığım gibi kazanmış mıydım?

Bölüm 43

"Umudu olmayan bir adama göre çok başarı katediyorsun."

Boğuk bir şekilde duyduğum sesler her nefeste daha anlaşılır hale gelirken gözlerimi kırpıştırarak araladım. Gördüğüm tek şey; hiçbir şeydi.

Dilimi kuruyan dudaklarımda gezdirdikten sonra ağzımdaki tat yüzünden yüzümü buruşturdum. Yüzeye sırtımı yasladığımda boynuma kadar yükselen acıyla elimi hızla saçıma kaydırıp göğsümü ileri iterek sırtımla yüzeyin temasını kestim ama her neredeysem hareket halinde olduğu için sırtım tekrar zemine temas etti ve inlememek için dişlerimi sıktım.

"Umut bir ilaçtır, Boğaç. Birini ilaca mahkûm etmen için önce zehirlemen gerekir."

Savaş'ın sesiyle elimi saçlarımdan çekip yavaşça yüzeye yasladım. Gözlerimin hiçbir şey görememesinin sebebi görmek istediğim yere bakamamam değildi bu sefer.

Hareket halinde olduğumuza göre bir aracın içerisindeydik. Boğaç'ın ve Savaş'ın da arabanın içerisinde olduğunu anladığım için gerilen bedenimi yokladım. İçindeki ruhu saklamasını gerektirecek bir oyuna daha var mıydı?

"Zaten umutlu olan birine zehir vermeye kalkışırsan başarısız olursun." Boğaç'ın sesi, fren etkisi yaratmış gibi araç aniden durduğunda sürüklenen bedenim için yapabildiğim tek şey çığlık atmamaktı. Eğer çığlığımı duyarlarsa uyandığımı anlarlardı ve ben henüz Savaş'ın 'Bebeğim' le biten cümlelerine hazır değildim.

Ayaklarım aracın diğer yanına değene kadar sürüklendikten sonra arabanın durmasından fırsat bilerek ellerimi

yüzeye yaslayıp doğruldum. Sırtım varlığını kanıtlamak uğruna büyük bir çaba içerisindeydi çünkü nefes alışverişimde bile sızlıyor iken doğrulmam sırtıma büyük bir özgüven vermişti. İnlememek için alt dudağımı ısırırken sağ elimi sırtıma götürdüm. Üzerimdeki askılı nemli olmadığına göre kan akacak bir durum içerisinde değildim o yüzden darbe yediğime yorumluyordum sırtımdaki acıyı.

"Gözlerimin önünde hayatımı mahvettikten sonra sigarama çakmak uzatan bir kızın kendi çapında umuda sahip olduğunu söylersen yapram, öyle olayı sikerim."

Arabanın kapısının açıldığını belirten ses geldiğinde sırtıma olabildiğince söz hakkı vermemeye çalışarak yerden kalktım. Hiçbir şeyi görememenin en kötü yanı; bakacağın yeri bilememekti.

"Sen de görüyorsun, Atan. Sadece sinirlerini bozduğu için inanmak istemiyorsun çünkü senin umutlarını alan oydu."

Konuşmalarının sonuna doğru sesini yükselttiğine bakılırsa Savaş biraz önce açtığı kapıdan inmiş, Boğaç'tan uzaklaşıyordu. Kumsal olmadığımı bilen biri olarak Savaş'a Kumsal'ın değiştiğini anlatmaya çalışmasını neye yorumlayacağımı bilemiyordum.

Hepimiz aynı havayı solusak da herkesin vereceği nefes farklıydı. Aynı olay içerisinde olsak bile hepimizin düşünceleri, amaçları farklıydı.

Benden aldığı birçok şey vardı ama onları geri istemiyordum. Onlar beni güçsüz kılan şeylerdi ve güçlülüğü yardımıyla beni merhametli kılan şeyleri yavaş yavaş elimden alıyordu. Alamayacağı tek şey sevme yeteneğim olurdu çünkü hayatımda Bora vardı. Benim bir tek amacım vardı Savaş'ın, Bora'nın aksine, o da hayatımı geri kazanmaktı. Bu da sadece Savaş'la mümkün olabiliyordu çünkü istediğim kanıtlar elindeydi.

"Sadece umutlarımı almadı."

Savaş'ın sesi oldukça yakından geldiği için geriye doğru adımladım. Sesin tam olarak nereden geldiğini idrak edemediğim için belki bu adım beni ona yaklaştırmış olabilirdi ama hareket halinde olan herkes güvenli hissederdi. Durmak, bir şeylerin sana yaklaşmasına kolaylık sağlardı.

Kapıdan indikten sonra uzaklaştığı yer benim olduğum kısmın kapısı olmalıydı. Sanırım bir kamyon içerisindeydik çünkü bulunduğum yer kalkıp yürüyebileceğim kadar genişti.

"Bugün, senden aldığı umutlara sahip olduğunu görmek hoşuna gidecek."

Savaş sessiz kalmayı tercih etti. Belki de el hareketi çekmişti, bilemiyordum ama Boğaç'ın homurdanmasını duymuştum. Savaş'ın vermeyi en çok sevdiği yanıt buydu sanırım.

"Uyan... Uyan... Benim küçük şeytanım... Şimdi varlığında yokluğunu bulacağım ve ona sığınacağım..."

Savaş'ın mırıltıya benzeyen şarkısını dinlemekten bulunduğum kısmın kapısını açtığını idrak edememiştim. Ayı arkasına almış bedenindeki yeşilleri bulmam zor olmamıştı. O yeşillerse zaten başından beri gözlerimdeymiş gibi bakıyordu.

Kapımı açtığına göre 'Küçük şeytanı' bendim.

Burnumu kırıştırır gibi olduktan sonra ona yaklaşmaya başladım. Ellerini kapılardan çektikten sonra birkaç adım gerileyip eliyle saçlarını düzelterek benim ona yaklaşmamı izlemeye başladı.

"Burada ne arıyoruz?"

Dilini üst dudağında gezdirdikten sonra sırıtır gibi oldu. "Romantik bir akşam yemeği yiyeceğiz."

Bu romantik yemeğe kamyondan çıkarak gidecek olmamdan daha mantıksız olacak bir şey varsa o da Savaş'la romantik bir an yaşamam olacağından alayına karşılık gözlerimi devirdim.

Kamyonun yüksekliğinden inecek iken bakışlarım olması gerektiği gibi önümde değilken hiç olmaması gerektiği gibi Savaş'ta olduğundan diğer ayağımı yere yaslayamadan bedenim kamyondan aşağı sürüklendiğinde bir çift güçlü kol kavradı belimi. Nefes almam bile sırtımı acıtırken bu temas dokunup geçmişti sanki. Acı yerine güven vermeyi tercih etmişti bu dokunuş sırtıma.

Düşme korkusuyla geç de olsa önüme çevirdiğim bakışlarımı telaşla kaldırdıktan sonra kendime gözlerinin rengini sorgulama fırsatı vermeden bakışlarımı tekrar ondan aldım. Çünkü biliyordum, o sorgulama hiçbir zaman bitmiyordu.

"Komik..." diye mırıldandım kolları arasından çıkarken. Birkaç adım uzaklaştıktan sonra önüme düşen saçlarımın arasından yarım ağız gülümseyerek Savaş'a baktım. Hafif aralanmış dudakları beni kandırmaya çalışıyordu ama ondan daha başarılı olan gözleri bakışlarımı üzerinde tutuyordu.

"Komik olan ne?" derken sesi uysaldı. Bu uysallığı ona veren yorgunluğu muydu yoksa hisleri mi diye düşünürken alaylı gülümsemem genişledi. Savaş'ın hisleri yoktu ki.

"Bedenimde bıçak gezdiren adam biraz önce düşmemi engelledi."

Bir film vardı, kendini defalarca izleten. Bakışlarını birbirinden kaçırmaya çalışan bir çift karşılıklı balık yerken kadının boğazına balığın kılçığı kaçıyordu. Adam telaşlanıyordu, kılçığı kadının boğazından çıkarabilmek için yapmadığı şey kalmıyordu. Sırf kadının canı daha fazla yanmasın diye... Ve o adam, kadını tanımadan girdiği yola öldürme amacıyla başlamıştı. Sonra ise kadını kılçıktan bile sakınmıştı.

Dudaklarını birbirine bastırdıktan sonra kalın kaşlarının altında parıldayan gözleri kısa bir anlığına kamyona çevrildi. Yüzü gergindi. Sıkıntılı veya sinirli olduğunu belirten bu gerginlik yüz hatlarını daha güzel gösteriyordu.

Gözlerini tekrar bana çevirmesi birkaç saniyeyi bulmuştu ama bakışları hâlâ kamyondaymış gibi ifadesizdi gözleri.

"Biraz önce düşmeni engelleyen adam bugün sana bir şirketi havaya uçurtturacak."

Bingo!

"Hep bir şirketi havaya uçurmak istemişimdir," diye sızlanırken yanımdaki kamyonun kapakları gürültüyle kapatıldığında Tanrıya şükür ki sıçramamıştım çünkü Savaş'ın bakışları rahatsız edecek kadar üzerimdeydi.

Kapıları kapatan Boğaç sırtını kapıya verip mavi gözlerini kırpıştırdı. "Bu şirketi havaya uçurmak istemeyeceğine eminim."

Herhangi bir topuklu ayakkabı markasının mı şirketiydi? İçinde insan olmadığı sürece her yeri havayı uçuracak gerginliği hissediyordum üzerimde. Karanlık geceyi, sessizlik gece yarısını haber verdiği için herhangi bir şirkette insan kaldığını düşünmüyordum. Muhtemelen Savaş benim ona uyuşturucuyla verdiğim zararı bu şekilde kapatmaya çalışıyordu.

Benim anlamsız bakışlarımla sırıtan Boğaç kendini iterek kapıyla olan temasını kestikten sonra bir adımla arkama geçtiğinde kaşlarımı hafifçe çatıp başımı sağa çevirerek ne yaptığına baktım. Bir elini omzuma koymuştu ama kelime dağarcığı geniş olan biri bu 'Koyuşu' birçok şeye daha benzetebilirdi.

Dokunuşundan rahatsız olduğum için ittireceğim sırada diğer elini de yanağıma getirip soğuk ellerinin bıraktığı hisse alışmamı beklemeden başımı önüme çevirdi ve yaramaz bakışlarını görmemi engelledi. Savaş'ın yeşilleriyle göz göze geldiğimde Boğaç'ın bana neden onu gösterdiğini yadırgadım. Ona ne gerek vardı, ben zaten istemesem de birkaç saniyede bir bakışlarımı Savaş'a çeviriyordum...

Soğuk elini yanağımdan omzuma kaydırdığında Savaş dilini çiğnemeye başlayarak bakışlarını Boğaç'a çevirdi.

Boğaç Savaş'ın bakışlarından habersiz omuzlarımı ovuşturarak "Burası sana tanıdık gelmiyor mu?" dediğinde görmem gereken şeyin Savaş olmadığını anlayıp bakışlarımı kaldırdığımda derin bir nefes alma ihtiyacıyla araladım dudaklarımı.

Burası bana çocukken oyuncak almalarını sağlayan yerdi.

Ailemin doğum günlerimi unutmalarını sağlayan yerdi.

Annemden hatıra olmasına rağmen babamın sahip çıkamadığı yerdi.

Andaş Holding'e bakarken dudaklarımı birbirine bastırıp sessizce yutkundum. Anneme babasından miras kalmıştı. Babamla paylaşmıştı, genişletmişlerdi bu şirketi. Sözde bana güzel bir gelecek sağlamak için çoğu zamanlarını burada harcamışlardı. Doğum günümde mumumu eve gidip çocuklarına kavuşmak için annemlerin gelmesini bekleyen bakıcım Seray Teyze'yle üflemiştim bu şirket yüzünden.

Her ne kadar ailemin benimle geçirdiği zamanı kısıtlasa da burayı çok severdim çünkü yanında koskocaman bir arazi vardı. Ben koşardım çıplak bacaklarıma buğdaylar değerken, babam koşardı peşimden gülüşlerime katılırken. O zamanlar beni severdi.

Annemin ölümünden sonra babam şirketle ilgilenmemişti. Aklı çok sonradan yerine gelmişti ama borçlar, sorunlar arttığından şirketi hisselendirmek dışında bir çözüm yolu bulamamıştı. Bir zamanlar annemin emekleriyle bir bütün olmuş olan şirketin şimdi birkaç hissedarı vardı. Babamsa hissesi en az olan hissedardı.

Sanırım elinde kırmızı arabası, buradaki varlığı yokluğunu aratmayan hissesi, hatıraların doldurduğu evi dışında hiçbir şey kalmamıştı. Ve bunların hepsine çok yakındım şu an. Çünkü İstanbul'daydık.

Boğaç omuzlarımdaki elleri altında kalmış soluk sarı rengindeki saçlarımı sol omzumda toparladıktan sonra dudaklarını kulağıma değdirip sadece benim duyabileceğim

bir ses tonuyla fısıldamaya başladığında ürperdiğimden başımı çektim ama Boğaç elini sol yanağıma koyup başımı sabit tutmamı sağladı.

"Babanın da içinde olduğu bir şirketi havayı uçurmayı da her zaman istemiş miydin?" diyerek benim dakikalar önce kurduğum alaylı cümleye gönderme yaptığında sinirli bakışlarımı Savaş'a çevirdim.

Bu oyundan pek bir anlam çıkaramıyor olmalıydı. Bu şirket benim için ne anlama geliyordu Savaş'ın sadece fikirleri olabilirdi ama Boğaç her şeyden haberdardı. Birkaç gün öncesinde artık Savaş'ın yanında olduğunu ve oyunlar sırasında Kumsal'ı değil, beni düşünmesini sağlayacağını açık bir dille söylemişti ama daha ilk oyundan babamın da içerisinde olduğu bir şey kullanacağını sanmıyordum.

Sinirli bakışlarım Savaş'ı teğet geçiyordu çünkü Savaş varlığımı unutmuş gibi bir edayla Boğaç'a bakıyordu. Birçok şey söylüyordu bakışları ama duyabilecek kişi ben değil, Kumsal'dı. Savaş'ı anlamıyordum. Savaş'ı anlamak için birçok şey yapabilirdim oysa.

Ellerimi omuzlarıma götürdükten sonra ellerini itip hızla arkamı döndüm. Boğaç birkaç adım gerilese de gözlerindeki keyif artmıştı. Sanırım uçurmak istediğim şey şirket değil Boğaç'tı.

"Eğer..." dedim bende Savaş'ın duyamayacağı sessizlikte. "...böyle bir oyun oynamaya kalkışırsan sakın Cenk'te olduğu gibi çırpınacağımı sanma. Kumsal olmadığımı, aylarca onu kandırdığımı ve bunu senin de bildiğini söylerim. İkimizi de öldürmesi saniyelerini alır."

Sırıtmasını silmese de eski varlığını gösteremiyordu söylediklerimden sonra. Başını hafifçe eğip bakışlarını kısa bir anlığına Savaş'a çevirdikten sonra tekrar bana baktı.

"Blöf yapıyorsan diye söylüyorum; sen uçurmasan bile o şirket uçacak ve baban şirketteki odaların birinde. Bombay-

sa şirkette başka bir yerde. Savaş bizi öldürdükten sonra dönüp bir odada bağlanmış babanı kurtarır mı sanıyorsun?"

Aklımı karıştırmaya çalışıyordu çünkü söylediğim bununla uyuşmuyordu. Eğer söylememi istemiyorsa gayet de babamı o şirketten çıkarabilirdi. Eğer söylersem ikimizi öldürdükten sonra pekâlâ babamı kurtarmayacaktı ama Boğaç da ölmüş olacaktı ve kendi ölümünü isteyeceğini sanmıyordum.

"İstersen söyle..." dedikten sonra çenesinin ucuyla bize yaklaşmaya başlayan Savaş'ı gösterdi. "Sadece seni değil, soyundaki herkesi öldürür." dedikten sonra sırıttı. "Bora'yı da unutmaz."

Maalesef ki ona inanıyordum. Söylememem için çabalıyordu ama yeterli bir bahanesi vardı. "Sizin yatak öncesi sohbetleriniz bittiyse uçuracak bir şirketimiz var."

Sinirli sesiyle bakışlarımı ona çevirdikten sonra yeşillerden kaçıp mavinin iz bıraktığı gökyüzüne çevirdim bakışlarımı. Oyunun asıl amacını Savaş biliyor muydu? Biliyorsa bile Boğaç ona nasıl açıklamıştı? Arabada benim baygın olduğumu falan sandıkları dakikalar içerisinde Boğaç ona bugün merhametli olduğumu göreceğini söylemişti. Öyleyse Savaş'ın oyunun amacından haberi var mıydı?

"Kumsal Karam hazır," dedi Boğaç isim kısmını vurgulayarak. Ona aldırmadan bakışlarımı şirkete çevirdim. Ayın geleceğini bilmeyen güneş kadar habersiz duruyordu şirket. Sessiz ve karanlıktı. Birazdan yok olacaktı ama o hâlâ sessizliğini koruyordu.

"Oyunun amacını anlamış değilim," dedim Savaş'ın nelerden haberdar olduğunu sorgulamak için. "Neden bir şirketin havaya uçması beni üzecek?"

"Güvenlik odasında sandalyeye bağlı bir adam var ve henüz bağlantıyı bilmememe rağmen değer verdiğin biri. Şirket yarım saat sonra 'Sexy Back' şarkısıyla havaya uçacak,"

dedikten sonra bakışlarıma açıklama yapma gereği duymuş olacak ki omuz silkip "Şarkıyı seviyorum." dedi.

Onun sevdiği şarkıyı neden benim babam ölürken dinlemek zorundaydı, sormadım. Muhtemelen bu soruyla Kumsal'ın babası dışında birine 'Babam' dediğim için Kumsal olmadığımı anlayacak ve babamla birlikte ben de o şarkıyı dinleyerek ölecektim.

Hiç değilse güzel şarkıydı.

Şirketin her yeri adım gibi ezberimde olduğu için şirkete doğru ilerlemeye başladım. Düşüncelerimi afallatan şey adımın yeterince ezberimde olmamasıydı. Kendimi pek tanımayan biri olarak verdiğim örnek oldukça yanlıştı.

"Yirmi dokuz dakika," diyen sese döndüğümde kaşlarımı çatar gibi oldum ama buna bile pek vaktim yoktu. "Ne oldu adamı bağlarken kanın mı kaynadı, sen neden 'Kurtarmaya' geliyorsun?"

Bakışları önündeyken dudağını öne doğru itip ses çıkartarak serbest bıraktı. "Sana habire dakikayı söyleyip sinirlerini bozmak için geliyorum. Adamı ben bağlamadım ama bağlamış olsaydım bile kum saati görünümüne sahip olan kızlar dışında ilgimi kimse çekmiyor."

Gözlerimi devirsem de vücuduma kısa bir bakış atmayı da ihmal etmemiştim. Kum saati derken '90-60-90' kızlardan bahsediyordu sanırım. Benim ölçülerim 82-59-87'ydi. Kum saati sayılmazdım.

Yani neredeyse...

Sadece kum saati görünümüne sahip olan kızları ilgi çekici bulduğu için alayla "Sevemeyen bir adama göre fazla hisli konuşuyorsun," dediğimde bana yine bir Savaş Atan felsefesi söyledi.

"Kimi seveceğini seçemezsin ama kiminle sevişebileceğini seçebilirsin. Ve ben kontrolüm altında olan şeyleri severim."

Şirkete girdiğimizde "27 dakika," diye hatırlattığında oralı olmadım. Şirketi ezbere biliyordum ve güvenlik odasını

bulmam beş dakikamı almazdı. Babamı taşımak beni oyalasa bile şirket havaya uçmadan babamla bir 'Sen ne arıyorsun burada?' konuşması yaşayacak kadar dışarıda olacağımızı düşünüyordum.

Ben onun kızı olmasam da o benim babamdı. Bana babalık etmeyen babam... Şimdi kızı olduğunu düşünmediği kızı yüzünden güvenlik odasında bağlıydı ve yine aynı kız tarafından kurtulacaktı. Yine de kızı olduğunu düşünmeyecekti...

Şirketin asansörünün hemen yanındaki merdivenlerden aşağıya indikten sonra ilk çıkan kapıdan içeri girdim. Kapının kilitli olacağını sanmıştım ama Savaş buraya sadece en sevdiği şarkıyı dinlemek için gelmişti sanırım. Bu oyunun bir zorluğu yoktu çünkü. Güvenlik odasını biliyordum, kapı kilitli değildi, bana yarım saat vermişlerdi. Oyunun en zor kısmı yanımda sinir bozucu Savaş'ın olmasıydı.

Güvenlik odası olarak hatırladığım oda bomboş olmasıyla bana kahkaha atarken aralanmış dudaklarım, irileşen gözlerime eşlik etti.

Odaları değiştirmişlerdi.

"Hayır," diye mırıldanarak geri döndüm ve hemen önümde dikilen Savaş'ı kenara ittirip koşar adımlarla merdivenlere yöneldim. Alt katta başka oda yoktu. Geri kalan kısım şirketteki çalışanların arabalarını koymaları için ayrılmıştı ve güvenlik odası olamayacak kadar büyüktü.

"I'm bringing sexy back," diye şarkıyı söyleyerek arkamdan gelmeye başladı Savaş. Yüzümdeki ifadeden keyiflenmiş olmalıydı çünkü neredeyse dans ediyor sayabileceğim hareketlerle ilerliyordu.

"Them other boys don't know how to act. I think it's special what's behind your back.So turn around and I'll pick up the slack."

Giriş katındaki bütün odalara tek tek girerken Savaş şarkıyı söylemeye devam ediyordu. Babamı bulamadığım her

kapıda Savaş'ın keyfi de artıyordu. Kulağımda atan kalbim, Savaş'ın sesini gölgeliyordu. Savaş'ı şarkı söylerken ilk defa duyuyor olmam bile korkuma toz konduramıyordu.

İkinci katı da bitirdikten sonra Savaş sanırım şarkıya üçüncü defa başlamıştı ve hareketleri artmıştı. Üçüncü kattaki son odadan çıktığımda dolu gözlerimi Savaş'a çevirdim. "18 dakika," dedikten sonra ellerini müziğin ritmiyle orantılı olarak sallarken "Come here girl. Go ahead, be gone with it. Come to the back. Go ahead, be gone with it," diye şarkıya devam ettiğinde ellerimi saçlarıma geçirerek başımı duvara yasladım ve nefesimi titrekçe üfledim. Üçüncü kattaydım. Daha on sekiz dakikam vardı ama...

Şirket sekiz katlıydı.

Savaş'ın kalp atışlarım arttıkça kulağımda boğuklaşmaya başlayan sesine "Kes şunu!" diye bağırdıktan sonra merdivenlere yöneldim. Titreyen elim merdivenin demirinden destek alırken koşmaya değil de bayılmamaya gayret ediyordum. Koşmaya pek gücüm kalmamıştı ama hızlı olmam gerekiyordu.

"Son on dakika kala çıkacağız."

"Kendi adına konuş," diye homurdanırken bir odaya daha girdim. Burası babamın annem öldükten sonra kırıştırdığı kadının odasıydı. Annem ölmeden önceki son doğum günümde burada oldukları için onlarsız kutlamıştım. Annem öldükten sonraki doğum günümde de babamla o kadını burada basmıştım. Doğum günlerim bana yalnızlıktan başka bir şey getirmiyordu sanırım.

Şarkıyı kesmişti ama yerinde olan keyfi hâlâ bir şarkı mırıldanıyordu sanki. Yüzüne her baktığımda sırıttığını görebiliyordum. Bora olsa gözlerim dolduğu anda kollarını bana sarardı ama bu adam ağladığımı göre göre şarkı söylüyordu. Birkaç dakikadır şarkı söylememesini güneşin batıdan doğacağına yoruyordum.

"Ruhunu öldürmeden bedeninin ölmesine izin verir miyim sanıyorsun?"

Başka bir odaya girerken "Eğer o adamı bulamazsam ruhum ölecek!" diye bağırdım. Babamla hayal meyal hatırladığım anılarım vardı. Öyle ki var olduklarından bile pek emin değildim. Babamın her bana iğrenti dolu bakışlarını gördüğümde o anıların olmadığına olan inancım artıyordu. Ama yine de babamdı. Annemin sevdiği adamdı ve bir aralar beni de sevdiğini biliyordum. Birkaç ay öncesine kadar hâlâ sevdiğini sadece beni gördükçe annemi hatırladığını düşünüyordum ama öyle değildi. Beni, annemi sevdiği için sevmişti. Annem gidince de beni sevmesi için bir sebep kalmamıştı.

Yine de ben onu seviyordum.

"Kim bu adam? Yattığın adamlardan biri mi?"

Onu umursamadan kenara ittikten sonra beşinci kata çıkmak için merdivenlere koştum. Nefes almaya gücüm yokken koşuyor olmam, sevginin hâlâ var olduğunu gösteren en büyük kanıttı. Savaş'ın benden hiçbir zaman alamayacağı bir güçtü bu.

"Son on üç dakika. On dakika kaldığında benimle sevişmeyi teklif etsen bile bu şirketten çıkacağız."

Son görüşmemizde onu bu şekilde kandırmış olmam bir daha kandırma ihtimalimi arttırır mıydı yoksa azaltır mıydı bilmiyordum. Savaş Atan zeki biriydi ama konu Kumsal Karam'la birlikte olmak olunca nedense zekiliğinden eser kalmıyordu.

Beşinci kattan da elim boş döndüğümde elimi duvara yasladıktan sonra sarı saçlarımın her zaman nefret ettiğim solukluğuna göz yaşlarımla renk gelmesine izin verdim. Savaş'la son on dakika kala çıkmasam da babamı bulmam gittikçe zorlaşıyordu. Belki de heyecandan ve zaman darlığından birkaç saniye baktıktan sonra çıktığım odalardan birindeydi ve geri dönüp tekrar bakmam gerekiyordu. Belki

son katın, son odasındaydı ve diğer odaları es geçip oraya koşmam gerekiyordu. Ne yapacağımı bilemez halde duvara tutunurken havaya rağmen sıcak bir eli boynumda hissedip ürpererek doğruldum. Islak gözlerimi Savaş'a çevirdiğimde boynumda elini çekecek gibi oldu ama sonra vazgeçip elini omzuma kaydırdı.

"Üç dakika sonra şirketten çıkıyoruz."

Omzumdaki elini hızla ittirdiğimde hıçkırığım Savaş'ın intikamını almak istermiş gibi kulağıma geldi. Nefesim çırpınıyordu ama bunu fark edebilecek tek insan Kocaeli'ndeydi ve sanırım şu an nerede olduğumu sorguluyordu.

"Hiç mi merhametin yok ya? Hiç mi hissetmiyorsun yardım dilenen ruhunu?"

Gözlerini kırpıştırsa da sözleri kendinden emindi. Gözleri ağlayan yüzümü görüyordu, sözleri Savaş'ın birçok raf barındıran aklını. "Ruhuma yapabileceğin tek yardım bedenime toprak atmak."

Birkaç adım geri attıktan sonra sırtımı duvara verirken korktuğum halsizlikten düşmek miydi yoksa Savaş'a yakın olmak mıydı bilmiyordum. Sahiden yeşil miydi gözleri şimdi bana karanlık bakarken?

"Küçükken..." diye mırıldandım erkenden yatağa geçsem de annemler uyuyana kadar salondan gelen kahkahalarını dinlediğim zamanları hatırlarken. Birbirleriyle çok iyi anlaşıyorlardı ve birinin gülmesi bile diğerinin gülmesine yetiyordu. Onların gülmesi ise benim gülümsememe. "... topraktan pasta yapardım, eğlencem buydu. Pasta yapabilmek için toprağı suyla çamurlaştırırdım. Sonra..."

"Senin kıçını yıkayamadığın zamanlardaki anılarını dinlemek istediğimi hangi lafımdan çıkardın?"

Umursamazmış gibi görünse de gözleri dikkatle bakıyordu. Ya sözlerimi umursuyordu ya da gözlerimi. Dakikayı söylemeyi unutuyordu. Buysa bana onun dikkatini dağıtmanın sadece belden altı konularda olmayacağını

anlatıyordu. Onu depoda kandırdığım gece tek yolumun onu öpmek olmadığını bilmiyordum o zaman. Savaş düşüncelere de önem veren birisiydi. Ya da düşüncelerime önem veren birisi...

"Sonra çamur elime de bulaşırdı. Eve elim kirli gidemeyeceğimden ve su bulamadığımdan çamuru toprağı ellerime sürterek temizlerdim. Çamur da bir toprak olsa bile."

Madem şirket havaya uçmadan babamı bulamayacaktım, o zaman ben de babamın da burada olduğunu bilerek kalacaktım. Annemin peşinden gitmek onu üzmezdi ama onun gitmesi beni mahvederdi. Ben de onun peşinden takılırsam belki yıllar öncesi gibi annemle birlikte beni severlerdi. Burada onunla ölebilmem için engel olmaya çalışan Savaş'ın da ölmesi gerekiyorsa benim için sorun yoktu. Savaş tehlikeye atamayacağım biri değildi.

Savaş alayla "Duygulandım," dediğinde gözlerimi devirdim. Düşünceleri önemsemesi düşüncelerle dalga geçemeyeceği anlamına gelmiyordu sanırım.

"Anlatmak istediğim..." diye mırıldandığımda başını hafifçe eğip tek kaşını kaldırdı. Başımı dikleştirdiğimde burunlarımızın değmesinden korksam da değen tek parçamız, nefeslerimizdi. Nefesim ise bütün bedenim Savaş'la temas halindeymiş gibi hissettiriyordu nefesiyle birleşince.

"Dediğin gibi ruhun bedenine toprak istiyorsa, belki de bedenindeki çamuru temizlemek içindir."

Gözlerini yavaşça kapatıp açtı. Anın hissiyle ben de böyle olduğunu sanmış olabilirdim. Elini yavaşça başımın yanından duvara yasladığında bakışlarımı gözlerinden çekmeyi reddettim. Yeşil gözleriyse yeşilden çok bendeydi.

"Çamur temizlemeye benzemez kanı temizlemek."

Onun bedenindeki çamur; kandı. Bir sürü kanı barındırıyordu bedeni. Öldürdüğü insanların kanını, oldurduğu insanların iz bıraktığı kendi kanını... Ruhu ise bedenindeki

bu çamuru -kanı- temizlemek için bedenine toprak istiyordu. Verdiği cevaba göre, söylediğim şey ona da mantıklı gelmişti.

"Eğer yetişmen gereken bir yer varsa..." dedim hafifçe gülümseyerek. Elimde çamuru temizlerken yetişmem gereken yer annemin güzel yemek sofralarıydı. Belki de Savaş'ın yetişmesi gereken biri olurdu. "...kan da temizlenir."

"Tek başına mı?" diye sorduğunda içim burkuldu. Yalnız olduğunu o da biliyordu. Ve bundan memnun olmadığını belirten bir his vardı içimde. Pekâlâ yalnız olması sadece kendini korumaya odaklanacağı anlamına geliyordu ve belki de bu yüzden karşısına geçebilecek insan sayısı azdı. Ama yalnız olması karşısına geçen insanlara karşı da yalnız olacağı anlamına geliyordu ve bu zor olmalıydı. Benim yanımda Bora vardı. Annem öldükten sonra uyumak için sarıldığım yorganların yerine geçmişti ve sarılmak için yatağa koşmama da gerek yoktu, yorgan gibi. Bora her zaman yanımdaydı.

"Ben tek başıma temizlerdim ama belki sana yardım edecek biri vardır."

Güler gibi olduğunda, ağlar gibi oldum.

Tanrım...

Düşündüğüm gibi yalnız olduğunu biliyordu ve bundan hoşlanmıyordu.

Dudaklarını kulağıma yaklaştırdığında titremeyen tek yanım olan gözlerimi şirketin tavanına çıkartıp ellerimin içini soğuk duvara yasladım. Sıcak dudağını saçlarımı geçip de kulağıma değince duvarın sandığım kadar soğuk olmadığını düşünmeye başladım. Merakla söyleyeceği sözü bekledim.

"Son on dakika."

Sinirle inledikten sonra duvarla arasından çıkmaya çalıştım ama kolumu kavraması bütün çabalarıma boşa

çıkarmıştı ama son verememişti. Kolumu geriye doğru çekmeye çalışırken asansöre yöneldiğinde ona tekme atmaya başladım.

Oralı olmadı.

"Bırak!" diye çığlık attım. Kim bilir, belki de ağladım. Ama hangisi olursa olsun o bırakmadı. Burada kalmak istiyordum, onu bulamayacak olsam bile burada durmak istiyordum. Belki de onunla ölmek istiyordum. Savaş nereye istiyorsa gidebilirdi. Ama beni istediğim yerde bırakmıyorsa, o da istediğim yerde duracaktı. O yüzden beni asansöre ittirip de kendi de ardımdan girdiğinde erkekliğine tekme attıktan sonra bükülen bedeninin sırtına dirseğimi indirdikten sonra bir tekmeyle daha onun yere düşmesini sağladım. Bedenini ardımda bıraktıktan sonra kapanmış asansör kapılarına döndüm. Asansörün durma düğmesine bastıktan saniyeler sonra olduğumuz katın düğmesine bastım. Kapılar birkaç saniye içerisinde açıldığında koşarak asansörden çıktım. Ne var ki, merdivenlere koşmadan önce arkama bakmak gibi bir aptallık yapmıştım.

Arkama bakışımla tökezlerken Savaş'ın da ayaklanmış olduğunu görmem ayağımın altındaki zeminin yer çekimini arttırmış gibi düşmeme adına olan çabalarımı zorlaştırırken merdiven demirlerine tutunup dengemi kontrol altına aldım. Merdivenlerden ikili üçlü çıkarken ardımdaki bedeninden haberdardım.

"Kumsal!"

Bağrışı ruhumu titretirken bedenim hâlâ şirkette kalmaya niyetli olduğundan onu umursamayıp üst kata çıktığım gibi diğer merdivene doğru koşmaya başladım. Elim merdiven demirinin soğukluğunu tanıyamadan bedenim geri çekildiğinde çığlık attım.

Savaş'ın kolları arasından çıkmaya çalışırken Savaş beni ikinci defa asansöre itti ama bu sefer beni tekrar kolları arasına almayı unutmamıştı. Giriş katına basmak için bir

elini çektiği zamandan yararlanmaya çalışarak kollarından çıkmaya çalıştım ama saniyeler sonra eli tekrar her şeyi kontrol altına almıştı.

Beni resmen, zorlansa bile şirketten çıkarıyor olduğu gerçeğiyle tekrar ağlamaya başlayacağım sırada bana bu izni vermeden asansörden ittirerek çıkarttı. Ondan kaçmaya çalışmamla onun beni tekrar tutması sanırım dünyada gerçekleşen en kısa insani şeydi.

"Savaş!" diye bağırdıktan sonra telaşla ekledim. "Bırak, lütfen!"

Sesimi duymayan tek insan değildi ama kimseye de sesimi duyurmaya bu kadar çalışmamıştım. Annem öldükten sonra babamı kaybetmiştim ama yine de varlığı yetiyordu. Şimdi, bugün, Cenk'in acısını geçiremeden babamı da kaybedersem Savaş gibi olacaktım. Sadece intikamını düşünen, güçlü ama yalnız, acı dolu biri olacaktım. Garipti ki babamı kaybetmek istemediğimden daha ağır basıyordu Savaş gibi biri olmak istememem.

"Yarım saat dedin!" diye bağırdım beni şirketten ayaklarım neredeyse havadayken çıkarırken. Hıçkırarak ağlamaya başlayacaktım ama bitişini çok uzakta gördüğüm için kendimi sıkıyordum, ağlamakla yetiniyordum. Bağırmak istiyordum 'İçerideki adam benim babam' diye ama Bora'nın yumuşak saçlarını ölü bir bedende düşünemediğimden sustum.

Gece kadar, sustum.

Bedenimi şirketin yanındaki araziye doğru ittirdiğinde yüz üstü düşmemek için ellerimi yere yasladım. Saçlarım omuzlarımdan önüme dökülürken hıçkırarak ağlamaya başladım. Avuçlarım altındaki toprak parmaklarım tarafından ezilirken alnımı yere yasladığımda bu sefer de toprak ezdi alnımın ardındaki düşüncelerimi.

Kaç dakika kalmıştı Savaş'ın en sevdiği şarkıyı duymama?

Kaç dakika sonra oyunu bittiği için kendi yalnızlığına aldırmadan yalnız bırakacaktı Savaş beni?

Çenemden kavrayan bir el başımı kaldırdığında titrek bir nefes aldım yeşil gözlerinin şaşkınlığından. "Çekil," dedim alamadığım oyuncak için ağlarmış gibi bir ses tonuyla. "Çekil, her şeyimi alıyorsun elimden çekil!"

Ondan uzaklaşmaya çalışırken şiddetle yardım etmiyordu bana. Yine yardım etmiyordu ve ona olan uzaklığımı bile elimden alıyordu. Daha fazla uzaklaşmamam için bacağımı tuttuğunda telaşlanıp ayağa kalktım ve küçükken babamla beraber koştuğum arazide Savaş'tan uzaklaşmak için koştum. Babam gibi Savaş da peşimden koştuğunda küçükken olduğu gibi gülmedim bu sefer. Daha fazla ağladım.

Babam gibi kısa sürede yakaladı beni. Babam kadar narindi dokunuşları ama babam gibi sevmiyordu beni Savaş. Yine de dokunuşunun neden narin olduğunu anlayamamıştım. Biraz önce beni toprağa ittirerek atan da oydu. Beni kendine neden döndürdüğünü de anlamamıştım. Gözyaşlarımı gördüğünde neden derin bir nefes aldığını da, bu bedendeki gözlerin neden bu kadar güzel baktığını da, düşünceleri benim canımı yakmak adına olsa bile neden düşüncelerini söylemeye başladığında nefesimi tuttuğumu da anlamamıştım.

"O adam ölürse ne olur?" diye sorduğunda hıçkırıklarım yeterince cevap vermişti ona. Bedenim üşürken yanaklarıma yasladığı elleri yeterince ısıtıyordu beni ama bu gece soğuğa ihtiyacım vardı. Onu ittirmem için tek sebebim bu değildi ama en masumu buydu. Bedenini ittirmeye çalışmamı umursamadan tekrar kavradı yanaklarımı. Hıçkırıklarımdan istediği cevabı alamamış gibi tekrar sordu.

"O adam ölürse ne olur?"

"Ona göre mi sevineceksin?" diye bağırdığımda boğazım acımıştı. Acı çok tanıdık olduğu için yadırgamadım ama Savaş'ın bu anlamlı bakışları oldukça yabancıydı. Kumsal'a tanıdık mıydı, diye düşünemeden edemedim.

"O adam ölürse ne olur?" diye bağırdığında biraz önce aslında bağırmadığımı düşünmeye başladım. Cevabı ne yapacaktı bilmiyordum ama duymak için oldukça kararlıydı. Duyamadığı her saniye siniri artıyordu. İçeride benim değer verdiğim biri varken bile nasıl o bana sinirlenebiliyordu?

Öfkeyle "Bir daha sevemem," dediğimde omuzları yavaşça çöktü ve dudaklarını birbirine bastırdı. Gözleri direkt bendeydi ama söylediğim şeyi tartarmış gibi gözüküyordu. Büyük bir ihtimal önemsiz sayacaktı. Zaten istediği şey bu değil miydi? Kumsal'ın Savaş da dahil olmak üzere kimseyi sevmemesi. Bora'yı sevdiğimi bu yüzden yadırgamıştı. Ya da Cenk'i sevme ihtimalimi. Kumsal kimseyi sevemezmiş, buna hakkı yokmuş, yalnız kalmak zorundaymış gibi görüyordu. O yüzden bir daha kimseyi sevemeyecek olmasını neden umursayacaktı ki?

"Anlaşalım," dediğinde gülecekmiş gibi oldum. Babamın ölmesine dakikalar belki de saniyeler kalmışken bana neyin anlaşmasını sunacaktı ki? Yumruğumu suratına geçirmek için kaldırdım ama ağlayışım şiddetlenirken titreyen elim yavaşça belimin yanında, yer çekimine yenildi. Hıçkırmamak için dudaklarımı birbirine bastırsam da babamın içeride olduğunu düşündüğüm her saniye ağlayışım artıyordu.

Ona vurmak için elimi kaldırdığım anda bozmadığı yüz ifadesi hâlâ devam ediyordu. Biraz bitkin, biraz da sıkkındı ama düşündüğü şeye o kadar güveniyordu ki henüz söylememiş olmasına rağmen ben bile güvenecek sayılırdım.

"Eğer içeriye girip o piçi kurtarırsam bana yetişmem gerekecek bir şey vereceksin."

Dudaklarım aralansa da ağlayışım yavaşça durduğu için dakikalardır direnen hıçkırığım derin bir nefes aldı bedenim nefessizlik yaşasa bile. Dakikalar önce konuşmuştuk bunları. Dakikalar öncesinde söylemiştim ona; eğer yetişecek bir

şeyi varsa elindeki kanı silebilirdi toprak. İstiyordu. Bunu istiyordu. Ve bunu benden istiyordu.

"Ölebilirsin," dedim kaç dakika olduğunu bilmediğim için şaşkınlıkla. En son zamanı söylediğinde on dakikamız vardı ama ben kurtulmaya çalışırken ve ağlarken çok vakit geçmiş olmalıydı. Bu kadar önemli miydi ölürse bir daha sevemeyeceğim adamı kurtarırsa ona yetişmesi gerekecek bir şey vermem?

Gülecek gibi oldu. "Yaşadığımı kim söyledi?"

Arkasında sözünün ağırlığında ezilen bir kız bıraktığını bilmiyormuş gibi şirkete doğru koşmaya başladığında titreyen ellerimi dudaklarıma götürdüm. Babamı çıkartmak için koşuyordu. O hangi odada olduğunu biliyor olmalıydı. Muhtemelen ipleri çözmekle uğraşmayacak direkt sandalyeyle taşıyacaktı. Savaş güçlü olmasına rağmen babam da yapılıydı. Nasıl taşıyacaktı? Zamanında çıkarabilecek miydi? Zamanında çıkabilecek miydi?

Boğaç yanıma geldiğinde korkak bakışlarımı kısa bir anlığına ona çevirdim. Benim yüz ifademin aksine o rahattı. Hatta birazdan kahkahalara boğulacağı hakkında düşüncelerim vardı. Çenesinin ucuyla şirkete giren Savaş'ı gösterdikten sonra "İşte bundan bahsediyordum," dediğinde bakışlarımı tekrar ona çeviremedim Savaş çoktan içeri girmiş olsa bile. Boğaç'ın neyden bahsettiğini anlayamasam bile uzun süre şirketin boş kapısına baktım keyifli Boğaç'ın yanında.

Şimdi anlıyordum ki, dakikalar öncesi düşündüğüm gibi değildi. Savaş, tehlikeye atamayacağım birisi haline gelmişti.

Bölüm 44

"Uzaklaşsak iyi olacak."

Bileğimi saran ellerden telaşla kurtulduktan sonra sırtımı şirkete çevirip birkaç adım geriye doğru adımladım. Islak yanaklarıma yapışmış saçlarımın açık bıraktığı tenim her rüzgâr esişinde ürperiyordu.

"Çıkmadılar daha."

Bana yaklaşmaya kalkıştığında elimi havaya kaldırıp titrek bir nefes aldım bu gece benden yana olmayan gökyüzünden. "Çıkmadılar daha," diye tekrarladığımda güler gibi oldu.

"Tanrının planlarına gülen bir adam, bu gece ölmez. O yüzden 'Çıkmadılar' diye sızlanmayı bırakıp birazdan göt gibi iki parçaya ayrılacak olan şirketten uzaklaşalım!"

Benzetmesinden emin olmuş olacak ki benden onay almadan elini bileğime kaydırdı. Çığlığımı duyacak birine sahip olmasam da ilk ona başvurmuştum. Bedeninin yanında küçük kalan bedenimi kollarından sıyırmaya çalışırken beni kucağına aldığında başımı geriye atıp "Bırak!" diye bağırdım.

"Tabii sonra da Savaş kıçımı Ağrı Dağı kıvrımlarına ayırsın."

Dağınık saçlarım suçu yaşlı gözlerime atarken, Boğaç beni şirketten uzaklaştırdıkça ayaklarımın yere değme çabaları da artıyordu. Hayatımdaki nadir anlardan birini yaşayarak küfretmeme saniyeler kalmışken şirketten omzuna attığı babamla çıkan Savaş'ı gördüğüm gibi "Çıktı!" diye bağırdım. Sadece Tanrı biliyordu ki 'Çıktı' diye bağırırken

kimden bahsettiğimden ve kimin için mutlu olduğumdan emin değildim.

Heyecanın bulaştığı titrek ellerimi Boğaç'ın omuzlarına yaslayıp ittiğimde artık beni tutmaya gerek duymayan Boğaç'ın kucağından inip hızla bize doğru ilerleyen Savaş'a doğru koşmaya başladım.

Saçlarım patlayacak olan şirketten uzakta kalmakta direnirken gözyaşlarımın hüküm sürdüğü bedenim uzakta kalmak konusunu şiddetle reddediyordu. Ama uzakta kalmak istemediği şey patlayacak olan şirket miydi yoksa üzerimde olan yeşil gözler miydi bilmiyordum.

"Yere yat!" diye bağırdığında heyecanlanmaya başlayacağım kadar yakındık birbirimize. Koşmayı yavaşça bırakırken söylediği şeye uyamayacak kadar dalmıştım gözlerine. Yüzü terden nemlenmişti ve omzunda babamın düşmemesi için gömleğinden tutan elinin avucundan kanlar akıyordu. Bu da ipi nasıl çözmeye kalkıştığı konusunda beni tedirgin ediyordu. Daha da tedirgin eden şey babamı hızla omzundan attıktan sonra bana doğru koşmasıydı.

Ateşten korkan bir adamın bakışları nasıl böyle yakardı?

Üzerime doğru koşmasıyla tedirgin olup birkaç adım gerilememe kalmadan bedenini bedenime bastırdığında kayan ayağımın ihanetiyle yere doğru yalpaladım ama sırtım taşlara çarpmadan önce kolu belimi sarmıştı. Yüzünün sıcaklığını boynumda hissederken kulağıma dolan gürültüyle sıçradığımda cenin pozisyonu almamı sağladı ve kollarını bana iyice sardı. Titrek nefeslerim bedenlerimiz arasında boşluk ararken bana bıraktığı gökyüzünü dumanlar sardığında daha fazla şey görebilmek için başımı kaldırmaya çalıştım ama alnını alnıma yaslayarak başımı kaldırmamı engellediğinde art arda gelen gürültüleri sollayacak bir gürültüyle çarpmaya başladı kalbim.

Dudaklarımı birbirine bastırma ihtiyacı hissetsem de verdiği nefesler dışında nefes alacak bir alan bırakmamıştı

bedeni bana. Burnum tek başına yaşam sağlamak konusunda zorlandığı için titrek bir nefes daha aldım nefesinden. Sırf bunu yapabilmem için nefes veriyormuş gibi bakıyordu yeşil gözleri bana. Kızgındılar. Öfkeliydiler. Yalnızdılar ama güzeldiler. Hemen birkaç yüz metre uzağımızda çocukluk anılarım alevlerin altında kalırken Savaş'ı öpmek istedim.

Patlamalar son bulduğunda Savaş bakışlarını dudaklarıma indirdiğinde son bulduğundan o kadar da emin değildim. Sırtımı taşlara vurmamı engelleyen kolu yavaşça sırtımdan eksildiğinde aynı yavaşlıkla sırtımı yere yasladım ama hâlâ o kadar yakınımdaydı ki...

Burnunu burnuma sürtecek kadar yakınlaştığında gözlerimi kapatır gibi oldum ama saniyeler sonra tekrar üşümeye başladığımda gözlerimi kırpıştırarak araladım.

Hadi ama...

Bana tepeden sırıtarak bakan Savaş'a gözlerimi devirdikten sonra ellerimi yere yasladım. Yerden destek alarak kalkarken buna ihtiyacım varmış gibi elimi taşlara gerektiğinden fazla bastırmıştım. Savaş'ın dediği gibi acı hissedilmeyi talep edebilirdi belki ama asıl konu acıyı hissetmeye muhtaç olduğumuzdu.

Doğrulduğum gibi babama yöneldiğimde bu soğuk gecede bile sıcak kalmayı başarmış olan parmakları bileğimi sardı. Bedenlerimiz çapraz bir şekildeyken bakışlarımı gözlerine çevirdiğimde alnındaki kanı görüp kaşlarımı çattım. Patlama sırasında bedenini bedenime siper ettiğinde taşlara vurmuş olmalıydı. Öyle aptaldım ki neredeyse elimi alnına götürecektim.

"Gidiyoruz," deyip beni çekiştirmeye kalkıştığında güç kullanmadığını bileğimi kolaylıkla kurtarabildiğimde anladım. Sadece yön vermeye çalışmıştı ama beni biraz bile tanıyorsa dakikalar öncesinde uğruna ağladığım adamın yaşadığına emin olmadan kılımı kıpırdatmayacağımı bilmesi gerekiyordu.

Bileğimi kurtardıktan sonra babama yöneldiğimde ses çıkarmayıp Boğaç'a döndü ve çenesinin ucuyla geldiğimiz arabayı gösterdi. Boğaç Savaş'ın emrine uyarak arabaya yönelirken yavaşça dizlerinin önünde oturdum zamanında aynı hareketi yaptıktan sonra bana masal anlatan babamın yanında. Beyazlar düşmeye başlamış saçları karışmıştı sakallarına. Yaşıyorken annem tıraş ettiği için sakallarını hiçbir zaman uzun görmemiştim. Her sabahki rutin işti annemin babamın sakallarını tıraş ettikten sonra ince uzun parmaklarını temiz yanaklarda gezdirip gülümsemesi. Baygın olsa bile kaşlarının arasındaki çizgiler belirgindi. Yumuşaklığı konusunda birçok kez sohbetimiz olduğu elimi boynuna götürüp işaret parmağım ve orta parmağımla nabzını kontrol ettiğimde nefesimi titrekçe üfleyip bakışlarımı gökyüzüne çıkardım.

Tanrı bu gece de vardı.

"Ben kontrol ettim, yaşıyor pezevenk."

Evet orta parmağıyla kontrol ettiğine inanabilirdim. O sesini çıkarana kadar beni izlediğinin farkında değildim. O nasıl farkında değildi Kumsal olmadığımın?

"Gidiyoruz," diye tekrarladığında başımı kaldırıp yeşillere baktım. Bakışları bende değil arabayı yakınlaştırmış Boğaç'taydı. Bakışlarımı hissetmiş gibi yeşillerini bana çevirdiğinde sinirle "Onu burada mı bırakıyoruz?" diye sordum. Bana 'Nefes alıyor muyuz?' diye sormuşum gibi bakınca 'Onu burada bırakamayız!' diye bağırdım.

Dudağını büzdükten sonra göğsünde birleştirdiği kollarını iki yanından sarkıtıp babama yakınlaştığında çatık kaşlarımla onu izlemeye başladım. Yüzünde yorgun bir ifade varken ayağıyla babamı yüz üstü döndürdükten sonra bir de sırt üstü döndürüp biraz önceki konumundan uzaklaştırdığında dudaklarımı aralayıp kızgın bakışlarımı ona çevirdim.

Gözlerim kısılırken "Şaka mı yapıyorsun?" dediğimde dilini şaklattı. "Hayır bebeğim, taşşak geçiyorum."

Arkasını dönüp arabaya ilerlemeye başlayınca dudaklarımı birbirine bastırıp sinirli bir nefes aldım. Her zamanki yaramaz davranışlarını gösteriyordu ama gözleri şirketle beraber küle kavuşmuş gibiydi. Her adımında gerilen kaslarının hareketlendirdiği gri tişörtünden gözlerimi alıp babama döndüğümde dudağımın kenarını ısırdım. Muhtemelen gözlerini açtığında olanları umursamayacaktı bile. Kül yangından korkmazdı. Biraz daha batmaktan neden korkacaktı ki babam şirketinin halini gördüğünde? Sanırım intiharını yakınlaştırmıştı Savaş'ın bu oyunu.

"Kumsal hadi!" diye bağırdı Boğaç. "Polisler şimdi buraya doluşur. Başımın ağrımasını istemiyorum."

"Hızlı ol, sayende bütün İstanbul benden uyuşturucu yerine şeker alan mafya adamlarıyla dolu ve ben buraya bir yavşak adam bir de mavi gözlü, güzel fizikli bir kızla geldim. Kendimi abaza horozların içindeki tavuk kadar bile güvende hissetmiyorum."

"Siz gidin," dedim onlara bakmadan. Sen git, desem daha iyi anlatabilirdim kendimi. Çünkü istediğim şey kesinlikle hazır beni itemeyecek kadar kendinde değilken babama sarılıp ağlamaktı ama Savaş'ın yeşilleri bana baktığı her yerde siyah görmeyi aradığından bunu yapamıyordum. Bende Kumsal'ın özellikleri arıyordu ve Kumsal'ın bir adama sarılarak ağlamasını beklemeyeceğinden emindim.

Savaş kamyonun kapısını açtıktan sonra arabadan indiğinde gülecek gibi oldum. Bir an yolculuğuna ara vermiş kamyon şoförü gibi gözükmüştü gözüme. Hızla bana yöneldiğinde de gülecek bir şey olmadığını idrak edebilmiştim sonunda. Savaş Atan cevap vermek yerine harekete geçmişti.

"Tehlikede olan sensin," dedim tek hareketle beni yerden kaldırıp sürüklemeye başladığında. "Kıçını da ben kurtaramayacağıma göre, derdin ne?"

"Seni kalkan olarak kullanmayı düşünüyorum."

Hemen arkasında kalmış bedenimi sürüklerken sırtına bakıp, gözlerimi kıstım. Hak ettiği birçok küfür olan biriyle neredeyse bütün günlerimi geçiriyor olmama rağmen küfretmeyi sevmemem ironiydi.

"Boğaç kasaya," dedikten sonra elimi bırakıp şoför kapısına ilerleyen Savaş'ın ardından bakarken görüş alanıma kapıyı açtıktan sonra aşağıya inen Boğaç girdiğinde geçebilmesi için birkaç adım geriledim ama inatçıymış gibi -daha çok yalaka- yanımdan geçerken elini belime yaslayıp dudağını kulağıma değdirecek kadar yakınlaştırdı. Birkaç saniye içerisinde "İstanbul'da Kumsal da tehlikede," dedikten sonra kamyonun arkasına yöneldiğinde dudağımın kenarını ısırarak kamyona bindim.

Bakışlarım torpidoda iken arabayı çalıştırdığında parmaklarımla oynamaya başladım. Boğaç'ın söylediği şeyi Savaş'ın Kumsal'ı düşündüğüne mi yoksa beni düşündüğüne mi yoracağım konusunda şüpheliydim. Her zaman aklımın köşesinde olan bir konuydu Savaş'ın Kumsal'ı seviyor olması ihtimali, ya da en azından değer veriyor olması. Ama Kumsal'ın yapamadığını yapıp Savaş'ın merhamet etmeye başladığını söylemişti Boğaç. Yani Kumsal'a merhamet etmiyordu. Bu da Kumsal'ı sevdiği seçeneğini siliyordu. Bu seçeneği elersek geriye beni düşündüğü kalıyordu. Asıl Kumsal'ı değil, Kumsal'ın dönüştüğünü düşündüğü kişiyi...

Bir araba galerisinin önünde kamyonu durduğunda bakışlarımı Savaş'a çevirdim. "Bu kamyonu alacaklarını sanmam."

Alayıma karşılık başını bana çevirdi. Tek kaşını kaldırdığında dudaklarında sırıtacağını haberdar eden bir kıvrılma vardı. Bu anı seviyor gibiydim. "Üçün birini alacaklarına eminim."

Kaşlarım hafifçe çatılırken kamyondan indiğinde bakışlarım onu takip etti. Boğaç'ı da arkasında gördüğümde her

şey normaldi ama saniyeler sonra Savaş silahını çıkarttığında telaşla kamyonetin camını açmak için düğme aradım ama kendime hiç değilse bir Ford Connect'te olmadığımı hatırlatıp kapıya yapışık kolu döndürmeye başladım. Beş altı döndürüşümden sonra cam tamamen açıldığında başımı sarkıtıp "Ne yapıyorsunuz?" diye bağırdım. Bu arabadan inmemeye karar vermem Savaş'a güvenmediğim hangi saniye içerisinde olmuştu bilmiyordum.

"İstanbul'a aynı zamanda mal taşımam gerektiği için o kamyoneti almıştım ama şahsi serseri serbest tipime yaptığım hakaret bu kadar yeter."

"Cidden," deyip güldükten sonra kolumu biraz önce açtığım camdan sarkıtıp kamyonetin kapısına vurduğumda alay edeyim derken kapının çökmesini sağladığımda dilimi dişlerimin arasına yerleştirip yavaşça sırıtarak Savaş'a baktım. Dudağımı büzerek çöken kapıya baktıktan sonra "Ödeşiriz," dediğinde "Pardon 75'lik hatununa zarar verdim," diye dalga geçtim ama en son ki dalgam kapının çökmesiyle sonlandığı için fazla uzatmadım. Savaş arkasını dönerken sırıttığına yemin edebilirdim ama bu konu hakkında teori öne sürmemi engelleyen şey Savaş'ın emniyeti açtıktan sonra silahı galerinin camına yöneltmesiydi.

"Psikopat mısın?" diye bağırdığımda elini hareketsiz tutarak başını bana çevirdi. "Sosyopat psikopat."

"Sosyopat psikopat," diye düzelttim hızla. Bir anımızda daha bu konu hakkındaki hassaslığını göstermişti. Düzeltişimle söylediklerimle ilgileniyormuş gibi gözüktüğünde aramızda çok mesafe varmış gibi bağırmaya başladım. "Ne halt yiyorsun?"

"Kendime bir araba seçeceğim."

Evet söylediği şey gayet normaldi ama arka koltuklara kırk kişi sığdırabilecekmişiz gibi arabaları yücelten bir galeri sahibi göremiyordum burada. Ayrıca Savaş arabayı almaya karar vermeden önce arabaya bir iki tane sıkan bir tip değilse o silahın ne işi vardı?

Bakışları bendeyken cama ateş etmeye başladığında irileşen gözlerimle çöken kapıya yüklendim. Göz kırpıp önüne döndüğünde fazla yüklenmiş olacağım ki az kalsın kapıyla beraber yerde kendime yer edinecekken koltuğa tutundum. Bakışlarımı galeriye çevirdiğimde Boğaç arabalara dokunarak galeri de bir tur atıyordu, Savaş ise uzaktan seçiyordu. Galerinin alarmı ise bize pek hoş olmayan bir fon müzik yapıyordu.

"Tabii ki güvende olmadığın bir şehirde bir şirketi havaya uçurmalı, bir galeriyi soymalısın. Ayrıca kamyonla seni pek hayal edemeyecek olacaklarından güvendeydin, şimdi..."

"Kapa çeneni," diye seslendikten sonra silahını beline yerleştirip galeriye girdiğinde gözlerimi devirerek arkama yaslandım. "Lamborghini falan al o zaman."

Savaş'ın gülüşünü bastıran sesin sahibi Boğaç'ın çalıp galeriden çıktığı, âşık olunacak bir araba olmasa elimde kamyonun çökmüş kapısıyla çizmek için arabaya koşacağıma emindim. Hırsızlığı her zaman kötülemiş bir ailede yetişmiştim ama yapmam dediğim her şeyin başrolü olduğum bir hayatta güzel bir şey için kötü bir şey yapsam ne fark ederdi ki? Kapısı olmadığı için alttan alttan esmeye başlamış olan koltuktan kendimi iterek indikten sonra galeriye yaklaşmaya başladığımda Boğaç etrafımda arabayla döndü. Ben ona moron gibi bakıyor olsam da o çocuk gibi gülüyordu. Bu çocuk gülüşü içimi sızlatmıştı. Aslında herkesin kendine has bir hikâyesi vardı.

Kulağıma gelen sesle bakışlarımı galerinin çıkışına çevirdiğimde sırıtır gibi oldum. Sesi bile 'Parayı severim' dermiş gibi bağırıyordu arabanın. Lamborghini'yi bulamamış olsa da Ferrari'si parlıyordu.

Yanımdan geçerken "Lamborghini sözüm olsun," dediğinde sırıtmaya devam ederken dilimi dişlerimin arasına yerleştirdim. Kısa bir an sırıtışıma bakarken arabasını

durdurduğunu sansam da bana bu hissi veren yeşil gözleri de olabilirdi. Gözlerimi kırpıştırdıktan sonra galeriye yaklaşmaya devam ettiğimde "Nereye?" diye sordu Boğaç. Sesi keyifliydi altındaki araba sayesinde. Sanki istese başka bir zaman araba çalamayacakmış gibi...

"Ben de bir araba istiyorum."

Savaş'ın arabası saniyeler içerisinde yolumu kapattığımda ellerimi belime yerleştirip kaşlarımı kaldırdım. Arabadan çıkma gereği duymadan istediğini yaptırtmayı nasıl başarabildiğinden daha çok merak ettiğim bir şey vardı.

"Neden bir araba alamıyorum? Bir anda bütün kötülüklere karşı geldiğini sanmıyorum."

"Kocaeli'ne girdiğimizde senin için bir galeriyi daha kurşunlayacağım. Şimdi arabaya bin."

"Senin yol arkadaşın olmak istediğimi sanmıyorum," dediğimde geriye kalan seçenek Boğaç kaldığı için pişmanlık duygusunu hissetmeyi beklemek için köşeye geçmeyi düşündüm ama Savaş neredeyse her sözümü düşünmeden cevapladığı için bu fırsatı bulamadım.

"O zaman Kocaeli'nden İstanbul'a geldiğimizdeki gibi seni bayıltırım. Öyle daha eğlenceli oluyorsun."

Koşarak galeriye girsem, bir arabaya binsem sonra da tabanları yağlasam muhtemelen tek yapacağı şey diğer oyununda bunu dikkate almak olacaktı. Ya da ben galeriye girmeden güzel -çalıntı-arabasıyla beni ezebilirdi. Homurdanarak arabasına yöneldiğimde Savaş keyifli bir şekilde direksiyonu kavradı.

Ceketinden çıkardığı bir tomar parayı camdan mekânın içine doğru attığında şaşırarak kapıyı açtım. Mekâna zarar vermiş üzerine izinsiz arabaları almış olsa da ücretini ödüyordu. Belki de gerçekten Savaş Atan, canı yanmadığı sürece kötü biri değildi.

"Ben uyuyacağım," dedim arabaya bindiğim gibi. Savaş'ta her ışık gördüğümde pişman olduğum için düşünmeyi

reddediyordum. Kapıyı sertçe kapattıktan sonra bacaklarımı kendime çekip bakışlarımı cama çevirdim. Cevap beklemesem de ve bunu bilse de saniyeler sonra "Tamam," dedi sessizce. Savaş'ın sürüşüne ya da direkt Savaş'a pek güvenemediğim için bacaklarımı yere indirip emniyet kemerini taktıktan sonra bakışlarımı arabayı sürmeye başlayan Savaş'a çevirmeden tekrar bacaklarımı kendime çektim ve ona sırtımı dönüp gözlerimi yavaşça kapattım.

Savaş Atan'ın kötü biri olduğunu kendime unutturmayacaktım. Ve beni tanımıyor olsa da bana yaptıklarını hiç affetmeyecektim.

Bölüm 45

Bedenim öne doğru savrulduğunda filmlerdeki güzel gözükeceğim uyanma evresini yaşayamadan çığlık atarak ellerimi torpidoya yasladım ama emniyet kemeri çoktan işlevini görmüştü zaten. Saçlarım yüzümü sarmışken dudaklarımı aralayıp derin bir nefes aldım.

"Bilerek mi yaptın?"

"O pozisyonda uyurken kıçın gayet güzel gözüküyor. Sence yapar mıyım?"

Arabayı bir kez daha sarsmasına sebep olacak bir dönüş yaptığında koltuğa tutunup sinirli bakışlarımı Savaş'a çevirdim. "Amacın ne hastane tuzsuz çorba içip, saçları kısa ve sarı, sol bileğinde doğum lekesi olan bir hemşirenin seni kontrol edip durması mı?"

"Hastaneye bakış açılarımız farklı."

Gergin yüz hatlarına bakarken söyledikleri sözleri alay olarak kabul etmem zor oluyordu. Bir şeyden kurtulmak istiyormuş gibi sürüyordu. Her zamanki yaramazlığı üzerinde değildi ve bakışlarını iki saniye de bir dikiz aynasına çeviriyordu.

"Peşindeler değil mi?" dedim bıkkınlıkla.

"Tedirgin olduğumdan değil ama bir grup kızın peşimde olmasını tercih ederdim."

Onun peşinde olanların, benim de peşimde olduğu gerçeğini idrak ettiğimde emniyet kemerini çıkardığım gibi koltuğa diz üstü oturur pozisyona geçip arka camdan arabalara baktığımda "Hay bin kunduz," diye mırıldandım.

Küfretme yöntemim Savaş Atan'a ilginç gelmiş olacak ki "Neden için de 'yapram' olmayan küfürleri tercih etmi..." diyerek bana dönerken cümlesini bitirmeden "Aptal mısın?" diye bağırdığında sırıtır gibi oldum.

"Sosyopat aptal."

Alayıma karşılık montumdan tuttuğu gibi beni sertçe koltuğa çekti. "Gelin kafama ateş edin' dermiş gibi kalkmışsın koltukta. Daha bizim olduğumuzdan emin olmadıkları için ateşe başlamadılar, fosforlu ışıklarla 'Biziz, ayrıca da şortum çok kısa' demediğin kaldı." O söylenirken bacaklarımı kalçamın altından çekip yere yasladıktan sonra emniyet kemerini sorunlu gibi sallamasını takmamı istediğine yorup, elinden aldıktan sonra emniyet kemerini taktım. Şortumun kısalığıyla ilgili kısımda kaşlarımı çatarak "Bacaklarıma mı bakıyorsun?" dediğimde "Konumuz bu değil bebeğim!" diye bağırdı. Önüme dönüp dudağımı ısırmaya başladım.

İşin ciddiyetini yavaş yavaş kavrıyordum.

"Ne yapacağız?"

"Direksiyona geçersen ateş etmeye başlayacağım."

"Ateş edersen o fosforlu ışıkları sen yakmış olursun. Hem de şortun kısa olmamasına rağmen."

Ters bakışlarını üzerimde hissettiğimde direksiyonu kavradım. Savaş cebinden silahı çıkartırken "Onlara ateş etme fırsatı vermeden haklarsam arabadakinin ben olduğumu ölürken anlayacaklar. Ben de böyle şeyleri severim."

Adam öldürmeyi mi yoksa öldürdüğü kişilerin kendilerini Savaş'ın öldürdüklerini bilmelerini mi sevdiğini sormayı şiddetle reddettim. Direksiyonu rahatlıkla kontrol edemediğim için "Emniyet kemerini çıkarmam lazım," dediğimde tereddüt etse de direksiyonu kavrayıp emniyet kemerini çıkarmamı bekledi. Tekrar direksiyonu kavramak için elimi götürdüğümde elinin sıcaklığını hissettiğim saniyelerde peşinden altı, yedi arabanın takip ettiği bir arabada değilmişiz

gibi hissetmiştim. Camı açıp dışarıya sarktığında yüzümü buruşturarak bedeninin yarısının camdan dışarıda olduğu şoför koltuğuna geçip bıraktığı gaza basmaya devam edip direksiyona hâkim olmaya çalıştım. Bora sayesinde gayet iyi araba sürebiliyordum ama Bora beni genellikle markete tek gitmek istemediği zamanlar çalıştırıyordu ve o zaman peşimizde olan biri de olmuyordu.

Savaş'ın başlattığı silah sesleri kulağıma gelirken tek yapmaya çalıştığım yoldan çıkmamaktı. Savaş onları atlatmak için ormanlık bir yola sapmış olmalıydı çünkü yol boyunca hiçbir arabayla karşılaşmamıştım. Bu iyi bir şey miydi yoksa ölecek miydik bilmiyordum.

Arkadan gelen birkaç arabanın kaza seslerini duyar gibiydim ve henüz ateş açmaya başlamamışlardı ama tam olarak kaç arabanın olduğunu da bilmiyordum. Arka cam gürültüyle yere indiğinde kendi kendime "Şom ağızlı," diye tısladım.

Savaş "Eğil!" diye bağırdığında kendisi 'Titanic' duruşu yapıyormuş gibi durmasa onun sözüne uyacaktım. Eğilirsem yolu göremezdim, yolu göremezsem telaşlanırdım, telaşlanırsam arkamızda bir düzine bizi öldürmek isteyen adam varken ağaca çarparak nalı dikerdik. Bu garip olurdu.

Savaş oturacakmış gibi hareketlendiğinde üzerime oturması içerisinde bulunduğumuz durumdan daha garip olacağı için anında yan koltuğa geçip kurşunların odak noktası olmamak için koltukta sürünerek başımın açıkta kalmamasını sağladım. Savaş anında arabaya hâkim olmuştu ve sadece yolda kalmayı amaçlayan benim aksime o kurşunlardan kaçmak için arabayı kullanabiliyordu.

"Şu kunduzla ilgili küfrünü edecek bir şey yaptım," dedikten sonra dudağını büzerek yola bakmaya devam etti. "Hay kunduz yapram."

"Öyle değildi," diye homurdansam da konumuzun bu olmadığını ikimizde biliyorduk. Kurşun ön camı da tuz buz

ettiğinde çığlık atarak koltuğa daha sıkı tutundum. Bakışlarımı sağ dikiz aynasına çevirdiğimde "En az beş araba vardır," dedim.

"Çabuk buraya geliyorsun."

Aynı araba içerisinde neresine gelebileceğimi soracakken telefonla konuştuğunu fark edip dudağımı büzerek önüme döndüm. Arabanın arkasına isabet eden bir kurşunla sıçradığımda Savaş'ın bakışları hızla bana döndü. Bana doğru hareketlenen eli vücudumda gezinen gözleri boş döndüğünde direksiyona geri döndü.

Vurulduğumu sanmıştı.

Telefonu kapattıktan sonra torpidonun üzerine atıp tek elini saçlarına geçirip derin bir nefes aldı. "İstanbul'a adam ayarlamadan gelen aklımı sikeyim."

"Bence de," dediğimde bakışları bana döndü. Bir şey söyleyecekmiş gibi oldu ama Tanrıya şükür ki (!) arabaya bir kurşun daha geldi ve Savaş'ın dikkati dağıldı.

"Büyük bir ihtimal arabanın içinde olduğunu bilmiyorlar."

Öyle bir söylemişti ki bilsinler diye beni birazdan arabanın kaporta süsü yapacakmış gibi hissediyordum.

"Bilseler bile bir şey değişmez."

Kendi kendine konuşuyor gibiydi. Onu rahatsız etmek yerine kendim için endişelenmeye karar verdim çünkü kurşun yağmurunun içinde ilerleyen bir arabadaydım ve açıkçası bu her gün yaşadığım bir şey değildi. Topuklu ayakkabı almaktan bahsetmiyorduk sonuçta!

"Tünelden geçtikten sonra dağ yolundan gelen Boğaç'ın arabasına bineceksin. Bu arabadan indiğini onlar fark etmeden ikimiz de yola devam edeceğiz."

"Çiş molası yapabileceğimizi sanmıyorum."

Sırıtır gibi oldu. "Arabaları durdurup, seni bindirip 'Varınca ara' dedikten sonra arkanızdan su döküp, kendi arabama bineceğimi mi sanıyorsun?"

"Su dökmek kısmı dışında belki," dediğimde arabaya isabet eden kurşun Tanrının belamı vermesi gibi bir şeydi sanırım. Birkaç yüz metre ötedeki tüneli gördüğümde yutkundum. "Araba hareket ederken Boğaç'ın arabasına atlayacağım değil mi?"

"Ben 'uçmak' derdim," dediğinde bakışlarımı kısa bir anlığına ona çevirip tekrar yutkundum. "Yapamam ki..."

Yapamadığım şeyleri oyunlarda karşıma getirmeye adamış bir adama yapamadığım bir şeyi söyleyecek kadar ne ara güvenmiştim, bilmiyordum. Ya da Savaş ne zaman hayatımı önemsemeye başlamıştı, onu hiç bilmiyordum.

"Ölelim mi bu gece?" diye sordu bir anda. Yapamayacağım fikrini bu kadar çabuk kabullenmesine karşılık dudağımı büzerek yola baktım. Ben biraz daha ısrar eder, tehdit eder diye düşünmüştüm.

"Ben kurşunla beynimi dağıtırım, sen saçlarını kesersin."

Bakışlarımı ona çevirdiğimde planladığım gibi kısa sürmemişti. Saçlarıma önem verenin ben olduğumu mu düşünüyordu yoksa saçlarıma önem veren o muydu çözememiştim. Beynine önem veren de bensem bu mantıklıydı. Savaş'ın düşüncelerine önem veriyordum, Savaş'ın düşüncelerine ve zekâsına hayrandım. Ölümü böyle dile getirdiğinde kabul etmeye hiç bu kadar yakın olmamıştım sanırım.

"Pes mi ediyorsun?" diye sorduğumda bakışlarını bana çevirdi. Kurşunların odağıyken arabayı kontrol etmek yerine bana böyle anlamlı bakması doğru değildi ama şu an bakışlarını benden almasını istemiyordum.

"Nereye kadar gidecek ki?" diye sorduğunda başımı yavaşça onaylamazca sallarken omuz silktim. "Bu adamları atlatabileceğini bili..."

"Bahsettiğim arkadaki yavşaklar değil."

Kurşunlardan daha çok korktuğum bir şeyin olmasını idrak ettiğimde koltukta doğrulup alt dudağımı ısırdım. "Beni istediğim zaman öldürebilirsin. Güçlüsün, silah da elinde."

Bakışlarını yavaşça silaha çevirdiğinde titrer gibi oldum. Bunu yapmayacağını o an anlamıştım. Neden yapmayacağını bilmesem de, yapmayacaktı. "Ya siyah, gök kuşağına âşıksa?"

Mırıldanışı karşısında bedenimi ona çevirdim. Söylediğini tam olarak anlayamasam da arabaya isabet eden kurşunlar artmıştı ve Savaş onlardan kurtulmak için hiçbir şey yapmıyordu. Bakışlarındaki acının değdiği tek yer silah değildi.

Bakışlarını silahtan aldıktan sonra girmek üzere olduğumuz tünele çevirdiğinde tünele girişimizle gölge düşen yüzünü izledim. Gözlerini kırptıktan sonra bana çevirdiğinde gölgenin dokunamadığı yeşil gözlerini...

"Kapını aç."

"Atlayamam," dedim tekrar. Güler gibi olduktan sonra silahı bana doğrulttuğunda irileşen gözlerimle orantılı olarak kalktı kaşlarım.

"Atla yoksa seni öldürürüm."

"Bunu yapmazsın," derken ki güvenim vücudumun hangi kısmından geliyordu, pek emin değildim. Silahı yüzümden çektiğinde zafere ulaşmış gibi sırıttım ama sırıtışımın silinmesi uzun sürmemişti. Silahı kendi kafasına yasladığında dudaklarım aralandı.

"Atla yoksa ölürüm."

"Atlarsam ölürüm," dedim telaşla. Cidden kafasını kaldırsa zaten arkadaki adamlar yüzünden ölecekti ve bu adam kendi kafasına silah mı yaslıyordu?

"Hayır, yaşarsın," dediğinde endişeli bakışlarımı yeşillerinden silaha çevirdim. Atlamazsam ölürdü. Atlarsam, yaşardım. Bu orantı içimi titretirken alt dudağımı ısırarak bakışlarımı yola çevirdim. Tünelden çıkmamıza az kalmıştı ve söylediğine göre Boğaç orada bir yerde hareket halindeki arabasıyla bekliyordu. Tünelden çıktığımız gibi arabasına atlarsam arkamızdaki adamlar görmeyecekti arabadan çıktığımı. Kurtulacaktım ya da Boğaç'ın arabasının altında kalacaktım.

Şey...

"Peki sen ne yapacaksın?" diye sorduğumda neyden bahsettiğimi anlamış olmasına rağmen alaya verdi. "Sana ilanı aşk edeceğim, öpüşeceğiz, sana geri döneceğim hakkında söz vereceğim, geldiğimde evleneceğiz ve düğün davetiyemiz pembe olacak."

Homurdanarak kapıyı açtıktan sonra bakışlarımı çıkmak üzere olduğumuz tünelin çıkışına çevirdim. Atlayacaktım çünkü atlamadığım takdirde kendini öldürmeyeceğine karşılık bir güvenim yoktu. Ne garipti, bir tek kendini seven bir adamın beni öldüremeyeceğine inanıyordum ama kendini öldüremeyeceğine inanamıyordum.

"Söylediklerimi bir daha düşündüm," dediğinde bakışlarımı ona çevirdim. "Evlenme kısmında taşşak geçiyordum ama öpüşme kısmını tekrar düşünebiliriz."

Biz mi gariptik, yoksa dünya mı çok normaldi bilmiyordum ama onun bir eli direksiyonda, benim bir elim birazdan atlayacağım kapıdayken dudaklarımız birbirine yapıştığında boşta kalan ellerimizde yanaklarımızı avuçlamıştık. Gerçi onun elinde silah vardı.

Silahın soğukluğundan hemen sonra silahı kavrayan parmaklarının sıcaklığını hisseden tenim yalpalarken dudaklarım kavruluyordu. Şu andaki durumumuz babamın durumu için düşündüğüm şeyi hatırlatmıştı. Kül, yangından korkmazdı.

Ona parçalanmış bir halde gitmiştim. Beni bir bütün yapmaması onu hayatımdaki diğer insanlardan daha kötü yapmazdı. Daha iyi de yapmazdı ama öpüşünün çoğu şeyden daha iyi olduğu tartışmaya açık değildi.

Öpüşürken silahın namlusunu başımın yanına yaslayıp dudaklarımı yavaşça ayırdı. Alnı alnıma yaslıyken "Atla," diye mırıldandı. Biraz daha durursam onu yine öpeceğimden korkup oldukça yakın olan bedenimi ondan uzaklaştırıp heyecanlı bakışlarımı kapıya çevirdim. Tünelden çıkıyorduk...

Bir elimi koltuğun başlığına, diğer elimi de ön konsola yasladıktan sonra dudağımı ısırarak doğruldum. Boğaç'ın arabası görüş alanıma girdiğinde dudağımı ısırdım. Araba bize doğru geliyordu ve bizim tarafımızda olan kapısı açıktı. Atlayabilmem için iyice yakınlaştırırken aynı zamanda da saniyeler sonra atlayamayacağım kadar uzakta olacaktı çünkü bizim geldiğimiz yöne doğru gidiyordu adamların gözüne çarpmamak için.

"Şey..." diye mırıldandıktan sonra aklıma gelen en saçma şeyi söyledim. "...sonra görüşürüz."

"Tabii," dedi alayla.

Atlamak için yeltendiğimde "Kumsal," diye seslendi. Kısa bir anlığına hareketsiz kaldım. "Silahta kurşun yoktu."

Ardından sırtımdan ittirdiğinde çığlık atmamak için alt dudağımı ısırdım. Çığlık atarsam araba içinde olmadığımdan -büyük ihtimalle uçtuğum için- çığlığım yankı yapacaktı ve Savaş'ın peşinde olan adamlar bu işe nasıl bakacaktı tahmin edebiliyordum. Arabanın içine girme gibi bir ihtimalim olduğunu düşünmediğim için ellerimle yüzümü korumaya çalıştım ama saniyeler içerisinde yüz üstü bir yere yapıştığımda parmaklarımı yavaşça aralayıp gözlerimi açtım.

Ters istikamette ilerleyen arabalarda olduğumuz için birbirimizden gittikçe uzaklaştığımız için koltukta arkamı dönüp, dizlerimi koltuğa yaslayarak arka camdan Savaş'ı görmeye çalıştım. Savaş'tan çok siyah arabalar gördüğüm için dudağımı kemirmeye başladım. Silah seslerini dağıtan dağlarda kaçacak yolu nasıl bulacaktı, bilmiyordum. Onun da bilip bilmediği konusunda endişeleniyordum.

"Ölmek istemiyorsa, ölmez."

"O konuda emin değilim," diye mırıldandım. Bana kurşun yok, demişti. Kastettiği şey 'Atlamasan da seni ya da kendimi zaten öldüremezdim' di ama bu aynı zamanda adamlara karşılık veremeyeceği anlamına geliyordu. Kurtulma ihtimali azalmıştı.

"Ona yardım etmeliyiz," dediğimde "Seni tehlikeye sokamam," diye homurdandı. "Kendimi de sokmak istemem. O yüzden güzel kıçının üzerine otur."

"Kıçıma güzel dediğin için teşekkür edeceğimi beklemiyorsundur umarım."

Bakışlarım artık bakışlarımın arabaları bulamadığı yoldayken ona yardım etmemiz gerektiği konusunda emindim ama Boğaç'ın bu fikri sevinçle karşılamadığı kesindi. "O ölürse joker olacağın oyunlar kalmaz."

"Ölürsem joker olacak biri de kalmaz," dediğinde bakışlarımı ona çevirdim. "Ona yardım etmeliyiz."

"Hayır," diye mırıldandıktan sonra bana pek güvenemiyor olsa gerek kapıları kilitledi. Ah bir şey vardı:

Ben de ona güvenmiyordum.

Dirseğimi suratına geçirdiğim gibi yalpalamasının verdiği zaman sayesinde belindeki silahı çekip yüzüne doğrulttum. Altındaki güzel arabanın başındaki silahtan daha önemli olduğunu düşünüyor olsa gerek ki birkaç saniye içerisinde arabayı toparladıktan sonra bakışlarını önce bana, sonra da yüzüne tuttuğum silaha çevirdi.

"Arabadan in.

"Dalga mı geçiyorsun?" diye sorduğunda dilimi şaklattım. Şimdi Savaş gibi 'Hayır taşşak geçiyorum' demenin tam zamanıydı, o herif de bunu hak ediyordu ama yapmadım.

Frene basmaya yeltendiğinde "Araba hareket ederken," deyip silahı salladım. Böyle daha etkili oluyordu. Ayrıca araba hareket ederken havada olmanın nasıl bir his olduğunu benim dışımda birinin daha bilmesi gerekiyordu. Arabayı durduktan sonra inmesini sağlarsam ben şoför koltuğuna oturduğum gibi bana saldırabilirdi ki bunu istemezdim.

Arabaya yavaşken atlaması için saniyelerdir gaza basmıyordu, böyle giderse frene basmadan araba duracaktı zaten. "Silahını yan koltuğa attıktan sonra atla."

Hareketsiz kaldığını gördüğümde "Hadi," diye bastırdım. Gözlerini devirip silahı yan koltuğa attı.

"Savaş'ın kızı," diye homurdandıktan sonra kapıyı açıp cenin pozisyonunda kendini dışarıya attığında kendime lafının etkisini yaşama izni vermeden şoför koltuğuna oturup hâkimiyeti sağladım. Silahı yan koltuğa attıktan sonra kapıyı kapatıp bedenimin savrulmasını göz ardı ederek arabayı ters yöne döndürüp Savaşların gözden kaybolduğu yola doğru son hız sürmeye başladım.

Araba yeni olduğu için Boğaç'ın hemen silahları doldurmayacağına göre bulduğum ve bulabileceğim sadece iki silah vardı. Birini Savaş'a versem diğerine gerek bile kalmazdı zaten. O adamın silahsız bile neler yapabildiğini görmüştüm.

Tünelden sonraki yola daldıktan sonra onları görmeyi umdum ama tek görebildiğim dalga geçiyormuş gibi bakan Ay'dı. Üst dudağımı dişlerimin arasına alırken hızımı arttırdım. Yaptığım şey ölümüme sebep olabilirdi ama bir şeyleri yapabileceğime inandığım çok nadir anlardan birini yaşıyordum.

Güçlü hissetmek için illa birinin canının tehlikede mi olması gerekiyordu?

Dakikalar sonra yolun ikiye ayrıldığını gördüğümde elimi saçlarıma geçirip yutkundum ve frene bastım. Yanlış yönden gidersem gece boyunca boşuna sürmüş olurdum. Doğru yolu nereden bulacaktım?

Bakışlarımı iki yolda da gezdirirken Savaş'ın hangi yoldan gideceğini tahmin etmeye çalıştım, Savaş'ı tanıyormuş gibi... Sol yol ağaçlık yoldu ve tabelaya göre uçuruma gidiyordu, sağ yol şehrin merkezine gidiyordu. Uçuruma giden ormanlık yola girerse onlara kaza yaptırabilme şansı daha da artardı. Merkeze giden yolda ilerledikçe başka arabalar da karşısına çıkardı ve durmak zorunda kaldığı bir yerde

arkasındaki adamların insan içerisinde olduklarını umursayacağını sanmıyordum.

Sinirle inlerken gaza basıp, direksiyonu sol yola çevirirken yaptığım şeyden emin sayılmazdım. Zaten peşine takılmam da emin olmamam gereken bir tercihimdi. Olmam gereken yer Bora'nın kollarıydı, Savaş'ın kıçını kurtarmak için girdiğim ormanlık yol değil.

İleride far ışıklarını gördüğümde titrek bir nefes aldım. Bora'yla şu sıralar iyi sayılmazdık. O her zamanki oydu ama ben hiçbir zamanki bendim. Her şeyi bozuyormuş gibi hissediyordum. O bana her zamanki yakınlığıyla yaklaştıkça ben uzaklaşıyordum. Savaş'la olan oyunları, Kumsal'ın emirlerini, Boğaç'ın bildiklerini düşünmekten benim bildiğim şeyleri unutmuştum. Biliyordum, Bora'yla tek başımıza birkaç saat geçirsem yeniden doğmuş gibi çıkardım Savaş'ın karşısına ama korktuğum da oydu. Bora bana merhamet veriyordu, Bora moralimi düzeltiyordu, Bora beni düzeltiyordu. Savaş'ın karşısında böyle birine yer yoktu.

Bora'nın verdiği her şeyi alan adamı kurtarmak için ormanın içine dalıp hızımı azalttım. Onlara yaklaşmıştım ama kolunu camdan çıkarmış, arka koltukta şişme deniz yatağı, kafasında şapka, altında da alevli şort olan amcalar gibi 'Sahil yolu nerede?' diye soramazdım adamlara. O yüzden gözükmemem gerekiyordu. Ayrıca henüz ne yapacağımı da kestirememiştim. Arkasında iki, önünde de bir araba vardı. İki tanesi haklamış gibi gözüküyordu ama önündeki araba yolunu kesmeye çalışıyordu.

"Evet," dedim Savaş'ın galeriyi kurşunladıktan hemen sonraki lafını anımsayarak. "Bana bir Lamborghini borçlusun."

Gaza basıp Savaş'ın önündeki arabanın hizasına geldikten sonra direksiyonu döndürüp ormanlık alandan çıkmak için hızımı arttırdım. Araba aradaki yükseklik farkı nedeniyle ormanlık alandan, orman yoluna çıkarken birkaç

saniyeliğine havada ilerledikten sonra Savaş'ın önündeki arabaya çarptığımda ben toparlayabilsem de diğer arabada ormana girdi. Ağaca çarpma sesi kulağıma geldiğinde gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım.

Sen yapmadın Derin. Şimdi yeri değil Derin. Sonra kendini suçlarsın Derin.

Savaş hizama kadar hızlandıktan sonra "Ne halt arıyorsun burada?" diye bağırdığında başımı ona çevirip sırıttım. "Boğaç'la tartıştık."

"Ve sen de 'Bari kıçıma kurşun yiyeyim' dedin, öyle mi?"

Bu konuyu onunla tartışmayacaktım. Tam olarak hayatını kurtarmış olmasam da o arabanın ona sorun çıkarttığı kesindi ve adamlara olabildiğince yaklaşmamaya çalışırken onlardan silahsız kurtulabileceğini sanmıyordum.

"Savaş! Silah getirdi..." diye bağırırken kurşun sesiyle eğildiğimde bir küfür mırıldanmayı hak etmiştim! "Lastiğimi kurşunladılar," diye mırıldandım kendi kendime. "Lastiğimi kurşunladılar resmen!"

"Vay şerefsiz piçler," diye dalga geçti Savaş. Bakışlarımı ona çevirmeden gözlerimi devirdim. Tamam, bunun için adamları suçlayamazdım, ya da onlara tavır alamazdım çünkü adamların kurşunlamak istedikleri zaten bizdik, lastiğin davasını yapamazdım. Ama yine de kurşunlamasaydılar çok daha mutlu olabilirdim.

"Yavaşlıyorum," diye sitem ettiğimde Savaş'ın da yavaşladığını gördüm ama o benim arabama ayak uyduruyordu. Onca saattir adamlardan kaçıyor olsa da lastiklerini kurşundan koruyabilmişti ama bir de bana bakın! İki dakika burada takılıyorum, üçüncü dakikasında lastiğim patlıyor...

"Benim arabama geçmen lazım," dediğinde "Bir daha atlamayacağım," derken sesim boğuk çıkmıştı çünkü o anlar aklıma geldiğinde midem bulanmıştı. Havada ilerlemeyi pek sevmiyor olduğumdandı sanırım -deneyen her insan sevmezdi- bir daha bunu yapmak istemiyordum.

"Gebereceksin yapram," dedikten sonra benim tarafımdaki kapıya doğru eğilip kapıyı açtı. Alt dudağımı kemirirken ben de yanımdaki kapıyı açıp arabayı Savaş'ın arabasına yakınlaştırmaya başladım. Savaş'ta arabasını yakınlaştırdığında yan koltuktaki silahları aldığım gibi aramızda birkaç cm kalan Savaş'ın arabasına geçip kapıyı anında kapattım. Kontrol edilmeyen arabaya çarpan arkamızdaki arabalardan biri de ormanlık alana girdiğinde bakışlarımı Savaş'a çevirdim. Bir tane araba kalmıştı ve aslında bu iyi bir şey olsa da şüpheli bir durum vardı.

"Kurşunları mı bitti neden ateş etmiyorlar?" diye başka bir soru yöneltip arkaya bakmaya çalıştım. Bana bakmadan elini yanağıma getirip beni öne çevirdikten sonra tekrar direksiyonu kavradı. "Uçuruma ne kadar kaldı?" diye sordum bu sefer de. Sadece sessiz kalıyor, yorgun nefesler alıyordu.

"Arabayı durdursak, onların da kurşunlarının bittiğini hesaba katarsak ve benim de Boğaç'tan iki dolu silah çaldığımı da eklersek, onları halledemez misin?"

"Amaçları yaşamak değil," dediğinde kaşlarımı kaldırdım ama bana bakmadığı için görmemişti. Hissetmiş gibi, ya da buna ihtiyacı varmış gibi açıkladı. "Durduğumuz anda arabayı üzerimize sürerler, ateş açtığımızda karşılık vermek yerine kurşunlardan kurtulurlar, tek araba kaldıkları için uçuruma kadar hiçbir şey yapmayacaklar. Uçurumda da hızlanıp arabaya çarpacaklar. Kendileri de uçarlarmış, nalları sikerlermiş bunu umursamıyorlar."

Nalları dikerlermiş, lafını getirdiği hal için kemikleri sızlayan birileri var mı, diye düşünürken" Gizli numaradan konuşmuşsunuz gibi anlatıyorsun," dediğimde gözlerini devirir gibi oldu ama bundan emin değildim. Dudaklarının kıvrılmasını izlediğim için o ayrıntıyı kaçırmıştım. "Uçuruma yaklaştığımızda arabadan atlamamız gerekiyor

ama onların arabayı durduramayacakları kadar uçuruma yaklaştıktan sonra. Bu hızdaki bir arabadan atladığın için kıçımız Seksen Günde Devriâlem yapacak," dedikten sonra başını bana çevirdi. "Yani uçurumdan yuvarlanmaman için kendini durdurman gerekiyor."

"Bilmiyorum, atlamak konusunu sevmiş gibiyim."

Uçuruma iyice yaklaştığımızda arabadan atlayacaktık ama adamların atladığımızı fark etse de arabasını uçuruma kadar durduramayacağı bir yakınlıktan atlamalıydık. Ayrıca tek sorun atlamamız değildi. Atladıktan sonra uçuruma kadar yuvarlanmamızı durdurmalıydık.

"Ağır olursak fazla yuvarlanmayız," dediğinde cüssesine bakıp dudak büzdüm. "Kendin için endişelenmiyor gibisin."

Kaslarını göstermek istermiş gibi gerindiğinde bakışlarımı hızla uçuruma çevirdim. Yakınlaştığımıza göre uçuruma bakma bahanem de geçerli olmalıydı. Saniyeler sonra Savaş 'Atla yoksa ölürsün' dedikten sonra atlayıp kasları sayesinde birkaç dönüşten sonra kurtulacaktı, ben ise dediği üzere 'Seksen Günde Devriâlem ' kadar dönecektim. Gerçi dediğini tam olarak aktarmam gerekecekse; kalçam o kadar dönecekti.

"Silahları da boşuna almışım."

"Boğaç'ın hayal kırıklığına uğrayacağını sanmıyorum," dedikten sonra kapısını açtığında alt dudağımı ısırarak doğruldum. "Şimdi mi?"

"Kucağıma geç. Tek başına atlarsan uçurum içerisinde soyunup bana öpücük atacak kadar havada kalırsın. İkimiz atlarsak daha ağır oluruz."

Beni küçük cüssemle kaderime terk etmek yerine yardımcı oluyordu. Ya da beraber daha ağır olacağımız için kendi kurtulma ihtimalini de yükseltiyor olabilirdi. Hangi ihtimalin daha ağır bastığını düşünürken kucağına geçtim. Bakışlarını kısa bir anlığına gözlerimde tuttuktan sonra elini

enseme götürüp yüzümü göğsüne yasladı. Bir kolu belime dolanırken diğer koluyla kapıyı tam olarak açtığında ellerimi göğüslerimiz arasına sıkıştırıp kendimi kastım.

Bedeni içerisindeki bedenim savrulduğunda çok geçmeden diğer kolu da belime dolanmıştı. Beni göğsünün içerisinden kalbine sokmak istiyormuş gibi sımsıkı kavrarken alt dudağımı ısırdım. Gerçi Savaş Atan'dan bahsediyorduk. Karaciğerine sokmak istiyor da olabilirdi.

Rahatlamak için çığlık atmayı tercih etmek yerine ceketini sımsıkı kavradığımda korktuğum şey düşmek değildi. Zaten o kolları bedenimde kendine bir yer edinecek kadar sıkı iken düşmem mantıksız olurdu. Korktuğum şey beni *bu kadar* koruyor olmasına rağmen yüzüme çarpan küçük taşların onda bırakacağı etkiydi.

Hareketsizleştiğimizde himayesi altından çıkmaya hazır olmasam da başımı kaldırmaya cesaret edip bakışlarımı uçuruma çevirdim. Neredeyse...

Savaş "Ölmedik lan," dedikten sonra kahkaha atmaya başladığında kendimi soluna doğru attım. Belimdeki kolu da benimle beraber sola doğru yattığı için kolunun üzerine uzanmıştım. Onunla beraber kahkahalar atarken bakışlarımı gökyüzüne çevirdim.

"Bu gece de saçlarını kesmedin."

Gülüşleri arasından söylediği şey kulağıma geldiğinde hayatımda kaç kez böyle bir şeyin kulağıma geldiğini yadırgadım. Hayatımda kaç adam böyle gülmüştü?

"Bu gece de beynini dağıtmadın."

Gülmelerimiz dakikalar sonra iç çekmelere döndüğünde elimi gözlerime getirip gülmekten akan yaşları sildim. "Kumsal..." diye seslenen Savaş'a döndüğümde yanaklarım ağrımasına rağmen yine gülmeye başlayacakmış gibi bir yüz ifadesindeydim.

"Efendim?"

Yeşil gözleri parlamaya devam etse de yüzündeki gülüş yavaşça silinmeye başladı. Ciddi bir şey söyleyeceğini anladığımda ben de yüzümdeki sırıtışı silmeye çalıştım ama elimde olan bir şeymiş gibi durmuyordu.

"Derin Andaş kim?"